

พ่อสลาฟโก บาร์บาริก ได้ทำพิธีบัพติศมาให้กับจูเลียนา เอเบิร์ต เมื่อวันที่ 19 พฤษภาคม 1984 ที่เมืองเมตจูโกเร

(J) จูเลียนา หน้าบ้านของเธอในป่าดำ – ปี 2014

หนังสือบันทึกของ จูเลียนา เอเบิร์ต

Heiliges Kreuz und das Blutzeichen
von Rodalben; Ein Geschenk von
Pater Gebhard Maria Heyder OCD
- Regensburg

คำอธิบาย

ตามคำสั่งของคณะสมณกระทรวงความเชื่อ ซึ่งออกโดยสมเด็จพระสันตะปาปาปอลที่ 6 (14 ตุลาคม 1966) มาตรา 1399 และ 2318 ของกฎหมายพระศาสนจักรได้ถูกยกเลิกแล้ว
ผู้เชื่อสามารถอ่านและแจกจ่ายงานเขียนทางศาสนาได้โดยไม่ต้องได้รับอนุญาตอย่างเป็นทางการจากทางศาสนจักร
โดยต้องเป็นไปตามหลักศีลธรรมคริสเตียนทั่วไป

คำอธิบาย:

พระเจ้าผู้ศักดิ์สิทธิ์และพระเจ้าเป็นพระเจ้าของที่ทรงพระชนม์อยู่ภายในศีลมหาสนิท พระเจ้าผู้ศักดิ์สิทธิ์ทรงประทับอยู่แม้ในอนุภาคที่เล็กที่สุด
(ดังที่เห็นได้ในเครื่องหมายศักดิ์สิทธิ์ของโรดัลเบน: จุดสีแดงเล็กๆ ที่มองเห็นได้ทางด้านล่างซ้ายของเครื่องหมายพระโลหิต)
ดังนั้น จึงต้องใช้จานรับศีลเมื่อแจกศีลมหาสนิท

ตามพระประสงค์ของพระตรีเอกภาพผู้ทรงฤทธานุภาพ
† พระบิดา พระบุตร และพระวิญญาณบริสุทธิ์ ข้าพเจ้า Julijana Ebert,
ได้เขียนหนังสือบันทึกนี้

(WS)

คุณสามารถดาวน์โหลดหนังสือบันทึกประจำวัน คำอธิษฐานทั้งหมด เรื่องอัศจรรย์ และซีดีได้ฟรีที่นี่:

www.gnadenvolle-gebete.de

www.vater-unser.net

www.wertvolle-gebete-und-erlebte-wunder.de

D-Forbach, Erbersbronn – Deidesheim – Niederkirchen – USA

เตรียมสำหรับการพิมพ์: มีนาคม 2026 **ผู้เขียน:**
พระตรีเอกภาพผู้ทรงฤทธานุภาพ, Julijana Ebert บันทึกจากสมุดบันทึกต้นฉบับโดย: Bernhard
Kopenhagen ตรวจสอบข้อผิดพลาดโดย Brother in Christ Samuel

Deinen Tod, o Herr, verkünden wir
und deine Auferstehung preisen wir
bis du kommst in Herrlichkeit.

Aus unserer Pfarrgemeinde verstarb

Julijana Ebert

Trauerfeier mit Beerdigung

Donnerstag 18.12.2025

Friedhof Forbach

Der Herr schenke der Verstorbenen ewigen Frieden.

Unsere Anteilnahme gilt den Angehörigen.

เมษายน 1991:

ประมาณเจ็ดปีที่ผ่านมา ฉันได้ลงมือที่จะเขียนลงสิ่งที่ฉันได้ประสบมาตั้งแต่วันที่ฉัน
รับบัพติศมา เมื่อวันที่ 19 พฤษภาคม 1984 ฉันเคยเห็นนิมิต และตอนนี้ฉันได้ยินเสียง – เสียงของพระเยซูคริสต์ หรือเสียงของทูตสวรรค์
หรือเสียงของวิญญาณชั่ว – และฉันรู้สึกถึงการโจมตีของมาร
ผมยังคงลังเลอยู่ เพราะไม่รู้ว่ามันจะมีประโยชน์จริงหรือไม่ มีเรื่องคล้ายกันมากมาย เช่น เทปคาสเซตและหนังสือเกี่ยวกับเรื่องนี้
ผมเคยคิดว่าทุกคนคาทอลิกต่างได้ยินเสียงนี้และรู้สึกถึงความสงบสุขลึกซึ้งซึ่งขณะรวมเป็นหนึ่งในพระเยซูคริสต์ใน
ศีลมหาสนิท ผมไม่ทราบว่าเป็นข้อพระพิเศษและพระคุณจากพระเจ้า อีกเหตุผลหนึ่งที่ทำให้ผมลังเลคือความสามารถในการใช้ภาษาเยอรมันของผมที่ยังไม่ดี
และที่สำคัญที่สุด ผมคิดในใจว่าผู้ที่ไม่มีอธิษฐาน ไม่ถือศีลอด ไม่ทำพิธีชดเชย และไม่ดำเนินชีวิตตามบัญญัติสิบประการ
ย่อมไม่สามารถเชื่อในพระเจ้าได้อยู่แล้ว ยกเว้นผู้ที่พระเจ้าประทานพระคุณแห่งความเชื่อให้ ผมเองก็ได้รับพระคุณอันยิ่งใหญ่นี้ ไม่ใช่เพราะผมเป็นคนดี
แต่เพราะผมเป็นคนบาป พระเจ้าผู้ทรงเมตตาประทานพระคุณแก่ผู้ใดก็ตามที่พระองค์ทรงประสงค์ เมื่อใดก็ตามที่พระองค์ทรงประสงค์
ก็ใดก็ตามที่พระองค์ทรงประสงค์ และมากเท่าใดก็ตามที่พระองค์ทรงประสงค์ เพราะพระองค์ทรงรู้จักจิตวิญญาณของผมดีกว่าพระคาร์ดินัล พระสังฆราช
และพระสงฆ์ทั้งหมดบนโลกนี้
ผมได้ตระหนักว่า พระเจ้าตรีเอกภาพคือพระบิดาที่ดีที่สุดของผม และพระแม่มีผู้ศักดิ์สิทธิ์
คือมารดาที่ดีที่สุดของฉัน และสิ่งที่สำคัญที่สุดคือ ‘ความรักที่แท้จริง’ ซึ่งไม่มีใครนอกจากพระองค์ที่สามารถให้ได้ เพราะยังมีความรักเทียม (ปลอม)
ที่ปกปิดความชั่วร้ายของคุณด้วยภาพลักษณ์ของความดี
ตลอดชีวิตฉันได้ค้นหาใครสักคนที่ไม่เพียงแต่รักฉัน แต่ฉันก็รักเขาด้วย หลังจากค้นหาอย่างยาวนาน ฉันได้พบสิ่งนี้แล้ว แต่ฉันยังไม่ได้
พบ ‘ใครสักคน’ แต่เป็นพระเจ้าที่แท้จริงและมีชีวิต ซึ่งข้าพเจ้าได้รวมตัวกับพระองค์ทางจิตวิญญาณหลายครั้งต่อวัน
และรับพระองค์ครั้งหนึ่งต่อวันในศีลมหาสนิท
โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ฉันรวมตัวกับพระองค์ในศีลมหาสนิท เมื่อฉันรับศีลมหาสนิท
ซึ่งพระองค์ประทับอยู่เป็นพระเจ้าที่แท้จริงและมีมนุษย์ที่แท้จริงด้วยเนื้อและเลือด
ผ่านพระมารดาแห่งสวรรค์ พระแม่มาเรีย ผู้ทรงเรียกตัวเองว่า “ราชินีแห่งสันติภาพ” ที่เมดลูกาเรีย ฉันจึงสามารถก้าวแรกสู่พระเจ้าได้
ก่อนรับบัพติศมา ผมเป็นคนตาบอดและหูหนวก ในตอนนั้น ผมยังไม่รู้จักสันติภาพที่แท้จริงเลย ผมถูกความกระสับกระส่ายภายในครอบงำแล้วซ้ำแล้วซ้ำเล่า
และมีคืบหน้าไม่ถอยที่ผมนอนไม่หลับ แต่ตอนนี้ ผมเป็นพยานถึงสันติภาพที่แท้จริง ซึ่งมีเพียงพระเจ้าตรีเอกภาพเท่านั้นที่สามารถประทานได้
ไม่มีผู้ใดบนโลกนี้จะให้สันติภาพเช่นนี้ได้
นั่นคือเหตุผลที่ทุกครั้งข้าพเจ้ารวมตัวกับพระองค์ในพิธีศีลมหาสนิท ข้าพเจ้ามักอยากกล่าวว่า: ‘พระองค์คือกษัตริย์แห่งสันติภาพของข้าพเจ้า’
ไม่ใช่เราผู้เป็นมนุษย์ที่สร้างสันติภาพ แต่เราต้องขอสันติภาพจากพระเจ้า และรับมันเป็นของขวัญจากพระเจ้า และเป็นพระคุณของพระเจ้า

24 เมษายน 1991

ฉันได้สวดภาวนาในโบสถ์เล็กตั้งแต่เวลา 12.05 ถึง 12.40 ฉันต้องบอกว่าฉันไม่ชอบรูปลักษณ์ภายนอกของโบสถ์เล็กนี้
มีรูปปั้นที่ดูไม่สวยงามอยู่หน้าห้องสวด และภายในห้อง แท่นพระตัวดูเหมือนเตาอบ ดังนั้นการออกแบบจึงดูทันสมัยมาก ในตอนแรก
ฉันมักร้องไห้เมื่ออยู่ในห้องสวด เพราะรู้สึกว่าเป็นการดูหมิ่นพระเจ้า อย่างไรก็ตาม ฉันก็ถูกดึงดูดให้กลับมาที่นี่ซ้ำแล้วซ้ำเล่าเพื่อสวดภาวนา
เพราะฉันรู้สึกได้ว่าพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่ก็ประทับอยู่ในห้องสวดนี้เช่นกัน
แต่กระนั้น ผู้คนจำนวนมาก – ทั้งแพทย์ พยาบาล และผู้ป่วย – เดินผ่านโบสถ์นี้ทุกวันโดยไม่แสดงความเคารพต่อองค์พระผู้เป็นเจ้า
เหมือนที่ผมทำทุกวันในช่วงพักกลางวัน ผมกำลังจดจ่ออยู่กับการสวดภาวนาต่อพระผู้ช่วยให้รอดอย่างลึกซึ้ง เป็นครั้งแรกที่ผมได้ยินว่า:
‘เราคือผู้นำทางจิตวิญญาณของคุณ’

26 เมษายน 1991 – วันศุกร์

ที่ทำงาน มีผู้ป่วยคนหนึ่งมาบ่นกับผมขณะกำลังถ่ายเอ็กซเรย์ เขาเพิ่งผ่าตัดมาได้ 14 วัน แต่การผ่าตัดนั้นไม่ได้ช่วยอะไรเลย และตอนนี้เขาต้องผ่าตัดอีกครั้ง ตอนแรกผมคิด: “ผมจะไม่พูดอะไรทั้งนั้น” แต่เมื่อเสร็จการถ่ายเอ็กซเรย์แล้ว ผมก็ถามเขาอย่างกะทันหัน: “ตอนนี้คุณปวดมดลูกขึ้นหรือน้อยลง?” ด้วยความภูมิใจ เขาบอกว่าเขาเป็นอิสระ เขาไม่เชื่อในพระเจ้า และพระเจ้าไม่มีอยู่จริง ผมตอบว่า: “ถ้าคุณเชื่อว่าตัวเองมีสมอง ก็หมายความว่า คุณเชื่อด้วยว่ามีพระเจ้าอยู่” เขาตอบด้วยความสุขใจว่า: “คำนั้นดีมาก ผมไม่เคยได้ยินมาก่อน” คืนนั้นที่เมืองโรต ในโบสถ์ก่อนพิธีรับศีลมหาสนิท ผมเห็นแม่ชี มินยาภมาสำหรับผมที่จะเดินไปหาแม่ชีเพื่อรับศีลมหาสนิท และผมถาม พระเยซู: “ฉันได้มอบความประสงค์ของฉันให้คุณแล้ว” พระเยซูตรัสว่า: “ไปหาพระสงฆ์เถิด” และแม่ชีเดินผ่านตัวฉันไปโดยไม่ยื่นพระกายพระคริสต์ให้ฉันรับ ผมได้รับพระกายอันศักดิ์สิทธิ์ที่สุดของพระคริสต์จากพระสงฆ์

27 เมษายน 1991 – วันเสาร์

เช้าวันนั้น ฉันรู้สึกยากมากที่จะลุกขึ้น แต่ฉันก็ตั้งใจจะไปร่วมพิธีมิสซาอย่างແ່ວແ່ဲ พิธีมิสซาเริ่มเวลา 7.15 น. ที่โบสถ์แสวงบุญในเมืองวาเกเฮเซล (Waghäusel) ตั้งแต่องานไปวาเกเฮเซลและก่อนพิธีมิสซาในโบสถ์ ฉันได้อธิษฐานเพื่อพระสงฆ์ที่จะเป็นประธานในพิธีมิสซาครั้งนี้ พระคุณพ่ออาลาส ผู้เป็นพระคุณพ่อผู้สูงอายุ เป็นผู้ประกอบพิธีมิสซา และข้าพเจ้ารู้สึกได้และเห็นด้วยว่าพระคุณพ่ออาลาสกำลังประสบความสำเร็จอย่างมากในการประกอบพิธีมิสซา ความศรัทธาของท่านถูกรบกวน ก่อนการถวายศีลศักดิ์สิทธิ์ ข้าพเจ้ามีนิมิต ข้าพเจ้าเห็นพระคุณพ่ออาลาสยืนอยู่ที่แท่นบูชาในความมืด กำลังประกอบพิธีมิสซา ผมรู้สึกประหลาดใจมากกับภาพนี้ และสงสัยว่ามันอาจมีความหมายอย่างไร เมื่อท่านกำลังแจกศีลมหาสนิท ผมรู้สึกได้ว่าท่านไม่เต็มใจที่จะมอบศีลมหาสนิทอันศักดิ์สิทธิ์ที่สุดให้ผม ในขณะที่ผมกำลังคุกเข่าอยู่ เนื่องจากในโบสถ์ไม่มีรั้วรับศีล ผมจึงต้องคุกเข่าบนพื้น ผมสามารถรับศีลมหาสนิทได้เฉพาะเมื่อคุกเข่าเท่านั้น เพราะผมมีความเคารพอย่างสูงต่อพระเจ้าตรีเอกภาพ ท่านลงและถือศีลมหาสนิทไว้ห่างจากปากผมประมาณสิบเซนติเมตร ผมเปิดปากขึ้น และศีลมหาสนิทก็บินเข้ามาในปากผมด้วยตัวมันเองจากระยะนั้น นี่ไม่ใช่ครั้งแรกที่ผมได้ประสบเหตุการณ์เช่นนี้; กับพระสงฆ์ท่านอื่น ๆ ด้วย ศีลมหาสนิทของพระคริสต์ก็เคยมาหาผมด้วยตัวมันเองเช่นกัน ประมาณเวลา 10.30 น. ผมไปที่วัดคาร์เมลในเมืองสเปเยอร์ ผมต้องการไปรับเทียนที่มีสัญลักษณ์ของพระโลหิตอันล้ำค่าแห่งโรดัลเบน หลังจากนั้น ผมได้ไปเยี่ยมพระคุณเจ้าบรูโน ที่เบส ที่บ้านพักผู้สูงอายุ Engelgasse 4 ในเมืองสเปเยอร์ ตอนนั้นประมาณเที่ยงวัน และเนื่องจากผมต้องรอท่าน ผมจึงสวดสายประคำเพื่อท่านในโบสถ์เล็ก ประมาณหนึ่งปีก่อนหน้านั้น ผมเคยพบกับพระคุณเจ้าที่เบสที่โบสถ์เล็กนักบุญโรส ในเมืองมิงโกลส์ไฮม์ ร่วมกับคุณพ่อไซท์เลอร์ จากคณะมิชชันนารีสโกลเลอร์แห่งนักบุญ Augustin, เราได้พูดคุยกันเกี่ยวกับโรดัลเบน รวมถึงปาฏิหาริย์ของเลือดที่โรดัลเบนด้วย ในตอนนั้น มอนซินญอร์ที่เบสยังไม่เชื่อในเรื่องนี้ และได้แสดงท่าทีคัดค้านอย่างชัดเจน ตลอดทั้งปีนั้น ผมได้อธิษฐานเพื่อท่าน และขอให้พระเยซูช่วยให้ท่านเสียชีวิตไปโดยที่ยังไม่ได้รับการเปิดเผยเกี่ยวกับเหตุการณ์ที่โรดัลเบน มอนซินญอร์ บรูโน ที่เบส รู้จักผมทันทีเมื่อผมไปเยี่ยม ผมได้มอบช่อดอกกุหลาบสีแดงและเทียนที่มีสัญลักษณ์ของ เลือดศักดิ์สิทธิ์แห่งโรดัลเบน รวมถึงหนังสือของบาทหลวงเกบฮาร์ด เฮย์เดอร์ เกี่ยวกับเหตุการณ์ที่โรดัลเบน ท่านรู้สึกยินดีเป็นอย่างยิ่งกับของขวัญเหล่านี้ และขอให้ผมส่งความปรารถนาดีไปยังบาทหลวงเกบฮาร์ด เฮย์เดอร์ พร้อมทั้งแจ้งว่าท่านได้ศึกษาข้อมูลเกี่ยวกับเหตุการณ์ที่โรดัลเบนอย่างละเอียดถี่ถ้วนแล้ว นอกจากนี้ ท่านก็ไม่ได้คัดค้านเหตุการณ์เหล่านี้อย่างรุนแรงเหมือนเมื่อหนึ่งปีก่อนอีกต่อไป ก่อนการเยี่ยมครั้งนี้ ผมได้ไปตลาดในเมืองสเปเยอร์ และไม่รู้ว่าจะซื้อดอกไม้ชนิดใดมาถวายให้ท่านพระสังฆราช ผมจึงถามพระผู้ช่วยให้รอด และพระองค์ตรัสตอบว่า: ‘สิ่งใดที่ท่านได้ถวายแก่พระสงฆ์ ก็เท่ากับท่านได้ถวายแก่เรา’ ดังนั้น ผมจึงตัดสินใจเลือกช่อดอกกุหลาบสีแดง มันช่างวิเศษยิ่งนักที่ได้เห็นพระเยซูในตัวพระสงฆ์ทุกคน

28 เมษายน 1991 — วันอาทิตย์

วันนี้ฉันได้เข้าร่วมพิธีมิสซาที่วัดคาร์เมลในเมืองเรเกนส์บูร์ก ที่นั่นฉันยังได้ใช้เวลาร่วมกับคุณพ่อเกเบฮาร์ด เฮย์เดอร์ประมาณสี่ชั่วโมงครึ่ง ฉันขอบคุณพระเจ้าที่เรามีพระสงฆ์เช่นนี้ ระหว่างการสนทนา ฉันได้ถามเขาเกิน 20 คำถาม ซึ่งเขาตอบด้วยความสงบ ความใจเย็น และความรัก มันเหมือนว่าฉันได้ใช้เวลาช่วงนั้นกับพระเยซูเลย ท่านอายุ 86 ปี มีหูได้ยินดีมากสำหรับอายุของท่าน และตอบคำถามอย่างแม่นยำมาก ความซื่อสัตย์ต่อพระเจ้าของคุณพ่อเกเบฮาร์ดควรเป็นแบบอย่างให้พระสงฆ์หลายคน หลังจากการสนทนา ท่านได้ช่วยพรเทียน รูปภาพ และนำให้ฉัน ฉันได้รับพระคุณมากมายผ่านท่าน และรู้สึกยากที่จะกล่าวลาท่าน ฉันได้มอบเงินที่กลุ่มสวดภาวนาของเราได้รวบรวมไว้ให้ท่าน เพื่อที่จะสามารถตีพิมพ์หนังสือใหม่เกี่ยวกับโรดัลเบนได้ คุณพ่อเกเบฮาร์ด เฮย์เดอร์ เป็นผู้เป็นพยานในปาฏิหาริย์เลือดปี ค.ศ. 1952 ที่เกิดขึ้นในโรดัลเบน ทุกครั้งที่ฉันได้รับพระคุณอันยิ่งใหญ่ ฉันก็รู้สึกถึงการโจมตีของมารร้ายอย่างรุนแรงยิ่งขึ้นหลังจากนั้น สิ่งนี้ก็เกิดขึ้นเช่นกันในระหว่างการเดินทางกลับจากเรเกนส์บูร์กไปยังเซนต์เลออน-โรท ขณะที่มีของฉันกำลังขับรถ ฉันสังเกตเห็นว่าเขาเริ่มเปลี่ยนไป เขาเริ่มรู้สึกไม่สบาย แต่ในจิตวิญญาณของฉัน ฉันรู้สึกถึงการปรากฏตัวของวิญญาณชั่วร้าย ใบหน้าของสามีฉันแดงขึ้น และเขารู้สึกคลื่นไส้ ฉันขอให้เขาจอดรถลงข้างทางบนทางด่วน แต่เขาตอบว่าทำเช่นนั้นไม่ได้ ฉันรู้ทันทีว่านี่เป็นข้ออ้างจากวิญญาณชั่ว ดังนั้นฉันจึงพรมน้ำมันตลบอบตัวสามีทันที และพูดออกเสียงดังว่า: ‘ฉันสิ่งคุณในนามของพระเจ้า จอดรถลงข้างทางทันทีและหยุด’ เขาก็ทำตามทันทีที่เราสลับที่กัน; ฉันถือสายลูกประคำในมือหนึ่ง และจับพวงมาลัยในมืออีกมือหนึ่ง แล้วขับรถกลับบ้านอย่างสงบ สามีฉันกลับไปทันทีและตื่นขึ้นหลังจากขับไปประมาณร้อยกิโลเมตร ทุกอย่างก็จบลงแล้ว ขณะที่สามีฉันกำลังหลับ ฉันได้อธิษฐานอย่างจริงจังเพื่อเขา นี่ไม่ใช่ครั้งแรกที่ฉันประสบกับการโจมตีเช่นนี้จากปีศาจ

29 เมษายน 1991 – วันจันทร์

ฉันได้ยินมาแล้วว่าพระเจ้าพ่อของวัดเราได้พบผู้ช่วยแจกศีลมหาสนิทใหม่สองคน หลังจากรับศีลมหาสนิท ฉันถามพระเยซูว่าผู้หญิงสองคนนี้จะแจกศีลมหาสนิทด้วยชุดสีแดงจริงหรือไม่ ในชุดสีแดงในอนาคตอันใกล้หรือไม่ พระเยซูตรัสว่า: “ใช่ สิ่งที่เคยร้ายกว่านี้ยังจะเกิดขึ้นอีก” ในช่วงเย็น ประมาณเวลา 8.00 น. กลุ่มสวดภาวนาของเราเริ่มขึ้นอีกครั้ง คุณพ่อโดชาตก็มาด้วย และนำศีลมหาสนิทมาด้วย ซึ่งท่านจะแจกให้สัตบุรุษหลังการนมิสซา เราได้บูชาพระเจ้าผู้ช่วยให้รอด; ฉันกำลังคุกเข่าอยู่ห่างจากพระองค์ประมาณหนึ่งเมตร ระหว่างการสวดสายประคำ ฉันได้ยินพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดตรัสว่า: ‘เพียงผู้ที่ป่วยและไม่สามารถมาร่วมมิสซาได้เท่านั้น จึงจะได้รับศีลมหาสนิท’ หลังจากที่เราสวดมนต์เสร็จ ฉันไปสารภาพบาปกับคุณพ่อโดชาต และบอกท่านว่าพระเยซูคือผู้ชี้แนะทางจิตวิญญาณของฉัน ท่านบอกว่าท่านรู้เรื่องนี้มานานแล้ว วันนั้น ฉันรู้สึกเหมือนถูกโจมตีจากภายใน ส่วนหนึ่งเป็นเพราะการมีอยู่ของพ่อโดชาต แต่ฉันไม่ได้แสดงออก ฉันเกือบจะสูญเสียความเชื่อมั่นในตัวท่านไปจากเรื่องนี้ ฉันจึงตระหนักว่าฉันต้องอธิษฐานเพื่อท่านมากขึ้น ในคืนนั้น สามีของฉันถูกวิญญาณชั่วโจมตีอีกครั้ง หนึ่งในผู้ร่วมสวดมนต์ชื่อมารกา ก็สังเกตเห็นสิ่งนี้เช่นกัน เขาอยากทำลายทุกอย่างให้แตกเป็นชิ้นๆ แต่ในขณะที่เรากำลังสวดมนต์ในกลุ่มสวดมนต์ เขากลับกลับไป ในกลุ่มสวดภาวนา หลังจากที่เราแจกศีลมหาสนิทเสร็จแล้ว คุณพ่อโดชาตได้หยิบถาดเล็กที่เขาใช้เก็บศีลมหาสนิทระหว่างขบวนแห่มา แล้วเทส่วนที่เหลือ – คืออนุภาคเล็กๆ หรือเศษเล็กๆ ของศีลมหาสนิท – ลงในน้ำมนต์ สิ่งนี้ทำให้ฉันตกใจมาก ฉันคิดว่านั่นไม่ถูกต้อง แต่แล้วฉันก็ไปนอน

30 เมษายน 1991 — วันอังคาร

เช้าตรู่ เมื่อฉันตื่นขึ้น ฉันวิ่งไปที่ตู้น้ำศักดิ์สิทธิ์ที่พ่อโดชาตได้ใส่เศษขนมปังจากศีลมหาสนิทลงไป ฉันถือขนมปังศักดิ์สิทธิ์ไว้ในมือและกล่าวว่า: “ฉันดื่มถ้วยนี้ร่วมกับท่าน พระเยซู” แล้วฉันดื่มน้ำศักดิ์สิทธิ์ในชามนั้นจนหมด เพราะฉันเชื่อว่าพระเยซูคริสต์ทรงสถิตอยู่

ตอนเย็น หลังจากรับศีลมหาสนิท ฉันถามพระเยซูว่าสิ่งที่พ่อโดชาตทำนั้นถูกต้องหรือไม่ พระเยซูตรัสว่า: ‘นั่นไม่ถูกต้อง’

ฉันถามพระผู้ช่วยให้รอดว่าฉันควรบอกพ่อโดชาตเรื่องนี้หรือไม่ พระผู้ช่วยให้รอดตรัสว่า: ‘ใช่’ ฉันสงสัยว่าพระสงฆ์จะพูดอะไรกับฉัน

หรือว่าท่านจะดูฉันหรือไม่ พระเยซูตรัสว่า “พระสงฆ์จะยอมรับเรื่องนี้”

ในช่วงเวลานั้น เพลงสรรเสริญ ‘True Body, O be greeted’ ได้ถูกขับร้องในโบสถ์

ฉันร้องไห้และขอการอภัยจากพระผู้ช่วยให้รอดแทนพระสงฆ์ทุกคนที่ไม่เชื่อว่าพระผู้ช่วยให้รอดทรงสถิตอยู่แม้ในอนุภาคที่เล็กที่สุดของศีลมหาสนิท

ผมต้องย้อนกลับไปยังวันจันทร์ที่ **29 เมษายน 1991** อีกครั้ง:

เมื่อเวลาเที่ยงวันในโบสถ์เล็กที่สถานที่ทำงาน หลังจากสวดเองเจลีส ผมได้รวมจิตกับพระผู้ช่วยให้รอดและถามพระองค์เกี่ยวกับคุณพ่ออาลานัส

ซึ่งผมได้เห็นในความมืดเมื่อวันเสาร์ที่ผ่านมา และยังไม่เข้าใจว่าสิ่งนี้มีความหมายอย่างไร พระเยซูตรัสกับผมว่า:

“นี่คือลักษณะของพระสงฆ์ที่ไม่มีพระพรหมทาน” พระผู้ช่วยให้รอดทรงอนุญาตให้ข้าพเจ้าไปพบคุณพ่อเอมิเลียน ซึ่งอยู่ที่เมืองวาเกเฮเซลเช่นกัน

เพื่อพูดคุยกับท่านเกี่ยวกับเรื่องนี้ ดังนั้นในวันอังคาร

30 เมษายน 1991 วันอังคารนั้น พระคุณพ่อวอกท์ (Father Vogt) พระคุณพ่อประจำวัดท้องถิ่นของฉัน ซึ่งฉันได้เล่าเรื่องนี้ให้ฟังแล้ว ก็ทราบเรื่องนี้ด้วย

เมื่อฉันมาถึงวัดในเมืองวาเกเฮเซล พ่ออาลอยส์ได้แจ้งการมาถึงของฉันให้พ่อเอมิเลียนทราบ ขณะที่ฉันกำลังรอเขา พี่ลาซัสก็มา

และฉันได้สวดสายประคำสองทศวรรษกับเขาจนกระทั่งพ่อเอมิเลียนมาถึง ระหว่างการสนทนาของข้าพเจ้ากับพระพ่อเอมิเลียน

ข้าพเจ้ารู้สึกว่าคุณพ่อเอมิเลียนไม่ได้อยู่คนเดียว เพราะข้าพเจ้าได้ขอพระเยซูให้อยู่กับข้าพเจ้ามาก่อนแล้ว เพื่อไม่ให้ข้าพเจ้าพูดอะไรผิดพลาด ข้าพเจ้ารู้สึกเขม็ง

ตรงไปตรงมา และสงบใจ จนถึงขั้นพูดถึงการรับศีลมหาสนิทบนลิ้นและบนเข่า ข้าพเจ้ายังได้พูดคุยกับท่านเกี่ยวกับพระพ่ออาลานัส

และสิ่งที่ข้าพเจ้าได้ประสบในเช้าวันเสาร์ด้วย ระหว่างการสนทนา ผมได้ขอให้ท่านอธิษฐานเพื่อคุณพ่ออาลานัส

และผมยังสัญญาว่าจะอธิษฐานเพื่อคุณพ่ออาลานัสและท่านด้วย

พ่อเอมิเลียนได้ให้พรแก่ฉัน และฉันรู้สึกยินดีที่ได้ปฏิบัติตามพระประสงค์ของพระเจ้าขณะเดินทางกลับบ้าน

4 พฤษภาคม 1991 – วันเสาร์

ผมกลับไปยังเมืองวาเกเฮเซลเพื่อเข้าร่วมพิธีมิสซาเวลา 7.15 น. อีกครั้งหนึ่ง คุณพ่ออาลานัสเป็นประธานพิธีมิสซา และผมได้เห็นท่านอีกครั้งในความมืด

6 พฤษภาคม 1991 — วันจันทร์

ตอนเย็น ผมอยู่ที่โบสถ์ในเมืองไรท หลังจากนั้น มีกลุ่มสวดภาวนา ตามมาด้วย ผมได้พูดคุยกับคุณพ่อโดชาต และขอให้ท่านอย่าทะเลาะและก่อกวนเล็กๆ

ของศีลมหาสนิทที่เหลือลงในน้ำศักดิ์สิทธิ์อีกต่อไป ผมบอกท่านว่าพระผู้ช่วยให้รอดได้บอกผมว่าสิ่งนี้ไม่ถูกต้อง

และอธิบายว่าผมได้ดื่มน้ำศักดิ์สิทธิ์ทั้งหมดเมื่อสัปดาห์ที่แล้ว เพราะพระเยซูคริสต์ทรงประทับอยู่แม้ในอนุภาคที่เล็กที่สุด และนี่คือความเชื่อของผม

ท่านสัญญาว่าในอนาคตท่านจะนำเศษขนมปังศักดิ์สิทธิ์ที่สุดกลับบ้านไปด้วย

7 พฤษภาคม 1991 — วันอังคาร

ในโบสถ์ที่สถานที่ทำงานของฉัน ฉันได้รวมตัวกับพระผู้ช่วยให้รอด ฉันบอกพระผู้ช่วยให้รอดว่าฉันไม่มีอะไรเลย ฉันกล่าวต่อว่า: “พระผู้ช่วยให้รอด

ฉันได้มอบทุกสิ่งให้กับพระองค์แล้ว พระองค์ยังได้รับเจตจำนงของฉันด้วย ฉันจะมอบอะไรให้พระองค์อีก?” พระผู้ช่วยให้รอดตอบว่า:

“ฉันต้องการการเคลื่อนไหวของเจ้า” ฉันไม่เข้าใจคำนี้

ต่อมา ระหว่างการถ่ายเอ็กซ์เรย์ ผู้ป่วยเอกซคนคนหนึ่งถามว่าทำไมเธอไม่ได้รับผ้ากันรังสีเพื่อป้องกันตัวจากรังสีเอ็กซ์เรย์

ทั้งที่ผ้ากันรังสีนั้นแขวนอยู่บนเก้าอี้ที่เธอนั่งอยู่แล้ว และเธอมีการป้องกันที่เพียงพอ ฉันตอบไปอย่างเป็นธรรมชาติว่า

“คุณต้องอธิษฐานเพื่อที่จะได้เห็นและได้ยินทุกสิ่ง” เธอยิ้มและบอกว่าดีมาก แล้วเดินจากไป

8 พฤษภาคม 1991 — วันพุธ

วันพุธ ผมได้เข้าร่วมพิธีมิสซาเผ่าละวักก่อนวันฉลองการเสด็จขึ้นสวรรค์ที่เมืองมิงโกสไฮม์,

ในวันหยุดราชการ ผมไปร่วมมิสชาติที่เมืองโรก และหลังจากนั้นได้ร่วมชบวนแห่ผ่านหมู่บ้าน มันเป็นเวลาที่ยอดงามมาก

ในช่วงเย็น ที่โบสถ์ในเมืองโรก ขณะที่ข้าพเจ้ากำลังรวมตัวกับพระผู้ช่วยให้รอดในการรับศีลมหาสนิท พระเยซูตรัสกับข้าพเจ้าว่า ข้าพเจ้าอาจบอกคุณพ่อโยฮันเนสว่าหนังสือของท่านไม่ถูกต้อง และข้าพเจ้าควรไปพบท่านในวันเสาร์เพื่อบอกเรื่องนี้

ผมบนอนตื่นสายจนพลาดมิสซาเช้า แต่ได้สวดภาวนากันก็เป็นเวลาหนึ่งชั่วโมงเพื่อชดเชย ในเวลาประมาณ 11.00 น. นายเดริสจากเมืองเซอเทอร์นมาพบผมและบอกว่าโรแลนด์ได้เดินทางถึงรัสเซียอย่างปลอดภัยพร้อมกับหนังสือของพ่อโยฮันเนสแล้ว สิ่งนี้ถือเป็นความสูญเสียครั้งใหญ่สำหรับผม เพราะผมรู้ว่าหนังสือเหล่านั้นไม่ดี

ประมาณเวลา 3.30 น. ผมไปพบพระพ่อออก พระพ่อประจำวัดของเราที่เมืองโรก และบอกท่านว่าผมต้องการไปพบพระพ่อโยฮันเนส และแจ้งให้ท่านทราบถึงสิ่งที่พระผู้ช่วยให้รอดได้บอกผมเกี่ยวกับพระพ่อโยฮันเนส

สุดท้าย ผมขอพรจากพ่อออก แล้วกลับบ้าน เมื่อถึงบ้าน ผมสวดสายประคำเพื่อพ่อโยฮันเนส ก่อนจะออกเดินทางไปพบท่าน

ในคำอธิษฐานส่วนตัวจากใจจริงของผม ฉันได้ขอให้พระเยซูมาพร้อมกับฉันไปพบคุณพ่อโยฮันเนส เมื่อฉันมาถึงบ้านคุณพ่อโยฮันเนส เขาได้ต้อนรับฉันด้วยการจูบ ตอนแรก ฉันนึกถึงจูบของยูดาส และไม่สามารถตอบรับจูบนั้นได้ ทันทีที่ฉันก้าวเข้าบ้าน เขาก็บอกฉันว่าวันนี้ฉันดูแตกต่างไปมาก เขากล่าวว่า “คุณไม่เหมือนปกติเลย” ท่านดูไม่สบายใจมาก ผมจึงตอบว่า “ใช่ครับ ผมไม่ได้มาคนเดียว”

ท่านตอบด้วยความประหลาดใจว่า “อ้อ เข้าใจแล้ว” และผมก็ไม่ได้มาคนเดียวจริงๆ ผมรู้สึกถึงความสงบพิเศษภายในตัว รวมถึงความเข้มแข็ง และไม่มีความกังวลแม้แต่น้อยเกี่ยวกับสิ่งที่ผมควรพูดกับคุณพ่อโยฮันเนสในขณะนี้ ระหว่างการสนทนา

ผมได้เล่าให้ท่านฟังว่าพระเยซูได้ตรัสกับผมเกี่ยวกับหนังสือของท่านอย่างไร

เขาถูกรบกวนทันที เขาแสดงความไม่มั่นใจ และฉันรู้สึกได้ว่าเขากำลังถูกวิญญาณชั่วหลายตัวรบกวน แม้ว่าพวกมันจะไม่สามารถทำร้ายฉันได้ เพราะเขามีความเคารพต่อฉันและเพื่อนร่วมทางของฉัน (พระเยซู) ฉันแผ่ความรักและความสงบออกมา และแสดงท่าทีถ่อมตัว

เขาแสดงหนังสือหลายเล่มให้ฉันดู และพยายามแก้ตัว จากนั้นเขากล่าวว่า ‘ตอนนี้ฉันป่วยอีกครั้งและต้องตายแล้ว’ แต่เขามีนิสัยหุนหันพลันแล่นมาก

ฉันตอบว่า “นั่นเป็นเพียงหยดน้ำในมหาสมุทรเมื่อเทียบกับนิรันดร์กาล” ฉันให้กำลังใจเขาและกล่าวต่อว่าฉันมาเพื่อช่วยเขา

เขากถามว่าเขาควรทำอะไรต่อไป ฉันจึงบอกเขาว่าเขาควรหยุดการพิมพ์หนังสือเหล่านั้น และไม่ควรให้มีการแจกจ่ายหนังสือเหล่านั้น ต่อมา

คุณพ่อโยฮันเนสเล่าให้ผมฟังว่า เมื่อวันที่ **7 พฤษภาคม 1991** พระสังฆราชของเขา คือ พระสังฆราชกอรีนเลียก พลาตอน ได้โทรมาแจ้งว่าหนังสือของเขามารถจำค่าสอนนอกรีต คุณพ่อโยฮันเนสเรียกพระสังฆราชท่านนี้ว่า “โรครจิต” และคิดว่าท่านบ้า เขาจึงปฏิเสธที่จะฟังคำท่าน

เพื่อเป็นของขวัญ ผมได้นำช่อดอกกุหลาบสีแดงและดอกฟรีเซียมาให้พ่อโยฮันเนส เป็นสัญลักษณ์ว่าผมห่วงใยและต้องการช่วยเขา

พ่อโยฮันเนสห้ามผมไม่ให้พูดคุยกับพระสังฆราชกอรีนเลียก พลาตอน และต้องการเชิญผมไปพูดคุยเกี่ยวกับหนังสือของเขาพร้อมกับพระสังฆราชท่านอื่น ๆ ในโอกาสต่อไป ท่านยังบอกต่อว่า ตอนนี้ผมทำให้ท่านรู้สึกไม่สบายใจมาก และท่านจะไม่เชื่อผม แต่ท่านจะยังคงไว้วางใจผมอยู่ดี

คำตอบของผมต่อเรื่องนี้คือ: “ด้วยใจที่ว่างเปล่านี้ คนเราไม่อาจเชื่อได้”

ผมรู้สึกยินดีที่ได้มีการสนทนากับพ่อโยฮันเนส ตั้งแต่นั้น ผมได้ถามพระเยซูว่าผมสามารถพูดสิ่งนี้กับท่านได้หรือไม่ เพราะผมรู้ว่าท่านเป็นผู้ป่วย แต่พระผู้ช่วยให้รอดตรัสว่า: ‘ความจริงสำคัญกว่าความเจ็บป่วย’

วันนี้สามีฉันอายุครบ 50 ปี เราไม่ได้จัดงานฉลอง เพราะใจเราอยู่กับผู้คนที่กำลังอดอยากทั่วโลก

ในพิธีบิณฑบาตที่เมืองโรค: คุณเวเนบุชเป็นผู้เทศน์ในวันอาทิตย์นั้น ฉันไม่ชอบเลย เพราะคุณพ่อก็ก็นั่งอยู่ที่นั่นด้วย ฉันจึงสวดสายประคำเพื่อความตั้งใจ

ตอนเย็น จันถามพระผู้ช่วยให้รอดว่าจันควรไปพบพระสังฆราชกอร์นียุสที่มินิกหรือไม่ พระเยซูตรัสว่า: “เร็วที่สุดเท่าที่จะทำได้”

จันหวังว่าจะสามารถไปได้ในวันเสาร์

พิธีบูชาพระแม่มารีในเย็นวันนั้นสวยงามมาก พระพ่อออกก็ได้้นำพิธีได้อย่างดี

13 พฤษภาคม 1991 – วันจันทร์

ประมาณเวลา 10.00 น. ที่คลินิก: จันถามพระผู้ช่วยให้รอดว่าพระองค์จะให้สัญญาณที่แน่ชัดอะไรแก่จัน หากจันจะลุกขึ้นต่อต้านคำสอนผิด

พระผู้ช่วยให้รอดตรัสกับจันว่า “เราจะให้ความเข้าใจของเราแก่เธอ” จันพูดว่า: “โอ้ แต่สิ่งนั้นมากเกินไป” เวลา 12.00 น. ในห้องสวดมนต์ของคลินิก:

จันรู้สึกว่าการไปพบพระสังฆราชที่มินิกเป็นเรื่องเร่งด่วน เป็นเรื่องที่ต้องรีบ จันถามพระผู้ช่วยให้รอดว่าเมื่อใดจันควรไปพบพระสังฆราช

และพระองค์ตอบว่า: “วันศุกร์” จันถามต่อว่าทำไมจันต้องไปพบพระสังฆราชกอร์นียุสด้วย พระผู้ช่วยให้รอดตรัสว่า: “เพื่อพระศาสนจักรคาทอลิก”

เมื่อถามว่าพระสังฆราชจะพูดกับผมหรือไม่ พระผู้ช่วยให้รอดตรัสว่า: “ใช่” ความกังวลต่อไปของผมคือ: “พระเยซู วันศุกร์นี้การจลาจลจะเกิดขึ้นมาก เพราะเป็นวันเพนเทกอสต์!” แต่พระเยซูตรัสตอบว่า: “ไม่ใช่ตอนเช้า” ผมออกจากโบสถ์ด้วยความปีติยินดีและสันติสุข

ระหว่างเวลา 4.30 ถึง 5.00 น. ผมได้พูดคุยทางโทรศัพท์กับพระสังฆราชกอร์นียุส ฟลาตอน ที่เมืองมินิก ก่อนจะพูดคุยกับท่าน

ผมได้สวดสายประคำหลายชุดเพื่อท่าน จากนั้นผมจึงบอกพระสังฆราชถึงเหตุผลที่ผมต้องการไปพบท่าน ท่านจึงนัดหมายให้ผมมาพบในวันศุกร์เวลา 3.00 น.

ผมตกลง

ระหว่างการสนทนา ผมไม่ได้รู้สึกว่าการสังฆราชฟลาตอน กอร์นียุส เป็นผู้มีอาการจิตวิปริต อย่างที่ฟอโยอันเนสได้บรรยายไว้ ตรงกันข้าม

ท่านเป็นคนจริงจัง สุขภาพเรียบร้อย และอุทิศตนต่อพระประสงค์ของพระเจ้า ผมเริ่มตั้งตารอวันศุกร์แล้ว เพราะจะได้รู้จักท่านมากขึ้นในวันนั้น

เวลา 19.00 น. ผมอยู่ที่พิธีบูชาพระแม่มารีในเมืองโรก และเวลา 20.00 น. กลุ่มสวดภาวนาของเราเริ่มขึ้น ตามคำบอกเล่าของนางนูนเซียจากเมืองมันไฮม์

ผมควรจะได้รับการปรากฏตัวของพระแม่มารีในวันนั้น แต่พระผู้ช่วยให้รอดได้บอกผมไว้แล้วว่าอย่าเชื่อผู้หลอกลวงคนนี้ ระหว่างการสวดภาวนา

ปีศาจได้แสดงตัวให้เห็น จันถูกผลักและกระแทกจนการสวดภาวนาของจันถูกรบกวนอย่างรุนแรง ดังนั้นจันจึงพรมน้ำมนต์ลงบนที่นั่งของตัวเอง

จันคิดในใจว่าตอนนี้จันสามารถทนมันได้ แต่จันไม่ต้องการให้ใครที่คุกเข่าอยู่ข้างๆ จันถูกตบไปด้วย เมื่อความคิดเหล่านี้ผุดขึ้นในใจ

จันก็อดไม่ได้ที่จะหัวเราะออกมา เมื่อการสวดมนต์จบลง จันได้รับพระคุณมากมายจนความรบกวนเหล่านี้ไม่ทำให้จันรู้สึกรำคาญเลย

14 พฤษภาคม 1991 – วันอังคาร

สามีของจันถูกรบกวนในคืนนั้นโดยวิญญาณร้าย เช่นเดียวกับจัน จันไม่ค่อยฝัน หรือจำฝันไม่ได้ แต่เขานิยามจำฝันนั้นได้

ฝันนั้นน่าสนใจมาก และจันอยากเขียนมันลง:

จันเห็นนกจำนวนมาก นกนั้นไม่กลัว ซึ่งบนโลกนี้ไม่มีอยู่จริง พวกมันดูเหมือนนกกระจอก แต่ดูเหมือนถูกเป่าลมให้พองตัวขึ้น

และมีขนาดใหญ่เท่าคนพิราบ กันไถนั้น พวกมันก็เปลี่ยนร่างเป็นมนุษย์ที่สกปรก เปื้อนเปื้อน และดูน่าสงสารมาก พวกเขาร้องขอความช่วยเหลือ

และใครก็ไม่อาจไม่รู้สึกลสงสารพวกเขาได้ จันได้ช่วยพรให้พวกเขา และในวันวันนั้นเอง

จันได้ยินเสียงคนกลุ่มอื่นที่ต่างออกไปอย่างสิ้นเชิงร้องขึ้นจากอีกฝั่งว่า: ‘หนีไปให้ไกลจากพวกเขา – พวกเขามีโรคเอดส์และโรคเรื้อน’ จันไม่กลัวเลย

จันคุกเข่าลงและร้องขึ้นด้วยเสียงสุดแรง: ‘พระเยซู โปรดช่วยคนเหล่านี้ด้วย’ คนเหล่านั้นที่ดูสกปรกก็คุกเข่าลงและขอความช่วยเหลือด้วย กันไถนั้น

หนึ่งในพวกเขาก็มีมือขวาของจัน ในขณะนั้น มือของจันรู้สึกเหมือนถูกไฟเผา จันรู้ทันทีว่าพวกเขาคือปีศาจ แล้วจันก็ตื่นขึ้นมา

จันยังรู้สึกถึงความร้อนที่มืออยู่ไม่กี่นาที ก่อนที่ทุกอย่างจะมืดมิดไป

วันนั้นเราหลับใหลเวลา และจันไปทำงานสาย ซึ่งเรื่องนี้ไม่เคยเกิดขึ้นกับจันเลยตั้งแต่วันรับบัพติศมาในปี 1984

เมื่อวานนี้ ปีศาจคงอยากปรากฏตัวเป็นพระแม่มารี แต่เพราะคำอธิษฐาน ความซื่อสัตย์ และความรักของเราต่อพระเยซูและพระแม่มารี

เขาจึงไม่ได้รับอนุญาตให้ทำเช่นนั้น

เพราะมารร้ายสามารถทำสิ่งเช่นนั้นได้ก็ต่อเมื่อเป็นพระประสงค์ของพระเจ้า และเมื่อได้รับอนุญาตจากพระเจ้าเท่านั้น

ระหว่างเวลา 10.00 น. ถึง 10.30 น. ในห้องพักรวมของคลินิก:

ฉันทามพระเยซูเกี่ยวกับปีศาจจากวันก่อน พระเยซูตรัสว่า: “จะมีกรณีเช่นนี้อีก” โดยที่คำว่า ‘กรณี’ ที่พระองค์ตรัสหมายถึงการโจมตีของปีศาจ

ฉันทจึงถามต่อว่า: “พระเจ้าที่รัก หากใครสวดภาวนาอย่างสม่ำเสมอ จะถูกโจมตีมากยิ่งขึ้นหรือไม่?” พระเยซูตรัสตอบว่า: “ใช่

คุณกำลังนำวิญญาณจำนวนมากไปจากพวกมัน!”

คำถามต่อไปของฉันทคือ: “พ่อโยฮันเนสรู้หรือไม่ว่าหนังสือเหล่านั้นไม่ถูกต้อง?” พระเยซูตอบว่า: “ใช่!”

แล้วฉันทก็สงสัยว่าทำไมหนังสือเหล่านั้นไม่ถูกห้ามเผยแพร่ ซึ่งหมายความว่าควรถูกถอนออกจากตลาด พระเยซูตอบว่า:

“ซาตานมีอำนาจเหนือเขา”

ประมาณเวลา 14.30 น. สามียของฉันทโทรมาที่คลินิกและบอกฉันทว่าเขาจะลางานหนึ่งวันเพื่อขับรถไปกับฉันทไปยังเมืองมิดวิกเพื่อพบพระสังฆราชพลาตอน กอร์นีย์เลียก แม้ว่าเขาจะบอกฉันทตั้งแต่เช้าแล้วว่าฉันทต้องไปคนเดียว และเช้านี้ฉันทได้อธิษฐานว่า หากเป็นพระประสงค์ของพระเจ้าให้ฉันทไปพบพระสังฆราช ก็ขอให้เรื่องนี้เป็นไปได้ เมื่อเวลาประมาณ 4.30 น. ฉันทและสามียขับรถกลับบ้านจากที่ทำงาน ระหว่างทาง สามียเล่าให้ฉันทฟังว่าเขาถูกปีศาจกรรมาณตลอดทั้งคืน เขาได้เห็นภาพบุรุษ และปีศาจได้พูดกับเขาว่า: “ดูสิ พระแม่มารีไม่ได้ปรากฏตัวให้ภรรยาคุณเลย ทั้งหมัดนั้นเป็นคำโกหกและหลอกลวง

และเธอเองก็ไม่ได้เห็นการปรากฏตัวของพระแม่มารีที่เมดจูโกเรียด้วย” นี่เกิดขึ้นเมื่อประมาณเวลา 2.30 น. จากนั้นเขาลุกขึ้น จุ่มนิ้วลงในน้ำศักดิ์สิทธิ์ และสวดบทสวด “สวัสด์พระแม่มารี” 30 ครั้ง โดยไม่ยกนิ้วออกจากน้ำศักดิ์สิทธิ์ แล้วเขาก็รู้สึกสงบและกลับไปนอนต่อ

เวลา 19.00 น. ฉันทเข้าร่วมพิธีบูชาพระแม่มารีที่นำโดยคุณพ่อวอกก์ มันเป็นพิธีที่สวยงามมาก ฉันทได้สวดบทภาวนาของพระแม่มารี

ซึ่งทำให้ฉันทรู้สึกยินดีอย่างยิ่ง เพราะบทสวดนี้ไม่ค่อยได้สวดกันบ่อยนัก ก่อนถึงโบสถ์ ฉันทได้พบกับหญิงสูงอายุลูกสาวของ

เธอบอกฉันทว่าเธอถูกกรรมาณทั้งคืนจนนอนไม่หลับ และเรื่องนี้เกิดขึ้นกับเธอบ่อยครั้ง เธอเดินกลับบ้านกับฉันท และฉันทให้เธอรับน้ำศักดิ์สิทธิ์ เกลือศักดิ์สิทธิ์

และเกียนศักดิ์สิทธิ์ เมื่อเธอเดินกลับบ้าน ฉันทได้รับการมาเยือนอีกครั้งจากผู้หญิงคนหนึ่งจากเมืองโรต (เฮดวิก เอช.)

เธอกำลังร้องไห้และขอความช่วยเหลือจากฉันท เพราะเธอกำลังมีปัญหาเกี่ยวกับสามีย เราได้สวดสายประคำแห่งความเศร้าโศกร่วมกัน

15 พฤษภาคม 1991, วันพุธ

เช้าตรู่ สามียของฉันทเล่าให้ฉันทฟังเกี่ยวกับความฝันที่เขาฝันว่าเห็นนกสีดำจำนวนมาก ขนาดเท่านกพิราบ

ประมาณเวลา 10.00 น. ในห้องตรวจแพทย์ ฉันทถามพระเยซูว่า “พระเยซู หากสามียฉันทถูกปีศาจกรรมาณอย่างนี้

ฉันทจะเดินทางไปโปแลนด์กับเขาได้อย่างไร?”

พระเยซูตรัสตอบว่า: “เราอยู่กับคุณ!”

ในช่วงพักรับประทานอาหารกลางวัน ฉันทไปที่โบสถ์เล็ก รวมตัวกับพระเยซูและสวดภาวนา แล้วฉันทถามพระเยซูว่านกสีดำเหล่านั้นอาจมีความหมายว่าอย่างไร

ฉันทได้รับคำตอบว่า “พวกมันคือปีศาจแห่งความไม่บริสุทธิ์” จากนั้นฉันทถามพระผู้ช่วยให้รอดว่า “พระเยซูที่รัก เป็นพระประสงค์ของพระองค์หรือไม่

ที่ฉันทควรลุกขึ้นต่อต้านคำสอนผิดๆ ของพระศาสนจักรคาทอลิก?” พระเยซูตอบว่า “ใช่ นั่นคือพระประสงค์ของข้า”

ฉันทถามพระผู้ช่วยให้รอดว่าฉันทควรบอกพ่อวอกก์ทุกเรื่องหรือไม่ และพระผู้ช่วยให้รอดตอบว่า “ใช่” หลังจากนั้น พระเยซูถามฉันทว่า

“เธอรู้สึกสงบใจแม้ในขณะนี้หรือไม่?” ฉันทตอบว่า “ใช่” และได้ยินพระเยซูตรัสว่า “วิญญาณที่ไม่บริสุทธิ์ไม่สามารถให้ความสงบที่แท้จริงได้”

เวลา 14.15 น. มีผู้ป่วยมาเพื่อถ่ายเอ็กซเรย์ (ทีคอ) ซึ่งมีแขนเพียงข้างเดียว เขาเล่าให้ฉันทฟังว่าเขาสูญเสียแขนข้างนั้นไปในช่วงสงครามที่ฝรั่งเศส

ผมพูดคุยกับเขาและบอกว่าเขากำลังเผชิญกับความยากลำบากอย่างหนักโดยไม่มีแขนข้างหนึ่ง เขาจึงตอบว่า “คนเราปรับตัวได้กับทุกสิ่ง”

ผมตอบทันที:

“จะดีมากหากทุกคนสามารถปรับตัวให้คุ้นเคยกับพระเจ้าได้”

เวลา 19.30 น. ผมเข้าร่วมพิธีมิสซาที่โบสถ์เซนต์โรสในเมืองมิดวิกโฮล์ม พระสงฆ์ได้ประกอบพิธีมิสซาด้วยจังหวะที่เร็วมาก ซึ่งไม่รู้สึกลบคายใจนัก

และผู้ร่วมพิธีก็ร้องเพลงได้ไม่ตื๊นกัน หลังจากนั้น ผมไปพบพระสงฆ์และได้

เพื่อรับการสารภาพบาป พระคุณเจ้าดูมีท่าทีไม่สงบภายในใจ ส่วนในใจผมมีความสงบอย่างลึกซึ้ง และผมรู้สึกว่าคุณไม่ได้อยู่กับผม
พระเยซูทรงอยู่กับผม

เมื่อพระสงฆ์พูดเสร็จ ผมจึงกล่าวกับท่านว่า ‘นั่นคือปัญญาทางโลก’ ผมต้องการรับการอภัยบาป และพระสงฆ์ก็กล่าวกับผมว่า ‘คุณไม่มีบาป’
จากนั้น ผมขอรับพรจากท่านแล้วจากไป ข้างนอก จูลเซ่นจากมาลเซ่นเบิร์กกำลังรอผมอยู่แล้ว

เธอบอกผมว่าวันนี้มีการบรรยายที่โคนาวเกี่ยวกับมงชินญอร์ เลเฟเบอร์ ผมรู้สึกยินดีมากและไปทันทีพร้อมกับจูลเซ่น

พระสงฆ์ประจำวัดมิ้งโกลส์โฮมเป็นผู้พูด แต่ท่านไม่ได้พูดความจริง

ท่านพูดร้ายเกี่ยวกับเลเฟเบอร์จนทำให้ผมสงสัยว่าท่านกำลังพยายามปกปิดบาปใหญ่ใดในพระศาสนจักรคาทอลิก ท่านเห็นเศษผงในตาเลเฟเบอร์
แต่ไม่เห็นก่อนไม่ในตาตัวเอง

เมื่อจบการบรรยาย ผมได้ถามเขาสองคำถาม: 1. “ท่านพูดถึงการไม่เชื่อฟังของเลเฟเบอร์; ในเรื่องนี้ ผมอยากกล่าวว่า: ‘ผมไม่รู้จักเลเฟเบอร์ดีนัก’
แต่จิตวิญญาณของผมนึกได้ว่าอะไรและอะไรร้าย’ และตอนนี้ผมอยากถามว่า มีพระสงฆ์กี่คนในโลกนี้ที่ไม่เชื่อฟัง

เพราะได้ถอดรื้อรับศีลมหาสนิทออกจากโบสถ์?

แต่ยังมีโบสถ์ที่มีเหตุผลอยู่ ซึ่งยังมีน้ำปัสการศีลมหาสนิทอยู่ภายใน ทุกคนมีอิสระที่จะเลือกว่าจะรับศีลมหาสนิทในท่ายืนหรือท่าคุกเข่า
หรือจะรับบนลิ้นหรือในมือ แต่ผู้ที่ต้องการรับศีลมหาสนิทในท่านั่งคุกเข่า ต้องได้รับโอกาสให้ทำเช่นนั้น และต้องจัดเตรียมน้ำปัสการศีลมหาสนิทไว้ให้พร้อม
เพราะในศีลมหาสนิทนั้น พระเจ้าที่แท้จริงและมนุษย์ที่แท้จริงในเนื้อหนังและเลือดทรงสถิตอยู่; นั่นคือเหตุผลที่ข้าพเจ้าคุกเข่าเมื่อรับพระเจ้าผู้ทรงชีวิต”

คนรอบตัวผมดูเหมือนถูกวิญญาณชั่วร้ายเข้าสิง พวกเขาตะโกนใส่ผม

และกล่าวว่า: “ออกไปจากที่นี่ – ใครเชิญคุณเข้ามาตั้งแต่แรก? ถ้าอยาก คุณก็คุกเข่าอยู่ที่บ้านทั้งวันก็ได้”

ในขณะนั้น ผมนึกถึงพระคัมภีร์ และว่าเรื่องต่างๆ ก็ไม่ได้ดีขึ้นสำหรับพระเยซูเช่นกัน แล้วผมจึงถามพระวิญญาณบริสุทธิ์ในใจว่า

ผมควรถามคำถามที่สองหรือไม่ ผมได้รับคำตอบว่า “ใช่” ผมขอบคุณพระเจ้าสำหรับความสงบที่ลึกซึ้งที่ผมรู้สึกได้ และถามคำถามที่สองว่า “ท่านบาทหลวง

ท่านไม่สามารถเปรียบเทียบดูตา 三-เค-โฮเนมันน์ กับเลเฟเบอร์ได้!” ท่านลืงเลเล็กน้อยก่อนจะตอบและกล่าวว่า “บางทีอาจเป็นเพราะความไม่เชื่อฟัง”

ผมกลับบ้านกับจูลเซ่นและได้รับพระคุณมากมาย

ประมาณเวลา 22.30 น. ฉันเดินไปหาพระแม่แมร์ที่บ้าน จดเทียบให้เลเฟเบอร์ และอธิษฐานเพื่อเขา เพราะเขาถูกดูหมิ่นอย่างรุนแรง

จากนั้นฉันจึงถามพระแม่แมร์ด้วยใจจริงว่า “ทำไมเลเฟเบอร์ถึงถูกตัดขาดจากพระศาสนจักร?” ฉันได้รับคำตอบว่า “พระเยซูทรงอยู่กับเขา” แล้วฉันก็เข้านอน

16 พฤษภาคม 1991, วันพฤหัสบดี

เกือบทุกเช้าเมื่อฉันตื่นขึ้น ฉันจะถวายเป็นการอภัยบาปที่ฉันจะขอในวันนั้นแทนใครสักคน วันนี้ฉันถวายเป็นการอภัยบาปทั้งหมดให้กับเลเฟเบอร์ เวลา 12.00 น.

ฉันไปที่ห้องสวดในคลินิก ก่อนหน้านี้ มีสองคนกำลังพูดคุยกันเสียงดังมาก และหลังจากนั้น มีคนเล่นออร์แกนเสียงดังมาก ผมคิดว่าจะสวดบทเองเจสิส;

นั่นคงเป็นพระประสงค์ของพระเจ้าแน่ๆ เพราะเป็นเวลา 12.00 น. ก่อนอื่น

ผมสวดบทสวดพระแม่หลายครั้งและบทสวดถึงนักบุญไมเคิลอัศวินเพื่อสองท่านนั้น แล้วมีชายคนที่สามมาร่วมสนทนาด้วย

ผมจึงสวดภาวนาให้เขาด้วย คำอธิษฐานของผมได้รับการตอบรับ เพราะพวกเขาทั้งหมดออกไปข้างนอก

ผมขอบคุณพระเจ้าและสามารถสวดภาวนาต่อไปอย่างสงบ

ประมาณเวลา 15.30 น. ผมอยู่ที่อารามในเมืองเนบูร์ก ผมได้พูดคุยกับฟิโยอันเนสประมาณครึ่งชั่วโมง หลังจากนั้น

ผมได้สวดภาวนาหน้าแท่นบูชาประมาณสองชั่วโมง แล้วผมก็เดินทางไปยังเมืองโรก เนื่องจากที่นั่นไม่มีพิธีมิสซา

ผมจึงเดินทางไปยังเมืองไมซ์และจัดพิธีมิสซาเพื่อพระสังฆราชฟลาตอน กอร์นิเลียค

17 พฤษภาคม 1991 — วันศุกร์

เช้าตรู่ ฉันและสามีขับรถไปมิวนิกเพื่อเยี่ยมพระสังฆราชกอร์นิเลียค ทุกอย่างเป็นไปตามที่พระเยซูตรัสไว้เปะๆ ไม่มีรถบนถนน ไม่มีการจราจรติดขัด

และทุกอย่างดำเนินไปอย่างราบรื่น

พระสังฆราชรับเราเวลา 15.00 น. ฉันรู้สึกประหลาดใจกับความรักอันยิ่งใหญ่และความสงบที่พระสังฆราชคอร์นิเลียสแผ่รังสีออกมา พระสังฆราชบอกฉันว่า คุณพ่อโยฮันเนสเคยถูกระงับการปฏิบัติหน้าที่มาก่อน เพราะเขาได้เขียนคำเท็จมากมายเกี่ยวกับคำสอนของพระเยซู พระสังฆราชยังกล่าวต่อว่า เขาได้เขียนจดหมายถึงพระสงฆ์หลายคนแล้ว เพื่อเตือนว่าบทความของคุณพ่อโยฮันเนสนั้นไม่ถูกต้อง แต่ไม่มีใครฟังเขาเลย อย่างที่ฉันเห็นได้ชัด คุณพ่อโยฮันเนสไม่เชื่อฟังพระสังฆราชของท่าน ผมได้ใช้เวลาประมาณหนึ่งชั่วโมงกับพระสังฆราช และขอบคุณพระเจ้าที่ผมได้มีโอกาสพูดคุยกับท่าน

ระหว่างทางกลับบ้าน เราแวะไปเยี่ยมคุณพ่อเกบฮาร์ด เฮย์เดอร์ ที่เมืองเรเกนส์บูร์ก เมื่อเราเปลี่ยนทางด่วนเพื่อมุ่งหน้าสู่เรเกนส์บูร์ก เราได้ยินเสียงร้องเพลงที่ไพเราะมาก เป็นเวลาประมาณ 20 นาที เราได้ฟังเสียงร้องของคณะนักร้องเกวตา ซึ่งไม่ใช่เสียงเพลงจากโลกนี้ เรารู้สึกถึงความทรงกลมอย่างลึกซึ้ง และทุกคนในหมู่พวกเราต่างอธิษฐานอย่างจริงใจในใจ ฉันขอบคุณพระเจ้าที่สามีมองฉันก็ได้อินสิ่งนี้ด้วย เพราะฉันเคยได้สัมผัสประสบการณ์นี้มาแล้วครั้งหนึ่งเมื่อไม่กี่ปีก่อน เมื่อถึงบ้าน เราได้สวดสายประคำเจ็ดสายและคำอธิษฐานอื่นๆ แล้ว — เราใช้เวลาประมาณหนึ่งชั่วโมงกับคุณพ่อเกบฮาร์ด —

18 พฤษภาคม 1991 — วันเสาร์

ฉันได้เข้าร่วมมิสซาเช้าเวลา 6.30 น. ที่เมืองวาเกเฮาเซล (Waghäusel) มิสซาถูกจัดขึ้นเพื่ออุทิศแด่พ่อแม่ที่ล่วงลับไปแล้วและพี่น้องของฉัน วันนี้ยังเป็นวันครบรอบ 7 ปีของการปรากฏตัวของพระแม่มารีต่อฉันด้วย

ในช่วงบ่าย ฉันได้รวมจิตกับพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดและถามพระองค์ว่า: “พระเยซู หากพระองค์อยู่กับพระสังฆราชเลเฟนส์ ท่าไมพระองค์จึงยอมให้พระองค์ถูกตัดขาดจากพระศาสนจักร?” พระเยซูตอบว่า: “เพื่อให้วิญญาณจำนวนมากได้รับการช่วยให้รอด” คำตอบนี้ทำให้ฉันรู้สึกไม่ชัดเจนนัก แต่แล้วพระเยซูก็กล่าวต่อว่า: “ผ่านความทุกข์ทรมานของพระองค์ วิญญาณจำนวนมากได้รับการช่วยให้รอด”

19 พฤษภาคม 1991 — วันอาทิตย์เพนเทกอสต์

10.00 น. — ฉันเข้าร่วมพิธีมิสซาที่เมืองโรท

ประมาณเวลา 1.00 น. คุณพ่อบูร์นจากเมืองบันโฮมโทรมาหาผม เขาบอกผมว่า คุณพ่อโยฮันเนสสบายดี และเขาต้องไปฝรั่งเศสเพื่อพบพระสังฆราช คุณพ่อบูร์นได้ชมเชยคุณพ่อโยฮันเนส แต่ผมไม่ได้แสดงความคิดเห็นใดๆ เพราะผมรู้ว่าเขาไม่ได้พูดความจริง ผมมีความรู้สึกว่าคุณพ่อบูร์นโทรมาเพราะพ่อโยฮันเนสมีจิตสำนึกผิดและได้พยายามติดต่อกับพ่อบูร์น

ในช่วงบ่าย ผมได้สวดสายประคำร่วมกับเฮดวิกจากเมืองโรท เวลา 19.00 น.

ผมไปร่วมพิธีบูชาพระแม่มารีในโบสถ์

ประมาณเวลา 8.00 น. ชิตาจากเมืองโรทมาเยี่ยมผม และเราสวดสวดสายประคำด้วยกัน ชิตาเล่าให้ฉันฟังว่าพระคุณเจ้าประจำวัดมิงโกลส์โฮมได้เทศน์อย่างไม่ดีนัก ท่านกล่าวว่าผู้คนไม่ควรไปแสวงบุญยังสถานที่ศักดิ์สิทธิ์ต่าง ๆ (พระคุณเจ้าท่านนี้ยังเคยเทศน์ต่อต้านเลอเฟนส์ด้วย)

ฉันได้สวดภาวนาเพื่อพระคุณเจ้าท่านนี้มาหลายวันแล้ว)

วันนี้เป็นวันที่สวยงามมาก เพราะวันนี้เป็นวันครบรอบเจ็ดปีนับตั้งแต่วันที่ผมรับศีลล้างบาป และผมยังคงซื่อสัตย์ต่อพระเยซูและพระแม่มารี ผมขอบคุณพระเจ้าสำหรับพระคุณอันยิ่งใหญ่ที่พระองค์ประทานให้แก่ผม ช่างเป็นความสุขอันวิเศษที่ได้อยู่กับพระเยซูและพระแม่มารี

ผมไม่อาจจินตนาการได้อีกต่อไปว่าจะใช้ชีวิตโดยปราศจากพระเจ้าได้อย่างไร นั่นคงเป็นเรื่องน่ากลัว เพราะไม่มีสิ่งชั่วร้ายใดยิ่งใหญ่ไปกว่าการถูกแยกจากพระเจ้า

20 พฤษภาคม 1991 — วันจันทร์หลังวันเพนเทกอสต์

เวลา 7.00 น. ฉันได้เข้าร่วมพิธีมิสซาที่เมืองวาเกเฮาเซล ซึ่งจัดขึ้นเพื่ออุทิศแด่พ่อแม่ที่ล่วงลับไปแล้วและพี่น้องของฉัน พิธีนั้นงดงามมาก

ฉันได้รวมจิตวิญญาณกับพระเยซูและพระแม่มารี พระเยซูตรัสว่า: “ลูกสาวของพ่อ จงสวดภาวนาต่อไปเช่นนี้เถิด”

หลังจากนั้น เราไปบ้านครอบครัวแฮมบซ์ที่วีเซินทาล และรับประทานอาหารเข้าที่นั่น

เธอให้ฉันช่อดอกกุหลาบสีแดงที่สวยงามเพื่อถวายแด่พระแม่มาเรีย ช่อดอกไม้นี้เป็นช่อที่สามีมองเธอให้เธอในวันครบรอบแต่งงาน

เมื่อกลับถึงบ้าน ฉันได้สวดสายประคำกับพี่เพื่อครอบครัวนี้

ในช่วงบ่าย ฉันถูกล่อลวง ฉันรู้สึกไม่สบายและอาเจียน

ฉันนอนพักสักพัก และถูกคำพูดรบกวนว่า: “อย่าไปวัดเลย คุณป่วยแล้ว วันนี้คุณไปวัดมาแล้วครั้งหนึ่งแล้ว เป็นต้น”

ฉันมองภาพพระเยซูและได้ยินว่า: “สวด!” ฉันลุกขึ้นทันทีและสวดสายประคำแห่งความเศร้าโศก ตามด้วยสายประคำแห่งพระเมตตา

แล้วอาการก็หายไปทันที

ฉันไปวัดเพื่อร่วมพิธีบูชาพระแม่มารี มีพระสงฆ์หนุ่มเป็นผู้นำพิธี ไม่ถึงห้านาทีหลังจากที่ฉันกลับถึงบ้าน ห้องก็เต็มไปด้วยผู้คนแล้ว

ทั้งที่ฉันคิดว่าก่อนหน้านี้ไม่มีใครจะเข้าร่วมกลุ่มสวดมนต์ในวันจันทร์หลังวันเพ็นเทคอสต์ แต่ฉันได้สวดมนต์อย่างมากมายเพื่อกลุ่มสวดมนต์ของเรา ในวันนั้น

เราสวดมนต์เป็นพิเศษเพื่อพระสงฆ์

21 พฤษภาคม 1991 – วันอังคาร

ตั้งแต่เวลา 9.00 ถึง 10.00 น. ฉันอยู่ที่คลินิกทันตแพทย์ ฉันถวายความเจ็บปวดเพื่อความรุ่งโรจน์อันยิ่งใหญ่ของพระเจ้า ฉันอธิษฐานอย่างเงียบๆ ตลอดการรักษาทั้งกระบวนการ เพราะฉันรู้ว่ามิส

Bennebusch จะนำการนมัสการพระวจนะในคืนนั้น และจะแจกศีลมหาสนิทต่อจากนั้น ฉันจึงถามพระเยซูว่าพระองค์จะทำอะไรแทนฉัน

พระผู้ช่วยให้รอดตรัสว่า: “อย่าไปทีนั้น” ฉันอธิษฐานที่บ้านประมาณหนึ่งชั่วโมง และรับศีลมหาสนิททางจิตวิญญาณ

22 พฤษภาคม 1991 – วันพุธ

ฉันเข้าร่วมพิธีมิสซาที่โบสถ์เซนต์โรสในเมืองมิงโกลส์ไฮม์ ฉันถวายพิธีมิสซาและศีลมหาสนิทเพื่อหญิงสาวจากประเทศเยอรมนีตะวันออก

ฉันมอบบัตรอธิษฐาน เหรียญศักดิ์สิทธิ์ และภาพพระแม่มารีที่ได้รับการอวยพรให้เธอ

เธอได้รับการเลี้ยงดูในระบบคอมมิวนิสต์และรู้สึกยินดีเป็นอย่างยิ่งกับสิ่งของศักดิ์สิทธิ์เหล่านี้

ฉันไม่ได้คิดมากนักถึงเรื่องทั้งฉันและสามีได้แต่งงานตามพิธีคาทอลิกที่เมืองวาเกเฮล (Waghäusel) เมื่อ 26 ปีที่แล้วในวันนี้

โดยที่ฉันยังไม่ได้รับการบัพติศมาล่วงหน้า เนื่องจากตอนนั้นฉันพูดภาษาเยอรมันได้เพียงไม่กี่คำ จึงไม่สามารถเข้าใจคำพูดของพระสงฆ์ได้เลย

วันนี้ฉันมองว่านี่เป็นบาป ซึ่งฉันได้สำนึกผิดมาหลายครั้งแล้ว

23 พฤษภาคม 1991 – วันพฤหัสบดี

ฉันอยู่ในห้องสวดมนต์ของคลินิกและถามพระผู้ช่วยให้รอดว่าฉันควรไปเข้าร่วมพิธีพระวจนะของมิสเบนเนบัสชหรือไม่ พระผู้ช่วยให้รอดตรัสว่า “ไม่”

แล้วฉันก็ถามพระผู้ช่วยให้รอดว่าคาสุกิเอโรและเวนต์จาครอนาวควรเป็นพระสงฆ์หรือไม่ พระผู้ช่วยให้รอดตรัสว่า “ใช่” สำหรับทั้งสองคน

ในช่วงเย็น ผมไปวัดในเมืองมิลส์ก่อน แต่เนื่องจากไม่มีพิธีมิสซานั้น ผมจึงไปเมืองมิลเฮาเซินและเข้าร่วมพิธีบูชาพระแม่มารีที่นั่น

24 พฤษภาคม 1991 – วันศุกร์

เนื่องจากไม่มีพิธีมิสซาที่โบสถ์ ฉันจึงไปมิลส์ แต่ที่นั่นก็ไม่มีเช่นกัน ดังนั้น ฉันจึงกล่าวกับพระผู้ช่วยให้รอดว่า

“หากท่านต้องการให้ฉันได้รวมเป็นหนึ่งในเดียวกับท่าน โปรดช่วยให้ฉันไปถึงมิลเฮาเซินทันเวลา เพราะเหลืออีกสองนาทีก่อนเจ็ดโมง”

ด้วยความช่วยเหลือจากพระเจ้า ฉันจึงสามารถไปถึงมิลเฮาเซินได้ทันเวลาพอดีสำหรับพิธีมิสซา มันเหมือนปาฏิหาริย์เลย มันสวยงามมาก;

ฉันได้รับพระพรมากมาย และสามารถรวมตัวกับพระผู้ช่วยให้รอดได้อย่างลึกซึ้ง ฉันขอบคุณพระองค์ พระเจ้าของฉันและพระผู้เป็นเจ้าของฉัน

25 พฤษภาคม 1991 – วันเสาร์

ตอนเช้า ฉันได้เข้าร่วมพิธีมิสซาที่เมืองวาเกเฮล เวลา 7.15 น. ตอนบ่าย เบอาเตและมารีออน อัมบซ์ มาจากเมืองวีเซทาล และนำเค้กมาด้วย

หลังจากนั้น นายดิเตอร์ เออร์เบน ก็มาถึง ฉันจึงได้สวดสายประคำสามทศวรรษร่วมกับเขา เพื่อความตั้งใจของเขา

26 พฤษภาคม 1991 – วันอาทิตย์

เวลา 10.00 น. ฉันไปร่วมพิธีมิสซาใหญ่ที่โบสถ์ในเมืองโรท ในวันนี้ ฉันมีอาการปวดหัวอย่างรุนแรง จึงนอนพักตั้งแต่เวลา 13.30 น. ถึง 15.00 น.

หลังจากนั้น เฮดวิกก็มาจากเมืองโรท เราทั้งสามคนร่วมกันสวดสายประคำแห่งความเศร้าโศก; สามีของฉันก็สวดร่วมกับเราด้วย ตั้งแต่เวลา 15.00 น.

เป็นต้นไป อาการปวดหัวของฉันก็หายไป

ฉันได้ถวายความทุกข์รบกวนของฉันเพื่อการกลับใจของผู้บาป ในตอนเย็น ฉันไปร่วมพิธีบูชาพระแม่มารีที่เมืองโรก

27 พฤษภาคม 1991 – วันจันทร์

เป็นวันที่ยากลำบาก ฉันรู้สึกถึงวิญญาณชั่วร้ายในผู้ป่วยหลายคน ในห้องสวดมนต์ที่ทำงาน

ฉันได้พบกับผู้หญิงชาวโรมาเนียคนหนึ่งที่ชอบคุณฉันสำหรับคำสวดมนต์

ตอนเย็น ฉันไป Rot เพื่อร่วมมิสซา กลุ่มสวดภาวนาของเราเริ่มเวลา 20.00 น. มีผู้คนมารวมตัวกันเป็นจำนวนมาก รวมถึงเด็ก ๆ มากมาย

เราได้นมัสการพระผู้ช่วยให้รอด และหลายคนยังไปรับศีลสารภาพกับคุณพ่อโดชาร์ตด้วย เป็นช่วงเวลาที่งดงามมาก และฉันได้รับพระพรมากมาย

28 พฤษภาคม 1991 — วันอังคาร

พบผู้ป่วยที่น่าสนใจ!

ผู้หญิงคาทอลิกอายุประมาณ 30 ปี มาพบฉันในฐานะผู้ป่วย และฉันรู้สึกได้อย่างชัดเจนว่าเธอถูกผีเข้าสิง

ปีศาจได้บิดเบือนจมูกและปากของเธอจนผิดรูป จมูกของเธอเบียวไปอย่างสิ้นเชิง

เธอเต็มไปด้วยความเกลียดชังต่อพระเจ้าและรู้สึกกระสับกระส่ายอย่างมาก

จากนั้นมีผู้ป่วยจากโรมาเนียมาพบฉัน; เธอต้องเชื่อฟังสามีอย่างทาส เขาอายุ 58 ปี ส่วนเธออายุ 32 ปี ฉันให้เธอรูปพระแม่มารี เหรียญศักดิ์สิทธิ์ และบทสวดมนต์บางบท สิ่งที่น่าสนใจคือเธอไม่พูดภาษาเยอรมันเลย แต่เธอเข้าใจสิ่งที่ฉันพูดกับเธอเกี่ยวกับพระเจ้า

จากนั้นมีชายชาวฮิวมาพบผม ผมก็ให้รูปภาพพระแม่มารีแก่เขาด้วย

ผู้ป่วยคนต่อไปเป็นผู้หญิงชาวโปแลนด์ ซึ่งผมก็พูดคุยกับเธอเกี่ยวกับพระเจ้าด้วย ในห้องสวดมนต์ ผมได้สวดภาวนาเพื่อทุกคน ตั้งแต่เวลา 15.00 น. ถึง 15.30 น. เวโรนิกา เพื่อนร่วมงานของผม และผมได้สวดสายประคำแห่งความเศร้าโศก

ขณะที่ฉันกำลังสวดภาวนาอยู่คนเดียวในโบสถ์ ฉันได้รวมจิตกับพระผู้ช่วยให้รอด สื่อสารกับพระองค์ทางจิตวิญญาณ

และถามพระองค์ว่าฉันควรเดินทางไปประเทศเยอรมนีตะวันออกและไปแลนด์ด้วยหรือไม่ คำตอบคือ: “ช่วยวิญญาณให้รอด” ฉันกล่าวว่าหากไม่มีพระเยซู

ฉันก็ไม่สามารถช่วยวิญญาณให้รอดได้ พระผู้ช่วยให้รอดตรัสว่า: “เราอยู่กับเจ้าเสมอ” ฉันถามพระผู้ช่วยให้รอดว่าฉันจะช่วยผู้ป่วยได้อย่างไร

และพระองค์ตอบว่า: “จงอธิษฐานเพื่อพวกเขา” ฉันจึงถามต่อว่าฉันควรอดอาหารเพื่อพวกเขาหรือไม่ พระเยซูตอบว่า: “หากเธอทำได้”

จากนั้นฉันก็อธิษฐานเพื่อผู้ป่วยชาวโรมาเนียที่ฉันได้ถ่ายเอกซเรย์ให้เธอในเช้าวันนั้น พร้อมทั้งอวยพรเธอด้วยน้ำศักดิ์สิทธิ์และอธิษฐานเพื่อเธอไปด้วย

ฉันได้อธิษฐานเพื่อเธอว่าสามีของเธอจะไม่สามารถเอาใบอธิษฐานไปจากเธอได้ เพราะสามีของเธอเป็นคนชั่วร้ายและห้ามเธอทำทุกอย่าง

เธอผอมแห้งและป่วยเหมือนทาส และถูกปีศาจรบกวน ฉันได้ขอพระแม่มารีให้คุ้มครองเธอ

ฉันขอพระเยซูอีกครั้งว่าสามีของเธอจะไม่สามารถเอาใบอธิษฐานไปจากเธอได้ แล้วพระเยซูก็ตรัสกับฉันว่า: “ความเชื่อของเจ้ามีน้อยเพียงนี้หรือ?”

ฉันจึงขอพระเยซูทันทีให้ประทานความเชื่อแก่ฉันมากขึ้น

หลังจากสวดมนต์ในโบสถ์ ฉันรู้สึกมีความสุขมาก; ฉันไม่รู้สึกละอายเลย ทั้งที่เพิ่งนอนเมื่อประมาณเวลา 1.00 น.

พระผู้ช่วยให้รอดได้ประทานพระคุณอันยิ่งใหญ่แก่ฉัน

และพลัง

มีแพทย์ชื่อ ดร. เวนิค เข้ามาในห้องเอ็กซเรย์ ระหว่างการสนทนากับผม เขาได้ดูหมิ่นพระผู้ช่วยให้รอด

ผมถามเวโรนิกาว่าคำพูดของเขามหมายความว่าอย่างไร เธอบอกว่าเขาได้สาปแช่งพระเจ้า แล้วเขาก็หัวเราะและเดินจากไปทันที หลังจากนั้นไม่นาน ผมได้ยินเสียงว่า ‘อย่าโยนไข่มุกให้หมู’

ในใจฉันตอบทันทีว่า: “พระผู้ช่วยให้รอด ข้าพเจ้าไม่รู้ว่าเขาเป็นหมู” ฉันตกใจกับความคิดของตัวเอง เมื่อแพทย์คนนั้นกลับมากลืนไข่มุกต่อมา

ฉันบอกเขาว่าพระผู้ช่วยให้รอดได้ตรัสกับฉันอย่างไร และสิ่งที่ผุดขึ้นมาในหัวฉันอย่างกะทันหัน เขาน้ำแดงและบอกว่าเขาพูดไปเล่นๆ เท่านั้น

ฉันตอบว่าเราไม่ควรล้อเล่นเรื่องพระเจ้า และว่าเราทั้งสองต้องไปสารภาพบาป

ประมาณเวลา 4.15 น. ฉันออกจากคลินิกและไปรับสามีจากที่ทำงาน ฉันขับรถผ่านสถานีรถไฟ หลังจากผ่านแยกแรกที่มุ่งหน้าไปทาง Römerkreis

ฉันต้องหยุดรถเพื่อให้ทางกับรถคันอื่น ขณะที่รถฉันหยุดอยู่ รถสีดำคันหนึ่งก็ชนเข้ากับรถฉัน ปิดกันชนของฉันยุบลง

ฉันรู้สึกทันทีว่ามีซาตานอยู่ในจิตวิญญาณของคนคนนั้น

เขาไม่ต้องการให้ตำรวจเข้ามาเกี่ยวข้อง จันพูดกับเขาว่า ‘คุณไม่ได้ไปสารภาพบาปมานานแล้ว’ เขาบอกว่าเขาไม่เคยไปสารภาพบาปเลย
จันบอกเขาค่าเสียหายจะอย่างน้อย DM 500 เขาบอกว่าเขาจะให้จัน DM
200 DM เขาบอกว่าได้ครับ
เขาเปิดกระเป๋าเงินแต่มีเงิน DM 130 เท่านั้น ผมรับ DM 130 นั้นแล้วพูดกับเขาว่า “ส่วนที่เหลือผมจะถวายเพื่อความกลับใจของคุณ”
เขากลับตื้อด้านและบอกว่าเขาไม่ต้องการพระเจ้า เขาใช้ชีวิตได้ดีอยู่แล้ว เขาย้อนกลับมาว่า “คุณกลัวใช้ไหม!”
ผมจึงบอกเขาว่าในความนิรันดร์ เขาจะรู้สึกกลัว
เขาตอบว่าเมื่อตายแล้ว ก็ไม่เหลืออะไรเลย
ผมบอกว่า “ใช่ครับ มีอยู่” แล้วแสดงสายลูกประคำที่ผมยังถืออยู่ในมือให้เขาดู พร้อมบอกว่าจะอธิษฐานเพื่อเขา
เขาปฏิเสธและตอบกลับอย่างโกรธว่าผมไม่จำเป็นต้องอธิษฐานเพื่อเขา ผมจึงไปเรียกสามีมา และจนกระทั่งกลับถึงบ้าน
ผมได้อธิษฐานสายลูกประคำแห่งความเศร้าโศกเพื่อชายคนนี้
เวลา 18.20 น. จันไปวัดในเมืองโรท สวดสายประคำที่นั่น และถวายศีลมหาสนิทเพื่อผู้ป่วยที่จันได้ถ่ายเอกซเรย์วันนี้
เหมือนที่การตกปลานี้ได้ผลดี เช่นเดียวกันกับที่มารร้ายก็ต่อสู้อย่างหนัก จันเชื่อว่าวิญญาณนี้สำคัญต่อพระเยซูเพราะอุบัติเหตุที่นั่น
ดังนั้นจันจะยังคงสวดภาวนาให้ชายคนนี้ต่อไป

29 พฤษภาคม 1991 — วันพุธ

จันไม่ได้ไปวัดหรือเข้าร่วมพิธีมิสซา จันได้สวดภาวนาในห้องสวดและรู้สึกเสียใจที่ไม่ได้เข้าร่วมพิธีมิสซา

30 พฤษภาคม 1991 — วันพฤหัสบดี — วันพระกายและพระโลหิต

จันได้ร่วมขบวนแห่ในเมืองโรท มันเป็นประสบการณ์ที่พิเศษมาก ก่อนขบวนแห่ จันถูกมารร้ายโจมตี แต่หลังขบวนแห่ จันได้รับพระพรมากมาย
อากาศดีมาก ไม่มีเมฆสักก้อนบนท้องฟ้า ทำให้สามารถสวดภาวนาอย่างตั้งใจระหว่างขบวนแห่ได้ คุณพ่อออกกิจจานุเบกษาได้อย่างสวยงามมาก

1 มิถุนายน 1991 — วันเสาร์

ตอนเช้า ผมไปวัดที่ Waghäusel พิธีมิสซาถูกจัดขึ้นโดยคุณพ่อ Reinhold ซึ่งเพิ่งมาที่ Waghäusel ได้ไม่นาน ก่อนการถวายศีล คุณพ่อ Reinhold
มองลึกเข้าไปในตาผม และผมก็มองกลับไปหาท่าน เพราะผมได้อธิษฐานขอให้ท่านมอบศีลมหาสนิทให้ผมขณะที่ผมกำลังคุกเข่าอยู่
เนื่องจากผมนั่งอยู่ที่แถวหน้าสุด และคุณพ่อบางท่านก็นำศีลมหาสนิท ...ให้ศีลมหาสนิทแก่ผู้ศรัทธาที่นั่งแถวหน้า
เพื่อให้พวกเขาสามารถรับพระผู้ช่วยให้รอดขณะคุกเข่าได้ ผู้เข้าร่วมพิธีหลายคนอื่นๆ บอกจันว่าในวันก่อนๆ ท่านไม่ได้มาที่แถวหน้า
จันยังคงคุกเข่าอยู่ในแถวนั้น และคุณพ่อโรนัลด์ก็เดินมาและนำศีลมหาสนิทมาให้จันและผู้ศรัทธาคนอื่นๆ ผู้คนอื่นๆ ต่างประหลาดใจ

2 มิถุนายน 1991, วันอาทิตย์

ผมเข้าร่วมพิธีมิสซาที่เมืองโรท และพิธีสวดภาวนาช่วงบ่าย ซึ่งก่อนหน้านั้นมีการสวดสายประคำ
ในช่วงเย็น หลังจากสวด ‘Angelus’ จันได้รับศีลมหาสนิททางจิตวิญญาณ หลังจากนั้น จันกล่าวกับพระผู้ช่วยให้รอดว่า: ‘จันจะไม่พบความสงบใจเลย
จนกว่าจะเข้าใจอย่างชัดเจนเกี่ยวกับเรื่องการรับศีลมหาสนิทด้วยมือ’ จันรู้สึกถึงความสงบใจอย่างลึกซึ้งซึ่งขณะรวมเป็นหนึ่งเดียวกับพระผู้ช่วยให้รอด
ทันใดนั้น จันได้ยินเสียงพูด ‘คุณจะเชื่อฉันไหมถ้าฉันบอกคุณอะไรสักอย่าง?’ จันตอบว่า: ‘พระผู้ช่วยให้รอด ถ้าท่านบอกฉัน จันจะเชื่อท่าน’ พระองค์ตรัสว่า:
‘จันจะไม่ประทานพระพรมากมายแก่ผู้ที่ยื่นมือออกมา’ ในขณะนั้น จันรู้สึกหายใจติดขัด ผมคิดถึงผู้คนในวัดของเราที่เมืองโรททันที
ซึ่งแม้จะรับศีลมหาสนิทขณะคุกเข่า แต่ยังคงรับด้วยมือ พระผู้ช่วยให้รอดตรัสกับผมว่า: “ข้าถือสิ่งนั้นเป็นข้อผิดของพวกเขา” หลังจากนั้น
ผมได้สวดบทพระมหาทักสิลและบทสวดสายประคำแห่งพระเมตตา

3 มิถุนายน 1991 – วันจันทร์

ในโบสถ์เล็กที่ทำงาน จันได้สวดบทแองเจิลส หลังจากนั้น จันได้ร่วมจิตกับพระผู้ช่วยให้รอด และรู้สึกถึงความสงบสุขอย่างลึกซึ้ง
จันถามพระผู้ช่วยให้รอดว่า: ‘ฉันควรบอกคุณพ่อ

Dochart และพ่อ Vogt ว่าท่านจะจับพระคุณเมื่อรับพระกายพระคริสต์ด้วยมือ?’ ฉันได้ยินว่า: ‘ใช่ ลูกสาวของข้า บอกพวกเขาไป; สิ่งนี้สำคัญมาก.’

ฉันถามพระผู้ช่วยให้รอดว่า ‘ถ้าพวกเขาบอกว่าพวกเขาเชื่อฟังพระสังฆราชล่ะ?’ พระผู้ช่วยให้รอดตอบว่า ‘ถ้าอย่างนั้น

ก็ถามพวกเขาว่าพวกเขาเชื่อฟังทุกสิ่งที่พระสังฆราชตรัสหรือไม่’

เวลา 15.30 น. ฉันได้สวดสายประคำแห่งความเศร้าโศกกับเพื่อนร่วมงานของฉัน เวโรนิกา เพื่อพระสงฆ์และเพื่อการกลับใจของผู้บาป

ประมาณเวลา 14.00 น. ฉันได้รวมตัวกับพระผู้ช่วยให้รอด และรับศีลมหาสนิททางจิตวิญญาณ

ฉันถามพระผู้ช่วยให้รอดเกี่ยวกับประสบการณ์ที่ฉันเคยมีกับคุณพ่อโดชาร์ต ขณะที่ท่านกำลังให้พร

ฉันเห็นด้านหลังท่านมีร่างหนึ่งที่มีความสูงและรูปร่างเหมือนคุณพ่อโดชาร์ต มือทั้งสองข้างยื่นออกให้พร ยืนอยู่ในแสงสว่างเจิดจ้า ฉันถามเรื่องนี้อีกครั้ง เพราะครั้งแรกฉันยังไม่เข้าใจอย่างถูกต้อง พระผู้ช่วยให้รอดตรัสกับฉันว่า: “นั่นคือวิญญาณชั่ว” ฉันเคยคิดว่านั่นคือพระเยซู

พระผู้ช่วยให้รอดตรัสกับฉันว่า: “เราอยู่ภายในหัวใจของบรรดาพระสงฆ์ ไม่ใช่ภายนอกพวกเขา”

ผมเข้าใจได้ยาก เพราะพ่อโดชาร์ตเป็นพระสงฆ์ที่มีคาริสม่า แต่ผมคิดในใจว่า บางทีท่านต้องให้พรตามกฎหมายของพระศาสนจักร

หลังจากนั้น มีผู้ป่วยคนหนึ่งเข้ามา ซึ่งเธอรู้สึกไม่สบายมากหลังจากได้รับการฉีดยา

ผมเอาน้ำศักดิ์สิทธิ์มาพรมลงบนตัวเธอ แล้วทันทีนั้นก็สวดบท ‘สวัสดิมาริอา’ ร่วมกับเธอ เธอรู้สึกดีขึ้นทันที

ผู้ป่วยคนเดียวกับนี้เคยมาพบเราที่แผนกเอ็กซ์เรย์เมื่อเช้าวันนั้นแล้ว ผมได้บอกเธอว่าเธอต้องไปรับการสวดภาวนา เพราะเธอกำลังดูหมิ่นพระเจ้า

เวลา 19.00 น. ผมเข้าร่วมพิธีมิสซาที่เมืองโรก ผมถวายศีลมหาสนิทแด่คุณเวอร์นิก ซึ่งประสบอุบัติเหตุและป่วยหนัก

เวลา 20.00 น. กลุ่มสวดภาวนาของเราเริ่มขึ้น คุณพ่อโดชาร์ตก็มาด้วย และนำศีลมหาสนิท คือพระผู้ช่วยให้รอด มาด้วย

เราได้จัดเวลาสักการะพระศีลมหาสนิท ผมรู้สึกยากลำบากเล็กน้อย เพราะ

หัวเข่าของฉันปวดร้าว; ฉันได้คุกเข่าต่อเนื่องมาประมาณสองชั่วโมงแล้ว

จากนั้นผมเป็นคนสุดท้ายที่ไปรับการสวดภาวนากับพ่อโดชาร์ต ผมไม่แน่ใจนักว่าท่านพูดอะไรกับผม

แต่ผมตัดสินใจว่าจะถามพระผู้ช่วยให้รอดภายหลังว่าสิ่งนั้นเป็นความจริงหรือไม่

4 มิถุนายน 1991 — วันอังคาร

ในช่วงบ่าย มีผู้ป่วยจากโรมาเนียมาพบฉัน คือ โมนิกา กอร์เซีย เธอได้ผ่านการถ่ายเอ็กซ์เรย์หลายครั้งแล้ว ฉันให้เธอเกลือกที่ได้รับการอวยพร

ฉันให้เธอเพื่อที่เธอจะได้ไปรับมันขณะสวดภาวนา เพราะเธอเล่าให้ฉันฟังว่าเธอรู้สึกไม่สบายขณะสวดภาวนา เกลื่อนี้ได้รับการอวยพรจากพ่อเกบฮาร์ด เฮย์เดอร์

ซึ่งท่านยังได้สวดคำอธิษฐานเพื่อการรักษาและทำพิธีขับผีเหนือเกลื่อนั้นด้วย เธอออกกับผมว่าเธอใช้เกลื่อนี้บ่อยมาก

เธอวางเกลือกที่ได้รับการอวยพรไม่ก็เบ็ดบนลิ้นเป็นเวลาหลายวัน และหายจากโรคเรื้อรังได้อย่างรวดเร็ว ดร. มาราน จากคลินิก EBO

รู้สึกประหลาดใจว่าทำไมเธอจึงหายได้เร็วขนาดนั้น

นางกอร์เซียบอกกับผมว่าเธอไม่กล้าบอกดร. มารานเกี่ยวกับเกลือกที่ได้รับการอวยพรนี้ เพราะเขาไม่ใช่ชาวคาทอลิก แต่เป็นชาวมุสลิม

ผมให้เธอการ์ดคำอธิษฐานเพิ่มอีกไม่กี่ใบ แล้วเธอก็จากไป โมนิกา กอร์เซีย เป็นผู้หญิงที่เคร่งศาสนา

และทำงานที่มหาวิทยาลัยในตำแหน่งผู้สอนภาษาเยอรมันและภาษาอังกฤษ ในเมืองคลูจ-นาโปคา ประเทศโรมาเนีย

เธอมาเยอรมนีเพราะโรคภัยไข้เจ็บของเธอ เธอมีความสุขเมื่อกล่าวลาผม เธอยังบอกผมด้วยว่าจากนี้ไปเธอจะอธิษฐานมากขึ้นกว่าเดิม

และเราทั้งสองได้ขอบคุณพระเจ้าสำหรับการรักษาของเธอ

ในช่วงเย็น ผมได้เข้าร่วมพิธีมิสซาที่เมืองโรก

5 มิถุนายน 1991 – วันพุธ

ผมได้สวดมนต์ในโบสถ์ที่ทำงาน พระผู้ช่วยให้รอดได้ให้ความเข้าใจเพิ่มเติมแก่ผมเกี่ยวกับการรับศีลมหาสนิทด้วยมือ มีหลายปัจจัยที่มีบทบาทสำคัญ

เราควรรับศีลมหาสนิทบนลิ้นอย่างแท้จริงขณะคุกเข่า เราควรถามตัวเองว่าทำไมมันจึงถูกเรียกว่า ‘ศีลศักดิ์สิทธิ์ที่สุดแห่งแท่นบูชา’? หรือว่า

จุดประสงค์ของการบวชเป็นพระสงฆ์คืออะไร และความรักของเราต่อพระเยซูนั้นยิ่งใหญ่เพียงใด? ความเคารพต่อพระเจ้านั้นสำคัญเพียงใด

ตามด้วยความบริสุทธิ์และความเชื่อฟัง

พระเยซูทรงจับพระคุณของพระองค์จากผู้ที่ยืนมือรับศีลมหาสนิท แต่พระองค์ทรงทุกขกรรมมาในการทำเช่นนั้น

เพราะพระองค์ไม่สามารถประทานพระคุณของพระองค์ให้แก่ผู้คนเหล่านี้ได้

เมื่อพระเยซูตรัสกับผมว่าพระองค์ทรงทุกข์มานานในระหว่างพิธีรับศีลมหาสนิทร่วมกัน ใจผมรู้สึกหนักอึ้งมาก ผมคิดว่าจะบอกเรื่องนี้กับพระสงฆ์อย่างไรดี ผมเชื่อว่าผมต้องอธิษฐานอย่างจริงจังเพื่อความตั้งใจนี้

ตอนเย็น ผมอยู่ที่โบสถ์เซนต์โรสในเมืองมิงโกลส์โฮม มีมิชชันนารีจากเมืองโคโลญ ซึ่ง

กำลังทำงานมิชชันนารีในปารากวัย ได้ประกอบพิธีมิสซาและเทศน์ ระหว่างการเทศน์ เขาพูดเร็วมาก ผมจึงอธิษฐานต่อพระผู้ช่วยให้รอดทันทีว่า

“พระเยซูที่รัก โปรดประทานความรักและสันติสุขแก่ท่าน โปรดประทานกำลังให้ท่านเทศน์สิ่งที่เราจำเป็นต้องรู้ โปรดให้ท่านเทศน์อย่างช้าๆ ด้วยครับ”

ทันทีนั้น เขาก็เริ่มเทศนาอย่างช้าๆ และด้วยความรักอันลึกซึ้ง เขาได้เปลี่ยนแปลงตัวไปทันที หลังจากรับศีลมหาสนิท

ฉันสามารถรวมตัวกับพระผู้ช่วยให้รอดได้อย่างลึกซึ้งมาก

วันนี้ฉันถามพระผู้ช่วยให้รอดว่า “ฉันจะกลายเป็นนักบุญได้ไหม?” คำตอบคือ: “ใช่ ลูกสาวของพ่อ เธอจะกลายเป็นนักบุญ” ฉันกล่าวว่า:

“โปรดบันทึกฉันตามพระประสงค์ของพระองค์เถิด เพราะฉันได้มอบทุกสิ่งให้พระองค์แล้ว หรือบอกฉันว่าฉันควรทำอะไร” พระผู้ช่วยให้รอดตรัสว่า:

“จงเผยแพร่คำสอนของพ่อ” ฉันกล่าวว่า: “ใช่ค่ะ ฉันจะทำเช่นนั้น เพราะท่านจะอยู่กับฉันเสมอ”

ฉันถามพระเยซูว่าฉันควรให้หนังสือจากโรดัลเบนและเทียนที่ได้รับการศึกษาจากโรดัลเบนแก่ผู้ส่งข่าวพระวรสารหรือไม่ พระผู้ช่วยให้รอดตรัสว่า: “ใช่”

หลังจากพิธีมิสซา ฉันไปพบผู้ส่งข่าวพระวรสารในห้องเก็บเครื่องบูชาและพูดคุยกับเขาประมาณ 20 นาที เขารู้สึกยินดีมาก

เขายกผมว่าเขาได้ไปเยี่ยมคุณพ่อโยฮันเนสในวันเดียวกันนั่นเอง ผมได้ทราบจากเขาว่า คุณพ่อโยฮันเนสได้เขียนจดหมายถึงพระสังฆราชหลายท่าน

เพราะเขาต้องการเงินเพื่อพิมพ์หนังสือ ผมบอกกับผู้เผยแพร่ศาสนาว่า พระเยซูได้บอกผมว่าหนังสือของคุณพ่อโยฮันเนสไม่ถูกต้อง สุดท้าย

ผู้เผยแพร่ศาสนาได้ฉวยพรผมและจูบมือผม ผมหวังว่าจะได้พบเขาอีกครั้ง

6 มิถุนายน 1991 — วันพฤหัสบดี

ผมอยากฟังคำเทศนาอีกครั้งจากพ่อโจเซฟ ผู้ส่งสารจากประเทศปารากวัย ดังนั้นวันนี้ผมจึงไปร่วมพิธีมิสซาอีกครั้งที่โบสถ์เซนต์โรสในเมืองมิงโกลส์โฮม

คำเทศนานั้นดีมาก

7 มิถุนายน 1991 — วันศุกร์พระหฤทัยศักดิ์สิทธิ์

ฉันได้ถามพระผู้ช่วยให้รอดว่าพระองค์จะบอกฉันเพิ่มเติมเกี่ยวกับผู้ที่รับศีลมหาสนิทในขณะที่ยังอยู่ในบาปร้ายแรงได้หรือไม่

เพราะมีผู้หนึ่งเคยบอกฉันว่าพระผู้ช่วยให้รอดไม่สามารถสถิตอยู่ในหัวใจเช่นนั้นได้ ฉันต้องการทราบเรื่องนี้เพิ่มเติมจากพระผู้ช่วยให้รอด

พระเยซูตรัสตอบว่า “ท่านไม่สามารถรับใช้เจ้านายสององค์ได้” ตอนเย็น ฉันได้เข้าร่วมพิธีมิสซาที่เมืองโรท (Rot) หลังจากนั้น

เราขับรถไปยังเมืองกรอมบาค (Grombach) ใกล้เมืองซินส์ไฮม์ (Sinsheim) นี่คือเขตวัดของพ่อโดชาร์ต (Father Dochart)

ผู้จัดคืนการชดเชยในวัดของเขาในวันศุกร์พระหฤทัยศักดิ์สิทธิ์

ระหว่างรอเข้าสารภาพบาป ฉันได้สวดบทพระหฤทัยศักดิ์สิทธิ์ (Joyful Mysteries) ของสายประคำ ระหว่างการสวด

พระแม่มารีได้ประทานกลิ่นหอมของดอกกุหลาบให้ฉัน ไม่กี่นาทีต่อมา คุณริตา คโนช (Mrs Rita Knoch) ผู้หญิงจากกลุ่มสวดภาวนาของฉัน

ก็ได้รับกลิ่นหอมนี้เช่นกัน ห่างจากเราประมาณสองเมตร มีกลิ่นรูปปั้นพระแม่มารี

8 มิถุนายน 1991 – วันเสาร์

คุณพ่อโจเซฟจากประเทศปารากวัยได้แสดงความประสงค์ที่จะพบผม เขาอยู่ในเมืองมิงโกลส์โฮมในขณะนั้น เพื่อรับการรักษา

เราตกลงกันว่าเขาจะมาเยี่ยมผมในวันเสาร์เวลา 20.00 น. เราพูดคุยกันประมาณสองชั่วโมง เราทั้งสองรู้สึกว่าได้รับพระพรมากมาย

การพบกันครั้งนี้เป็นไปตามการนำทางของพระเจ้า ผมได้มอบพระคัมภีร์ของคุณพ่อเกบฮาร์ด เฮย์เดอร์ ซึ่งเขาต้องการไว้ให้เขา

9 มิถุนายน 1991 – วันอาทิตย์

ผมได้เข้าร่วมพิธีมิสซาที่เมืองโรท หลังจากนั้น ผมขับรถไปยังเมืองมิงโกลส์โฮม เพื่อไปยังโบสถ์เซนต์โรส ที่นั่นผมได้พบกับคุณพ่อโยเซฟอีกครั้ง

ระหว่างการรับศีลมหาสนิท พระเยซูได้บอกให้ผมไปหาท่านและบอกท่านว่าท่านควรพูดคุยกับพระสังฆราชพลาดอน

พระคุณพ่อโจเซฟสัญญาว่าจะโทรหาท่าน จากนั้นพระคุณพ่อโจเซฟได้มอบภาพไอคอนของพระแม่มารีอาผู้ศักดิ์สิทธิ์และพระเยซูการกให้ผม

10 มิถุนายน 1991 — วันจันทร์

ประมาณเวลา 19.00 น. ฉันและสามีออกเดินทางไปพักผ่อน หลังจากขับรถได้ประมาณ 20 กม. สามีรู้สึกไม่สบายจนไม่สามารถขับรถบ้านได้อีก ฉันจึงถือสายลูกประคำไว้ในมือแล้วขับรถเอง ส่วนสามีก็หลับไป เมื่อฉันเริ่มสวดสายลูกประคำชุดที่สอง สามีก็รู้สึกดีขึ้นแล้ว เรานอนในรถบ้าน แต่คืนนั้นเรานอนไม่สบายใจ สามีฉันรู้สึกกังวล นอนไม่หลับดี และแม้กระทั่งพูดในฝันด้วย ปีศาจร้ายต้องการขัดขวางไม่ให้เราไปพบคุณพ่อเกษมฮาร์ด เฮย์เดอร์

11 มิถุนายน 1991 — วันอังคาร

ประมาณเวลา 10.00 น. เราถึงบ้านของพ่อเกษมฮาร์ด เฮย์เดอร์ โดยไม่ได้นัดหมายล่วงหน้า การที่ฉันอยู่ที่นั่นเป็นเรื่องสำคัญมาก ท่านให้หนังสือดีๆ มาให้ฉันแจก และขอให้ฉันสวดภาวนาเพื่อเรื่องของท่าน ท่านต้องการจะออกหนังสือเกี่ยวกับโรดัลเบน แต่ทำไม่ได้เพราะพี่น้องของแอนเนลีเซ วาฟซิคคัดค้าน

ในช่วงบ่าย เราได้ไปเยือนเมตเทนบุช (Mettenbuch) สถานที่แสวงบุญที่อุทิศแด่พระแม่แห่งความเศร้าโศก ที่นั่นสวยงามมาก นี่เป็นครั้งที่สามที่ฉันได้มาเยือนเมตเทนบุช และฉันได้พบกับแอนเนมารี (Annemarie) ผู้ดูแลสถานที่แสวงบุญนี้ ประมาณเวลา 5.30 น. เราได้กลับมาถึงออสเตรียแล้ว ผมขอบคุณพระเจ้า เพราะเราได้มีโอกาสสวดภาวนาอย่างมากมาตลอดทาง

เราารู้สึกว่ามีพระพรสมากมายไหลมาจากเมตเทนบุช

12 มิถุนายน 1991 — วันพุธ

เราถึงเมืองซินตาวา (Sintawa) ในเชโกสโลวัก ที่นั่น ฉันได้ไปเยี่ยมครอบครัวมาร์คุสโควา (Markuskova) ซึ่งฉันเคยพบพวกเขาที่วัดตุร์ซอฟกา (Turzovka) เมื่อปี 1985 พระแม่มารีได้ปรากฏตัวที่ตุร์ซอฟกาเมื่อปี 1958

13 มิถุนายน 1991 — วันพฤหัสบดี

วันนี้ผมได้พูดด้วยภาษาสโลวักเกี่ยวกับเรื่องราวการกลับใจสู่ความเชื่อคาทอลิกของผมที่เมดจูโกเรีย

14 มิถุนายน 1991 — วันศุกร์

ตอนเช้า ผมได้ไปเยี่ยมคุณพ่อแดเนียลที่ซินตาวา ผมมอบหนังสือบางเล่มของคุณพ่อเกษมฮาร์ด เฮย์เดอร์ให้เขา เราพูดคุยกันประมาณหนึ่งชั่วโมง ผมเล่าให้เขาฟังเกี่ยวกับการเปลี่ยนมานับถือศาสนาคาทอลิกของผม และวิถีชีวิตที่ผมดำเนินอยู่ในความเชื่อนี้

ตอนเย็น เราเดินทางถึงเมืองลิตมานอวา (Litmanova) ซึ่งเป็นสถานที่ที่พระแม่มารีย์กำลังปรากฏตัวให้เด็กสองคนเห็นอยู่ เมื่อถึงที่นั่น ฉันเดินตรงไปยังโบสถ์และได้พบกับเด็กๆ กันที หลังพิธีมิสซา เราไปพบคุณพ่อยาน (Father Jan) ซึ่งฉันและสามีได้พักค้างคืนที่บ้านของท่าน

ฉันตระหนักตั้งแต่วันแรกเลยว่า การปรากฏตัวของพระแม่มารีย์นั้นเป็นของจริง และเด็กๆ ไม่ได้โกหก เด็กๆ และพระคุณพ่อแฟร์คมีแห่งความรักอันยิ่งใหญ่ และคุณสามารถรู้สึกได้ว่าพวกเขาได้รับการนำทางโดยพระจิตบริสุทธิ์

ในคืนนั้น ฉันต้องทนทุกข์ทรมาน; ปีศาจพยายามชักจูงให้ฉันไม่เชื่อในการปรากฏตัวเหล่านี้ ฉันฝันถึงหนึ่งในเด็กหญิงผู้เห็นนิมิต

ฉันเห็นเธอยืนอยู่ตรงหน้าฉันด้วยเขี้ยวใหญ่ จนทำให้ฉันกลัวเธอ

แต่ผมรู้วิธีและเล่ห์เหลี่ยมของมาร เขาพยายามหลอกล่อให้ผมเกิดความรังเกียจต่อผู้เห็นนิมิต แต่เขาไม่ประสบความสำเร็จ

15 มิถุนายน 1991 — วันเสาร์

ผมรู้สึกเหมือนอยู่บ้านเมื่ออยู่กับพ่อยาน มันเหมือนว่าเรารู้จักกันมา 100 ปีแล้ว แทบจะหาคนที่จิตใจดีเช่นนี้ไม่ได้เลย เป็นของขวัญที่แท้จริงจากพระเจ้า

ตอนเช้า เราทุกคนได้สวดสายประคำร่วมกันเป็นภาษาละติน

เวลา 11.00 น. คณะกรรมการจากพระสังฆราชมีกำหนดจะมาถึงเพื่อสอบสวนเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น

ขณะที่น้องสาวของบาทหลวงยานกำลังเตรียมอาหารกลางวัน ฉันได้สวดสายประคำพระจิตบริสุทธิ์เพื่อคณะผู้ตรวจสอบ

ซึ่งขณะนั้นอยู่ในห้องข้างเคียงแล้ว

จากนั้น ฉันได้สวดส่ายประจำแห่งความเศร้าโศก, คำสวดถวายพระแม่มารีย์ผู้ศักดิ์สิทธิ์, คำสวดถวายพระเยซู, และบทข้าแต่พระบิดาห้าบท เพื่อถวายเกียรติแด่พระโลหิตอันล้ำค่า

เวลาได้ผ่านไปถึง 13.00 น. แล้ว แต่เด็กๆ ยังคงอยู่กับคณะผู้ตรวจสอบอยู่ สองพระสงฆ์ได้มาถึงเมืองลิตมาโนวา ก่อนผู้ตรวจสอบคนอื่นๆ ไปมาก ผมได้พูดคุยกับท่านทั้งสองเป็นเวลาเกือบหนึ่งชั่วโมงเกี่ยวกับการกลับใจและชีวิตของผม ผมยังเล่าให้ท่านฟังเกี่ยวกับการปรากฏตัวของพระแม่มารีย์ที่ผมได้รับเกียรติได้สัมผัสที่เมดจูโกเรด้วย หนึ่งในสองพระสงฆ์นั้นนำตาไหลออกมา มีจิตแพทย์อยู่ร่วมในคณะกรรมการด้วย ผมได้พูดคุยกับท่านในช่วงบ่ายวันนั้น ท่านมีน้ำใจดีมากและรู้เรื่องพระคัมภีร์เป็นอย่างดี ต่อมา ผมได้พบกับเด็กผู้หญิงที่มีตาสองคน คือ คารารินา และ อิวตา ซึ่งผมได้สอนบท “เราเชื่อ” “สวัสดีพระแม่มารีย์” และ “พระเกียรติจงมีแด่พระบิดา” ให้พวกเขา ทั้งสองคนจดจำบทสวดภาษาละตินได้รวดเร็วมาก

16 มิถุนายน 1991 – วันอาทิตย์

วันนี้ผมได้ทำอาหารให้พ่อ Jan Zavacky เราได้เข้าร่วมพิธีมิสซาเวลา 7.30 น. พ่อ Jan ได้เทศน์อย่างสวยงามมาก ในช่วงบ่าย เราไปที่สถานที่ปรากฏการณ์ ซึ่งเรียกว่า Maidan มีผู้แสวงบุญอยู่ประมาณหลายพันคน และเด็กๆ ผู้ได้รับนิมิตได้นำเราสวดส่ายประจำ ในช่วงเย็น มีผู้หญิงคนหนึ่งจากบราซิลแสดงภาพยนตร์เกี่ยวกับปรากฏการณ์ในลิตมาโนวาให้เราดู หลังจากนั้น เราไปเยี่ยมแม่ของพ่อยาน ซึ่งอาศัยอยู่ห่างออกไปประมาณ 40 กิโลเมตร

17 มิถุนายน 1991 – วันจันทร์

ร่วมกับพ่อยาน เราได้ไปเยี่ยมชมเทือกเขา High Tatras หลังพิธีมิสซาในเย็นวันนั้น มีผู้คนจำนวนมากมารวมตัวกันที่บ้านของพ่อยาน และผมได้เล่าให้พวกเขาฟังว่าผมได้มาสู่ความเชื่อได้อย่างไร พระจิตบริสุทธิ์ได้ทรงให้แสงสว่างแก่ผมระหว่างการพูดนั้น และพ่อยานได้นำส่วนสำคัญของคำพูดนั้นมาใช้ในคำเทศนาของเขาในวันถัดไป พระเจ้าได้ประทานพรให้เราด้วยคำคืนดีกันและเต็มไปด้วยความสุข

18 มิถุนายน 1991 – วันอังคาร

ในช่วงเย็น เราได้เข้าร่วมพิธีมิสซาที่เมืองลิตมาโนวา เวลา 19.00 น. หลังจากรับศีลมหาสนิท ผมได้ถามพระผู้ช่วยให้รอดว่าผมควรพูดอะไรกับคุณพ่อยานดีไหม พระเยซูตอบเป็นภาษาสโลวักว่า: “Povedz mu, že ho ľúbim.” ซึ่งแปลเป็นภาษาอังกฤษว่า: “บอกเขาว่าฉันรักเขา” ผมได้บอกเรื่องนี้กับพ่อยานหลังมิสซา พ่อยานยิ้มออกมา ในช่วงบ่าย ประมาณเวลา 4.00 น. ผมอยู่ที่เมืองคราคุฟ ในอารามที่ฟัสตอสตินาเคยอาศัยอยู่ ภาพวาด ‘พระเยซู ข้าพเจ้าวางใจในพระองค์’ ที่แขวนอยู่ที่นั่น สวยงามและดูมีชีวิตชีวาจนผมร้องไห้เป็นเวลาครึ่งชั่วโมงและอธิษฐานต่อหน้าภาพนั้น ประมาณเวลา 4.45 น. ฉันได้พบกับซิสเตอร์มาเรีย รูธ จากเยอรมนี เธอเล่าให้ฉันฟังว่าเธอเป็นผู้วาดภาพที่แขวนอยู่ในโบสถ์ที่เมดเจบูช เธอให้ฉันสวดส่ายประจำแห่งความเมตตาของพระเจ้า ฉันได้รู้จักซิสเตอร์มาเรีย รูธดีขึ้น เธอมีความกตัญญูที่แท้จริง เธอรับกวนฉันหลายครั้งขณะที่ฉันกำลังสวดภาวนาอย่างเงียบๆ

19 มิถุนายน 1991 – วันพุธ

วันนี้เราอยู่ที่อ่าววีกซ์ ในวันเดียวกัน เรายังเดินทางไปยังเซสโตโซวา เพื่อไปสักการะพระแม่แห่งโปแลนด์

20 มิถุนายน 1991 – วันพฤหัสบดี

ตอนเย็น เราได้เข้าร่วมพิธีมิสซาที่ HI หลังจากทิวทอมโบนได้แสดงดนตรีในช่วงบ่ายประมาณเวลา 3.30 น. และม่านที่ปิดหน้าภาพพระแม่มารีย์ดำในเมืองเซสโตโซวาได้ถูกเปิดออกแล้ว ประมาณเวลา 10.30 น. ขณะที่กำลังเดินเล่น เราได้พบกับหญิงสูงอายุจากออร์ชอว์ที่ไม่มีที่พักและไม่มีเงิน เราจ่ายเงินให้เธอพักคืนที่หอพักผู้แสวงบุญ แล้วจึงเดินทางต่อไป

21 มิถุนายน 1991 — วันศุกร์

ในช่วงเย็น เราถึงเมือง Turzovka ในเชโกสโลวัก เราไปตรงสู่วัดกันที่ หลังจากพิธีมิสซา ผู้เห็นนิมิต Latus Matus ได้จัดให้เราที่พักค้างคืนในบ้านของเพื่อนบ้าน

22 มิถุนายน 1991 — วันเสาร์

เราเข้าร่วมพิธีมิสซาเช้าที่วีเซีย (Visia) หมู่บ้านเล็กๆ ของเมืองตูร์ซอฟกา จากที่นั่น ทางเดินจะขึ้นเขาสู่สถานที่ปรากฏตัว พระคุณพ่อบาลาซ (Balaž) ซึ่งเป็นพระสงฆ์หนุ่ม ได้ประกอบพิธีมิสซา และท่านได้เทศน์อย่างงดงามมาก มิสซาจัดขึ้นกลางแจ้ง
เนื่องจากมีผู้มาร่วมจำนวนมากจนไม่มีที่ว่างในโบสถ์อีกต่อไป หลังรับศีลมหาสนิท ฉันได้ถามพระผู้ช่วยให้รอดว่าควรสร้างโบสถ์ที่ใดในเมือง Turzovka เนื่องจากเด็กๆ จาก Litmanova ได้กล่าวว่าพระแม่มารีย์ทรงประสงค์เช่นนั้น พระผู้ช่วยให้รอดตอบฉันว่า: “Tu”
พระผู้ช่วยให้รอดตรัสเป็นภาษาสโลวักอีกครั้ง: “ทำไป” คือความหมายของคำนี้
ทันทีหลังจากนั้น ฉันได้เล่าเรื่องนี้ให้พระคุณพ่อไมเคิล บาลาซฟัง พระคุณพ่อบอกฉันว่าได้สร้างโบสถ์สองแห่งแล้ว แต่น่าเสียดายที่สร้างผิดสถานที่
ในช่วงบ่าย ที่สถานที่เกิดการปรากฏตัวของแม่พระ ฉันได้พูดกับกลุ่มคนจำนวนมากเกี่ยวกับการกลับใจของฉันและเรื่องเมืองลิตมาโนวา
ประมาณหนึ่งชั่วโมงครึ่งต่อมา ผมถูกขอให้พูดกับผู้คนที่มาจากรถบัสสามคันเกี่ยวกับการกลับใจของผมและเรื่องเมืองลิตมาโนวา
หนึ่งในนั้นเคยได้ยินผมพูดบนภูเขามาก่อนแล้ว
คืนนั้นเอง เราเดินทางกลับถึงเมืองลิตมาโนวา และถึงบ้านของพ่อยาน

23 มิถุนายน 1991 — วันอาทิตย์

เราเข้าร่วมมิสซาเช้าที่ลิตมาโนวา ในช่วงบ่าย เราไปที่เนินเขาแห่งการปรากฏตัวและสวดภาวนา

24 มิถุนายน 1991 — วันจันทร์ – วันนักบุญยอห์น

ตอนเช้า ผมได้เข้าร่วมมิสซา ตอนบ่าย ผมได้พูดบนเขาปรากฏการณ์ต่อหน้าผู้คนหลายร้อยคน ร่วมกับพ่อยาน สามิของผม และผู้หญิงอีกสามคน
เราไปปิกนิกในชนบทและจัดบาร์บีคิว
หลังจากนั้น เราไปเยี่ยมผู้เลี้ยงแกะและซื้อชีสแกะจากเขา ในตอนเย็น มีผู้คนจำนวนมากมาอีกครั้ง
และฉันได้พูดเกี่ยวกับการกลับใจของฉันและชีวิตแห่งความเชื่อในปัจจุบันของฉัน วันนี้ยังเป็นวันครบรอบ 10 ปีพอดี
นับตั้งแต่พระแม่มารีย์ปรากฏตัวที่เมดจูโกเรีย ประเทศยูโกสลาเวีย

25 มิถุนายน 1991 — วันอังคาร

เมื่อกลับถึงชินตาวา เราได้ไปเยี่ยมชมโบสถ์ ในตอนเย็น ฉันได้พูดบรรยาย ซึ่งมีผู้คนมาร่วมฟังเป็นจำนวนมากอีกครั้ง

26 มิถุนายน 1991 — วันพุธ

เราไปเยี่ยมคุณพ่อแดเนียลที่ชินตาวา นำอาหารไปให้เขาและมอบเงินให้เขาด้วย ตอนเช้ามีด มีการฉลองมิสซาพระเจ้าอยู่เบื้องนอกโบสถ์
เนื่องจากโบสถ์กำลังอยู่ในระหว่างการบูรณะ ทันทีหลังมิสซา ผมได้รับเชิญไปที่บ้านของโจชโก ซึ่งเขาจะฉลองมิสซาครั้งแรกในฐานะพระสงฆ์ในไม่ช้า
ผมได้พูดคุยและสวดภาวนาพร้อมกับเขาประมาณสองชั่วโมง
ในช่วงบ่าย เขาได้ร่วมเดินทางกับเราไปเยี่ยมชมโบสถ์เล็กๆ ที่นั่น เราได้ร่วมกันสวดภาวนาอีกครั้ง ในช่วงเย็น ผู้คนได้มารวมตัวกันอีกครั้ง
และผมได้พูดเกี่ยวกับความเชื่อของผมอีกครั้ง

27 มิถุนายน 1991 — วันพฤหัสบดี

ออสเตเรีย

28 มิถุนายน 1991 — วันศุกร์

ในช่วงเย็น เราเดินทางกลับถึงบ้านที่เมืองโรต

30 มิถุนายน 1991 — วันอาทิตย์

เราเข้าร่วมพิธีมิสซาที่เมืองโรก ผมได้เชิญพระคุณพ่อสตาเนียสลาฟ พระคุณพ่อชาวโปแลนด์ ให้มาพร้อมกับเราไปยังเมืองโรดัลเบน

1 กรกฎาคม 1991 — วันจันทร์

วันนี้ที่โรดัลเบน ได้มีการบูชาพระโลหิตอันศักดิ์สิทธิ์และล้ำค่า

ตอนเช้า ผมได้เข้าร่วมพิธีมิสซาที่เมืองโรก ประมาณเวลา 12.30 น. คุณพ่อโดชาร์ตมาทานอาหารกลางวัน

คุณพ่อโจเซฟจากประเทศปารากวัยก็มาร่วมรับประทานอาหารกับเราด้วย ผมรู้สึกประหลาดใจอย่างยิ่งที่พระสงฆ์สองท่านและอีก 20 คนเดินทางไปกับเราถึงเมืองโรดัลเบน

5 กรกฎาคม 1991 — วันศุกร์พระหฤทัยศักดิ์สิทธิ์

ผมเข้าร่วม “คืนแห่งการสำนึกผิด” ที่กรอมบาค และไปรับการสารภาพบาปที่นั่น เมื่อจบลง ผมรู้สึกเศร้ามาก มีพระสงฆ์สี่รูปอยู่ที่นั่น แต่พระพ่อโดชาร์ตกลับเดินไปด้านหลังและแจกศีลมหาสนิท

ให้ศีลมหาสนิทแก่ผู้คนที่กำลังยืนอยู่ ทั้งที่ด้านหลังมีเพียงประมาณ 8 หรือ 10 คนเท่านั้น สิ่งนั้นทำให้ผมรู้สึกเหมือนถูกตบหน้า เมื่อรับศีลมหาสนิท ผมได้คุกเข่าลงบนพื้น แต่ผมก็คิดถึงผู้คนที่มาอาบศีลมหาสนิทได้หากไม่มีความช่วยเหลือหรือการสนับสนุน

ผมสงสัยว่าจุดประสงค์ของการมีมานั่งรับศีลมหาสนิทคืออะไร มันไม่ใช่ความผิดของผู้คน;

พระสงฆ์เพียงขาดความอดทนและต้องการให้ทุกอย่างเสร็จสิ้นเร็วขึ้นเท่านั้น หลังจากรับศีลมหาสนิทแล้ว ผมถามพระเยซูว่าสิ่งนั้นถูกต้องหรือไม่

พระเยซูตอบด้วยน้ำเสียงที่ค่อนข้างเคร่งครัดว่า: “มันไม่ถูกต้อง”

8 กรกฎาคม 1991 — วันจันทร์

ในช่วงบ่าย ฉันถามพระผู้ช่วยให้รอดเกี่ยวกับจดหมายที่พี่น้อง (ทั้งสามคน) ของแอนเนลีเซ วาฟซิก ได้เขียนมาหาฉัน ในจดหมายนั้น

พี่น้องทั้งสามคนคัดค้านการตีพิมพ์หนังสือเกี่ยวกับโรดัลเบน เหตุผลที่พวกเขาขอให้ไว้คือ แอนเนลีเซ วาฟซิก ได้ติดมอร์ฟินในท้ายที่สุด

พระเยซูบอกให้ผมฟังสิ่งที่พ่อเกบฮาร์ดจะพูดกับผม ดังนั้นผมจึงต้องกลับไปยังเรเกนส์บูร์กเพื่อพบพ่อเกบฮาร์ด

9 กรกฎาคม 1991 — วันอังคาร

ผมได้สวดมนต์ในโบสถ์ที่ทำงาน ผมถามพระเยซูว่า หากพระองค์อยู่ในตำแหน่งของผม พระองค์จะสร้างห้องสวดมนต์หรือไม่ พระเยซูตรัสว่า: “ใช่”

ฉันบอกพระเยซูว่าฉันไม่มีเงิน พระเยซูตรัสกับฉันว่า: “จงอธิษฐานเพื่อความตั้งใจนี้” ฉันได้รับพระพรมากมาย

และขอบคุณพระเยซูสำหรับสิ่งเหล่านั้น

เข้านี้ เพื่อนร่วมงานของฉัน เวโรนิกา ลิมลง เธออยู่ในแผนกฉุกเฉินประสาทวิทยาในขณะนี้

10 กรกฎาคม 1991 — วันพุธ

ผมอยู่ในห้องสวดมนต์เพื่อสวดมนต์ แต่วันนี้ผมไม่ได้เข้าร่วมพิธีมิสซา

11 กรกฎาคม 1991 — วันพฤหัสบดี

ฉันไปร่วมมิสซาที่เมืองโรก เวลา 16.30 น. ฉันไปที่อารามสติฟท์-เนอบูร์กเพื่อไปรับการสารภาพบาป พระสงฆ์ผู้สูงอายุนั่งฟังการสารภาพบาปของฉัน แต่ฉันไม่รู้สึกละอายใจ

ท่านพูดอย่างไม่ดีเกี่ยวกับผู้ที่รับศีลมหาสนิทบนลิ้น

ท่านเห็นว่าสิ่งนั้นไม่สวยงาม และกล่าวเพิ่มเติมว่าบางคนมีกลิ่นปากไม่ดี ผมบอกท่านว่าพระเยซูได้ล้างเท้าของเหล่าสาวก

ซึ่งท่านตอบว่าพวกเขาจะล้างเท้าของตัวเองด้วย หลังจากนั้น ผมกล่าวเพิ่มเติมว่าพระเยซูไม่ได้รู้สึกขยะแขยงเมื่อล้างเท้าของเหล่าสาวก

แต่ผมตัดสินใจว่าจะไม่ไปพบพระสงฆ์ท่านนั้นอีก

เวลา 23.00 น. เบิร์นดามาถึงจากลาเดนบูร์กพร้อมภรรยา เขานำหนังสือของมาเรีย อากเรตา มาให้ผมอ่านห้าเล่ม

13 กรกฎาคม 1991 — วันเสาร์

ผมและสามีขับรถไปเรเกนส์บูร์กเพื่อพบคุณพ่อเกบฮาร์ด เฮย์เดอร์

14 กรกฎาคม 1991 — วันอาทิตย์

เวลา 10.00 น. เราเข้าร่วมพิธีมิสซาที่วัดคาร์เมลโล่ ตั้งแต่เวลา 11.30 น. ถึง 5.00 น. ฉันได้ใช้เวลาช่วงบ่ายกับคุณพ่อเกบฮาร์ด สำหรับฉัน คุณพ่อนี้คือพระเยซูที่ยังมีชีวิตอยู่ เราสามารถเรียนรู้แต่สิ่งดี ๆ จากท่านได้เท่านั้น ฉันขอบคุณพระเจ้าที่ได้ใช้เวลาร่วมกับท่าน ในตอนท้าย ท่านได้ให้พรแก่เรา ให้พรแก่รถบ้านของเรา และสิ่งของต่างๆ ที่เรานำมาเพื่อรับพร ได้แก่ เกลือ น้ำ สร้อยลูกประคำ รูปภาพ และอื่นๆ ท่านได้ทำพิธีอุทิศสิ่งของเหล่านั้นอย่างงดงาม ด้วยภาษาละติน โดยใช้สูตรคำอวยพรโบราณและพิธีขับไล่ปีศาจ ระหว่างทางกลับบ้าน เราได้สวดภาวนาอย่างมากมาย

15 กรกฎาคม 1991, วันจันทร์

ฉันไปวัดที่โมซิกกับพ่อฟรโดลิน หลังจากรับศีลมหาสนิท ฉันถามพระผู้ช่วยให้รอดเกี่ยวกับหนังสือเรื่องโรดัลเบนและพระโลหิตอันศักดิ์สิทธิ์ พระเยซูตอบว่า: “ใช่ ลูกสาวของพ่อ หนังสือนั้นต้องถูกเขียนขึ้น” คำถามนี้ยังคงอยู่ในใจฉันอย่างมาก เพราะพ่อเกบฮาร์ดก็ได้รับจดหมายจากสามพี่น้องของแอนเนลีเซ วาฟซิกด้วย ฉันก็เล่าให้ฟรโดลินฟังทันที เพราะเขาเองก็มาจากโรดัลเบน ตอนเย็น พระผู้ช่วยให้รอดทรงอยู่กับเราอีกครั้งในกลุ่มสวดภาวนา มีผู้คนจำนวนมากมาสวดภาวนา คุณพ่อโดชาร์ดรับฟังการสารภาพบาป เราได้มีสการพระผู้ช่วยให้รอด มันเป็นเวลาที่สวยงามมาก ฉันขอบคุณพระเจ้าสำหรับพระคุณอันยิ่งใหญ่นี้ ฉันเข้านอนเวลา 3.00 น.

16 กรกฎาคม 1991 – วันอังคาร

ฉันรู้สึกได้ถึงพรอันมากมายที่ได้รับมา เพราะฉันเต็มไปด้วยพลังและมีความสุข แม้จะนอนดึกมากก็ตาม เนื่องจากเพื่อนร่วมงานของฉัน เวโรนิกา ยังลาป่วยอยู่ ฉันจึงต้องทำการเอ็กซ์เรย์ทั้งหมดด้วยตัวเอง

17 กรกฎาคม 1991 – วันพุธ

ฉันได้เข้าร่วมพิธีมิสซาที่โบสถ์เซนต์โรสในเมืองมิงโกลส์โฮม และได้ไปรับศีลสารภาพบาปที่นั่นด้วย

18 กรกฎาคม 1991 — วันพฤหัสบดี

ฟรโดลินโทรมาและขอให้ฉันถามพระผู้ช่วยให้รอดว่า เนื่องจากตอนนี้มีสงครามในยูโกสลาเวีย พวกเขาควรไปเมดจูโกเรียหรือไม่ และว่าโคลดจากลัทธิเชมเบิร์กจะมาด้วยหรือไม่ บ่ายวันนั้นในโบสถ์ ฉันได้ถามพระเยซูเกี่ยวกับเรื่องนี้ พระเยซูตรัสกับฉันว่า: “พวกเขาควรไป โคลดจากลัทธิเชมเบิร์กจะไม่มา”

19 กรกฎาคม 1991 – วันศุกร์

ฟรโดลินโทรมาหาฉันอีกครั้งและอยากรู้ว่าพระผู้ช่วยให้รอดได้ตรัสว่าอย่างไร ฉันจึงบอกเขา

20 กรกฎาคม 1991 – วันเสาร์

เราขับรถไปไฮเดลเบิร์กเพื่อหางานให้หลานสาวของฉัน ซึ่งกำลังมาเยี่ยมเราในช่วงนั้น เธอได้งานเป็นผู้ช่วยในครัว

21 กรกฎาคม 1991 – วันอาทิตย์

ฉันเข้าร่วมพิธีมิสซา HI ที่เมืองโรท และเวลา 13.00 น. ได้ร่วมสวดสายประคำและพิธีบูชาในโบสถ์ ช่วงบ่าย ฉันกับสามีไปเที่ยวด้วยกัน เราล่องเรือบนแม่น้ำเนคการ์และเดินเล่น บรรยากาศดีมาก สามีฉันก็สนุกไปด้วย

22 กรกฎาคม 1991 – วันจันทร์

ฉันอยู่ที่โบสถ์ในเมืองโรท คุณพ่อออกทเทสนาเกี่ยวกับมารีย์ มัทธาเลนา เมื่อท่านกล่าวถึงมารีย์ มัทธาเลนาว่าเป็นหญิงขายบริการ ฉันรู้สึกตกใจมากและรู้สึกเจ็บปวดในใจ ฉันจึงถวายเป็นความเจ็บปวดนี้ทันทีเพื่อการกลับใจของผู้บาป คำกล่าวนี้กระทบใจฉันอย่างรุนแรง เพราะฉันรู้สึกว่าฉันไม่เป็นความจริง

หลังรับศีลมหาสนิท จันถามพระผู้ช่วยให้รอดว่า “มารีย์ มักดาลา เป็นใคร?” พระเยซูตอบว่า “เธอเป็นผู้มีบาป”

จันจึงถามพระผู้ช่วยให้รอดว่าทำไมบาทหลวงงวอกถึงพูดเช่นนั้น

พระเยซูตอบว่า: “เพราะท่านชอบอย่างนั้น”

เวลา 20.00 น. มีการประชุมกลุ่มสวดมนต์อีกครั้ง จันสวดมนต์อย่างมากมายเพื่อคุณพ่อวอกท์

การประชุมกลุ่มสวดมนต์วันนี้ดำเนินไปนานกว่าปกติเล็กน้อย; มันเป็นเวลาที่ยาวนานมาก

23 กรกฎาคม 1991 – วันอังคาร

ประมาณเวลา 6.00 น. ฟรีโดลินโทรมาบอกว่า โคลดจะไม่มาเมดจูโกเรียกับเรา ฟรีโดลินอธิบายว่า โคลดกลัวที่จะเดินทางไปยูโกสลาเวียเพราะสงครามระหว่างการสนทนา จันตระหนักว่าฟรีโดลินก็กลัวเช่นกัน เขาแม้กระทั่งยังลังเลที่จะไปเมดจูโกเรียด้วยตัวเอง ผมพูดกับเขาว่า: “ท่านผู้มีศรัทธาน้อย ท่านจะกลัวได้อย่างไร เมื่อพระเยซูได้สั่งให้ท่านไป?”

ตอนเย็น ผมได้เข้าร่วมพิธีมิสซาที่เมืองไรต์ หลังจากรับศีลมหาสนิท

ผมได้ถามพระผู้ช่วยให้รอดว่าผมควรพูดคุยกับคุณพ่อวอกท์เกี่ยวกับการรับศีลมหาสนิทด้วยมือ และเรื่องมารีย์มักดาลาหรือไม่

พระผู้ช่วยให้รอดตรัสกับผมว่า “ใช่ ในวันเสาร์”

24 กรกฎาคม 1991 – วันพุธ

หลังจากที่ได้สวดสวดสวดหลายครั้งในวันนั้นแล้ว จันได้รวมจิตกับพระผู้ช่วยให้รอดในโบสถ์เล็กที่สถานที่ทำงานของจัน

จันถามพระองค์ว่าพ่อวอกท์จะเปลี่ยนท่าที่หรือไม่ หากจันไปพูดกับท่านในวันเสาร์เรื่องการรับศีลมหาสนิทด้วยมือ พระเยซูตรัสว่าท่านจะไม่เปลี่ยนท่าที่

จันจึงบอกพระเยซูว่า ในกรณีนั้น จันก็ไม่ต้องไปพูดกับท่านเลย แต่พระเยซูตอบว่า: “ใช่ คุณต้องไปพูด ทำตามที่ท่านบอกคุณ”

ผมคิดว่าคงไม่ยากที่จะทำตามคำของพ่อวอกท์ เมื่อพ่อวอกท์เองก็ไม่ทำตามคำของพระเยซู

แต่จันก็บอกกับพระเยซูว่า: “จันจะทำตาม”

ต่อมา ผมถามพระผู้ช่วยให้รอดว่าลูกชายผมควรเป็นพระสงฆ์หรือควรแต่งงาน พระเยซูตอบว่า: “ใช่ เขาควรเป็นพระสงฆ์”

เรื่องนั้นไม่ใช่เรื่องง่ายสำหรับผม เพราะผมรู้ว่าลูกชายผมไม่ต้องการเป็นพระสงฆ์

หลังจากนั้น ผมถามพระผู้ช่วยให้รอดว่าผมควรบอกเขาหรือไม่ และพระเยซูตอบว่า: “ไม่ จันจะให้ความเข้าใจแก่เขา;

เขาจะตระหนักได้ด้วยตัวเอง”

ตอนนี้จันรู้แล้วว่าจันต้องอธิษฐานเพื่อลูกชายของจันอย่างมาก พระเจ้าของจันและพระผู้เป็นเจ้าของจัน

จันขอบคุณพระองค์ที่จันรู้ว่าลูกชายของจันต้องเป็นพระสงฆ์

พระเจ้า ขอให้มันเป็นไปตามพระประสงค์ของพระองค์

ใช่ครับ พระเจ้าของข้าพระองค์ เขาเป็นลูกชายคนเดียวของข้าพระองค์ แต่ไม่ใช่ของข้าพระองค์ เพราะเราทั้งสองล้วนเป็นของพระองค์

25 กรกฎาคม 1991 — วันพฤหัสบดี

จันอยู่ที่โบสถ์ในเมืองไรต์เพื่อร่วมพิธีมิสซา หลังจากรับศีลมหาสนิท จันถามพระเยซูว่าเมื่อใดจันควรไปพบคุณพ่อวอกท์ พระองค์ตรัสว่า: ‘วันเสาร์’

26 กรกฎาคม 1991 — วันศุกร์

หลังมิสซาในเมืองไรต์ จันถามพ่อวอกท์ว่าจันสามารถพูดคุยกับท่านได้ในวันเสาร์หรือไม่ ท่านตกลง และเราจัดนัดพบกันในวันเสาร์เวลา 4.00 น.

27 กรกฎาคม 1991 — วันเสาร์

เวลา 7.15 น. จันไปร่วมพิธีมิสซาพร้อมกับหลานสาวที่เมืองวาเกอเฮเซล ระหว่างพิธีถวายศีลมหาสนิท จันเห็นพระสงฆ์และโบสถ์ถูกห่อหุ้มด้วยความมืด แต่ไม่มีดนตรี เมื่อจันรับศีลมหาสนิท จันกล่าวกับพระเยซูว่า “พระองค์อยู่กับจัน”

ทุกคนต่างยืนรับศีลมหาสนิท ส่วนผมนั่งคุกเข่าลงบนพื้น พระสงฆ์ลังเลที่จะให้ศีลมหาสนิทแก่ผม ท่านตัวสั่นราวกับว่าซาตานกำลังดึงมือท่านกลับ

หลังพิธีมิสซา ผมคุกเข่าสวดภาวนาต่อหน้าแท่นศีลมหาสนิทเพื่อพระสงฆ์ท่านนี้ จากนั้นผมถามใครบางคนว่าพระสงฆ์ท่านนั้นชื่ออะไร

และทราบว่าท่านคือคุณพ่อฟลอริอัน

มีผู้หญิงบางคนจากกลุ่มสวดภาวนาของฉันทันรู้จักอยู่ ฉันทันจึงขอให้พวกเธอสวดภาวนาเพื่อความตั้งใจของฉันทัน และบอกพวกเธอว่าฉันทันมีนัดพบกับคุณพ่อวอกท์ในวันนั้น

ฉันทันยังขอให้แม่เวเตอร์และหลานสาวของฉันทันสวดภาวนาเพื่อความตั้งใจของฉันทันระหว่างเวลา 4.00 น. ถึง 5.00 pm.

เมื่อฉันทันมาถึงบ้านของพ่อวอกท์เวลา 4.00 น. เขาต้อนรับฉันทันอย่างอบอุ่น และเราพูดคุยกันประมาณ 50 นาที

เราพูดคุยกันเรื่องการรับศีลมหาสนิทบนลิ้นและในมือ รวมถึงเรื่องมารีย์ มัทธาเลนา ฉันทันบอกเขาว่ามารีย์ มัทธาเลนาไม่ใช่หญิงชายตัว แต่เป็นผู้มีบาป ตั้งแต่เวลา 5.45 น. ถึง 10.30 น. ฉันทันได้รับการเยี่ยมจากนิโคลและอาเดรียนา สองผู้หญิงชาวสโลวัก

ผมได้พูดคุยเกี่ยวกับพระเจ้าและการกลับใจของผม หลังจากนั้น เราได้อ่านข้อความของพระแม่มารีย์ที่ลิกมาโนวา (เซโกสโลวัก)

ผมได้สอนพวกเธอวิธีสวดสายประคำ

หลังจากนั้น ผู้หญิงสองคนจากยูโกสลาเวียที่อาศัยอยู่ในเยอรมนีก็มาเยี่ยมด้วย

28 กรกฎาคม 1991 — วันอาทิตย์

ผมได้เข้าร่วมพิธีมิสซาที่เมืองโรต ผมได้สวดสายประคำร่วมกับหลานสาวของผมชื่อจากลิลา หลังจากนั้น เราได้สวดสายประคำอีกสองชุดขณะเดินในป่า

29 กรกฎาคม 1991 — วันจันทร์

กลุ่มสวดภาวนาเวลา 20.00 น. คุณพ่อโดชาร์ตก็มาด้วย

12 สิงหาคม 1991 — วันจันทร์

ในช่วงไม่กี่วันที่ผ่านมา ฉันทันได้อธิษฐานเกือบทุกวันว่าพระแม่มารีย์จะส่งผู้คนจำนวนมากมาร่วมกลุ่มอธิษฐานในคำคินนี พระแม่ไม่ได้ทำให้ฉันทันผิดหวังเลย เหมือนที่ท่านไม่เคยทำเช่นนั้นมาก่อน ตรงกันข้าม ในโบสถ์ที่มิลเซเนเบิร์ก ซึ่งคุณพ่อโดชาร์ตได้ประกอบพิธีมิสซา เวลา 20.00 น. เช่นกัน

มีผู้เข้าร่วมเพียงไม่กี่คนเท่านั้น คงจะดีกว่าหากคุณพ่อโดชาร์ตเลือกเวลาอื่นสำหรับพิธีนี้

ในวันนั้น ในกลุ่มสวดภาวนา เราได้อ่านข้อความจากพระแม่มารีย์ที่พระองค์ได้ประทานไว้ที่ Litmanowa

19 สิงหาคม 1991 — วันจันทร์

เมื่อวานนี้ คุณพ่อโดชาร์ตโทรมาถามว่าเขาจะมาได้วันนี้หรือไม่ สองวันก่อนนั้น คุณพ่อบูรินจากมันไฮม์ได้มาเยี่ยมฉันทัน

เขาส่งคำทักทายจากคุณพ่อโยฮันเนสมา ฉันทันตระหนักได้ว่าคุณพ่อบูรินไม่ซื่อสัตย์ จึงเริ่มระมัดระวัง มีหลายสิ่งที่ไม่ชอบในตัวเขา เช่น เขาชอบรับศีลมหาสนิทด้วยมือ เพื่อให้คนอื่นไม่สามารถรู้ได้ว่าเขาเป็นพระสงฆ์ เขาไม่สวมโบกาทอง เขาสวมเครื่องแต่งกายพระสงฆ์ และไม่มีสัญลักษณ์อื่นใดที่บ่งบอกถึงตำแหน่งของเขา ผมรู้สึกเหมือนว่าเขาถูกพระบิดาโยฮันเนสส่งมาในฐานะนักสืบ ผมยังรู้สึกด้วยว่าเขามีความหยิ่งยโส

เขาพูดว่า: “ไม่มีใครมีอำนาจเช่นพระสงฆ์ในช่วงพิธีถวายศีลมหาสนิท” ผมตอบว่า “ใช่ครับ คุณพูดถูก แต่ไม่มีใครที่มีหน้าที่รับผิดชอบมากเท่าพระสงฆ์”

เขาไม่พอใจที่ผมพูดอย่างนั้น

คืนวันจันทร์นั้น ระหว่างการประชุมกลุ่มสวดมนต์ คุณพ่อโดชาร์ตกล่าวว่า

การรับศีลมหาสนิทด้วยมือเป็นการแสดงความถ่อมตนไม่ต่างจากการรับด้วยลิ้นเลย สำหรับผม มันรู้สึกเหมือนถูกตบหน้า และทำให้ผมเจ็บปวดอย่างลึกซึ้ง

20 สิงหาคม 1991 – วันอังคาร

อิงกริด เบาเออร์ พักอยู่กับเราเป็นเวลาสิบเอ็ดวัน วันนีสามีของฉันทันขับรถพาเธอกลับไปยังพิร์มันเซนส์ เธอพักที่นี่โดยไม่เสียค่าใช้จ่าย และต้องการเสริมสร้างความเชื่อของเธอ

21 สิงหาคม 1991 — วันพุธ

ฉันทันถูกรบกวนด้วยบททดสอบ ซาตานพยายามกระซิบกับฉันทันว่าไม่ใช่พระเยซูที่พูดกับฉันทัน แต่เป็นปีศาจ ถึงแม้ฉันทันจะไปรับสารภาพบาปเมื่อวันที่ 14 และ 19 สิงหาคม แต่ความสับสนก็ยังคงกลับมาซ้ำแล้วซ้ำเล่า

หลังจากรับศีลมหาสนิทครั้งแรก ฉันทันได้ถามพระเยซูว่า: “ฉันทันขอความชี้แนะจากพระองค์ หากซาตานพูดกับฉันทัน โปรดบอกฉันทันด้วย ฉันทันจะระมัดระวังมากขึ้น”

เพราะคุณพ่อออกก็คิดว่าฉันเข้าใจผิดคำพูดของพระเยซูเมื่อไม่กี่สัปดาห์ก่อน ฉันขอบคุณพระเจ้าที่ได้รับการยืนยันว่าผู้ที่พูดกับฉันคือพระเยซู ไม่ใช่ปีศาจ

หลังพิธีมิสซาคักดีสิกรี้ ผมและสามีออกเดินทาง เราต้องการไปเมืองเชฟเรมอนต์ (Chevremont) ในประเทศเบลเยียม

เราอยู่ที่เมืองบานโน (Banneaux) ณ ‘แม่ของผู้ยากจน’

ทุกปี ‘การรวมตัวระดับนานาชาติของวิญญาณน้อย’ จะจัดขึ้นที่เซฟเรมองต์

ไม่นานก่อนมิสซา ฉันไปสารภาพบาป ฉันต้องการชำระบาปเขาให้หมดไปและกลับสู่ความบริสุทธิ์อย่างสมบูรณ์ ขณะที่กำลังสวดส่ายประคำ

ฉันได้ยินเสียงหนึ่งขอให้ฉันนำการสวดด้วยภาษาโครเอเชียต่อหน้าผู้แสวงบุญทุกคน นึกทศวรรษของสายประคำ เหมือนปีที่แล้วที่ลอร์ด

ฉันคิดว่าหากเป็นพระประสงค์ของพระเจ้าและพระแม่มาเรียทรงปรารถนา ฉันจะนำการสวดภาวนา เมื่อประมาณเวลา 15.00 น. ก็ถึงคิวของฉัน

ฉันเชิญพระแม่มาரியและพระเยซูมาสดทภาวนาด้วยกัน และขอให้พระพิชั่วยให้รอดทรงอยู่กับฉัน

ผมนำการสวดภาวนาด้วยความศรัทธาอย่างแรงกล้า จากใจจริง และชัดเจน และผมไม่กลัวที่จะสวดภาวนาต่อหน้าผู้คนนับพันคน ตรงกันข้าม

ผมรู้สึกถึงพลังในการสวดภาวนาที่ไม่เคยมีมาก่อน ผมขอบคุณพระเจ้าและพระแม่มาลีสำหรับความเชื่อมั่นที่ผมมีต่อท่านทั้งสอง

ตอนเช้า ฉันได้ถ่ายภาพเอิร์ชเรย์ให้กับชายคนหนึ่งชื่อ โทมัส เฮนเซ เขาถูกใครบางคนทำร้ายร่างกาย เขาเป็นคนไร้บ้านและได้รับบาดเจ็บ

แพทย์ได้ตรวจร่างกายเขาแล้วส่งตัวกลับ โดยบอกว่าเขาไม่สบาย

ฉันบอกเขาว่าเขาสามารถอยู่ที่บ้านฉันได้จนกว่าจะหายดี ในผู้ป่วยคนนี้ ฉันเห็นพระเยซู ผีกำลังทรมานและไร้ทางออก

ฉันโทรหาสามีและบอกเขาว่าฉันจะพาขายไร่บ้านคนหนึ่งกลับบ้านไปด้วย เขาโกรธมาก แต่เนื่องจากฉันได้อธิษฐานเรื่องนี้ในโบสถ์มาก่อนแล้ว

สามีนั่นจึงต้องทำตามพระประสงค์ของพระเจ้า

ฉันทำสิ่งนี้ด้วยความรักอันยิ่งใหญ่ต่อพระเยซูและพระแม่มาเรีย เพราะฉันเชื่อว่าหากเรารักพระเยซูด้วยทั้งใจแล้ว เราก็จะรักผู้อื่นด้วยเช่นกัน

ประมาณเวลา 4.00 น. ผู้ป่วยชื่อโทมัสก็มาถึง จันพาเขากลับบ้านด้วย ในรถ จันสวดส่ายประจำแห่งความเศร้าโศก กลืนที่มาจากโทมัสนั้นทนไม่ได้เลย

เขามีกลิ่นตัวที่รุนแรงมาก เมื่อถึงบ้าน ฉันหาเสื้อผ้าและรองเท้านี่สะอาดให้เขา แล้วเขาก็ไปอาบน้ำ ตอนเย็น เราทานกุลาชกับข้าวและสลัด

ผู้มาเยือนของเราทานได้มากที่สุดทีเดียว

หลังอาหารเย็น ฉันขอให้เขาไปรดน้ำสวน ขณะที่ฉันไปโบสถ์ ฉันถวายศีลมหาสนิทเพื่อเขา

โทมัสก็มาร่วมกลุ่มสวดภาวนาตอนเย็นด้วย และร่วมสวดภาวนาด้วย

พ่อโธชาร์ตนำม้านั่งรับศีลมหาสนิทขนาดเล็กมาวันนี้ ฉันหวังว่าครึ่งหน้าท่านจะนำจากศีลมหาสนิทมาด้วย เพื่อไม่ให้พระผู้ช่วยให้รอดตกลงพื้นอีก

ซึ่งเรื่องนั้นทำให้ฉันรู้สึกไม่สบายใจมาก พ่อโตชาร์ตสัญญากับฉันว่าครั้งหน้าท่านจะนำจานศีลมหาสนิคมมา

ฉันทาโทมัส ผู้ป่วย กลับไปที่คลินิก; จมูกของเขาได้รับการจัดให้เข้าที่แล้ว

ฉันไปกับอาเตเรียนจากเอมเมอร์ทส์กรุนด์ไปยังโบสถ์โรคัสในมิงโกลส์ไฮม์ ที่นั่นฉันไปปรับศีลสารภาพ

29 สิงหาคม 1991 – วันพฤหัสบดี

ผมไปโบสถ์ที่เมืองโรท (Rot) พร้อมกับราตโก (Ratko) หลานชายของผม

30 สิงหาคม 1991 – วันศุกร์

ผมช่วยรื้อโกหงานและไปวัดในเมืองโรทกับเขาอีกครั้ง เขาได้สวดสวดประคำร่วมกับผม

31 สิงหาคม 1991 – วันเสาร์

ตอนเช้า ผมไปโบสถ์ที่วากเฮาเซลกับจาควินา หลังจากนั้น เราไปซื้อของที่กลอบัส ตอนบ่าย เฮอร์มนำรูปภาพที่แสดงสถานีที่ 11 ของทางกางเขนมาให้ดู

1 กันยายน 1991 – วันอาทิตย์

เราไปร่วมพิธีมิสซาที่เมืองโรท

2 กันยายน 1991 – วันจันทร์

ในโบสถ์เล็กของคลินิก ฉันได้ถามพระผู้ช่วยให้รอดเกี่ยวกับบทสนทนาที่ฉันมีกับพ่อโยฮันเนสเมื่อวันก่อน

พ่อโยฮันเนสต้องการทราบว่าพระสังฆราชปลาตอนได้กล่าวอะไร

แต่ผมไม่ได้เปิดเผยอะไรเกี่ยวกับการสนทนาที่ผมมีกับพระสังฆราช Platon Gorniliak

พ่อโยฮันเนส ออร์ทอสก็ น่าจะรู้สึกผิดเกี่ยวกับหนังสือของเขา พระผู้ช่วยให้รอดได้บอกผมในโบสถ์ว่า ผมได้ทำสิ่งที่ถูกต้องแล้ว

Deo gratias.

กลุ่มสวดมนต์ตอนเย็น: คุณพ่อโดชาร์ตแจกซีลมหาสนิท โดยใช้ราวัณศีลและงานศีลเป็นครั้งแรก

ผมสังเกตเห็นว่าทุกคนดูมีความสุขเป็นพิเศษและได้รับพระพรประทาน

6 กันยายน 1991 – วันศุกร์พระพฤหัสบดีศักดิ์สิทธิ์

ในช่วงเย็น ผมได้เข้าร่วม “คืนแห่งการชดเชย” ที่เมืองกรอมบาค หลังจากพิธีมิสซาแล้ว

พระผู้ช่วยให้รอดได้รับการบูชา ฉันมองไปที่แท่นแสดงศีลมหาสนิทและร้องไห้อย่างขมขื่น พระสังฆราชรักซิงเจอร์เคยกล่าวว่า

เมตจูโกเรียไม่ใช่เรื่องเหนือธรรมชาติ; นั่นคือสิ่งที่เขียนไว้ใน *Bildpost*

ผมร้องไห้ประมาณ 15 นาที

แล้วพระเยซูก็ตรัสกับฉัน เสียงภายในฉันชัดเจนและแจ่มแจ้งอย่างที่ไม่เคยมีมาก่อน

พระเยซูตรัสว่า: “ดูไม้กางเขนของข้าเถิด” ไม้กางเขนแขวนอยู่เหนือแท่นบูชาและเหนือถาดแสดงศีลมหาสนิท

ฉันมองไปที่ไม้กางเขนและได้ยินพระองค์ตรัสต่อว่า: “พวกเขาเชื่อข้าหรือไม่?”

เมื่อได้ยินเช่นนั้น ฉันก็หยุดร้องไห้ทันที

ฉันเชื่อว่าพระเยซูได้เสด็จมาของฉันไป สำหรับฉัน นี่คือหลักฐานยืนยันว่าเมตจูโกเรียเป็นของจริง เพียงแต่พระศาสนจักรปฏิเสธที่จะเชื่อเท่านั้น

ในสัปดาห์แรกของเดือนกันยายน ฉันได้ถามพระผู้ช่วยให้รอดเกี่ยวกับลิกมาโนวาในเซโกสโลวัก และได้รับคำตอบว่า:

“การปรากฏตัวในเซโกสโลวักนั้นเป็นสิ่งเหนือธรรมชาติ”

ต่อจากนี้ ฉันตอบว่า ดังนั้น เด็กๆ จึงไม่ได้โกหก จากนั้น ฉันก็ไปที่โบสถ์ในคลินิกและถามอีกครั้ง

เพราะฉันยังจำได้ถึงสายตาก็ต้องมองไม่กระพริบของอิวเตกา หนึ่งในผู้เห็นภาพ และดวงตาคู่นั้นทำให้ฉันต้องหยุดคิด ฉันถามพระผู้ช่วยให้รอดว่า

ปีศาจสามารถสร้างสายตาแบบนั้นได้หรือไม่ พระผู้ช่วยให้รอดตรัสว่า “ใช่”

แล้วพระองค์ทรงทวงซ้ำว่า: “การปรากฏตัวนั้นเป็นสิ่งเหนือธรรมชาติ”

ตอนนั้นผมยังไม่เข้าใจเรื่องนี้มากนัก ผมสามารถพูดได้เพียงอย่างทีนักบุญเปาโลกล่าวไว้: “จงตรวจสอบทุกสิ่ง และยึดถือสิ่งที่ดี”

12 กันยายน 1991 – วันพฤหัสบดี

ฉันไปรับการสารภาพบาปที่อารามเบอนูร์ก พระสงฆ์ให้ฉันรับการชดเชยด้วยการยอมให้ผู้ช่วยให้รอดมองดูฉัน ไม่มีพระสงฆ์คนใดเคยบอกฉันเช่นนี้มาก่อน

และฉันรู้สึกสุขใจที่ผู้ช่วยให้รอดต้องการมองดูฉัน

13 กันยายน 1991 — วันศุกร์

มิสซาคืนก่อนวันฉลองที่เมืองโรท (Rot) โบสถ์ถูกตกแต่งด้วยต้นสนสำหรับ ‘มิสซาฮูเบอร์ตัส’ ผมไม่ชอบสิ่งนั้น เพราะมันเหมือนวันคริสต์มาสและดูไม่เหมาะสม

14 กันยายน 1991 – วันเสาร์

ฉันเข้าร่วมพิธีมิสซาใหญ่ที่มัลเชนเบิร์ก (Malschenberg) โบสถ์ของฉัน ซึ่งปกติตั้งอยู่ในห้องนอนของเราข้างเตียง ถูกนำเข้าไปในโบสถ์มิสซาถูกนำโดยกลุ่มเยาวชน แต่ขาดความเคารพ เราต้องรักษาประเพณีไว้ และไม่เปลี่ยนโบสถ์ให้กลายเป็นโรงละคร

16 กันยายน 1991 – วันจันทร์

ฉันไปวัดที่คลินิก ตอนเย็น ฉันไปร่วมพิธีมิสซาที่เมืองโรท หลังจากนั้นมีการประชุมกลุ่มสวดมนต์; คุณพ่อโดชาร์ตก็มาด้วย

ตุลาคม 1991

หลังจากค้นหายูนาบ ฉันก็พบสมุดบันทึกของฉันอีกครั้ง

มีผู้คนจำนวนมากเข้าร่วมพิธีศพของพ่อคอสมอส อดีตพระสงฆ์ประจำวัดของเรา รวมถึงพระสงฆ์อีกหลายท่าน

ผมรู้สึกว่าพ่อคอสมอสได้รับการยกย่องมากกว่าพระเจ้า บรรดาพระสงฆ์ได้กระตุ้นให้ผู้ศรัทธารับศีลมหาสนิทในท่ายืน แม้จะมีรับศีลอยู่ก็ตาม

เมื่อผมรับศีลมหาสนิท ผมได้คุกเข่าลงบนพื้น ฉันรู้สึกถึงวิญญาณชั่วร้ายมากมาย และตระหนักว่าหากถูกปล่อยให้ทำตามใจ พวกมันคงจะฉีกฉันเป็นชิ้นๆ

แล้ว เมื่อฉันรวมตัวกับพระเยซูหลังรับศีลมหาสนิท ฉันกล่าวกับพระผู้ช่วยให้รอดว่า: ‘ตอนนี้เรามีพระสงฆ์มากมาย

แต่พวกเขากลับแจกศีลมหาสนิทในลักษณะที่ทำให้ผู้คนต้องยืน’ แล้วฉันได้ยินว่า: ‘จงคุกเข่าต่อไป ลูกสาวของแม่’ ในขณะนั้น

ทุกอย่างก็ชัดเจนขึ้นสำหรับฉัน

หลังจากผ่านไปไม่กี่วัน ผมได้แจ้งเรื่องนี้ให้บาทหลวงวอกท์ทราบ บาทหลวงวอกท์กล่าวว่าเรื่องนี้ใช้ได้เฉพาะกับผมเท่านั้น ไม่ใช่กับคนอื่น

23 พฤศจิกายน 1991

ผมได้เข้าร่วมพิธีมิสซาที่โบสถ์เซนต์โรซในเมืองมิงโกสส์ไฮม์ ที่นั่น ผมได้ไปรับศีลสารภาพกับนักมิชชันนารี

25 พฤศจิกายน 1991 – วันจันทร์ – วันฉลองนักบุญแคทริน

ฉันเข้าร่วมพิธีมิสซาใหญ่ที่เมืองโรท ระหว่างการรวมเป็นหนึ่งกับพระเยซูหลังรับศีลมหาสนิท พระเยซูตรัสกับฉันว่า: **“จงอธิษฐาน จงอธิษฐานให้มาก ลูกสาวของข้า; สงครามกำลังจะมาจากคริสเตียน!”**

ตอนแรกฉันกลัวมาก แล้วฉันก็ร้องไห้ ฉันถามว่าควรไปพบคุณพ่อวอกท์หรือไม่ พระเยซูตรัสว่า: “ไม่ เขาจะไม่เชื่อคุณ”

แล้วฉันถามต่อว่าควรบอกกลุ่มสวดมนต์หรือไม่ พระเยซูตรัสว่า “ใช่”

ฉันรู้สึกสับสน เพราะในกลุ่มสวดมนต์นั้นก็มีพระสงฆ์อยู่ด้วย ฉันออกจากโบสถ์ในสภาพจิตใจที่ทุกข์ระทมและร้องไห้อย่างขมขื่น

ด้านนอกโบสถ์ ริตาและผู้หญิงอีกสองคนจากพินาเซนส์กำลังรอฉันอยู่แล้ว; พวกเขาต้องการเข้าร่วมกลุ่มสวดมนต์

ก่อนที่จะพูดอะไรเกี่ยวกับเรื่องนี้ในกลุ่มสวดมนต์ ฉันได้ขอคุณพ่อโดชาร์ตให้อวยพรฉัน คุณพ่อโดชาร์ตได้นำพระผู้ช่วยให้รอดมาด้วย

และเราได้นับสวดพระองค์ แต่ฉันไม่สามารถหยุดคิดถึงคำพูดของพระผู้ช่วยให้รอดได้ และฉันก็ร้องไห้สะอึกสะอื้น

26 พฤศจิกายน 1991 – วันอังคาร

ฉันยังคงคิดถึงสงครามอยู่เสมอ และถามพระผู้ช่วยให้รอดว่าเมื่อไหร่สงครามจะเกิดขึ้น พระผู้ช่วยให้รอดตรัสว่า: **“เร็วๆ นี้”**

27 พฤศจิกายน 1991 – วันพุธ

ฉันถามพระผู้ช่วยให้รอดว่าคำพูดเหล่านี้สำคัญกับฉันเพียงคนเดียวหรือไม่ พระผู้ช่วยให้รอดตรัสว่า:

“บอกทุกคน!”

29 พฤศจิกายน 1991 – วันศุกร์

ในห้องสวดมนต์ที่ทำงาน ฉันต้องการให้แน่ใจ จึงถามเกี่ยวกับสงครามอีกครั้ง ฉันได้ยืนยันอีกครั้งว่า “จะมีสงครามในรัสเซีย”

2 ธันวาคม 1991 – วันจันทร์

เวลา 11.15 น. ในห้องสวดมนต์ที่คลินิก ฉันรู้สึกดีใจที่ได้รับอนุญาตให้คุกเข่าต่อหน้าแท่นบูชาอีกครั้ง

ฉันสื่อสารทางจิตวิญญาณและถามพระผู้ช่วยให้รอดว่าพระองค์อยู่ที่ไหนเมื่อตรัสกับฉัน พระเยซูตอบว่า: “**ในความลึกของหัวใจ**”

ผมถามต่อว่าผมควรอธิบายให้คนอื่นฟังอย่างไรว่าผมได้ยินเสียงพระองค์ พระเยซูตรัสว่า: “นี่คือสิ่งเหนือธรรมชาติ;

มีละบ้าน มันไม่ใช่จากเรา” ผมถามต่อว่าอาจเป็นไปได้ว่าผมกำลังอยู่ในภาวะสะกดจิตหรือไม่

พระเยซูตรัสว่า: “ใครก็ตามที่รวมตัวกับหัวใจของข้าพเจ้า ไม่สามารถสะกดจิตตัวเองได้”

ฉันนึกถึงสงครามในยูโกสลาเวีย

และวิธีที่ผู้ได้รับนิมิตอย่างอิวานและยาคอฟได้เดินทางไปต่างประเทศ

ฉันถามว่าฉันเองก็ควรออกจากเยอรมนีหรือไม่ เพราะสงครามที่กำลังจะเกิดขึ้น แต่พระเยซูตรัสว่า: ‘เราไม่ชอบคนขี้ลาด’

จากนั้นฉันก็นึกถึงนักบุญโจน อาร์ค ผู้ที่ต่อสู้กับชาวอังกฤษและปลดปล่อยฝรั่งเศส ฉันยังเล่าให้พระเยซูฟังเกี่ยวกับลูกชายของฉันด้วย

ว่าเขาไม่อาจจินตนาการถึงสงครามที่จะมาจากรัสเซียได้ พระเยซูตรัสกับฉันว่า: “เขาต้องไปรับศีลสารภาพโดยด่วน”

ในช่วงเย็น ระหว่างการประชุมกลุ่มสวดภาวนา หลังจากสวดสวดสายประคำครบสามทศวรรษ เราได้นั่งเขียนสัปดาห์ตามปกติ

เพื่อให้ทุกคนสามารถสวดภาวนาจากใจจริงและถวายความตั้งใจของตนได้ ฉันถามพระผู้ช่วยให้รอดว่าฉันควรส่งข้อความถึงกลุ่มสวดภาวนาหรือไม่

พระเยซูตรัสว่า: “บอกทุกคนว่า ฉันรักพวกเขา”

นั่นเป็นครั้งแรกที่ฉันได้ยินพระผู้ช่วยให้รอดในกลุ่มสวดภาวนา

3 ธันวาคม 1991 – วันอังคาร

ในโบสถ์เล็กของคลินิก ฉันได้ยินเสียงของพระเยซู:

“ฟังฉันนะ ลูกสาวของฉัน จงอธิษฐาน จงอธิษฐานให้มาก”

คืนนั้นที่เมืองโรต ในโบสถ์ มีเพลงบันทึกเสียงกำลังเล่นอยู่ระหว่างพิธีรับศีลมหาสนิท; ฉันไม่สามารถเปิดใจรับพระผู้ช่วยให้รอดได้ –

เพลงนั้นทำให้ฉันเสียสมาธิ

4 ธันวาคม 1991 – วันพุธ

ในห้องแพทย์ของคลินิกประมาณเวลา 10.45 น.: ฉันได้รวมตัวกับพระผู้ช่วยให้รอดและได้ยินเสียงว่า: “เธอเป็นผู้รับใช้ของฉัน; ทำทุกสิ่งที่ฉันบอกเธอ
จงวางใจในฉันอย่างเต็มที่

จงมั่นคงเถิด ชีวิตของเจ้าเหลืออีกไม่นาน ข้าจะพาเจ้าไปอยู่กับข้า หลักฐานของเรื่องนี้คือความเชื่อของเจ้า”

ทันทีที่ฉันเขียนลงเสร็จ ฉันก็ถามพระผู้ช่วยให้รอดว่าฉันเขียนถูกต้องหรือไม่ พระเยซูตอบว่า: “ใช่ ลูกสาวของข้า”

ตอนเย็น: ทุกวันฉันอธิษฐานมากขึ้นเพื่อคุณพ่อออกกัและเพื่อความสว่างในใจของท่าน และขอให้พระเยซูอนุญาตให้ฉันได้พูดคุยกับคุณพ่อออกกั

พระเยซูตรัสว่า: “ไปเถิด”

ตั้งแต่เวลา 6.00 น. ถึง 6.45 น. ฉันได้พูดคุยกับบาทหลวงวอกก์ หลังจากการสนทนานี้ บาทหลวงวอกก์บอกฉันว่าท่านชื่นชมฉัน

และว่าฉันควรทำต่อไปอย่างที่ฉันกำลังทำอยู่

เมื่อฉันถามเขาว่าคำพูดของพระเยซู ‘หลักฐานของเรื่องนี้คือความเชื่อของคุณ’ หมายความว่าอย่างไร เขาตอบว่า: ‘คุณต้องเข้าใจทุกสิ่งหรือไม่?’

5 ธันวาคม 1991 – วันพฤหัสบดี

เวลา 9.00 น. ผมถามพระผู้ช่วยให้รอดว่า ผมจริงๆ แล้วไม่จำเป็นต้องเข้าใจทุกสิ่งทุกอย่างหรือไม่ ตามที่บาทหลวงวอกก์ได้กล่าวไว้

พระผู้ช่วยให้รอดตรัสว่า: “ใช่ คุณไม่จำเป็นต้องเข้าใจทุกสิ่งทุกอย่าง ทุกสิ่งจะเกิดขึ้นในเวลาอันควร สิ่งใดที่คุณไม่เข้าใจ ให้ส่งคืนมาหาเรา”

จากนั้น ผมถามพระผู้ช่วยให้รอดว่า ผมควรส่งคำเตือนเกี่ยวกับสงครามจากรัสเซียไปยังบรรณาธิการใหญ่ของ *Bild am Sonntag* หรือไม่

พระผู้ช่วยให้รอดตอบว่าฉันควรทำเช่นนั้นวันนี้

6 ธันวาคม 1991 – วันศุกร์

ผมไปที่ห้องสวดในโรงพยาบาลประมาณเวลา 8.25 น. และสวดอธิษฐานที่นั่นให้จดหมายนั้นได้รับการตีพิมพ์ ระหว่างที่สวดอธิษฐาน

ผมถามพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดว่าจดหมายนั้นดีหรือไม่ พระองค์ตอบว่า: “จดหมายของคุณดี”

ผมรู้สึกเต็มเปี่ยมด้วยพระคุณและร้องไห้ด้วยความสุขที่รักพระเจ้าผู้ช่วยให้รอด

พระเจ้าผู้ช่วยให้รอดตรัสกับผมว่า: “เราทรงรักคุณมาก; จงไปอย่างสันติ”

คืนนั้นในโบสถ์ที่เมืองโรต: จันทามพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดว่าทำอย่างไรจึงจะหลีกเลี่ยงสงครามได้ พระเจ้าผู้ช่วยให้รอดตอบว่า:

“ได้แต่ด้วยการอดอาหารและอธิษฐานเท่านั้น”

ผมยังถามพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดว่า ถ้าในพระองค์ถึงตรัสกับผมในบรรดาผู้คนทั้งหมด ทั้งที่ผมเป็นคนบาป พระเจ้าผู้ช่วยให้รอดตอบว่า: “ทุกคนล้วนเป็นคนบาป”

อย่างไรก็ตาม จันยังคงสงสัยว่าทำไมพระองค์จึงตรัสกับฉัน และฉันได้ยินเสียงของพระองค์ว่า:

“เราเข้าไปในที่ใดก็ได้ตามที่เราต้องการ”

7 ธันวาคม 1991 — วันเสาร์

เช้านี้ จันได้เข้าร่วมพิธีมิสซาที่โบสถ์เซนต์รีโอกในเมืองมิงโกสไฮม์ หลังรับศีลมหาสนิท พระเจ้าผู้ช่วยให้รอดตรัสกับฉันว่า:

“ไปพูดกับมิชชันนารี”

ผมได้พูดคุยกับผู้ส่งข่าวประเสริฐเกี่ยวกับการกลับใจของผมและเรื่องสงคราม

เขาร้องไห้ขณะที่เราพูดคุยกัน

ในช่วงบ่าย

ผมได้สวดภาวนาพร้อมกับฟรیدอลิน เกิลเฮาเออร์ นักศึกษาเทววิทยาที่แลนเทอร์สไฮเฟน

8 ธันวาคม 1991 — วันอาทิตย์

ตอนเช้า จันได้เข้าร่วมพิธีมิสซาที่เมืองโรท ตั้งแต่เวลา 12.00 ถึง 13.00 น. จันยังอยู่ในโบสถ์เพื่อสวดภาวนาด้วย ซึ่งเป็นช่วงเวลาแห่งพระพรหมทานในวันฉลองพระแม่มารีผู้ปฏิสนธินิรมล หลังจากนั้น มีช่วงเวลาสวดภาวนาต่อเนื่องถึงประมาณ 14.00 น.

ในช่วงบ่าย ระหว่างการสนทนากับฟรیدอลิน เขากล่าวว่า:

“คุณมีอะไรที่ไม่ได้มาจากพระเจ้า?”

หลังจากคิดสักครู่ ผมตอบว่า: “ผมไม่มีอะไรเลย และทุกสิ่งที่มีล้วนมาจากพระเจ้า”

9 ธันวาคม 1991 – วันจันทร์

เมื่อไม่กี่วันก่อน พระเจ้าผู้ช่วยให้รอดตรัสกับผมว่า: ‘มอบตัวคุณทั้งหมดให้เรา’

ผมไม่เข้าใจคำนี้เลย จึงมอบมันกลับให้พระเยซู ตามที่พระองค์ตรัสไว้ แล้วพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดก็ตรัสต่อว่า: “เจ้าต้องขอกุศลสิ่ง”

ดังนั้น วันนี้อยู่ประมาณเวลา 9.45 น. จันจึงถามพระองค์ว่า: ‘พระเจ้าผู้ช่วยให้รอด ข้าพเจ้าควรถวายอะไรแด่พระองค์?’

พระเยซูตรัสตอบว่า: ‘จงถวายทุกสิ่งแด่เรา’

หลังจากนั้น จันถามว่าควรส่งข้อความไปยังกลุ่มสวดภาวนาของเราหรือไม่

พระองค์ตรัสว่าพวกเขาควรเพิ่มจำนวนการสวดภาวนาและอดอาหาร

ตอนเย็น ผมไปรับการสารภาพบาปกับคุณพ่อโดชาร์ต

10 ธันวาคม 1991 — วันอังคาร

เวลา 10.10 น., ห้องแพทย์: จันได้รวมตัวกับพระเจ้าผู้ช่วยให้รอด แล้วได้ยินว่า: “เขียนไว้ว่า: จันรักแกะของจัน

และจันต้องการให้ทุกคนที่หลงทางกลับมาทั้งหมด จงไปค้นหาพวกเขา ช่วยจันด้วย เพราะทุกตัวแกะที่พบได้ จะมิรางวัลอันยิ่งใหญ่ในสวรรค์

หน้าที่ของเจ้าคือต้องค้นหาต่อไป อย่าหยุดเลย เพราะมารร้ายกำลังข่มขู่อยู่”

จันกล่าวว่า: “พระเจ้า ข้าพระองค์อ่อนแอมาก”

พระเจ้าผู้ช่วยให้รอดตรัสตอบว่า: “แต่เมื่ออยู่กับเรา คุณจะมีความแข็งแรง”

คืนนั้นในโบสถ์ที่เมืองโรท: จันไม่รู้ว่าจะบอกระฆังตอนใดจะถูก

วันนั้นจะถูกอ่านพระวรสารบทใด จันรู้สึกประหลาดใจเมื่อพระวรสารตามนักบุญมัทธิว—เรื่องอุปมาของแกะที่หลงทาง—ถูกอ่าน

จันรู้สึกถึงที่พระเจ้าผู้ช่วยให้รอดได้บอกจันเกี่ยวกับเรื่องนี้แล้วตั้งแต่เช้าวันนั้นเอง วันนี้ผมได้อธิษฐานเพื่อบาปหลวงงอกตมากกว่าปกติ ผมได้รับศีลมหาสนิท

และทันทีที่ผมได้รวมเป็นหนึ่งในเดียวกับพระเจ้าผู้ช่วยให้รอด ผมก็ได้ยินเสียงอย่างซ้ำๆ และชัดเจนว่า “คุณได้ยินผมไหม?” ผมตอบว่า “ได้ครับ”

มีความเจียบลึกซึ้ง แล้วผมก็ได้ยินว่า “ไปหาบาปหลวง”

ความเจ็บอีกครั้ง “บอกเขา” — ความเจ็บ — “ว่าฉันจริงจังเรื่องสงคราม” มันกระทบใจฉันเหมือนถูกตีด้วยหมัด
ฉันทวนคำนี้ในใจและถามว่าฉันเข้าใจถูกต้องหรือไม่ และเมื่อไหร่ฉันควรไปพบพระสงฆ์ พระองค์ตรัสว่า: “หลังพิธีมิสซา”
พระผู้ช่วยให้รอดยืนยันว่าฉันได้ยินถูกต้องแล้ว จากนั้นฉันก็เริ่มร้องไห้อย่างขมขื่น ชีตาเดินมาหาฉันและถามว่ามีเรื่องอะไร
คุณสเปคคาร์ตก็เดินมาด้วยและถามตาม เธอทั้งสองยืนยันเรื่องนี้และกล่าวว่า “นี่ไม่ใช่เรื่องใหม่ เราคุ้นเคยกับมันจากคืนแห่งการชดเชย”
(พวกเขาทั้งสองกล่าวถึงสงครามในรัสเซีย) แล้วฉันก็ไปพบพ่อออกที่กันที่ พ่อออกที่ฟังฉันเล่าแล้วกล่าวว่า: “สิ่งที่เราทำได้คือเพียงแต่สวดภาวนาเท่านั้น”
นับตั้งแต่ครั้งแรกที่ฉันได้พูดคุยกับท่านเกี่ยวกับสงครามในรัสเซีย ตามที่พระผู้ช่วยให้รอดได้สั่งให้ฉันทำ ก็ผ่านไปได้เกือบหนึ่งสัปดาห์แล้ว
ผมขอพรจากท่านแล้วกลับบ้าน

11 ธันวาคม 1991 — วันพร

ไม่นานหลังจากเวลา 10.00 น. ในห้องแพทย์: ผมได้รวมตัวกับพระผู้ช่วยให้รอด แล้วมีความรู้สึกสงบและนิ่งเงียบที่น่ารื่นรมย์ล้อมรอบตัวผม
ผมรู้สึกถึงความอบอุ่น แต่ไม่ได้ยินเสียงอะไร
12.30 น. ในโบสถ์ของคลินิก: ฉันสวดบท Angelus, รวมตัวกับพระผู้ช่วยให้รอด และรู้สึกถึงความอบอุ่น ความสงบ และความนิ่งที่น่ารื่นรมย์
สักพักหนึ่งฉันไม่ได้ยินอะไรเลย แล้วทันใดนั้นฉันก็ได้ยินว่า: “ฉันพักอยู่ในใจคุณ” มันสวยงามมากและฉันมีความสุขจนไม่สามารถบรรยายได้
น่าเสียดายที่ฉันไม่สามารถยืดเวลาช่วงพักนั้นได้ เพราะเพื่อนร่วมงานของฉันยังป่วยอยู่ และฉันต้องทำทุกอย่างด้วยตัวเอง
การรู้ว่าการพระผู้ช่วยให้รอดพักอยู่ในใจคุณเป็นความรู้สึกที่งดงามอย่างน่าอัศจรรย์
และคุณจะได้สัมผัสความสงบที่เพียงพระเจ้าของเราเท่านั้นที่สามารถประทานให้ได้
คืนนั้นในโบสถ์เซนต์โรซ: ฉันถามพระผู้ช่วยให้รอดว่าควรอดอาหารนานเท่าใดก่อนรับศีลมหาสนิท เพราะริตาจากเมืองจอร์ชทาวน์ได้ถามฉันเรื่องนี้
พระผู้ช่วยให้รอดตรัสว่า: “หลายชั่วโมงก่อนรับศีลมหาสนิทนั้นถูกต้องแล้ว” ฉันถามว่า “ท่านคิดว่าพระสงฆ์จะพูดอย่างไรหากฉันบอกท่านเช่นนั้น?”
พระผู้ช่วยให้รอดตรัสตอบว่า: “เราจะพูดแทนท่านเอง ไปด้วยความสันติ”

12 ธันวาคม 1991 — วันพฤหัสบดี

เวลา 10.15 น. ในห้องแพทย์: ฉันถามพระผู้ช่วยให้รอดว่าฉันเป็นผู้เผยพระวจนะเท็จหรือไม่ เพราะฉันได้อ่านบางสิ่งในพระคัมภีร์เกี่ยวกับยุคสุดท้าย
พระผู้ช่วยให้รอดตรัสกับฉันว่า “เธอไม่ใช่ผู้เผยพระวจนะเท็จ เธอเป็นผู้รับใช้ของเรา ทำทุกสิ่งที่เราบอกเธอ จะมีสงครามเกิดขึ้น
เราคือพระเจ้าและพระผู้ช่วยให้รอดของเธอ เธอจะถูกทดลองครั้งแล้วครั้งเล่า”
ฉันถามพระผู้ช่วยให้รอดว่าฉันจะรับสัญญาณบางอย่างได้หรือไม่ พระผู้ช่วยให้รอดตรัสว่า: “เมื่อถึงเวลาแล้ว
ฉันจะให้สัญญาณแก่เจ้า”
ผมถามว่าสัญญาณนี้คือสำหรับผมหรือไม่ พระผู้ช่วยให้รอดตรัสว่า:
“สำหรับทุกคน”
12.15 น. ในห้องสวดมนต์ของคลินิก: ฉันได้สวดบทเองเจสิส
ฉันถามพระผู้ช่วยให้รอดว่าสัญญาณนี้จะปรากฏในอากาศหรือบนตัวฉัน พระผู้ช่วยให้รอดจึงถามฉันว่า: “คุณตกลงไหม?”
โดยไม่ลังเล ฉันตอบว่า: “ใช่”
แต่แล้วฉันก็พูดต่อกับพระเยซูว่า: “อย่าให้ฉันต้องแยกจากท่านเลย เพราะฉันรักท่านมาก”
ฉันถามพระผู้ช่วยให้รอดว่าคำอธิษฐานที่เราสวดในกลุ่มอธิษฐานนั้นดีหรือไม่ หรือว่าฉันควรเปลี่ยนแปลงอะไรบางอย่าง?
พระผู้ช่วยให้รอดตรัสว่า: “จงอธิษฐานมาก ๆ; เพิ่มจำนวนคำอธิษฐานเป็นสองเท่า ทุกคำอธิษฐานล้วนดีทั้งสิ้น”

วันศุกร์ที่ 13 ธันวาคม 1991

ที่ห้องตรวจแพทย์: ฉันได้อธิษฐาน แล้วรวมจิตกับพระผู้ช่วยให้รอด และได้ยินพระองค์ตรัสว่า: “ฟังให้ดีนะ ลูกสาวของพ่อ ไปหาพระสงฆ์และบอกพวกเขา
“ฉันจริงจังเรื่องสงครามนี้”
ฉันถามพระผู้ช่วยให้รอดว่าฉันควรพูดเรื่องนี้อย่างไร พระผู้ช่วยให้รอดตอบว่า: “ฉันจะพูดแทนเธอ”

ฉันจึงกล่าวกับพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดว่าพวกเขาจะไม่เชื่อฉัน แต่พระเจ้าผู้ช่วยให้รอดตอบว่า: “เรื่องนั้นให้ฉันจัดการเอง”
พระเจ้าผู้ช่วยให้รอด: “ลูกไม่เข้าใจเรื่องเหนือธรรมชาติ ไม่มีใครเข้าใจเรื่องเหนือธรรมชาติได้นอกจากเรา”
ฉันรู้สึกถึงความอบอุ่นและความสงบภายในตัว และพูดกับพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดว่า: “ฉันเชื่อว่าท่านอยู่กับฉัน”
พระเจ้าผู้ช่วยให้รอด: “เจ้าเชื่ออย่างนั้น! แล้วจงเชื่อในสิ่งอื่นๆ ด้วย”
คืนนั้นในโบสถ์ที่เมืองโรต ฉันถามพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดว่าสิ่งที่ฉันเขียนมาจนถึงตอนนี้ถูกต้องหรือไม่
พระเจ้าผู้ช่วยให้รอดยืนยันด้วยคำว่า “ใช่” และตรัสว่า: “ไปเกิดด้วยสันติสุข ลูกสาวของข้า”

14 ธันวาคม 1991 – วันเสาร์

เวลา 7.00 น. ฉันอยู่ที่โบสถ์เซนต์โรสในเมืองมิงโกลส์โฮม ฉันอธิษฐานขอความสงบและร้องไห้ แล้วฉันได้ยินเสียงว่า “ไปอย่างสงบเถิด ลูกสาวของข้า”

15 ธันวาคม 1991 – วันอาทิตย์

เราขับรถไปเรเกนส์บูร์กและเข้าร่วมพิธีมิสซาที่วัดคาร์เมลเวลา 10.00 น. ระหว่างที่ฉันได้รวมเป็นหนึ่งในเดียวกับพระเจ้าผู้ช่วยให้รอด พระเยซูตรัสว่า:
“ลูกจะฟังเสียงของพ่อไหม?”

ฉันตอบว่า “ใช่” และพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดตรัสกับฉันว่า: “ถ้าเช่นนั้น จงเชื่อเถิด”

ฉันกล่าวว่า: “โปรดให้ฉันเมล็ดมีสตาร์ดด้วย มิฉะนั้นฉันจะไม่สามารถเคลื่อนภูเขาได้” แล้วมีความเจ็บเกิดขึ้น

แล้วพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดตรัสว่า: “เราทรงรักท่าน”

หลังมิสซา ฉันได้พูดคุยกับพ่อเกบฮาร์ด เฮย์เดอร์ ท่านได้ทบทวนบทสนทนาภายในที่ฉันบันทึกไว้ในหนังสือบันทึกประจำวัน

ฉันขอบคุณพระเจ้าที่ท่านยังอยู่กับเรา เพราะท่านมีอายุถึง 86 ปีแล้ว ท่านไม่ใช่ผู้มีปัญญาทางโลก แต่เป็นผู้มีปัญญาจากพระเจ้า

คุณต้องใช้แว่นขยายเพื่อค้นหาบางอย่างท่าน ผมไม่รังเกียจที่ต้องขับรถมากกว่า 600 กิโลเมตรเพื่อมาพูดคุยกับท่าน ท่านได้ช่วยผมอย่างมาก สุดท้าย
ท่านได้ยืนยันกับผมว่า การที่สงครามจะเกิดขึ้นจากรัสเซียนั้น ไม่ใช่เรื่องใหม่สำหรับท่านเลย ท่านได้กล่าวถึง เทเรเซ นอยมันน์ (นักลึกลับชาวเยอรมัน—
ผู้ได้รับรอยแผลศักดิ์สิทธิ์) ซึ่งเคยกล่าวไว้ว่า 30 ปีหลังจากการเสียชีวิตของเธอ ชาวรัสเซียจะเหยียบย่ำหลุมศพของเธอ

เธอเสียชีวิตในปี 1962 พระพ่อเกบฮาร์ดยังคงกล่าวถึงเมืองเฮโรดสแบค เมตเทินบูช และสถานที่อื่น ๆ ที่สามารถพบข้อมูลเกี่ยวกับสงครามครั้งนี้ได้
ท่านยังได้อวยพรสิ่งของที่เรานำมาด้วย เช่น น้ำ เทียน รูปภาพ และอื่นๆ อีกมากมาย คุณพ่อเกบฮาร์ดอวยพรสิ่งของเหล่านี้ด้วยความระมัดระวังเป็นพิเศษ
นั่นคือวิธีที่พระเจ้าส่งขวัญทุกคนควรรอพรสิ่งของ

เมื่อกลับถึงบ้าน ผมเริ่มทำอาหารทันที เพราะมีแขกที่หิวอยู่ ผมไม่กินอะไรเลย แล้วไปวัดในเมืองวาเกาเซล ผมจัดพิธีมิสซาเพื่อวิญญานผู้ยากไร้
ผมอธิษฐานอย่างหนักในวันนั้น แต่ในวัดที่วาเกาเซล ผมรู้สึกว่ารกรอกอยู่รอบตัวผม ผมถูกโจมตี มันแย่มากเมื่อผมรับศีลมหาสนิทขณะคุกเข่า
ผมรู้สึกว่าพระเจ้าส่งขวัญให้ผมรับศีล

จนกระทั่งหลังจากสวดบท “สวัสดิมารีอา” ครั้งที่สาม เขาจึงมอบศีลมหาสนิทให้ฉัน ฉันรู้สึกถึงการโจมตีที่รุนแรงมากต่อจิตวิญญาณของฉัน

ฉันจะไม่ลืมเรื่องนั้นในเร็วๆ นี้ แต่พระเจ้าผู้ช่วยให้รอดจะชนะเสมอ หลังจากที่เราได้รวมเป็นหนึ่งในเดียวกับพระเจ้าผู้ช่วยให้รอด

ฉันรู้สึกถึงความสงบภายในตัวที่เพียงพระเจ้าเท่านั้นที่สามารถประทานให้ได้

พระเจ้าผู้ช่วยให้รอด: “เราทรงรักลูกของเรา” หลังจากนั้น ฉันได้อธิษฐานเพื่อพระเจ้าส่งขวัญท่านนี้

16 ธันวาคม 1991 – วันจันทร์

เนื่องจากฉันรู้สึกว่า การยอมรับโครเอเชียและสโลวีเนียเป็นรัฐอิสระนั้นไม่ใช่เรื่องที่ดี ฉันจึงถามพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดว่าสิ่งนี้ถูกต้องหรือไม่

พระเจ้าผู้ช่วยให้รอดตอบว่า: “เราไม่ต้องการพรหมแดน; เรารักทุกคน” เวลา 17.00 น. เราจัดงานฉลองคริสต์มาสที่คลินิก

ศาสตราจารย์ไวดาเออร์ ผู้อำนวยการคลินิกของเรา ได้กล่าวสุนทรพจน์และแจกของขวัญ หลังจากนั้น ฉันไปตรงสู่วัดทันที เพราะฉันชอบรับศีลมหาสนิทมากกว่าการไปร่วมงานเลี้ยงคริสต์มาสที่จัดขึ้นตามสถานที่ทำงานทั่วโลก ขอให้พระเจ้าทรงอภัยพวกเขาที่เรียกมันว่างานเลี้ยงคริสต์มาส สำหรับผม นี่คือการเลี้ยงคริสต์มาสแบบฟาริสี ดังนั้น ผมจึงไปวัดที่เมืองโรก ระหว่างทางไปโรก ผมได้อธิษฐานเพื่อเพื่อนร่วมงานที่ยังอยู่ร่วมงานเลี้ยงนั้น ผมถวายศีลมหาสนิทเพื่อผู้กำลังจะสิ้นชีวิตและเพื่อวิญญาณผู้ยากไร้ในไฟชำระ หลังจากรับศีลมหาสนิทแล้ว ผมถามพระผู้ช่วยให้รอดว่าสิ่งที่ผมทำในคืนนั้นถูกต้องหรือไม่ พระผู้ช่วยให้รอด: “ใช่ครับ มันถูกต้อง ผมขอบคุณท่านสำหรับเรื่องนี้” พระผู้ช่วยให้รอดไม่เคยพูดอย่างนั้นมาก่อน ผมบอกพระผู้ช่วยให้รอดว่า ผมควรขอบคุณสำหรับเรื่องนี้ เช้าวันนั้นในห้องสวดมนต์ที่ทำงาน ผมได้ถามพระผู้ช่วยให้รอดเกี่ยวกับสิ่งที่เกิดขึ้นเมื่อคืนก่อนในโบสถ์ที่เมืองวาเลาเซล เพราะคุณพ่อเวอร์เนอร์ เอโกน ได้ปฏิเสธที่จะให้ผมรับศีลมหาสนิทในตอนแรกขณะที่ผมกำลังคุกเข่า และผมรู้สึกถึงการโจมตีอย่างรุนแรงในหัวใจ มันเป็นการโจมตีที่รุนแรง ซึ่งผมไม่เคยประสบมาก่อนเลย ผมจึงถามพระผู้ช่วยให้รอดว่ามีปีศาจที่ตัวที่อยู่รอบตัวผมในขณะนั้น พระผู้ช่วยให้รอดตรัสว่า: “หากเจ้าได้เห็นพวกมัน เจ้าคงตายไปแล้ว” พระสงฆ์คนนี้ได้ใช้ชีวิตในพระคุณของพระเจ้า ฉันถามพระผู้ช่วยให้รอดว่าฉันควรบอกเขาเรื่องนี้หรือไม่ เพราะฉันกำลังขออภัยบาปให้พระสงฆ์ท่านนี้ พระผู้ช่วยให้รอดตรัสว่า: “บอกเขาไป” ผมคิดในใจว่าผมจะไปพบพ่อเอมิเลียนและพูดคุยกับเขาเรื่องนี้

18 ธันวาคม 1991 – วันพุธ

ฉันอยู่ที่โบสถ์เซนต์โรสในเมืองมิงโกลส์โฮมกับหลานสาวของฉัน ขณะที่กำลังแจกศีลมหาสนิท ฉันคุกเข่าที่รั้วรับศีล ส่วนคนอื่น ๆ ยืนรับศีลมหาสนิทหรือคุกเข่าบนชั้นบันไดหน้าพระสงฆ์ ฉันขอบคุณพระเจ้าที่ประทานความกล้าหาญให้ฉันมากพอที่จะคุกเข่าอยู่คนเดียวที่รั้วรับศีล ฉันรอและอธิษฐานเพื่อพระสงฆ์จนกระทั่งท่านมาหาฉัน หลังจากแจกศีลมหาสนิทเสร็จ พระสงฆ์หันตัวและก้าวไปประมาณสองก้าวสู่แท่นบูชา มีพลังบางอย่างดังท่านกลับมา ท่านเดินมาหาฉันและมอบศีลมหาสนิทให้ฉัน ฉันถามพระผู้ช่วยให้รอดว่าสิ่งนั้นถูกต้องหรือไม่ พระผู้ช่วยให้รอด: “ทำต่อไปอย่างนี้เถิด ลูกสาวของข้า ข้าขอบคุณเจ้าสำหรับความกล้าหาญนี้” ฉันกล่าวกับพระผู้ช่วยให้รอดว่า: “ฉันขอบคุณท่าน เพราะความกล้าหาญนี้มาจากท่าน ไม่ใช่จากฉัน” เช้าวันนั้นในโบสถ์ของคลินิก: ฉันถามพระผู้ช่วยให้รอดว่า ผู้ที่เสียชีวิตอย่างกะทันหันจะมีเวลาสำนึกผิดหรือไม่ ฉันถามเรื่องนี้เพราะมันถูกหารื้อกันเมื่อไม่กี่วันก่อน มีพระสงฆ์ท่านหนึ่งถึงกับกล่าวว่า จะไม่มีเวลาเหลือเลย พระผู้ช่วยให้รอด: “มีเวลาบางช่วงสำหรับการกลับใจจากบาปของตนเอง เวลาดังกล่าวขึ้นอยู่กับพระเจ้า” จากนั้นผมจึงถามพระผู้ช่วยให้รอดว่าในแต่ละวันสามารถรับศีลมหาสนิทได้กี่ครั้ง พระผู้ช่วยให้รอด: “เพียงวันละครั้งเท่านั้น แต่ทางจิตวิญญาณสามารถรับได้บ่อยเท่าที่ต้องการ” พระผู้ช่วยให้รอดกล่าวต่อว่า: “หากรับศีลมหาสนิทหลายครั้งในหนึ่งวัน แสดงว่ายังขาดความไว้วางใจในพระเจ้า เพราะหากรับศีลมหาสนิทด้วยใจที่ไม่บริสุทธิ์ แม้จะรับถึงครั้งที่สิบ ศีลมหาสนิทนั้นก็ยังไม่เพียงพอ”

19 ธันวาคม 1991 – วันพฤหัสบดี

ผมยังคงกังวลกับโทรศัพท์จากฟิอาลอยส์เมื่อวานนี้ เขาบอกผมว่าพ่อเวอร์เนอร์ เอโกน ได้รับจดหมายนิรนาม และว่าผมอาจถูกสงสัย เมื่อผมบอกฟิอาลอยส์ว่า อาลอยส์ว่าผมมีแผนจะไปพบพระสงฆ์ที่วาเลาเซลอยู่แล้ว เขาก็ตกใจและบอกว่าผมห้ามทำอย่างนั้นเด็ดขาด มิฉะนั้นพวกเขาจะจับไล่เขาออกจากวัด ผมต้องกล่าวไว้ว่า ผมจะไม่เคยเขียนจดหมายนิรนามถึงใครทั้งสิ้น เพราะผมจะไปพบพระสงฆ์ด้วยตัวเองทุกครั้งทีรู้สึกว่าคุณสอนที่แท้จริงของพระคริสต์กำลังถูกละเมิด

นั่นคือเหตุผลที่ผมถามพระผู้ช่วยให้รอดว่าผมควรไปพบพระสงฆ์ที่วาทะเขาเซสหรือไม่ เนื่องจากสิ่งที่ผมได้ประสบที่นั่นเมื่อวันที่ 15 ธันวาคม 1991 พระผู้ช่วยให้รอดตรัสว่า “ไปพบพระสงฆ์และบอกพวกเขา” ผมจะรับผิดชอบไปเอง หากเป็นพระประสงค์ของพระเจ้า พระผู้ช่วยให้รอดจึงตรัสต่อว่า “จงอธิษฐานทุกวันให้มาก”

20 ธันวาคม 1991 – วันศุกร์

ในโบสถ์เล็กของคลินิก: พระผู้ช่วยให้รอดตรัสกับข้าพเจ้าว่า: “จงอธิษฐานอย่างมากมาย ลูกสาวของข้า สงครามใกล้เข้ามาแล้ว”

ข้าพเจ้าถามพระผู้ช่วยให้รอดว่าเมื่อใดเงินเพื่อจะเกิดขึ้น

พระผู้ช่วยให้รอด: “ก่อนสงคราม”

จากนั้นฉันถามพระผู้ช่วยให้รอดว่าควรอดอาหารก่อนรับศีลมหาสนิทนานเท่าไร พระผู้ช่วยให้รอด:

“การอดอาหารและเครื่องดื่มเป็นเวลาหลายชั่วโมงก่อนรับศีลมหาสนิทเป็นการชดเชยบาปสำหรับผู้ที่ไม่เชื่อ!”

ฉันถามว่า มีอะไรที่ฉันควรส่งต่อหรือไม่

พระผู้ช่วยให้รอด: “พ่อออกก็ควรอธิษฐานร่วมกับผู้เชื่อต่อหน้าศีลมหาสนิทให้มากขึ้นกว่าที่ท่านได้ทำมาจนถึงตอนนี้” ในตอนเย็น ฉันอยู่ที่โบสถ์ในเมืองโรก

21 ธันวาคม 1991 – วันเสาร์

พิธีมิสซาเวลา 7.15 น. ที่เมืองวาเกาเซส

ก่อนมิสซา ผมได้อธิษฐานเพื่อพระสงฆ์ที่จะเป็นประธานในพิธีมิสซา ซึ่งคือพระคุณเจ้าอาลาบัส ในตอนแรก ผมเห็นวัดอยู่ในความมืด

ผมไม่สามารถมองเห็นพระสงฆ์ได้ แม้ท่านกำลังเป็นประธานในพิธีมิสซาอยู่ก็ตาม ฉันได้อธิษฐานอย่างจริงจังเพื่อพระสงฆ์ท่านนั้น

แล้วฉันก็เห็นพระสงฆ์ท่านด้วย แต่ท่านก็อยู่ในความมืดเช่นกัน หลังจากพิธีถวายศีลมหาสนิท โบสถ์ทั้งหลังก็สว่างขึ้นเล็กน้อย

ฉันไม่รู้ว่่านั้นหมายความว่าอะไร และฉันก็ไม่ได้รับคำตอบเช่นกัน หลังจากพิธีมิสซา ฉันได้ไปเยี่ยมครอบครัวแฮมบซ์

ตอนเย็น นายชานคำมาพบผมและบอกผมว่าเขาได้ส่งจดหมายไปยังพระสงฆ์ในเมืองวาเกาเซส

เขายกว่าเขาเขียนว่าเขาคิดว่าคำเทศนาของพระสงฆ์นั้นไร้สาระ และเขายังได้กล่าวถึงเมดดูโกเรในจดหมายด้วย

ผมถามนายชานว่าเขาได้รับคำตอบจากพระสงฆ์หรือไม่ เขายกว่าเขาไม่ได้คาดหวังว่าจะได้รับคำตอบ

ผมวิพากษ์วิจารณ์เขาและถามว่าทำไมเขาไม่ไปพบพระสงฆ์นั้นด้วยตัวเอง ผมรู้สึกว่ายากคนที่ไม่ซื่อสัตย์และกำลังโกหก เขาดูเหมือนคนขี้ลาด

ตอนนี้มีสิ่งหนึ่งที่ชัดเจนขึ้นในใจผม และผมนึกถึงจดหมายนิรนามที่ส่งถึงพระฟอเวอร์เนอร์ เอโกน ซึ่งฟอเวอร์เนอร์เคยเล่าให้ผมฟัง

แต่ผมจะไม่ทรยศเขาต่อพระสงฆ์ในเมืองวาเกาเซส พระสงฆ์ในเมืองวาเกาเซสจะสงสัยผมอย่างแน่นอน – เป็นครั้งที่สอง ผมก็ไม่ได้ดีกว่าพระเยซูเลย

ความผิดกำลังถูกโยนไปให้คนบริสุทธิ์

22 ธันวาคม 1991 – วันอาทิตย์

ก่อนที่ฉันจะไปร่วมพิธีมิสซาที่เมืองโรก:

เช้าวันอาทิตย์ ฉันได้สวดภาวนาประมาณหนึ่งชั่วโมงครึ่ง โดยเฉพาะเพื่อคุณพ่อออกท์และ

พระสงฆ์ในเมืองวาเกาเซส ผมได้ถามพระผู้ช่วยให้รอดเกี่ยวกับเรื่องการปรนมือในโบสถ์

พระผู้ช่วยให้รอด: “โบสถ์ของข้าไม่ใช่โรงละคร; คนเราต้องมีความเชื่อใน ‘พระเจ้าอวยพรท่าน’ มากกว่า”

ข้าได้อธิษฐานอย่างมากเพื่อพระสงฆ์และผู้คนในโบสถ์ ข้าได้ถามพระผู้ช่วยให้รอดว่าเมื่อใดพระองค์จะมารับข้ากลับบ้าน (สู่สวรรค์)

พระองค์ตรัสว่า: “เร็วๆ นี้” แล้วพระผู้ช่วยให้รอดก็ถามฉันว่าฉันกลัวหรือไม่ ฉันตอบว่า: “ไม่ครับ

หากพระองค์อยู่กับฉัน”

ตอนเที่ยง ฉันอยู่ในโบสถ์เพื่อสวดสวดสวดและทำพิธีกรรม

ในช่วงบ่าย ฉันได้สวดสวดสวดสวดสองครั้งกับเอริช ฉันรู้สึกมีแรงผลักดันอย่างแรงกล้าที่จะสวดภาวนา ราวกับมีใครบอกฉันว่าฉันต้องสวดภาวนา ในช่วงเย็น

ฉันได้ยินจากวิทยุว่า ในเวลาเที่ยงกำลังสวดภาวนาอยู่พอดี มีเครื่องบินตกใกล้เมืองไฮเดลเบิร์ก ทำให้มีผู้เสียชีวิต 26 คน ประมาณเวลา 20.00 น.

ขณะที่ฉันอยู่ในความสามัคคีกับพระองค์ ฉันได้ถามพระผู้ช่วยให้รอดว่าความตายของฉันจะเป็นการพลีชีพหรือไม่

ผู้หญิงคนหนึ่งจากเมืองมันไฮม์บอกฉันว่าเธอได้เห็นความตายของฉันในนิมิต; เธอพูดถึงการพลีชีพที่รุนแรง และการถูกเผา

เมื่อฉันรู้สึกได้ว่าปีศาจกำลังทำงานอยู่ ฉันจึงต้องการถามพระผู้ช่วยให้รอดด้วยตัวเองว่าสิ่งนี้เป็นความจริงหรือไม่ เพื่อตอบคำถามของฉัน พระผู้ช่วยให้รอดตรัสว่า: “ใช่ มันจะเป็นการพลีชีพที่สั้น และเราจะอยู่กับคุณ”

23 ธันวาคม 1991 – วันจันทร์

ก่อนอื่น ฉันได้สวดมนต์ผ่านหนังสือสวดถึงเล่มและคำอธิษฐานอื่น ๆ ที่บ้าน จากนั้นฉันได้สื่อสารทางจิตวิญญาณ; ฉันได้รวมเป็นหนึ่งในเดียวกับพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดเป็นเวลาประมาณ 20 นาที มีความสงบพิเศษ และฉันรู้สึกถึงความสันติสุขลึกซึ้งภายในตัวฉัน

ฉันกำลังเขียนลงเพียงเรื่องสำคัญๆ ที่พระเจ้าผู้ช่วยให้รอดทรงอนุญาตให้ฉันเขียน ความจริงต้องถูกเปิดเผย

แม้การเขียนมันลงจะยากลำบากเพียงใดก็ตาม ฉันถามพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดว่าจะมีกี่คนที่จะเสียชีวิตในสงคราม

พระเจ้าผู้ช่วยให้รอดตรัสว่า: “เกือบทั้งหมดเลย ผู้ที่ยังรอดชีวิตจะรู้สึกยินดีหากตนเองได้ตายไปแล้ว บาปเป็นการกระทำที่หนักหน่วง”

ฉันคิดถึงระเบิดปรมาณู

พระเจ้าผู้ช่วยให้รอด: “โรงไฟฟ้านิวเคลียร์ก็จะทำให้โลกปนเปื้อนเช่นกัน”

ฉันขอให้พระเจ้าผู้ช่วยให้รอดตรัสบางสิ่งแทนฉัน

พระเจ้าผู้ช่วยให้รอดตรัสว่า: “เราทรงรักท่านมาก จงจงรักภักดีต่อเรา ยืนหยัดมั่นคง และอย่าทิ้งเราไป”

จากนั้น ฉันขอพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดให้ประทานสัญญาณแก่กลุ่มผู้สวดมนต์ของเรา เพื่อที่เราจะได้คงความมั่นคงในความเชื่อ ฉันกล่าวว่า:

“ฉันรู้ว่าเราไม่คู่ควรที่จะได้รับสัญญาณนี้ แต่ฉันขอฝากเรื่องนี้ไว้กับพระเจ้าของเรา”

หลังจากนั้น ฉันรู้สึกถึงความสงบและสันติอย่างลึกซึ้ง ซึ่งฉันไม่เคยได้สัมผัสมาก่อนเลย นี่คงเป็นเพราะพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดทรงสถิตอยู่ในตัวฉัน

และฉันก็สถิตอยู่ในพระองค์

ไม่มีสิ่งใดที่งดงามไปกว่าการเป็นหนึ่งในเดียวกับพระเจ้าผู้ช่วยให้รอด ใช่แล้ว พระเจ้าผู้ช่วยให้รอดเพียงพระองค์เดียวก็เพียงพอแล้ว เมื่อเวลาเที่ยงวัน

ไม่นานหลังจาก 11.00 น. ฉันได้เข้าไปในป่ากับหลานสาวของฉันชื่อ Jaqueline เราได้สวดสายประคำอิมมาคูลาตา หลังจากนั้น เราได้ร้องเพลง Salve Regina เป็นภาษาละติน ขณะที่เราร้องเพลงอยู่กลางป่า จู่ๆ ก็มีคนจำนวนมากบินมาและร้องเพลงพร้อมกับเรา ก่อนนั้นลมได้พัดแรงมาก

แต่ทันใดนั้นลมก็หยุดพัดไปโดยสิ้นเชิง ขณะที่เราร้องเพลง เราต่างรู้สึกถึง เมื่อร้องเพลง Salve Regina เสร็จ บทกวีนั้นจากไป

และลมก็เริ่มพัดขึ้นอีกครั้ง นี่เป็นครั้งที่สามที่ฉันได้สัมผัสประสบการณ์เช่นนี้กับนก และเป็นครั้งที่สองที่ลมหยุดพัด

ช่วงเย็น: กลุ่มสวดมนต์ ฉันไปรับการสารภาพบาปกับพ่อโดชาร์ด วันนี้มีผู้คนจำนวนมากไปรับการสารภาพบาปในกลุ่มสวดมนต์ เราได้บูชาพระเจ้าผู้ช่วยให้รอด

และเช่นเคย ได้สวดสายประคำและบทสวดอื่นๆ

24. 12.91 — วันอังคาร — คืนก่อนวันคริสต์มาส

ฉันได้เข้าร่วมพิธีมิสซาเที่ยงคืนและร้องไห้อย่างหนัก

25.12.91 — วันคริสต์มาส

ก่อนมีสาขานี้ ฉันได้สวดหนังสือสวดมนต์ หลังจากนั้น ฉันได้รับศีลมหาสนิททางจิตวิญญาณ เป็นเวลาประมาณ 20 นาที
ฉันได้รวมเป็นหนึ่งในเดียวกับพระเจ้าผู้ช่วยให้รอด
พระเจ้าผู้ช่วยให้รอด: “เราอยู่กับคุณเสมอ”
ฉันถามพระเจ้าเยซูเกี่ยวกับเรื่องที่เกิดขึ้นกับพ่อโดชาร์ด พระเจ้าผู้ช่วยให้รอด: “สิ่งที่คุณบอกฉันนั้น เป็นเพื่อคุณ เพื่อพระสงฆ์
และเพื่อทุกคน”
พระเจ้าเยซูตรัสกับฉันว่า ฉันควรไปพบพระสงฆ์เมื่อพระเจ้าเยซูตรัสให้ฉันไป ไม่ใช่เมื่อฉันต้องการ แต่เมื่อถึงเวลาที่เหมาะสม

26. 12.92 – วันบ๊อกล้างเดย์

สมาคมดนตรีได้ร่วมในพิธีมิสซา ฉันไม่ชอบเลย ขณะที่ดนตรีกำลังบรรเลง ฉันได้สวดบทลิตานีแห่งศีลมหาสนิทและบทลิตานีแห่งพระหฤทัยศักดิ์สิทธิ์
ฉันสามารถรวมตัวกับพระผู้ช่วยให้รอดได้อย่างดี และได้รับพระคุณมากมาย

27. 12.91 – วันศุกร์

ตอนเย็น จันได้เข้าร่วมพิธีมิสซาที่เมืองโรต

28. 12.91 – วันเสาร์

จันได้สวดบทสวดดีทั้งเล่ม

29. 12.91 – วันอาทิตย์

ตั้งแต่เวลา 6.30 ถึง 8.30 น. จันได้สวดหนังสือสวดก่อนมิสซา จันได้ร่วมจิตวิญญานกับพระผู้ช่วยให้รอด และถามถึงครอบครัวของจันเป็นครั้งแรก จันถามว่าครอบครัวของจันเป็นอย่างไรบ้าง พระผู้ช่วยให้รอด: “พวกเขาทุกคนอยู่บนทางกว้าง พวกเขายังสามารถหันกลับได้หากต้องการ” จันถามถึงสามีและจาเคลลีนา แต่ไม่ได้รับคำตอบ เมื่อจันถามถึงครอบครัว จันกำลังคิดถึงพี่น้องของจันที่ยังมีชีวิตอยู่ในฝรั่งเศส ยูโกสลาเวีย และที่ปีในเยอรมนี จากนั้นจันก็ถามถึงลูกชายของจัน พระผู้ช่วยให้รอดตรัสว่า “เขาด้วย”

30. 12.91 – วันจันทร์

นายเจอร์เบนขอให้จันถามพระผู้ช่วยให้รอดว่าสิ่งที่เขากำลังทำอยู่นั้นถูกต้องหรือไม่ พระผู้ช่วยให้รอด: “ทางที่เขาเลือกเดินนั้นไม่ใช่ทางที่ดี” จันถามพระผู้ช่วยให้รอดว่าจดหมายเวียนจากมาเรีย อิตเทน (ราเชนครูช) นั้นถูกต้องหรือไม่ พระผู้ช่วยให้รอด: “จดหมายนั้นถูกต้อง ให้ทำสำเนาไว้ให้มาก ส่วนผู้ที่ยังไม่เชื่อ ให้ไว้ให้จันจัดการ” จันไปปรับสภาพบาปกับคุณพ่อโดชาร์ต

31. 12.91 – วันอังคาร

ที่คลินิก: จันถามพระผู้ช่วยให้รอดว่าสามีจันมีปัญหาอะไร พระผู้ช่วยให้รอด: “ลูกสาวของข้า จงอธิษฐานเพื่อเขาอย่างจริงจัง นี่คือการต่อสู้กับวิญญานชั่ว” แต่จันบอกพระผู้ช่วยให้รอดว่าเขาได้ไปสารภาพบาปเมื่อวานนี้แล้ว พระผู้ช่วยให้รอด: “เขาได้ทำบาปอีกครั้งแล้ว” จันบอกพระผู้ช่วยให้รอดว่าสามีจันบอกว่าพระสงฆ์ไม่ได้ช่วยเขา พระผู้ช่วยให้รอด: “เขายังไม่ได้สำนึกผิดในบาปของเขาอย่างลึกซึ้ง” จันถามว่าพ่อโดชาร์ตทำมิสซาที่บ้านส่วนตัวของนายเดริสจากเมืองเซอเทอร์นนั้นถูกต้องหรือไม่ พระผู้ช่วยให้รอด: “สิ่งที่พ่อโดชาร์ตทำนั้นไม่ถูกต้อง เพราะเขาต้องได้รับอนุญาตก่อน” “นี่หมายความว่าพระศาสนจักรไม่ยอมรับสิ่งที่ผิด ในพระศาสนจักรของจัน คนสามารถสวดภาวนาได้เสมอ” จันถามพระผู้ช่วยให้รอดว่าคำอธิษฐานเมื่อวานนี้ดีหรือไม่ พระผู้ช่วยให้รอด: “ดีมาก; จันชอบมัน” 12.00 น. ในห้องสวดของคลินิก: การได้เชื่อมต่อกับพระผู้ช่วยให้รอดนั้นรู้สึกดีเป็นพิเศษ จันกล่าวกับพระผู้ช่วยให้รอดว่า: “โอ้ พระผู้ช่วยให้รอด ข้าพเจ้าไม่มีความสงสัยอีกต่อไปแล้ว; มันช่างดีเหลือเกิน และข้าพเจ้าเชื่อทุกสิ่ง” พระผู้ช่วยให้รอดตอบว่า: “จิตวิญญานของเจ้าตอนนี้บริสุทธิ์แล้ว” จันยังกล่าวว่าตอนนี้จันได้ยินเสียงพระองค์ชัดเจนขึ้นแล้ว พระผู้ช่วยให้รอด: “เพราะเธอได้เปิดใจรับจันมากขึ้นแล้ว” จันถามพระผู้ช่วยให้รอดว่าพระองค์ต้องการจะบอกอะไรกับจันเมื่อสิ้นปี พระผู้ช่วยให้รอด: “ทำต่อไปเถิด ลูกสาวของข้า ข้าพเจ้าใส่ใจกับทุกสิ่งที่เจ้าทำ” จันถามว่าจันควรสร้างห้องสวดมนต์หรือไม่ พระผู้ช่วยให้รอด: “สร้างมันเถอะ” แล้วจันถามว่าควรทำอย่างไรหากสามีไม่เห็นด้วย พระผู้ช่วยให้รอดตรัสว่า: “เขาจะเห็นด้วย”

คืนวันส่งท้ายปีเก่า:

คืนนั้นจันรู้สึกเศร้า; จันร้องไห้อย่างขมขื่น จันไม่ชอบดอกไม้ไฟตอนเที่ยงคืน เพราะมีคนจำนวนมากกำลังอดอยาก จันได้อธิษฐานในเวลานั้น

1 มกราคม 1992 – วันพุธ

มิสซาในชุดเครื่องแต่งกายสีแดง หลังจากมิสซา ฉันได้พูดคุยกับนางสเปคคาร์ตเกี่ยวกับข้อความจากไอเซนเบิร์กที่ถูกอ่านออกเสียงในกลุ่มสวดมนต์ ขณะที่เรากำลังสองยืนอยู่บนถนน ปีศาจได้ปล่อยกลิ่นเหม็นรบกวนออกมาประมาณห้า นาที ดังนั้นฉันจึงพรมน้ำมนต์ กลิ่นเหม็นนั้นหายไปทันที ตั้งแต่เวลา 16.00 น. ถึง 19.00 น. ผมได้สนทนากับอาร์ตูร์ วากเนอร์ นักศึกษาเทววิทยา ระหว่างนั้น เราได้สวดภาวนาเป็นภาษาละตินด้วย ผมได้ถามพระผู้ช่วยให้รอดเกี่ยวกับเรื่องนี้ เพราะนายซีเกลอร์ได้เปลี่ยนชื่อหนังสือ

Medjugorje—God's Offer of Peace to the World (เมดจูโกเรีย—ข้อเสนอสันติภาพของพระเจ้าต่อโลก) ที่เขาเขียนขึ้น ได้เปลี่ยนชื่อของพระผู้ช่วยให้รอด: “การปลอมแปลงชื่อนั้นไม่ถูกต้อง”

จากนั้นผมถามเกี่ยวกับผู้ได้รับนิมิตชื่ออิวาน อิวานมักอยู่ในเยอรมนี ที่เมืองใกล้เคียง ผมถามพระผู้ช่วยให้รอดว่าทำไมเขาไม่มาเยี่ยมผม เพราะผมเคยไปเยี่ยมเขาที่เมดจูโกเรียบ่อยครั้ง

พระผู้ช่วยให้รอดตอบว่า: “เรื่องนั้นให้ฉันจัดการเอง”

12.10 น.:

ผมถามพระผู้ช่วยให้รอดเกี่ยวกับหัวข้อข่าวในนิตยสาร *Medjugorje—Aktuell* หน้า 12 ในการสัมภาษณ์กับศาสตราจารย์แม็กซ์ ท็อร์คอฟ หัวข้อข่าวนั้นเขียนว่า: “เราต้องประสบความสำเร็จในการใช้ชีวิตในลักษณะที่ทำให้ผู้คนเชื่อว่าเรามีความเชื่อ”

พระผู้ช่วยให้รอดตอบว่า: “คนต้องขอความเชื่อ”

จากนั้นผมจึงถามว่าผมควรอ่านนิตยสาร *Medjugorje—Aktuell* นี้หรือไม่

พระผู้ช่วยให้รอด: “คุณไม่จำเป็นต้องอ่านนิตยสารนั้น; หนังสือ *The Little Souls* สำคัญกว่านิตยสารประเภทนี้หลายล้านฉบับ”

หลังจากนั้น ฉันถามเกี่ยวกับสามีของฉัน เพราะเขาถูกโจมตีบ่อยเกินไป ฉันกำลังคิดถึงปีศาจ

พระผู้ช่วยให้รอด: “ใช่ ลูกสาวของพ่อ มีปีศาจมากมาย นั่นคือทางกางเขนของเขา มันเป็นการทดสอบ ผ่านทางนี้ ลูกกำลังช่วยพ่อในการช่วยวิญญาณ”

ฉันบอกพระเยซูว่า มีคนจำนวนมากที่เชื่อในคำพูดร้ายๆ ที่สามีฉันพูดเกี่ยวกับฉัน พระผู้ช่วยให้รอด: “คนๆ นั้นเชื่อในสิ่งที่มารพูดมากกว่ามาก ความจริงนั้นแทบไม่ได้รับการยอมรับเลย มิฉะนั้น ฉันก็คงไม่ถูกตรึงกางเขน”

ตอนเย็นที่โบสถ์ในเมืองโรก:

หลังรับศีลมหาสนิท ฉันถามพระผู้ช่วยให้รอดว่าสิ่งที่ฉันบอกกับสามีเมื่อเวลา

5.20 pm เกี่ยวกับความหมกมุ่นของเธอ

พระผู้ช่วยให้รอด: “มันถูกต้องแล้ว คุณไม่ต้องกลัว ฉันอยู่กับคุณ” ฉันรู้สึกเต็มเปี่ยมไปด้วยความสุข

และรู้สึกถึงความสงบอันลึกซึ้งภายในใจ

3 มกราคม 1992 — วันศุกร์พระหฤทัยศักดิ์สิทธิ์

เข้าร่วมพิธีมิสซาที่วัดในเมืองโรก

4 มกราคม 1992 — วันเสาร์

ฉันไปเยี่ยมคุณพ่อมุลเลอร์ที่กำลังป่วยอยู่ที่เมืองมิงโกสไฮม์ ฉันได้พูดคุยกับท่านประมาณ 45 นาที หลังจากนั้น

ฉันถามพระผู้ช่วยให้รอดว่าฉันพูดได้ดีหรือไม่

พระผู้ช่วยให้รอด: “ไม่ใช่คุณ แต่เป็นฉันที่พูดแทนคุณ”

การสนทนานี้เป็นตามพระประสงค์ของพระเจ้า

หลังจากการสนทนาของเรา ฉันไปรับการสารภาพบาปกับท่าน

5 มกราคม 1992 — วันอาทิตย์

ก่อนพิธีมิสซา ภูติผีได้เฝ้าสำเนาจดหมายเวียนจากมารีอา อิตเทน (ไอเซนเบิร์ก) ของฉัน ห้องนอนของฉันเกือบจะเกิดไฟไหม้

6 มกราคม 1992 — วันจันทร์, วันพระคริสต์ทรงสำแดง

ผมได้เข้าร่วมพิธีมิสซา HI ที่เมืองโรก และพิธีสวดมนต์ ในตอนเย็น: กลุ่มสวดมนต์; มีผู้มาร่วมจำนวนมาก

7 มกราคม 1992 – วันอังคาร

10.00 น., ห้องแพทย์: เนื่องจากวันก่อนผมรู้สึกปรารถนาที่จะรับศีลมหาสนิทเป็นครั้งที่สองในวันนั้น แต่ยังไม่ได้ทำ ผมจึงถามพระผู้ช่วยให้รอดว่า การรับศีลมหาสนิทเพียงครั้งเดียวต่อวันนั้นถูกต้องหรือไม่

พระผู้ช่วยให้รอด: “วันละครั้งนั้นถูกต้อง.”

จากนั้นฉันจึงถามพระผู้ช่วยให้รอดว่าฉันควรบอกพระสงฆ์หรือไม่ พระผู้ช่วยให้รอด: “สิ่งที่ฉันบอกคุณนั้น เป็นเพื่อคุณ เพื่อพระสงฆ์ และเพื่อผู้อื่นด้วย”

จากนั้น ผมถามพระผู้ช่วยให้รอดว่า หากผมบอกกลุ่มผู้สวดมนต์ว่าได้รับศีลมหาสนิทตามพิธีได้เพียงวันละครั้งเท่านั้น ผมจะสูญเสียกลุ่มผู้สวดมนต์นั้นไปหรือไม่

พระผู้ช่วยให้รอด: “แม้คุณจะสูญเสียพวกเขาทั้งหมด ความจริงก็ยังคงเป็นจริง”

แล้วผมก็ถามพระผู้ช่วยให้รอดว่ามีข้อยกเว้นใดบ้างหรือไม่

พระผู้ช่วยให้รอด: “เพียงครั้งเดียวเท่านั้น”

ผมถามพระผู้ช่วยให้รอดว่าผมเขียนมันลงถูกต้องหรือไม่

พระผู้ช่วยให้รอด: “คุณเขียนถูกต้องแล้ว; อย่าให้คนอื่นมาชักจูงคุณ”

ผมนึกขึ้นได้ว่าในคืนวันส่งท้ายปีเก่า คุณพ่อวอกก์ได้ขอบคุณผู้ศรัทธาที่แจกศีลมหาสนิท ผมจึงถามพระผู้ช่วยให้รอดว่า

คุณพ่อวอกก์ขอบคุณพวกเขาในเรื่องนั้นถูกต้องหรือไม่

พระผู้ช่วยให้รอด: “การกระทำเช่นนั้นทำให้ฉันเจ็บใจ.”

จากนั้นผมถามพระผู้ช่วยให้รอดว่า ผมจะมีชีวิตอยู่จนได้เห็นวันที่ผู้ไม่ได้รับศีลศักดิ์สิทธิ์ไม่แจกศีลมหาสนิทอีกต่อไปหรือไม่

พระผู้ช่วยให้รอด: “ใช่ คุณจะได้เห็นสิ่งนั้นเกิดขึ้น จงอธิษฐานเพื่อเรื่องนี้”

จากนั้นผมได้ถามพระผู้ช่วยให้รอด (ประมาณเวลา 12.00 น. ที่คลินิก) ว่าพิธีกรรมศักดิ์สิทธิ์

มิสซาในวันเสาร์เย็นจะถือเป็นมิสซาวันอาทิตย์หรือไม่ เพราะมีผู้คนจำนวนมากไปโบสถ์ในวันเสาร์

พระผู้ช่วยให้รอด: “วันอาทิตย์เป็นวันศักดิ์สิทธิ์; ห้ามทำให้วันนั้นถูกทำให้เสื่อมเสีย”

8 มกราคม 1992 – วันพุธ

ตอนเย็นที่ Mingolsheim ในโบสถ์ St Roch's Chapel:

ผมคุกเข่าที่รับศีลมหาสนิท แม้ไม่มีใครอื่นคุกเข่าอยู่ ผมถามพระผู้ช่วยให้รอดว่า “ศีลมหาสนิท” และ “การรับศีลมหาสนิท” เป็นสิ่งเดียวกันหรือไม่ เพราะแม้ซีโปรเตสแตนต์คนหนึ่งเคยบอกผมเช่นนั้น

พระผู้ช่วยให้รอด: “นักบวชโปรเตสแตนต์ไม่มีอำนาจในการเปลี่ยนสาระ: สิ่งที่เป็นจริงสำหรับเปโตรในสมัยนั้นยังคงเป็นจริงจนถึงทุกวันนี้”

9 มกราคม 1992 — วันพฤหัสบดี

เวลา 10.15 น. ในห้องแพทย์: ขณะที่กำลังอธิษฐาน ฉันได้สัญญากับพระผู้ช่วยให้รอดว่าฉันจะเชื่อและทำตามทุกสิ่งที่พระองค์ตรัสกับฉัน;

แต่ฉันก็ขอให้พระองค์ก่อนที่จะตรัสอะไรกับฉัน โปรดขจัดความสงสัยที่ฉันยังมีอยู่ให้หมดสิ้น

และขอให้พระองค์ทรงแต่งกายความเป็นมนุษย์ของฉันด้วยความเป็นพระเจ้า และโปรดประทานความบริสุทธิ์และความสงบสุขแก่ฉันด้วย จากนั้น

ผมได้ถามพระองค์ว่าเมื่อใดผมควรไปพบพระคุณพ่อวอกก์

พระผู้ช่วยให้รอด: “เร็วที่สุดเท่าที่จะทำได้! สงครามกำลังจะมาจากรัสเซีย พระสงฆ์ควรอธิษฐานมากขึ้นต่อหน้าศีลมหาสนิท และก่อนพิธีมิสซา.”

ฉันถามพระผู้ช่วยให้รอดว่า หากฉันบอกเรื่องนี้กับท่าน ท่านจะสวดร่วมกับเราหรือไม่ พระผู้ช่วยให้รอด: “ใช่ ท่านจะสวดร่วมกับเรา แต่จะต้องใช้เวลาสักพัก”

ผมจึงถามพระผู้ช่วยให้รอดต่อว่าท่านควรสวดสายประคำอย่างไร – ก่อนพระศีลมหาสนิทที่เปิดเผยอยู่หรือไม่

พระผู้ช่วยให้รอด: “ตามความประสงค์ของพระสงฆ์”

คำถามต่อไปของฉันทือว่าเขาควรสวดพระมาลาวันละครั้งหรือทุกวัน พระผู้ช่วยให้รอด: “ทุกวัน”

เมื่อผมถามว่าพระผู้ช่วยให้รอดจะอยู่กับผมหรือไม่เมื่อผมไปพบพระสงฆ์ พระองค์ตอบว่า: “ใช่ ฉันทจะอยู่กับคุณ”

12.20 ห้องสวดในคลินิก: ผมกำลังสวดในห้องสวด เมื่อผม

พระผู้ช่วยให้รอด ฉันทถามพระองค์ว่าฉันทควรบอกคุณพ่อออกได้อย่างไร โดยที่ฉันทหมายถึงวิธีการพูด หรือพูดให้ถูกกว่า

ฉันทไม่แน่ใจนักว่าควรใช้คำใดให้ถูกต้อง –

‘ควร’ หรือ ‘ต้อง’

พระผู้ช่วยให้รอด: “ฟังนะ ลูกสาวของข้า เขาควรสวดสายประคำทุกวันร่วมกับผู้ศรัทธา” หลังจากทำงานเสร็จ ฉันทสวดสายประคำอีกครั้ง

ฉันทจดจ่อกับการสวดจนลืมไปรับสามีจากบาทเจ้า ฉันทมาสาย 30 นาที ระหว่างทางไปรับสามี ฉันทสวดสายประคำชุดที่สองในรถ

และสวดชุดที่สามร่วมกับสามี ฉันทสวดภาวนาเป็นพิเศษเพื่อคุณพ่อออก

เมื่อกลับถึงบ้าน ฉันทเดินไปหาพระรูปพระแม่มารี และอธิษฐานขอให้พระแม่ช่วยฉันททำตามสิ่งที่พระเจ้าต้องการจากฉันท

และบอกฉันทว่าเมื่อใดฉันทควรไปพบคุณพ่อออก

มีบางสิ่งบางอย่างที่ผลักดันฉันทอย่างแรงและไม่ให้ฉันทได้พักผ่อน ถามว่าฉันทควรไปพบคุณพ่อออกหรือไม่

จากนั้นฉันทคุกเข่าต่อหน้าไม้กางเขน อธิษฐานต่อบาดแผลทั้งห้าของพระเยซู และถามพระองค์ว่าเมื่อใดฉันทควรไปพบคุณพ่อออก พระผู้ช่วยให้รอด:

“ไปหลังมิสซา”

ฉันทถามอีกครั้งว่าพระคุณพ่อจะมีเวลาให้ฉันทหรือไม่ พระผู้ช่วยให้รอด: “มี.”

ผมตอบว่า: “หากเป็นพระประสงค์ของพระเจ้า ผมจะไปพบท่าน”

หลังมิสซา

ฉันทขอให้สมาชิกกลุ่มสวดมนต์ที่ยังอยู่ในโบสถ์ช่วยสวดมนต์ให้ฉันท

เพราะฉันทต้องไปพบคุณพ่อออก

ฉันทพบคุณพ่อที่ประตูบ้านพักพระสงฆ์และถามว่าฉันทสามารถพูดคุยกับท่านได้หรือไม่

ท่านตอบว่า “เดียวครับ” แต่ท่านไม่ดูเป็นมิตรเหมือนปกติ และเสริมว่า “เพียงไม่กี่นาทีครับ”

เมื่อเราเข้าห้องปรึกษาแล้ว ผมพยายามเล่าให้เขาฟังทุกเรื่องอย่างสั้นๆ

เมื่อผมบอกเขาว่าเขาได้ทำร้ายพระผู้ช่วยให้รอดด้วยการขบคุณผู้ฆราวาสที่แจกศีลมหาสนิท เขابอกว่าเขาไม่เชื่อผม ผมจึงบอกพ่อออกต่อว่า

พระผู้ช่วยให้รอดได้บอกผมแล้วว่า การแจกศีลมหาสนิทเป็นหน้าที่ของพระสงฆ์ ผมยังบอกเขาด้วยว่า

พระผู้ช่วยให้รอดต้องการให้ท่านสวดสายประคำร่วมกับผู้ศรัทธาก่อนพิธีมิสซา

เขาจึงเริ่มรู้สึกไม่พอใจและกล่าวว่า พระผู้ช่วยให้รอดควรจัดหาพระสงฆ์ให้เขา เพราะเขามีงานกับผู้ช่วยพิธีที่แทนบูชาก่อนแล้วมากพอแล้ว

พ่อออกตักล่าวต่อว่า การสวดสายประคำนั้น ในความเป็นจริงก็กำลังถูกสวดอยู่ก่อนมิสซาอยู่แล้ว ผมจึงบอกท่านว่า หากท่านร่วมสวดด้วย

อาจมีผู้เข้าร่วมสวดมากขึ้น

ผมขอพรจากท่านแล้วกลับบ้าน ผมอยู่กับท่านประมาณ 30 นาที

เมื่อกลับถึงบ้าน ฉันทอธิษฐานต่อพระผู้ช่วยให้รอดทันที และถามพระองค์ว่าฉันทได้พูดอะไรผิดกับพระคุณเจ้าหรือไม่

เกี่ยวกับความกังวลของเขาเรื่องผู้ช่วยรับศีลมหาสนิท

พระผู้ช่วยให้รอด: “ลูกพูดถูกแล้ว ลูกสาวของพ่อ; เขารู้ถึงความเจ็บปวดของพ่อ”

ฉันทบอกพระผู้ช่วยให้รอดว่าพระสงฆ์ประจำวัดจะไม่เชื่อฉันท

พระผู้ช่วยให้รอด: “เรื่องนั้นให้ฉันทจัดการเอง.”

จากนั้นฉันทยังบอกพระผู้ช่วยให้รอดว่าเขาไม่ต้องการสวดสายประคำก่อนมิสซา พระผู้ช่วยให้รอด: “ลูกสาวของพ่อ เวลาจะมาถึงที่เขาจะสวดมัน”

10 มกราคม 1992 — วันศุกร์

เวลา 10.15 น. ในห้องแพทย์: ฉันทได้สวดภาวนาอย่างมากมาย และบอกพระผู้ช่วยให้รอดว่า คุณพ่อออกต้องการมีพระสงฆ์เพิ่มเติม

พระผู้ช่วยให้รอด: “หากเขามีพระสงฆ์มากขึ้น เขายังคงแจกศีลมหาสนิทในมือต่อไปหรือไม่?”

14.15 น.: ฉันบอกพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดว่า หากเป็นพระประสงค์ของพระเจ้าที่พระองค์ทรงสงวนการกระทำทุกสิ่งนี้ — คือ สวดส่ายประคำต่อหน้าศีลมหาสนิท , ไม่แจกศีลมหาสนิทในมืออีกต่อไป แต่แจกเฉพาะบนลิ้นขณะคุกเข่า และด้วยวิธีนี้จะนำวิญญาณจำนวนมากให้กลับใจ แล้วข้าพเจ้าก็พร้อมที่จะทนทุกข์กับรอยแผลศักดิ์สิทธิ์ที่ปรากฏชัดเพื่อเรื่องนี้ โดยเชื่อใจว่าข้าพเจ้าจะยังคงซื้อสัตย์ต่อพระเจ้าผู้ช่วยให้รอด ไม่เคยหันหลังให้พระองค์ และสามารถทนทุกข์ขึ้นจนถึงที่สุด และโดยเชื่อใจว่านี่คือพระประสงค์ของพระเจ้า พระผู้ช่วยให้รอด: “เราขอบคุณสำหรับคำแนะนำนี้ ไปด้วยความสันติ”

PS: ข้าพเจ้ารู้ว่าแผลกตติสภีที่ปรากฏให้เห็นนั้นก่อให้เกิดความเจ็บปวดอย่างแสนสาหัส แต่ข้าพเจ้าพร้อมที่จะทนทุกข์ร่วมกับพระผู้ช่วยให้รอด หากเป็นพระประสงค์ของพระเจ้า และหากผ่านทางนี้ ข้าพเจ้าสามารถช่วยวิญญาณให้รอดร่วมกับพระผู้ช่วยให้รอดได้ พระเจ้าข้า ขอให้เป็นไปตามพระประสงค์ของพระองค์

13 มกราคม 1992 – วันจันทร์

เหมือนทุกเช้า ฉันและสามีได้สวดสายประคำหนึ่งทศบท, สวดแองเจิลส, สวดเมกนิฟิแคท, สวดซาลเว เรจินา, สวดคำอธิษฐานสองบทถึงพระจิตบริสุทธิ์, สวดบทสรรเสริญพระแม่มารี, สวดคำอธิษฐานฟาติมา, คำอธิษฐานต่อนักบุญโมเคลอครเทวตา คำอธิษฐานต่อเทวดาผู้คุ้มครอง คำอธิษฐานต่อพระหฤทัยศักดิ์สิทธิ์ของพระเยซู คำอธิษฐานซานคิตัส คำอธิษฐานกลอเรีย และคำอธิษฐานคอร์ เยซู ซาคริตัสซิมู หลังจากนั้น ฉันส่งสามีลงที่บาทุอาสและยังคงอธิษฐานต่อไป ที่ทำงาน ฉันยังคงสวดภาวนาต่อไปจนกว่าผู้ป่วยจะมาถึง ประมาณเวลา 10.00 น. ฉันเข้าไปในห้องแพทย์เพื่อบันทึกชื่อผู้ป่วยลงในสมุดทะเบียน ในขณะที่คนอื่น ๆ ไปพักสูบบุหรี่ ฉันยังคงสวดภาวนาต่อในห้องแพทย์ ดัดน้ำมันตะเพื่อวิญญาณในไฟชำระ และอวยพรผู้ป่วย แพทย์ พยาบาล และเจ้าหน้าที่อื่นๆ ด้วยเครื่องหมายกางเขน จากนั้น ฉันก็ร่วมรับศีลมหาสนิททางจิตวิญญาณกับพระผู้ช่วยให้รอด

วันนี้ประมาณเวลา 10.10 น. ฉันอยู่ในห้องแพทย์

ฉันตรวจสอบอีกครั้งเพื่อดูว่าพระผู้ช่วยให้รอดจะยืนยันกับฉันอีกครั้งหรือไม่ว่าสิ่งที่พระองค์ได้บอกฉันเมื่อวันที่ 10 มกราคม 1992

เพราะพ่อออกก็ต้องการพระสงฆ์เพิ่มเติมอยู่ดี ฉันถามพระผู้ช่วยให้รอดว่าฉันได้บันทึกไว้ถูกต้องหรือไม่

พระผู้ช่วยให้รอด: “ลูกได้ยืนยันไหม?” ฉัน: “ได้ยืนยัน

พระเจ้า”

พระผู้ช่วยให้รอด: “หากเขามีพระสงฆ์มากขึ้น เขายังคงแจกศีลมหาสนิทด้วยมือต่อไปหรือไม่?”

นั่นคือคำพูดที่เหมือนกันเป๊ะกับสามวันก่อน

พระผู้ช่วยให้รอด: “ลูกสามารถบอกเขาได้ ลูกไม่ต้องกลัว ฉันจะอยู่กับลูก”

ฉันถามพระผู้ช่วยให้รอดว่าหากพวกเขาตัดฉันออกจากคริสตจักรเพราะเรื่องนี้ จะเกิดอะไรขึ้น

พระผู้ช่วยให้รอด: “ลูกรักเราไหม?” ฉันตอบ:

“ค่ะ”

พระผู้ช่วยให้รอด: “จงซื่อสัตย์ต่อเรา”

ผมถามอีกครั้ง: “นั่นหมายความว่าพวกเขาจะตัดความสัมพันธ์ทางศาสนาของผม” พระผู้ช่วยให้รอด:

“คุณจะถูกตัดความสัมพันธ์ทางศาสนา”

ฉันถามอีกครั้ง เพราะฉันคิดว่าสมัยนี้ไม่มีใครถูกขับออกจากคริสตจักรแล้ว

พระผู้ช่วยให้รอด: “ลูกสาวของข้า เจ้าจะถูกขับออกจากคริสตจักร” ข้า:

“นั่นจะเจ็บปวดมาก”

พระผู้ช่วยให้รอด: “แต่เจ้าจะไม่ถูกขับออกจากข้า ข้าจะอยู่กับเจ้า”

ฉันถามพระผู้ช่วยให้รอดว่าเหตุผลของการถูกขับออกนั้นเป็นเพราะขราวาสและการรับศีลมหาสนิทด้วยมือหรือไม่

พระผู้ช่วยให้รอด: “ใช่ เพราะเรื่องผู้ไม่บวชและรับศีลมหาสนิทด้วยมือ; นั่นคือเหตุผล ลูกเดาถูกแล้ว”

ฉันถามพระผู้ช่วยให้รอดว่าฉันเขียนมันลงถูกต้องหรือไม่ และว่าฉันควรไปพบคุณพ่อออกหรือไม่

พระผู้ช่วยให้รอด: “คุณเขียนลงถูกต้องแล้ว ทำตามที่ฉันบอก ไปพบท่านนั้นเถอะ”

ก่อนการสนทนาของฉันกับพระผู้ช่วยให้รอดในวันนี้ ฉันได้บอกท่านว่าฉันจะเชื่อทุกสิ่งที่ท่านบอกฉัน ฉันได้อธิษฐานว่า: “ฉันจะเชื่อสิ่งที่ท่านบอกฉัน

แต่ก่อนอื่น โปรดขจัดความสงสัยของฉัน ทำความบริสุทธิ์ให้จิตวิญญาณของฉัน ขจัดความเป็นมนุษย์ของฉัน และสวมใส่ความเป็นพระเจ้าของท่านให้ฉัน”

ผู้ช่วยให้รอดตรัสกับผมว่า: ‘ฉันต้องการทรัพย์สินของคุณ’

แต่ผมไม่เข้าใจคำพูดเหล่านี้อย่างชัดเจน จึงกล่าวว่า: “แต่ผมได้มอบทุกสิ่งให้ท่านแล้ว ผมไม่มีอะไรเลย ทุกสิ่งล้วนเป็นของท่าน

เพราะตัวผมเองก็ไม่มีค่าอะไร”

ฉันถามพระผู้ช่วยให้รอดว่า หากฉันถูกตัดขาดจากคริสตจักร ผู้คนจะยังมาหาฉันเพื่ออธิษฐานหรือไม่

พระผู้ช่วยให้รอดตรัสว่า “ใช่ แน่แน่นอนว่ามีหลายคน”

ฉันกล่าวกับพระผู้ช่วยให้รอดว่า: “ขอบคุณพระเจ้าสำหรับสิ่งที่พระองค์ได้บอกฉัน ฉันก็ตอบ ‘ใช่’ ต่อเรื่องนี้ด้วย

หากวิญญาณสามารถได้รับการช่วยให้รอดด้วยวิธีนี้ และหากฉันจะได้อยู่กับพระองค์เสมอ”

ฉันทามพระผู้ช่วยให้รอดว่าพระองค์พอใจกับวิธีที่ฉันเขียนมันลงหรือไม่ พระผู้ช่วยให้รอด: “ลูกสาวของข้าพเจ้ารู้อยู่แล้ว”
หลังจากนั้น ฉันทามว่าฉันสามารถแบ่งปันเรื่องนี้กับกลุ่มสวดมนต์ได้หรือไม่ และบอกพ่อโตชาร์ตเกี่ยวกับเรื่องการถูกตัดขาดจากคริสตจักร
พระผู้ช่วยให้รอด: “เจ้าสามารถพูดได้ทุกอย่าง ข้าคือพระเจ้าและพระเจ้าของเจ้า ทุกสิ่งที่ข้าบันดาลให้เจ้าเป็นความจริง จงไปอย่างสันติ”
ฉัน: “ขอบคุณครับ พระเจ้าและพระเจ้าของฉัน”
12.10 น. ในห้องสวดมนต์ของคลินิก: ระหว่างการสวดเองเจสส์ ขณะอยู่ในความสามัคคีกับพระผู้ช่วยให้รอด ฉันทามว่า “พระเจ้าข้าพเจ้าควรเข้าใจอย่างไรว่าพระองค์ต้องการกรรพัสสินของข้าพเจ้า?”
พระผู้ช่วยให้รอดตรัสว่า: “ข้าต้องขอเสนอ ก่อนที่จะให้ภารกิจใหม่ กรรพัสสิน — ทุกสิ่ง ทั้งจิตวิญญาณและร่างกายของเจ้า”
ฉันตรวจสอบจิตวิญญาณของตัวเองเพื่อดูว่าฉันอยู่ในสภาพใด และรู้สึกถึงความสงบ ความรัก และความสันติพิเศษในใจ เหมือนว่ามีลมพัดในใจเลย
ฉันรู้สึกเหมือนสามารถบินได้
คืนนั้น ในโบสถ์ ระหว่างพิธีรับศีลมหาสนิท ฉันได้ถามพระผู้ช่วยให้รอดว่า ฉันสามารถแบ่งปันสิ่งที่พระองค์ได้ตรัสกับฉันในวันนั้นกับกลุ่มสวดภาวนาได้หรือไม่
พระผู้ช่วยให้รอด: “ได้; ฉันกำลังรอคอยอยู่เลย”
คืนนั้นในกลุ่มสวดมนต์: ก่อนอื่นเราสวดมนต์และร้องเพลง แล้วผมจึงเล่าสิ่งที่พระผู้ช่วยให้รอดได้บอกผม
แม้ว่าฉันจะพูดคุยกับนายหมอเทอร์จากเมืองวูร์ชบูร์กมาแล้วเป็นเวลาหนึ่งชั่วโมงเต็มในช่วงบ่าย (นายหมอเทอร์บันทึกทุกอย่างลงแบบ) แต่ฉันก็เล่าถึงการสนทนาของฉันกับพระผู้ช่วยให้รอดในกลุ่มสวดมนต์คืนนั้นด้วย

14 มกราคม 1992 – วันอังคาร

เวลา 10.10 น. ในห้องแพทย์: ฉันทามพระผู้ช่วยให้รอดว่าฉันควรไปพบพระสันตะปาปาหรือไม่ เนื่องจากมีเรื่องสำคัญรออยู่ข้างหน้า
และว่าฉันควรเขียนจดหมายถึงพระสันตะปาปา หรือควรไปพบพระองค์ด้วยตนเองจะดีกว่า
พระผู้ช่วยให้รอดตรัสว่า: “ไปพบพระองค์เถิด ลูกสาวของข้า การไปพบพระองค์จะเป็นประโยชน์แก่เจ้า ข้าจะร่วมทางไปกับเจ้า”
ฉัน: “ฉันไม่เข้าใจว่าท่านหมายความว่าอย่างไรเมื่อพูดว่า ‘ไปพร้อมกับ’”
พระผู้ช่วยให้รอด: “ฉันจะอยู่กับลูก”
ฉันพูดต่อว่า: “พระผู้ช่วยให้รอด การพูดกับท่านนั้นจะยากมากครับ” พระผู้ช่วยให้รอด: “ลูกสาวของข้าเขาจะพูดกับเจ้าเอง”
ฉันพูดว่า: “ขอบคุณค่ะ พระเจ้าและพระผู้เป็นเจ้าของฉัน ฉันจะเตรียมตัวไปพบเขาด้วยการอธิษฐานมากมาย”
พระผู้ช่วยให้รอด: “ขอบคุณลูกสาวของข้า ไปด้วยความสันติ”
12.00 น. ในโบสถ์หลังพิธี Angelus: ฉันทามว่าควรไปพบผู้ชี้นำทางจิตวิญญาณของฉัน คือ คุณพ่อเกบฮาร์ด เฮย์เดอร์ หรือไม่
พระผู้ช่วยให้รอด: “ยังไม่ถึงเวลา ทุกสิ่งที่คุณกำลังทำอยู่นั้นถูกต้องแล้ว; ทำต่อไปตามเดิม อย่าไปพบพ่อวอกท์ในตอนนี้นะ; จงอธิษฐานเพื่อท่านก่อน”
คืนนั้นที่เมืองโรก ในโบสถ์: ระหว่างพิธีรับศีลมหาสนิท คุณพ่อวอกท์กอดศีลมหาสนิทลงบนริมฝีปากและพื้นของฉันด้วยแรงมากจนฉันคิดว่ามันจะหัก
มันไม่เคยเกิดขึ้นมาก่อนกับคุณพ่อวอกท์
มันเจ็บจนผมร้องไห้ เพราะวันนั้นผมได้อธิษฐานเพื่อท่านอย่างมากมาย

15 มกราคม 1992 – วันพุธ

10.10 น., ที่ห้องตรวจแพทย์: ฉันทามพระผู้ช่วยให้รอดอีกครั้งเกี่ยวกับพ่อวอกท์ เพราะเมื่อวานนี้ท่านไม่ได้ให้ฉันรับศีลมหาสนิทอย่างถูกต้อง
พระผู้ช่วยให้รอด: “วิญญาณชั่วไม่ได้ให้เวลาเขา; มันเร่งให้เขาแจกศีลมหาสนิทอย่างรวดเร็ว” เนื่องจากฉันก็อธิษฐานเพื่อคุณนายเวนเนนซ์
ผู้ช่วยแจกศีลมหาสนิทด้วย ฉันทามพระผู้ช่วยให้รอดว่า คุณนายเวนเนนซ์ไม่รู้สึกรู้สึหรือไม่ว่าวิธีการแจกศีลมหาสนิทแบบนี้ไม่ถูกต้อง

พระผู้ช่วยให้รอด: “ลูกสาวของข้าพเจ้า พวกเขารู้กันดีว่าสิ่งนี้ไม่ถูกต้อง”

ฉันทน์: “แต่พระเจ้าครับ หากฉันทน์รู้วิธีการแจกศีลมหาสนิทแบบนี้ไม่ถูกต้อง ฉันทน์ก็จะไม่ทำครับ”

พระผู้ช่วยให้รอด: “ลูกสาวของข้าพเจ้า พวกเขากลับมาตาม”

ฉันทน์ไม่เข้าใจเรื่องนั้นอย่างถ่องแท้ และต้องการให้พระผู้ช่วยให้รอดอธิบายให้ฉันทน์ฟังอย่างชัดเจนยิ่งขึ้น

พระผู้ช่วยให้รอด: “หากลูกมีความเคารพต่อพระเจ้า ลูกก็จะไม่แจกศีลมหาสนิท”

ฉันทน์ถามพระผู้ช่วยให้รอดว่าหมายความว่าอย่างไร เมื่อพระสงฆ์บังคับให้ผู้ศรัทธาได้รับศีลมหาสนิทด้วยมือ

พระผู้ช่วยให้รอด: “เขาไม่ได้ทำตามพระประสงค์ของพระเจ้า”

จากนั้นฉันทน์ถามว่าเกิดอะไรขึ้นเมื่อพระสงฆ์บังคับให้ผู้ศรัทธาต้องยืนขึ้น ทั้งที่พวกเขากำลังคุกเข่าอยู่ พระผู้ช่วยให้รอด: “เขากำลังเชื่อฟังคำสั่งของมาร และพยายามบังคับให้พวกเขาต้องยืนขึ้น”

14.30 น., ห้องเอ็กซ์เรย์: ฉันทน์ได้อธิษฐานและรับศีลมหาสนิททางจิตวิญญาณ ฉันทน์ถามว่าหากฉันทน์รับศีลมหาสนิทจากผู้ไม่ได้รับศีพจน์ จะมีความหมายอย่างไร

พระผู้ช่วยให้รอด: “หากเธอรับมัน เธอคือกำลังช่วยปีศาจ”

แล้วถ้าผมนั่งอยู่และไม่รับศีลมหาสนิท เพราะผมไม่ได้รับศีลกำลังแจกศีลมหาสนิทอยู่ด้านที่ผมนั่งอยู่ล่ะ?

พระผู้ช่วยให้รอด: “แล้วคุณก็เป็นคนชั่วช้า และกำลังทำประโยชน์ให้ปีศาจ”

ผมจึงกล่าวต่อว่า: “ถ้าอย่างนั้น ผมสามารถไปรับศีลมหาสนิทได้ และเมื่อผู้ไม่ได้รับศีลมหาสนิทมาหาผม ผมสามารถก้มหัวต่อหน้าพระผู้ช่วยให้รอด แต่ไม่รับศีลมหาสนิท; แทนที่จะรับศีลมหาสนิททางกาย ผมสามารถรับศีลมหาสนิททางจิตวิญญาณแล้วกลับไปยังที่นั่งของผมได้”

พระผู้ช่วยให้รอด: “ใช่ คุณทำได้”

จากนั้นผมได้เสริมว่าบรรดาพระสังฆราชได้อนุญาตให้บรรดาแจกศีลมหาสนิท พระผู้ช่วยให้รอด: “พวกเขามีความรับผิดชอบที่ใหญ่ที่สุด”

ฉันทน์ถามพระผู้ช่วยให้รอดว่า หากฉันทน์บอกเรื่องนี้กับผู้เชื่อ ฉันทน์จะอยู่คนเดียวหรือไม่ พระผู้ช่วยให้รอด: “อยู่คนเดียวต่อหน้าผู้คน

แต่คุณไม่ได้อยู่คนเดียว ลูกสาวของข้า ข้าอยู่กับคุณ” ในช่วงบ่าย ฉันทน์ได้ทำบาป ฉันทน์รู้สึกเสียใจกับเรื่องนั้น ในช่วงเย็น

ฉันทน์ไปที่โบสถ์เซนต์โรสในเมืองมิงโกลส์โฮม ก่อนพิธีมิสซา ฉันทน์ได้สวดทางกางเขนทั้งหกสถานี

แม้ฉันทน์จะปรับสภาพบาปเมื่อสัปดาห์ก่อนเท่านั้น แต่ฉันทน์ก็รู้สึกถูกตึงตึงให้อีกครั้ง หลังจากปรับสภาพบาป ฉันทน์ได้ขอบคุณพระเจ้า

ฉันทน์รู้สึกมีความสุขและกล่าวว่า ไม่มีสิ่งใดที่สวຍงามไปกว่าเมื่อจิตวิญญาณบริสุทธิ์ หลังจากนั้น ฉันทน์ได้ถวายศีลมหาสนิทแด่พระสันตะปาปา

ผู้ซึ่งกำลังทุกข์ทรมานอย่างมาก

16 มกราคม 1992 – วันพฤหัสบดี

10.10 น. – คลินิกแพทย: มาหลายวันแล้ว ฉันทน์ได้อธิษฐานเป็นพิเศษเพื่อคุณพ่อออกท์ ตามที่พระผู้ช่วยให้รอดได้แนะนำไว้

ระหว่างที่ฉันทน์กำลังสวดภาวนาและรวมใจเป็นหนึ่งกับพระผู้ช่วยให้รอด ฉันทน์ได้ถามว่าเมื่อใดฉันทน์ควรไปพบคุณพ่อออกท์

พระผู้ช่วยให้รอด: “ฟังนะ ลูกสาวของพ่อ ไปพบท่านวันนี้เลย ท่านจะรับลูกไว้” ฉันทน์ถาม: “พระเจ้า แต่ฉันทน์ควรพูดอะไรกับท่านดีคะ?”

พระผู้ช่วยให้รอด: “ลูกมักกังวลอยู่เสมอว่าจะพูดอะไรดี ฉันทน์จะพูดแทนลูกเอง”

ฉันทน์ถามว่าควรนำสวดมนต์ไปด้วยหรือไม่ พระผู้ช่วยให้รอด:

“ลูกสามารถนำมันไปด้วยได้”

หลังจากนั้นมีความเจ็บ; ฉันทน์ไม่ได้ยินเสียงพระผู้ช่วยให้รอดเป็นเวลาสักพัก

แล้วพระผู้ช่วยให้รอดตรัสว่า: “ลูกต้องรักษาความเจ็บไว้เสมอ; มารร้ายกำลังข่มขู่อยู่ เพราะมันก็ต้องการแทรกแซงและพูดกับลูกด้วย”

ฉันทน์: “ขอบคุณพระเจ้าและพระผู้เป็นเจ้าของฉันทน์ สำหรับคำพูดที่พระองค์ได้ตรัสกับฉันทน์ ฉันทน์ต้องเก็บรักษาคำพูดเหล่านี้ไว้อย่างดี

เหมือนไข่มุกที่สวຍงามจนต้องดูแลมัน

เพื่อไม่ให้มันสูญหาย”

พระผู้ช่วยให้รอด: “คุณพูดได้สวຍงามมาก”

ฉันทามพระผู้ช่วยให้รอดว่า: “พระเจ้าครับ มีสัญญาณใดเป็นพิเศษเมื่อวิญญาณชั่วเข้ามาแทรกแซงหรือไม่?”

พระผู้ช่วยให้รอด: “มันจะนำความสงสัยมาทันที”

ฉันท: “พระเยซูที่รักของข้าพเจ้า ข้าพเจ้ารู้สึกถึงความสงบ ความสันติ และความอบอุ่นที่วิเศษยิ่ง
ข้าพเจ้าไม่มีความสงสัยใดๆ”

พระผู้ช่วยให้รอด: “และในสภาพนี้ ฉันทอยู่กับลูกเสมอ ลูกสาวของฉันท”

“ฉันทเชื่อว่าจิตวิญญาณของฉันทตอนนี้ต้องสวยงามและบริสุทธิ์แล้ว”

ฉันทถูกเรียกเข้าไปในห้องเอ็กซ์เรย์ นายพฟไฟเดอร์ วิศวกรจากบริษัทมุลเลอร์ แอนด์ โค. ต้องการพูดคุยกับฉันทเกี่ยวกับอุปกรณ์

ฉันทพูดน้อยมากเกี่ยวกับเครื่องเอ็กซ์เรย์ แต่พูดมากเกี่ยวกับพระเจ้า

เพราะนายพฟไฟเดอร์เป็นผู้สงสัยอย่างมากและวิพากษ์วิจารณ์พระสันตะปาปาอย่างรุนแรง พระผู้ช่วยให้รอดประกาศคำพูดที่ถูกต้องให้ฉันท
และเขาก็จากไปด้วยความพึงพอใจ

12.00 หลังการสวด Angelus: หลังการสวด ฉันทขอพระผู้ช่วยให้รอดให้แสดงสัญญาณเพิ่มเติมเพื่อระบุวิญญาณชั่ว

ฉันทยังบอกพระองค์ด้วยว่าฉันทลัวที่จะไปพบคุณพ่อ Vogt

พระผู้ช่วยให้รอด: “ลูกเห็นไหม ความกลัวนั้น – แต่ลูกไม่กลัว” ฉันทตอบ: “ไม่จริงค่ะ”

พระผู้ช่วยให้รอด: “ถูกต้องแล้ว วิญญาณชั่วนั้นก่อให้เกิดความกลัว”

ฉันทถาม: “ดังนั้น ความกลัวคือสัญญาณที่สองหลังจากความสงสัยใช่ไหม?” พระผู้ช่วยให้รอด: “ใช่

แล้วตามมาด้วยความกระสับกระส่าย”

พระผู้ช่วยให้รอด: “คนที่อยู่ในสภาพนี้บางครั้งไม่สามารถควบคุมตัวเองได้” ฉันท:

“ดังนั้นท่านจึงไม่สามารถเข้าใกล้คนที่อยู่ในสภาพนี้ได้” พระผู้ช่วยให้รอด: “ไม่มากนัก—ทุกอย่างต้องทำด้วยความถ่อมใจ”

ในช่วงบ่าย ผมโทรหาบาทหลวงวอกท์และถามว่าเขามีเวลาให้ผมได้พูดคุยกับเขาหรือไม่ ตอนแรกเขาตอบว่าไม่

แต่เมื่อผมบอกเขาว่าผมต้องการพูดคุยกับเขาเพียงสั้นๆ เพื่อบอกสิ่งที่พระผู้ช่วยให้รอดได้ตรัสกับผมในนามของเขา

ท่านจึงบอกว่าผมสามารถมาได้ตอน 5.30 น.

ระหว่างทางกลับบ้าน ผมได้สวดสายประคำแห่งความศรัทธาเพื่อคุณพ่อวอกท์; แล้วเมื่อถึงบ้าน ผมได้สวดบทขับไล่ปีศาจ

สวดบทภาวนาถวายแด่พระแม่มาเรียผู้ศักดิ์สิทธิ์ และสวดทางกางเขนที่ 7, 8, 9, 10 และ 11

ฉันทยังได้อธิษฐานเจี๊ยบๆ เพื่อคุณพ่อวอกท์ด้วย จากนั้นฉันทจึงเข้าไปในโบสถ์ และยืนอยู่หน้าฉากพระเยซูประสูติ อธิษฐานเพื่อคุณพ่อวอกท์อีกครั้ง

ผมถึงบ้านของพ่อวอกท์เวลา 5.30 น. พอดี

ท่านต้อนรับผมอย่างอบอุ่น ผมรู้สึกถึงความสงบและความรักต่อคุณพ่อวอกท์ในใจ

ผมรู้ว่าผมไม่ได้อยู่คนเดียว เพราะพระผู้ช่วยให้รอดได้บอกผมว่าพระองค์จะอยู่กับผม และผมเชื่อในสิ่งนั้น

เมื่อผมเล่าเรื่องนี้ให้พระคุณพ่อฟัง ท่านบอกว่าผมกำลังพูดตามใจชอบเท่านั้น ดังนั้นพระเจ้าจึงพูดผ่านตัวผมตามสิ่งที่ผมคิด

พระสงฆ์: “และฉันทบอกคุณว่า คุณจะมีชีวิตตัวเองในไม่ช้า คุณมีความรู้ทางจิตวิทยาและเทววิทยา และได้สร้างเรื่องทั้งหมดนี้ขึ้นเอง ตามใจชอบของคุณ”

ผมพูด: “แต่ผมไม่รู้อะไรเกี่ยวกับเทววิทยาเลยครับ” พระสงฆ์: “รู้สิ”

ผมคิดถึงเรื่องที่ว่าผมไม่เคยเรียนคาทอลิกแม้แต่ครั้งเดียว

ผมถามพระคุณเจ้าว่า: “ในสิ่งที่ผมบอกคุณมาจนถึงตอนนี้ มีอะไรที่ผิดหรือไม่ถูกต้อง?”

เขาไม่ตอบเขาไม่ตอบ

ผมกล่าวถึงว่าท่านเคยมาบ้านเราเมื่อวันที่ 12 ธันวาคม เมื่อแม่ของภรรยาผมมาเยี่ยม และบอกท่านว่าผมได้ร้องไห้อย่างขมขื่น

เพราะท่านไม่ได้ขึ้นมาชั้นบนที่ผมอยู่แม้เพียงหนึ่งนาที ผมบอกท่านว่าผมได้ทอดไม้กางเขนของพระเยซูด้วยใจทั้งหมดขณะที่ร้องไห้

และว่าผมได้ถามพระผู้ช่วยให้รอดว่าทำไมพระสงฆ์ไม่มาหาผม ทั้งที่ผมได้อธิษฐานเพื่อท่านมาโดยตลอด กันไฉนผมก็หยุดร้องไห้

และพระผู้ช่วยให้รอดตรัสกับผมว่า: ‘อย่าร้องไห้เลย ลูกสาวของข้า; เขามีความสงสัยและรู้สึกเกรงกลัว จงอธิษฐานเพื่อเขา’

แม้เมื่อฉันเล่าเรื่องนี้ให้พระสงฆ์ประจำวัดฟัง เขาก็ยังคงนิ่งเงียบอยู่ ต่อมาเขาพูดว่า: “พวกเขาคงไม่ได้แต่งเรื่องทั้งหมดขึ้นมา – เช่น สงคราม”

ฉันบอกเขาว่าเขาจะไม่เดินตามทางกางเขนที่พระเยซูต้องการให้ฉันเดินอย่างแน่นอน และว่าฉันได้บอกไว้แล้วในกลุ่มสวดมนต์ ผมกล่าวต่อว่า เนื่องจากเขาไม่มีเวลาให้ผม ผมจึงไม่จำเป็นต้องกล่าวถึงเรื่องนี้ตอนนี้; บางทีอาจจะเป็นครั้งอื่น ตามพระประสงค์ของพระเจ้า

ฉันขอรับพร แล้วคุกเข่าลงบนพื้น เขาได้ให้พรแก่ฉัน

ผมอยู่กับท่านประมาณ 25 นาที ทั้งที่ผมตั้งใจจะพูดคุยกับท่านเพียงประมาณสองนาทีเท่านั้น หลังจากนั้น ผมเข้าไปในโบสถ์

ผมถวายศีลมหาสนิทแด่พระคุณเจ้า และสวดบทพระกัณฑ์ความสุขเพื่อท่าน

เมื่อเริ่มพิธีมิสซา ฉันได้ยินเสียงหนึ่งถามว่า: ‘คุณเชื่อเขาไหม?’ ฉันคิดถึงพระสงฆ์และตอบทันทีว่า:

‘ไม่.’

ระหว่างที่ฉันรวมเป็นหนึ่งในพระผู้ช่วยให้รอด ฉันถามว่า “พระผู้ช่วยให้รอด โปรดบอกฉันว่าพระคุณพ่อนั้นถูกต้องหรือไม่ บางทีฉันอาจเข้าใจผิด”

พระผู้ช่วยให้รอด: “ลูกได้ตอบคำถามนั้นแล้วเมื่อลูกบอกว่าลูกไม่เชื่อท่าน” ฉัน: “แต่พระผู้ช่วยให้รอดคะ

สิ่งนั้นยังไม่พอสำหรับลูก”

พระผู้ช่วยให้รอดตรัสด้วยน้ำเสียงที่หนักแน่นขึ้นเล็กน้อย – โดยปกติพระองค์ตรัสอย่างอ่อนโยน – “ลูกสาวของพ่อ

ลูกพูดถูกต้องทุกอย่างแล้ว”

“แต่พระคุณพ่อบอกฉันว่าฉันพูดทั้งหมดนั้นด้วยความสมัครใจของตัวเอง” ฉันกล่าวกับพระผู้ช่วยให้รอด พระผู้ช่วยให้รอด:

“ไม่มีใครสามารถทำอะไรด้วยความสมัครใจของตัวเองได้”

ฉันรู้สึกถึงความสงบภายในใจ แต่ก็มีอาการเจ็บปวดในใจด้วย เพราะฉันรู้สึกว่าพระผู้ช่วยให้รอดถูกบาทหลวงวอกก์ทำให้ขุ่นเคืองอย่างลึกซึ้ง

ฉันยังคงอธิษฐานเพื่อบาทหลวงวอกก์อยู่ที่บ้าน นับเป็นเวลาเจ็ดวันพอดีนับตั้งแต่ครั้งสุดท้ายที่ฉันได้พูดคุยกับบาทหลวงวอกก์

17 มกราคม 1992 – วันศุกร์

วันเกิดของฉัน—แต่ฉันต้องไปทำงาน:

มีผู้ป่วยคนหนึ่ง ซึ่งเป็นทหารนาโต้ ชื่อ มาร์ติน โวล์ฟกัง สป. มาเพื่อถ่ายเอ็กซเรย์

ฉันถามเขาว่าเขาคิดอย่างไรเกี่ยวกับความสัมพันธ์ระหว่างเยอรมนีและรัสเซีย เขาตอบว่าทั้งสองประเทศมีปัญหาของตัวเอง

จากนั้นฉันถามเขาว่าเขาคิดอย่างไรเกี่ยวกับภาวะขาดแคลนอาหารในรัสเซีย

เขาดูไม่สนใจมาก และฉันรู้สึกว่ามิวัญญานที่ไม่บริสุทธิ์อยู่ในตัวเขา แต่ฉันไม่แสดงให้เขาเห็น จากนั้นฉันก็แสดงสมุดบันทึกของฉันให้เขาดู ซึ่งเขียนไว้ว่า:

“อธิษฐานเถิด อธิษฐานเถิด ลูกสาวของฉัน สงครามกำลังจะมาจากรัสเซีย”

เมื่อได้ยินเช่นนั้น เขาก็ยังกระสับกระส่ายมากขึ้น และถามอย่างแข็งกร้าว เหมือนนายพล ว่าใครเป็นคนพูดเช่นนั้น ฉันตอบว่า ‘พระเยซู’ ด้วยน้ำเสียงเดียวกัน

เขาก็พูดต่อว่า ‘ไม่มีพระเยซูหรอก ฉันเป็นคนไม่เชื่อพระเจ้า’ แล้วเขาก็ถามฉันว่าฉันสามารถพิสูจน์ได้หรือไม่ว่ามีพระเจ้าอยู่จริง

ฉันตอบว่า “แต่คุณยังมีชีวิตอยู่ใช่ไหม?” เขาตอบว่า “ใครบอกว่าฉันยังมีชีวิตอยู่?” แต่ยังคงใช้เสียงที่เฉยเมย

ผมบอกเขาว่า: ‘รู้ไหมครับ ผมบอกคุณเรื่องนี้เพื่อที่คุณจะไม่สามารถพูดได้ก่อนการพิพากษาของพระเจ้าว่าคุณไม่รู้อะไรเลย’

เขาตอบว่า: ‘ใครบอกว่ามีสิ่งที่ยืนยันการพิพากษาของพระเจ้า? ไม่มีพระเจ้า! ใครบอกคุณอย่างนั้น?’ ผมถามเขา:

‘แล้วถ้าพระเจ้าเรียกคุณภายในชั่วโมฆะล่ะ?’

แล้วผมก็หยุดพูดกับเขาและขอให้เขารออยู่ข้างนอกเพื่อรับผลเอ็กซเรย์ เพราะผมเห็นแล้วว่าไม่มีประโยชน์อะไรที่จะพูดกับเขาอีก

ในใจลึกๆ ผมรู้สึกเหมือนมีกองทัพอากาศทั้งกองอยู่ร่วมกับเขา เมื่อเขาออกไป ผมจึงพรมน้ำมนต์ไปทั่วทุกแห่ง

ประมาณหนึ่งชั่วโมงครึ่งต่อมา ในห้องแพทย์ เวลาประมาณ 10.10 น.: ฉันได้อธิษฐานและขอเป็นคำอธิษฐานวันเกิดว่าผู้ป่วยคนนี้ ทหารนาโต้

อาจกลับใจได้ เนื่องจากฉันรู้สึกว่ามิสซาอยู่ร่วมกับชายคนนี้ ฉันจึงถามพระผู้ช่วยให้รอดว่าเป็นปีศาจตัวใด

พระผู้ช่วยให้รอด: “ลูกสาวของพ่อ จงพิจารณาสิ่งนี้: ผู้ใดที่ปฏิเสธพระเจ้า ก็คือปีศาจลูซิเฟอร์ วิทยุวันนี้ตายแล้ว

พ่อไม่สามารถให้คำขอนี้แก่ลูกได้”

จากนั้นฉันก็กล่าวว่าฉันมีความปรารถนาที่สอง:

“ฉันขอให้ได้อิสต์ยต์ต่อท่านเสมอ อดทนไม่หวั่นไหว รักท่านมากขึ้นเรื่อยๆ ปฏิบัติตามความปรารถนาของท่าน พุด ‘ใช่’ กับท่านจนลมหายใจสุดท้าย และขอให้ท่านอยู่กับฉันเสมอ”

พระเจ้าผู้ช่วยให้รอด: “ข้าพเจ้ายืนยันสิ่งนี้.”

เนื่องจากฉันไม่เข้าใจเรื่องนี้ พระเจ้าผู้ช่วยให้รอดจึงกล่าวต่อ:

“ฉันจะให้คุณคำขอนี้”

ฉันพุดว่า: “ขอบคุณค่ะ พระเจ้าและพระเจ้าของฉัน นี่คือนิยามของชีวิตที่สวยงามที่สุดที่ฉันเคยได้รับมา”

พระเจ้าผู้ช่วยให้รอด: “ข้าพเจ้ารักเจ้า ลูกสาวของข้าพเจ้า จงเชื่อเถิด” ข้าพเจ้า:

“ข้าพเจ้าขอบคุณสำหรับข้อออกกุหลาบสีแดงนี้

คืนนั้นในโบสถ์ สวมชุดสีแดง: พี่น้องนักบวชหญิงกำลังแจกศีลมหาสนิท ก่อนหน้านั้น ฉันได้อธิษฐานว่าฉันจะไม่รับศีลมหาสนิทจากชราวาส เมื่อถึงคิวของฉัน พี่น้องนักบวชหญิงเดินผ่านฉันไป ฉันรู้สึกเหมือนวิญญาณของฉันถูกฉีกขาด ใจฉันเต็มไปด้วยความไม่สบายใจอย่างยิ่ง แล้วพระสงฆ์ก็มา และฉันก็รับศีล

รับศีลมหาสนิทจากท่าน

ระหว่างการรับศีลมหาสนิท เมื่อฉันรวมตัวกับพระเจ้าผู้ช่วยให้รอด ฉันถามพระองค์ว่าสิ่งที่เกิดขึ้นนั้นคืออะไร เมื่อฉันรู้สึกไม่สบายใจอย่างรุนแรง

พระเจ้าผู้ช่วยให้รอด: “นั่นคือซาตาน; เขาต้องการทำลายวิญญาณของคุณ แต่เขาทำไม่ได้ เพราะฉันอยู่กับคุณ”

เมื่อกลับถึงบ้าน ฉันมีผู้มาเยือนที่ไม่คาดคิด และรู้สึกยินดีมาก ฉันยังได้รับข้อออกกุหลาบสีแดงขนาดใหญ่

ซึ่งทำให้ฉันนึกถึงพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดและบทสนทนาเมื่อเช้านี้

18 มกราคม 1992 – วันเสาร์

มิสซาเช้าที่วาคเฮาเซล: ฉันเห็นพ่อเอมิเลียนและพระสงฆ์อีกท่านหนึ่งยืนอยู่ในความมืด เขามีปัญหาในระหว่างพิธีถวายศีลมหาสนิท หลังพิธีถวายศีลศักดิ์สิทธิ์ ความมืดก็จางลงอีกครั้ง และฉันเห็นพระสงฆ์เพียงท่านเดียว จากนั้นฉันเปิดตาขึ้นและเห็นว่าพ่อเอมิเลียนไม่มีผม ฉันปิดตาลงอีกครั้งและเห็นพระเยซูแทนพ่อเอมิเลียน แม้จะอยู่ในความมืดบางเบา แต่สามารถรู้ได้ว่าเป็นพระเยซู พระเยซูมีผมยาวถึงไหล่ เมื่อกลับถึงบ้าน หลังจากที่ฉันได้คิดทบทวนสถานการณ์นั้นอีกครั้ง ฉันจึงถามพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดว่าสิ่งที่ฉันเห็นนั้นเป็นความจริงหรือไม่ พระเจ้าผู้ช่วยให้รอด: “ใช่แล้ว คุณได้เห็นพระเยซูผู้ทรงทุกข์กรรมาน”

19 มกราคม 1992 – วันอาทิตย์

HI. พิธีมิสซาในชุดสีแดง

สวดสายประคำและพิธีกรรมที่เมืองโรก

สามีฉันไม่เชื่อเมื่อฉันบอกว่าฉันจะถูกตัดสิทธิ์จากคริสตจักร เขาคิดว่าเรื่องนั้นไม่เกิดขึ้นอีกแล้วในสมัยนี้ เขาบอกว่าในปัจจุบันนี้คนจะถูกระงับสิทธิ์แทน

ดังนั้น ฉันจึงถามพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดว่า:

พระเจ้าผู้ช่วยให้รอด: “ความเจ็บปวดนั้นยังคงเหมือนเดิม ไม่ว่าจะถูกกระงับสิทธิ์หรือถูกขับออกจากศาสนจักร”

ฉันได้สวดสายประคำห้าชุดเพื่อพระสงฆ์และบรรดาพระบิดา

ฉันกำลังทุกข์กรรมาน จึงถามพระเจ้าผู้ช่วยให้รอด พระเจ้าผู้ช่วยให้รอด:

“มีวิญญาณไม่บริสุทธิ์อยู่มากมายที่นั่น”

ผม: “อย่างนั้นผมก็ต้องกลัวสิครับ”

พระเจ้าผู้ช่วยให้รอด: “ข้าได้นำความกลัวนั้นออกไปจากเจ้าแล้ว”

20 มกราคม 1992 – วันจันทร์

โรงพยาบาล — ห้องแพทย์: พ้อาลอยส์ได้บอกผมว่าไม่ควรพุดมากเกินไปเกี่ยวกับสิ่งที่ผมกำลังประสบกับพระเจ้าผู้ช่วยให้รอด

ดังนั้นผมจึงถามพระเจ้าผู้ช่วยให้รอด

พระองค์ตรัสว่า: “จงพุดทุกสิ่งที่เราใส่ไว้ในใจเจ้า — ยุคสมัยนี้เรียกร้องเช่นนั้น” พระองค์ยังตรัสต่อว่า:

“อย่าฟังคนที่กลัว”

ผมถามเกี่ยวกับพ่อโตชาร์ต

พระผู้ช่วยให้รอด: “เจ้าสามารถบอกท่านนั้นได้เช่นกัน สำหรับเจ้าแล้วมันจะไม่ต่างไปจากตอนที่เจ้าบอกกับพ่อวอกท์”

ฉันกังวลว่าพระสงฆ์จะทำอะไรได้บ้างหรือไม่ หากฉันส่งข้อความไปให้พวกเขา

พระผู้ช่วยให้รอด: “ไม่ว่าพระสงฆ์จะทำอะไรหรือไม่หลังจากที่คุณได้พูดกับพวกเขาแล้ว ให้เรื่อนั้นไว้กับเรา

ส่วนคุณเองจะไม่บรรลุแม้แต่หนึ่งในสามของสิ่งที่เราบันดาลให้คุณ”

ผมพูด: “ให้ Waghäusel รับบ้านั่งรับศีลมหาสนิทไปเถอะ”

พระผู้ช่วยให้รอด: “ถ้าฉันให้นั่งรับศีลมหาสนิทแก่พวกเขา ผู้ศรัทธาจะได้รับศีลมหาสนิทในมืออีกครั้ง”

กลุ่มสวดเย็น: มีคนมาจำนวนมาก มีการสวดภาวนาและมีการนมัสการพระผู้ช่วยให้รอด หลังกลุ่มสวดเย็น สามิของฉันทำให้ฉันรำคาญมาก เขาไม่เชื่อว่าพระผู้ช่วยให้รอดตรัสกับฉัน จากนั้นคุณพ่อโตชาร์ตได้ยืนยันกับสามิของฉันว่าการรับศีลมหาสนิทด้วยมือก็ถูกต้องเช่นกัน

21 มกราคม 1992, วันอังคาร

คืนก่อนนั้น ฉันได้ไปโบสถ์ในเมืองโรก เมื่อฉันคุกเข่าอยู่หน้าแท่นรับศีลมหาสนิท นายอันตัน ผู้ทำหน้าที่แจกศีลมหาสนิท

ได้เดินมาหาฉันและกำลังจะมอบศีลมหาสนิทให้ฉัน ฉันก้มหัวลงต่อหน้าพระผู้ช่วยให้รอด แต่ไม่รับศีลมหาสนิทและกลับไปยังที่นั่งของฉัน

ฉันรับศีลมหาสนิททางจิตวิญญาณ และพระผู้ช่วยให้รอดได้เสด็จมาหาฉัน

ฉันได้รับพระคุณอันพิเศษอย่างยิ่งในช่วงเวลาแห่งการรวมเป็นหนึ่งทางจิตวิญญาณนี้

ตอนเที่ยงวัน ในห้องสวดมนต์ของคลินิก ผมได้ถามพระผู้ช่วยให้รอดว่าสิ่งที่ผมทำเมื่อวานนี้ถูกต้องหรือไม่

พระผู้ช่วยให้รอด: “ใช่แล้ว มันถูกต้อง – ถูกต้องอย่างสมบูรณ์”

ตอนเย็น ที่โบสถ์ในเมืองโรก: อีกครั้ง แสงนิรันดร์ไม่ได้จุดขึ้นก่อนพิธีมิสซา

เมื่อเห็นเช่นนี้ ฉันวิ่งออกไปทันที พบผู้ช่วยพิธีที่แท่นบูชา และบอกให้เขาไปแจ้งให้พระสงฆ์ทราบ เนื่องจากผ่านไปสักพักแล้วยังไม่มีใครมา

ฉันจึงสวดบทกษัตริย์ต่อเบื้องแท่นการสวดสายประคำ จากนั้นฉันได้เรียกหาทูตสวรรค์ผู้คุ้มครองของฉัน ทูตสวรรค์ผู้ยิ่งใหญ่ทั้งสาม คือ มิคาเอล ราฟาเอล และกาเบรียล พระแม่มาเรียผู้ศักดิ์สิทธิ์ และนักบุญโยเซฟ ขอให้พวกเขาไปเรียกพระสงฆ์มาจุดแสงนิรันดร์

พระสงฆ์มาถึง เดินไปยังต้นสน แล้วเดินออกไปอีกครั้งโดยไม่ได้จุดแสงนิรันดร์ ฉันจึงสวดบทกษัตริย์ต่อไปจนครบหนึ่งทศวรรษของสายประคำ

จากนั้นภรรยาของผู้ดูแลโบสถ์ก็มาและจุดแสงนิรันดร์ ฉันต้องกล่าวว่า ฉันรู้สึกไม่สบายใจภายในเมื่อแสงนิรันดร์ไม่ติดอยู่

22 มกราคม 1992 – วันพุธ

เข้ามิด สามิบอกฉันว่าฉันอยู่ในภาวะทุกข์ทรมานตลอดทั้งคืน; ฉันได้ครวญครางเสียงดัง

10.10 น., ที่ห้องตรวจแพทย์: ฉันถามพระผู้ช่วยให้รอดว่า มีวิญญาณชั่วอยู่กับฉันตลอดทั้งคืนหรือไม่ พระผู้ช่วยให้รอด: “ใช่ ลูกสาวของพ่อ มีหลายตัว พวกมันต้องการทำลายวิญญาณของคุณ แต่ทำไม่ได้ เพราะพ่ออยู่กับลูก”

ฉันได้ทวนคำพูดนี้เพื่อตรวจสอบว่าฉันเขียนลงถูกต้องหรือไม่ พระผู้ช่วยให้รอด: “ใช่

ลูกสาวของข้า นั่นคือความจริง”

12.30 น. ในโบสถ์: หลังการสวดมนต์ พระผู้ช่วยให้รอดตรัสกับข้าพเจ้าว่า:

“นี่คือพระประสงค์ของพระเจ้าที่ลูกต้องเป็นพยาน”

เนื่องจากพ่อโตชาร์ตเคยบอกฉันว่าสิ่งที่พระผู้ช่วยให้รอดตรัสกับฉันนั้นเป็นสำหรับฉันเท่านั้น ฉันจึงถามอีกครั้ง

พระผู้ช่วยให้รอด: “มันเป็นสำหรับเจ้า สำหรับพระสงฆ์ และสำหรับทุกคน”

จากนั้นฉันจึงถามพระผู้ช่วยให้รอดว่ายังมีสัญญาณอื่นใดอีกเมื่อวิญญาณชั่วกำลังทำงานอยู่

พระผู้ช่วยให้รอด: “ความสับสน ความขาดความเชื่อ และความขาดความรักต่อพระเจ้า”

เมื่อไม่กี่วันก่อน พระผู้ช่วยให้รอดได้บอกฉันแล้วว่า วิญญาณชั่วนั้นนำมาซึ่งความสงสัย ความกระสับกระส่าย และความกลัว

ตั้งแต่เวลา 4.30 น. ถึง 6.00 น. ฉันอยู่ที่อารามเนอบูร์ก ฉันได้มอบสมุดบันทึกประจำวันของฉันให้พ่อสวิตเบิร์ด ท่านเป็นคนใจดีมาก
ฉันไปรับการสารภาพบาปกับท่าน และท่านได้ทำพิธีขับไล่ปีศาจให้ฉัน เมื่อฉันออกมาจากอาราม มีชายคนหนึ่งรออยู่เพื่อจะขับรถพาฉันกลับเข้าเมือง
ฉันถามเขาว่าวันนี้เขาได้สวดหนังสือสวดแล้วหรือยัง เขาตอบอย่างร่าเริงว่า “ใช่” แล้วฉันก็ถามว่าเขาได้สวดคำอธิษฐาน “พระวิญญาณบริสุทธิ์
โปรดเป่าลมหายใจเข้าสู่ตัวข้าพเจ้า” แล้วหรือยัง เขาตอบว่า “ใช่”
ผมให้เขาขึ้นรถของผมทันทีที่เขาขึ้นรถ ผมก็รู้ทันทีว่าวิญญาณชั่วร้ายอยู่กับเขา ผมพูดกับเขาอย่างล้อเล่นว่า “คุณรู้ใช่ไหมว่าคุณมีวิญญาณชั่วร้ายอยู่?”
เขาตอบว่า “ใช่ครับ ผมมีเยอะเลย — แล้วตัวนี้ชื่ออะไรครับ?”
ผมบอกเขาว่าผมจะถามพระเจ้าผู้ช่วยให้รอด
ชายคนนี้นั่งคงตูดมอย่างแปลกๆ ตลอดทั้งทาง เมื่อเย็น ฉันไปวัดเซนต์โรสในเมืองมิงโกลส์ไฮม์เพื่อร่วมพิธีมิสซาใหญ่
หลังรับศีลมหาสนิท ฉันรู้สึกถึงความสงบ ความอบอุ่น และความสันติภายในตัว ฉันจึงถามพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดเกี่ยวกับชายที่ฉันให้ขึ้นรถไปด้วย ช่วงหนึ่ง
ฉันไม่ได้ยินอะไรเลย แล้วฉันก็ได้ยินว่า: ‘เราทำให้วิญญาณของเจ้าบริสุทธิ์’
เนื่องจากผมได้ต่อสู้กับวิญญาณชั่วมาหลายวันแล้ว ผมจึงพูดกับพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดว่า: “วิญญาณของผมคงดูเหมือนไก่ที่ถูกถอนขนแล้ว”
ผมหัวเราะขณะพูดคำนั้น
เมื่อกลับบ้านมา มีชายคนหนึ่งรออยู่ — สมาชิกในครอบครัวของฉันที่กำลังผ่านกระบวนการหย่าร้าง แต่ตลอดชีวิตเขาไปโบสถ์เพียงไม่กี่ครั้งเท่านั้น
เขากัดเล็บมืออยู่ตลอดเวลาและดูไม่สนใจเลย เขาเห็นข้อผิดพลาดในทุกสิ่ง ยกเว้นในตัวเขาเอง เมื่อฉันเห็นเช่นนี้
ฉันจึงเข้าไปในห้องอีกห้องและสวดบทขับไล่ปีศาจเพื่อเขาและสามีของฉัน

23 มกราคม 1992 – วันพฤหัสบดี

ฉันถามพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดอีกครั้งเกี่ยวกับชายที่ฉันให้ขึ้นรถไปด้วย โดยถามว่าพวกปีศาจเหล่านั้นคือใคร เพราะฉันรู้สึกได้ถึงพวกมันในตัวเขา
พระเจ้าผู้ช่วยให้รอด: “ตัวหลักคือลูซิเฟอร์ มีหลายตัว ตัวหลักนั้นทุกขกรรมที่สุด เมื่อพวกมันอยู่รอบตัวคุณ ก็มักจะมีหลายตัวเสมอ”
ฉันถามพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดว่าฉันกำลังต่อสู้กับลูซิเฟอร์แล้วหรือไม่ พระเจ้าผู้ช่วยให้รอด: “ใช่ ลูกสาวของข้า
เจ้าได้ต่อสู้กับเขาหลายครั้งแล้ว” แต่ฉันบอกว่าฉันไม่อาจต่อสู้กับเขาได้
พระเจ้าผู้ช่วยให้รอด: “นั่นคือเหตุผลที่ข้าบอกเจ้าว่า ข้าอยู่กับเจ้าเสมอ”
ลูซิเฟอร์สามารถอยู่ที่ไหนก็ได้; เขาเป็นอิสระและสามารถล่องลอยใครก็ได้
แล้วฉันก็ถามพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดว่าทำไมบาทหลวงวอกท์ไม่จุดแสงนิรันดร์ในวันอังคาร ทั้งที่ท่านอยู่ในโบสถ์ ส่วนคุณเมสเนอร์มาถึงที่หลังและจุดแสงนิรันดร์
พระเจ้าผู้ช่วยให้รอด: “ลูกเห็นไหม; ลูกยังมีชีวิตอยู่”
ผมไม่เข้าใจเรื่องนั้นนัก จึงถามต่อ พระเจ้าผู้ช่วยให้รอด: “หลายคนได้ตายไปแล้ว พวกเขาไม่มีชีวิตอยู่ และไม่สามารถมองเห็นได้อีกต่อไป”
หลังจากนั้น ผมถามเกี่ยวกับโทรทัศน์
พระเจ้าผู้ช่วยให้รอด: “ใครที่ดูมัน ก็คือผู้บูชารูปเคารพ”
ผมถามว่าผมควรดูมันไหม พระเจ้าผู้ช่วยให้รอดให้อุบายมาเมื่อกลับถึงบ้าน สิ่งแรกที่ผมทำคือนำโทรทัศน์ลงชั้นล่างแล้วดูมันให้แตก เพื่อไม่ให้ใครดูมันได้อีก
ผมไม่ต้องการขายมัน แต่มันจะอายุเพียงสองปีเท่านั้น เพราะผมไม่ต้องการให้ใครดูโทรทัศน์อีก
เมื่อกลับถึงบ้าน สิ่งแรกที่ผมทำคือนำโทรทัศน์ลงชั้นล่างแล้วดูมันให้แตก เพื่อไม่ให้ใครสามารถดูมันได้อีก ผมไม่ต้องการขายมัน
แต่มันจะอายุเพียงสองปีเท่านั้น เพราะผมไม่ต้องการให้ใครดูมันล่องลอย
ตอนเย็น: สวัสดิครับ พระเยซูในชุดสีแดง:
ผมถามพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดเกี่ยวกับโทรทัศน์
พระเจ้าผู้ช่วยให้รอด: “ลูกทำถูกแล้ว นี่คือการที่ใกล้ฉันมากขึ้น”
หลังจากนั้น ผมถามพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดเกี่ยวกับงานศิลปะ ผมถามว่าท่านจะทำอะไร
หากพระองค์อยู่ในตำแหน่งของฉัน พระองค์จะชอบรับศีลมหาสนิทด้วยงานศิลปะหรือไม่มีงานศิลปะมากกว่า

พระเจ้าผู้ช่วยให้รอด: “ลูกสาวของพ่อ สิ่งนี้สำคัญกับพ่อมาก พ่อจะแนะนำให้พระเจ้าใช้จนรับศีลเสมอ”

ฉันถามว่าฉันสามารถบอกเรื่องนี้กับคุณพ่อออกได้หรือไม่

พระเจ้าผู้ช่วยให้รอด: “ใช่ ลูกสามารถบอกท่านได้ทุกอย่างด้วยความรัก”

ชายคนนั้นที่ฉันได้สวดมนต์อธิษฐานให้เมื่อวานนี้ มาเยี่ยมฉันที่คลินิกวันนี้ และบอกฉันว่าเขาไม่ได้นอนทั้งคืนและตัวเปียกโชกไปด้วยเหงื่อ

ฉันได้บอกเขาซ้ำแล้วซ้ำเล่าว่าเขาควรสวดมนต์และไปสวดภาวนา แต่เขาไม่ทำ

24 มกราคม 1992 – วันศุกร์

HI. พิธีมิสซาในชุดสีแดง

คู่รักวัยหนุ่มสาวที่อยู่ร่วมกันโดยไม่ได้แต่งงานได้โทรมาหาผมหลายครั้งแล้ว

และเชิญผมไปดูหนังเกี่ยวกับสถานที่ปรากฏตัวของวิญญาณในสวิตเซอร์แลนด์ใกล้เมืองเซนต์กัลเลน พวกเขาพยายามกดดันผมอย่างหนักให้ไปที่นั่นด้วย

พระเจ้าผู้ช่วยให้รอดได้บอกฉันแล้วว่า: “คุณไม่จำเป็นต้องดูหนังนั้น”

25 มกราคม 1992 – วันเสาร์

มิสซาเวลา 7.15 น. ที่ Waghäusel:

ผมเห็นพระคุณพ่อยืนอยู่ในความมืดอีกครั้งก่อนพิธีถวายศีลมหาสนิท พระคุณพ่อเวอร์เนอร์ เอโกน หลังจากพิธีถวายศีลมหาสนิท

ความสว่างก็เพิ่มขึ้นเล็กน้อย ผมได้อธิษฐานเผื่อท่าน ผมนั่งอยู่ที่แถวหน้าสุด อย่างไรก็ตาม พระคุณพ่อเวอร์เนอร์ เอโกน ไม่สามารถมองตามผมได้

ต่างจากพระคุณพ่อท่านอื่น ๆ ผมรู้สึกประหลาดใจมากที่ท่านไม่ได้กล่าวคำอธิษฐานแทนผู้อื่น

เวลา 12.15 น. ที่บ้าน หลังจากสวดเองเจสิส ฉันรับศีลมหาสนิททางจิตวิญญาณ ฉันถามพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดว่าทำไมคุณพ่อเวอร์เนอร์

เอโกนจึงไม่ได้สวดคำวิงวอน

พระเจ้าผู้ช่วยให้รอด: “เขาทำไม่ได้”

ฉันพูด: “ฉันไม่เข้าใจเรื่องนี้; คุณอธิบายให้ฉันเข้าใจชัดเจนขึ้นได้ไหม?” พระเจ้าผู้ช่วยให้รอด: “ซาตานไม่ยอมให้เขาพูด”

นี่คือพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดที่ฉันได้พบได้ในความมืด

แม้ว่าวันนี้ผมจะไม่อยากไปวาทะเทศน์เลย เพื่อไม่ต้องเห็นเรื่องนี้

ผมอยากไปวัดโรสทาลในเมืองมิงโกลส์โฮมมากกว่า แต่ลูกชายผมจอดรถไว้จนทำให้ผมไม่สามารถขับออกมาได้ ดังนั้น ผมจึงมาสาย

และคงไม่ทันถึงมิงโกลส์โฮมก่อนเวลา 7.00 น. ซึ่งเป็นเวลาที่พิธีมิสซาเริ่มขึ้น

คงเป็นพระประสงค์ของพระเจ้าที่ฉันไปวาทะเทศน์

17.15 น.: ฉันร้องไห้อย่างขมขื่น และสงสัยว่าฉันควรเขียนหนังสือวันนี้เพื่อใคร และจะมีใครอ่านมันหรือไม่

ฉันถามพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดว่าฉันควรเขียนมันหรือไม่

พระเจ้าผู้ช่วยให้รอด: “ลูกต้องเขียนนะ ลูกสาวของพ่อ; มันจะช่วยใครสักคนได้”

ฉันถามแทนมารีออนใน W. ว่าเธอสามารถพิมพ์บันทึกนี้ได้หรือไม่ พระเจ้าผู้ช่วยให้รอด: “ได้ ฉันได้ประทานพระคุณให้เธอทำเช่นนั้นแล้ว”

26 มกราคม 1992 – วันอาทิตย์

พ่อออกตีปวยในวันอาทิตย์และไม่สามารถจัดมิสซาได้

ฉันตื่นขึ้นเวลา 5.00 น., สวดสายประคำและคำอธิษฐานอื่นๆ

ฉันจุดเทียนเพื่อวิญญาณผู้ยากไร้ และเพื่อพระเจ้าและสมาชิกคณะนักบวชที่ยังอยู่ในไฟชำระ และฉันได้พรมน้ำมันตักให้พวกเขา หลังจากการสวดมนต์

ฉันได้รวมจิตกับพระเจ้าผู้ช่วยให้รอด ฉันถามพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดเกี่ยวกับมิส เบเนดิกซ์ เนื่องจากวันนี้เธอเป็นผู้นำการมีสการพระวอนะ ว่าสิ่งนี้ถูกต้องหรือผิด

พระเจ้าผู้ช่วยให้รอด: “ใช่ ลูกสาวของพ่อ นี่คือการผจญทางศาสนาอย่างสิ้นเชิง

ฉันบอกกับพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดว่า พระสงฆ์ท่านนั้นก็ได้โอนุมัติเรื่องนี้แล้ว พระเจ้าผู้ช่วยให้รอด:

‘ท่านต้องรับผิดชอบเรื่องนี้เอง’

ฉัน: “ฉันสามารถพูดเรื่องนี้ในกลุ่มสวดมนต์ได้ไหม?” ฉันกำลังคิดถึงคุณอัมบรซ ซึ่งเคยกล่าวว่าไม่ควรพูดอะไรเกี่ยวกับพระเจ้าเลย

พระผู้ช่วยให้รอด: “อย่าฟังคำพูดของผู้คนหากมันขัดแย้งกับสิ่งที่ฉันสอนคุณ

ฉันถามว่าทำไมผู้เชื่อทั่วไปจึงทำเช่นนั้น โดยอ้างถึงการแจกลัทธิศาสนา พระผู้ช่วยให้รอด: ‘พวกเขาไม่มีความเคารพต่อฉัน; พวกเขาไม่ฟังเสียงของฉัน ผู้คนเป็นผู้ร่วมกระทำผิด’

ผม: “ทำไมต้องเป็นประชาชน?”

พระผู้ช่วยให้รอด: “เพราะพวกเขาไม่สวดภาวนาพอสำหรับพวกเขา (สำหรับบรรพชา)”

ผม: “แต่มีหลายคนก็พอใจกับสิ่งนี้ เช่น แม่ยายของผม ตัวอย่างเช่น?” พระผู้ช่วยให้รอด: “พวกเขาตาบอด”

(ผมไม่อยากเขียนว่า ‘ตาบอด’ แต่พระผู้ช่วยให้รอดบอกผมว่า ‘เขียนไป’) แล้วพระผู้ช่วยให้รอดก็กล่าวต่อว่า:

‘ใจที่แข็งกระด้างนั้นยากที่จะนำทาง’ ผม: ‘พระผู้ช่วยให้รอดของข้าพระองค์ ข้าพระองค์ควรทำอะไรดี?’

พระผู้ช่วยให้รอด: “จงอธิษฐานเพื่อเรื่องนี้”

ผม: “พระผู้ช่วยให้รอดของข้า แต่หากเป็นเช่นนั้น

พระองค์จะถูกรังแกและถูกทำให้เสื่อมเสียเกียรติอย่างมาก” พระผู้ช่วยให้รอด: “ใช่

ข้าถูกเช่นนั้นมานานแล้ว”

ฉัน: “ทำไมท่านจึงยอมให้เรื่องนี้เกิดขึ้น?”

พระผู้ช่วยให้รอด: “เพราะข้ายังรักมนุษยชาติ” ข้า:

“ท่านสามารถบอกข้าได้อีกไหมเกี่ยวกับเรื่องนี้?”

พระผู้ช่วยให้รอด: “ข้าพเจ้ายังคงเป็นพระเยซูผู้ทนทุกข์”

ตอนเย็น ฉันได้เข้าร่วมพิธีมิสซาใหญ่ที่โบสถ์เซนต์โรซ

วันนี้เราเริ่มพิมพ์บันทึกประจำวันแล้ว

27 มกราคม 1992 – วันจันทร์

ฉันถามพระผู้ช่วยให้รอดเกี่ยวกับพิธีกรรมแห่งพระวจนะ และบอกท่านว่าบรรดาพระสังฆราชต่างสนับสนุนพิธีกรรมนี้

พระผู้ช่วยให้รอด: “บรรดาพระสังฆราชที่สนับสนุนพิธีกรรมเหล่านี้ – ลูกต้องไม่ฟังพวกเขาในทุกกรณี” พระผู้ช่วยให้รอด: “ฟังฉันนะ ลูกสาวของฉัน”

ฉัน: “ฉันจะเชื่อเสมอว่าท่านอยู่กับฉันและอยู่ข้างฉัน” พระผู้ช่วยให้รอด: “ใช่ จงเชื่อเถิด ลูกสาวของข้า”

ฉัน: “ฉันต้องรู้อะไรเมื่อมีสิ่งใดกำลังมาหาฉัน?”

ผู้ช่วยให้รอด: “ซาตานจะทดสอบคุณ ลูกจะพูดคุยกับพระสังฆราชด้วย ฉันจะพูดแทนลูก จงซื่อสัตย์ต่อฉันและยืนหยัดอย่างมั่นคง ซาตานจะกล่าวหาลูกว่ามีข้อผิดพลาดมากมาย แต่สิ่งเหล่านี้ไม่ใช่ความผิดของลูก นี่คือการผิดที่คริสตจักรได้ก่อขึ้น ลูกจะได้รับคำขู่มากมาย อย่ารับคำขู่เหล่านี้ จงยึดมั่นในความจริง เพราะในที่สุดความจริงจะชนะ อย่าใจร้อน จงอดทน”

ผม: “ขอบคุณสำหรับคำพูดที่อบอุ่นเหล่านี้ครับ

ตอนเย็น มีพิธีมิสซาเพื่ออุทิศส่วนกุศลให้แก่ดวงวิญญาณที่โบสถ์ในเมืองโรก คุณพ่อวอกท์ไม่สบาย คุณพ่อเวเตอร์จึงเป็นประธานพิธีมิสซา

หลังจากนั้น เวลา 20.00 น. — กลุ่มสวดมนต์ มีผู้คนมาร่วมจำนวนมาก คุณพ่อโดชาร์ตรับฟังการสวดภาวนา โฮลเกอร์

ซึ่งมักสวดบทเองเจลส์กับผมในห้องสวดมนต์ที่ทำงานในช่วงพักกลางวัน ได้มาร่วมกลุ่มสวดมนต์กับผมเป็นครั้งแรกในวันนี้

เขามาที่นี่พร้อมกับคริสโตฟจากฮิลส์บอร์น

ผมเป็นใช้หวัดและกำลังลาป่วย

28 มกราคม 1992 — วันอังคาร

ผมนอนอยู่บนเตียงและสวดภาวนา เมื่อคืนที่ผ่านมา ฟรีโดลินโทรมาถามว่าผมจะขอให้พระผู้ช่วยให้รอดตรัสได้หรือไม่

ว่าในอดีตเคยมีการปรากฏตัวของพระแม่มารีในลักเซมเบิร์ก — ที่คลอดอาคียอยู่ — หรือไม่

ฉันบอกฟรีโดลินว่าฉันรู้สึกอับอายหากต้องถามพระผู้ช่วยให้รอดเรื่องเช่นนี้ และไม่แน่ใจว่าจะทำเช่นนั้นหรือไม่

เพราะมันดูเหมือนเป็นเพียงความอยากรู้อยากเห็น ซึ่งฉันไม่ชอบสิ่งนั้น แต่วันนี้

หลังจากสวดมนต์และในขณะที่อยู่ในความสามัคคีกับพระผู้ช่วยให้รอดระหว่างการรับศีลมหาสนิททางจิตวิญญาณ ฉันก็ถามไปจนได้

พระผู้ช่วยให้รอด: “ใช่ ลูกสาวของพ่อ นั้นถูกต้องแล้ว มีการปรากฏตัวของพระแม่มารีที่นั่น”

ฉันถามว่ามีการปรากฏตัวเพียงครั้งเดียวหรือไม่

พระผู้ช่วยให้รอด: “หลายครั้ง.”

มีใครนับกดครึ่งประตูสามครั้ง แต่เมื่อฉันไปเปิดประตู ก็ไม่มีใครอยู่เลย ฉันจึงต่อ tụcสวดภาวนาและรวมตัวกับพระผู้ช่วยให้รอดอีกครั้ง
ฉันถามถึงคุณพ่อเวเตอร์ ซึ่งกำลังทำหน้าที่แทนคุณพ่อออกท์ ท่านแจกศีลมหาสนิทเร็วจนเกือบหลุดออกจากปากฉันอีกครั้ง
ฉันถามพระผู้ช่วยให้รอดว่านั่นเป็นความผิดของฉันหรือไม่

พระผู้ช่วยให้รอด: “พระสงฆ์กำลังแจกศีลมหาสนิทโดยไม่มีคารพ”

เวลา 9.25 น. ผมถูกรบกวนอีกครั้ง Fridolin โทรมาอีกครั้งและถามเกี่ยวกับการปรากฏตัวในลักเซมเบิร์ก ผมบอกเขาว่าพระผู้ช่วยให้รอดได้ตรัสไว้อย่างไร
หลังจากนั้น ผมได้รวมตัวกับพระผู้ช่วยให้รอดเป็นครั้งที่สาม และถามต่อว่า:

“พระผู้ช่วยให้รอด พระคุณพ่อแจกศีลมหาสนิทเร็วเกินไปหรือไม่? แนนอนว่าเขามัวเวลาพอ” ผมถามต่อว่านั่นเป็นเพราะมีผู้คนจำนวนมาก
และเพราะไม่มีผู้ช่วยแจกศีลมหาสนิทอยู่ด้วยหรือไม่

พระผู้ช่วยให้รอด: “ใช่ นั่นคือความกลัวมนุษย์ วิทยาลัยชีววิทยายามปลูกฝังความกลัวมนุษย์ในตัวพระสงฆ์ก่อน”

ผมบอกว่าเอริชคิดว่าวิธีที่พ่อเวเตอร์ทำนั้นดูน่ารักมาก

พระผู้ช่วยให้รอด: “ไม่ใช่ทุกคนที่มองสิ่งต่าง ๆ ในทางเดียวกัน คุณมักมองเห็นมากกว่าคนอื่น ๆ เสมอ”

เมื่อผมกำลังรับศีลมหาสนิท และมันห้อยออกมาครึ่งทางจากปาก ผมกำลังจะใช้มือดันมันเข้าปาก แล้วฉันก็ได้ยินเสียงหนึ่งว่า: “อย่าแตะมันด้วยนิ้วมือ”
ดังนั้นฉันจึงไม่ทำเช่นนั้น และในวันนั้นเอง ขนบบังคับศีลก็เข้าสู่ปากฉันเอง วันนี้ฉันได้ถามพระผู้ช่วยให้รอดว่าใครคือผู้ที่พูดกับฉันอย่างนั้นเมื่อวานนี้
เพราะในขณะที่ฉันได้ยินเสียงนั้น ฉันยังไม่ได้รวมเป็นหนึ่งเดียวกับพระผู้ช่วยให้รอด

พระผู้ช่วยให้รอด: “นั่นคือทูตสวรรค์ผู้คุ้มครองของคุณ เขาพูดกับคุณบ่อยครั้ง”

ฉัน: “ดีจริงๆ ที่ฉันได้เคารพเทวดาผู้คุ้มครองและสวดภาวนาต่อท่าน” เมื่อคืนที่ผ่านมามีกลุ่มสวดภาวนา:

ในขณะที่คนอื่น ๆ กำลังรับศีลมหาสนิทตามพิธีกรรม ฉันได้รวมตัวกับ

ผู้ช่วยให้รอดทางจิตวิญญาณ เพราะฉันได้รับศีลมหาสนิทแล้วที่โบสถ์ในเมืองโร

ฉันรู้สึกไม่สงบและสามารถรวมตัวกับผู้ช่วยให้รอดได้ก็ต่อเมื่อผ่านไปไม่กี่นาที ฉันจึงถามผู้ช่วยให้รอดว่านั่นคืออะไร

พระผู้ช่วยให้รอด: “วิญญาณชั่วพยายามแอบเข้ามาและแทนที่ข้า แต่เมื่อข้าอยู่ที่นั่น มันจะรู้สึกถึงการมีอยู่ของข้าและถอยออกไป

ทุกวิญญาณต้องระมัดระวังว่าใครอยู่ในที่พำนักของตน ข้าจะเข้ามาได้ก็ต่อเมื่อที่พำนักนั้นบริสุทธิ์และว่างเปล่าเท่านั้น”

หลังจากนั้น ฉันได้รวมตัวกับพระผู้ช่วยให้รอดอย่างลึกซึ้งจนไม่อยากแยกจากพระองค์เลย แต่ผู้คนกำลังรอให้ฉันต่อ tụcการสวดภาวนาด้วยพวกเขา
แม้ว่าพระคุณพ่อโดชาร์ตจะยืนอยู่ข้างๆ ฉัน

ฉันถามพระผู้ช่วยให้รอดว่า การที่ฉันตัดขาดความรวมเป็นหนึ่งกับพระองค์นั้นถูกต้องหรือไม่ พระผู้ช่วยให้รอดตรัสว่า

“ทุกคนมีอิสระที่จะทำตามความประสงค์ของตนเอง; ไม่มีใครสามารถแยกคุณออกจากฉันได้ เว้นแต่ด้วยความประสงค์ของคุณเอง”

เมื่อฉันเปิดตาขึ้นเมื่อวานนี้ ทุกคนกำลังมองมาที่ฉัน เพราะฉันคงได้รวมเป็นหนึ่งกับพระผู้ช่วยให้รอดนานกว่าคนอื่น ๆ โอ้ หากแต่คนอื่น ๆ

รู้ว่ามันสวยงามเพียงใด พวกเขาก็คงจะรวมเป็นหนึ่งกับพระองค์นานขึ้นเช่นกัน หลังจากนั้น ฉันได้สวดบท “วิญญาณของพระคริสต์—

โปรดชำระฉันให้บริสุทธิ์” ร่วมกับกลุ่มผู้สวดมนต์ทั้งหมด

วันนี้ พระผู้ช่วยให้รอดได้บอกฉันอีกครั้งว่า ฉันเป็นหนามที่กีดขวางวิญญาณชั่ว แต่ฉันยังไม่เข้าใจเรื่องนี้อย่างถ่องแท้ ฉันกำลังจดจำคำหนึ่งไว้ในใจ: ลูกา

21:36 ‘จงเฝ้าระวังและอธิษฐานอยู่เสมอ เพื่อท่านจะได้รอดพ้นจากทุกสิ่งที่กำลังจะเกิดขึ้น และยืนอยู่ต่อหน้าพระบุตรแห่งมนุษย์’

เวลา 15.00 น. ฉันได้อธิษฐานที่บ้านต่อพระแม่มารี ขอให้พระแม่ทรงนำฉันไปพบพระผู้ช่วยให้รอด

ฉันได้ขอพระผู้ช่วยให้รอดให้ช่วยคลอจากลักเซมเบิร์ก ซึ่งฉันยังไม่รู้จักเขาเป็นการส่วนตัว แต่ฉันได้อธิษฐานเพื่อเขามาเป็นเวลานานแล้ว

พระผู้ช่วยให้รอด: “เขาได้รับการเลือกแล้ว เขาจะกลายเป็นพระสงฆ์ ต้องอธิษฐานเพื่อเขาอย่างมาก” ผมกล่าวว่า: “เขากำลังอยู่ภายใต้ความกดดันอย่างหนัก”

พระผู้ช่วยให้รอด: “ทุกคนที่ถูกเลือกต้องเผชิญกับการล่อลวงที่รุนแรง” ฉันถามว่าทำไม

พระผู้ช่วยให้รอด: “ลูกสาวของพ่อ ชาตานต้องการชัยชนะ” ฉัน:

“ยังมีหวังสำหรับโคลิดไหม?”

พระผู้ช่วยให้รอด: “ชาตานจะถูกปราบปรามในไม่ช้า”

ฉันท: “แล้วจึงมีความหวัง” พระผู้ช่วยให้รอด: “ใช่ คุณมีความหวังได้”

ฉันท: “ใช่ครับ พระผู้ช่วยให้รอด แต่เขากำลังพยายามอยู่ตอนนี้”

พระผู้ช่วยให้รอด: “เขาจะไม่พอใจกับงานนี้”

แล้วฉันทก็ถามพระผู้ช่วยให้รอดเกี่ยวกับนักเรียนใหม่ในแลนด์เซอร์โฮเฟิน ชื่อแอนเดรียส ฟรีดลินได้แนะนำให้ฉันทอธิษฐานเพื่อเขา

พระผู้ช่วยให้รอด: “นี่คือความล่อลวงที่เขาต้องผ่านพ้นไป” ผม: “จากท่าน

หรือจากวิญญาณชั่ว?”

พระผู้ช่วยให้รอด: “จากวิญญาณชั่ว เพราะวิญญาณชั่วนั้นไม่มีสิ่งใดที่มันรักมากไปกว่าการบังคับให้พระสงฆ์รับศีลมหาสนิทด้วยมือ” ผมถามว่าทำไม

พระผู้ช่วยให้รอด: “เพราะขาดความเคารพ ซาตานรู้จุดอ่อนของมนุษย์” ผม: “ผมบอกฟรีดลินได้ไหมครับ?”

พระผู้ช่วยให้รอด: “นั่นคือเหตุผลที่ข้าได้บอกเจ้าเรื่องนี้”

ผม: “ขอบคุณครับ พระเจ้าและพระผู้เป็นเจ้าของผม ผมจะบอกเขาครับ.”

ผมโทรให้ฟรีดลินทันทีและเล่าให้เขาฟังทุกอย่าง เขาจึงเขียนบันทึกไว้ทั้งหมด แล้วเขากล่าวว่า: “แปลจริงๆ

เมื่อวานผมไม่กล้าถามว่าคุณจะถามพระผู้ช่วยให้รอดได้ไหมว่า โคลด คือผู้ที่ถูกเลือกหรือไม่

ผมอยากรู้ และท่านก็ถามพระผู้ช่วยให้รอด ผมบอกเขาว่าสำหรับผม นี่คือการยืนยันว่าสิ่งที่ทำนั้นถูกต้อง

29 มกราคม 1992 — วันพุธ

ฉันทอธิษฐานบนเตียง หลังจากอธิษฐานนาน ฉันทบอกพระผู้ช่วยให้รอดว่าฉันทเป็นคนบาปมาก

ยังเข้าใกล้พระผู้ช่วยให้รอดมากเท่าไร ฉันทก็ยังรู้สึกว่าเป็นคนบาปมากขึ้นเท่านั้น ฉันทร้องไห้ และตอนแรกไม่กล้าถามพระผู้ช่วยให้รอดอะไรเลย แต่แล้วฉันทก็ถามแทนลูกชายของฉันทว่า เขายังมีโอกาสที่จะเป็นพระสงฆ์ได้หรือไม่

พระผู้ช่วยให้รอด: “ปล่อยให้ฉันทจัดการเอง”

จากนั้นฉันทก็ถามว่าฉันทควรเดินหน้าต่อไปหรือไม่ เนื่องจากฉันทปฏิเสธที่จะทำหน้าที่เป็นผู้แจกศีลมหาสนิท พระผู้ช่วยให้รอด: “ลูกเอ๋ย จงทำตามที่ข้าได้บอกลูกมาจนถึงตอนนี้”

ฉันทถามว่าฉันทต้องนั่งเจียมเหมือนพี่สาวฟาลุสตีนาหรือไม่ พระผู้ช่วยให้รอด: “เธอไม่จำเป็นต้องนั่งเจียม;

แต่ยุคสมัยนี้เรียกร้องให้ทำเช่นนั้น” ฉันท: “ฉันทไม่เข้าใจว่ายุคสมัยนี้เรียกร้องให้ทำเช่นนั้น”

พระผู้ช่วยให้รอด: “ลูกสาวของข้า เวลาของเรานั้นน้อยมาก

คำนี้ทำให้ฉันทไม่เข้าใจอีก และฉันทถามว่า มันเหมือนตอนที่ฉันทไปทำงานและพยายามทำให้เร็วขึ้นเพื่อไม่ให้มาสายหรือไม่

พระผู้ช่วยให้รอด: “และเราต้องการให้ลูกอยู่ที่ที่เราต้องการให้ลูกอยู่” ฉันท: “แต่เวลานั้นเป็นนิรันดร์”

ผู้ช่วยให้รอด: “สำหรับฉันท.”

ฉันท: “ดังนั้น เราจึงมีเวลาที่จำกัด” พระผู้ช่วยให้รอด: “ใช่ ลูกสาวของข้า”

ฉันท: “แล้วใครจึงยังได้รับการช่วยกู้ได้?” พระผู้ช่วยให้รอด: “น้อยมาก

พวกเขาทุกคนรู้ว่าตัวเองกำลังทำอะไร”

ฉันท: “แต่ท่านเคยกล่าวบนไม้กางเขนว่า ‘พระบิดา โปรดอภัยให้พวกเขาเถิด เพราะพวกเขาไม่รู้วาทนเองกำลังทำอะไรอยู่’ ผู้ช่วยให้รอด: “พวกเขาทุกคนมีเวลาพอที่จะตระหนักวาทนเองกำลังทำอะไรอยู่”

ฉันท: “ความชั่วร้ายและความไม่เคารพมากมายเหลือเกิน ฉันทเห็นโลกนี้จมอยู่ในบาปอันใหญ่หลวง” พระผู้ช่วยให้รอด:

“และข้าไม่สามารถยกมันขึ้นได้อีกต่อไปแล้ว”

ผม: “พระเจ้า ท่านกล่าวว่าท่านมีเวลาชั่วนิรันดร์เพื่อลงโทษ” พระผู้ช่วยให้รอด: “โอ้ ลูกสาวของข้า

มันล้นหลามไปด้วยความโหดร้าย”

มันยากมากสำหรับฉันทจนฉันทไม่สามารถถามคำถามหรือพูดคุยกับพระผู้ช่วยให้รอดได้อีกแล้ว ฉันทต้องรับเรื่องนี้ไว้ก่อน

ฉันท: “โอ้ พระเจ้า ฉันทควรไปพบพระสงฆ์ได้ไหมคะ?”

ฉันไม่สามารถกลืนน้ำตาไว้ได้; มันเหมือนมีใครสักคนกำลังร้องไห้ร่วมกับฉัน

ผู้ช่วยให้รอด: “ใช่ ลูกสาวของข้า ความกลัวมนุษย์เป็นความชั่วร้ายใหญ่หลวงที่สามารถทำให้ผู้คนตกขี้ทรานได้”

ผม: “ความกลัวคนสามารถนำคนไปสู่ขุมบรกดได้หรือไม่?” ผู้ช่วยให้รอด: “ได้.”

ฉันทัน: “พระสงฆ์จะเชื่อเรื่องนั้นไหม?” พระผู้ช่วยให้รอด:

“เพียงไม่กี่คนเท่านั้น”

ตลอดเวลาที่ผ่านมา ฉันทันรู้สึกถึงความอบอุ่นและความสงบ ความนิ่งสงบพิเศษภายในตัวฉันทัน มันเป็นความรู้สึกที่สวยงามมาก

และคุณรู้สึกเหมือนหลุดพ้นจากทุกสิ่งในโลกนี้ “ข้าขอบพระคุณพระองค์ ในช่วงเวลาเช่นนี้ ความเชื่อของข้าลึกซึ้งเป็นพิเศษ

ในช่วงเวลาแห่งการรวมเป็นหนึ่งนี้ ข้าไม่มีความสงสัยแม้แต่น้อย และไม่มีความรู้สึกลัวว่าสิ่งใดอาจผิดปกติกับข้า

ทำไมฉันทันจึงไม่สามารถคงอยู่เช่นนี้ตลอดไปได้? ทำไมความล่อลวงเหล่านี้จึงยังคงมาหาข้าอยู่เสมอ?” ข้าได้กล่าวกับพระผู้ช่วยให้รอด

พระผู้ช่วยให้รอด:

“เจ้าจะหลุดพ้นจากสิ่งเหล่านั้นได้ก็ต่อเมื่ออยู่ในสวรรค์เท่านั้น” ฉันทัน:

“ท่านหมายถึงในสวรรค์ใช่ไหม?”

พระผู้ช่วยให้รอด: “ใช่ ใช่ คุณเดาถูกแล้ว”

ฉันทัน: “ฉันทันรักท่าน พระเจ้าและพระเจ้าของฉันทัน ด้วยทั้งหัวใจ ด้วยทั้งตัวและจิตวิญญาณของฉันทัน” พระผู้ช่วยให้รอด: “ฉันทันก็รักเธอเช่นกัน ลูกสาวของฉันทันจงไปอย่างสันติ”

ตั้งแต่เวลา 9.00 ถึง 11.00 ฉันทันได้สวดภาวนาหลายบทและสวดสายประคำพระจิตบริสุทธิ์ จากนั้นฉันทันได้รวมเป็นหนึ่งเดียวกับพระผู้ช่วยให้รอดประมาณ 30 นาที ฉันทันต้องกล่าวเพิ่มเติมว่าเมื่อคืนที่ผ่านมา ระหว่าง

2.00 และ 3.00 น. ฉันทันได้สวดสายประคำแห่งความเศร้าโศก สายประคำแห่งบาดแผล และบทสวดพระโลหิตอันล้ำค่า

ในช่วงบ่าย ในป่า ฉันทันได้สวดสายประคำอีกสองชุดเป็นภาษาละติน พร้อมด้วยคำอธิษฐานอื่นๆ หลังจากสวดสายประคำชุดแรก นกๆ

ก็ร้องเพลงอย่างไพเราะร่วมกับฉันทันอีกครั้ง ในบทสวด “อาเอล แมรี” ของลูร์ด

มาหลายวันแล้วที่ฉันทันได้อธิษฐานเพื่อคุณพ่อเลซ ซึ่งฉันทันได้พบท่านที่โบสถ์เซนต์โรซ มีแรงดึงดูดให้ฉันทันไปหาท่านและพูดคุยกับท่าน เมื่อฉันทันกลับจากป่า

ฉันทันได้ไปต่อหน้าพระรูปพระแม่มาเรียและอธิษฐานที่นั่น จากนั้นฉันทันได้ไปต่อหน้าไม้กางเขนของพระเยซูและอธิษฐานสั้นๆ

แล้วฉันทันได้รวมจิตกับพระผู้ช่วยให้รอด ผมรู้สึกใจร้อนเล็กน้อยและไม่ใส่ใจจิตวิญญาณของตัวเองอย่างเต็มที่

แม้ผมจะพบความสงบภายในตัวเอง แต่สิ่งต่อไปนี้ก็เกิดขึ้น:

ผมถามพระผู้ช่วยให้รอดว่าผมควรไปพบคุณพ่อเลซหรือไม่ ว่านั่นเป็นพระประสงค์ของพระผู้ช่วยให้รอดหรือไม่ และว่าคุณพ่อจะพูดกับผมหรือไม่

แล้วเสียงนั้นก็พูดขึ้น “เธอต้องการอะไรกับพระสงฆ์?”

ฉันทันตอบอย่างลังเล: “เพื่อไปรับการสารภาพบาป และเพื่อพูดคุยเกี่ยวกับสิ่งที่ท่านได้บอกฉันทันในช่วงไม่กี่วันที่ผ่านมา”

เสียงนั้นกล่าวว่า: “คุณไม่จำเป็นต้องไปพบเขา วันนี้อยู่บ้านเถอะ”

ตอนแรกผมรู้สึกประหลาดใจ; ผมคิดทบทวนและทวนคำพูดนั้นในใจ (“อยู่บ้านวันนี้”) และสงสัยว่าเรื่องนี้หมายความว่าอย่างไร –

แน่นอนว่าพระผู้ช่วยให้รอดต้องการให้ผมไปโบสถ์วันนี้

ผมเริ่มมีความสงสัยและทำเครื่องหมายกางเขน แล้วผมก็รวมตัวกับพระผู้ช่วยให้รอดอีกครั้ง จากนั้นผมได้ยืนยันว่า:

“ตอนนี้คุณจำเสียงของฉันทันได้ไหม?”

ในใจฉันทันพูดกับตัวเองว่า: “ยังไม่ค่อยแน่ใจ”

แล้วฉันทันก็ได้ยืนยันว่า: “ไปหาพระสงฆ์เถอะ เขาจะพูดกับคุณ”

ฉันทันพูดกับพระผู้ช่วยให้รอดว่า: “ฉันทันต้องระมัดระวังเพื่อตรวจสอบว่าวิญญาณชั่วได้พูดกับฉันทันหรือไม่ และฉันทันได้เขียนเรื่องนี้ลงในสมุดบันทึกของฉันทันแล้ว”

พระผู้ช่วยให้รอด: “ทุกอย่างถูกต้องมาจนถึงตอนนี้แล้ว หากเป็นเช่นนั้น ฉันทันคงจะชี้ให้คุณรู้แล้ว”

หลังจากนั้น เมื่อรู้สึกมั่นใจขึ้น ฉันทันจึงไปพบพ่อเลซ ฉันทันพูดคุยกับท่านตั้งแต่ประมาณ 5.30 น. ถึง 6.30 น. ท่านบอกฉันทันสิ่งที่ฉันทันจำเป็นต้องรู้

และสิ่งนั้นช่วยฉันทันได้มาก พ่อเลซมาจากรัฐซาร์แลนด์ และเป็นผู้เผยแพร่ศาสนาในแอฟริกา ปัจจุบันท่านกำลังพักผ่อนที่เมืองมิงโกลส์โฮม

ท่านฟังผมอย่างตั้งใจ และบอกว่าผมควรฟังเสียงนั้นต่อไป และต้องเขียนทุกอย่างลงให้ครบถ้วน เพราะพระผู้ช่วยให้รอดต้องการจะข้าเรื่องบางอย่าง

สุดท้าย ผมไปสารภาพบาปกับท่าน ผมบอกท่านว่า ถึงแม้จะเป็นบาปเบา แต่พวกมันก็ทำให้ผมรู้สึกหนักใจ และผมต้องการจะบริสุทธิ์อย่างสมบูรณ์

จากนั้นผมเข้าไปในโบสถ์ สวดทางกางเขนสี่สัปดาห์ และหลังจากนั้นสวดสายประคำร่วมกับผู้ร่วมพิธี: คุณพ่อเลซเป็นประธานพิธีมิสซา

มันเป็นพิธีที่งดงามมาก

31 มกราคม 1992 — วันศุกร์

ฉันได้อธิษฐานบนเตียงเป็นเวลากว่าหนึ่งชั่วโมง เมื่อฉันอธิษฐานบทสวดประจำแห่งความเศร้าโศกเสร็จสิ้น ฉันได้รับศีลมหาสนิททางจิตวิญญาณ

ฉันถามพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดว่า: “เมื่อวานนี้ เป็นปีศาจที่พูดกับฉันก่อนใช่ไหม?”

พระเจ้าผู้ช่วยให้รอด: “ใช่.”

ฉัน: “แล้วมันคือตัวไหน?”

พระเจ้าผู้ช่วยให้รอด: “ปีศาจลูซิเฟอร์ ข้าได้อนุญาตให้คุณถูกล่อลวง” พระเจ้าผู้ช่วยให้รอด:

“นั่นคือวิธีที่เขาหลอกลวงผู้คนเกือบทั้งหมด”

ฉันนึกย้อนกลับถึงเมื่อวานและเสียงของปีศาจนั้น ไม่มีน้ำเสียงอ่อนโยนเหมือนเสียงของพระเจ้าผู้ช่วยให้รอด แต่กลับเป็นเสียงที่สั่งการและแหลมคม แล้วฉันก็พูดกับพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดว่า: “แต่ฉันกำลังพูดกับท่านอยู่ – แล้วทำไมเขาจึงสามารถพูดกับฉันได้?”

พระเจ้าผู้ช่วยให้รอด: “เราอนุญาตแล้ว; มิฉะนั้น เขาไม่ได้รับอนุญาตให้ทำเช่นนั้น”

เราต้องระวังตัวอยู่เสมอ เพราะดังที่พระเจ้าผู้ช่วยให้รอดได้ตรัสไว้ว่า เขาหลอกลวงผู้คนเกือบทั้งหมด

ผม: “เมื่อวานนี้ผมได้พูดคุยกับพ่อเลขประมาณหนึ่งชั่วโมง มีประโยชน์อะไรไหมครับ?” พระเจ้าผู้ช่วยให้รอด: “มีประโยชน์ครับ —

เป็นประโยชน์อย่างยิ่งสำหรับเขา”

ขณะนี้มือขวาและเท้าขวาของฉันกำลังเจ็บปวด ที่จุดที่พระเจ้าผู้ช่วยให้รอดถูกตอกด้วยตะปู สิ่งนี้เกิดขึ้นบ่อยครั้ง บางครั้งน้อยลง บางครั้งมากขึ้น

บางครั้งฉันแทบจะกรีดร้องด้วยความเจ็บปวด

ผมถามพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดว่าสิ่งนี้มีความหมายอย่างไร

พระเจ้าผู้ช่วยให้รอด: “นั่นคือซาตาน แต่เราจะนำความเจ็บปวดที่รุนแรงนี้ไปจากคุณ”

เมื่อในระหว่างที่ฉันกำลังทนทุกข์กับความเจ็บปวดนี้ ฉันอธิษฐานว่า ‘ฉันถวายความเจ็บปวดนี้เพื่อความรอดของวิญญาณมากมาย’ หรือ ‘ขอให้วิญญาณจำนวนมากกลับใจผ่านความเจ็บปวดนี้’ ความเจ็บปวดนั้นมักจะหายไปเสมอ มันเป็นเช่นเดียวกับกับอาการปวดหัวของฉัน:

เมื่อฉันอธิษฐานและรวมอาการปวดหัวของฉันกับความทุกข์ทรมานของพระเยซูเพื่อการกลับใจของผู้บาป อาการปวดหัวก็หายไป

ตั้งแต่รับบัพติศมาเมื่อแปดปีที่แล้ว ฉันไม่จำเป็นต้องใช้ยาเม็ดแก้ปวดแต่เม็ดเดียว แต่แทนนั้น ฉันใช้น้ำศักดิ์สิทธิ์ที่ได้รับการอภิเษกอย่างถูกต้อง

เกลือศักดิ์สิทธิ์สำหรับปรุงอาหาร และเทียนศักดิ์สิทธิ์ ‘ได้รับการอภิเษกอย่างถูกต้อง’ หมายความว่า: ได้รับการอภิเษกตามพิธีกรรมเก่าในภาษาละติน เพื่อความรอดของร่างกายและวิญญาณ

ในพิธีกรรมแบบเก่า ยังมีการสวดบทอธิษฐานขับไลปีศาจเหนือวัตถุที่ได้รับการอภิเษกด้วย บทอธิษฐานนี้มีความสำคัญอย่างยิ่งในยุคมืดของเรา

และมีการเติมเกลือที่ได้รับการอภิเษกลงในน้ำศักดิ์สิทธิ์ ซึ่งเป็นสิ่งที่พระสงฆ์สมัยใหม่ไม่ทำอีกต่อไป

พ่อเกบฮาร์ด เฮย์เดอร์ ทำพิธีอวยพรสิ่งของตามแบบที่ควรจะเป็น เขายังจัดเวลาที่เป็นสำหรับพิธีอวยพรด้วย

ผมขอบคุณพระเจ้าที่ยังได้เห็นสิ่งนี้ด้วยตาตนเอง

หลังจากการสวดภาวนาเป็นเวลาหนึ่งชั่วโมง ผมได้รวมจิตกับพระเจ้าผู้ช่วยให้รอด และถามพระองค์ว่าวิญญาณใดกำลังอยู่ในโคลนตม

เพราะผมนึกขึ้นได้ว่าพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดเคยบอกผมไว้ก่อนหน้านี้ว่าผมควรสวดภาวนาเพื่อผู้ที่อยู่ในโคลนตม

ผมได้ถามพระสงฆ์ห้าท่านแล้วว่าสิ่งนี้หมายความว่าอย่างไร และแต่ละท่านก็ให้คำตอบที่แตกต่างกัน

พระเจ้าผู้ช่วยให้รอด: “เขียนสิ่งนี้ลงไว้ วิญญาณที่รับศีลมหาสนิทอย่างไม่สมควรนั้นอยู่ในโคลนตม” (โคลนตมคือบาป)

พระเจ้าผู้ช่วยให้รอด: “โคลนนี้ทำให้เราขยะแขยง”

ผม: “วิญญาณใดที่รับศีลมหาสนิทอย่างไม่สมควร?” พระเจ้าผู้ช่วยให้รอด:

“ผู้ที่ดูหมิ่นเกียรติของพระเจ้า!”

พระเจ้าผู้ช่วยให้รอด: “ผู้ที่เข้าร่วมพิธีสารภาพบาปเพียงปีละหนึ่งหรือสองครั้ง และไม่ไปสารภาพบาป อยู่ในโคลนตม พระสงฆ์ทุกคนที่ (เพียง) แจกศีลมหาสนิทด้วยมือ อยู่ในโคลนตม ผู้ศรัทธาที่รับศีลมหาสนิทด้วยมือ พวกเขามีส่วนร่วมในความผิด เพราะไม่มีความเคารพต่อพระเจ้า”

ผม: “แล้วคุณพ่อเกบฮาร์ด เฮย์เดอร์ ก็ถูกต้อง; เขาบอกผมว่าผู้ที่รับศีลมหาสนิทอย่างไม่สมควรนั้นอยู่ในโคลนตม ส่วนพระสงฆ์ท่านอื่น ๆ

กลับพูดต่างออกไป คุณพ่อวอกก์ พระสงฆ์ประจำท้องถิ่นของผม ไม่เชื่อในสิ่งที่คุณพ่อเกบฮาร์ด เฮย์เดอร์ กล่าว” พระเจ้าผู้ช่วยให้รอด:

“พวกเขาเชื่อผมหรือไม่?”

ผมต้องบันทึกไว้: น่าสนใจที่พระสงฆ์อีกสี่ท่านที่ผมถามด้วย ก็ให้ศีลมหาสนิททั้งในมือและบนลิ้นเช่นกัน
พ่อเกบฮาร์ด เฮย์เดอร์ ไม่เคยแจกศีลมหาสนิทในมือเลยสักครั้ง; ท่านแจกแต่บนลิ้นเท่านั้น ตามที่ควรจะเป็น
ผมยังรู้จักพระสงฆ์อีกหลายท่านที่แจกศีลมหาสนิทบนลิ้นเท่านั้น ขอบคุณพระเจ้าที่ยังมีพระสงฆ์แบบนี้อยู่ ซึ่งไม่แจกศีลมหาสนิทในมือ
พระผู้ช่วยให้รอด: “จงอธิษฐานให้สิ่งสกปรกนี้ถูกจัดออกจากพระศาสนจักร” ผม: “โอ้ พระผู้ช่วยให้รอด
ผู้รับศีลมหาสนิทบนลิ้นมีน้อยเพียงใด
พระผู้ช่วยให้รอด: “และมีเพียงไม่กี่คนที่เดินบนทางแคบที่นำสู่เรา
ทางกว้างนั้นแออัดไปด้วยผู้คน ในขณะที่ มีผู้บาปภายในพระศาสนจักรมากกว่าภายนอก”
พระเจ้าของข้าพระองค์และพระผู้เป็นเจ้าของข้าพระองค์ ข้าพระองค์เขียนต่อไปไม่ได้แล้ว
มันหนักเกินไปสำหรับข้า และรู้สึกเหมือนบาปนี้กำลังกดทับข้า ข้ากำลังร้องไห้; มันยากลำบากอย่างยิ่งสำหรับข้า
ฉัน: “ใครจะเชื่อฉัน?”
พระผู้ช่วยให้รอด: “อย่ากังวลว่าใครจะเชื่อคุณ นั่นเป็นปัญหาของฉัน”
ผม: “ขอบคุณครับ พระเจ้าและพระเจ้าของผม ผมจะทำตามคำที่ท่านสั่ง และทำทุกสิ่งที่ผมสามารถทำได้”
หลังจากนั้น ฉันได้อธิษฐานเพื่อทุกคนที่รับศีลมหาสนิทด้วยมือ เพื่อให้พระเจ้าทรงอภัยและประทานความสำนึกผิดอย่างลึกซึ้งแก่พวกเขา
และปลูกเร้าให้เกิดความเคารพยำเกรงต่อพระเจ้าในใจพวกเขา ฉันได้อธิษฐานเพื่อผู้คน เพื่อให้ทุกคนได้รับแสงสว่างและตระหนักว่านี่คือการล่วงเกินพระเจ้า
หลังจากนั้น ข้าพเจ้าได้รับพระคุณมากมาย ข้าพเจ้ารู้สึกถึงความอบอุ่นในใจ ความสงบสุขลึกซึ้ง
และภาระที่ข้าพเจ้าแบกรับมาเพียงชั่วขณะก่อนหน้านั้นก็หายไป
ฉันกล่าวว่า: “ฉันขอบคุณท่าน พระเจ้าของฉันและพระผู้เป็นเจ้าของฉัน ท่านให้และท่านเอาไป” แล้วฉันก็อธิษฐานด้วยความศรัทธาที่ลึกซึ้งยิ่งขึ้น
และพระผู้ช่วยให้รอดตรัสว่า: “จงไปอย่างสันติ”
ด้วยความสุขใจอย่างยิ่ง ฉันจึงใช้เวลาอีกหนึ่งชั่วโมงอ่านหนังสือที่ดี
11.50 น.: ฉันไปพบแพทย์ เมื่อนั่งอยู่ในห้องรอ ฉันได้ยินเสียงภายในพูดว่า: “อธิษฐานเถิด” ในตอนแรก
ฉันรู้สึกว่ามิชฌานุภาพไม่บริสุทธิ์อยู่ในผู้หญิงคนหนึ่ง แล้วต่อมาอยู่ในผู้ชายสองคนด้วย ผมกำลังถูกโจมตีทางจิตวิญญาณ จึงอธิษฐานเพื่อพวกเขา
แล้วผมก็เริ่มปวดหัว ซึ่งความปวดนั้นยังทวีความรุนแรงขึ้นเรื่อยๆ ผู้ช่วยแพทย์ลืมนผมไป และให้ความสำคัญกับผู้ป่วยคนอื่นก่อน
ผมจึงถวายความอดทนนี้เพื่อพระสงฆ์ที่แจกศีลมหาสนิทเร็วเกินไป ประมาณ 45 นาทีผ่านไป ผู้ช่วยแพทย์จึงมาและขอโทษที่ลืมนผม
ผมบอกเธอว่า “ไม่ คุณไม่ได้ลืมนผมหรอกครับ นี่คือพระประสงค์ของพระเจ้า เพราะผมกำลังอธิษฐานเพื่อผู้ป่วยเหล่านั้น ซึ่งภายในตัวพวกเขามีปีศาจอยู่”
เมื่อผมนั่งอยู่กับแพทย์ เราเริ่มพูดคุยกันเรื่องพระเจ้า อาการปวดหัวของผมยิ่งรุนแรงขึ้น และผมรู้สึกว่าหัวจะแตกออก
ผมบอกแพทย์ว่านี่คือความทุกข์ทรมานเพื่อการชดเชยบาป และผมกำลังถวายความทุกข์นี้เพื่อการกลับใจของผู้บาปและการรอดพ้นของวิญญาณ
แพทย์บอกว่าเขาจะไม่ทำเรื่องแบบนั้น เขาวิตความดันเลือดของฉันแล้วกล่าวว่า ‘ผมไม่กล้าพูดอย่างนั้น’
ผมถามว่า ‘เท่าไรครับ?’
ความดันเลือดของฉันอยู่ที่ 180/90.
หน้าผมแดงไปทั้งหน้า และปวดหัวอย่างรุนแรงมาก
แพทย์สั่งยาให้เพื่อรักษาความดันเลือดสูง ผมกลับบ้านและนอนลง
เมื่อกลับถึงบ้าน ความเจ็บปวดยังทวีความรุนแรงขึ้น ด้วยอาการปวดหัวนี้ ฉันได้สวดทางกางเขน และต่อด้วยการสวดคำสุดท้ายทั้งเจ็ดของพระเยซู
เวลา 15.00 น. ความเจ็บปวดก็หายไป แต่ผมยังไม่ได้กินยาอะไรเลย หลังจากนั้น ผมรู้สึกอ่อนแรงมาก แต่เวลา 15.30 น.
ผมก็ลุกขึ้นได้เหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้น ความเจ็บปวดหายไปแล้วอย่างสมบูรณ์

ตอนเย็น ผมไปร่วมพิธีมิสซาที่เมืองโรก หลังจากรับศีลมหาสนิท ผมถามพระผู้ช่วยให้รอดว่า “โปรดบอกผมด้วย พระผู้ช่วยให้รอด ระหว่างเวลา 12.00 น. ถึง

3.00 pm, ที่ท่านให้ผมเป็นความทุกข์ทรมานเพื่อการชดเชยหรือไม่?”

พระผู้ช่วยให้รอด: “ใช่.”

ผมถามว่าเป็นครั้งแรกหรือไม่ พระผู้ช่วยให้รอด: “ไม่ คุณต้องการอีกไหม?”

ผม: “ใช่ครับ หากมันหมายความว่าวิญญาณสามารถได้รับการช่วยเหลือได้ แต่พระผู้ช่วยให้รอด

ท่านก็รู้ว่าผมสามารถทนได้มากแค่ไหน”

1 กุมภาพันธ์ 1992 — วันเสาร์

เวลา 7.15 น. ในพิธีมิสซาที่เมืองวาเกเฮเซล

ในช่วงบ่าย ฉันได้รวมตัวกับพระผู้ช่วยให้รอดและถามเกี่ยวกับ ‘แสงนิรันดร์’ เพราะมันได้ดับลงในเมืองโรก ฉันอยู่ในโบสถ์ที่เมืองโรก และทนไม่ได้ที่แสงนิรันดร์ได้ดับลง สิ่งนี้ทำให้ฉันทุกข์ทรมานภายในและไม่สามารถสวดภาวนาได้ ฉันถามพระผู้ช่วยให้รอดว่า การเรียกใครมาจุดแสงนั้นถูกต้องหรือไม่

พระผู้ช่วยให้รอด: “คุณทำได้ดีมาก”

ต่อมา ฉันถามพระผู้ช่วยให้รอดว่า ฉันควรไปพบคุณพ่อออกัสเพื่อพูดคุยกับท่านเกี่ยวกับความกังวลของพระเยซูหรือไม่?

พระผู้ช่วยให้รอด: “รออีกสักพัก”

ผม: “นั่นหมายความว่าผมควรอธิษฐานเพื่อท่านใช่ไหมครับ”

พระผู้ช่วยให้รอด: “ถูกต้องแล้ว”

17.10 น.: ผมกลับบ้านและอธิษฐานเพื่อบาทหลวงออกัสที่ประมาณ 30 นาที ทันทีหลังจากนั้น จิตวิญญาณของผมถูกโจมตี

ผมจึงอธิษฐานต่อโดยไม่หยุดพักอีก 1 ชั่วโมง สามิผมอยู่ใกล้ๆ แต่เขารู้สึกไม่พอใจในใจ กระสับกระส่าย และโกรธ ทุกสิ่งทุกอย่างทำให้เขารู้สึกไม่สบายใจ ฉันรู้ว่าวิญญาณชั่วร้ายกลับมาแล้ว จึงอธิษฐานมากขึ้นไปอีก

หลังจากนั้น มีผู้มาเยือนคนหนึ่ง ผู้มาเยือนนี้ไม่ทราบด้วยซ้ำว่าเขาได้รับการบัพติศมาหรือไม่

เพราะพ่อของเขาเคยเป็นส่วนหนึ่งของผู้นำทหารระดับสูงในกองทัพคอมมิวนิสต์เซอร์เบีย

มันเป็นช่วงเวลาที่ยากลำบากมากสำหรับฉัน; ฉันมักถ่มถั่วลงและพยายามช่วยเขาแก้ปัญหาต่าง ๆ แต่ในใจลึก ๆ

ฉันรู้สึกเหมือนกองทัพเซอร์เบียทั้งกองกำลังถล่มถลายลงมาถึงฉัน ในเวลานั้น ฉันก็ไม่สามารถพูดคุยกับสามิได้เช่นกัน

จึงยังคงอธิษฐานต่อไปจนกระทั่งกองทัพวิญญาณไม่บริสุทธิ์นั้นจากไป และบรรยากาศก็ดีขึ้น

2 กุมภาพันธ์ 1992 – วันอาทิตย์ — วันเทศกาลเทียน

ฉันอธิษฐานประมาณหนึ่งชั่วโมง ฉันบอกพระผู้ช่วยให้รอดว่าฉันสังเกตเห็นว่าทุกครั้งที่ฉันอธิษฐานเพื่อพระสงฆ์ ฉันก็ถูกโจมตีอย่างรุนแรงเป็นพิเศษ

พระผู้ช่วยให้รอด: “การมีพระสงฆ์ที่ดีนั้นต้องการพลังอันยิ่งใหญ่เพื่อต่อสู้กับมาร คุณได้อธิษฐานเพื่อพระสงฆ์ของคุณมานานแล้ว

อย่าลืมว่าพระสงฆ์ที่ดีคือพระเยซูองค์ที่สอง และพระเยซูองค์ที่สองนั้นต้องการการอธิษฐานอย่างมากมาย”

ผม: “ผมรู้สึกว้าวินญาณชั่วร้ายกำลังชักจูงสามิผมด้วย เพื่อล่อลวงผม”

พระผู้ช่วยให้รอด: “เขาต้องอธิษฐานมากขึ้น”

ฉัน: “แต่การต่อสู้กับสามิของฉันเมื่อวานนี้ดำเนินไปไม่หยุดพักประมาณสามชั่วโมง” พระผู้ช่วยให้รอด:

“ซาตานโกรธจัดเพราะคุณกำลังนำวิญญาณจำนวนมากไปจากเขา”

ฉัน: “ฉันไม่กลัวที่จะต่อสู้กับเขา” พระผู้ช่วยให้รอด:

“ฉันได้นำความกลัวนั้นออกไปจากคุณแล้ว”

ฉัน: “ฉันจะไม่หยุดต่อสู้เพราะฉันรักท่าน; เพราะทุกวิญญาณล้วนเป็นของท่าน” พระผู้ช่วยให้รอด: “นั่นเป็นความจริง

แต่ซาตานก็ต้องการวิญญาณเหล่านั้นเช่นกัน”

ฉัน: “ดังนั้นการต่อสู้จะดำเนินไปตลอดกาลหรือ?” พระผู้ช่วยให้รอด:

“ใช่ จนกว่าเงินสุดท้ายจะถูกชำระหมด” ฉัน: “ฉันไม่เข้าใจเรื่องนี้เลย”

พระผู้ช่วยให้รอด: “จนกว่าบาปสุดท้ายจะได้รับการชดเชย”

ผม: “โอ้ พระผู้ช่วยให้รอด ข้าควรหยุดเขียนตอนนี้หรือไม่?”

พระผู้ช่วยให้รอด: “ใช่ จงเขียนต่อไปเถิด; ผู้คนต้องอธิษฐานอย่างมากมาย โดยไม่หยุดยัง บาปมีน้ำหนักมากกว่าความดี

ผู้คนพบว่าตัวเองอยู่ในโคลนลึก โคลนนั้นกำลังคุกคามจะบีบคอมมนุษย์ชาติ”

ตอนนี้ฉันเขียนต่อไปไม่ได้แล้ว เพราะฉันรู้สึกยากที่จะบันทึกทุกสิ่งนี้ลงเป็นลายลักษณ์อักษร

ข้าพเจ้าขอบพระคุณพระองค์ พระเจ้าและองค์พระผู้เป็นเจ้าของข้าพเจ้า; ข้าพเจ้ารักพระองค์ และข้าพเจ้ารักพระองค์แม้สำหรับผู้ที่ไม่ได้รักพระองค์ด้วย

ข้าพเจ้าจะมีสการและสรรเสริญพระองค์เสมอแทนผู้ที่ไม่ได้ทำเช่นนั้น

พระเจ้าของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าวางทุกสิ่งที่มาสู่ข้าพเจ้าไว้ในพระหัตถ์ของพระองค์ ผ่านทางพระหฤทัยอันบริสุทธิ์ของพระแม่มารีย์

3 กุมภาพันธ์ 1992 – วันจันทร์

ฉันถามพระผู้ช่วยให้รอดว่าฉันกำลังเขียนหนังสือบันทึกประจำวันอย่างถูกต้องหรือไม่

พระผู้ช่วยให้รอด: “จงมั่นใจเถิดว่าสิ่งที่ฉันเขียนนั้นถูกต้องแล้ว

วิญญาณชั่วจะพยายามล่อลวงคุณให้หลงจากความจริงอยู่เสมอ”

ฉัน: “โปรดประทานพระคุณแก่ผู้อื่นด้วย”

พระผู้ช่วยให้รอด: “หากพวกเขายอมรับ”

(ฉันกำลังคิดถึงสิ่งสามของฉันและคนที่กำลังทุกข์ทรมานจากความทุกข์ยาก) ฉัน:

“ท่านไม่ชอบอะไรเกี่ยวกับกลุ่มสวดภาวนาของเรา?”

พระผู้ช่วยให้รอด: “ขาดความถ่อมตัว; ยังมีความหยิ่งยโสอยู่มาก” ฉัน:

“แล้วฉันควรบอกพวกเขาอย่างนั้นไหม?”

พระผู้ช่วยให้รอด: “คุณต้องบอกพวกเขา พวกเขาต้องไม่ปิดใจ มีฉะนั้น ฉันจะไม่สามารถประทานพระคุณให้พวกเขาได้”

ฉัน: “ทำไมล่ะ?”

พระผู้ช่วยให้รอด: “การสวดภาวนาต้องทำด้วยความศรัทธาอย่างจริงใจ การสวดภาวนาต้องมาจากใจ ไม่ใช่เพียงจากปากเท่านั้น”

ผม: “ท่านสามารถบอกเราเกี่ยวกับพิธีสวดภาวนาได้อย่างไร?”

พระผู้ช่วยให้รอด: “ต้องมีความสำนึกผิดมากขึ้น ความมุ่งมั่นมักขาดหายไป จงเชื่อสัตย์ต่อเรา พระผู้ช่วยให้รอด:

‘จงอธิษฐานมากกว่าที่คุณได้ทำมาจนถึงตอนนี้”

ผม: “พระผู้ช่วยให้รอดครับ แน่แน่นอนว่ามีบางคนที่ไม่เชื่อในสิ่งที่ผมได้บอกพวกเขา” พระผู้ช่วยให้รอด: “คุณได้พูดแล้ว นั่นก็เพียงพอแล้ว”

ผม: “ผมจะเข้าใจได้อย่างไรว่านั่นก็พอแล้ว?” พระผู้ช่วยให้รอด: “ใครที่มีหูก็จงฟังเถิด”

ผมยังคงสวดภาวนาอย่างจริงจัง โดยเฉพาะอย่างยิ่งเพื่อกลุ่มสวดภาวนาของผม เพื่อให้พวกเขาหายป่วยได้โดยเร็ว

รวมแล้วผมสวดภาวนาประมาณหนึ่งชั่วโมงครึ่ง

ตอนเย็น ผมได้เข้าร่วมพิธีมิสซาที่เมืองโรด

หลังจากนั้น เวลา 20.00 น. กลุ่มสวดภาวนาของเราได้พบกัน และผมได้เล่าให้ฟังว่าพระผู้ช่วยให้รอดได้ตรัสไว้อย่างไร

การสวดภาวนาในคืนนั้นมีความงดงามและเปี่ยมด้วยความศรัทธามากกว่าปกติ

หลังการประชุมกลุ่มสวดมนต์ ผมยังเล่าเรื่องนี้ให้พ่อโตชาร์ตฟังด้วย แต่ท่านไม่ได้แสดงความคิดเห็นใดๆ

4 กุมภาพันธ์ 1992 — วันอังคาร

เช้าตรู่ ผมได้จัดจ่อกับการสวดภาวนาประมาณสองชั่วโมง เมื่อคืนวานนี้ ระหว่างการประชุมกลุ่มสวดภาวนา ผมได้รับการรับศีลมหาสนิททางจิตวิญญาณ;

ก่อนหน้านั้น ผมได้เข้าร่วมพิธีมิสซาที่เมืองโรด และรับศีลมหาสนิททางกายภาพ ผมได้ถามพระผู้ช่วยให้รอดว่า พระองค์ไม่ได้อยู่กับผมเมื่อคืนวานนี้หรือไม่

เมื่อผมรับศีลมหาสนิททางจิตวิญญาณ

พระผู้ช่วยให้รอด: “เราอยู่กับคุณ”

ผม: “ทำไมหัวใจผมถึงเต้นเร็วขนาดนี้? พระเจ้า ท่านไม่ได้พูดกับผม” พระผู้ช่วยให้รอด:

“พระเจ้าของเจ้าจะพูดเมื่อพระองค์ทรงประสงค์”

พระผู้ช่วยให้รอดทรงนิ่งเงียบ

ฉันร้องไห้และกล่าวว่า: “จะไม่มีอะไรเลยได้อย่างไรหากไม่มีพระเจ้า?”

อย่างไรก็ตาม ฉันรู้สึกอยู่ในภาวะที่สงบและสันติ ฉันไม่ได้อยู่คนเดียว; พระเจ้าอยู่กับฉัน แต่พระองค์นิ่งเงียบ ฉันปกติไม่อาจจินตนาการได้ว่าพระเจ้าจะกลับได้

แล้วฉันก็รู้สึกถึงความสงบที่น่ารื่นรมย์เป็นพิเศษ ฉันรู้สึกเป็นอิสระจากทุกสิ่ง และสามารถอยู่ในสภาพนั้นได้นานหลายชั่วโมง เพราะฉันเชื่อว่าท่านอยู่กับฉัน พระเจ้า

พระเจ้าได้จัดความสงบที่ข้าพเจ้ามีออกไปแล้ว ไม่เหลืออะไรอีกเลย ข้าพเจ้าขอบพระคุณพระองค์ พระเจ้าของข้าพเจ้า;

ข้าพเจ้ารู้สึกเหมือนจิตวิญญาณของข้าพเจ้าได้รับการรักษาจากความเจ็บปวดเมื่อวานนี้ เพราะข้าพเจ้าได้ทุกข์ทรมานจากโคลนในโบสถ์

ข้าพเจ้ารู้สึกเหมือนเด็กน้อยที่ถูกพ่ออุ้มไว้ในอ้อมแขนและพกพียงบนอกของพ่อ เด็กนั้นได้รับความรักจากพ่อ และความรักนั้นก็เพียงพอสำหรับเด็ก

ดังนั้นเด็กจึงยังคงพกพียงอยู่ในอ้อมแขนของพ่อต่อไป

ความชั่วร้ายมาเยือนเราอย่างรวดเร็วเพียงใด ไม่นานหลังจากนั้น

ฉันได้ยินเสียงหนึ่ง:

“คุณรวมตัวกันแล้วหรือยัง?”

ฉันตอบว่า “ใช่” แต่ฉันไม่เชื่อว่านั่นคือเสียงของพระเจ้าของฉัน; เสียงของพระเจ้าของฉันฟังต่างออกไป

ฉันก็ไม่ได้ยินเสียงนั้นจากส่วนลึกของหัวใจชัดเจนเหมือนปกติ บางทีอาจจะเป็น “ผู้พูดมาก” อีกครั้ง—วิญญาณชั่วร้ายที่กำลังทำงาน—

ซึ่งมีแต่ต้องการทำให้ฉันสับสน

ดังนั้น ฉันจึงอธิษฐานอีกครั้งเพื่อขับไล่มันออกไป; มิฉะนั้น ฉันจะไม่สามารถกำจัดมันได้

เพราะมันต้องการเพียงแต่ทำให้ฉันตกอยู่ในความไม่สงบ ความสับสน และความสงสัยเท่านั้น; มันเป็นเพียงวิญญาณไม่บริสุทธิ์เท่านั้น ในตอนเย็นที่เมืองโรต

ทีโบสถ์ ฉันได้สวดสวดประจำและเข้าร่วมพิธีมิสซา

5 กุมภาพันธ์ 1992 — วันพร

ฉันรู้สึกรำคาญเพราะมีพระสงฆ์ท่านหนึ่งมีสายตาจ้องมองอย่างแปลกๆ ระหว่างที่ฉันกำลังสวดภาวนา

การมองเข้าไปในตาของท่านนั้นทำให้ฉันรู้สึกขยะแขยง ฉันไม่เคยประสบกับสิ่งเช่นนี้มาก่อนกับคุณพ่อเกบฮาร์ด เฮย์เดอร์

ฉันจึงถามพระผู้ช่วยให้รอดเกี่ยวกับเรื่องนี้

พระผู้ช่วยให้รอด: “นั่นคือวิญญาณชั่วที่พยายามทำลายความเชื่ออันมั่นคงของเจ้า” ฉัน:

“พระคุณเจ้าคนนั้นรู้หรือไม่ว่าเขากำลังทำอะไรกับสายตาของเขา?”

พระผู้ช่วยให้รอด: “ใช่ เขารู้ดี นี่คือการล่อลวงที่จิตวิญญาณของคุณรับรู้และต้านทาน” ฉันได้ประสบกับสายตาจ้องเขม็งนั้นของเขาแล้วสามครั้ง

ผม: “ทำไมเขาถึงทำอย่างนั้น?”

พระผู้ช่วยให้รอด: “เพราะเขาขาดความเชื่อเหนือธรรมชาติ มีนักบวชเพียงไม่กี่คนเท่านั้นที่มีความเชื่อเหนือธรรมชาติ”

พระสงฆ์คนนั้นไม่เชื่อฉันเรื่องการถูกตัดสิทธิ์จากคริสตจักร สามวันก็ไม่ใช่เชื่อกัน ฉัน: “ถ้าพวกเขาไม่เชื่อฉัน ฉันควรบอกพวกเขาอย่างไร?”

พระผู้ช่วยให้รอด: “ดีที่สุดคือควรนิ่งเงียบ”

ฉัน: “การเงียบอยู่จะช่วยให้ฉันได้อะไร?” พระผู้ช่วยให้รอด: “ความถ่อมตัว”

ฉันได้สนทนากับใกล้ชิดกับพระผู้ช่วยให้รอดอีกสักพักใหญ่ แล้วฉันก็พูดกับพระผู้ช่วยให้รอดว่า: “ฉันเกลียดสิ่งต่างๆ ในโลกนี้”

พระผู้ช่วยให้รอด: “เขียนไว้เถอะ.”

ฉัน: “เวลาที่เรามีเพื่อเตรียมตัวสำหรับชีวิตในสวรรค์นั้นน้อยมากเพียงใด

ฉันดีใจมากที่ได้โยนโทรศัพท์มือถือออกจากห้องไป

พระเจ้าของฉันและพระผู้เป็นเจ้าของฉัน ฉันไม่สามารถขอบคุณท่านได้พอสำหรับเรื่องนี้”

7 กุมภาพันธ์ 1992 – วันศุกร์

วันนั้นผมอยู่บ้าน ผมอธิษฐานตั้งแต่วเวลา 7.00 ถึง 8.30 น. ผมถามพระผู้ช่วยให้รอดว่า “ผมจะต้องทนทุกข์ทรมานเพื่อการชดใช้บาปอีกครั้งหรือไม่”

พระผู้ช่วยให้รอด: “เจ้าจะต้องทนทุกข์เพื่อการชดใช้บาปอีกครั้ง.”

ฉัน: “ฉันจะถวายความทุกข์นี้เพื่อให้พระเจ้าอวยพรได้สวดสวดประจำร่วมกับผู้ศรัทธาก่อนมิสซา ตามที่พระผู้ช่วยให้รอดทรงปรารถนา

และเพื่อให้พระเจ้าอวยพรได้แจกศีลมหาสนิทเฉพาะบนลิ้นเท่านั้น และให้ขราวาสไม่ต้องแจกศีลมหาสนิทอีกต่อไป

นอกจากนี้ ฉันจะถวายความทุกข์ทรมานเหล่านี้เพื่อให้พระสงฆ์พ้นจากความกลัวต่อมนุษย์ และฉันขอท่าน พระผู้ช่วยให้รอดที่รัก

ให้ท่านได้รับพระคุณแห่งความถ่อมตน

พระผู้ช่วยให้รอด: “เขียนลงไปเถิด ลูกสาวของข้า จงจดเขียนบาปแทนทุกคนในเมืองของเจ้าที่ล่วงเกินข้า และผู้ที่รับศีลมหาสนิทอย่างไม่เคารพ”

ข้าพเจ้า: “ข้าพเจ้าวิงวอนท่าน พระเจ้าและพระเจ้าของข้าพเจ้า โปรดประทานพระคุณอันมากมายแก่ข้าพเจ้า เพื่อข้าพเจ้าจะได้ได้รับความทุกขกรรมที่ท่านประทานให้ ข้าพเจ้าจะยอมรับความทุกขกรรมเหล่านี้ ด้วยความรักอันยิ่งใหญ่ต่อท่าน พระเจ้าและพระเจ้าของข้าพเจ้า และเพื่อความรอดของวิญญาณทั้งหลายที่เดินอยู่บนทางกว้าง พระเจ้าของข้าและพระเจ้าของข้า แต่ขอให้พระประสงค์ของพระองค์สำเร็จเถิด

พระผู้ช่วยให้รอด: “จงทำตามที่ได้เขียนไว้ ลูกสาวของข้า”

ฉันทน์: “ฉันขอขอบคุณท่านล่วงหน้าแล้ว พระเจ้าและพระเจ้าของฉัน สำหรับความทุกขกรรมที่ท่านจะประทานให้ฉัน ฉันพร้อมที่จะทนทุกข์ร่วมกับท่าน เพราะท่านรู้ดีกว่าฉันสามารถทนได้มากเพียงใด

ฉันทน์บอกพระผู้ช่วยให้รอดว่าฉันปรารถนาจะอยู่ในพระทัยของพระองค์ และอธิษฐานต่อพระองค์ไม่หยุดหย่อนเป็นเวลาหลายนาทีก่อน

‘พระผู้ช่วยให้รอดของข้าพระองค์ โปรดประทานการอภัย ความกรุณา และความเมตตาแก่ข้าพระองค์ และแก่โลกทั้งใบ’

“ด้วยตัวฉันเอง ฉันไม่สามารถทำอะไรได้ แต่กับท่าน ฉันสามารถทำทุกสิ่งได้” จนถึงเวลา 10.40

ฉันทน์อ่านหนังสือที่ดีอีกครั้ง

8 กุมภาพันธ์ 1992 — วันเสาร์

ฉันทน์ได้เข้าร่วมพิธีมิสซาที่เมืองวาเลาเซล ฉันทน์ไม่ชอบวิธีที่บาทหลวงเวอร์เนอร์ เอโกน ประกอบพิธีมิสซาเลย เขาไม่แม้แต่จะกล่าวคำวิงวอน ตั้งแต่เวลา 16.20 น. ถึง 17.50 น. ฉันทน์ได้สวดสวดสวดและคำอธิษฐานอื่น ๆ โดยไม่หยุดพัก นั่งคุกเข่าตลอดเวลา เพื่อคุณพ่อออกที่เพียงผู้เดียว ผมยืนดิ้นรนเวลาให้เขา เพราะผมก็ได้รับพระคุณที่จะทำเช่นนั้นแล้ว เพียงแต่พระเจ้าทรงเห็นว่าผมอธิษฐานเพื่อคุณพ่อออกที่มากเพียงใดก็เพียงพอแล้ว ผมรู้ว่าผมจะรักเขาไม่ได้มากเท่าที่ผมรักพระคริสต์ แต่ผมหวังว่าผมจะทำได้ เพราะเขาคือพระคริสต์องค์ที่สอง และผมตระหนักดีว่าเขามีความรับผิดชอบอันยิ่งใหญ่ต่อวิญญาณทั้งหลายที่พระเจ้านำมาหาเขา นั่นคือเหตุผลที่ฉันทน์กล่าวว่า ไม่มีคำอธิษฐานใดที่มากเกินไปสำหรับพระสงฆ์ เพราะพระสงฆ์ที่ดำเนินชีวิตในพระคุณของพระเจ้าสามารถเตือนวิญญาณมากมายให้ระงับแห่งนรก และนำพวกเขาสู่สวรรค์

9 กุมภาพันธ์ 1992 – วันอาทิตย์

ตั้งแต่เวลา 6.30 น. ถึง 8.00 น.: ฉันทน์ได้สวดภาวนาประมาณหนึ่งชั่วโมง และได้รวมเป็นหนึ่งในเดียวกับพระผู้ช่วยให้รอดประมาณ 30 นาที

พระผู้ช่วยให้รอด: “ปัจจุบันนี้ ซาตานกำลังครองใจผู้คน” ฉันทน์:

“แต่ท่านคือพระราชาแห่งทุกหัวใจ”

พระผู้ช่วยให้รอด: “เกือบทุกคนปิดใจต่อเรา” ฉันทน์: “ฉันเขียนลงถูกต้องหรือไม่?”

พระผู้ช่วยให้รอด: “เธอได้เขียนลงให้เราแล้ว”

ผม: “พระผู้ช่วยให้รอด ทำไมพวกเขาจึงปิดใจต่อพระองค์?”

พระผู้ช่วยให้รอด: “เพราะความหยิ่งยโส ความขาดความรักต่อเรา ความเกลียดชัง และเพราะพวกเขาไม่ต้องการหันกลับจากทางกว้าง”

ผม: “พระผู้ช่วยให้รอด เมื่อผมร้องไห้เมื่อใด เมื่อผมพูดว่า ‘Avertere, avertere’—สิ่งที่ท่าน ดอน บอสโก กล่าว – ซึ่งหมายความว่า ‘เปลี่ยนชีวิต’ – น้ำตาไหลจากตาฉันเหมือนมูก ไหลอย่างรวดเร็ว มันเป็นเรื่องที่เหนือธรรมชาติมาก และฉันรู้สึกถึงอย่างลึกซึ้ง พระผู้ช่วยให้รอด: “ใช่ นั่นคือน้ำตาของฉันด้วย”

ผม: “ผมต้องการผู้ชี้แนะทางจิตวิญญาณที่ดีครับ ใช่ครับ ผมมีท่านอยู่แล้ว แต่ผมยังต้องการพระสงฆ์ด้วย”

พระผู้ช่วยให้รอด: “เธอยังไม่สามารถไปพบพ่อออกที่ได้ในตอนนี้ ให้รอจนถึงเวลาที่เหมาะสม”

ผม: “พระผู้ช่วยให้รอด เมื่อวานผมได้สวดสวดสวดและคำอธิษฐานเพื่อท่าน (พ่อออกที่) สิ่งนั้นมีผลอะไรไหมครับ?”

พระผู้ช่วยให้รอด: “ใช่ มันมีผลต่อท่านแล้ว”

ฉันทน์: “พระผู้ช่วยให้รอด พระพ่อออกที่คิดว่าฉันกำลังพูดถึงตัวเอง” พระผู้ช่วยให้รอด:

“นั่นคือสิ่งที่พวกเขาทุกคนคิด แต่ไม่มีใครในพวกเขาที่จะทำอะไรได้โดยไม่มีฉัน”

พระผู้ช่วยให้รอด: “เธอต้องมีความถ่อมตัวอีกมากแค่ไหนจึงจะยอมรับความผิดของตัวเอง? จงอธิษฐานเถิด ลูกสาวของข้า จงอธิษฐานอย่างมากมาย”

ฉันได้เข้าร่วมพิธีมิสซาคที่เมืองโรก

ตั้งแต่เวลา 13.00 น. ฉันได้สวดสายประคำเพื่อคุณพ่อออกerk ฉันรู้สึกสุขใจเมื่อเห็นท่านคุกเข่าต่อหน้าศีลมหาสนิท และสวดบทบูชาพระมหากษัตริย์ศักดิ์สิทธิ์ ฉันได้อธิษฐานว่าท่านจะเป็นแบบอย่างที่ดีสำหรับพระสงฆ์ทุกคนในหมู่บ้านรอบข้าง ฉันปรารถนาพระสงฆ์ที่เมตตาเมื่อมองดูแล้วจะเห็นแต่พระเยซูในตัวท่านเท่านั้น และเราต้องอธิษฐานเพื่อพระสงฆ์เช่นนั้น เพราะพระเจ้าของเรามีพระคุณอย่างล้นเหลือ หากแต่เราขอเพียงเท่านั้น

ฉันเชื่อว่าพระคุณพ่อออกerkจะเป็นพระสงฆ์ที่ได้รับความรักอย่างล้นเหลือ เมื่อท่านปฏิบัติตามพระประสงค์ของพระเจ้า

จะถึงวันที่เขาเข้าใจฉันได้ดีกว่าตอนนี้ ฉันจะไม่หยุดอธิษฐานเพื่อเขาเลย

14.30 น. นายพาเวอร์จากสวิตเซอร์แลนด์โทรมา เขาโทรมาทุกครั้งคราว เราเสริมสร้างกันในความเชื่อ ผมได้พบเขาก่อนที่เขารูจักเลียม เขาเป็นคนเดียวในกลุ่มผู้แสวงบุญที่ฟังผม ส่วนชาวโครเอเชียคนอื่นๆ พร้อมกับพระสงฆ์ ต่างหัวเราะเยาะและล้อเลียนผม ผมรู้สึกโดดเดี่ยว เหมือนถูกทุกคนทอดทิ้ง

เมื่อเราเดินจากเขารูจักเลียมไปยังมาซาดา ฉันได้สวดสายประคำหลายครั้งเพื่อกลุ่มผู้แสวงบุญและเพื่อบรรดาพระสงฆ์ ทุกคนต่างมีอาการปวดหัว ส่วนฉันรู้สึกเบาสบายจนสามารถเดินขึ้นภูเขาได้อีกครั้ง ผ่านเหตุการณ์นี้ ฉันได้รับพระพรมากมาย

คุณพาเวอร์จากสวิตเซอร์แลนด์เป็นเพียงคนเดียวในกลุ่มที่เชื่อในการกลับใจของฉันที่เมดจูโกเรีย

17.00–18.00 น. ฉันเริ่มด้วยการอ่านหนังสือของซิสเตอร์ฟาลูสตินา หลังจากหนึ่งชั่วโมง

ฉันรู้สึกถึงความปรารถนาอย่างลึกซึ้งที่จะได้รวมเป็นหนึ่งในผู้ช่วยให้รอด ฉันอธิษฐานต่อพระเจ้าอย่างจริงจัง แต่ความล่องลอยก็มาเยือนฉันด้วย

ฉันร้องไห้อย่างขมขื่น เพราะคิดว่าตัวเองได้ทำสิ่งผิดพลาด แต่หลังจากนั้น ฉันก็พบความสงบ

ฉันขอให้พระผู้ช่วยให้รอดบอกฉันอีกครั้งเกี่ยวกับการรับศีลมหาสนิทบนลิ้น และสัญญาว่าจะเชื่อพระองค์

พระผู้ช่วยให้รอด: “เราต้องการให้รับศีลมหาสนิทบนลิ้น ขณะคุกเข่าด้วยความเคารพ ผ่านมือของพระสงฆ์ที่ได้รับการอภิเษก”

จากนั้นผมถามเกี่ยวกับผู้ช่วยพิธี; ผมคิดว่า เนื่องจากพวกเขาช่วยในพิธีมิสซา พวกเขาอาจมีสิทธิพิเศษกับพระเจ้า พระผู้ช่วยให้รอด:

“สิ่งนั้นใช้กับผู้ช่วยพิธีด้วยเช่นกัน”

ผม: “นั่นหมายความว่าพ่อออกerkทำไม่ถูกต้องใช่ไหมครับ?” พระผู้ช่วยให้รอด: “ใช่.”

ผม: “ผมจะบอกเขาอย่างนั้นได้ไหมครับ พระผู้ช่วยให้รอด?”

พระผู้ช่วยให้รอด: “ฉันรอเรื่องนี้มาตลอดเวลานี้แล้ว”

ผม: “และถ้าผมบอกเขา เขาจะฟังสิ่งที่พระสงฆ์อื่น ๆ พูดและทำหรือไม่?” พระผู้ช่วยให้รอด: “เขาจะไม่ทำตามแบบที่พระสงฆ์อื่น ๆ ทำ แต่พระสังฆราชเรียกร้องให้เขากำทำเช่นนั้น”

ผู้ช่วยให้รอด: “พระสังฆราชสูงสุดคือพระสันตะปาปา; เขาต้องฟังท่าน”

ฉัน: “โอ้ พระผู้ช่วยให้รอด ฉันจะทำทุกอย่างเพื่อให้แน่ใจว่าท่านจะไม่ถูกล่วงเกินหรือถูกดูหมิ่น

โปรดประทานพระคุณแก่ฉันและตรัสกับฉันสักคำเถิด ฉันกำลังฟังอยู่”

พระผู้ช่วยให้รอด: “ทำต่อไปอย่างนี้เถิด ลูกสาวของข้า”

ประมาณเวลา 7.00 น. มารียาจากเมืองอูร์สเบิร์กโทรมา ฉันบอกเธอว่าเธอควรกลับไปยัง

สามีของเธอและปฏิบัติตามพระประสงค์ของพระเจ้า ครั้งหนึ่ง มีบทความเกี่ยวกับฉันถูกตีพิมพ์ในนิตยสารชื่อ *Frau im Spiegel*

มาเรียจากเมืองอูร์สเบิร์กได้อ่านบทความนั้น แล้วเขียนจดหมายมาหาฉันและมาเยี่ยมฉัน เธอได้กลายเป็นคริสตชนที่เคร่งครัด ในตอนนั้น

หลังจากรับศีลมหาสนิท พระผู้ช่วยให้รอดได้บอกฉันว่าเธอควรกลับไปหาสามีของเธอ แต่จนถึงทุกวันนี้ เธอยังไม่ได้ทำเช่นนั้น

วันนี้ หลังจากรับศีลมหาสนิท ฉันได้ถามพระผู้ช่วยให้รอดว่าลัทธิสันตวิธีนั้นถูกต้องหรือไม่ เพราะฟรีโดลินได้โทรมาบอกฉันว่า โยเซฟเป็นผู้นิยมสันตวิธี และเขาไม่แน่ใจนักว่าสิ่งนั้นถูกต้องหรือไม่ พระผู้ช่วยให้รอดตรัสว่า “ลูกสาวของแม่ ลัทธิสันตวิธีนั้นถูกต้อง – ทุกคนก็มีสิทธิที่จะป้องกันตัวเองได้เช่นกัน”

ฉันไม่เข้าใจเรื่องนั้นนัก เพราะฉันยังไม่แน่ใจนักว่าลัทธิสันตวิธีหมายถึงอะไร

10 กุมภาพันธ์ 1992 – วันจันทร์

10.00 น. ในห้องแพทย์:

พระผู้ช่วยให้รอด: “ถามฉันว่าเธอรับมือกับอะไรได้บ้าง” ฉัน:

“ฉันไร้ความสามารถมาก”

Heiland: “ลูกมีฉันอยู่; ลูกแค่ต้องส่งต่อฉันให้คนอื่นเท่านั้น ทุกคำพูดของฉันคือชีวิตของฉัน และในผู้ที่ลูกส่งต่อคำพูดนั้นไป ชีวิตนั้นก็จะดำรงอยู่”

ผม: “โอ้ พระเจ้า มันสำคัญเพียงใดเลย ที่ได้พูดถึงท่าน ตอนนี้อย่างไรก็ได้ดีขึ้นเมื่อสวดบทเพลงเจสส: พระวจนะได้ทรงบังเกิดเป็นมนุษย์ และประทับอยู่ท่ามกลางเรา”

นั่นคือสิ่งเดียวกันที่เกิความเข้าใจของมนุษย์

ฉัน: “ตอนนี้ฉันเข้าใจแล้วเมื่อท่านบอกฉันว่าฉันควรขอเพียงสิ่งที่ฉันรับมือได้เท่านั้น

ฉันได้พูดคุยกับผู้ป่วยสองคนเกี่ยวกับความเชื่อ และบอกพวกเขาว่าควรไปรับสารภาพบาป ฉันถามพระผู้ช่วยให้รอดว่านั่นเป็นสิ่งที่ถูกต้องหรือไม่ พระผู้ช่วยให้รอด: “นั่นถูกต้องแล้ว ทำต่อไปอย่างนั้น” พระผู้ช่วยให้รอด:

“จงรักเราอย่างลึกซึ้ง ลูกสาวของเรา”

ฉัน: “แต่ฉันสามารถรักท่านได้เพียงด้วยความรักของท่านเท่านั้น; ฉันจะเข้าใจเรื่องนั้นได้อย่างไร?” พระผู้ช่วยให้รอด:

“จงรักผู้อื่นอย่างที่เรา”

ฉัน: “ดังนั้นท่านต้องการที่จะได้รับการรักในจิตวิญญาณของผู้อื่น ฉันขอความกรุณาจากท่าน พระผู้ช่วยให้รอด

ให้ฉันสามารถรักผู้อื่นได้เหมือนที่ฉันรักท่าน”

ฉันบอกพระผู้ช่วยให้รอดว่า ฉันรู้สึกเจ็บปวดเมื่อผู้อื่นปฏิเสธพระองค์

พระผู้ช่วยให้รอด: “ความเจ็บปวดนี้คือความเจ็บปวดของข้า ที่เจ้าได้รู้สึก ให้อบความรักแก่ผู้ป่วยมากขึ้นเถิด”

12.45 น. ในโบสถ์ของคลินิก: ขณะที่กำลังรับศีลมหาสนิทกับพระผู้ช่วยให้รอด ฉันถามพระองค์ว่า ผู้โปรเตสแตนต์ก็ต้องไปสารภาพบาปด้วยหรือไม่

พระผู้ช่วยให้รอด: “ใช่.”

ผม: “แต่พวกเขาไม่รักพระสันตะปาปา” พระผู้ช่วยให้รอด:

“ถ้าอย่างนั้น พวกเขาไม่รักฉัน”

ผมถามเรื่องนี้เพราะมีหลายคนก็เมื่อผมบอกให้ไปรับสารภาพบาป พวกเขากลับตอบว่าตัวเองเป็นโปรเตสแตนต์ จึงไม่ต้องไปรับสารภาพบาป

ตอนเย็น ที่พิธีมิสซาในเมืองโรก

20.00 น. — กลุ่มสวดภาวนา มีคนมาจำนวนมากจนบางคนต้องออกไป ผมได้พูดเป็นเวลาครึ่งชั่วโมงเกี่ยวกับสิ่งที่พระผู้ช่วยให้รอดตรัสกับผม

ผมไม่ได้เตรียมตัวไว้ แต่เมื่อพระจิตบริสุทธิ์ประทานถ้อยคำ ก็ต้องพูดออกมา ผู้หญิงคนหนึ่งในกลุ่มสวดภาวนาถามผมว่า

พระสันตะปาปาก็ประทานศีลมหาสนิทในมือเช่นกัน

ผมตอบว่า: “พระสันตะปาปาถูกบังคับให้ทำเช่นนั้น เพราะมนุษย์มีอิสระในการตัดสินใจ พระสังฆราชได้อนุญาตแล้ว และกลุ่มพระเมสันก็มีอยู่ในวาทีกันด้วย”

11 กุมภาพันธ์ 2002 — วันอังคาร

ฉันถามพระผู้ช่วยให้รอดว่า คำตอบของฉันต่อผู้หญิงคนนั้นเมื่อวานนี้ เกี่ยวกับการรับศีลมหาสนิทด้วยมือและพระสันตะปาปา ถูกต้องหรือไม่

พระผู้ช่วยให้รอด: “คุณตอบถูกต้องแล้ว”

12.20 น. ในห้องสวดของโบสถ์ พระผู้ช่วยให้รอด:

“คุณแค่ต้องฟังฉันเท่านั้น”

ผม: “สามีผมบอกว่าเมื่อวานนี้ผมพูดนานเกินไปในกลุ่มสวดมนต์” พระผู้ช่วยให้รอด: “มีใครหยุดผมได้เมื่อผมกำลังพูดอยู่ไหม?”

เวลา 10.40 น. ฉันได้ถามพระผู้ช่วยให้รอดว่าฉันเข้าใจเรื่องสันติวิธีถูกต้องหรือไม่

พระผู้ช่วยให้รอด: “เขียนลงไว้เถิด ลูกสาวของข้า: ลัทธิสันติวิธีนั้นถูกต้อง ทุกคนมีสิทธิที่จะป้องกันตัวเอง” ฉัน:

“ท่านจะพูดอะไรเพิ่มเติมเกี่ยวกับเรื่องนี้ได้ไหม?”

พระผู้ช่วยให้รอด: “ลูกมีพระคัมภีร์อยู่แล้ว”

ฉัน: “พระผู้ช่วยให้รอด ถ้าท่านอยู่ในตำแหน่งของฉัน ท่านจะถามคำถามเดียวกันนี้ไหม?”

พระผู้ช่วยให้รอด: “ลูกสาวของฉัน ลูกสามารถถามฉันได้ มันถูกต้องแล้ว”

12 กุมภาพันธ์ 1992 – วันพุธ

ฉันได้เข้าร่วมพิธีมิสซาที่โบสถ์เซนต์โรซ เช่นเคย ฉันได้สวดสวดภาวนาประจำก่อนพิธีมิสซา ฉันยังได้สวดภาวนาเพื่อพระสงฆ์ที่จะเป็นประธานในพิธีมิสซาด้วย

นี่เป็นครั้งที่สองที่ฉันได้เห็นพระสงฆ์ท่านนี้ ฉันไม่ชอบเลยเมื่อท่านประกอบพิธีมิสซาครั้งแรก และวันนี้ ครั้งที่สอง ท่านทำพิธีถวายศีลมหาสนิทอย่างรวดเร็วมาก และเมื่อสิ้นสุดพิธีมิสซา ท่านก้มศีรษะลงทางแท่นบูชาแทนที่จะก้มศีรษะลงทางแท่นศีลมหาสนิท

ฉันจึงถามพระผู้ช่วยให้รอดว่า ‘ตอนนี้ควรทำอะไรให้ถูกต้อง?’

พระผู้ช่วยให้รอด: “ไปทางแท่นเก็บศีลมหาสนิท”

ผม: “ผมควรบอกเขาอย่างนั้นไหมครับ พระผู้ช่วยให้รอด?”

พระผู้ช่วยให้รอด: “ถ้าเธอต้องการ”

ฉันอธิษฐานเพื่อพระสงฆ์ก่อน แล้วจึงไปพบท่าน เมื่อฉันเคาะประตู ฉันถามว่าสามารถพูดคุยกับท่านได้หรือไม่ ระหว่างการสนทนา หลังจากที่ฉันบอกท่านว่าปัญหาคืออะไร ท่านก็เริ่มป้องกันตัวเองทันที และกล่าวว่าท่านเป็นศาสตราจารย์

ผมบอกเขาว่าตอนนี้ผมเข้าใจทุกอย่างแล้ว

ก่อนอื่น ผมบอกเขาว่าเขาได้สวดบทกฤตศีลมหาสนิทเร็วเกินไป เขาตอบว่าคนอื่นๆ ก็ทำแบบนั้นเช่นกัน ผมจึงตอบว่า เราต้องเชื่อฟังพระผู้ช่วยให้รอดมากกว่าที่จะเชื่อฟังมนุษย์ ผมอธิบายให้เขาฟังว่าผมต้องการช่วยเขา และว่าหลังจากมิสซาแล้ว ผมได้ถามพระผู้ช่วยให้รอดว่าทำไมท่านจึงก้มตัวลงทางแท่นบูชาเพื่อลาจาก แทนที่จะก้มตัวลงทางแท่นเก็บศีลมหาสนิท

พระสงฆ์ท่านนั้นจึงวิจารณ์เรื่องในอดีตเล็กน้อย ท่านดูค่อนข้างกระสับกระส่ายและหัยงยโส

ผมบอกท่านว่าพระผู้ช่วยให้รอดในอดีตนั้นคือพระผู้ช่วยให้รอดเดียวกันกับที่พระองค์ทรงเป็นในปัจจุบัน

พระคุณเจ้าสัญญาว่าจะประกอบพิธีมิสซาอย่างช้าๆ แล้วผมจึงขอพรจากท่านและจากไป คราวนี้ผมก็ไม่ได้อยู่คนเดียว ผมรู้ว่าพระผู้ช่วยให้รอดอยู่กับผม เมื่อกลับถึงบ้าน ผมก็หยิบโทรศัพท์ขึ้นทันที; เป็นฟรีโกลิน เขาบอกผมว่านักศึกษาหนุ่มชื่อแอนเดรียสไม่รับศีลมหาสนิทบนลิ้นอีกต่อไปแล้ว เพราะผู้ช่วยผู้ดูแลได้กล่าวว่า จะดูเหมาะสมกว่าสำหรับเขาหากรับศีลมหาสนิทด้วยมือ

เมื่อวันที่ **28 มกราคม 1992** พระผู้ช่วยให้รอดได้ตรัสกับอันเดรียสแล้ว

อันเดรียสได้โกหกฟรีโกลิน เขาได้สร้างข้ออ้างขึ้นมา โดยบอกว่าริมฝีปากของเขาแห้งแตก และนั่นคือเหตุผลที่เขาไม่สามารถรับศีลมหาสนิทบนลิ้นได้ อย่างไรก็ตาม เขาไม่ได้บอกความจริง – ว่าผู้ช่วยผู้ดูแลได้บอกเขาเรื่องนี้

ประมาณเวลา 13.30 น. ในห้องสวดมนต์ของคลินิก ผมถามพระผู้ช่วยให้รอดเกี่ยวกับห้องสวดมนต์ พระผู้ช่วยให้รอด: “คุณเริ่มได้แล้ว เวลามาถึงแล้ว”

ผม: “แต่ผมยังไม่มีเงินพอครับ” พระผู้ช่วยให้รอด:

“เรื่องนั้นให้ผมจัดการเอง”

13 กุมภาพันธ์ 1992 — วันพฤหัสบดี

ผมถามพระผู้ช่วยให้รอดว่า “การสนทนาของเราจะมีผลต่อพระสงฆ์ที่ประกอบพิธีศีลมหาสนิทอย่างรวดเร็วนั้นหรือไม่”

พระผู้ช่วยให้รอด: “พระวอนจะทรงสถิตอยู่ภายในตัวเขา”

จากนั้น ฉันได้ถามแทนแอนเดรียส เพื่อนร่วมชั้นของฟรีโกลิน ว่าทำไมพระผู้ช่วยให้รอดจึงอนุญาตให้แอนเดรียสรับศีลมหาสนิทด้วยมือของเขาในขณะนี้

พระผู้ช่วยให้รอด: “เขามีเจตจำนงเสรี และเจตจำนงนั้นกำลังป่วย”

ผม: “ผมไม่อาจจินตนาการได้ว่ามีศาสตราจารย์บางท่านจะทำสิ่งเช่นนั้น

และส่งเสริมให้นักศึกษาเทววิทยารับศีลมหาสนิทด้วยมือ”

พระผู้ช่วยให้รอด: “พวกเขาคือนักเขียนและฟาริสีที่ได้ตรึงข้าไว้บนไม้กางเขน เพื่อเห็นแก่แอนเดรียส

ทุกคนต้องอดอาหารในวันพุธ — นั่นคือการทรมาน”

ผม: “ต้องทำอะไรเมื่อเจตจำนงนั้นป่วย?” พระผู้ช่วยให้รอด:

“ต้องอดอาหารและสวดบทสวดดี”

14 กุมภาพันธ์ 1992 — วันศุกร์

10.30 น. ในห้องแพทย์: ฉันถามอีกครั้งว่าฉันควรเขียนต่อไปหรือไม่ พระผู้ช่วยให้รอด: “ใช่ ลูกสาวของข้า

จงเขียนบันทึกประจำวันของเจ้าต่อไป; มันสำคัญมาก”

ฉัน: “เมื่อวานนี้ท่านได้พูดกับฉันหรือไม่?” พระผู้ช่วยให้รอด: “ใช่

ลูกสาวของข้า”

ฉันท: “พระเจ้า ความประสงค์ของพระองค์คืออะไร? โปรดบอกฉันทอนี้ว่าฉันทควรทำอะไร เพราะพระองค์คือผู้นำทางจิตวิญญาณของฉันท แต่พระเจ้า หากนั้นยังคงเป็นความประสงค์ของพระองค์เท่านั้น”

พระเจ้าผู้ช่วยให้รอด: “ลูกเอ๋ย จงอธิษฐานอย่างมากมาย การอธิษฐานนั้นจำเป็นอย่างยิ่ง”

15 กุมภาพันธ์ 1992, วันเสาร์

คุณพ่อเอมิเลียนได้ประกอบพิธีมิสซาอย่างงดงาม เป็นพิธีเพื่อถวายเกียรติแด่พระแม่มารี ฉันทได้เห็นอีกครั้งว่าคุณพ่อยืนอยู่ในความมืด แต่หลังจากการถวายศีลมหาสนิท ฉันทเห็นแสงสว่างล้อมรอบศีรษะของท่าน ฉันทเห็นสิ่งนั้นเป็นครั้งแรก แล้วมันก็หายไปอีกครั้ง

ฉันทได้อธิษฐานอย่างมากมายให้คุณพ่อออก — อธิษฐานถึงหนังสือสวด

สิ่งหนึ่งที่ฉันทระหนักได้วันนี้คือ หากต้องการพระสงฆ์ที่ดี ก็ต้องขอจากพระเจ้า ฉันทรักพระสงฆ์ท่านนี้มาก

แม้จะรู้ว่าท่านไม่ได้ทำทุกสิ่งตามที่พระเจ้าผู้ช่วยให้รอดทรงประสงค์เสมอไป แต่ฉันทมีความหวังว่าสักวันหนึ่งท่านจะกลายเป็นพระสงฆ์ที่เป็นแบบอย่าง

ฉันทออกจากห้องสวดด้วยความสุขใจ; คำอธิษฐานของฉันทได้รับการตอบรับแล้ว

ข้าพเจ้าขอบพระคุณพระองค์ พระเจ้าและพระเจ้าผู้เป็นเจ้าของข้าพเจ้า สำหรับพระคุณที่พระองค์ได้ประทานให้แก่พระสงฆ์และข้าพเจ้า

16 กุมภาพันธ์ 1992, วันอาทิตย์

ฉันทได้สวดมนต์ที่บ้านเป็นเวลาสองชั่วโมงก่อนมิสซา ในวันอาทิตย์ ฉันทต้องการเตรียมตัวเป็นพิเศษสำหรับมิสซา ก่อนจะเริ่มสวดมนต์

ฉันทวางไม้กางเขนและรูปพระแม่มารีบนโต๊ะ พร้อมด้วยน้ำมันเพื่อวิญญาณในไฟชำระ จากนั้นฉันทสวด Confiteor, Exorcism และคำสวดอื่นๆ

อีกมากมาย เช่น ลิตานีและสายประคำ เมื่อจบการสวด ฉันทรับศีลมหาสนิททางจิตวิญญาณ ซึ่งเป็นการเตรียมตัวสำหรับการรับศีลมหาสนิทด้วยเช่นกัน

ทำให้การร่วมพิธีมิสซาเป็นไปอย่างเคร่งครัดยิ่งขึ้น และผู้รับจะได้รับแสงสว่างทางจิตวิญญาณมากขึ้น นอกจากนี้ ยังทำให้ตระหนักถึงสิ่งที่ผิดพลาด

และสามารถแยกแยะวิญญาณที่ไม่บริสุทธิ์ได้ชัดเจนยิ่งขึ้น เพราะวิญญาณเหล่านั้นก็อยู่ในโบสถ์ด้วย

เนื่องจากเมื่อวานนี้ฉันทได้ไปสวดภาวนากับพ่อออก ผมจึงถามพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดว่า

“ทำไมผมไม่กล้าถึงการรับศีลมหาสนิทด้วยมือ?”

พระเจ้าผู้ช่วยให้รอด: “เวลายังไม่ถึง”

ฉันท: “พระสงฆ์ท่านเชื่อแล้วหรือไม่ว่าฉันทได้ยินเสียงของพระองค์?” พระเจ้าผู้ช่วยให้รอด: “ใช่

เขาเชื่อแล้ว ลูกสาวของข้า”

ผม: “เขายังมีความสงสัยเช่นนั้นอยู่หรือไม่ หรือว่าตอนนี้ไม่มากเท่าเดิมแล้ว?” พระเจ้าผู้ช่วยให้รอด:

“จงสวดภาวนาเพื่อเขาต่อไป”

ฉันท: “พระเจ้า แต่เมื่อวานนี้ท่านได้เขียนในข่าวสารของวัดว่า ผู้ที่รับบัพติศมาทุกคนสามารถนำพิธีพระวจนะและแจกศีลมหาสนิทได้

หากพระสงฆ์ประจำวัดไม่อยู่”

พระเจ้าผู้ช่วยให้รอด: “หากเขารู้ว่าผู้ที่อยู่ในศีลมหาสนิทนั้นคือเรา เขาคงไม่เขียนเรื่องนี้ลงในจดหมายข่าวของวัดหรอก ในใจเขายังมีความสับสนอยู่มาก”

ผม: “แต่พระเจ้าครับ เขาได้ประกอบพิธีถวายศีลมหาสนิทแล้ว แน่่อนว่าเขาต้องรู้ว่าพระองค์ทรงประทับอยู่ในศีลมหาสนิท—ศีลมหาสนิท—อย่างแท้จริง ทั้งในเนื้อหนังและเลือด ร่างกายและจิตวิญญาณ ทั้งในความเป็นมนุษย์และพระเทวภาพ!”

พระเจ้าผู้ช่วยให้รอด: “ความเชื่อนั้นแตกต่างกันไปสำหรับทุกคน”

ฉันท: “ทำไมความเชื่อจึงแตกต่างกัน?”

พระเจ้าผู้ช่วยให้รอด: “เขียนสิ่งนี้ลงไว้เถิด ลูกสาวของข้า: มันขึ้นอยู่กับบัญญัติข้อแรกและข้อที่สอง—การขาดความรักต่อข้าและต่อเพื่อนบ้าน”

ฉันท: “ดังนั้น ความเชื่อจึงขึ้นอยู่กับความรัก และคนเราต้องขอความรักและใช้ชีวิตตามความรักนั้น มันเป็นพระคุณอันยิ่งใหญ่จากพระเจ้า”

พระเจ้าผู้ช่วยให้รอด: “ความรักไหลเข้าสู่หัวใจที่บริสุทธิ์” ฉันท: “พระเจ้า

ข้าพเจ้าจะเข้าใจคำว่า ‘ไหล’ อย่างไร?”

พระเจ้าผู้ช่วยให้รอด: “ความรักคือน้ำพุ; มากี่น้ำพุและรับความสดชื่น” ฉันท: “ความเชื่อของนักวิชาการเป็นอย่างไร?”

พระเจ้าผู้ช่วยให้รอด: “นั่นคือความเชื่อแบบโลกีย์ ลูกสาวของข้า ซึ่งไม่เกิดผลใดๆ” ฉันท: “แต่พระเจ้าผู้ช่วยให้รอด

พวกเขากำลังฝึกอบรมนักบวชในอนาคต ไม่ใช่หรือ?”

พระเจ้าผู้ช่วยให้รอด: “นั่นคือเหตุผลที่ลูกต้องอธิษฐานเพื่อพวกเขา”

ฉันท: “พระเจ้าผู้ช่วยให้รอด พระองค์ต้องขอให้ทุกสิ่งทุกอย่างหรือไม่?”

พระเจ้าผู้ช่วยให้รอด: “ใช่ ลูกสาวของข้า”

ข้าพเจ้าขอบพระคุณพระองค์ พระเจ้าและพระเจ้าเป็นเจ้าของข้าพเจ้า สำหรับความรักและพระคุณที่พระองค์ได้ประทานแก่ข้าพเจ้า

ข้าพเจ้าจึงรีบไปโบสถ์ให้เร็วขึ้น พิธีมิสซาเริ่มเวลา 10.00 Uhl

ก่อนมิสซา ฉันทได้สวดบทกิตติยานีของพระจิตบริสุทธิ์เพื่อทุกคนที่อยู่ในโบสถ์ในขณะนั้น คุณพ่อออกก็ได้ประกอบพิธีมิสซาอย่างงดงาม

การอ่านพระวรสารมาจากคำเทศนาบนภูเขา (พระวรสารนักบุญลูกา) ระหว่างการแจกศีลมหาสนิท

คุณพ่อเจ้าอาวาสของเราได้รับการช่วยเหลือจากขบวนสวดสองคนและ

นักศึกษากาเทเวียกา นายอาร์ตูร์ วากเนอร์

ผมเคยรับศีลมหาสนิทจากท่านมาก่อน แต่ตอนนี้ผมคิดว่าพระเจ้าได้บอกผมว่าวัดอยู่ในสภาพที่วุ่นวาย

แล้วผมจะรับศีลมหาสนิทจากนายวากเนอร์ได้อย่างไร เมื่อมือของท่านยังไม่ได้รับการอภิเษกเหมือนมือของพระสงฆ์?

ฉันทได้อธิษฐานต่อพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดว่า: “พระเจ้า หากเป็นพระประสงค์ของพระองค์ที่ข้าพเจ้าควรรับศีลมหาสนิทจากนายวากเนอร์ ผู้ช่วยพระสงฆ์

ก็ให้เป็นไปตามนั้น แต่เพียงหากเป็นพระประสงค์ของพระองค์เท่านั้น

หากไม่ใช่เช่นนั้น ขออย่าให้เขามาหาข้าพเจ้า ข้าพเจ้าวางความไว้วางใจทั้งหมดไว้ในพระหัตถ์ของพระองค์ นายวากเนอร์แจกศีลมหาสนิทอยู่ข้างข้าพเจ้า

แต่เขาไม่ได้มาหาข้าพเจ้า และข้าพเจ้ารู้สึกขัดใจว่านี่คือพระประสงค์ของพระเจ้าที่ท่านไม่ควรแจกศีลมหาสนิทให้ข้าพเจ้า

ข้าพเจ้าเป็นคนสุดท้ายที่ได้รับศีลมหาสนิท และผู้แจกคือคุณพ่อออก

หลังรับศีลมหาสนิท ฉันทได้กล่าวกับพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดว่า หากพระองค์ประสงค์ ฉันทจะพูดคุยกับนายวากเนอร์ แต่ฉันทก็กล่าวด้วยว่า

พระเจ้าผู้ช่วยให้รอดต้องประทานการตรัสรู้แก่เขา เพื่อให้เขาเห็นว่าเขาไม่ควรแจกศีลมหาสนิท

ฉันทถามพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดว่าฉันทควรเขียนเรื่องนี้ลงหรือไม่ พระเจ้าผู้ช่วยให้รอดตรัสว่า:

“เขียนลงเถิด”

หลังจากนั้น ฉันทได้อธิษฐานต่ออีก 15 นาที

เมื่อฉันทออกจากโบสถ์ มีเด็กชายคนหนึ่งกำลังรออยู่ข้างนอก – คริสเตียน เฟลเฮาเออร์ ลูกที่รักของพระเจ้า หลังจากที่เขาได้รับศีลมหาสนิทครั้งแรก

เขาก็เดินมาหาฉันทและถามว่าเขาต้องทำอะไรจึงจะได้รับศีลมหาสนิทบนลิ้นได้เช่นกัน

ผมบอกเขาว่าเขาควรสวดสายประคำหนึ่งศกทุกวันเพื่อขอพรจากพระแม่มาเรียตามความตั้งใจนี้ วันอาทิตย์ถัดไป หนังสือสวดภาวนา

เขามาหาผมด้วยความปีติยินดีอย่างยิ่ง และบอกผมด้วยความสุขใจว่า “อูเลียนา ผมได้รับศีลมหาสนิทบนลิ้นแล้วครับ”

ตั้งแต่นั้นมา เขามักมาทักทายฉันทหลังมิสซา เหมือนอย่างที่เขาทำวันนี้ ฉันทให้พรเขาด้วยน้ำศักดิ์สิทธิ์ ซึ่งฉันทพกติดตัวเสมอ

และเขากล่าวว่านั่นฉันทได้รับการอภิเษกอย่างถูกต้องหรือไม่ ฉันทตอบว่า ‘ใช่’ และบอกเขาว่านั่นฉันทได้รับการอภิเษกโดยคุณพ่อเกนฮาร์ด เฮย์เดอร์

จากเมืองเรเกนส์บูร์ก

พระเจ้าของข้าพระองค์และพระเจ้าของข้าพระองค์ หากมีสิ่งใดไม่ถูกต้อง โปรดบอกข้าพระองค์เพื่อข้าพระองค์จะได้ขัดขามันออกไป

ข้าพระองค์ได้มอบทุกสิ่งแด่พระองค์ และทั้งหมดล้วนมาจากพระองค์

พระเจ้าผู้ช่วยให้รอด: “ถ้าเช่นนั้น ทุกอย่างก็ถูกต้องแล้ว รวมถึงสิ่งที่ฉันทได้เขียนไว้ด้วย”

17 กุมภาพันธ์ 1992 – วันจันทร์

10.00 ห้องแพทย์: ฉันทถามพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดเกี่ยวกับผู้ช่วยพระสงฆ์ว่าพวกเขาได้รับอนุญาตให้แจกศีลมหาสนิทได้หรือไม่

พระเจ้าผู้ช่วยให้รอด: “ลูกสาวของข้าพเจ้า, ผู้ช่วยพระสงฆ์ไม่สามารถแจกศีลมหาสนิทได้ เพราะเขาไม่ได้รับการบวชอย่างสมบูรณ์”

ฉันท: “แต่พระศาสนจักรได้อนุญาตแล้ว”

พระเจ้าผู้ช่วยให้รอด: “นั่นคือความเชื่อผิดหลักคำสอน ผู้ช่วยพระสงฆ์ไม่ใช่พระสงฆ์

มีเพียงพระสงฆ์เท่านั้นที่มีสิทธิ์แจกศีลมหาสนิท”

ฉันทได้อธิษฐานไว้ล่วงหน้าว่าพระเจ้าจะบอกฉันทว่าทำไม H. Wagner จึงไม่ควรให้ฉันทรับศีลมหาสนิท

ฉันทได้สัญญากับพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดว่าไม่ว่าพระองค์จะบอกอะไรกับฉันท ฉันทก็จะเชื่อมัน ขอให้พระเจ้าผู้ช่วยให้รอดประทานความเชื่อที่มั่นคงให้ฉันทในเรื่องนี้

และทรงแต่งกายความเป็นมนุษย์ของฉันทด้วยความศักดิ์สิทธิ์ แม้คนอื่นอาจไม่เข้าใจว่าผู้ช่วยพระสงฆ์ไม่ได้รับอนุญาตให้ทำเช่นนี้

ฉันทก็ได้เขียนมันลงไว้ตามที่พระเจ้าผู้ช่วยให้รอดตรัสไว้ อาเมน.

12.15 น. ในห้องสวดมนต์ที่ทำงาน: วันนี้ผมสวดมนต์ในห้องสวดมนต์นานกว่าปกติ

ผมร้องไห้เพราะความผิดเพี้ยนทางศาสนาที่แพร่หลายในพระศาสนจักรคาทอลิก

ฉันรู้สึกกังวลขึ้นมาทันทีว่าตัวเองอาจตายอย่างกะทันหัน พระผู้ช่วยให้รอด: “ถ้าอย่างนั้น คุณจะมาหาฉัน”

ฉันถามเรื่องนี้เพราะคิดว่าพี่ชายของฉันได้เสียชีวิตอย่างกะทันหันจากความดันเลือดสูง ดังนั้นต่อมาฉันจึงให้พยาบาลวัดความดันเลือดของฉัน แต่มันอยู่ในระดับปกติ

ฉันปวดหัวอย่างรุนแรงจนได้ถวายความเจ็บปวดนี้เพื่อการกลับใจของผู้บาป ผู้ป่วยที่มาในช่วงบ่ายมีน้อยมาก

ฉันและเพื่อนร่วมงานชื่อเวโรนิกาได้อ่านพระคัมภีร์ด้วยกัน ฉันชอบอ่านพระคัมภีร์ฉบับของพ่อเกบฮาร์ด เฮย์เดอร์ หลังจากนั้น ฉันได้ท่องจำเพลงสวด ‘โอ้ พระเยซู พระองค์คือชีวิตทั้งชีวิตของข้า’ ได้ขึ้นใจ ฉันชอบเพลงสวดนี้มาก

ผมได้ท่องจำคำอธิษฐานภาษาละตินส่วนใหญ่ได้ขึ้นใจขณะทำงานหรือขณะขับรถ พระเจ้าเท่านั้นที่ทรงทราบว่าผมได้สวดสายประคำไปแล้วกี่ครั้งในรถ ในป่า และในโบสถ์

หลังทำงานเสร็จ ฉันอยากไปว่ายน้ำ แต่สุดท้ายก็ตัดสินใจไปโบสถ์แทน ฉันรู้สึกถูกรบกวนอีกครั้งขณะสวดสายประคำ

ฉันมักสังเกตว่าตัวเองถูกมุ่งเป้าเป็นพิเศษเมื่อสวดภาวนาเพื่อพระสงฆ์ นักศึกษาเทววิทยา และศาสตราจารย์ที่สอนพวกเขา

ดังนั้น ผมจึงอธิษฐานเป็นพิเศษเพื่อคุณพ่อฟรีโดลิน คุณพ่ออันเดรียส และผู้ช่วยผู้อำนวยการในแลนเดอร์สโฮเฟน

ผู้ช่วยผู้ดูแลเขตได้ชักจูงนักศึกษาเทววิทยาให้รับศีลมหาสนิทด้วยมือ เช่นเดียวกับที่พวกเขาทำที่โบสถ์ของแอนเดรียส

ผมยังได้อธิษฐานเพื่อคุณพ่อออกท์และคุณพ่อโดชาร์ตด้วย มาหลายวันแล้ว ผมได้รวมคุณพ่อออกท์ไว้ในคำอธิษฐานของผม

เพื่อให้ท่านสามารถแยกแยะวิญญาณได้ดีขึ้น และเข้าใจผมได้ดียิ่งขึ้น

ในโบสถ์ที่เมืองโรท ก่อนที่การสวดสายประคำร่วมกันจะเริ่มขึ้น ฉันรู้สึกถึงการโจมตีจากวิญญาณชั่ว ฉันยังรู้ทันที่ว่าพวกมันมาจากที่ใด

นั่งอยู่ด้านหน้าฉันในนวมเฉียงคือชายคนหนึ่งสูงปานกลาง มีเคราหนา เขาเดินเข้ามา นั่งลง และยกมือทั้งสองข้างขึ้นปิดหน้า

เพื่อไม่ให้มองเห็นแท่นพระศีลมหาสนิท ทันใดนั้น เขาส่ายหัวอย่างรุนแรง ยิ่งไปกว่านั้น เหมือนกับว่าเขากำลังสั่นเทา

สิ่งนี้มักเกิดขึ้นเมื่อพ่อออกท์พูดถึงพระสิริของพระเจ้าเป็นพิเศษ เช่น ระหว่างการอ่านพระคัมภีร์หรือพระวรสาร

เมื่อพระวจนะของพระเจ้ากำลังถูกประกาศ

จากนั้นเขาจะหัวเราะอย่างน่าสะพรึงกลัว ผู้ช่วยพิธีก็หัวเราะตาม และหนึ่งในนั้นต้องออกไปข้างนอกด้วย

เขาโกรธเป็นพิเศษในช่วงพิธีถวายศีลมหาสนิท ชายคนนั้นลุกขึ้น เดินเข้าใกล้พระสงฆ์และแท่นบูชา แล้วชูมือและกำปั้นขึ้น

ขู่พระสงฆ์และด่าทอเขาอย่างรุนแรง ระหว่างพิธีมิสซา ผมได้อธิษฐานเพื่อชายคนนี้แล้ว เพราะผมคุ้นเคยดีกับการโจมตีจากภายในของปีศาจ

เมื่อคนแปลกหน้านั้นยกเสียงขึ้น ผมจึงกล่าวกับเขาด้วยน้ำเสียงสั่งการว่า “เงียบไป”

ในขณะนั้น เขาหันตัวเดินผ่านตัวผมไป และจ้องมองผมด้วยความเกลียดชังอย่างรุนแรง ผมเพียงแต่กล่าวว่า: “ออกไปจากตัวฉัน”

เขาโวยวายและเดินออกจากโบสถ์อย่างโกรธเคือง

หลังรับศีลมหาสนิท ฉันถามพระผู้ช่วยให้รอดว่านั่นเป็นปีศาจประเภทใด พระผู้ช่วยให้รอดตรัสว่า: “นั่นคือปีศาจลูซิเฟอร์

และมีปีศาจอีกมากมายอยู่กับเขา”

ฉันบอกพระผู้ช่วยให้รอดว่าเขาอยู่กับฉันในคืนนั้น พระผู้ช่วยให้รอดตรัสว่า: “เขาสามารถอยู่ที่ไหนก็ได้”

ข้าพเจ้าขอขอบคุณท่านผู้ช่วยให้รอด สำหรับการทดสอบนี้ในพระศาสนจักร เพราะมีหลายคนที่ไม่เชื่อว่าปีศาจมีอยู่จริง

ไม่ว่าอย่างไรก็ตาม ผู้เชื่อจำนวนมากรู้สึกหวาดกลัวหลังพิธีมิสซา และขาของพวกเขาก็สั่นระริก

พ่อออกท์ได้ร้องบทที่สามของเพลงสรรเสริญ ‘มารี โปรดกางฝ่าคลุมของท่าน’ เป็นครั้งแรก

ผมเคยประสบเหตุการณ์เช่นนี้ที่เกี่ยวข้องกับวิญญาณไม่บริสุทธิ์ในโบสถ์มาแล้วหลายครั้ง

นอกจากนี้ยังเกิดขึ้นในโบสถ์อื่น ๆ เช่น ลูร์ด เยรูซาเล็ม เมดจูโกเร วากเฮเซล ในคลินิกที่สถานที่ทำงานของผม ที่เมืองโรท ณ ศาลาว่าการเมือง

(มีผู้เข้าร่วมจากเมืองโรท 8 คน) และที่กรุงโรมระหว่างทางไปพบพระสังฆราชในวาติกัน รวมถึงระหว่างการบรรยายที่ผมได้จัดขึ้น เป็นต้น

สำหรับผม นี่ก็เป็นพระคุณจากพระเจ้าเช่นกัน; มันทำให้ผู้เชื่อมีความศรัทธามากขึ้น และส่งเสริมให้พวกเขาสวดภาวนาเพิ่มขึ้น

และในที่สุดก็เชื่อว่าปีศาจและนรกอยู่จริง

หลังพิธี ผมได้พบกับผู้เชื่อหลายคนก็ทึ่งหนักว่านี่คือปีศาจ และได้อธิษฐานเพื่อชายคนนี้ด้วย ผู้หญิงคนหนึ่งไม่ตระหนักถึงเรื่องนี้ และกล่าวว่าชายคนนี้ป่วย เธอยังกล่าวว่าวิญญาณที่นำส่งสารเหล่านั้นมาหาเธอด้วย ผมสงสัยว่า: หากเธอไม่มีพรสวรรค์ในการแยกแยะวิญญาณ แล้วเธอจะรู้ได้อย่างไรว่าพวกเขาเป็นวิญญาณที่นำส่งสารจริงหรือไม่? แต่ผมก็ไม่ได้พูดอะไรผู้หญิงคนนี้เคยนั่งอยู่บนบ้านนั่งเดียวกันกับคนแปลกหน้านั้น ผู้หญิงคนนี้ได้นั่งอยู่ในแถวที่นั่งเดียวกันกับคนแปลกหน้านั้น

19 กุมภาพันธ์ 1992 – วันพุธ

10.00 น., ห้องตรวจแพทย์: ฉันถามพระผู้ช่วยให้รอดเกี่ยวกับความล่องลอยที่เกิดขึ้นเมื่อวานนี้
พระผู้ช่วยให้รอด: “ลูกสาวของพ่อ การทดลองครั้งนี้เป็นเพียงจุดเริ่มต้นเท่านั้น ยังมีอีกมากที่จะตามมา ซาตานกำลังต่อสู้เพื่อวิญญาณที่เขาสูญเสียไป”
ฉัน: “ฉันควรทำอะไรเพื่อคริสตจักรของเราไหม?” พระผู้ช่วยให้รอด: “อธิษฐาน
อธิษฐาน อธิษฐานให้มาก”
จากนั้นฉันรู้สึกถึงความอบอุ่นและความสงบภายในตัว; มันเป็นความรู้สึกที่สวยงามมาก
ตอนเย็น ฉันอยู่ที่โบสถ์เซนต์โรซ ก่อนอื่นเพื่อสวดสายประคำ แล้วจึงเข้าร่วมพิธีมิสซา

20 กุมภาพันธ์ 1992 — วันพฤหัสบดี

10.10, ห้องแพทย์: ผมถามพระผู้ช่วยให้รอดเกี่ยวกับมนตร์
พระผู้ช่วยให้รอด: “สิ่งที่เข้าใจไม่ได้เกี่ยวกับมนตร์คือว่า ‘ฉัน’ เองคือมนตร์” ฉัน: “ท่านคือใคร ‘ฉัน’ นี?”
พระผู้ช่วยให้รอด: “เขียนสิ่งนี้ลงไว้เถิด ลูกสาวของข้า: ข้าคือพระเจ้าและพระเจ้าของเจ้า” ข้า:
“ทำไมเราไม่ได้รับการสอนตั้งแต่แรกว่าพระเจ้าคือมนตร์?” พระผู้ช่วยให้รอด: “นั่นคือมุมมองของโลกีย์
ส่วนที่เข้าใจไม่ได้นั้นมาจากข้าเอง”
ฉัน: “ทำไมพระสงฆ์บางคนไม่ยอมรับว่าเสียงภายในที่ฉันได้ยินนั้นมาจากท่าน?” พระผู้ช่วยให้รอด: “เพราะพวกเขาไม่รู้วิธีแยกแยะวิญญาณ
ความเชื่อของพวกเขาอ่อนแอ; พวกเขาเทศนาพระคัมภีร์ แต่ไม่ดำเนินชีวิตตามนั้น”
ตอนเย็น ฉันไปร่วมพิธีมิสซาที่เมืองโรก ฉันสวดสายประคำ เมื่อถึงเวลาจะรับศีลมหาสนิท แม่ชีเดินผ่านฉันไปโดยไม่แม้แต่จะพยายามมอบศีลมหาสนิทให้ฉัน
เพราะเธอรู้ว่าฉันจะไม่รับจากเธอ ฉันจึงกลับไปที่นั่งทันทีและรับศีลมหาสนิททางจิตวิญญาณ ฉันได้รับพระพรมากมาย แล้วก็ได้ยินเสียงว่า:
“คุณไม่อยากถวายศีลมหาสนิทเพื่อแม่ชีคนนั้นหรือ?”
ฉันตอบทันที: “ใช่ค่ะ” แต่ฉันเสริมว่า: “ฉันกำลังถวายมันเพื่อพี่สาวของฉัน เพื่อให้เธอได้รับแสงสว่าง เพื่อให้เธอรู้ว่าเธอไม่ควรแจกศีลมหาสนิท”
เมื่อพิธีมิสซาสิ้นสุดลง ขณะที่ฉันยังคงจมอยู่ในการสวดภาวนาอย่างลึกซึ้ง พี่สาวคนนั้นก็เดินมาหาฉันและถามว่า:
“สิ่งที่ฉันทำไปนั้นไม่ถูกต้องหรือ?”
เธอถามเพราะคิดว่าฉันจะรอรับศีลมหาสนิทจากคุณพ่อออกท์
ผมตอบเธอว่า: “ไม่ครับ พี่น้อง สิ่งนั้นไม่ถูกต้อง คุณไม่ควรแจกศีลมหาสนิท เพราะคุณเคยถามผมเรื่องนี้มาก่อนแล้ว
และพระผู้ช่วยให้รอดตรัสว่า: ‘บอกเธอว่า เรามีพระสงฆ์’”
เธอคิดคำน้อยอย่างรุนแรง โดยกล่าวว่าเธอเองก็ได้รับการบวชแล้ว และบรรดาพระสังฆราชได้ให้การอนุมัติแล้ว
ผมบอกเธอว่าเธอต้องฟังพระสังฆราชสูงสุด
เธอรู้สึกวุ่นวายและโกรธเล็กน้อย และเธอได้รบกวนฉันในช่วงเวลาที่ไม่เหมาะสม เธอบอกว่าฉันต้องเปลี่ยนข้าง (คือ
ไปอยู่ข้างที่บาทหลวงกำลังแจกศีลมหาสนิท)
ผมกล่าวว่า: “ไม่ว่าพระเจ้าจะวางผมไว้ที่ไหน ผมก็จะอยู่ที่นั่น”
ผมได้อธิษฐานเพื่อเธอ
หลังจากนั้น ผมไปพร้อมกับเฮดวิกและอิลเดไปยังโบสถ์เซนต์โรซ พิธีมิสซาอีกพิธีหนึ่งกำลังจะเริ่มขึ้น ที่นั่น
ผมจึงสามารถรับศีลมหาสนิทจากพระผู้ช่วยให้รอดได้ ผมถวายศีลมหาสนิท
เพื่อวิญญาณผู้ยากไร้

21 กุมภาพันธ์ 1992 – วันศุกร์

10.30 น. ห้องแพทย์:

พระผู้ช่วยให้รอด: “เธอทำถูกต้องกับแม่ชี — ที่จริงแล้ว เธอทำได้อย่างสมบูรณ์แบบ”

ฉันถามว่าฉันต้องเปลี่ยนข้างในโบสถ์หรือไม่ ตามที่แม่ชีได้กล่าวไว้ พระผู้ช่วยให้รอด: “คุณไม่จำเป็นต้องทำอย่างนั้น เพราะคุณอยู่ฝ่ายที่ถูกต้อง”

เมื่อคืนวานนี้ เมื่อฉันกลับบ้าน สามียของฉันได้ปกป้องแม่ชี เขาดูตื่นเต้นมาก และบอกว่าฉันต้องเปลี่ยนข้าง และอื่นๆ

อีกมากมาย

ฉันเอาน้ำศักดิ์สิทธิ์มาพรมลงบนตัวเขาและบริเวณรอบๆ เพราะฉันรู้สึกถึงวิญญาณที่ไม่บริสุทธิ์ ฉันเล่าเรื่องนี้ให้ผู้ช่วยให้รอดฟัง

พระผู้ช่วยให้รอด: “นั่นคือปีศาจของยูดาสที่อยู่กับสามียคุณ”

ฉันบอกว่าฉันได้บอกสามียแล้วว่าเขาควรไปสารภาพบาป แต่สามียกลับบอกว่ำนั่นไม่ใช่บาป

พระผู้ช่วยให้รอด: “เขาไม่รู้จักบาปนั้น เพราะเขาได้ปิดใจตัวเองแล้ว” ฉัน: “การที่เขาปิดใจตัวเองแล้ว หมายความว่าอย่างไร?”

พระผู้ช่วยให้รอด: “ถ้าอย่างนั้น ฉันก็เข้าไม่ได้” ฉัน:

“นั่นหมายความว่าวิญญาณอีกตัวอยู่ข้างในแล้ว”

พระผู้ช่วยให้รอด: “ครั้งนี้ ใช่”

ในช่วงบ่าย ฉันได้อธิษฐานอย่างจริงจังเพื่อแม่ชีและพ่อออกัส

ขณะที่ฉันกำลังอธิษฐาน ฉันเห็นภาพของบุคคลหนึ่งยืนอยู่ตรงหน้าในใจฉันอย่างต่อเนื่อง ฉันรู้จักชายคนนี้ เพราะเขาเคยยืนอยู่ตรงหน้าฉันหลายครั้งแล้ว

ฉันรู้ว่าเขาเคยแจกศีลมหาสนิท และฉันยังไม่เคยรับพระผู้ช่วยให้รอดจากเขา ในช่วงฤดูร้อน

ผู้ช่วยแจกศีลมหาสนิทคนหนึ่งได้เสียชีวิตอย่างกะทันหันจากอุบัติเหตุบนทางด่วน แต่ฉันไม่รู้ว่าชายคนนี้เป็นคนเดียวที่ฉันหรือไม่

ที่ตอนนี้อยู่ต่อหน้าฉันเสมอในจิตวิญญาณ ชายคนนี้อยู่จนมากจนฉันต้องสวดบทข้าแต่พระบิดา บทสวดติมารีย์

และบทพระเกียรติแด่พระบิดาเพื่อเขา แต่ฉันไม่เชื่อว่าสิ่งนั้นจะเพียงพอสำหรับเขา

ฉันไปเยี่ยมมารกา เฟลเฮาเออร์ ที่เมืองโรก และถามเธอว่ามีรูปถ่ายของนักร้องในคณะนักร้องประสานเสียงของโบสถ์หรือไม่ เพราะฉันรู้ว่าชายคนนี้เป็น

ซึ่งปรากฏตัวอยู่ต่อหน้าฉันในจิตวิญญาณเสมอมา ก็เคยร้องในคณะนักร้องประสานเสียงของโบสถ์ด้วย เธอแสดงรูปให้ฉันดู และฉันก็จำเขาได้

เมื่อชายคนนี้อยู่ต่อหน้าฉันในฤดูร้อนนั้น ฉันกำลังไปแสวงบุญที่สโลวัก

คืนนั้น ในโบสถ์ ฉันได้สวดสวดประจำคำเพื่อชายคนนี ซึ่งมีชื่อว่า เวอร์เนอร์ ไฮน์ชมันน์ และถวายมิสซาเพื่อเขา ฉันขอให้เขาช่วยอธิษฐานเพื่อฉันด้วย

เพื่อให้ฉันตื่นขึ้นในกลางคืนเพื่ออธิษฐานต่อเพื่อวิญญาณของเขา ฉันรู้สึกเสียใจที่เคยพูดว่าเขาเริ่มทำให้ฉันรำคาญด้วยความรบกวนของเขา

แต่ตอนนั้นฉันยังไม่รู้ว่าเขาได้เสียชีวิตแล้ว

ประมาณเวลาหนึ่งครึ่งเช้า ผมตื่นขึ้นและสวดสวดประจำคำเพื่อเขา รวมถึงบทสวดพระโลหิตศักดิ์สิทธิ์ ผมจดเทียบที่ได้รับการอวยพรเพื่อเขา

และให้เขาดื่มน้ำมันต

แล้วฉันก็ถามพระผู้ช่วยให้รอดว่าฉันควรทำอย่างไรหากผู้ศรัทธาทั่วไปมาอีกครั้งเพื่อมอบศีลมหาสนิทให้ฉัน

พระผู้ช่วยให้รอด: “ทำอย่างเดิมอีกครั้ง”

22 กุมภาพันธ์ 1992 — วันเสาร์

ฉันเข้าร่วมพิธีมิสซาที่เมืองวาเกาเซล (Waghäusel) คุณพ่อเวอร์เนอร์ เอโกน (Father Werner Egon)

เป็นประธานพิธีมิสซาพร้อมกับพระสงฆ์อีกท่านที่ฉันไม่รู้จัก เมื่อฉันรับศีลมหาสนิท คุณพ่อเวอร์เนอร์ เอโกน ดูเหมือนสังเลที่จะมอบพระกายพระคริสต์ให้ฉัน

ขณะที่ฉันกำลังคุกเข่าอยู่ต่อหน้าท่าน ท่านก็ไม่ได้กล่าวว่า ‘พระกายพระคริสต์’ ตามปกติ แต่กลับนิ่งเฉย

สามียของฉันเดินขึ้นมารับศีลมหาสนิททันทีหลังจากฉัน และเห็นพระสงฆ์ท่านนั้นส่ายหัว

พระสงฆ์ท่านนี้ต้องฉลาดมากแน่ๆ ขอบคุณท่าน ทำให้การรับศีลมหาสนิทในท่านอนคุกเข่ากลายเป็นธรรมเนียมสำหรับผู้ศรัทธาที่นิ่งเฉยหน้า

แต่เฉพาะผู้ที่นิ่งเฉยหน้าเท่านั้น

ใช่ค่ะ แล้วคนอื่นๆ ล่ะ? พวกเขาไม่ควรคุกเข่าต่อหน้าพระผู้ช่วยให้รอดของเราหรือ? นั่นไม่ถูกต้อง ทุกคนควรคุกเข่าต่อหน้าพระเจ้าของเรา

เมื่อท่านประกอบพิธีมิสซาเสร็จสิ้น ผู้หญิงคนหนึ่งชื่อลิกก็เริ่มร้องเพลงสรรเสริญ ‘Bless Us, O Mary’ พระสงฆ์ก็ไม่ชอบสิ่งนั้นเช่นกัน

เพราะท่านส่ายหัว

หลังจากที่ท่านออกจากโบสถ์แล้ว ผมได้สวดบทลูกาที่แห่งโลเรโตพร้อมกับผู้มาร่วมพิธี

16.30 น.: ผมได้สวดส่ายประคำร่วมกับผู้เชื่อกลุ่มเรดในโบสถ์
หลังจากนั้น ผมได้สวดส่ายประคำอีกสามชุด และถวายทั้งหมดนี้เพื่อคุณพ่อวอวกท์ นี่เป็นการเสียสละสำหรับผม
เพราะผมต้องคุกเข่าอยู่ตลอดเวลา

เวลา 7.30 น. ฉันเริ่มสวดภาวนา ประมาณหนึ่งชั่วโมงก่อนที่จะไปโบสถ์

ฉันได้พบกับพระผู้ช่วยให้รอดเกี่ยวกับคุณพ่อเวอร์เนอร์ เอโกน

พระผู้ช่วยให้รอด: “เธอไม่จำเป็นต้องฟังเขา ฟังฉันแทน” ฉัน:

“ท่านหมายความว่าฉันควรยังคงคุกเข่าต่อหน้าพระกายพระคริสต์อยู่ใช่ไหม?” พระผู้ช่วยให้รอด:

“ใช่”

ฉัน: “ถ้าท่านลงเอยจะให้ฉันรับศีลมหาสนิทขณะที่ฉันกำลังคุกเข่าอยู่ ฉันสามารถเดินจากไปได้ไหม?” พระผู้ช่วยให้รอด: “เธอสามารถเดินจากไปได้; ฉันจะยังคงมาหาเธอ แม้ว่าเธอจะยังไม่ได้รับฉันในศีลศักดิ์สิทธิ์ก็ตาม”

ผม: “จะเกิดอะไรขึ้นครับ พระผู้ช่วยให้รอด เมื่อผมตื่นขึ้นในกลางคืน? ใครที่ปลุกผมให้ตื่น เพื่อที่ผมจะได้เฝ้าระวังและอธิษฐาน?”

เป็นท่านหรือเป็นวิญญาณผู้ยากไร้?”

พระผู้ช่วยให้รอด: “คือเราเอง เราอยากให้คุณเฝ้าระวังร่วมกับเรา” ฉัน: “ใช่

แต่หลังจากนั้นฉันก็อธิษฐานเพื่อวิญญาณผู้ยากไร้” พระผู้ช่วยให้รอด:

“สิ่งนั้นทำให้เรามีความสุขเป็นพิเศษ”

ผม: “พระเจ้า แต่ผมต้องดิ้นรนจนกว่าจะเริ่มสวดภาวนาได้จริง ๆ”

พระผู้ช่วยให้รอด: “เจ้าต้องตระหนักว่าเจ้าไม่สามารถทำอะไรได้ด้วยตนเอง สำหรับเรื่องนั้นเจ้าต้องการพระคุณของข้า เพราะมารร้ายไม่ชอบเมื่อเจ้าอธิษฐาน”

ผม: “มารร้ายอยู่ใกล้ผมขนาดนั้นหรือครับ?” พระผู้ช่วยให้รอด:

“ใช่ ที่ใดที่ข้าอยู่ ที่นั่นเขาก็อยู่ด้วย”

ฉัน: “พระผู้ช่วยให้รอดที่รัก ข้าได้มอบทุกสิ่งให้พระองค์แล้ว ข้าเป็นของพระองค์อย่างสมบูรณ์ ทำไมวิญญาณชั่วร้ายจึงไม่ปล่อยให้ข้าได้สงบ?”

พระผู้ช่วยให้รอด: “หากเป็นเช่นนั้น เขาคงจะครอบครองจิตใจของข้าแล้ว แต่จิตใจของข้าไม่ใช่จิตใจของเขา” ข้า: “แต่เขาก็ฉลาดไม่ใช่หรือ?”

ผู้ช่วยให้รอด: “ความฉลาดนั้นไม่เท่ากับความมีเหตุผล”

ฉัน: “แล้วฉันก็ไม่มีทางเลือกอื่นนอกจากต้องระมัดระวังอยู่เสมอใช่ไหม? ใช่แล้ว ตอนนีฉันนึกถึงสิ่งที่เขียนไว้ในพระคัมภีร์ว่า: ‘ดังนั้นจงเฝ้าระวังอยู่เสมอในคำอธิษฐาน เพื่อว่าท่านจะสามารถรอดพ้นจากสิ่งทั้งปวงที่จะเกิดขึ้น และยืนอยู่ต่อหน้าบุตรมนุษย์ได้’

ผม: “พระผู้ช่วยให้รอดที่รัก มีอะไรที่ท่านอยากบอกผมไหมครับ? วันนี้ผมแต่งงานครบ 27 ปีแล้วครับ” พระผู้ช่วยให้รอด: “อยู่ต่อไปอย่างที่เป็นอยู่ และอย่าหยุดอธิษฐานนะ ลูกสาวของข้า”

ฉัน: “คะ พระเยซูที่รัก ฉันจะอธิษฐานด้วยความรักต่อพระองค์และต่อผู้คน เพื่อชีวิตนิรันดร์ของเพื่อนบ้าน และเพื่อรักษาชีวิตของตนเอง”

หลังจากนั้น ฉันรอสัญญาณเพื่อดูว่าพระผู้ช่วยให้รอดจะตรัสอะไรเพิ่มเติมหรือไม่ แล้วฉันได้ยินพระผู้ช่วยให้รอดตรัสว่า: “ไปเถิดด้วยความสันติ”

ฉัน: “ขอบคุณสำหรับความรักอันยิ่งใหญ่ของพระองค์ ฉันรักพระองค์มากกว่าสิ่งใดทั้งสิ้น

ฉันได้เข้าร่วมพิธีมิสซาที่เมืองโรก และยังได้ร่วมในพิธีสวดภาวนาและสวดสายประคำที่นั่นระหว่าง

1.00 pm และ 2.00 pm.

เวลา 10.00 น. ในห้องแพทย์: ฉันได้สวดภาวนาและรวมจิตกับพระผู้ช่วยให้รอด
 ฉัน: “ทำโพเวอร์เนอร์ เอโกน จึงลึงเลที่จะให้ฉันรับศีลมหาสนิท ขณะนี้ฉันกำลังคุกเข่า
 และทำไมท่านไม่กล่าวว่า ‘พระกายของพระคริสต์’ และทำไมท่านจึงสายหัว?”

พระผู้ช่วยให้รอด: “ลูกได้รับตัวเราแล้ว ลูกเชื่อว่ามีเราอยู่ในศีลมหาสนิท แต่เขาไม่เชื่อ”

จัน: “แต่ถ้าท่านไม่เชื่อ ก็ไม่สามารถสวดบทอภิสกัธได้” พระผู้ช่วยให้รอด: “ใช่ จันมีอำนาจเหนือท่าน”

ตอนเย็น จันไปร่วมสวดสายประคำก่อน แล้วจึงไปร่วมพิธีมิสซาที่เมืองโรก เวลา 20.00 น. มีกลุ่มสวดภาวนา พระคุณพ่อโดชาร์ตก็อยู่ที่นั่นด้วย

จันไม่ชอบการสนทนากับพ่อโดชาร์ต ลีโอบาได้กล่าว่า ปิศาจก็เคยอยู่ในวาเคาเซล และพระสงฆ์ได้ขับไล่เขาออกจากโบสถ์

เป็นไปได้นี้คือคนเดียวกันที่เคยอยู่ในโบสถ์ที่โรกเมื่อไม่กี่วันก่อน

คุณพ่อโดชาร์ตไม่เห็นด้วยว่าพระสงฆ์ควรพูดเกี่ยวกับปิศาจมากขึ้นเพื่อให้ข้อมูลและเตือนผู้ศรัทธา

ท่านกล่าวว่า: “คุณคิดว่าคนจะพูดอะไร?”

ผมกล่าวว่า: “มีความเจ็บช้ำมากเกินไปเกี่ยวกับความมียูของปิศาจ”

ผมกล่าวว่าพระสงฆ์ควรเทศนาเรื่องนี้มากขึ้น วันนี้มีผู้คนจำนวนมากที่ติดอยู่ในตาข่ายและกับดักของซาตานโดยไม่รู้ตัว

เพียงเพราะความสนใจมุ่งไปที่ชั่วดิสเซม และเพราะมีการกล่าวว่า:

‘พระเจ้าคือความดี พระเจ้าคือความเมตตา พระเจ้าไม่ลงโทษ’

ทั้งหมดนั้นเป็นความจริงแน่นอน แต่พระเจ้ามีเวลาชั่ววินาทีที่จะลงโทษ

ผมไม่ชอบเลยเมื่อไม่นานหลังจากนั้น คุณพ่อโดชาร์ตยืนขึ้นและมองผมด้วยตาเบิกกว้าง จึงมาอย่างไม่กระพริบ เหมือนกับว่าผมได้ตบหน้าเขาไป

นั่นไม่ใช่ครั้งแรกที่ผมเห็นตาที่จ้องมาแบบนั้น

25 กุมภาพันธ์ 1992 — วันอังคาร

เช้าตรู่ จันสวดสายประคำเพื่อพระสงฆ์

10.30 น., ห้องแพทย์: ผมถามพระผู้ช่วยให้รอดเกี่ยวกับคุณพ่อโดชาร์ต

เมื่อผมบอกพระองค์ว่าพระสงฆ์ควรเตือนผู้ศรัทธาเมื่อปิศาจเข้ามาในโบสถ์และก่อให้เกิดความกลัวในผู้คน

และว่าการที่พระสงฆ์นิ่งเงียบต่อเรื่องนี้ถือเป็นความผิดพลาด ผมก็เห็นสายตาที่แข็งกร้าวแบบเดียวกันนั้นในดวงตาของพระองค์ มันน่าขยะแขยง

พระผู้ช่วยให้รอด: “นั่นคือวิญญาณชั่ว เมื่อเจ้าพูดถึงหลักคำสอนที่แท้จริง” จัน:

“วิญญาณชั่วนั้นสามารถเข้าถึงตัวฉันผ่านทางพระสงฆ์ได้หรือไม่?”

พระผู้ช่วยให้รอด: “ได้ครับ หากท่านปกป้องหลักคำสอนที่ถูกต้อง”

ความจริงแล้ว ผมควรไปพบบาทหลวงโดชาร์ตที่เมืองเบรตเทนเพื่อสวดมนต์ ผมควรถามพระผู้ช่วยให้รอดเสมอว่าผมควรไปที่ไหน

ผมถามพระผู้ช่วยให้รอดเกี่ยวกับวันพฤหัสบดี เพราะผมไม่ต้องการพึ่งพาตัวเองเพียงอย่างเดียว (วันพฤหัสบดีเป็นคืนสวดมนต์ในเมืองเบรตเทน)

จัน: “พระผู้ช่วยให้รอด ท่านรู้ว่าฉันต้องการถามอะไร ท่านรู้ก่อนที่ฉันจะถาม” คำตอบมาทันที ก่อนที่ฉันจะถามคำถามเสร็จสิ้น

พระผู้ช่วยให้รอด: “อย่าไปที่นั่นนะ ลูกสาวของข้า” จัน:

“ขอบคุณครับ พระเจ้าและพระผู้ช่วยให้รอดของข้า”

เย็นนี้ ขณะที่จันกำลังเดินกลับบ้านจากมิสซา คุณนาย Östringer ได้มาพบกับจัน เสียงของเธอสิ้นเครื่องและฟังดูหวาดกลัว

เธอพูดกับจันว่า: “คุณห้ามพูดต่อหน้าผู้คน คนอื่นทำเรื่องทั้งหมดนี้ในความลับ”

จันบอกเธอว่าจันได้ถามพระผู้ช่วยให้รอดแล้วว่าเมื่อไหร่และที่ไหนฉันควรพูด และว่าพระองค์จะประทานคำพูดที่ฉันควรพูดให้ฉัน”

พระผู้ช่วยให้รอดตรัสตอบในภายหลังว่า: “พูดเถิด ลูกสาวของข้า; อย่าฟังสิ่งที่คนอื่นพูด ฟังข้าเถิด เมื่อคนอื่นชักชวนให้ทำสิ่งใดในที่ลับ นั่นคือความอิจฉา

ข้าได้ประทานพรแห่งการพูดให้แก่เจ้าแล้ว”

จัน: “พระเจ้า ท่านเห็นด้วยหรือไม่ว่าฉันควรไปที่ Zönackel?” พระผู้ช่วยให้รอด: “ใช่ ไปที่นั่นเถิด”

จัน: “ฉันควรเขียนอะไรเพิ่มเติมไหมคะ? พระองค์ต้องการให้ฉันทำเช่นนั้นหรือไม่?”

พระผู้ช่วยให้รอด: “ทำต่อไปตามที่คุณกำลังทำอยู่ ลูกสาวของข้า”

ขอบคุณค่ะ พระเจ้าของลูกที่รัก

1.00 pm ในโบสถ์ของคลินิก:

ฉันได้อธิษฐานก่อน ใจฉันหนักอึ้ง จนต้องร้องไห้ ไข่ มันเจ็บปวด เพราะพระเจ้าทรงไม่พอพระทัยในมนุษย์ ผู้ป่วยมักทำให้พระเจ้าไม่พอพระทัย บางคนโดยไม่รู้ตัว เพราะพวกเขาไม่รู้จักบาปอีกต่อไป ส่วนใหญ่บอกว่าตนเองไม่มีบาป

วันนี้มีผู้ป่วยคนหนึ่งมาพบฉัน เธอบอกว่าไปสารภาพบาปปีละครั้งก็พอแล้ว แต่เธอกลับดูไม่สงบและชอบโต้แย้ง

ถามยังอ้างว่าตัวเองไม่มีบาป

เธอบอกผมว่าเธอรู้จักผู้หญิงคนหนึ่งชั่วร้ายมาก แต่กลับไปโบสถ์ทุกวัน

เธอบอกว่าเธอได้เตือนผู้หญิงคนนั้นแล้วให้อยู่ห่างจากโบสถ์และอย่าไปรับสารภาพบาปด้วย

ผมพูดกับผู้ป่วยคนนีตรงหน้าว่า: “ปีศาจกำลังพูดผ่านตัวคุณ” เธอไม่สามารถมองหน้าผมได้อีกต่อไป

โอ้ มีคนอย่างนี้อยู่เป็นพันๆ คนเลย การช่วยเหลือผู้ป่วยเหล่านี้เป็นเรื่องที่ยากมาก เพราะจิตวิญญาณของพวกเขาถูกปิดตายไว้แล้ว

ฉันจึงนำผู้ป่วยเหล่านี้มาอยู่ในคำอธิษฐานของฉัน บางคนรู้สึกขอบคุณและจากไปด้วยความสุข ส่วนบางคนจากไปด้วยน้ำตา

กล่าวคำลาและขอให้ฉันอธิษฐานให้พวกเขา

แต่สิ่งที่ทำให้ฉันเจ็บปวดยิ่งกว่านั้นคือเมื่อพระสงฆ์เผยแผ่หรือเทศนาคำสอนที่ผิดหลักศาสนา ฉันรู้สึกถึงความเจ็บปวดที่แทงทะลุและเผาไหม้ในหัวใจ เหมือนกับว่าฉันมีโรคหัวใจ

ใช่ครับ พระสงฆ์เหล่านี้แหละที่ทำให้ผมเจ็บปวดใจที่สุด พวกเขาไม่รู้ตัวหรือว่าตนเองต้องรับผิดชอบต่อวิญญาณของผู้คนอย่างใหญ่หลวงขนาดนี้หรือ?

ขณะที่ฉันร้องไห้ต่อหน้าแท่นบูชา ฉันถามพระผู้ช่วยให้รอดว่า หากพระองค์อยู่ในที่ของฉันตอนนี้ พระองค์จะถามอะไร?

พระผู้ช่วยให้รอด: “ฉันจะถามพระผู้ช่วยให้รอดว่า ‘ท่านรักฉันหรือไม่?’”

ในขณะนั้น ฉันคิดว่า ‘พระเจ้าคือความรัก’ และกล่าวว่า ‘แต่ฉันรักท่านจริงๆ’ พระผู้ช่วยให้รอด: ‘เห็นไหม ฉันรักเธอมากกว่า

มากกว่า มากกว่านั้นอีกมาก’

ในขณะนั้น ฉันยืนร่วมกับพระผู้ช่วยให้รอดและหยุดร้องไห้ ฉันรู้สึกว่าความทุกข์ทรมานได้หายไป

เหมือนมีใครสักคนมาเช็ดมันออกไป

ขอบคุณพระเจ้าที่รัก สำหรับพระคุณอันยิ่งใหญ่เหล่านี้ ซึ่งได้รักษาจิตวิญญาณของฉันให้หายทันที

นักประสาทวิทยาหรือจิตแพทย์จะทำได้เช่นนั้นหรือไม่?

ผู้รักษาจิตวิญญาณที่ดีที่สุดคือพระผู้ช่วยให้รอดที่รักของเรา:

มีผู้ป่วยกี่คนที่จะไม่ต้องรับการเอ็กซเรย์ หากพวกเขาไปสารภาพบาปก่อน แล้วจึงไปพบแพทย์? ผู้ป่วยเกือบทั้งหมดไม่ไปสารภาพบาป

แต่ผู้คนดูเหมือนต้องการไปนรกก่อน แล้วจึงไปสวรรค์ หลายคนในจำนวนนั้นปฏิเสธพระเจ้าอย่างสิ้นเชิง พวกเขาไม่แสดงความสำนึกผิด

และได้เลือกเจ้าแห่งตนเอง คือซาตาน ผู้ซึ่งทรมานพวกเขาทั้งวันทั้งคืนตลอดนิรันดร์กาล

ตอนเย็น ผมได้เข้าร่วมพิธีมิสซาใหญ่และสวดสายประคำที่เมืองโรต

26 กุมภาพันธ์ 1992 — วันพุธ

10.30 น. — ห้องตรวจแพทย์: เมื่อฉันรวมตัวกับพระผู้ช่วยให้รอด ความสงบอันลึกซึ้งและความรู้สึกสันติก็มาปกคลุมตัวฉัน พร้อมกับความรู้สึกอบอุ่น ฉันรู้ว่าพระผู้ช่วยให้รอดอยู่กับฉันในขณะนั้น พระองค์พักผ่อนกับฉัน และฉันพักผ่อนกับพระองค์

ฉัน: “พระผู้ช่วยให้รอดที่รัก พระองค์กำลังทำให้จิตวิญญาณของข้าพเจ้าบริสุทธิ์ พระองค์ต้องการให้ข้าพเจ้าเจียม” พระผู้ช่วยให้รอด:

“ใช่ ลูกสาวของข้า”

ฉัน: “จิตวิญญาณจำเป็นต้องใช้เวลาไม่มากนักในความสงบร่วมกับพระผู้ช่วยให้รอดเพียงใด ฉันไม่เคยรู้มาก่อน นี่คือการฟื้นฟูแห่งความรัก

เรื่องทางโลกอยู่ไกลแสนไกล ผู้คนมากมายกำลังพลาดสิ่งใดไป? โอ พระเจ้า โปรดเมตตาพวกเขาด้วยเถิด

เมื่อได้รวมเป็นหนึ่งเดียวกับพระผู้ช่วยให้รอดในลักษณะนี้ คนเรามีทุกสิ่งแล้ว มันช่างงดงามเหลือเกิน มันเหมือนอาณาจักรของพระเจ้า

ตอนนี้ฉันเข้าใจได้ดีขึ้นมากกว่าฉันหมายถึงอะไรเมื่อฉันอธิษฐานว่า ‘ขอให้ราชอาณาจักรของพระองค์มา’

ใช่แล้ว การร่วมรับศีลมหาสนิททางจิตวิญญาณนั้นล้ำค่าอย่างยิ่ง; คนเรารู้สึกใกล้ชิดกับสวรรค์มากขึ้นเรื่อยๆ ในขณะนี้ ฉันรู้สึกเหมือนไม่มีปัญหา

ความกังวล หรือคำถามใดๆ อีกแล้ว ฉันเชื่อว่าทุกสิ่งได้ถูกนำออกไปจากฉันแล้ว พระเจ้าของฉันและพระผู้เป็นเจ้าของฉัน

ฉันขอบพระคุณพระองค์สำหรับพระคุณนี้

12.30 น. ในห้องสวดของคลินิก:

ตอนแรก ปีศาจกระซิบกับผมว่าผมไม่ควรไปโบสถ์ เพราะผมยังอยากไปที่ Zönnackel ผมเกือบจะเชื่อมั่นแล้ว แต่เพื่อนร่วมงานของผมพูดกับผมว่า: “คุณต้องไปโบสถ์!”

ดังนั้น ผมจึงเข้าไปทันที

ฉันได้รับพระคุณอีกครั้งอย่างล้นหลาม และได้อธิษฐานเพื่อทุกคนที่อยู่ในโรงพยาบาลมหาวิทยาลัย และขอให้พระเจ้าผู้ช่วยให้รอดทรงเรียกพวกเขา เหมือนที่พระองค์ได้ทรงเรียกฉัน เพื่อให้พวกเขาได้มาที่นี่

พระเจ้าผู้ช่วยให้รอด: “พวกเขาไม่ฟัง”

ผมนึกถึงพระคัมภีร์ ที่พระเจ้าผู้ช่วยให้รอดตรัสว่า ‘แกะของข้าฟังเสียงของข้า’

ผมต้องการถวายพิธีศีลมหาสนิทอันศักดิ์สิทธิ์นี้เพื่อใครสักคน และถามพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดว่า ‘ผมควรถวายเพื่อใครดี?’

พระเจ้าผู้ช่วยให้รอด: “จงถวายมันเพื่อผู้ที่รักข้าพเจ้ามากในขณะนี้”

จากนั้นฉันได้สวดมนต์: คำอธิษฐานขององค์พระผู้เป็นเจ้า, สวดแม่พระมารีอา, สวดพระเกียรติแด่พระบิดา

และสวดพระหฤทัยศักดิ์สิทธิ์ที่สุดของพระเยซู เวลา 15.00 น. ฉันอยู่ที่บ็อกส์เบิร์ก ณ โซนาเคิล ฉันได้ไปรับศีลสารภาพบาป

ฉันถวายศีลมหาสนิทเพื่อคุณพ่อออกท์ ขอให้พระเจ้าประทานความสว่างแก่ท่าน เพื่อท่านจะได้ตระหนักถึงพระประสงค์ของพระเจ้า

และไม่ถวายศีลมหาสนิทด้วยมืออีกต่อไป

27 กุมภาพันธ์ 1992 — วันพฤหัสบดี

เวลา 12.30 น. ในห้องสวดมนต์ที่ทำงาน: เหมือนทุกครั้ง ฉันคุกเข่าต่อหน้าแท่นศีลมหาสนิทและสวดมนต์ ใจฉันหนักอึ้งและฉันร้องไห้อีกครั้ง

เพราะผู้ป่วยทั้งหลายได้ล่วงเกินพระเจ้าอย่างร้ายแรง ฉันตระหนักยิ่งขึ้นว่าตัวเองช่างเล็กน้อยเพียงใดต่อหน้าพระเจ้า

ฉันกล่าวกับพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดว่า: “ฉันไม่คู่ควรที่จะได้ยินเสียงของพระองค์ และฉันมีความเคารพต่อพระองค์มากขึ้นเรื่อยๆ แต่กระนั้น ฉันก็ไม่มีค่าอะไรเลย” แล้วฉันได้ยืนยันว่า: “จงเป็นเด็กต่อไป”

ฉันได้สวดบท ‘สรรเสริญ — สรรเสริญแด่พระเจ้า’ และคำอธิษฐานส่วนตัวอีกหลายบท วันนี้ วันพฤหัสบดี

มีกลุ่มสวดมนต์อีกกลุ่มที่เมืองเบรตเทนกับคุณพ่อโดชาร์ด ฉันได้ถามพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดอีกครั้งว่าฉันควรไปที่นั่นหรือไม่

พระเจ้าผู้ช่วยให้รอด: “ไม่. อย่าไปที่นั่น.”

ฉันถามว่าฉันสามารถบอกพ่อโดชาร์ดได้หรือไม่ หากท่านถามฉันเกี่ยวกับเรื่องนี้ พระเจ้าผู้ช่วยให้รอด: “ฉันจะยินดีหากเธอได้บอกท่านอย่างนั้น”

ต่อมา ผมไปเดินเล่นสั้นๆ ริมทะเลสาบ ด้านหลังโบสถ์ ผมยังอยู่ในช่วงพัก และมีขมบึงขึ้นหนึ่งติดตัวเพื่อให้อาหารเปิด นกนางนวล และหงส์ตัวเดียว

หงส์ตัวนั้นเดินเข้ามาหาผมและต้องการขมบึง ผมจึงโยนขมบึงออกไปไกลขึ้นในน้ำเล็กน้อย หงส์ตัวนั้นฉลาดที่สุด มันโผล่ขึ้นจากน้ำ มุ่งตรงมาหาผม

และต้องการขมบึงทั้งชิ้น ผมพูดกับมันเหมือนมันเป็นมนุษย์ “คุณต้องการอะไร?”

มันยึดคอที่ดูภูมิโง่ออกมา แล้วพึมพำ และเริ่มโกรธ; คุณอาจรู้สึกกลัวมันได้ จนถึงตอนนั้น ผมยังไม่เคยยื่นข้างๆ

หงส์มาก่อน ฉันบอกให้มันกลับลงน้ำไป หงส์ตัวนั้นเชื่อฟังและกลับลงน้ำไป ส่วนฉันก็ยังคงให้อาหารส่วนที่เหลือของขมบึงต่อ โดยให้ชิ้นเล็กๆ แก่แต่ละตัว

ฉันคิดว่าแม้สัตว์ก็ฟังดีกว่ามนุษย์

หลังทำงานเสร็จ ฉันไปว่ายน้ำ หลังจากนั้น ฉันไปสวดสายประคำและเข้าร่วมพิธีมิสซา โดยถวายมิสซาครั้งนี้อีกครั้งเพื่อคุณพ่อออกท์

28 กุมภาพันธ์ 1992 – วันศุกร์

ฉันสามารถสวดภาวนาได้มากขึ้นอีกครั้ง เวลา 10.00 น. ฉันไปห้องแพทย์ ก่อนอื่น ฉันให้นามนต์แก่จิตวิญญาณที่น่าสงสารนั้น

แล้วฉันก็รวมจิตกับพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดและสวดภาวนา

ฉันบอกพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดว่าฉันจะเชื่อทุกสิ่งที่พระองค์ตรัสกับฉัน ตราบใดที่พระองค์จะขจัดความกลัวและความสงสัยทั้งหมดของฉันออกไปก่อน

เพื่อไม่ให้ใครนำฉันให้หลงทาง ฉันอธิษฐานขอให้พระองค์ขจัดความเป็นมนุษย์ของฉันออกไป และสวมใส่ความเป็นพระเจ้าของพระองค์ให้ฉัน

ฉันได้อธิษฐานต่อพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดเสมอเพื่อความถ่อมใจ เพื่อที่ฉันจะได้กลายเป็นผู้ถ่อมใจและอ่อนโยน

ที่นี่ เราได้ยินข่าวเกี่ยวกับสงครามในยูโกสลาเวียน้อยมาก แม้ว่าเมืองดูบรอฟนิกจะถูกทิ้งระเบิดอีกครั้งเมื่อคืนที่ผ่านมา

หลังจากที่ฉันไปซื้อของตอนเที่ยงและจัดระเบียบห้องเรียบร้อยแล้ว ฉันก็กลับไปโบสถ์ในเมืองโรเวลา 4.15 น. และอยู่จนถึง 6.15 น. ฉันเริ่มสวดภาวนาแต่ต้องหยุดลงเพราะ ‘แสงนิรันดร์’ ยังไม่ถูกจุดขึ้นอีกครั้ง ผู้หญิงที่สำนักงานเจ้าอาวาสให้ฉันไม่ขัดไฟมา ฉันจึงจุดเทียนขึ้น ผมได้สวดสวดหลายชุดเพื่อคุณพ่อวอกท์ การสวดมนต์ครั้งนั้นยากลำบากมากสำหรับผม จนรู้สึกอยากร้องไห้ ฉันอยากได้พุทศุยแบบสารภาพบาปกับพ่อวอกท์ แต่ฉันหวังว่าท่านก็ต้องการเช่นนี้เช่นกัน และจะพูดกับฉัน

ฉันได้อธิษฐานขอให้พระเจ้าประทานพระคุณให้ท่านทำเช่นนั้น

เพราะฉันมีเรื่องมากมายที่จะเล่าให้ท่านฟังเกี่ยวกับทุกสิ่งทีพระผู้ช่วยให้รอดได้ตรัสไว้จนถึงขณะนี้ พระผู้ช่วยให้รอดยังได้ตรัสกับฉันด้วยว่า

ฉันควรอธิษฐานเพื่อท่าน

เมื่อกลับถึงบ้าน วิญญาณชั่วร้ายที่ชอบพูดมากก็มากรมานฉัน มันพยายามชักจูงฉันว่า ‘ดูสิ มันไม่มีประโยชน์อะไรทั้งนั้น ไม่มีจุดหมายอะไรทั้งนั้น หยุดอธิษฐานให้เขาเถอะ’

แต่ฉันไม่ฟังวิญญาณที่ไม่บริสุทธิ์นั้น; แทนที่จะทำเช่นนั้น ฉันยังคงอธิษฐานต่อไป

1 มีนาคม 1992 – วันอาทิตย์

ฉันอธิษฐานประมาณหนึ่งชั่วโมง แล้วได้รวมเป็นหนึ่งในพระผู้ช่วยให้รอดประมาณ 30 นาที ฉันตระหนักว่าตัวเองอีกครั้งก็เป็นเพียงความว่างเปล่า และต้องขอพระผู้ช่วยให้รอดในทุกสิ่งที่ฉันต้องการ ฉันร้องไห้อย่างขมขื่นและขอความช่วยเหลือจากพระผู้ช่วยให้รอด โดยไม่มีพระองค์

ฉันก็เป็นเพียงความว่างเปล่า แต่เมื่ออยู่กับพระองค์ ฉันสามารถบรรลุสิ่งต่าง ๆ ได้มากมาย

สิ่งที่ทำให้ฉันรู้สึกหนักใจที่สุดในขณะนี้คือการรับศีลมหาสนิทด้วยมือ เพราะมันไม่ได้ถูกยกเลิก แต่กลับยังคงถูกปฏิบัติต่อไป

เพราะฉันรู้ว่าพระผู้ช่วยให้รอดไม่ต้องการให้ผู้ศรัทธาได้รับศีลมหาสนิทด้วยมือ ฉันได้สวดคำวิงวอนพระเมตตาอันศักดิ์สิทธิ์

สวดสวดสวดคำพระเมตตาอันศักดิ์สิทธิ์ สวดคำอธิษฐานของนักบุญเทเรซาแห่งลิซีย นักบุญฟรานซิสแห่งอัสซีซี ‘คำอธิษฐานในยามวิฤต’ และคำอธิษฐานอื่น ๆ อีกมากมาย

ผมยังไม่เข้าใจอย่างถ่องแท้ถึงสิ่งที่พระผู้ช่วยให้รอดเคยบอกผมว่า พระองค์จะถอนพระคุณของพระองค์ออกไปเมื่อรับศีลมหาสนิทด้วยมือ

ฉันต้องถามพระผู้ช่วยให้รอดเกี่ยวกับเรื่องนี้อีกครั้ง เพราะฉันต้องการเข้าใจมันให้ดีขึ้น พระผู้ช่วยให้รอด:

“นั่นเป็นการดูหมิ่นและเป็นเครื่องหมายของความไม่ใส่ใจต่อเรา”

ผม: “ท่านให้พระคุณแก่พวกเขาเมื่อรับศีลมหาสนิทด้วยมือหรือไม่?” พระผู้ช่วยให้รอด:

“ไม่ ฉันระงับพระคุณนั้นจากพวกเขา”

ผม: “คำว่า ‘ไม่ประทาน’ หมายความว่าอย่างไร?”

พระผู้ช่วยให้รอด: **“ฉันไม่ต้องให้ผล; แต่การรับศีลมหาสนิทด้วยมือจะไม่ให้ผลใดๆ”**

ผม: “สิ่งที่เลวร้ายที่สุดของการรับศีลมหาสนิทด้วยมือคืออะไร?” พระผู้ช่วยให้รอด:

“คือทุกคนจะพบว่าตัวเองอยู่ในโคลน”

ผม: “แต่พระผู้ช่วยให้รอดครับ มันไม่ใช่ขึ้นอยู่กับผู้คนเองหรือครับ เพราะพระสงฆ์ก็ให้ศีลมหาสนิทบนลินด้วยไม้ไขหรือครับ?”

พระผู้ช่วยให้รอด: “ใครสอนให้คนทำอย่างนี้?” ฉัน: “พระเจ้าข้า

นี่เป็นผลงานของซาตานหรือไม่?”

พระผู้ช่วยให้รอด: “ใช่ ลูกสาวของข้า นี่คือนิรันดร์ของซาตาน ชัดเจนมาก เขาไม่ต้องการผลดี เขาต้องการแต่ผลร้ายเท่านั้น ผลร้ายทั้งหมดเป็นของเขา”

ฉัน: “ฉันไม่เข้าใจ—ทำไมพระสงฆ์ไม่เชื่อเรื่องนี้?” พระผู้ช่วยให้รอด:

“เพราะพวกเขาไม่มีความเชื่ออีกต่อไปแล้ว”

ฉัน: “เราจะกำจัดสิ่งสกปรกนี้ออกจากพระศาสนจักรได้อย่างไร?” พระผู้ช่วยให้รอด:

“จงอธิษฐานและอดอาหาร”

ฉัน: “การอดอาหารนั้นยากมากเลยครับ”

พระผู้ช่วยให้รอด: “มันยากพอๆ กับที่คนรวยจะเข้าสวรรค์ได้” ฉัน:

“ท่านสามารถบอกฉันเพิ่มเติมเกี่ยวกับเรื่องการรับศีลมหาสนิทด้วยมือได้ไหม?”

พระผู้ช่วยให้รอด: “จงอธิษฐานไม่หยุดยั้งเพื่อให้สิ่งนี้ถูกยกเลิกไป” ฉัน: “ครับ พระเจ้าข้าพระเจ้าจะทำเช่นนั้น”

ผม: “ตอนนี้ผมจะมีศัตรูกี่คน?”

พระผู้ช่วยให้รอด: “มากกว่าที่คุณจะจินตนาการได้ ฉันอยู่กับคุณ คุณไม่ต้องกลัว” ฉัน: “พระผู้ช่วยให้รอด ฉันเข้าใจเรื่องนี้ถูกต้องหรือไม่?”

พระผู้ช่วยให้รอด: “ใช่แล้ว ลูกสาวของข้า เจ้าได้เขียนไว้ถูกต้องแล้ว”

ในขณะที่ ฉันรู้สึกสงบ สันติ และจิตใจแจ่มใส; ไม่มีความสงสัย ไม่มีความกลัว

นี่เป็นความรู้สึกที่พิเศษมาก ใช่แล้ว พระผู้ช่วยให้รอดอยู่กับฉัน ฉันขอบคุณท่าน พระเจ้าของฉันและพระผู้เป็นเจ้าของฉัน

ฉันจึงถามพระผู้ช่วยให้รอดต่อว่า:

“พระเจ้า เมื่อวานนี้ท่านไม่ได้ตรัสอะไรกับข้าในโบสถ์เลย ทั้งที่ข้าได้อธิษฐานเพื่อคุณพ่อออกก็เป็นเวลาสองชั่วโมง คำอธิษฐานของข้าไม่ดีพอหรือ?”

พระผู้ช่วยให้รอด: “เราได้รับทุกข้อมกับเธอ เพราะพระสงฆ์ไม่ฟังเสียงของเรา” ฉัน: “พระเจ้า

หากฉันอดอาหารเพื่อท่าน จะมีการเปลี่ยนแปลงไหม?” พระผู้ช่วยให้รอด: “ใช่ ลูกสาวของเรา”

ฉัน: “พระเจ้าของฉันและพระผู้เป็นเจ้าของฉัน ผู้ชี้แนะทางจิตวิญญาณที่ดีของฉัน ฉันจะอดอาหารเพื่อพระสงฆ์ของฉัน คุณพ่อออก”

พระเยซูของข้าพเจ้า ข้าพเจ้ารักพระองค์เหนือสิ่งอื่นใด ข้าพเจ้าขอบคุณพระองค์สำหรับการสนทนานี้

ข้าพเจ้าได้ไปร่วมพิธีมิสซาใหญ่เมื่อสัปดาห์ก่อนและอธิษฐานเพื่อศัตรูของข้าพเจ้า

ฉันเห็นนักศึกษาหนุ่มชื่อวากเนอร์; เขาเป็นสังฆานุกร

แล้วฉันจึงถามพระผู้ช่วยให้รอดว่า:

“หากไม่เหมาะสมที่ฟวกเนอร์จะให้ฉันรับศีลมหาสนิท แล้วฉันขอพระองค์ให้พระสงฆ์เป็นผู้ให้ฉันรับศีลมหาสนิท”

ฉันได้รับศีลมหาสนิทจากพระสงฆ์

เมื่อกลับถึงบ้าน ฉันใส่เสื้อนอนลงในเตาอบ ทำสเปกซ์เลด้วยตัวเอง และหันพักสัลด

เวลา 12.00 น. เราสวดบทแองเจิลส เวลา 12.15 น. เราทานอาหารกลางวัน

เวลา 12.45 น. ฉันกลับเข้าโบสถ์อีกครั้ง มีการบูชาพระศีลมหาสนิท พระศีลมหาสนิทถูกเปิดเผย ฉันอยู่ในโบสถ์จนเวลา 2.45 น. และสวดภาวนา

เวลา 15.30 น. มีผู้หญิงชื่อบาร์บารามาถึง เธอได้ระบายความในใจเกี่ยวกับลูกชายของเธอให้ฉันฟัง เมื่อเธอจากไป

มารีออนก็มาเยี่ยมและอยู่จนถึงเวลา 17.30 น.

เราเขียนบันทึกประจำวันของเรา

เวลา 6.15 น. ฉันได้สวดสายประคำสองทศวรรษในโบสถ์ต่อหน้าศีลมหาสนิท เพื่อคุณพ่อออกก็ เพราะแสงนิรันดร์ไม่ได้ถูกจุดขึ้นอีกครั้ง

น่าเสียดายที่ฉันไม่ได้เห็นมัน ฉันรู้สึกไม่สบายใจทางอารมณ์มาก ฉันรู้สึกเจ็บปวดที่พ่อออกที่ได้ติดตั้งไฟสปอตไลท์ไว้ตรงหน้าถาดศีลมหาสนิท

ฉันเชื่อว่าพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่ทรงประทับอยู่ในศีลมหาสนิทอันศักดิ์สิทธิ์ที่สุด

ปกติแล้ว คุณจะไม่วางไฟสปอตไลท์ห่างจากคนเพียงครึ่งเมตร แต่เนื่องจากถาดแสดงศีลมหาสนิทถูกส่องสว่างอย่างจ้า และเมื่อมองจากระยะไกล

มันส่องแสงอย่างงดงามและทำให้ตาพร่ามัว “พระผู้ช่วยให้รอดต้องทนทุกข์ทรมานที่นี้ด้วยหรือ?” ฉันถาม และรู้สึกถึงแสงที่เผาผลาญในดวงตา

บางครั้ง ฉันทนไม่ได้ที่จะมอง

สุดท้าย ฉันก็ไม่อาจออกจากโบสถ์ได้จนกว่าจะพบผู้ดูแลโบสถ์และบอกเธอว่า “แสงนิรันดร์” ได้ดับลงแล้ว

เธอพิมพ์กับตัวเองแล้วพูดว่า “มันดับไปอีกแล้ว”

ก่อนไปนอน ฉันได้สวดสายประคำแห่งความเศร้าโศกเพื่อวิญญาณผู้ยากไร้ วันของฉันผ่านไปอย่างรวดเร็วราวกับแสงวาบ

ฉันรู้สึกดีใจที่ไม่มีโทรทัศน์ และขอบคุณพระเจ้าสำหรับความเข้มแข็งและความรักที่ฉันได้รู้สึกในวันนั้น

2 มีนาคม 1992 – วันจันทร์

10.00 น., ห้องแพทย์: ฉันได้พรมน้ำศักดิ์สิทธิ์ทั่วห้อง และขณะทำเช่นนั้น ฉันได้ช่วยพรทุกคนในคลินิกด้วยเครื่องหมายกางเขน

ฉันได้รวมตัวกับพระผู้ช่วยให้รอดและกล่าวว่า: “พระองค์ทรงทราบดีว่าฉันต้องการอะไรจากพระองค์; พระองค์ทรงรู้ทุกสิ่ง

และฉันจะเขียนลงและเชื่อในทุกสิ่งที่พระองค์ตรัสกับฉัน ” ฉันนึกถึงแสงสปอตไลท์ที่ส่องสว่างเมื่อวานนี้

และอาจยังคงส่องสว่างอยู่จนถึงวันนี้หน้าพระศีลมหาสนิท

ในช่วงสามวันของวันอังคารก่อนวันมหาพรต เราจัดพิธีบูชาพระศีลมหาสนิทเสมอ ในความเงียบ ฉันได้ยินว่า:

‘เขียนสิ่งนี้ลงไว้เถิด ลูกสาวของข้า; การถือคอมไฟไว้หน้าข้าไม่ใช่เรื่องที่ถูกต้อง เขาควรลองถือคอมไฟไว้หน้าเขาเป็นเวลาสามนาทีก่อน’

ฉัน: “พระเจ้า ข้าพเจ้าไม่สามารถหาความสงบได้เมื่อรู้ว่าคอมไฟยังคงส่องแสงอยู่ใกล้พระองค์มากเช่นนี้ เพราะข้าพเจ้าเองก็รู้สึกถึงความทุกข์นี้ด้วย พระผู้ช่วยให้รอด: “หากลูกต้องการ ก็เรียกเขาไปเถิด”

ฉัน: “พระเจ้า ข้าอาจจินตนาการเรื่องนี้ขึ้นมาเองหรือไม่?” พระผู้ช่วยให้รอด:

“เจ้ามีความผูกพันอย่างใกล้ชิดกับเรา”

ฉัน: “ฉันควรอ่านให้บาทหลวงออกดีฟังสิ่งที่ฉันเขียนไว้ไหม?” พระผู้ช่วยให้รอด: “เธอกลัวหรือ?”

ผม: “ไม่มากนักครับ” พระผู้ช่วยให้รอด:

“ถ้าอย่างนั้น ก็ทำไปเถิด”

ผม: “ใช่ครับ พระผู้ช่วยให้รอด ผมจะโทรหาท่าน เพราะผมเชื่อว่าท่าน พระเจ้าผู้ทรงพระชนม์

พระเจ้าในเนื้อหนังและเลือด ร่างกายและจิตวิญญาณ ความเป็นมนุษย์และความเป็นพระเจ้า ซึ่งทรงประทับอยู่จริงและอย่างแท้จริงในศีลมหาสนิท”

12.30 ฉันได้ถ่ายภาพเอ็กซ์เรย์ให้เด็กชายอายุ 15 ปีชื่อมาร์คัส

มีพยาบาลมาพร้อมกับเขา เธอบอกผมว่าทุกคนในห้องผู้ป่วยต่างรู้สึกกลัวเมื่ออาการของเขาทรุดลงและตาของเขาจ้องนิ่งสนิท

ผมถามว่าเหตุการณ์นี้เกิดขึ้นเมื่อไหร่ และตระหนักว่านั่นคือช่วงเวลาที่ผมกำลังสวดบทขับผีเพื่อทุกคนในคลินิกอยู่ ซึ่งจริงๆ แล้วผมได้สวดหลายครั้ง

เมื่อผมมองเด็กชายคนนี้และถามว่าเขาต้องการน้ำศักดิ์สิทธิ์สักหยดไหม เขาตอบทันทีว่า: “ไม่ครับ ผมมีอยู่บ้านแล้ว ผมให้สัตว์เลี้ยงดื่มครับ”

จากนั้นผมจึงทำเครื่องหมายกางเขนบนหน้าผากของเขาด้วยน้ำศักดิ์สิทธิ์ และทันทีนั้น ดวงตาของเขาก็กลับว่างเปล่าอีกครั้ง

ต่อหน้าพยาบาล ผมถามเขาว่าเขาสามารถสวดบท “สวัสดิมารี” ได้หรือไม่ เขาตอบว่า “ได้” และเริ่มสวด แต่เมื่อถึงคำที่สาม

เขาก็ไม่สามารถพูดต่อได้อีก ผมจึงสวดต่อด้วยตัวเอง

ผมให้เขาบิตรคำอธิษฐานอีกใบเกี่ยวกับพระโลหิตอันศักดิ์สิทธิ์ และบอกเขาว่าผมจะอธิษฐานให้เขา

12.45 น. ในห้องสวดมนต์: ฉันสวดมนต์เพื่อมาร์คัส และถามพระผู้ช่วยให้รอดว่าวิญญาณชั่วนั้นอยู่กับเขาหรือไม่

ฉันรู้อยู่แล้ว แต่ต้องการการยืนยันจากพระผู้ช่วยให้รอด พระผู้ช่วยให้รอด: “ใช่ เขามีมัน

และมันต้องอยู่ภายในตัวเขา”

ฉันขอพระผู้ช่วยให้รอดให้ส่งผู้ช่วยมาร์คัสกลับมาหาฉัน

เวลา 14.10 น. เขาก็มาถึงจริง ๆ ครั้งนี้มาพร้อมกับแม่ของเขา เด็กชายนอนอยู่บนเตียง

ดูเหมือนว่าเขาไม่สามารถลุกขึ้นได้ เมื่อเขาเห็นฉัน เขาจึงขอน้ำศักดิ์สิทธิ์ทันที และฉันก็ให้เขาไป จากนั้นเขายกมือของเขาให้ดูภาพพระแม่มารี

เมื่อแม่ของเขาเห็นภาพนั้น เธอก็พูดกับเขาว่า “ลูกต้องเห็นทุกอย่างซ้ำอีกหรือ?”

เธอเต็มไปด้วยความภูมิใจและกล่าวว่า “หวังว่าลูกจะกลับบ้านเร็วๆ นี้”

เมื่อแม่ของเขาเดินถอยออกเล็กน้อย ผมจึงพูดกับมาร์คัสว่า “คุณเคยเล่นกับแว่นตาไหม?” เขารู้ทันทีว่าผมหมายถึงอะไร และตอบว่า “ใช่ครับ

ทั้งในเบอร์ลินและที่นี่ – มันเป็นเรื่องไม่มีอันตรายอะไร” ผมมองเขาและถามว่า “ขอโทษครับ?”

และเขาตอบว่า “แม่ผมก็ทำแบบนั้นด้วย”

ตอนนี้ฉันก็เข้าใจแล้วว่าทำไมปีศาจจึงต้องอยู่ในตัวเขา ฉันกดเหรียญพระแม่มารีลงบนมือเขา และเขาก็รับมันไป

เด็กชายคนนี้เป็นต้องได้รับการขับไล่ปีศาจ และเขาไม่ควรอยู่ในแผนกประสาทวิทยาต่อไป ฉันทำอะไรไม่ได้ที่นี่ เพราะทั้งแม่ของเขาและแพทย์ก็ไม่เชื่อฉัน

ฉันจึงอธิษฐานเพื่อเขา

ตอนเย็น ที่โบสถ์โรท ผมได้สวดสายประคำเพื่อมาร์คัส และจากนั้นได้จัดพิธีมิสซาเพื่อเขา

เวลา 20.00 น. – กลุ่มสวดมนต์:

วันนี้มีผู้ชามามากหลายคน: นายเดริส, นายอาร์ตูร์ วากเนอร์, นักศึกษาเทววิทยาชื่อฟรีโดลิน, คุณพ่อโดชาร์ต และอีกหลายคน

บรรยากาศดีมาก เราได้สวดภาวนาให้มาร์คัส ผู้ป่วยด้วย คุณพ่อโดชาร์ตและนายเดริสดูไม่ค่อยสงบใจนัก ผมได้รับพระพรชานมากมาย

3 มีนาคม 1992 – วันอังคาร

เวลา 10.00 น., ห้องแพทย์: ฉันได้ถามพระผู้ช่วยให้รอดเกี่ยวกับนายเดริส

พระผู้ช่วยให้รอด: “เดริสจะไม่เป็นมัลคานุก; เขาไม่ได้รับการเลือกสำหรับตำแหน่งนั้น ความหยิ่งโสคือสิ่งที่ทำให้เขาอยากเป็นมัลคานุก วิญญาณชั่วได้อยู่กับบาทหลวงโดชาร์ตอีกครั้ง”

ฉัน: “เราควรสวด Confiteor แบบไหนดี แบบเก่าหรือแบบใหม่?” พระผู้ช่วยให้รอด: “แบบเก่า ลูกสาวของข้า”

ฉัน: “พระผู้ช่วยให้รอด ท่านได้ประทานพระคุณให้เรามากมายเมื่อวานนี้ มากกว่าปกติ” พระผู้ช่วยให้รอด:

“ข้าพเจ้ากับคำอธิษฐานที่เจ้าได้กล่าว”

ฉัน: “ฉันควรบอกกลุ่มสวดมนต์ว่าอย่างไร? เราควรทำอะไร และอะไรที่สำคัญสำหรับเรา?”

พระผู้ช่วยให้รอด: “จงอธิษฐานด้วยใจของเจ้า” ฉัน:

“อย่างไรครับ พระผู้ช่วยให้รอด?”

พระผู้ช่วยให้รอด: “ให้หัวใจของลูกพูด ไม่ใช่ปากของลูก ขอความรักให้มาก” ฉัน: “ดังนั้น

เราต้องเรียกหาพระวิญญาณบริสุทธิ์มากขึ้นหรือไม่?”

พระผู้ช่วยให้รอด: “ใช่แล้ว ลูกสาวของข้า เมื่อพระวิญญาณบริสุทธิ์จุดไฟแห่งความรักในใจของเจ้าขึ้น เจ้าจึงสามารถอธิษฐานด้วยใจได้

จงชำระใจของเจ้าให้บริสุทธิ์ เพื่อพระวิญญาณบริสุทธิ์จะได้สถิตอยู่ภายในเจ้าด้วย

อย่าเก็บรักษาบาปไว้ในใจอีกต่อไป; บาปเหล่านั้นก่อให้เกิดแผลใหญ่ และแผลใหญ่จะหายช้ากว่าแผลเล็ก แผลใหญ่ก่อให้เกิดความเจ็บปวดมาก และเมื่อมันคนเราก็จะไม่กระตือรือร้นที่จะอธิษฐานอีกต่อไป”

“เขียนสิ่งนี้ลงไว้เถิด ลูกสาวของข้า: การอธิษฐานด้วยปากเพียงอย่างเดียวเป็นเช่นนั้น เพราะเราไม่ยอมให้พระวิญญาณบริสุทธิ์ทำงานในใจเรา จงอธิษฐานในลักษณะที่ความรักจะเกิดขึ้นระหว่างการอธิษฐาน”

ฉัน: “พระเจ้าของข้าพระองค์ โปรดประทานพระคุณให้เราเพื่อเราจะได้อธิษฐานด้วยใจ พระผู้ช่วยให้รอด

พระองค์ตรัสว่ายังมีวิญญาณไม่บริสุทธิ์อยู่ในตัวสามีของข้าพระองค์ แต่เขาได้รับศีลมหาสนิทเมื่อวานนี้แล้ว”

พระผู้ช่วยให้รอด: “สามีของลูกควรไปรับการสารภาพบาป”

ฉัน: “เขาคงจะบอกฉันว่าเขาไปสารภาพบาปแล้วแน่ๆ” พระผู้ช่วยให้รอด: “บอกเขาไปเถิด

ลูกสาวของข้าว่า เขาต้องไปสารภาพบาปอย่างถูกต้อง”

ตั้งแต่เวลา 16.00 น. ถึง 17.00 น. ฉันได้รับมอบหมายให้นำการสวดภาวนาและนำการนมัสการต่อพระศีลมหาสนิทในโบสถ์ สามีของฉัน คุณพ่อฟรีโดลิน

และฉันได้ทำสิ่งนี้ร่วมกันและนำการสวดภาวนา สามีของฉันดูไม่ค่อยสงบ แม้ฉันจะสวดภาวนาให้เขาแล้วก็ตาม

พ่อวอกซ์ยังไม่ได้นำเครื่องเพาฐ์ออกไป ทั้งที่ฉันได้บอกเขาแล้ว

เวลา 6.30 น. มีพิธีมิสซา และฉันได้ถวายศีลมหาสนิทแด่คุณพ่อวอกซ์

4 มีนาคม 1992 — วันพุธ — วันพุธรับเถ้า

ฉันอดอาหารด้วยขนมปังและน้ำ และมีอาการปวดหัวตลอด 24 ชั่วโมง บางครั้งถึงขั้นทนไม่ได้ นี่คือการทุกข์ทรมานเพื่อการชดเชยบาป

และฉันได้ถวายความทุกข์ทรมานนี้เพื่อคุณพ่อวอกซ์ และเพื่อการกลับใจของผู้บาป

ฉันอดอาหารเพื่อคุณพ่อวอกซ์และเพื่อแอนเดรียส (นักศึกษากฎหมาย)

ฉันถามพระผู้ช่วยให้รอดว่าทำไมแม่ชื่อนั้นยังคงแยกศีลมหาสนิทเมื่อเย็นวานนี้ ทั้งที่เรารู้ดีว่าไม่ควรทำเช่นนั้น ฉันจึงถวายศีลมหาสนิทเพื่อเธอ

พระผู้ช่วยให้รอด: “เจ้าไม่สามารถประทานพระคุณแก่หัวใจที่แข็งกระด้างได้ จงอธิษฐานเพื่อเธอ จงอดอาหารเพื่อเธอ”

ในโบสถ์คืนนั้น มีผู้เชื่อสามคนและพ่อวอกซ์กำลังช่วยทำเครื่องหมายกางเขนด้วยเถา ฉันได้ขอพระผู้ช่วยให้รอดว่า

ขอให้ฉันได้รับเครื่องหมายกางเขนด้วยเถาจากมือที่ได้รับการอภัย และพ่อวอกซ์ก็เดินมาหาฉัน ทั้งที่ปกติท่านมักจะอยู่ฝั่งตรงข้าม เมื่อรับศีลมหาสนิท

ฉันได้ขอพระผู้ช่วยให้รอดอีกครั้งว่า ขอให้ฉันได้รับศีลมหาสนิทจากมือที่ได้รับการอภัย และฉันได้รับศีลมหาสนิทจากคุณพ่อวอกซ์

ผมได้ถวายศีลมหาสนิทให้คุณพ่อออกท์

ฉันขอเช่นนั้นเพราะเห็นว่ามิใช่ผู้ไม่ได้รับศีลกำลังกำลังทำเครื่องหมายกางเขนด้วยเถา ในกลุ่มผู้ไม่ได้รับศีลกำลังนั้นยังมีนักศึกษาเทววิทยา (ผู้ช่วยพิธี) อยู่ด้วย

พระผู้ช่วยให้รอด: “เขียนไว้เถิด ลูกสาวของข้าว่า ถ้าควรมอบให้เฉพาะด้วยมือที่ได้รับการอภิเษกเท่านั้น พระสงฆ์เท่านั้น พระสงฆ์เท่านั้น สิ่งนี้ยังถือเป็นส่วนหนึ่งของความสปรกในพระศาสนจักรด้วย”

5 มีนาคม 1992 — วันพฤหัสบดี

ตอนเช้าๆ ผมได้สวดสายประคำแห่งพระเมตตา, คำสวดพระเมตตา และคำสวดอื่นๆ

10.00 น. ในห้องแพทย์:

พระผู้ช่วยให้รอด: “เขียนลงเถิด ลูกสาวของข้า ข้าไม่สามารถประทานพระคุณได้ เพราะขราวาสกำลังแจกเครื่องหมายกางเขนด้วยเถา ข้าประทานพระคุณในระหว่างการแจกเถาผ่านมือที่ได้รับการอุทิศของพระสงฆ์”

ในช่วงบ่าย ฉันได้สวดภาวนาเป็นเวลาหนึ่งชั่วโมง; ไม่มีผู้ช่วยอยู่ที่นั่น และหลังจากนั้นฉันได้สวดสายประคำ

ตอนเย็น ที่วัดในเมืองโรก ฉันได้สวดสายประคำร่วมกับผู้ศรัทธาก่อน แล้วจึงเข้าร่วมพิธีมิสซา ฉันได้ถวายศีลมหาสนิทอีกครั้งให้คุณพ่อออกท์ ในวัดยังมีคุณพ่อสแตนิสลาจากโปแลนด์อยู่ด้วย

6 มีนาคม 1992 – วันศุกร์พระพฤหัสบดี

เวลา 13.00 น. ฉันไปที่ห้องสวดมนต์ แต่ห้องนั้นถูกล็อกไว้ สิ่งนี้ทำให้ฉันรู้สึกเจ็บใจ แต่ฉันก็ไปหาลูกกุญแจ

ฉันไปเรียกพนักงานรักษาความปลอดภัยจากอาคารโรงพยาบาล และเขาได้เปิดห้องสวดมนต์ให้ หลังจากรับศีลมหาสนิททางจิตวิญญาณ

ฉันถามพระผู้ช่วยให้รอดว่าสิ่งที่พ่อสแตนิสลาจากโปแลนด์กำลังทำอยู่นั้นถูกต้องหรือไม่ โดยอ้างถึงข้อเท็จจริงที่ว่าท่านก็แจกศีลมหาสนิทด้วยมือเช่นกัน ตอนแรกฉันได้ใจดีกับพระคุณเจ้าท่านนี้มาก แต่ตอนนี้ท่านดูเหมือนคนแปลกหน้าโดยสิ้นเชิง

ฉันจึงถามพระผู้ช่วยให้รอดว่าท่านเองเคยแจกศีลมหาสนิทกับมือหรือไม่ พระผู้ช่วยให้รอดตรัสว่า “ไม่ เขากำเช่นนั้นเพื่อเงิน ด้วยการกระทำเช่นนี้ เขาได้ทรยศต่อเรา”

ผม: “ผมสามารถเขียนเรื่องนี้ลงในสมุดบันทึกได้ไหมครับ?”

พระผู้ช่วยให้รอด: “ได้ เขียนลงไปเถิด เขาได้สูญเสียพระคุณมากมายเพราะเรื่องนี้” ผม:

“ใครที่ชักจูงให้เขาแจกศีลมหาสนิทด้วยมือ?”

พระผู้ช่วยให้รอด: “นั่นเป็นผลงานของลูซิเฟอร์ トラバิดที่พวกเขายังแจกศีลมหาสนิทด้วยมือ พวกเขาที่กำลังรับใช้ซาตาน” ฉัน: “พระผู้ช่วยให้รอด ข้าพเจ้าสามารถบอกเรื่องนี้กับคุณพ่อสแตนิสลาได้ไหม?”

ผู้ช่วยให้รอด: “ลูกสาวของข้า เขาจะไม่มาหาเจ้าหรอก” ฉัน:

“เขารู้ไหมว่าสิ่งนี้ไม่ถูกต้อง? เขารู้สึกได้ไหม?”

พระผู้ช่วยให้รอด: “ลูกสาวของข้าพเจ้า ลูกตระหนักถึงบาปของลูกเมื่อลูกทำมันหรือไม่?” ฉัน: “แต่พระเจ้า บางทีท่านอาจคิดว่ามันถูกต้อง?”

พระผู้ช่วยให้รอด: “ลูกสาวของข้า หากใครไม่รู้จักบาป ก็หมายความว่าเขาอยู่ในทางที่ผิด” ฉัน: “หมายความว่าอย่างไรละ ‘อยู่ในทางที่ผิด’?”

พระผู้ช่วยให้รอด: “คือไม่อยู่ในพระคุณของพระเจ้า”

ฉันรู้สึกตกใจเล็กน้อยและหายใจติดขัดไปชั่วขณะ แล้วจึงถามพระผู้ช่วยให้รอดว่าท่านสามารถพูดซ้ำได้ไหม; บางทีฉันอาจยังไม่เข้าใจอย่างถูกต้อง

พระผู้ช่วยให้รอด: “เขียนคำนี้ลงไว้เถิด ลูกสาวของข้า: คนนั้นไม่อยู่ในพระคุณของพระเจ้า”

เช้าวันนั้น ฉันได้ขอพระผู้ช่วยให้รอดให้บอกฉันเกี่ยวกับวิญญาณในโรงพยาบาลมหาวิทยาลัย

พระผู้ช่วยให้รอด: “ลูกจะรับมือกับสิ่งที่ข้าจะบอกได้หรือไม่?” ฉัน:

“พระผู้ช่วยให้รอด ท่านรู้จักลูกดีกว่าที่ลูกรู้จักตัวเอง”

คืนนั้น ในโบสถ์ที่เมืองโรก ฉันไม่เห็นพ่อสแตนิสลาอีกเลย

เมื่อสิ้นสุดพิธีมิสซา ผู้ดูแลโบสถ์ได้ตะโกนไล่ฉัน เพราะฉันได้เตือนเธอว่า “แสงนิรันดร์” ยังไม่ถูกจุด เธอจึงกรีดร้องด้วยความโกรธดังไปทั่วทั้งโบสถ์:

“กลับบ้านไปสิ นี่ไม่ใช่เรื่องของคุณ” ฉันได้อธิษฐานเพื่อผู้หญิงคนนี้ ส่วนเอริช ชายคนหนึ่งจากเมืองโรก

ยังกำลังพูดคุยกับเธออยู่ด้านนอก

ฉันได้ถวายศีลมหาสนิทเพื่อมารีออน เวลา 20.00 น. ฉันได้สวดบทขับไล่ปีศาจและบทสวดสายประคำพระจิตบริสุทธิ์

เพื่อไม่ให้ขราวาสแจกศีลมหาสนิทอีกต่อไป เนื่องจากผู้ช่วยแจกศีลกำลังประชุมกันในช่วงเวลานั้น

เอริกอยู่กับฉันและสวดภาวนาด้วยกัน ฉันยังรวมสามของฉันไว้ในคำภาวนาด้วย แต่เขาก็กังวลมากและโกรธจัด ดังนั้นเอริกจึงกลับบ้าน ฉันเชื่อว่าพิธีขับผีมีผลต่อสามของฉัน ทุกสิ่งทุกอย่างในคืนนั้นทำให้สามของฉันหลุดหลุด ก่อนจะเข้านอน ฉันสวดสวดประจำอีกสองชุด

7 มีนาคม 1992 – วันเสาร์แห่งการชดเชย หัวใจศักดิ์สิทธิ์ของพระแม่มารีย์

เช้าตรู่ ฉันอยู่ที่โบสถ์ในเมืองวาเกเฮาเซลกับคุณคอร์ดูลา

ตั้งแต่เวลา 16.15 น. ถึง 18.15 น. ฉันได้อธิฐานเพื่อคุณพ่อออกท์ เมื่อฉันเข้าโบสถ์ ไฟนักร้องยังไม่ติด ฉันอธิษฐานให้มีใครสักคนมาจุดไฟนั้น แล้วฉันก็กล่าวกับพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดว่า “ฉันถวายสิ่งนี้แด่พระองค์ เพื่อวิญญาน 100,000 ดวงจะได้รอด หากว่า

5.00 pm และไม่มีใครมาจุดไฟนักร้อง”

เวลา 5.05 น. ผู้ดูแลโบสถ์มาถึงและจุดไฟนักร้อง; เรอดูริบร้อนมาก ฉันคุกเข่าอยู่เป็นเวลาสองชั่วโมง และสวดสวดประจำสี่ชุด

พร้อมทั้งคำอธิษฐานอื่นๆ อีกมากมาย

8 มีนาคม 1992 – วันอาทิตย์

เวลา 5.45 น. ผมลุกขึ้นและสวดภาวนาประมาณหนึ่งชั่วโมง เริ่มต้นด้วยการสวดถึงพระจิตบริสุทธิ์ ตามด้วยบท Confiteor แบบเก่า บทขับไล่ปีศาจ คำอธิษฐานถึงนักบุญโมเคลอัครทูตและเทวดาผู้คุ้มครอง การถวายตัวแด่พระแม่มารีย์ คำอธิษฐานถึงพระหฤทัยศักดิ์สิทธิ์ และบทสวดกลับแห่งความชื่นชมยินดีของสายประจำ;

จากนั้นฉันรับศีลมหาสนิททางจิตวิญญาน

ฉันเริ่มร้องไห้ออกมาด้วยใจทั้งหมดอีกครั้ง เพราะความทุกข์ยากมากมายกำลังถาโถมมาสู่ตัวฉัน สิ่งที่เราเศร้าที่สุดคือสิ่งที่เกิดขึ้นกับสามของฉัน

ฉันอยากทิ้งทุกอย่างไปและหยุดสวดภาวนาอย่างหนักหน่วงเช่นนี้

ฉันขอความช่วยเหลือจากพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดและเปิดใจเล่าทุกสิ่งให้พระองค์ฟัง ฉันยังอธิษฐานต่อพระแม่มารีย์ด้วย

บอกกับพระองค์ว่าทุกสิ่งนี้หนักเกินไปสำหรับฉัน ฉันกล่าวว่า: “ฉันกำลังถูกรบกวนจากทุกด้าน และยิ่งไปกว่านั้น ฉันยังรู้สึกผิดหวังในตัวพระสงฆ์ของฉันด้วย”

ฉันจึงขอพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดให้แสดงเครื่องหมายที่พระองค์และทุกคนในโบสถ์จะได้เห็น

ฉันบอกพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดว่าฉันเป็นคนบาปและไม่สมควรที่จะได้รับสัญญาณนี้ และเพิ่มว่า: “พระเจ้า ขอให้มันเป็นไปตามพระประสงค์ของพระองค์”

พระเจ้าผู้ช่วยให้รอด: “ใช่แล้ว คุณจะได้รับสัญญาณที่ทุกคนจะเห็นได้”

ฉัน: “ฉันยังอยากรู้ว่าพระองค์จะเห็นมันด้วยหรือไม่” พระเจ้าผู้ช่วยให้รอด: “ใช่”

ผม: “มันจะเป็นสัญญาณที่ดี เพื่อให้ผู้คนกลับใจ หรือท่านจะทำให้เราหวาดกลัว?”

พระเจ้าผู้ช่วยให้รอด: “พระเจ้าไม่ทำให้ใครกลัวเลย”

ผม: “เครื่องหมายนี้จะมาเมื่อไหร่ ก่อนวันอีสเตอร์หรือหลัง?” พระเจ้าผู้ช่วยให้รอด: “ก่อนวันอีสเตอร์.”

ผม: “พระองค์จะเปลี่ยนใจเพราะสัญญาณนี้ไหม?” พระเจ้าผู้ช่วยให้รอด: “ไม่

เขาจะไม่เปลี่ยนใจเพราะมัน.”

ผม: “ถ้าไม่ครับ พระเจ้าผู้ช่วยให้รอด? ผมรู้สึกหมดหนทางแล้วครับ ผมคิดว่าเขาจะเปลี่ยนใจสักวันหนึ่ง?” พระเจ้าผู้ช่วยให้รอด: “นั่นคือสิ่งที่คุณคิด”

ผม: “แต่ถ้าไม่ครับ พระเจ้าผู้ช่วยให้รอด?”

พระเจ้าผู้ช่วยให้รอด: “ยังมีความหยาบคายอยู่”

ฉัน: “พระเจ้า ข้าขออภัยท่าน โปรดให้ข้าได้พระสงฆ์อีกท่านหนึ่งที่ข้าสามารถฝากสวดมนต์ทักของข้าไว้ได้”

พระเจ้าผู้ช่วยให้รอด: “ปล่อยให้ฉันจัดการเอง.”

ฉัน: “พระเจ้าของฉันและพระเจ้าของฉัน, พระองค์ทรงอนุญาตหรือไม่ที่ฉันจะเรียกพระองค์ด้วยคำเหล่านี้ เช่น พระเจ้าของฉัน, พระเจ้าผู้ช่วยให้รอดของฉัน, พระเยซูที่รักของฉัน, ความรักอันยิ่งใหญ่ของฉัน, พระเจ้าผู้ศักดิ์สิทธิ์ ผู้ทรงฤทธานุภาพ และผู้ทรงนิรันดร์, ฤทธิแห่งกษัตริย์, เจ้าชายแห่งสันติภาพของฉัน, พระเจ้าผู้ทรงฤทธานุภาพและทรงเมตตา และอื่นๆ อีกมากมาย พระองค์ทรงอนุญาตหรือไม่?” พระเจ้าผู้ช่วยให้รอด: “พูดสิ่งที่ออกมาจากใจ”

ฉันได้ขอบคุณสำหรับการสนทนานี้ และถวายศีลมหาสนิทเพื่อทุกคนทั่วโลก และเพื่อวิญญานผู้ยากไร้ในไฟชำระ

เช่นเดียวกับที่ฉันถวายคำอธิษฐานเพื่ออภัยบาปให้กับวิญญานผู้ยากไร้ทุกวัน

เวลาประมาณ 8.30 น. สามียองจันตื่นขึ้นและไปเมืองวาเกาเซลเพื่อไปรับการสารภาพบาป คำอธิษฐานของจันได้รับการตอบรับ เพราะขณะที่จันกำลังสวดสายประคำ จันได้ขอพระเจ้าประทานพระคุณให้เขาได้รับการสารภาพบาปที่ดี ตั้งแต่เวลา 9.45 น. ถึง 11.10 น. จันอยู่ในโบสถ์ที่เมืองโรก ก่อนพิธีมิสซา จันได้สวดบทกลีกันแห่งพระเมตตาเพื่อทุกคนที่มาพร้อมพิธีในโบสถ์ จันได้ถวายศีลมหาสนิทอีกครั้งเพื่อวิญญานผู้ยากไร้ในไฟชำระ

เมื่อกลับถึงบ้าน สามียองจันเปลี่ยนไปอย่างสิ้นเชิง เขาเหมือนเป็นคนใหม่และมาร่วมสวดภาวนาด้วยจันตลอดทั้งวัน มีสันติสุขตลอดทั้งวัน เขาใจดีและอ่อนโยน ขอบคุณพระเจ้าสำหรับพระคุณนี้

เวลา 2.30 น. จันถูกปลุกขึ้นและได้รับพระคุณให้สวดภาวนา

จันได้สวด “เจ็ดคำสุดท้ายของพระเยซู” โดยตามด้วยบท “ข้าแต่พระบิดา” และ “ข้าแต่พระแม่มารี” พร้อมทั้ง “พระเกียรติจงมีแด่พระบิดา” หลังจากนั้นจึงสวด “สายประคำแห่งพระเมตตา” แล้วจันได้ให้พระนักบวชศีลศักดิ์สิทธิ์แห่งวงวิญญานผู้ยากไร้ และกลับไปนอนหลับอย่างสบายใจ

9 มีนาคม 1992 – วันจันทร์

10.00 น., ห้องแพทย์:

จันได้ถามพระผู้ช่วยให้รอดเกี่ยวกับผู้คนในคลินิก และผู้ที่ทำงานอยู่ที่นั่น

เมื่อวันศุกร์ พระผู้ช่วยให้รอดได้ถามจันว่าจันจะรับมือได้กับสิ่งที่ท่านกำลังจะบอกจันหรือไม่ ดังนั้นจันจึงบอกท่านว่า หากท่านต้องการบอกอะไรกับจัน ก็ควรบอกเรื่องที่นุ่มนวลที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้

พระผู้ช่วยให้รอด: “พวกเขาทุกคนต้องกลับใจใหม่ แทบทุกคนกำลังเดินอยู่บนทางกว้าง” จัน:

“จันควรทำอะไรเพื่อพวกเขาดี พระผู้ช่วยให้รอด?”

พระผู้ช่วยให้รอด: “จงอธิษฐานเพื่อพวกเขา”

ผม: “แต่คำอธิษฐานของผมไม่สามารถช่วยคนได้มากนัก” พระผู้ช่วยให้รอด: “ได้สิ

เพราะกับจัน คุณช่วยคนได้มาก”

มีแพทย์คนหนึ่งมาเยี่ยมเราที่แผนกเอ็กซ์เรย์ เป็นผู้มาเยือนจากตุรกี ซึ่งเป็นมุสลิม และต้องการทราบข้อมูลเกี่ยวกับเอ็กซ์เรย์และภาพที่ได้จากมัน ผมเล่าให้เขาฟังเกี่ยวกับความเชื่อคาทอลิกมากกว่าเรื่องเอ็กซ์เรย์ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง

ผมเล่าให้เขาฟังว่าพระวิญญานบริสุทธิ์สำคัญเพียงใด

ผมถามพระผู้ช่วยให้รอดว่าสิ่งนั้นถูกต้องหรือไม่ เพราะแพทย์ท่านนั้นเป็นมุสลิมอยู่ดี พระผู้ช่วยให้รอด:

“ทุกคนล้วนต้องการความเชื่อเดียวกัน”

ผม: “ท่านสามารถบอกผมได้ไหมว่าผมควรเป็นอย่างไร?” พระผู้ช่วยให้รอด:

“อยู่เป็นอย่างที่คุณเป็นอยู่ตอนนี้”

เวลา 13.00 น. ในโบสถ์ของคลินิก

ผมบอกพระผู้ช่วยให้รอดว่า มีคนมาโบสถ์วันอาทิตย์มากมาย แต่ในวันธรรมดาจะมีเพียงไม่กี่คน ผมถามว่า

“พระสงฆ์ไม่สามารถแจกศีลมหาสนิทได้ด้วยตัวเองหรือครับ? พระสงฆ์จำเป็นต้องมีฆราวาสช่วยด้วยหรือไม่ครับ?”

ผมคิดว่าคนอื่น ๆ ต้องรออย่างอดทน และหากรอไม่ได้ ก็ควรอธิษฐานเพื่อนักบวชหนุ่ม เพื่อให้เรามีพระสงฆ์มากขึ้น

พระผู้ช่วยให้รอด: “ส่วนใหญ่ของผู้ที่รับศีลมหาสนิทเพียงวันอาทิตย์เท่านั้น ทำเช่นนั้นอย่างไม่สมควร” ผม:

“ท่านต้องบอกพระสงฆ์เรื่องนั้นสิ พระสงฆ์ไม่เห็นหรือ?”

พระผู้ช่วยให้รอด: “ถ้าท่านไม่แจกศีลมหาสนิทในมือ ท่านก็จะเห็นได้” จัน: “จันเขียนเรื่องนีลงในสมุดบันทึกได้ไหมคะ?”

พระผู้ช่วยให้รอด: “ได้ค่ะ ลูกสาวของจัน จดไว้เลย”

จัน: “หลายคนบอกว่าพวกเขาทำบาปด้วยปากมากกว่าด้วยมือ”

พระผู้ช่วยให้รอด: “จันไม่เชื่ออย่างนั้น

แต่ความไม่ใส่ใจของพวกเขาทำให้พวกเขาไม่สามารถแยกแยะระหว่างพระเจ้าตรีเอกภาพในศีลมหาสนิทกับขนบพิธีธรรมดาได้อีกต่อไป

พระสงฆ์ต้องเทศนาให้พวกเขาฟังเกี่ยวกับความแตกต่างนี้ แต่เนื่องจากพวกเขาปฏิบัติพิธีรับศีลมหาสนิทด้วยมือ จึงไม่สามารถเทศนาเรื่องนี้ได้อีกต่อไป”

จัน: “พวกเขากล่าวว่าการรับศีลมหาสนิทด้วยมือก็แสดงความเคารพได้เท่ากัน”

พระผู้ช่วยให้รอด: “เขียนคำนี้ลงไว้เถิด ลูกสาวของข้า: การรับศีลมหาสนิทด้วยมือมันไม่สมควร และหากใครรับมันอย่างไม่สมควร ก็ถือเป็นการไม่เคารพด้วย”

จัน: “การรับศีลมหาสนิทด้วยมือก่อให้เกิดการลบหลู่ศักดิ์สิทธิ์มากไหม?” พระผู้ช่วยให้รอด:

“มากกว่าที่คุณจะจินตนาการได้”

คืนนั้นที่เมืองโรต ในโบสถ์ ขณะที่พระสงฆ์กำลังอ่านพระวรสาร มีผู้หญิงคนหนึ่งวิ่งผ่านโบสถ์ไปอย่างรวดเร็ว จนมาหยุดยืนอยู่ตรงหน้าพระสงฆ์ เธอเดินด้วยเสียงรองเท้าที่ดังสนั่นและก้าวเดินอย่างมุ่งมั่นจนผู้มาสักการะทุกคนต้องหันมามองเธอ ดูเหมือนว่ามีคนในโบสถ์ที่จอตลอดทางออกของเธอ แต่ความกระวนกระวายของเธอกลับทำให้ฉันรู้สึกแปลกใจ

เธอโบกมือเรียกผู้ดูแลโบสถ์ ซึ่งเดินมาหาเธอแล้วขัดจังหวะการอ่านพระวรสารของบาทหลวงเพื่อเล่าเรื่องทั้งหมดให้เขาฟัง

เมื่อบาทหลวงถามว่ารักฉันนั้นเป็นของใคร ก็ไม่มีใครออกมาแสดงตัว

หลังพิธีรับศีลมหาสนิท ฉันได้ถามพระผู้ช่วยให้รอดเกี่ยวกับคุณพ่อโยฮันเนส

เพราะไรแลนด์ได้บอกฉันทางโทรศัพท์ว่าพระสังฆราชพลาตอนได้รับการเปลี่ยนใจโดยคุณพ่อโยฮันเนส และตอนนี้ท่านยอมรับหนังสือของท่านแล้ว

พระผู้ช่วยให้รอด: “หนังสือของคุณพ่อโยฮันเนสไม่ถูกต้อง”

จากนั้นผมก็ถามเกี่ยวกับการบรรยายที่จะจัดขึ้นในวันที่ 13 มีนาคม 1992 ซึ่งจะมีหัวข้อเกี่ยวกับ

การบันทึกลง ผมกล่าวกับพระผู้ช่วยให้รอดว่า: “ผมเชื่อในการปรากฏตัวที่การบันทึกลง แต่การฉายภาพยนตร์ครั้งนี้และการอภิปรายหลังจากนั้น รวมถึงการประชุมสัมพันธทั้งหมดที่เกี่ยวข้อง ทำให้ผมรู้สึกไม่สบายใจ ไม่ใช่ว่ามารกำลังทำงานอยู่ที่นี้ เพื่อพยายามทำลายสิ่งที่ดีอยู่หรือ?”

พระผู้ช่วยให้รอด: “คุณเดาถูกแล้ว”

กลุ่มสวดมนต์เวลา 20.00 น. มีคนมาเข้าร่วมจำนวนมาก

10 มีนาคม 1992 — วันอังคาร

ผมถามพระผู้ช่วยให้รอดเกี่ยวกับผู้หญิงที่มาวัดเมื่อวานนี้

พระผู้ช่วยให้รอด: “นั่นคือวิญญาณชั่วร้าย ฉันได้อนุญาตให้มันเกิดขึ้น ยังมีเรื่องคล้ายๆ นี้อีกที่จะตามมา ฉันอยู่ในโบสถ์ที่เมืองโรต

และได้ถวายศีลมหาสนิทแทนคุณพ่ออวกท์”

11 มีนาคม 1992 — วันพุธ

10.10 น., ที่คลินิกแพทย์:

ฉันถามพระผู้ช่วยให้รอดอีกครั้งเกี่ยวกับสัญญาณนั้น พระผู้ช่วยให้รอด:

“เราจะได้รับสัญญาณในโบสถ์” ฉัน: “มันจะเป็นอะไร?”

พระผู้ช่วยให้รอด: “ปล่อยให้ฉันจัดการเอง”

ผม: “ผมสามารถแยกแยะได้ไหมว่าอะไรมาจากท่าน และอะไรมาจากผม?” พระผู้ช่วยให้รอด: “ได้ครับ”

พระผู้ช่วยให้รอดประทานพระคุณแก่ข้าพเจ้ามากมาย ข้าพเจ้าขอบพระคุณพระองค์

พระเจ้าและพระผู้เป็นเจ้าของข้าพเจ้า ข้าพเจ้า: “โปรดบอกข้าพเจ้าสักอย่างเถิด

ข้าพเจ้าอยากได้อะไรบางสิ่งจากพระองค์ด้วย”

พระผู้ช่วยให้รอด: “เรา 사랑คุณ ลูกสาวของเรา” ฉัน:

“การไถ่บาปนั้นทำให้ใจสบายขึ้น”

16.30 น.: ฉันอยู่ที่ Zönackel ใน Boxberg เพื่อฟังการบรรยาย เนื่องจากมาสาย จึงไม่สามารถเข้าร่วมพิธีมิสซาคันนั้นได้

เวลา 7.00 น. ฉันจึงไปร่วมพิธีมิสซาคันโบสถ์เซนต์โรซ ในเมืองมิงโกลส์ไฮม์

อีกครั้งหนึ่ง ฉันคุกเข่าอยู่คนเดียวที่รับศีลมหาสนิท พระสงฆ์ท่านใหม่ให้ศีลมหาสนิทแก่ฉันเพียงตอนท้ายสุดเท่านั้น ระหว่างที่ฉันรออยู่

ฉันได้สวดบทสวดแม่พระหลายบทเพื่อพระสงฆ์ท่านนี้

ผมได้ถวายศีลมหาสนิทเพื่อมารีออน

เวลา 20.30 น. มารีออนมาถึง และเราเขียนบันทึกประจำวัน

12 มีนาคม 1992 — วันพฤหัสบดี

นี่เป็นวันที่สองแล้วที่ฉันทำงานคนเดียวที่คลินิก มีผู้ป่วยมาจำนวนมาก แต่ถึงกระนั้น ฉันก็ยังได้สวดภาวนาอย่างมากมาย

12.30 น. ในโบสถ์ของคลินิก:

ฉันอยากรู้ว่าเมื่อวานนี้ฉันได้คุกเข่าอยู่คนเดียวที่รับศีลมหาสนิทในโบสถ์เซนต์รีโอก เป็นสิ่งที่ถูกต้องหรือไม่ คนที่ฉันรู้จักหลายคนยืนรับศีลมหาสนิท

หรือคุกเข่าบนชั้นบันไดที่อยู่ตรงหน้าพระสงฆ์ แม้ว่าจะมีรับศีลมหาสนิทอยู่ก็ตาม

บางทีฉันอาจทำผิดไป ฉันคิดในใจ พระผู้ช่วยให้รอด: “จงคุกเข่าต่อไปเหมือนเดิม”

ผม: “เหตุผลอะไรที่ทำให้คนอื่น ๆ ไม่ผูกเข่าที่รับศีลมหาสนิท?” พระผู้ช่วยให้รอด: “ความถ่อมตัวที่ผิดๆ ความกลัวผู้คน ความกลัวพระสงฆ์”

ผมนึกถึงบางคนในกลุ่มสวดมนต์และถามพระผู้ช่วยให้รอดว่าผมควรบอกเรื่องนี้กับพวกเขาหรือไม่ พระผู้ช่วยให้รอด: “ใช่ แต่ด้วยความรัก”

มันดูแปลกๆ สำหรับผมหน่อย เมื่อคุณต้องการทำสิ่งดีเพื่อพระผู้ช่วยให้รอด คุณกลับต้องยืนอยู่คนเดียวในที่สุด ที่แย่ที่สุดแล้ว เราทุกคนต่างมีหน้าที่ต้องถวายเกียรติแด่พระเจ้า

บนทางกลับบ้าน ฉันสวดสวดประจำตามปกติ

เวลา 4.00 น. ฉันไปที่ Mingolsheim เพื่อว่ายน้ำในสระน้ำทะเลประมาณหนึ่งชั่วโมงครึ่ง

ตอนเย็น ผมไปวัดที่เมืองโรท และร่วมสวดสวดประจำที่นั่นด้วย เมื่อถึงเวลารับศีลมหาสนิท แม่ชีเดินผ่านตัวผมไป

ฉันจึงลุกขึ้นและกลับไปยังที่นั่งของตัวเอง โดยยังไม่ได้รับศีลมหาสนิท

ระหว่างทางจากแท่นรับศีลกลับไปยังที่นั่งของฉัน ฉันคิดว่าปีศาจจะฉีกฉันเป็นชิ้นๆ แต่พระผู้ช่วยให้รอดได้มาหาฉันในจิตวิญญาณ

และฉันได้รับพระคุณมากมาย รวมถึงพระคุณพิเศษ ฉันได้ถวายศีลมหาสนิทนี้เพื่อผู้คนที่อยู่ในคลินิกที่ฉันทำงาน

ทันทีหลังจากนั้น ผมขับรถไป Mingolsheim เพื่อไปยังโบสถ์ St Roch

ที่นั่นมีพิธีมิสซาอีกตอนเวลา 7.30 น. และที่นั่นฉันก็รับศีลมหาสนิทด้วย ซึ่งฉันได้ถวายศีลนี้เพื่อพระสงฆ์และสมาชิกคณะนักบวชที่ยังอยู่ในไฟชำระ เพื่อแม่ชีที่แจกศีลมหาสนิท และเพื่อวิญญาณอื่น ๆ ทั้งหมดในไฟชำระ

13 มีนาคม 1992 – วันศุกร์

เช้านี้ ผมได้สวดภาวนาประมาณหนึ่งชั่วโมง โดยสวดบทขับฟ้ออย่างน้อยสิบครั้ง เพื่อโรงพยาบาลทั้งแห่ง เพื่อครอบครัวของผม และเพื่อคุณพ่อโดชาร์ตและคุณพ่อวอกท์

ผมมีงานต้องทำมากมาย แต่ผมก็ยังหาเวลาได้เพื่อพระผู้ช่วยให้รอดอยู่เสมอ แผนกเอ็กซ์เรย์ของเราขาดพนักงานสองคน; คนหนึ่งลาป่วย ส่วนอีกคนจะยังไม่มาทำงานกับเราจนเดือนพฤษภาคม ผมจึงขอพระผู้ช่วยให้รอดประทานพระคุณให้ผมสามารถทำงานได้เท่ากับสามคน พระองค์ได้ประทานให้ผม และด้วยกำลังจากพระเจ้า ผมจึงสามารถทำงานได้ดี

เวลา 10.10 น. ฉันเข้าไปในห้องแพทย์ ที่นั่น ฉันได้สื่อสารทางจิตวิญญาณ – เป็นครั้งที่สองในวันนี้ ฉันถามพระผู้ช่วยให้รอดว่าเมื่อวานนี้เกิดอะไรขึ้น เมื่อแม่ชีเดินผ่านฉันพร้อมกับพระผู้ช่วยให้รอด และฉันลุกขึ้นแล้วกลับนั่งลงที่เดิมโดยยังไม่ได้รับพระผู้ช่วยให้รอด

ฉันรู้สึกถึงการโอบอ้อมอย่างรุนแรงภายในตัว

พระผู้ช่วยให้รอด: “ลูกสาวของพ่อ มีวิญญาณไม่บริสุทธิ์อยู่เป็นจำนวนมาก”

ฉัน: “พวกมันคิดว่าท่านจะไม่มาหาฉันหากฉันไม่รับท่านในพิธีศีลศักดิ์สิทธิ์หรือ?” พระผู้ช่วยให้รอด: “ใช่ นั่นคือสิ่งที่พวกมันคิดเสมอ”

ฉัน: “ฉันรู้สึกเหมือนว่าพวกมันต้องการจะฉีกฉันเป็นชิ้นๆ ในขณะนั้น ฉันอาจคิดไปเองหรือเปล่า?”

พระผู้ช่วยให้รอด: “ลูกสาวของพ่อ หากพวกมันทำได้ พวกมันคงจะฉีกเธอเป็นชิ้นๆ ไปแล้ว”

ฉัน: “พระเจ้าข้า เมื่อท่านมาหาฉันทางจิตวิญญาณและฉันได้รวมเป็นหนึ่งกับท่าน ฉันได้รับพระคุณมากกว่าหากฉันรับศีลมหาสนิททางพิธีกรรม เหตุใดจึงเป็นเช่นนี้?” พระผู้ช่วยให้รอด: “เพราะข้าปรารถนาที่จะมอบตัวข้าให้แก่ผู้ศรัทธาผ่านมือที่ได้รับการอภิเษกของบาทหลวง

ฉัน: “ฉันควรปฏิบัติตัวต่อพระสงฆ์อย่างไร?”

พระผู้ช่วยให้รอด: “เจ้าต้องฟังพระสงฆ์เสมอ แต่หากท่านทำให้เกียรติของข้าถูกดูหมิ่น ก็อย่าฟัง” ข้าต้องการรู้ว่าการที่ข้าหนีจากพี่สาวไปโดยไม่รับศีลมหาสนิทนั้นถูกต้องหรือไม่ ข้าคิดว่าบางทีพระผู้ช่วยให้รอดอาจไม่เห็นด้วยกับเรื่องนั้น

พระผู้ช่วยให้รอด: “ไม่ ลูกสาวของข้า แต่ตรงกันข้าม ลูกทำถูกต้องแล้ว”

ฉัน: “แต่พระเจ้าและพระผู้เป็นเจ้าของฉัน ถ้าพระสงฆ์บอกว่าฉันไม่ควรทำอย่างนั้นล่ะ?” พระผู้ช่วยให้รอด: “ก็ทำตามที่ท่านบอกเถิด; นั่นเป็นความรับผิดชอบของท่าน”

ฉัน: “เมื่อไหร่จะจะได้พูดคุยกับพ่อวอกท์? ฉันอยากรู้จากท่านเอง พระเจ้า ขอให้พระประสงค์ของพระองค์เป็นไปตามนั้น”

พระผู้ช่วยให้รอด: “ใช่ ลูกสาวของข้า พูดกับท่านเถิด” ฉัน: “เมื่อไหร่?”

พระผู้ช่วยให้รอด: “เร็วที่สุดเท่าที่จะทำได้.”

ผม: “การที่ผมจากไปนี่ จะเป็นการดูหมิ่นเกียรติของพระเจ้าหรือไม่ หรือผู้ที่อยู่ต่อและรับศีลมหาสนิทจากผู้ไม่ใช่พระสงฆ์นั้นต่างหาก?”

พระผู้ช่วยให้รอด: “ลูกสาวของข้า จงฟังให้ดี ทุกคนที่รับศีลมหาสนิทด้วยมือ และขราวาสที่แจกศีลมหาสนิท – ทุกคนล้วนกำลังละเมิดเกียรติของพระเจ้า

ฉัน: “พระผู้ช่วยให้รอดที่รัก ข้าพเจ้ายากถามท่านอีกเรื่องหนึ่ง: ข้าพเจ้าควรอ่านทุกอย่างให้ฟ่อวอกท์ฟัง หรือเพียงในวันบางวันเท่านั้น?”

พระผู้ช่วยให้รอด: “ทั้งหมดเลย ลูกสาวของข้า ทุกอย่าง”

ฉัน: “พระเจ้าคะ พระองค์จะอยู่กับฉันเมื่อฉันไปพบท่านหรือไม่?” พระผู้ช่วยให้รอด: “ใช่ ฉันจะอยู่กับเธอ”

ฉัน: “พระผู้เป็นเจ้าและพระเจ้าของฉัน ข้ารู้สึกถึงความรักและความอบอุ่นมากมาย รวมถึงพระคุณอันล้นเหลือในใจของข้าขณะนี้

นี่คือการยืนยันว่าข้าควรไปพบคุณฟ่อวอกท์หรือไม่? พระองค์ทรงพอพระทัยที่ข้าจะไปพบท่านหรือไม่?”

พระผู้ช่วยให้รอด: “ข้าพเจ้ารู้สึกยินดีเป็นพิเศษในเรื่องนี้”

ฉัน: “ฉันได้อุดอาหารมาเยอะมากแล้ว ได้สวดมนต์มาเยอะมากแล้ว และได้ถวายศีลมหาสนิทเพื่อท่านบ่อยครั้งแล้ว

ท่านจะเปลี่ยนใจไปบ้างไหมเมื่อฉันไปพบกับท่าน?”

พระผู้ช่วยให้รอด: “ใช่ ลูกสาวของข้า เขาเริ่มเปลี่ยนแปลงแล้ว แต่เขาจะรู้ว่าข้าต้องการอะไรจากเขา” ในตอนเย็น ข้าอยู่ที่โบสถ์ในเมืองโรก;

ข้าถวายศีลมหาสนิทเพื่อวิญญาณผู้ยากไร้

14 มีนาคม 1992 – วันเสาร์

ฉันเข้าร่วมพิธีมิสซาตอนเช้าตรู่ที่เมืองวาเกาเซล (Waghausel) โดยคุณพ่ออาลานัส (Father Alanus) เป็นผู้ประกอบพิธี หลังจากพิธีมิสซา

ฉันได้สวดบทภาวนาของพระแม่ออเรโต (Litany of Our Lady of Loreto) ในโบสถ์ จากนั้น ฉันไปพร้อมกับมารีออน (Marion)

เพื่อเขียนบันทึกในไดอารี่ของฉัน

ตั้งแต่เวลา 16.30 น. ฉันได้สวดภาวนาเพื่อคุณฟ่อวอกท์ เวลา 16.45 น. ฉันไปพบท่านเพื่อรับการสารภาพบาป ฉันรู้สึกผิดหวังมากจนต้องร้องไห้ออกมา

จากนั้นฉันก็สวดภาวนาเพื่อคุณฟ่อวอกท์ต่อไป

15 มีนาคม 1992 – วันอาทิตย์

เวลา 3.45 น. ฉันเริ่มสวดภาวนาเพื่อทุกคน ฉันยังรวมคุณฟ่อวอกท์ไว้ในคำภาวนาของฉันด้วย ฉันกล่าวกับพระผู้ช่วยให้รอดว่า:

‘วิญญาณทุกดวงเป็นของพระองค์; ทุกดวงล้วนต้องได้รับการช่วยให้รอด’

ฉันอธิษฐานประมาณหนึ่งชั่วโมงครึ่ง แล้วถวายตัวฉันเองแด่พระองค์ ฉันร้องไห้

มันเป็นเรื่องที่ยากมากสำหรับฉันหลังจากรับการสารภาพบาปกับคุณฟ่อวอกท์เมื่อวานนี้

แล้วฉันก็เริ่มสงสัยอีกครั้งว่าพระผู้ช่วยให้รอดกำลังตรัสกับฉันหรือไม่ เพราะหากฉันทำตามสิ่งที่ฟ่อวอกท์บอกไว้ ฉันก็ไม่ต้องไปโบสถ์อีกเลย

ฉันขอคำตอบจากพระผู้ช่วยให้รอด

ฉันกล่าวว่า: “พระเจ้าของฉัน พระเยซูของฉัน ผู้นำทางจิตวิญญาณของฉัน พระเจ้าตรีเอกภาพของฉัน เป็นท่านหรือไม่ที่ตรัสกับฉัน?”

พระผู้ช่วยให้รอด: “ใช่ ลูกสาวของข้า ข้าคือพระเจ้าและพระเจ้าของเจ้า พระเยซูของเจ้า ผู้นำทางจิตวิญญาณของเจ้า”

ฉัน: “ฉันจะไปพบฟ่อวอกท์หลังการสารภาพบาปแล้วอ่านจากหนังสือบันทึกให้เขาฟังได้อย่างไร?”

พระผู้ช่วยให้รอด: “รออีกสักพัก”

แล้วฉันก็ถามอีกครั้งเกี่ยวกับสัญญาณนั้น

พระผู้ช่วยให้รอด: “จะมีสัญญาณปรากฏในโบสถ์ จงมีความเชื่อในเรา” ฉัน:

“ผลจากนี้จะมีวิญญาณใดกลับใจไหม?”

พระผู้ช่วยให้รอด: “ใช่.”

ผม: “เมื่อไหร่?”

ผู้ช่วยให้รอด: “จะเกิดขึ้นก่อนวันอีสเตอร์”

ผม: “ผมรู้สึกปวดแสบในหัวใจครับ นั่นคืออะไรครับ?” พระผู้ช่วยให้รอด: “นั่นคือแผลของข้า

ข้ากำลังทนทุกข์อยู่ภายในตัวเจ้า”

ฉัน: “ท่านได้พบกับฉันผ่านทางพระสงฆ์หรือไม่?” พระผู้ช่วยให้รอด: “ไม่

เขาไม่ให้ฉันเข้าสู่ใจของเขา”

ฉันถามว่าฉันได้ทำอย่างถูกต้องในห้องสารภาพบาปกับฟ่อวอกท์หรือไม่

พระผู้ช่วยให้รอด: “เรากำลังถูกต้องในห้องสารภาพแล้ว ลูกสาวของข้า จงจงรักภักดีต่อข้าต่อไป” ฉัน: “ค่ะ พระเจ้า ข้าจะทำเช่นนั้น

เพราะข้าทรงรักพระองค์”

ประมาณเวลา 6.00 น. ฉันกลับนอนต่ออีก 2½ ชั่วโมง ตั้งแต่เวลา 10.15 ถึง 11.15 น. ฉันได้สวดภาวนาเพื่อวัดในเมืองโรก โดยเฉพาะอย่างยิ่งเพื่อคุณพ่อออกัสต์ ผู้ช่วยพิธีกรรม ผู้ศรัทธาทั่วไป คณะนักร้องวัด และทุกคนที่รับศีลมหาสนิทอย่างไม่สมควรในวัด ในช่วงบ่าย ฉันได้เข้าร่วมพิธีสวดภาวนา

ตอนเย็น ผมได้เข้าร่วมพิธีมิสซาที่โบสถ์เซนต์โรสในเมืองมิงโกลส์โฮม พระสงฆ์ได้เทศน์อย่างงดงามมาก และผมได้สัมผัสถึงความสามัคคีอันงดงามกับพระผู้ช่วยให้รอด ผมได้ป่วยด้วยโรคไขหวัดมาสามวันแล้ว และผมขอบคุณพระเจ้าที่ผมสามารถไปโบสถ์ได้

16 มีนาคม 1992 — วันจันทร์

ผมถูกโรคหวัดรุนแรงรบกวนตลอดทั้งคืน จนแทบจะนอนไม่หลับเลย และยังมีอาการปวดหัวรุนแรง เจ็บคอ และเจ็บหน้าอกด้วยการไอของฉันแทบจะควบคุมไม่ได้ ซึ่งยังทำให้เจ็บปวดมากด้วย นอกจากนี้ กระดูกสันหลังส่วนอกของฉันก็เจ็บปวดมากเช่นกัน ฉันอยู่บ้านและมีนัดพบแพทย์เวลา 11.30

เมื่อฉันตื่นขึ้นในเช้าวันนี้ ฉันได้อธิษฐานเป็นเวลา 1 ชั่วโมงครึ่ง แล้วฉันได้รวมตัวกับพระผู้ช่วยให้รอด

พระผู้ช่วยให้รอด: “เขียนลงไปเถิด ลูกสาวของข้า ชีวิตของเจ้าอยู่ในมือของข้า เจ้าอยู่ทั้งหมดในตัวข้าและอยู่กับข้า”

ฉัน: “แต่ฉันยังไม่เข้าใจอะไรเลย ฉันคิดถึงสวรรค์อย่างสุดซึ้ง” พระผู้ช่วยให้รอด: “เพราะลูกเป็นของฉันอย่างสมบูรณ์”

ฉัน: “ท่านบอกว่าชีวิตของฉันบนโลกนี้สั้นมาก หมายความว่าอย่างไรคะ?” พระผู้ช่วยให้รอด: “ฉันกำลังนำเธอมาหาฉันแล้ว แต่เวลานั้นเป็นของฉัน”

ฉัน: “ฉันได้ทำภารกิจบนโลกนี้เสร็จสิ้นแล้วหรือยัง?” พระผู้ช่วยให้รอด: “โอ้

ลูกสาวของข้า ยังมีอีกมากที่ต้องทำ”

พระผู้ช่วยให้รอด: “อย่าแบกปัญหาของคุณไปด้วย จงวางมันไว้ในมือของข้า คุณเป็นของข้าอย่างสมบูรณ์” ฉัน: “พระเจ้าข้า ฉันอ่อนแอมาก ฉันวางความอ่อนแอของฉันไว้ในมือของพระองค์”

ฉัน: “พระเยซู การได้อยู่กับท่านช่างวิเศษเหลือเกิน ไม่มีใครอยากถูกแยกจากท่านเลย” พระผู้ช่วยให้รอด:

“ไม่มีใครสามารถแยกเราออกจากกันได้อีกต่อไปแล้ว ลูกสาวของข้า”

ฉัน: “ฉันหวังว่ามันจะคงอยู่เช่นนี้ตลอดไป ฉันรักท่าน พระเจ้าและพระผู้เป็นเจ้าของฉัน ด้วยทั้งหัวใจและด้วยทั้งกำลังทั้งหมดของเรา เราได้มีอาณาจักรของพระเจ้าอยู่บนโลกนี้แล้ว

ฉันเชื่อว่าหากใครมีท่าน ก็มีทุกสิ่งแล้ว ความพอใจที่สมบูรณ์แบบมีได้เพียงกับท่านเท่านั้น พระเจ้าของฉันและพระผู้เป็นเจ้า”

ผมถามเกี่ยวกับบาทหลวงวอกก์ เพราะผมรู้สึกผิดหวังมากหลังการสารภาพบาปครั้งสุดท้าย พระผู้ช่วยให้รอดตรัสในตอนแรกว่า

บาทหลวงวอกก์เป็นคนซื่อสัตย์ ผมไม่อยากเขียนคำนั้นลง แต่พระผู้ช่วยให้รอดตรัสซ้ำอีกครั้ง

ผม: “บอกผมเรื่องอื่นบ้างสิ แทนที่จะพูดว่า ‘คนซื่อสัตย์’”

พระผู้ช่วยให้รอด: “เขาจะมีเวลาเพียงเล็กน้อยเพื่อทำสิ่งที่ฉันได้มอบหมายให้เขา” ฉัน: “ฉันไม่เข้าใจเรื่องนี้เลยสักนิด”

พระผู้ช่วยให้รอด: “แต่เขาจะเข้าใจมัน”

ผม: “ผมจะมีโอกาสได้พูดกับเขาอีกครั้งไหมครับ?” พระผู้ช่วยให้รอด: “ใช่ คุณจะมีครับ”

ผม: “แต่เขาจะไม่เชื่อสิ่งที่ผมบอกเขาหรอกครับ เขาเป็นคนกลาง” พระผู้ช่วยให้รอด:

“ไม่มีสิ่งที่เรียกว่าคนกลางหรอกครับ เขาจะเชื่อหรือไม่เชื่อเท่านั้น” ผม: “พระเจ้าของข้าและพระผู้ช่วยให้รอดของข้า

ข้าขอวางปัญหานี้ไว้ในพระหัตถ์ของพระองค์”

ตอนเย็น ที่โบสถ์ในเมืองโรก ฉันได้สวดสวดประจำคำเพื่อคุณพ่อออกัสต์ และถวายศีลมหาสนิทเพื่อท่าน

20.00 น. กลุ่มสวดมนต์:

มันสวยงามมาก เราได้สวดทางกางเขน และทุกคนได้รับศีลมหาสนิททางจิตวิญญาณ

ผมได้กล่าวในกลุ่มสวดว่า หากไม่มีพระสงฆ์อยู่ใกล้ๆ และเกิดเหตุการณ์อะไรขึ้น

เราควรรับศีลมหาสนิททางจิตวิญญาณและรวมตัวทางจิตวิญญาณกับพระผู้ช่วยให้รอด; และนี่คือสิ่งที่ทุกคนต้องเรียนรู้และฝึกปฏิบัติ

โดยควรทำหลายครั้งต่อวัน

สิ่งนี้ทำให้เราใกล้ชิดกับพระเยซูมากขึ้นเรื่อยๆ; เราเรียนรู้ที่จะรักพระองค์มากขึ้นเรื่อยๆ

และได้รับพลังและพระพรพรทานอันยิ่งใหญ่สำหรับชีวิตจิตวิญญาณของเรา เราทุกคนได้รับพระพรพรทานมากมาย

พ่อโดยซาร์ตไม่ได้มา

หลังจากนั้น ฉันได้รับศีลมหาสนิททางจิตวิญญาณ เมื่อฉันรวมตัวกับพระผู้ช่วยให้รอด ฉันได้ยืนยันเสียว่า: “ขอบคุณลูกสาวของข้า”
ฉันรู้สึกประหลาดใจเล็กน้อยที่พระเจ้าขอบคุณฉัน เพราะมีเพียงพระองค์เท่านั้นที่รู้ว่าฉันได้อธิษฐานอย่างไร
จากนั้นฉันก็ขอบคุณพระองค์เช่นกันสำหรับพลังที่พระองค์ประทานให้ฉันได้อธิษฐาน “ฉันขอบคุณพระองค์ พระเจ้าและพระผู้เป็นเจ้าของฉัน
สำหรับพระคุณที่ทำให้ฉันสามารถรับใช้พระองค์ได้”
คืนนั้นในโบสถ์ที่เมืองโรก ผู้รับศีลมหาสนิทที่เป็นขรวาสได้เดินมาหาฉัน ฉันก้มศีรษะลงต่อหน้าพระผู้ช่วยให้รอด
แล้วกลับไปยังที่นั่งของตัวเองโดยที่ยังไม่ได้รับศีลมหาสนิททางกายภาพ ฉันได้รับศีลมหาสนิททางจิตวิญญาณ และพระผู้ช่วยให้รอดได้เสด็จมาหาฉัน
ฉันถวายศีลมหาสนิททางจิตวิญญาณนี้แด่พระบัญชาบุญโยเซฟ

20 มีนาคม 1992 – วันศุกร์

หลังการสวดมนต์ ฉันได้รวมตัวกับพระผู้ช่วยให้รอด ฉันถามอีกครั้งว่า การไม่รับศีลมหาสนิทจากผู้ช่วยพิธีขรวาสนั้นถูกต้องหรือไม่
พระผู้ช่วยให้รอด: “ใช่ ลูกสาวของพ่อ มันถูกต้องแล้ว จงทำเช่นนี้ต่อไปเท่าที่ลูกทำได้” ฉันถามเกี่ยวกับคุณพ่อโดชาร์ด
เพราะฉันได้ยืนยันว่าท่านได้ปกป้องการรับศีลมหาสนิทด้วยมือในที่อื่น
พระผู้ช่วยให้รอด: “เขาทำตามใจชอบของเขาเอง”
ฉัน: “ฉันควรปฏิบัติตัวอย่างไรต่อพระสงฆ์เช่นนี้ หากท่านก็พูดถึงการรับศีลมหาสนิทด้วยมือและถือว่ามันถูกต้อง?”
พระผู้ช่วยให้รอด: “บอกเขาว่าสิ่งที่ฉันได้บอกคุณแล้ว นั่นคือวิธีที่ถูกต้องคือการรับศีลมหาสนิทบนลิ้น”
ฉันถามพระผู้ช่วยให้รอดเกี่ยวกับวันพฤหัสบดีศักดิ์สิทธิ์ พี่อาลอยส์ได้บอกเฮดวิกไว้ว่าจะมีบางสิ่งเกิดขึ้นในวันนั้น
พระผู้ช่วยให้รอด: “เธอไม่จำเป็นต้องเชื่อเรื่องเช่นนั้น”
ผม: “พระเยซู พระองค์มีอะไรจะบอกผมไหมครับ?” พระผู้ช่วยให้รอด: “มี.
จงจงซื่อสัตย์ต่อเราเสมอ.”
ผม: “พ่อที่รักที่สุดของลูก ลูกอยากจงรักภักดีต่อพ่อเสมอ เพื่อสิ่งนี้ ลูกขอพระคุณให้ลูกสามารถจงรักภักดีต่อพ่อได้เสมอ
แม้เมื่อไม่ทางเช่นที่พ่อมอบให้ลูกจะยิ่งยากลำบากขึ้น”
คืนนั้น ในโบสถ์ที่เมืองโรก ฉันได้สวดสายประคำและรับศีลมหาสนิทเพื่อ
คุณพ่อออกต์

21 มีนาคม 1992 – วันเสาร์

ฉันเข้าร่วมมิสซาเช้าที่ Waghäusel และอธิษฐานเป็นพิเศษเพื่อคุณพ่อ Werner Egon
ฉันไม่ชอบที่เขาขอให้เรานั่งอยู่ตลอดช่วงการอ่านพระวรสาร ฉันจึงคุกเข่าลงและคิดว่าตอนนี้ฉันกำลังคุกเข่าแทนทุกคนที่นั่งอยู่ ณ
ขณะนั้น
ขณะนั้น ฉันรู้สึกถูกโจมตีจากภายใน จากส่วนลึกของหัวใจ ฉันจึงอธิษฐานเพื่อคุณพ่อเวอร์เนอร์ เอโกน ครึ่งนี้ท่านให้ศีลมหาสนิทแก่ฉันโดยไม่ลังเล
ขณะที่ฉันกำลังคุกเข่าอยู่บนพื้น ฉันขอบคุณพระเจ้า พระมารดาของพระเจ้า กูตสวรรค์ผู้ยิ่งใหญ่ มิคาเอล กาเบรียล และราฟาเอล
รวมถึงผู้ที่มียอแซลศักดิ์สิทธิ์ เช่น ปาเดร ปีโอ เพราะฉันได้เชิญชวนพวกเขาทั้งหมดให้อยู่กับฉันขณะที่ฉันคุกเข่าต่อหน้าพระผู้ช่วยให้รอด
ในช่วงบ่าย ตั้งแต่เวลา 16.15 น. ถึง 18.15 น. ฉันได้อธิษฐานไม่เพียงเพื่อคุณพ่อออกท์ แต่ยังเพื่อดินโคลนในโบสถ์ด้วย
และเพื่อให้ผู้แจกศีลมหาสนิทไม่แจกศีลมหาสนิทอีกต่อไป เพื่อให้ผู้ศรัทธาไม่รับศีลมหาสนิทด้วยมืออย่างไม่สมควรอีกต่อไป
และเพื่อให้พระเจ้าไม่ทรงรู้สึกขุ่นเคืองอย่างรุนแรงจากการรับศีลมหาสนิทด้วยมืออีกต่อไป ผมไปสารภาพบาปกับพ่อออกท์
ผมได้กำบาปและมันทำให้ผมรู้สึกไม่สบายใจ พ่อออกท์ให้อภัยบาปแก่ผม แต่ไม่พูดอะไรกับผมเลย เหมือนกับที่ผมไปสารภาพบาปในประเทศต่างประเทศ
ผมออกจากห้องสารภาพบาปและยังคงสวดต่อ โดยสวดสายประคำอีกชุดหนึ่ง ในตอนเย็น ผมใช้เวลาอีกหนึ่งชั่วโมงอ่านพระคัมภีร์

22 มีนาคม 1992 – วันอาทิตย์

เวลา 7.00 น. ฉันเริ่มสวดมนต์ ฉันสวดมนต์เป็นเวลาหนึ่งชั่วโมง แล้วฉันรวมจิตกับพระผู้ช่วยให้รอด ฉันร้องไห้เพื่อคุณพ่อออกท์
และขอบคุณพระเจ้าสำหรับการอภัยบาป จากนั้นฉันถามพระผู้ช่วยให้รอดว่าทำไมคุณพ่อไม่พูดกับฉันแม้แต่คำเดียว

พระผู้ช่วยให้รอด: “ลูกเอ๋ย จงอธิษฐานเพื่อเขาเกิด เขากำลังมีปัญหาของตัวเองในขณะนี้” จัน:

“ดิฉันคิดว่าท่านจะตรัสผ่านเขาไม่ใช่หรือคะ?”

พระผู้ช่วยให้รอด: “ข้าพเจ้าก็อยากพูดผ่านเขา แต่ยังไม่สามารถทำได้” จัน: “ฉันรู้สึกเหมือนถูกพระคุณเจ้ากั๊งไว้”

พระผู้ช่วยให้รอด: “ฉันก็รู้สึกเช่นเดียวกัน”

จันมักสงสัยว่าตัวเองถูกเลือกจริงหรือไม่ หรือแค่จินตนาการไปเอง จันจึงพูดกับพระผู้ช่วยให้รอดว่า “ถ้าท่านต้องการให้ฉันรู้ ก็บอกฉันเถอะ”

พระผู้ช่วยให้รอด: “คิดให้รอบคอบนะ ลูกสาวของข้า”

จากนั้น จันก็คิดถึงคำพูดของพระเยซูเป็นอันดับแรก: ‘ฉันคือผู้นำทางจิตวิญญาณของลูก, เป็นต้น’

พระผู้ช่วยให้รอด: “ลูกสาวของข้า จงเขียนมันลงไว้เถิด เจ้าคือผู้ที่ถูกเลือกและถูกกำหนดไว้แล้ว” จัน: “แต่ฉันได้ทำบาปมาหลายปีแล้ว”

พระผู้ช่วยให้รอด: “แต่ลูกได้มาหาเราแล้ว” จัน:

“ลูกหลงทางมานานขนาดนี้เลยหรือ?”

พระผู้ช่วยให้รอด: “ใช่แล้ว เหมือนกับผู้คนนับล้านคนในปัจจุบันนี้” จัน:

“ผู้คนนับล้านคนนั้นสามารถถูกเรียกกลับได้หรือไม่?” พระผู้ช่วยให้รอด:

“จงอธิษฐานเพื่อพวกเขา”

จันได้ขอบคุณพระผู้ช่วยให้รอดและพระแม่มารีย์ผู้ศักดิ์สิทธิ์ฉันได้ไปโบสถ์ก่อนที่พิธีมิสซาจะเริ่มขึ้นเล็กน้อย ที่นั่น

จันได้สวดบทภาวนาของพระจิตเจ้าเพื่อทุกคนที่จะมาร่วมพิธีมิสซา จันได้สวดอย่างจริงจังใจว่าไม่มีใครจะได้รับศีลมหาสนิทอย่างไม่สมควร

จันได้สวดบทภาวนาของพระวิญญาณบริสุทธิ์ เพื่อทุกคนที่จะมาร่วมมิสซา

จันสวดภาวนาอย่างจริงจังใจว่าไม่มีใครจะรับศีลมหาสนิทอย่างไม่สมควร

ผมเชื่อว่าคำอธิษฐานของผมได้รับการตอบรับแล้ว เพราะมีผู้มารับศีลมหาสนิทน้อยกว่าที่เคยมีมา ผมเชื่อว่าผมไม่จำเป็นต้องรอสัญญาณใด ๆ

จากพระผู้ช่วยให้รอดอีกต่อไป เราต้องอธิษฐานให้ผู้คนไปรับการสารภาพบาป

เมื่อผมคุกเข่าที่นั่นเพื่อรับศีลมหาสนิท ผมได้กล่าวกับพระผู้ช่วยให้รอดว่า:

“พระเจ้า ขอให้เป็นที่ไปตามพระประสงค์ของพระองค์ ไม่ว่าข้าพเจ้าจะได้รับศีลมหาสนิทจากพระสงฆ์หรือจากฆราวาสในขณะนี้”

เมื่อผู้ไม่ได้รับศีลศักดิ์สิทธิ์เดินเข้ามาใกล้ฉันและเห็นฉัน เขาก็หันหลังกลับทันทีและเดินจากไปจากฉัน เหมือนกับว่าเขาตกใจ ดังนั้น

คุณพ่อออกมาก็จะมาและให้ศีลมหาสนิทแก่ฉัน

ตอนเที่ยง ผมไปร่วมสวดสายประคำและพิธีกรรมในโบสถ์ ตอนบ่าย มาริออนอยู่กับผม และเราเขียนบันทึกประจำวัน

23 มีนาคม 1992 – วันจันทร์

เช้านี้ สิ่งแรกที่ฉันทำคือเริ่มสวดภาวนา หลังจากประมาณหนึ่งชั่วโมงครึ่ง จันได้รวมจิตกับพระผู้ช่วยให้รอดและสวดภาวนาอย่างจริงจัง

จากนั้น จันถามพระผู้ช่วยให้รอดว่าสัญญาณนั้นเป็นสำหรับฉันหรือไม่ เพราะมีเพียงไม่กี่คนเท่านั้นที่ได้รับศีลมหาสนิทในวันอาทิตย์

พระผู้ช่วยให้รอด: “จะมีสัญญาณอีกอย่างหนึ่งก่อนวันอีสเตอร์ ลูกสาวของข้า; เชื่อข้าเถิด อย่าสงสัย” พระผู้ช่วยให้รอด: “เขียนลงไป ลูกสาวของข้า;

ข้าต้องการให้ลูกจงซื่อสัตย์ต่อข้าเสมอ”

จัน: “พระเจ้า ขอให้เป็นที่ไปตามพระประสงค์ของพระองค์”

พระผู้ช่วยให้รอด: “เราจะนำทางลูกไปตามเส้นทางที่นำสู่เรา” จัน: “ฉันกลัวว่าจะหลงทาง”

พระผู้ช่วยให้รอด: “จงจับมือข้าไว้เสมอ”

จัน: “พระเจ้า หากฉันได้รับการเลือกแล้ว ฉันต้องทำอะไร?” พระผู้ช่วยให้รอด:

“จงอธิษฐานให้การนอกรีตถูกกำจัดให้สิ้นซาก

เขียนไว้เถิด ลูกสาวของข้า: การรับศีลมหาสนิทด้วยมือต้องถูกยกเลิก” ข้า: “นั่นเป็นภารกิจที่ยากลำบาก”

พระผู้ช่วยให้รอด: “ใช่แล้ว ลูกสาวของข้า นั่นคือสิ่งที่เจ้าต้องทำ”

พระผู้ช่วยให้รอด: “ไปเถิด ด้วยความสันติ”

จัน: “ฉันขอบคุณท่าน พระเจ้าและพระผู้เป็นเจ้าของฉัน สำหรับการสนทนากันครั้งนี้ ฉันจะทำทุกสิ่งทุกอย่างในกำลังของฉัน”

จิตวิญญาณของจันเต็มไปด้วยความสงบและความสันติอย่างลึกซึ้ง จันเชื่อว่าฉันต้องปฏิบัติทุกสิ่งอย่างจริงจังจริงใจมากกว่าที่เคยทำมาจนถึงตอนนี้

ก่อนมิสซา จันได้สวดสายประคำ จันได้มอบความตั้งใจทั้งหมดของฉันไว้ในการสวดสายประคำนี้ จันได้ถวายมิสซาเพื่อวิญญาณผู้ยากไร้

20.00 น. กลุ่มสวดมนต์: มีผู้คนมาร่วมจำนวนมาก เราสวดมนต์ประมาณสองชั่วโมง โดยเฉพาะอย่างยิ่งเพื่อพระสงฆ์ เพื่อให้ท่านไม่แจกลีลามหาสนิกด้วยมืออีกต่อไป

24 มีนาคม 1992 – วันอังคาร

ก่อนอื่น ผมได้สวดภาวนาเป็นเวลาหนึ่งชั่วโมง แล้วรับศีลมหาสนิกทางจิตวิญญาณ

ศาสตราจารย์ชาวโครเอเชีย ซึ่งเป็นพระสงฆ์ ได้บรรยายที่เมืองสเปเยอร์ เมื่อวันที่ 21 มีนาคม 1992

ผมได้ฟังเทปบันทึกการบรรยายนั้นแล้ว

ฉันถามพระผู้ช่วยให้รอดเกี่ยวกับพระสงฆ์ผู้เป็นศาสตราจารย์จากโครเอเชีย

ฉันถามว่านั่นคือเสียงจากถิ่นทุรกันดารหรือไม่

พระผู้ช่วยให้รอด: “แต่คุณไม่ได้ไปที่นั่น” ผม: “ท่านก็ไม่ได้เรียกผมเช่นกัน”

พระผู้ช่วยให้รอด: “เจ้าจะพบสิ่งไม่ดีในตัวพระสงฆ์เสมอ จงมองหาสิ่งดีในตัวท่านด้วย”

ผม: “พระเจ้า ข้ารักพระสงฆ์ แต่ทำไมท่านไม่รักข้า?” พระผู้ช่วยให้รอด:

“เพราะท่านเห็นการกระทำชั่วของพวกเขา”

ผม: “พระเจ้า แต่พวกเขาไม่สามารถซ่อนการกระทำชั่วของพวกเขาจากพระองค์ได้” พระผู้ช่วยให้รอด: “ไม่

พวกเขาก็ทำได้ แต่พวกเขาสามารถซ่อนมันจากผู้คนได้” ผม: “ดูเหมือนว่าคนตาบอดกำลังนำทางคนตาบอด”

พระผู้ช่วยให้รอด: “ใช่แล้ว คุณเดาถูกแล้ว”

ผม: “พระเจ้าครับ เราอยู่ในความมืดมืดถึงเพียงนี้หรือครับ?” พระผู้ช่วยให้รอด:

“จงอธิษฐานให้มันสว่างขึ้น”

ผม: “พระเจ้า ท่านคือแสงสว่าง โปรดส่องแสงนิรันดร์ของท่านทะลุความมืดนี้”

พระผู้ช่วยให้รอด: “เกือบทุกคนอยู่ในความมืดนี้ พวกเขาทุกคนต้องการมีพ่อสองคน และไม่สามารถตัดสินใจได้ระหว่างทั้งสอง”

พระผู้ช่วยให้รอด: “เขียนลงเถิด ลูกสาวของข้า ทุกคนต้องกลับใจ”

ฉัน: “ดังนั้นจึงสามารถพูดได้เหมือนที่ท่านได้กล่าวกับดอนบอสโก: ‘Avertere, avertere!’ ฉันได้ถามเกี่ยวกับกุญแจของเปโตร ว่าใครสาวกทุกคนมีกุญแจเปิดประตูสวรรค์หรือไม่”

พระผู้ช่วยให้รอด: “บ้านของข้าไม่ใช่บ้านบนโลกนี้ ที่นี้มีกุญแจเพียงดอกเดียว และเปโตรคือผู้ถือกุญแจนั้น ทุกคนต้องฟังเขา”

ฉัน: “แต่เขามีศัตรูมากมาย”

พระผู้ช่วยให้รอด: “แต่สิ่งนั้นคือเครื่องหมายว่าเขาได้รับการนำทางโดยพระวิญญาณของข้า”

จงจดจำไว้ให้ดี ลูกสาวของข้า: ผู้ใดที่ขัดแย้งกับคำสอนที่ได้รับการยอมรับของพระเยซูคริสต์ ก็เท่ากับทำบาปต่อพระวิญญาณบริสุทธิ์

นั่นคือความชั่วร้ายที่เลวร้ายที่สุด

คนเช่นนั้นไม่สามารถได้รับความช่วยเหลือได้อีกต่อไปแล้ว”

ฉัน: “พระเจ้า ข้าพเจ้าเขียนต่อไปไม่ได้แล้ว ข้าพเจ้ารู้สึกยากที่จะบันทึกสิ่งนี้ลงเป็นลายลักษณ์อักษร ข้าพเจ้าขอบคุณพระคุณที่พระองค์ประทานให้ข้าพเจ้า”

ตั้งแต่เวลา 13.00 น. ถึง 14.00 น. ฉันไปว่ายน้ำเหมือนทุกครั้งทั่วไป ฉันได้สวดมนต์สั้นๆ ขณะอยู่ในน้ำ ในใจฉันได้พูดกับพระผู้ช่วยให้รอดว่า: “พระเจ้าที่รัก

ฉันรักพระองค์มากเท่ากับจำนวนหยดน้ำในสระว่ายนํ้า”

ผมได้รับคำตอบทันทีจากพระผู้ช่วยให้รอดว่า: “และข้าก็รักท่านมากเท่ากับจำนวนหยดน้ำในทุกสระว่ายนํ้าที่มีอยู่”

ฉันยิ้มขณะพูดคำนี้

ตอนเย็น ที่โบสถ์ในเมืองโรต ฉันได้สวดสายประคำและรับศีลมหาสนิกเพื่อสามีของฉัน

ซึ่งวันนี้เพิ่งผ่านการผ่าตัดขาและกำลังพักรักษาตัวในโรงพยาบาล

25 มีนาคม 1992 — วันพุธ

ตั้งแต่ที่ฉันได้วางพระผู้ช่วยให้รอดเป็นอันดับแรกในชีวิต ฉันจึงต้องอธิษฐานก่อน ฉันอธิษฐานประมาณหนึ่งชั่วโมง หลังจากนั้น

ฉันก็สามารถอธิษฐานอย่างลึกซึ้งด้วยใจได้อย่างดี

ฉันพูดกับพระผู้ช่วยให้รอดว่า: “วันนี้ฉันไม่ขออะไรจากท่านเลย; บางทีท่านอาจมีอะไรจะบอกฉัน หรือต้องการให้ฉันทำอะไรสักอย่าง”

โปรดตรัสเถิด พระเจ้าและพระผู้เป็นเจ้าของข้าพเจ้า ผู้รับใช้ของพระองค์กำลังฟังอยู่ แต่พระเจ้า ขอให้พระประสงค์ของพระองค์สำเร็จเถิด

พระผู้ช่วยให้รอด: “เขียนลงเถิด ลูกสาวของข้า; บากหลวงวอกที่ต้องได้ยื่นสิ่งที่ลูกเขียนไว้”

ฉันพูดกับพระเยซูว่า: “ใช่ค่ะ นั่นเป็นความจริง เพราะความรักของพระองค์นั้นแข็งแกร่งกว่าความรักของทุกคนบนโลกนี้รวมกัน”

ฉัน: “พระเจ้า ท่านได้เข็ดน้ำตาของฉันไปแล้ว ความเจ็บปวดของท่านนั้นใหญ่กว่าความเจ็บปวดของฉันมาก” พระผู้ช่วยให้รอด: “ใช่ นั่นเป็นความจริง ลูกสาวของข้า”

ฉัน: “ฉันคิดว่าฉันทำผิดอะไรกับพระสงฆ์ เพราะเมื่อออกจากที่นั่น ฉันรู้สึกว่างเปล่าในใจมาก”

พระผู้ช่วยให้รอด: “ลูกทำสิ่งที่ถูกต้องกับพระสงฆ์แล้ว; ส่วนที่เหลือจะตามมาเอง ปล่อยให้ข้าจัดการ มีความเชื่อในข้าเถิด”

ฉัน: “และสิ่งที่มาร์กาบอกฉันเมื่อวานนี้—ว่ามีคนพูดร้ายเกี่ยวกับฉัน” พระผู้ช่วยให้รอด: “ลูกอย่าเอาคำพูดของคนอื่นมาใส่ใจ”

ฉัน: “เมื่อคืนนี้ตอนที่ฉันกำลังสวดมนต์ตั้งแต่ 4.00 ถึง 5.00 ฉันนอนไม่หลับเลย ความกระสับกระส่ายที่รบกวนฉันนั้นคืออะไร?”

พระผู้ช่วยให้รอด: “ลูกสาวของข้า เจ้าได้นำวิญญาณมากมายให้พ้นจากมือของมาร ข้าได้อนุญาตให้มีความล่องลอยเล็กๆ เหล่านั้น เพื่อเจ้าจะได้รู้ว่าการสวดภาวนาในยามคำคั้นนั้นสำคัญเพียงใด” การรวมเป็นหนึ่งในเดียวกับพระผู้ช่วยให้รอดครั้งนี้ช่างวิเศษยิ่งนัก ข้ารู้สึกถึงความสงบอันลึกซึ้ง ความนิ่งสงบ และความอบอุ่นภายในตัว ข้าอาจดูเหมือนเป็นของพระเยซูเพียงผู้เดียว แต่ความจริงไม่ใช่เช่นนั้น

พระเยซูทรงรักทุกวิญญาณ; มิฉะนั้น พระองค์ก็ไม่ใช่พระเจ้าแห่งความรัก วิญญาณที่บาดเจ็บของฉันได้รับการรักษาเป็นเวลาไม่กี่นาทือนั้นคือสิ่งเหนือธรรมชาติอย่างแท้จริง แพทย์บนโลกนี้ไม่สามารถทำเช่นนั้นได้; มีเพียงพระองค์ผู้เป็นสวรรค์

ผู้เป็นพระผู้ช่วยให้รอดของเราเท่านั้นที่สามารถทำได้

ฉันจะเชื่อเสมอ — แม้ทุกคนจะกังขฉันและทอดทิ้งฉัน —

ว่าความรักของพระผู้ช่วยให้รอดนั้นแข็งแกร่งกว่าความรักของบรรดาพระสงฆ์และผู้คนที่หมดหวัง ฉันขอบคุณท่าน พระเจ้าของฉันที่ไม่ทอดทิ้งผู้รับใช้ของท่าน

ฉันได้ถามพระผู้ช่วยให้รอดว่า ฉันเขียนสิ่งนี้ถูกต้องหรือไม่

พระผู้ช่วยให้รอด: “หากไม่ได้รับแรงบันดาลใจจากพระองค์ คุณคงไม่เขียนสิ่งนั้น”

ฉัน: “พระเจ้า โปรดนำนิสัยใจร้อนของฉันไปให้หมด เพื่อที่ฉันจะได้สงบใจมากขึ้น และเพื่อที่ฉันจะได้ยังคงเป็นผู้รับใช้ของพระองค์ต่อไป”

พระผู้ช่วยให้รอด: “สิ่งนั้นทำให้ข้าพอใจในตัวเจ้าตอนนี้แล้ว ลูกสาวของข้า”

ฉัน: “พระเจ้า ข้าพเจ้าสามารถถวายทุกสิ่งแด่พระองค์ได้ นั่นเป็นสิ่งที่ยอดเยี่ยม พระองค์สามารถหล่อหลอมข้าพเจ้าตามพระประสงค์ของพระองค์ได้ เพราะข้าพเจ้าเป็นของพระองค์ทั้งหมด ข้าพเจ้าสามารถสนทนากับพระองค์ได้อีกนาน แต่ข้าพเจ้าต้องไปแล้ว”

พระผู้ช่วยให้รอด: “ไปด้วยความสันติ.”

เมื่อฉันดูนาฬิกา ก็เป็นเวลา 10.40 แล้ว ฉันมีนัดเรียนยิมนาสติกตอน 10.30 ฉันจึงวิ่งไปที่นั่นอย่างรวดเร็ว ระหว่างทาง

ฉันอธิษฐานว่าฉันจะยังได้รับการรับเข้าเรียน

นักกายภาพบำบัดบอกฉันว่าฉันมาสาย แต่ให้ฉันนัดใหม่เวลา 11.30 ซึ่งเป็นเวลาเดียวที่ยังว่างในวันนั้น ฉันดีใจมากที่คำอธิษฐานของฉันได้รับการตอบรับ เพราะไม่มีเรื่องบังเอิญใดทั้งสิ้น ฉันขอบคุณท่าน พระผู้ช่วยให้รอด ที่ฉันยังได้นัดได้

เพราะเวลาสำหรับการกายภาพบำบัดกระดุกหลังนี้มักถูกจองเต็มล่วงหน้าหลายสัปดาห์

ตอนเย็น ฉันไปวัดในเมืองโรกเพื่อสวดสวดประจำ หลังจากนั้น ฉันถวายมิสซาเพื่อวิญญาณผู้ยากไร้

เฮดวิกและอิลเดมาเยี่ยมฉันสั้นๆ หลังจากนั้น มาริออนก็มา และเราเขียนบันทึกในสมุดบันทึกของเรา

27 มีนาคม 1992 – วันศุกร์

หลังจากสวดภาวนาประมาณหนึ่งนาทีก่อน ฉันได้รับข้อความทางจิตวิญญาณ หลังจากนั้น ฉันถามพระผู้ช่วยให้รอด

เพราะฉันยังไม่เข้าใจชัดเจนว่าพระองค์ตรัสอะไรเมื่อวานนี้: “นั่นคือสิ่งที่ฉันชอบในตัวเธอตอนนี้...”

ฉันถามว่า “ฉันควรเปลี่ยนนิสัยที่คุ้นเคยเล่นของตัวเองไหม?” พระผู้ช่วยให้รอดตอบว่า

“อยู่เป็นอย่างเดิมเถิด ลูกสาวของข้า”

ฉันถามอีกครั้งเกี่ยวกับพ่อวอกก์ เพราะท่านยังไม่ได้พูดอะไรเลย ทั้งใน

ห้องสวดภาวนา หรือที่สำนักงานของท่าน พระผู้ช่วยให้รอด:

“ตอนนี้ลูกยากลำบากไหม?”

ฉัน: “ไม่.”

พระผู้ช่วยให้รอด: “ทุกสิ่งจะมาในเวลาของมันเอง”

ฉัน: “พระเจ้า โปรดบอกฉันด้วยว่ามีสิ่งใดกำลังจะเกิดขึ้นกับฉันที่ฉันต้องระวังและระมัดระวัง”

พระผู้ช่วยให้รอด: “ใช้ครับ ความล่องลอยมากมายจะเข้ามาหาคุณ คุณสามารถป้องกันมันได้ด้วยการอธิษฐาน” ผม:

“แล้วท่านก็ปล่อยให้สิ่งนั้นเกิดขึ้นกับผมอย่างนั้นหรือครับ?”

พระผู้ช่วยให้รอด: “ไม่มีใครที่ได้รับการยกเว้นจากสิ่งเหล่านั้น”

ฉันท: “ใครคือผู้ที่นำผู้เชื้กัวไปใต้อหลังเพื่อแฉกศีลมหาสนิก? นั้นเป็นความประสงค้ของพระสงฆ์หรือไม่ว?”
พระผู้ช่วยให้รอด: “ลูกสาวของข้าพเจ้า นั้นคือผลงานของซาตาน”
พระผู้ช่วยให้รอด: “เขียนลงเถิด ลูกสาวของข้า: ทุกคนที่รับศีลมหาสนิกจากขรวาส ล้วนรับมันอย่างไม่วสมควรว”
ฉันท: “พระเจ้าข้า ข้าพเจ้าอ่านในจดหมายข่าวของวัดว่า คุณเวนเนบux นำศีลมหาสนิกไปให้ผู้ป่วย
สิ่งนี้สอดคล้้องกับคำสอนที่แท้จริงของพระคริสตหรือไม่ว?” พระผู้ช่วยให้รอด: “นั่นคือความบอกรัต”
ฉันทถามอีกครั้งว่าฉันทได้ยินถูกต้องหรือไม่” พระผู้ช่วยให้รอด: “นั่นคือความบอกรัต”
พระผู้ช่วยให้รอด: “เขียนลงไว้เถิด ลูกสาวของข้า: ผู้คนจมอยู่ในโคลนตมลึกจนไม่วรู้ว่าอะไรคือสิ่งที่ถูกต้องอีกต่อไป”
ฉันท: “พระเจ้าและพระผู้เป็นเจ้าของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะอธิษฐานในเรื่องนี้”
ข้าพเจ้าอธิษฐานอย่างจริงจังอีกสักพัก
แล้วพระผู้ช่วยให้รอดตรัสว่า: “ไปเถิด ด้วยความสันติ”
ฉันทเข้าร่วมพิธีมิสซาที่เมืองโรต ขณะที่ฉันทกำลังรับศีลมหาสนิก ผู้ชายขรวาสคนนั้นยืนอยู่ข้างๆ ฉันท เขาไม่วกล้าให้ศีลมหาสนิกแก่ฉันท
ฉันทรู้สึกถึงการโถมตี้อีกครั้ง
มันน่ากลัวมาก พระสงฆ์เดินมาและมอบศีลมหาสนิกให้ฉันท
เพียงในวินาทีแห่งการรวมเป็นหนึ่งนั้นเท่านั้น ที่ฉันทรู้สึกถึงความสงบอย่างลึกซึ้ง ฉันทถวายศีลมหาสนิกเพื่อบุคลากรที่คลินิกหุ คอ จมูก
เวลา 13.00 น. ฉันทเข้าร่วมสวดสายประคำ แล้วเข้าร่วมพิธีสวดภาวนาในโบสถ์ เวลา 14.30 น. ฉันทไปเยี่ยมสามีที่โรงพยาบาล

30 มีนาคม 1992 – วันจันทร์

ฉันทอยู่คนเดียวที่ทำงาน เพื่อร่วร่วมงานของฉันทยังลาป่วยอยู่
ฉันทได้สวดภาวนาอย่างมากมายจนกระทั่งผู้ป่วยเริ่มมา
จากนั้นแพทย์ผู้เชี่ยวชาญระดับสูงก็มาดูแลฉันท เมื่อฉันทบอกเขาว่าฉันททำงานคนเดียวและพนักงานสองคนขาดงาน
เขابอกว่าจะส่งคนมาช่วยฉันทเป็นเวลาหนึ่งชั่วโมงครั้ง พนักงานบริการชุมชนจากแผนกผู้ป่วยนอกมาถึง
และฉันทสามารถรักษาผู้ป่วยได้แม้จะทำงานคนเดียว
ประมาณเวลา 10.30 น. ผมเข้าไปในห้องแพทย์ ผมถามเทวดาผู้คุ้มครองว่า มีผู้ป่วยรอผมอยู่ใต้อหลังหรือไม่
ผมได้ยินว่า “ไปนั่น” แต่ผมก็สงสัยทันที เมื่อผมเดินไปใต้อหลังสู่แผนกเอ็กซ์เรย์
ก็ไม่มีผู้ป่วยอยู่ที่นั่น
ประมาณเวลา 13.00 น. ฉันทอยู่ในห้องสวด ฉันทถามพระผู้ช่วยให้รอดว่านั่นคือทูตสวรรค์ผู้คุ้มครองของฉันทหรือไม่ เพราะมันดูแปลกๆ สำหรับฉันท
พระผู้ช่วยให้รอด: “ลูกสาวของพ่อ วิทยญาณชั่วกำลังแทรกแซงอยู่ จงพิจารณาเสียงนั้นให้ละเอียด ลูกตัดสินใจเร็วเกินไป
ลูกต้องรู้จักเสียงแห่งความอ่อนโยน”
ฉันท: “บอกฉันทอะไรสักอย่าง เพื่อที่ฉันทจะได้รู้ว่าเป็นเสียงจากท่าน” พระผู้ช่วยให้รอด:
“พ่อรักลูกนะ ลูกสาวของพ่อ”
ฉันท: “ฉันทได้ยินท่านไม่วชัดเจนเลยคะ” พระผู้ช่วยให้รอด:
“แต่ลูกได้ยินแล้ว”
ฉันท: “เสียงนั้นมาจากส่วนลึกของหัวใจ”
พระผู้ช่วยให้รอด: “เมื่อลูกพูดกับเรา ให้ใจลูกสงบและอยู่ในความสันติ” ฉันท:
“ท่านบอกว่าทูตสวรรค์ผู้พิทักษ์ก็พูดกับฉันทด้วย” พระผู้ช่วยให้รอด: “ใช่ แต่ไม่วใช่เมื่อลูกต้องการให้เขาพูด”
ตอนเย็น ฉันทอยู่ที่โบสถ์ในเมืองโรต ฉันทได้สวดสายประคำและร่วพิธีมิสซาเพื่อวิทยญาณผู้ยากไร้
20.00 น.: กลุ่มสวดภาวนา
พ่อโดชาร์ตก็มาด้วย และเราได้นมัสการพระผู้ช่วยให้รอด ผู้คนก็ไปปรับศีลสารภาพบาปด้วย
ฉันทพยายามให้กำลังใจผู้เชื้กัโดยเล่าให้พวกเขาฟังเกี่ยวกับพระคุณที่ฉันทได้รับจากพระผู้ช่วยให้รอด หลังจากที่เราสวดภาวนาเป็นเวลาสองชั่วโมง
เราก็มีการสนทนาสั้นๆ กับพระคุณเจ้า เหมือนที่เคยทำมา
ผมไม่วเห็นด้วยกับทุกสิ่งที่พระคุณเจ้าพูด วันนี้ผมไปรับสารภาพบาปอีกครั้งกับพระคุณเจ้าโดชาร์ต

31 มีนาคม 1992 – วันอังคาร

11.30 น. ในห้องแพทย์:

เนื่องจากผมไม่ชอบสิ่งที่พ่อโดซาร์ตกล่าวเกี่ยวกับพระสันตะปาปาเมื่อคืนวาน ผมจึงถามพระผู้ช่วยให้รอดในวันนี้
พระผู้ช่วยให้รอด: “พระบิดาศักดิ์สิทธิ์นั้นไม่มีข้อผิดพลาด พระองค์คือคริสตจักรที่แท้จริงของพระคริสต์ ซึ่งได้รับการนำทางโดยพระวิญญาณของข้า
และทุกคนต้องยอมจำนนต่อคริสตจักรนี้”
ฉันถามว่าสิ่งที่ฉันพูดในกลุ่มสวดมนต์นั้นถูกต้องหรือไม่ พระผู้ช่วยให้รอด: “เราคือผู้ให้แรงบันดาลใจให้คุณพูดสิ่งที่คุณพูด”
ฉันถามว่าฉันควรไป Bretten หรือไม่ เพราะพระผู้ช่วยให้รอดนั้นเป็นผู้นำทางจิตวิญญาณของฉันอยู่ดี พระผู้ช่วยให้รอด: “ลูกสาวของข้า
เจ้าไม่จำเป็นต้องไปที่นั่น”

1 เมษายน 1992 – วันพุธ — การบูชาพระโลหิตอันล้ำค่า — โรดัลเบน

ฉันได้อธิษฐานประมาณหนึ่งชั่วโมงครึ่งจนกระทั่งผู้ป่วยมาถึง ในตอนเย็น
ฉันได้ไปที่โบสถ์เซนต์โรสในเมืองมิงโกลส์ไฮม์
ที่นั่น ผมได้สวดสายประคำและเข้าร่วมพิธีมิสซา

2 เมษายน 1992 – วันพฤหัสบดี

ผมไปที่โบสถ์ในเมืองโรกเพื่อสวดสายประคำและเข้าร่วมพิธีมิสซา

3 เมษายน 1992 – วันศุกร์พระมหากษัตริย์ศักดิ์สิทธิ์

11.00 น., ห้องแพทย์:

หลังการสวดภาวนา ในขณะที่อยู่ในความสามัคคีกับพระผู้ช่วยให้รอด:

พระผู้ช่วยให้รอด: “ไปพบพระสงฆ์ และบอกท่านว่าสิ่งที่ฉันได้เขียนไว้ พระสงฆ์มีหน้าที่ต้องรับฟังคุณ”

ผม: “พระเจ้าครับ ถ้าเขาไล่ผมออกไปล่ะครับ?” พระผู้ช่วยให้รอด:

“ถ้าอย่างนั้น เขาก็กำลังทำแบบเดียวกันกับฉันอยู่”

ฉัน: “เมื่อไหร่ฉันควรไป?” พระผู้ช่วยให้รอด:

“ไปวันนี้เลย ถ้าเขาดู”

ผม: “ครับ พระเจ้าและพระผู้เป็นเจ้าของผม ผมจะไปและทำตามความประสงค์ของพระองค์ พระบิดาผู้ทรงรักยิ่ง

เหตุผลหลักที่ผมควรไปพบพระสงฆ์คืออะไรครับ?”

พระผู้ช่วยให้รอด: “เพื่อให้เขาได้อธิษฐานร่วมกับผู้เชื่ออย่างมากมาย และเพื่อให้พวกเขาหันหลังให้พ้นจากความเชื่อผิด” ฉัน:

“แล้วฉันต้องบอกเขาอย่างนั้นหรือไม่?”

พระผู้ช่วยให้รอด: “นั่นคือสิ่งที่เจ้าต้องบอกเขา”

ฉัน: “และถ้าเขาถามฉันว่า ‘ความผิดคำสอนคืออะไร?’” พระผู้ช่วยให้รอด:

“ลูกก็รู้อยู่แล้ว ลูกสาวของข้า”

ฉัน: “ฉันจะทำตามนั้น พระเจ้าและพระผู้เป็นเจ้าของฉัน”

คืนนั้น ฉันได้สวดสายประคำและรับศีลมหาสนิทเพื่อ

คุณพ่อวอกก์ หลังจากที่ได้รวมเป็นหนึ่งในเดียวกับพระผู้ช่วยให้รอด ฉันจึงถามพระผู้ช่วยให้รอด – เพราะฉันต้องการให้แน่ใจ –
ว่าเมื่อใดฉันควรไปพบคุณพ่อวอกก์

พระผู้ช่วยให้รอด: “ไปวันนี้เลย”

ฉันเริ่มร้องไห้ การไปพบคุณพ่อวอกก์ต้องใช้ความเข้มแข็งอย่างมาก ความอับอายเช่นนี้

ฉันไม่สามารถบังคับตัวเองให้ออกจากโบสถ์ได้ เพราะร้องไห้หนักมาก

ฉันขอพระผู้ช่วยให้รอดให้ชีวิตให้ฉันมีกำลังใจ

เมื่อฉันยืนอยู่หน้าประตูบ้านพระคุณพ่อ ฉันไม่สามารถกดกริ่งได้เพราะร้องไห้หนักมาก แล้วเด็กช่วยพิธีก็มาเรียกพระคุณพ่อ

พระคุณพ่อกับฉันกำลังร้องไห้แล้วกล่าวว่า: “มาเข้าบ้านเถิด”

ฉันพูดกับท่านว่า “ในฐานะพระสงฆ์ ท่านมีหน้าที่ต้องฟังฉันและรับฟังว่าพระผู้ช่วยให้รอดต้องการอะไร”

ท่านพูดไปพูดมาไม่หยุด แต่ไม่ได้พูดสิ่งที่ถูกต้อง

ท่านบอกว่าผมต้องไปพบพระสงฆ์อีกท่านจากที่อื่น เพราะหากท่านจะส่งเรื่องนี้ต่อ ท่านก็จะตกอยู่ในวงจรอุบาทว์

คำพูดนั้นทำให้ฉันเจ็บปวดอย่างลึกซึ้ง และฉันจึงพูดกับเขาว่า:

“พระผู้ช่วยให้รอดไม่ติดอยู่ในวงจรอุบาทว์ สิ่งที่คุณพูดนั้นไม่ดีเลย; คนเราไม่ควรพูดเรื่องแบบนี้”

แล้วผมยังบอกเขาด้วยว่าผมกำลังอธิษฐานเพื่อเขา เพราะเรื่องตลกไร้สาระในจดหมายข่าวของโบสถ์ จากนั้นผมก็ต้องพูดถึงว่าทุกเย็น หลังรับศีลมหาสนิท คุณต้องออกจากโบสถ์อย่างรวดเร็ว เพราะไฟจะถูกปิดทันที

(ครั้งหนึ่งผมเคยถูกปิดประตูไว้ในโบสถ์ด้วย)

เขาจึงบอกว่าภรรยาของผู้ดูแลโบสถ์ต้องกลับบ้านทันที

ฉันบอกเขาว่าภรรยาของโบสถ์สามารถให้คนอื่นได้ ฉันรู้แล้วว่ามันไม่มีประโยชน์อะไรเลย จึงกลับบ้านด้วยใจที่หนักอึ้ง

ที่บ้าน ฉันร้องไห้อย่างที่ไม่เคยร้องไห้มาก่อน

จากนั้นฉันไปบ้านคุณอัมมบซ์; ฉันอยากเขียนในหนังสือบันทึกประจำวัน แต่ไม่สำเร็จ เมื่อกลับถึงบ้าน ฉันสวดมนต์ประมาณหนึ่งชั่วโมง

4 เมษายน 1993 – วันเสาร์

ฉันอยู่ที่โบสถ์ในเมืองวาเกเชลตั้งแต่เช้ามืด หลังจากรับศีลมหาสนิท ฉันได้อธิษฐานอย่างจริงจังบนพื้นหน้าแท่นศีลมหาสนิท

ฉันคิดว่าบางทีฉันอาจพูดอะไรผิดกับคุณพ่อวอกก์ พระผู้ช่วยให้รอด: “เธอพูดกับท่านอย่างถูกต้องแล้ว”

ฉัน: “แล้วฉันควรเขียนหนังสือบันทึกต่อไปหรือควรหยุด?” พระผู้ช่วยให้รอด: “เขียนต่อไปเถิด ลูกสาวของแม่”

ดังนั้น หลังจากนั้น ฉันจึงไปบ้านครอบครัวแฮมบซ์ ฉันรับประทานอาหารเช้าที่นั่น แล้วเขียนบันทึกประจำวันร่วมกับมารีออน

ตั้งแต่เวลา 16.15 น. ถึง 18.15 น. ฉันได้คุกเข่าอธิษฐานในโบสถ์ที่เมืองโรก เพื่อคุณพ่อวอกก์ เพื่อความประสงค์ของพระผู้ช่วยให้รอด และเพื่อวิญญาณทุกดวง

5 เมษายน 1992 – วันอาทิตย์

ก่อนมิสซา ฉันได้อธิษฐานประมาณหนึ่งชั่วโมงครึ่ง ฉันได้รวมจิตกับพระผู้ช่วยให้รอดและอธิษฐานอย่างจริงจัง

ฉันรู้สึกผัดผัวกับสิ่งที่พ่อวอกก์ได้กล่าวไว้เมื่อวันศุกร์ว่า หากเขาทำเช่นนั้น เขาจะตกอยู่ในวงจรที่ไม่มีทางออก

คำพูดเหล่านั้นไม่ยอมปล่อยให้ฉันได้พักผ่อน

ความจริงแล้ว คำพูดเหล่านี้หมายความว่า ฉันเองก็ติดอยู่ในวงจรอุบาทว์

พระผู้ช่วยให้รอด: “ลูกสาวของพ่อ จงเขียนสิ่งนี้ลงไว้ ทุกคนล้วนติดอยู่ในวงจรอุบาทว์ เว้นแต่พวกเขาจะเปลี่ยนแปลงสิ่งที่พ่อขอให้พวกเขาทำ”

ฉัน: “ท่านขออะไรจากพวกเขา?”

พระผู้ช่วยให้รอด: “ความเคารพอย่างลึกซึ้งต่อพระเจ้าตรีเอกภาพ การรับศีลมหาสนิทด้วยมือต้องถูกยกเล็กโดยเร็วที่สุด

นอกจากมือที่ได้รับการอภัยแล้ว ไม่มีใครได้รับอนุญาตให้แจกศีลมหาสนิทได้ สิ่งนี้ได้รับการยืนยันจากสมเด็จพระสันตะปาปาในอดีตแล้ว

และต้องคงไว้เช่นนี้จนถึงทุกวันนี้”

ฉัน: “พ่อวอกก์ต้องการให้ฉันไปพบพระสงฆ์อีกท่านที่ไม่ได้มาจากวัดนี้; ท่านนั้นจะเหมาะสมกับฉันมากกว่า”

แล้วมีความเจ็บลึกซึ้งเป็นเวลาครั้งหนึ่งที่ พระผู้ช่วยให้รอด:

“ลูกสาวของข้า สิ่งนั้นยังมาไม่ถึง” ฉัน: “แล้วอะไรล่ะ?”

สิ่งที่ยังมาไม่ถึงนั้นคืออะไร?” พระผู้ช่วยให้รอด:

“พระสงฆ์ที่ถูกต้อง”

ผม: “แล้วพระสงฆ์คนใหม่จะอ่านหนังสือบันทึกประจำวันของผมไหมครับ?”

พระผู้ช่วยให้รอด: “ท่านจะทำตามที่ข้าบอก”

ฉัน: “อย่างนั้น ฉันสามารถเริ่มอธิษฐานเพื่อพระสงฆ์คนใหม่ได้แล้วใช่ไหมคะ?”

พระผู้ช่วยให้รอด: “ใช่ ทำอย่างนั้นเถิด”

ลึกๆ แล้ว สิ่งนี้ทำให้ฉันเจ็บใจ เพราะฉันรู้จักพ่อวอกก์มาเจ็ดปีแล้ว และแม้กระทั่งได้อธิษฐานเพื่อท่านมาแปดปีแล้วด้วย

เนื่องจากท่านยังไม่ได้เป็นพระสงฆ์ในชุดสีแดง และฉันกำลังอธิษฐานเพื่อพระสงฆ์คนใหม่ เพราะพระสงฆ์คนเก่า พ่อคออสเท

ได้เกษียณแล้วและกำลังป่วยด้วย

ฉัน: “ขอบคุณครับ พระเจ้าและพระผู้เป็นเจ้าของฉัน; ฉันจะทำทุกอย่างตามที่ท่านสั่ง” พระเจ้า

ขอให้พระประสงค์ของพระองค์สำเร็จ

วันนี้พระผู้ช่วยให้รอดดูเคร่งครัดขึ้นเล็กน้อย พระองค์ตรัสว่า:

“วันนี้พอแล้วสำหรับเจ้า”

ฉันหยิบไม้กางเขนที่ตั้งอยู่บนโต๊ะหน้าฉัน กดมันแน่นกับหัวใจ และปล่อยประโลมพระผู้ช่วยให้รอด จากนั้นฉันจับไม้กางเขน ตามที่ฉันทำเสมอ

ฉันขอภัยจากพระผู้ช่วยให้รอดแทนผู้ที่รับพระผู้ช่วยให้รอดไว้ในมือด้วยความไม่ใส่ใจ

ฉันกล่าวกับพระผู้ช่วยให้รอดว่า: “โปรดประทับพระพักตร์ของพระองค์ลงบนหัวใจข้าพเจ้า เพื่อผู้คนจะได้เห็นว่าพระองค์ได้ประทานสิ่งใดแก่ข้าพเจ้า เพราะข้าพเจ้าเป็นผู้รับใช้ของพระองค์ และจะยังคงเป็นผู้รับใช้ของพระองค์ตราบเท่าที่พระองค์ทรงประสงค์

พระเจ้าของข้าพเจ้าและพระผู้ช่วยให้รอดทางจิตวิญญาณของข้าพเจ้า”

ฉันกล่าวว่า: ‘พระเยซูที่รักของข้าพระองค์ โปรดทำกับข้าพระองค์ตามพระประสงค์ของพระองค์เถิด ข้าพระองค์เป็นของพระองค์อย่างสมบูรณ์ ในความรักของพระองค์ พระเจ้าและพระผู้เป็นเจ้าของข้าพระองค์ มีทุกสิ่งอยู่ หากปราศจากความรักของพระองค์ ข้าพระองค์เคยเป็นศูนย์ และข้าพระองค์ก็ยังคงเป็นศูนย์ และทุกสิ่งก็ข้าพระองค์มีล้วนมาจากพระองค์ และข้าพระองค์วางมันไว้ในพระหฤทัยที่บาดเจ็บของพระองค์ แผลงที่มาแห่งความเมตตา’

จิตวิญญาณของข้าพเจ้าจึงได้พบกับความสงบและความอบอุ่นในสภาพที่พิเศษอย่างยิ่ง ความรักของพระผู้ช่วยให้รอดถูกรับรู้ได้ชัดเจนกว่าปกติ และพระองค์คือพระบิดาที่มีชีวิตชีวา น่าเกรงขาม ยุติธรรม และเปี่ยมด้วยความเมตตาอย่างยิ่ง

10.00 น.: ฉันเข้าร่วมพิธีมิสซาที่เมืองโรต

เวลา 6.00 น. มีพิธีสารภาพบาป และฉันรู้สึกไม่สบายใจภายในใจ ฉันไม่ควรแปลกใจที่มีคนไปสารภาพบาปน้อยมาก

เวลา 8.00 น. มาริออนมาถึง และเราใช้เวลาประมาณหนึ่งชั่วโมงครึ่งเขียนในสมุดบันทึกของเรา หลังจากนั้น ฉันได้สวดสายประคำอีกหนึ่งชุด

ฉันต้องกล่าวด้วยว่า ฉันถูกล่อลวงในช่วงบ่ายวันนี้ประมาณเวลา 1.30 น.

ฉันกำลังนอนอยู่บนโซฟาในห้องสวดมนต์ ตอนแรกฉันกำลังอ่านหนังสือของมาร์กาเร็ต แล้วทันใดนั้น คลื่นความเหินยลอย่างรุนแรงก็ทะลักเข้ามา ฉันอยากลุกขึ้นเพราะยังอยากเขียนอะไรบางอย่างในสมุดบันทึก แต่ทำไม่ได้ มันเหมือนมีใครสักคนให้ยาสลบฉันไปเลย ฉันจึงวิ่งวอนพระเยซูว่า

‘โปรดช่วยฉันด้วย ฉันอยากลุกขึ้น แต่ไม่มีแรง’

เรื่องนี้เกิดขึ้นอยู่สักพัก แล้วฉันก็พูดว่า: ‘เมื่อตัวฉันอ่อนแอ แต่จิตวิญญาณฉันเต็มใจ’ ทันใดนั้น ฉันได้ยินเสียงว่า: ‘ลุกขึ้น ไปเขียนเถะ’

ทันใดนั้น ฉันก็รู้สึกเหนื่อยอีกต่อไป ฉันรู้สึกเต็มเปี่ยมไปด้วยพลัง และเขียนต่อในสมุดบันทึกของฉัน

6 เมษายน 1992 — วันจันทร์

หลังจากที่ฉันได้อธิษฐานแล้ว ฉันต้องการตรวจสอบอีกครั้งว่าฉันได้ยินเรื่องพระสงฆ์ใหม่ถูกต้องหรือไม่

พระผู้ช่วยให้รอด: “พระสงฆ์ใหม่กำลังจะมา” ฉัน:

“นั่นเป็นความประสงค์ของพระองค์หรือความประสงค์ของข้า

พเจ้า?” พระผู้ช่วยให้รอด: “นั่นเป็นความประสงค์ของข้าพเจ้า”

ฉัน: “ฉันไม่รู้สักสบายใจระหว่างพิธีสารภาพบาปเมื่อวานนี้; มีอะไรบางอย่างที่ขาดหายไป” พระผู้ช่วยให้รอด:

“พิธีสารภาพบาปนั้นทำให้มารพอใจ แต่ไม่ใช่ฉัน”

ฉัน: “แล้วคนที่สมควรจำนวนมากก็จะได้รับศีลมหาสนิท” พระผู้ช่วยให้รอด: “ใช่ ลูกสาวของข้า เจ้าตายแล้ว”

พระผู้ช่วยให้รอด: “จงอธิษฐานเพื่อความตั้งใจนี้.

เขียนไว้เถิด ลูกสาวของข้าว่า การสารภาพบาปส่วนตัวยังคงมีผลอยู่ ในพิธีการกลับใจนั้นยังมีความหยิ่งยโสอยู่มาก และผู้เชื่อยังขาดการกลับใจ”

มีความคิดบางอย่างผุดขึ้นในหัวฉัน เหมือนกับว่าฉันมาจากตัวฉันเองจริงๆ พระผู้ช่วยให้รอด: “ลูกสาวของพ่อ

พ่อได้ใส่ความคิดนั้นไว้ในใจลูก ลูกไม่สามารถทำอะไรได้ด้วยตัวลูกเอง” พระผู้ช่วยให้รอด: “ไปอย่างสันติ”

12.00 น. ในห้องสวดมนต์ที่ทำงาน: ก่อนอื่น ฉันขอพระผู้ช่วยให้รอดให้โอกาสฉันได้พูดคุยกับคุณพ่ออีกครั้ง ฉันสวดมนต์อยู่สักพัก แล้วได้ยินว่า:

‘จงถ่อมตัว’

แล้วความเจ็บก็กลับมาอีกครั้ง จนกระทั่งฉันได้ยิน:

“ผู้ช่วยเจ้าอาจมาพบกับคุณอีกครั้ง” ฉันถามว่าฉันควรพูดกับท่านหรือไม่

พระผู้ช่วยให้รอด: “ท่านจะพบกับคุณเอง”

จากนั้นผมถามพระผู้ช่วยให้รอดว่า “พระผู้ช่วยให้รอดครับ คำว่า ‘ถ่อมตัว’ หมายความว่าอย่างไรครับ?” พระผู้ช่วยให้รอด:

“จงเป็นคนเล็ก”

ตอนเย็น ผมได้สวดสายประคำในโบสถ์เพื่อคุณพ่ออีกครั้ง และหลังจากนั้นได้เข้าร่วมพิธีมิสซา

20.00 น. กลุ่มสวดมนต์:

เราสวดภาวนาประมาณสองชั่วโมงครึ่ง ที่นี้ ผมก็สวดภาวนาเพื่อคุณพ่ออีกครั้งด้วย เพราะผมชอบท่านและไม่ต้องการจะสูญเสียท่านไป

ผมก็ไม่อยากให้ท่านจากไปเช่นกัน

7 เมษายน 1992 — วันอังคาร

ฉันถามพระผู้ช่วยให้รอดว่ากลุ่มสวดมนต์นี้จัดมานานแล้วหรือไม่

พระผู้ช่วยให้รอด: “ไม่ ลูกสาวของข้า มันไม่นานนัก ลูกต้องสวดภาวนาให้มากขึ้นอีก”

ฉันถามพระผู้ช่วยให้รอดว่าพระองค์พอใจกับสิ่งที่ฉันพูดในกลุ่มสวดมนต์หรือไม่

พระผู้ช่วยให้รอด: “ทุกสิ่งที่ลูกพูดล้วนเป็นความจริง”

สายประคำแห่งการชดเชย ซึ่งเป็นสายชีวิตของโลก ที่เราได้สวดในกลุ่มสวดมนต์นั้น เป็นเรื่องที่ท้าทายมาก หลายคนรู้สึกเหนื่อยล้าและหมดแรง

พระผู้ช่วยให้รอด: “นี่คือสายประคำแห่งการชดเชย”

ผม: “ผมควรทำอะไรเมื่อต้องเผชิญกับคำสอนที่แท้จริงของพระคริสต์? ผมต้องป้องกันตัวเองหรือไม่?”

พระผู้ช่วยให้รอด: “เพียงบอกพวกเขาไปก็พอแล้ว ส่วนที่เหลือฉันจะดูแลเอง”

1.00 pm ในห้องสวดมนต์ที่คลินิก:

หลังการสวดมนต์ ฉันได้รวมตัวกับพระผู้ช่วยให้รอด:

พระผู้ช่วยให้รอด: “อย่าทำให้ฉันผิดหวัง; จงซื่อสัตย์ต่อฉัน”

ผม: “พระผู้ช่วยให้รอดที่รัก ข้าพเจ้าจะทำให้ท่านผิดหวังได้อย่างไร?” พระผู้ช่วยให้รอด:

“ด้วยสิ่งที่ท่านได้เขียนไว้”

ผม: “แล้วถ้าพระสงฆ์บอกผมว่าต้องทำตามวิธีที่เขาต้องการล่ะครับ?” พระผู้ช่วยให้รอด: “ก็ทำตามความประสงค์ของเขาไปเลย

แต่ความรับผิดชอบเป็นของเขา”

เมื่อผมทำการเอ็กซ์เรย์ ผมมักส่งผู้ป่วยไปรับการสาร์ภาพบาปด้วย วันนี้ก็เช่นกันกับหญิงสาววัยรุ่นคนหนึ่ง ซึ่งเป็นนักศึกษา

ผมถามเธอว่ารู้สึกเวียนหัวหรือไม่

เธอตอบว่า: “ใช่ค่ะ”

ผมถามต่อว่าเธอมีเหงื่อเย็นหรือไม่ และรู้สึกคลื่นไส้หรือเปล่า เธอตอบว่า “ใช่” อีกครั้ง

ผม: “คุณก็ไม่ได้ไปสาร์ภาพบาปมานานแล้วใช่ไหม?” เธอ: “ใช่ค่ะ”

แล้วเธอก็เริ่มร้องไห้ ผมโอบโไหล่เธอไว้ และมองอย่างสงบไปยังรูปไม้กางเขนและรูปพระแม่มารีที่แขวนอยู่ในห้องเอ็กซ์เรย์ แล้วอธิษฐานในใจว่า:

“พระผู้ช่วยให้รอดที่รัก พระมารดาของพระเจ้าที่รัก ข้าพเจ้าขอฝากวิญญาณนี้ไว้ในพระหัตถ์ของพระองค์”

ผมให้หญิงสาวคนนั้นบัตรคำอธิษฐานเพื่อใช้สวด เธอรู้สึกยินดีมากและจากไปด้วยความสุข มีผู้ป่วยหลายพันคนที่มีอาการและคำวินิจฉัยเช่นนี้

ซึ่งผมได้ทำการเอ็กซ์เรย์ให้แล้ว แต่ไม่พบสิ่งผิดปกติใดๆ ในภาพเอ็กซ์เรย์ นี่เป็นสัญญาณว่าโรคเหล่านี้ไม่ใช่โรคทางกาย

(ภาพเอ็กซ์เรย์ทั้งหมดถูกเก็บไว้ในแฟ้มเป็นหลักฐานเป็นเวลาสิบปี หลังจากนั้นจะถูกทำลาย)

จะดีกว่าหากผู้ป่วยไปรับการสาร์ภาพบาปก่อนการนัดพบแพทย์; ด้วยวิธีนี้ จะสามารถหลีกเลี่ยงการถ่ายเอ็กซ์เรย์ได้หลายครั้ง เนื่องจากรังสีมีอันตราย

โรคเหล่านี้ไม่ใช่โรคทางกายภาพ แต่เป็นโรคทางจิตวิทยา และพระพรจากศีลสาร์ภาพบาปจะช่วยปรับปรุงสุขภาพจิตวิญญาณให้ดีขึ้นอย่างมาก

ในช่วงเย็นที่โบสถ์ในเมืองโรก:

ผมได้สวดสายประคำและร่วมพิธีมิสซาเพื่อคุณพ่อวอกก์ ตามที่ตั้งใจไว้

เมื่อพระสงฆ์ส่งธาตุที่มีศีลมหาสนิทอยู่ให้แก่ผู้แจกศีลมหาสนิท ผมรู้ว่าเธอจะมาหาผมและมอบศีลมหาสนิทให้ผม

และมันก็เป็นเช่นนั้นจริงๆ แต่ฉันไม่ได้รับศีลมหาสนิท; ฉันก็มึนงงต่อหน้าพระผู้ช่วยให้รอดและกลับไปยังที่นั่งของฉันโดยไม่ได้รับศีลนั้น

พระผู้ช่วยให้รอดเสด็จมาหาข้าพเจ้าทางจิตวิญญาณ แต่ก่อนที่พระองค์จะเสด็จมา ข้าพเจ้าต้องต่อสู้กับวิญญาณชั่วร้าย แต่หลังจากนั้น

ข้าพเจ้าได้รับพระพรมากมายอันยิ่งใหญ่ เพราะข้าพเจ้าไม่ประสงค์จะรับศีลมหาสนิทผ่านมือของบราซาสที่ยังไม่ได้รับการอภิเษก

และไม่ประสงค์จะให้พระผู้ช่วยให้รอดทรงพ่นเคือง

8 เมษายน 1992 – วันพุธ

เวลา 10.00 น. ในห้องแพทย์:

ฉันถามเกี่ยวกับเรื่องการปฏิเสธการรับศีลมหาสนิท

พระผู้ช่วยให้รอด: “ลูกสาวของพ่อ จงเขียนสิ่งนี้ไว้: สิ่งที่คุณทำนั้นถูกต้องแล้ว”

ฉันกล่าวว่า: “มีความรบกวนอย่างรุนแรงจากวิญญาณไม่บริสุทธิ์ เพราะฉันปฏิเสธการรับศีลมหาสนิท

แต่เมื่อท่านมาหาฉันทางจิตวิญญาณ ก็มีความสงบสุขอย่างสมบูรณ์ ท่านถูกซ่อนจากพวกเขา (วิญญาณชั่ว) แล้วเหตุใดสิ่งนี้จึงเกิดขึ้นได้?

ฉันคิดว่า แม้จิตวิญญาณที่ไม่บริสุทธิ์จะเห็นว่าพระเจ้าช่วยให้รอดไม่มาหาฉันทางศีลศักดิ์สิทธิ์

แต่พวกมันก็ไม่สามารถรับรู้ได้ว่าท่านอยู่กับฉันทางจิตวิญญาณ

พระเจ้าช่วยให้รอด: “เราซ่อนตัวจากพวกเขาอยู่ แต่ไม่ว่าเราจะอยู่ที่ใด พวกเขาก็ต้องถอยออกไป” ผม:

“เป็นความประสงค์ของบาทหลวงวอกท์หรือไม่ ที่ให้ผมรับศีลมหาสนิทจากผู้ไม่ได้รับศีลบวช?”

พระเจ้าช่วยให้รอด: “ใช่ นั่นคือความประสงค์ของท่าน”

ผม: “ทำไมท่านถึงทำเช่นนั้น ทั้งที่ท่านรู้ว่าผมไม่รับศีลมหาสนิทจากผู้ไม่ใช้พระสงฆ์?”

พระเจ้าช่วยให้รอด: “เพราะท่านไม่มีความเชื่ออย่างที่ท่านมี”

ผม: “แต่ผมอธิษฐานเพื่อท่าน (พระเจ้า โปรดประทานความเชื่อที่มีชีวิตแก่ท่าน ความเชื่อเท่าเมล็ดมัสตาร์ดที่สามารถเคลื่อนภูเขาได้)”

พระเจ้าช่วยให้รอด: “ความเชื่อนั้นต้องได้รับการยอมรับด้วย”

ผม: “ผมควรปฏิบัติกับคนบางกลุ่มเหล่านี้ด้วยวิธีเดียวกันกับผู้ช่วยรับศีลมหาสนิทเมื่อพวกเขามาหาผมหรือไม่?” พระเจ้าช่วยให้รอด: “ใช่ ทำอย่างนั้นเถิด”

ผม: “ใช่ครับ พระเจ้าและพระผู้เป็นเจ้าของผม ผมจะทำเช่นนั้น โปรดประทานพระคุณ พลัง และความรักให้ผมเพื่อทำสิ่งนี้ แต่โปรดนำความกลัวและความหวาดระแวงต่อผู้คนออกไปจากผมด้วย ขอขอบคุณครับ พระบิดาผู้เปี่ยมด้วยความรักยิ่ง”

ผมอยู่ที่ Zönnackel ใน Boxsberg ใกล้ Heidelberg เพื่อเข้าร่วมมิสซา การนมัสการ และฟังคำบรรยาย

หลังจากนั้น ผมไปเยี่ยมผู้ป่วยที่โรงพยาบาลบรูซาล เวลา 21.00 น. ผมเขียนในหนังสือบันทึกประจำวันร่วมกับมารีออน

เวลา 22.00 น. นายซีเกลอร์จากแฟรงก์เฟิร์ตโทรมาแจ้งว่า เห็นปรากฏการณ์ในเมตจูกิเรียถูกทิ้งระเบิดแล้ว

เวลา 22.45 น. เราส่งโทรเลขไปยังนายกรัฐมนตรี เฮลมุท โคห์ล ซึ่งเราบอกเนื้อหาผ่านทางโทรศัพท์:

ถึงสำนักงานนายกรัฐมนตรี,

5300 บอนน์

ท่านนายกรัฐมนตรีที่เคารพ

เราขอรับรองท่านอย่างจริงใจให้แสดงการคัดค้านในระดับนานาชาติต่อการโจมตีทางทหารต่อสถานที่แสวงบุญมารีอาที่เมตจูกิเรีย ในยูโกสลาเวีย – บอสเนียและเฮอร์เซโกวีนา

กลุ่มสวดมนต์ Julijana Ebert

6837 St. Leon-Rot – (Telegram No. H 261)

9 เมษายน 1992 — วันพฤหัสบดี

เวลา 10.30 น. ในห้องแพทย์:

ฉันได้อธิษฐานและรวมจิตกับพระเจ้าช่วยให้รอด

พระเจ้าช่วยให้รอด: “จงยึดมั่นในสิ่งที่คุณได้เขียนไว้จนถึงตอนนี้”

ฉันถามอีกครั้งเกี่ยวกับเครื่องหมาย

พระเจ้าช่วยให้รอด: “สัญญาณกำลังจะมาถึง”

ฉัน: “ฉันไม่เข้าใจส่วนที่ว่า ‘อย่าทำให้ฉันผิดหวัง’ ครับ” พระเจ้าช่วยให้รอด:

“นั่นคือเจ้าต้องยึดมั่นในสิ่งที่เจ้าได้สัญญาไว้กับเรา”

ฉัน: “พ่อไมเออร์บอกฉันที่ชอนาเคล หลังจากที่เขาบอกท่านว่าฉันจะถูกตัดขาดจากคริสตจักร ว่าหากใครถูกตัดขาดจากพระสันตะปาปา ก็จะถูกละทิ้งในสวรรค์ด้วย”

พระเจ้าช่วยให้รอด: “ลูกสาวของข้าอยู่กับข้า และลูกจะอยู่กับข้าตลอดไป”

ฉันถามเกี่ยวกับสงครามในยูโกสลาเวีย

พระเจ้าช่วยให้รอด: “เขียนลงไปเถิด ลูกสาวของข้า สงครามยังคงดำเนินต่อไป จงอธิษฐานเถิด ลูกสาวของข้า”

เวลา 16.45 น. ฉันอยู่ที่โบสถ์ในเมืองไรท ระหว่างการนมัสการพระศีลมหาสนิท ฉันเป็นผู้นำการสวดภาวนา หลังจากนั้นมีการนั่งเงียบเป็นเวลา 15 นาที การนมัสการ

เวลา 18.00 น. ได้สวดสายประคำ

เวลา 18.30 น. มีการฉลองมิสซา หลังจากรับศีลมหาสนิท จันร้องไห้เพราะเมดจูโกเรีย แล้วจันก็นึกถึงคำพูดที่พ่อออกที่ได้กล่าวไว้หลังพิธีถวายตัว ซึ่งประมาณว่า: ‘โปรดปกป้องพวกเขาจากความมั่นใจที่ผิด’ จันคิดว่าบางทีจันอาจมีความมั่นใจที่ผิดนี้อยู่ จากนั้นจันจึงถามพระผู้ช่วยให้รอดว่า: “หากจันมีความรู้สึกปลอดภัยที่ผิดพลาด โปรดบอกจัน และจันจะหยุดเขียนหนังสือวันนี้นะ” พระผู้ช่วยให้รอด: “ลูกไม่มีความรู้สึกปลอดภัยที่ผิดพลาดหรอก จันรักลูกนะ ลูกสาวของจัน” เสียงนั้นชัดเจนและแยกแยะได้มากกว่าปกติ จันหยุดร้องไห้ทันที มันเป็นความรู้สึกที่เพียงพระเจ้าเท่านั้นที่สามารถให้ได้ จันยิ้มให้ผู้ช่วยให้รอด แล้วเดินกลับบ้านจากโบสถ์

10 เมษายน 1992 — วันศุกร์

เวลา 9.00 น. ในห้องเอ็กซ์เรย์:

จันได้อธิษฐานประมาณหนึ่งชั่วโมงและรวมตัวกับพระผู้ช่วยให้รอด

พระผู้ช่วยให้รอด: “ลูกสาวของพ่อ ไปหาพระสงฆ์ แล้วถามเขาว่าเขาเปลี่ยนใจแล้วหรือยัง และต้องการจะพูดกับลูกหรือไม่”

จัน: “ท่านบอกจันว่าเขาจะพูดกับจัน; นี่เป็นคำพูดที่ขัดแย้งกัน” พระผู้ช่วยให้รอด: “จันต้องลดเวลาลง ความอันตรายใหญ่หลวงกำลังรออยู่ข้างหน้าเธอ”

จัน: “เมื่อไหร่จันควรไปพบคุณพ่อออกต์?” พระผู้ช่วยให้รอด: “ไปเถิด

ลูกสาวของข้า วันนี้เลย” ประมาณ 30 นาทีต่อมา:

จัน: “จันควรโทรหาท่านหรือไปพบท่านดีคะ?”

ผู้ช่วยให้รอด: “โทรหาเขา และเมื่อเธอได้พบเขา จันจะบอกเธออย่างชัดเจนว่าเธอต้องพูดอะไรกับเขา”

20 นาทีต่อมา:

จันถามว่าพระผู้ช่วยให้รอดหมายถึงอะไรเมื่อกล่าวถึง ‘เวลา’ จันพูดว่า:

“แต่เวลาคือนิรันดร์ ไม่ใช่หรือ?”

พระผู้ช่วยให้รอด: “เขียนลงไว้เถิด ลูกสาวของข้า เวลาเป็นของข้าเพียงผู้เดียว”

จัน: “จันไม่เข้าใจเรื่องนั้น จันจะเขียนลงไว้ ถ้าท่านว่าอย่างนั้น ก็เป็นอย่างนั้นแหละ” จันถามว่าควรเขียนอะไรอีกไหม

พระผู้ช่วยให้รอด: “ไปหาเขา ไป (หาพระสงฆ์)”

จัน: “ใช่ครับ พระเจ้าและพระผู้เป็นเจ้าของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะทำตามนั้น พระเจ้า ขอให้พระประสงค์ของพระองค์สำเร็จ”

12.15 น. ห้องสวดในคลินิก:

หลังการสวดมนต์:

จันถามอีกครั้ง: “พระสงฆ์จะพูดกับจันไหม?” พระผู้ช่วยให้รอด:

“ลูกสาวของข้าต้องการอะไร?”

จัน: “ตามความประสงค์ของพระองค์”

พระผู้ช่วยให้รอด: “ถ้าเช่นนั้น จงไปพูดกับเขา”

ประมาณเวลา 15.40 น.:

จันโทรหาพ่อออกต์และเล่าให้เขาฟังว่าพระผู้ช่วยให้รอดได้ตรัสอะไรกับจันวันนี้

ท่านกล่าวว่า: “ผมได้บอกพวกเขาแล้วให้ไปพบพระสงฆ์คนอื่น อย่าแตะต้องหนังสือนั้น มิฉะนั้นเราจะเจอปัญหา”

คุณพ่อออกต์ไม่แสดงท่าทางเป็นมิตรเมื่อพูดทางโทรศัพท์

จันอธิษฐานว่า: “พระเจ้าของข้าพระองค์และพระผู้เป็นเจ้าของข้าพระองค์ มีบาดแผลใหญ่ภายในตัวข้าพระองค์ มันทำให้ข้าพระองค์เจ็บปวดอย่างลึกซึ้ง ข้าพระองค์อยากไม่ทำอะไรเลย แต่เพื่อพระผู้เป็นเจ้าผู้ช่วยให้รอดของข้าพระองค์ ข้าพระองค์จะดำเนินต่อไปตามสิ่งที่พระองค์ต้องการให้ข้าพระองค์ทำ” ยิ่งผมอธิษฐานเพื่อพระสงฆ์ท่านนั้นมากเท่าไร ท่านก็ยิ่งแสดงท่าที่เป็นศัตรูต่อผมมากขึ้นเท่านั้น

วันนี้ไม่มีมิสซาในเมืองโรท ผมและฟรีโดลินจึงขับรถไปเมืองบาดชอนบอร์น หลังจากที่ตั้งสองได้ร่วมสวดสายประคำในโบสถ์เมืองโรท

ที่ Bad Schönborn – Mingolsheim ในวัด มีพระสงฆ์จาก Zaire เป็นประธานพิธีมิสซา ท่านเทศน์ได้อย่างงดงาม

และสามารถรู้สึกได้ว่าท่านได้รับการนำทางจากพระวิญญาณบริสุทธิ์

น่าเสียดายที่แทบไม่ได้ยินคำเทศนาแบบนั้นบ่อยนัก ผมขอบคุณพระเจ้าสำหรับคำเทศนา

ผมได้ถวายศีลมหาสนิทให้คุณพ่อออกต์

11 เมษายน 1992 – วันเสาร์

7.15 น.: ผมเข้าร่วมพิธีมิสซาที่โบสถ์ในเมืองวาเกเฮาเซล หลังจากรับศีลมหาสนิท ผมได้อธิษฐานอย่างจริงจัง หลังพิธีมิสซา ผมนำผู้ร่วมพิธีสวดบทกฤษีนาถของพระแม่ลอเรโต จากนั้น เราได้ร้องเพลง Salve Regina และสวดบทอธิษฐาน ‘พระแม่พรหมจารี พระมารดาของพระเจ้า พระมารดาของข้าพเจ้า!’

จากนั้น ข้าพเจ้าได้กล่าวขึ้นเสียงดังต่อหน้าผู้ร่วมพิธีว่า “ขอให้เราสวดบท ‘ข้าแต่พระบิดา’ อีกครั้งเพื่อเมตตูกอเรีย เพราะมีระเบิดตกลงบนสถานที่ปรากฏการณ์ ซึ่งผู้คนนับล้านได้มาเยือนแล้ว” หลังจากนั้น ข้าพเจ้าได้เดินไปยังแท่นศีลมหาสนิท คุณเข่าลงบนพื้น และสวดภาวนา

ผมถามพระผู้ช่วยให้รอดว่า: “ผมควรทิ้งหนังสือนี้ไปหรือไม่ หากมันก่อให้เกิดความยากลำบาก?”

พระผู้ช่วยให้รอดตรัสว่า “มันจะนำมาซึ่งความดีขึ้น แต่ไม่ก่อให้เกิดความยากลำบาก”

ผมถามพระผู้ช่วยให้รอดอีกครั้ง เพราะผมยังไม่เข้าใจอย่างถ่องแท้ พระผู้ช่วยให้รอดจึงทวนคำนั้นอีกครั้ง และผมก็จดบันทึกไว้

ตั้งแต่เมื่อวันศุกร์ที่ผ่านมา ในโบสถ์ที่ Bad Schönborn ผมรู้สึกกังวลมาก เพราะบาทหลวง Vogt ได้กล่าวว่าหนังสือเล่มนี้จะทำให้เราตกอยู่ในปัญหา

เมื่อวานนี้ พระผู้ช่วยให้รอดยังได้ตรัสว่า: “มันจะนำมาซึ่งความดีขึ้นสำหรับคริสตจักร ลูกสาวของข้า”

เมื่อวานนี้ หลังจากที่ฉันถามพระองค์ว่าพระองค์อยู่ร่วมกับฉันหรือไม่ พระผู้ช่วยให้รอดยังตรัสกับฉันว่า: “เราอยู่กับคุณเสมอ”

หลังพิธีในโบสถ์ ฉันไปที่บ้านของมารีออน และเราทั้งสองเขียนลงในสมุดบันทึกของเรา

ตั้งแต่เวลา 16.20 น. ถึง 18.20 น. ฉันคุกเข่าในโบสถ์ที่เมืองโรก และสวดสวดประจำคำหลายชุดเพื่อคุณพ่อวอกท์ เพื่อวิญญาณทั้งหลาย และเพื่อความสะดวกของพระผู้ช่วยให้รอด

ที่บ้าน ตั้งแต่เวลา 20.30 น. ถึง 21.30 น. ฉันได้สวดบทขับไล่ปีศาจ สวดสวดประจำคำบาดแผลพระเยซู สวดสวดประจำคำพระจิตเจ้า และบทสวดอื่นๆ หลายครั้งเพื่อคุณพ่อวอกท์

12 เมษายน 1992 — วันอาทิตย์ในป่า

ฉันสวดมนต์ประมาณครึ่งชั่วโมง แล้วรับศีลมหาสนิททางจิตวิญญาณ พระผู้ช่วยให้รอด:

“มีพระสงฆ์กำลังมา”

ผม: “แล้วเขาไม่ใช่พระสงฆ์ที่เหมาะสมกับผม” พระผู้ช่วยให้รอด: “ไม่”

ผม: “แล้วทำไมท่านจึงส่งผมไปหาเขา? ผมไม่เข้าใจครับ” พระผู้ช่วยให้รอด: “กับทุกคน

ผมจะทดสอบว่าพวกเขามีความสามารถอะไร”

ผม: “แต่ท่านก็รู้อยู่แล้วว่าเราสามารถทำอะไรได้” พระผู้ช่วยให้รอด:

“ฉันก็กำลังทดสอบคุณด้วยเรื่องนี้เช่นกัน”

ฉัน: “แล้วฉันก็สอบตกการทดสอบนี้แล้ว”

พระผู้ช่วยให้รอด: “ลูกสาวของข้า เจ้าทำได้ดีมากจนถึงตอนนี้”

ฉันถามเกี่ยวกับเครื่องหมายก่อนวันอีสเตอร์: “ท่านกำลังเปลี่ยนคำสัญญาของท่านหรือไม่?” พระผู้ช่วยให้รอด: “ไม่

ฉันไม่ได้เปลี่ยนคำสัญญาของฉัน”

แล้วมีความเจ็บสั่นๆ

จากนั้นฉันได้ยินพระผู้ช่วยให้รอดตรัสว่า:

“เขียนลงเถิด: ลูกสาวของฉัน ฉันอยากให้” – มีช่วงเจ็บสั่นๆ ตามมา และฉันก็สงสัยว่าสิ่งที่จะเกิดขึ้นต่อไปคืออะไร – คำตอบจากบาทหลวงวอกท์ จากตัวเขาเอง โดยไม่ต้องปรึกษาใครอื่น” พระผู้ช่วยให้รอดกล่าวต่อ:

“หากเขาอยู่ในความทุกข์ยาก เขาจะถามคนอื่นก่อน หรือจะถามฉัน?”

พระผู้ช่วยให้รอดตรัสต่อไปว่า:

“เจ้าไม่ต้องคาดหวังว่าจะได้รับคำตอบ; มันเป็นเรื่องของเราเอง เจ้าอาจเขียนจดหมายถึงเขาหรือไปพบเขา ตามที่เจ้าต้องการ”

ผม: “พระเจ้าและพระเจ้าของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าได้ตัดสินใจจะเขียนจดหมายถึงท่าน” พระผู้ช่วยให้รอด:

“ทำเช่นนั้นเถิด”

ผม: “พระเจ้าและพระเจ้าของข้าพระองค์ ลูกของพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่ ข้าพระองค์ควรเขียนอะไรไว้ท้ายจดหมายดีครับ?”

พระผู้ช่วยให้รอด: “ข้าพเจ้ารักพวกเจ้า ลูกๆ ของข้าพเจ้า”

ฉันได้เข้าร่วมพิธีมิสซาที่เมืองโรก ฉันได้ถวายมิสซาเพื่อมารีออน ขอให้พระเจ้าประทานพระคุณแก่เธอ

เพื่อให้เธอสามารถเขียนต่อไปตามสิ่งที่พระเจ้าทรงประสงค์จากฉัน

ระหว่างเวลา 13.00 น. ถึง 14.00 น. ฉันได้สวดสวดประจำคำในโบสถ์และอยู่ต่อเพื่อสวดภาวนา หลังจากเวลา 15.00 น. ฉันได้เขียนจดหมายถึงพ่อวอกท์ เวลา 20.15 น. ในคืนนั้น มารีออนและฉันได้ส่งจดหมายนั้นลงในตู้จดหมายที่บ้านพักพระสงฆ์

มีคนมาเข้าร่วมเป็นจำนวนมาก ผมต้องสร้างห้องสวดมนต์ให้ได้จริงๆ

ผมไม่ชอบวิธีที่พ่อโดชาร์ตเริ่มสวดภาวนา วันนี้งานไม่ทำเครื่องหมายกางเขนตอนเริ่มต้น และเริ่มสวดบทเพลงสรรเสริญกันที โดยไม่ประกาศหน้าก่อน ผลคือ มีบางคนไม่สามารถตามทันและร่วมสวดภาวนาได้

เมื่อจบลง เรานั่งรวมตัวกันในครัวและพูดคุยกัน มีทั้งหมดเจ็ดคน รวมถึง

พ่อโดชาร์ต ทำให้รวมทั้งหมดเป็นเจ็ดคน เมื่อพ่อโดชาร์ตกล่าวว่า คริสตจักรไม่บังคับให้ผู้คนที่เชื่อในคำเปิดเผยส่วนตัว ผมรู้สึกเจ็บปวดในใจอย่างมาก

ผมได้กล่าวถึงฟาติมาและลูร์ด และบอกว่า หากไม่มีสถานที่แสวงบุญเหล่านี้ ผู้เชื่อจะกลายเป็นคนเย็นชา

พ่อโดชาร์ตย้ำอีกครั้งว่าไม่จำเป็นต้องเชื่อในสิ่งเหล่านั้น แล้วผมก็บอกกับท่านว่า “ฉันไม่ถูกตัดสินจากผลของมัน”

ผมกล่าวว่า หากทุกคนเชื่อในปรากฏการณ์ที่เมดจูโกเรีย สงครามก็คงไม่เกิดขึ้น

เมื่อการปรากฏตัวเริ่มต้นขึ้น พระแม่มาเรียตรัสว่า: ‘จงสวดสวดประจำ; ด้วยวิธีนี้ ท่านสามารถหยุดสงครามได้’

14 เมษายน 1992 – วันอังคาร

อยู่ที่บ้านระหว่างเวลา 8.30 ถึง 10.30 น.:

หลังการสวดภาวนา ฉันได้รวมจิตกับพระเจ้าผู้ช่วยให้รอด ฉันบ่นว่า เพราะคุณพ่อโดชาร์ตได้กล่าวเมื่อวานนี้ว่า ไม่จำเป็นต้องเชื่อในคำเปิดเผยส่วนตัว

พระเจ้าผู้ช่วยให้รอด: “พระคุณพ่อพูดผิดแล้ว” ฉัน:

“ทำไมฉันจึงรู้สึกถึงความเจ็บปวดนั้น?”

พระเจ้าผู้ช่วยให้รอด: “เพราะลูกได้รับอนุญาตให้รู้สึกถึงความเจ็บปวดบางส่วนของการเข้าเฝ้าข้าถูกดูหมิ่น” ฉัน:

“การดูหมิ่นนี้ถือเป็นบาปหรือไม่?”

พระเจ้าผู้ช่วยให้รอด: “เขียนมันลงไว้เถอะ ใช่แล้ว ลูกสาวของข้า”

ฉัน: “ถ้าฉันไม่มีการเปิดเผยส่วนตัวเหล่านี้ คุณพ่อโดชาร์ตจะมาหาฉันไหม?”

พระเจ้าผู้ช่วยให้รอด: “ไม่ ลูกสาวของข้า เขาคงไม่มา”

ฉัน: “เหตุผลอะไรที่ทำให้ท่านมา (เข้าร่วมกลุ่มสวดมนต์) มาเป็นเวลาหลายปีแล้ว?”

พระเจ้าผู้ช่วยให้รอด: “ซาตานต้องการใช้เขาเพื่อกำลายสิ่งที่ฉันได้ดลใจให้คุณ เพื่อความเจริญรุ่งเรืองของคริสตจักร”

ฉัน: “ตอนนี้ฉันควรทำอะไร?” พระเจ้าผู้ช่วยให้รอด:

“ลูกจะเอาชนะมันร่วมกับเรา”

ฉัน: “พ่อบรูว์นกล่าวว่า ปีศาจไม่เข้าสิงนักบวช” พระเจ้าผู้ช่วยให้รอด: “เขียนสิ่งนี้ลงไว้ ลูกสาวของข้า:

เกือบทั้งหมดของพวกเขาได้รับฟังสิ่งที่ปีศาจพูดกับพวกเขา”

ฉันถามเกี่ยวกับมารีอา อิตเทน เพราะพ่อวากเนอร์ไม่ได้พูดถึงเธอในแง่ดีเท่าที่ผู้ศรัทธาจากกลุ่มสวดภาวนาได้เล่าให้ฉันฟัง

ฉันถามอีกครั้งว่าไบเบิลของเธอเป็นของจริงหรือไม่

พระเจ้าผู้ช่วยให้รอด: “ข้อความจากมารีอา อิตเทนนั้นเป็นของจริงและถูกต้อง ซาตานมีพลังมาก ผู้คนที่ยึดมั่นในสิ่งที่ข้าได้กล่าวไว้ ลูกสาวของข้า

เธอมีปัญหาเดียวกันกับเจ้า” ฉัน: “ปัญหาแบบไหนคะ?”

พระเจ้าผู้ช่วยให้รอด: “จงซื้อสัตย์ต่อเรา”

ผม: “พระเจ้าครับ ผมอยากไปเยี่ยมเธอ มารีอา อิตเทน” พระเจ้าผู้ช่วยให้รอด: “ไปเถอะ”

ผมถามเกี่ยวกับจดหมายที่ผมเขียนถึงบาทหลวงวอกซ์ และว่าผมจะเผชิญกับผลตามมาใดบ้างหรือไม่

พระเจ้าผู้ช่วยให้รอด: “เธอจะประสบกับความไม่สะดวกเล็กน้อย” ฉัน: “ฉันควรทำตัวอย่างไร?”

พระเจ้าผู้ช่วยให้รอด: “เธอไม่จำเป็นต้องตอบกลับ เพราะฉันได้บอกเธอแล้วว่าเธอไม่ต้องคาดหวังว่าจะได้รับคำตอบ จงถ่อมตนไว้เสมอ ลูกสาวของข้า”

ฉันยังคงอธิษฐานอย่างสุดหัวใจ มีความสงบและความรักที่ลึกซึ้งภายในตัวฉัน จนสามารถพูดได้ตลอดเวลาว่า ‘ฉันรักท่าน พระเจ้าและพระผู้เป็นเจ้าของฉัน ด้วยทั้งใจและด้วยทั้งกำลังทั้งหมดของฉัน’

ฉันไม่ใช่ตัวฉันเองอีกต่อไป; นั่นคือพระเจ้าที่อยู่ภายในตัวฉัน

แล้วฉันก็ได้ยินอีกครั้ง: “ไปด้วยความสันติเถิด ลูกสาวของข้า”

ฉันกล่าวว่า: “ขอบคุณพระเจ้าและพระผู้เป็นเจ้าของฉัน สำหรับพระคุณนี้ ซึ่งมีเพียงพระองค์เท่านั้นที่สามารถประทานได้”

ตั้งแต่เวลา 13.00 น. ถึง 15.00 น. ฉันอยู่ในป่าและสวดสวดประคำสามชุด

เวลา 5.00 น. ฉันอยู่กับหลานชายของฉัน ราตโก เขาเล่าว่าเมื่อคืนเขาถูกบีบคอ และรู้สึกว่ามีมือมาบีบจนแทบหายใจไม่ออก แต่เมื่อเขาพูดว่า ‘เยซู’ ความรู้สึกนั้นก็หายไป เขายังไม่ได้รับศีลล้างบาป เขาอธิษฐาน แต่ยังไม่เพียงพอ เขาอยากรับศีลล้างบาป แต่ยังไม่รู้ว่าเมื่อไหร่

เวลา 6.00 pm ที่เมืองโรต ในโบสถ์: โฟนิรันดร์ยังไม่ถูกจุดขึ้นอีก แต่ครั้งนี้ผู้ดูแลโบสถ์เข้ามาทันที จุดไฟขึ้น และไม่รอคอยนานเท่าปกติ

20.30 น.: มาริออนมาถึง และเราเขียนลงในสมุดบันทึกของเรา

15 เมษายน 1992 — วันพุธ

ฉันได้ถ่ายเอ็กซ์เรย์ให้ผู้หญิงสูงอายุคนหนึ่ง ซึ่งเมื่อเธอเข้ามา เธอสังเกตเห็นว่าจะเข้ามาเพื่อถ่ายเอ็กซ์เรย์เลย ฉันรู้สึกถึงวิญญาณชั่ว จึงให้พรและให้น้ำศักดิ์สิทธิ์แก่เธอ

เธอพิมพ์คำกับตัวเอง แล้วฉันก็สวดบท “ฮาเอล แมรี” เธอเริ่มพูดจากนั้นประมาณและพูดเร็วจนฟังไม่เข้าใจว่า “เบเบเบเบเบ”

เมื่อเพื่อนร่วมงานของฉันเห็นเหตุการณ์นี้ เธอก็พูดกับผู้ป่วยว่า: “นั่นไม่ดีเลย คุณไม่ควรทำอย่างนั้น”

ผู้ป่วยตอบเธอว่า: “ฉันจะตีเธอให้เจ็บตัวเลย”

10.30 น. ในห้องแพทย์:

ฉันถามพระผู้ช่วยให้รอดเกี่ยวกับผู้ป่วยคนนี้

พระผู้ช่วยให้รอด: “มีวิญญาณชั่วหลายตัว พวกมันอยู่ในตัวเธอ นั่นคือสิ่งที่เธอต้องการ” ผม:

“วิญญาณชั่วตัวไหนที่เกาะเยาะเย้ยระหว่างที่สวดบท ‘Hail Mary’?”

พระผู้ช่วยให้รอด: “พวกมันทั้งหมดกำลังเยาะเย้ยอยู่”

ผม: “ผมต้องเตรียมตัวไว้สำหรับสัญญาณนั้นเมื่อมันมาถึงหรือไม่?”

พระผู้ช่วยให้รอด: “ไม่ ลูกสาวของข้า เจ้าไม่จำเป็นต้องเตรียมตัวไว้ จะมีสิ่งหนึ่งมา”

ฉัน: “ท่านจะบอกฉันด้วยไหมเมื่อเครื่องหมายนี้มาถึง เพราะฉันไม่รู้ว่ามันจะเป็นเครื่องหมายแบบใด?”

ผู้ช่วยให้รอด: “ใช่ ฉันจะบอก”

ฉัน: “พระผู้ช่วยให้รอด พระองค์ต้องการให้ฉันทำอะไรหรือดำเนินการอะไรไหมคะ? และหากฉันต้องทำอะไร โปรดขจัดความกลัว ความสงสัย และทุกสิ่งทุกอย่างจากฉันจากการเชื่อในสิ่งที่พระองค์ตรัสและทำตามสิ่งที่พระองค์ต้องการ เพราะฉันเป็นของพระองค์อย่างสมบูรณ์”

พระผู้ช่วยให้รอด: “เขียนสิ่งนี้ลงไว้ ลูกสาวของข้า: ในอนาคตอันใกล้ เจ้าต้องไปพบพระสันตะปาปา และบอกท่านถึงสิ่งที่เจ้าได้เขียนไว้”

ฉัน: “ฉันต้องไปพบกับพระสงฆ์ก่อนไหมครับ?” พระผู้ช่วยให้รอด: “เธออาจทำเช่นนั้นได้

แต่เธอต้องไปพบเขาด้วยตัวเอง” พระผู้ช่วยให้รอด:

“เขียนจดหมายถึงเขาโดยตรงเพื่อบอกว่าเธอกำลังจะมา”

ฉัน: “ถ้าพระสงฆ์ห้ามฉันไปพบพระสันตะปาปา ฉันควรทำอย่างไร?” พระผู้ช่วยให้รอด: “ลูกสาวของข้า จงทำตามที่คุณบอก”

ฉัน: “พระเจ้าและพระผู้เป็นเจ้าของฉัน ฉันจะทำตามนั้น พระเจ้า ขอให้พระประสงค์ของพระองค์สำเร็จ”

พระผู้ช่วยให้รอด: “พระสันตะปาปาจะเตรียมพร้อมสำหรับการมาถึงของคุณ”

ฉัน: “พระเจ้า นี่เกินความเข้าใจของข้า แต่หากพระองค์ตรัสเช่นนั้น ก็ย่อมเป็นเช่นนั้น และข้าเชื่อว่ามันจะเป็นเช่นนั้น”

พระผู้ช่วยให้รอด: “เขียนว่า: ‘เจ้าจะอยู่กับเรา.’” ฉัน: “พระเจ้า

ข้าไม่มีคำถามเพิ่มเติมแล้ว”

พระผู้ช่วยให้รอด: “ไปอย่างสันติเถิด ลูกสาวของข้า”

ฉัน: “ขอบคุณค่ะ พระเยซูที่รัก ผู้ชี้นำทางจิตวิญญาณของฉัน ฉันจะจับมือท่านไว้แน่น เพื่อไม่ให้หลงทาง พระเจ้า โปรดคุ้มครองฉัน และนำทางฉันไปทุกที่ที่ท่านประสงค์ เพราะฉันเป็นเพียงผู้รับใช้ของท่านเท่านั้น”

วันนี้ฉันไม่ได้ไปร่วมพิธีมิสซา ไม่มีพิธีมิสซาที่โบสถ์โรต หรือที่โบสถ์เซนต์โรซ แต่ฉันได้พูดคุยกับคุณพ่อโจเซฟจากซาอีร์

มาริออนกำลังรออยู่ที่บ้านเพื่อให้ฉันเขียนลงในหนังสือบันทึกประจำวัน

เมื่อคืนที่ผ่านมา ฉันได้สวดภาวนาประมาณ 45 นาที เป็นเวลาหลังตี 3 แล้ว ฉันนอนไม่หลับ ฉันถูกความกังวลรบกวนก่อนวันอีสเตอร์ ตอนเที่ยงวันในโบสถ์ที่ทำงาน หลังจากสวดบทเพลงเจสsus ฉันได้ถามพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดว่าฉันควรติดต่อกับพระสันตะปาปาอย่างไร พระผู้ช่วยให้รอดตรัสกับฉันว่า ฉันควรส่งจดหมายถึงพระสันตะปาปาทางไปรษณีย์ลงทะเบียน ไม่ใช่ทางโทรเลข

16 เมษายน 1992 — วันพฤหัสบดี

10.10 น. ในห้องแพทย์:

มารีออนได้ขอให้ฉันถามว่าสิ่งที่เราเขียนมาจนถึงตอนนี้ถูกต้องหรือไม่ พระผู้ช่วยให้รอด: “เขียนไปเถิด ลูกสาวของแม่ สิ่งที่มาเรียนเขียนมาจนถึงตอนนี้ดีแล้ว”

ผม: “พระผู้ช่วยให้รอด บางทีท่านอาจมีอะไรจะบอกกับผม”

พระผู้ช่วยให้รอด: “เขียนไปเถิด ลูกสาวของข้า ข้าชอบวิธีที่ลูกเป็นอยู่” ฉัน: “ฉันได้มอบการเคลื่อนไหวของลูกให้ท่านแล้ว”

พระผู้ช่วยให้รอด: “ลูกได้มอบการเคลื่อนไหวของลูกให้ฉันแล้ว; ฉันพอใจกับสิ่งนั้น.” ฉัน: “คำว่า

‘การเคลื่อนไหว’ หมายความว่าอะไรครับ?”

พระผู้ช่วยให้รอด: “คือต้องปฏิบัติตามพระประสงค์ของข้าเสมอ”

ฉัน: “เมื่อวานนี้ก็เป็นความประสงค์ของพระองค์ด้วยหรือไม่ ที่ฉันได้พูดคุยกับพ่อโจเซฟจากซาอีร์เป็นเวลาครึ่งชั่วโมง เพื่อหารือเรื่องความผิดคำสอน?”

พระผู้ช่วยให้รอด: “ใช่ นั่นคือความประสงค์ของข้า ลูกสาวของข้า”

ผม: “พระเจ้า ข้ายังบอกท่านด้วยว่า ข้าต้องพูดคุยกับพระสงฆ์หลายคน ท่านก็ไม่ได้กล่าวอะไรเกี่ยวกับเรื่องนั้นเลย”

พระผู้ช่วยให้รอด: “แต่ท่านเข้าใจเหตุผลแล้ว.”

ฉัน: “คุณพ่อบอกว่าไม่สามารถโน้มน้าวให้ทุกคนหยุดรับศีลมหาสนิทด้วยมือ และหันมารับด้วยลิ้นแทนได้ ฉันคิดว่ากับพระเจ้าแล้วทุกสิ่งล้วนเป็นไปได้ ส่วนท่าน พระผู้ช่วยให้รอด ท่านคิดอย่างไรเกี่ยวกับเรื่องนี้?”

พระผู้ช่วยให้รอด: “หลังการพิพากษารั้งสุดท้าย ทุกคนจะรับศีลมหาสนิทบนลิ้น” ผม:

“การพิพากษารั้งสุดท้ายคืออะไรครับ?”

พระผู้ช่วยให้รอด: “นั่นคือการชำระล้างวิญญาณ” ฉัน:

“ฉันไม่ค่อยเข้าใจเรื่องนี้มากนัก”

พระผู้ช่วยให้รอด: “วันนี้พอแล้วสำหรับลูก ไปด้วยความสันติเถิด ลูกสาวของพ่อ”

ฉันได้สัญญากับพระผู้ช่วยให้รอดว่าฉันจะเชื่อและจดบันทึกทุกสิ่งที่พระองค์ตรัสกับฉัน

18.00 – 19.15 น. พิธีมิสซาและสวดสายประคำที่เมืองโรต

ระหว่างเวลา 3.00 ถึง 4.00 น. ฉันได้เข้าร่วมการนบถสวดพระเยซูในโบสถ์ โดยปกติแล้วสามีของฉันจะเป็นผู้รับผิดชอบนำการนบถสวดในช่วงเวลานั้น

แต่เขาไม่สามารถทำได้เนื่องจากขาได้รับบาดเจ็บ ฉันจึงเชิญพระแม่มาเรียนมาอธิษฐานร่วมกับฉัน

และฉันรู้สึกว่ามันไม่ได้สวดภาวนาเพียงลำพัง; ฉันร้องเพลงได้ดีกว่าปกติ และสวดภาวนาอย่างชัดเจนและจากใจจริง

แต่คุณไม่สามารถอธิบายหรือบรรยายให้ใครฟังได้ว่าฉันรู้สึกอย่างไรที่นั่น; มันเหมือนวันที่ 18 พฤษภาคม 1984

เมื่อพระแม่มาเรียนปรากฏตัวให้ฉันเห็นและอธิษฐานร่วมกับฉัน – ความรู้สึกแบบนั้น

ขณะที่ฉันเดินกลับบ้านกับรอสวิตาและแม่ของเธอ แม่ของรอสวิตาบอกฉันว่าฉันนำการสวดภาวนาได้อย่างสวยงามและร้องเพลงได้ไพเราะมาก

สิ่งนั้นทำให้ฉันประหลาดใจ เพราะฉันร้องเพลงไม่เก่ง

ผมได้อธิษฐานทั้งคืน – ที่บ้านจนถึงเวลา 3.00 น. แล้วไปที่โบสถ์ ซึ่งผมอยู่ที่นั่นเป็นเวลาสามชั่วโมง จนถึงประมาณเวลา 6.00 น.

17 เมษายน 1992 — วันศุกร์ศักดิ์สิทธิ์

ผมนอนประมาณสามชั่วโมงครึ่ง แล้วต้องตื่นขึ้น เวลา 14.30 น. ผมกลับไปโบสถ์

ระหว่างพิธีรับศีลมหาสนิท อันตอน ผู้ช่วยพิธีรับศีลมหาสนิท ยืนอยู่กลางโบสถ์ ผมเดินผ่านเขาไป

แต่ก้มศีรษะลงต่อหน้าพระผู้ช่วยให้รอด เนื่องจากเราทุกคนสวมเสื้อผ้าสีแดง

เนื่องจากมีน้ำนิงรับศีลมหาสนิทอยู่ ฉันจึงปรารถนาที่จะรับพระผู้ช่วยให้รอดที่นั่นด้วย โดยคุกเข่าลงตามธรรมเนียม ฉันอธิษฐานจากใจจริงว่า

ขอให้ได้รับศีลมหาสนิทจากคุณพ่อออก

คุณนายเวนเนนุขมีโอกาสดินมหาฉันทเพื่อมอบศีลมหาสนิทให้ ฉันรู้ว่าเธอพยายามแล้ว เธอเดินก้าวหนึ่งมาทางฉัน แต่ทันทีก็ถอยหลังไปหนึ่งก้าว มองมาที่ฉัน แล้วเดินก้าวหนึ่งมาทางฉันอีกครั้ง ก่อนจะถอยหลังไปอีกครั้ง พระผู้เป็นเจ้าไม่ทรงอนุญาต; ชัดเจนว่านางเวนเนนุขต้องการมอบศีลมหาสนิทให้ฉัน ฉันคิดว่านั่นคือสัญญาณในตัวมันเอง เพราะมีผู้คนมากมายที่เห็นสิ่งที่เกิดขึ้น จากนั้น ผมก็รับศีลมหาสนิทจากคุณพ่อวอวกท์ ขณะที่ฉันกำลังรวมเป็นหนึ่งในพระผู้ช่วยให้รอดอย่างลึกซึ้ง โดยไม่ได้ขออะไรจากพระองค์เลย พระผู้ช่วยให้รอดตรัสว่า: “นี่คือสัญญาณที่ยิ่งใหญ่ที่สุดที่มีอยู่” จากนั้นฉันมองไปที่ไม้กางเขนหน้าแท่นบูชา ซึ่งก่อนหน้านี้ฉันได้จุ่มมันในจิตวิญญาณแล้ว ที่เมดจูโกเรีย ไม้กางเขนจะถูกผู้ศรัทธาทุกคนจุ่มในวันศุกร์ศักดิ์สิทธิ์ ที่นี้ มีเพียงพระเจ้าอาวาสและเด็กช่วยพิธีเท่านั้นที่ก้มหัวลงต่อพระเยซูที่ถูกตรึงกางเขน ส่วนผู้ศรัทธา ยังคงนั่งอยู่ในแถวที่นั่ง ฉันถามสามีว่าเขามีปากกาไหม เพื่อที่ฉันจะได้จดบันทึกสิ่งที่พระผู้ช่วยให้รอดตรัสกับฉัน แต่เขาไม่มี ฉันจึงขอพระผู้ช่วยให้รอดให้ตรัสซ้ำอีกครั้ง พระผู้ช่วยให้รอด: “เธอสามารถเขียนมันลงได้ตอนนี้ แต่จงจดจำสิ่งนี้ไว้ตลอดไป: “นี่คือสัญญาณที่ยิ่งใหญ่ที่สุดที่มีอยู่” ฉันมองไปที่ไม้กางเขนของพระเยซู ซึ่งตั้งอยู่หน้าแท่นบูชาเพื่อพิธีสักการะไม้กางเขน แล้วฉันได้ยืนยันว่า: ‘จงไปอย่างสันติ’ ฉันถวายศีลมหาสนิทเพื่อวิญญาณผู้ยากไร้

18 เมษายน 1992 – วันเสาร์ศักดิ์สิทธิ์

ตั้งแต่เช้ามืด ฉันได้อธิษฐานเป็นเวลากว่าหนึ่งชั่วโมง ฉันได้รวมตัวกับพระผู้ช่วยให้รอดและอธิษฐานอย่างจริงจัง ฉันรออยู่สักพัก แต่ไม่ได้ยินเสียงใดเลย ฉันคิดว่าอาจทำผิดอะไรบางอย่าง หรืออาจไม่ได้รับเสียงอีกต่อไป วันนี้ฉันได้อธิษฐานเป็นพิเศษเพื่อผู้แสวงหาเป็นดี เพื่อพระสงฆ์ และเพื่อผู้แจกศีลมหาสนิท; ฉันได้สวดบทขับไล่ปีศาจหลายครั้ง โดยเฉพาะเพื่อศัตรูของฉัน ในช่วงบ่าย ตั้งแต่เวลา 4.30 น. ถึง 6.45 น. ฉันได้คุกเข่าสวดภาวนาในโบสถ์เพื่อพระคุณเจ้าประจำวัดของเรา และเพื่อพระคุณเจ้าใหม่ที่กำลังจะมาถึง การสวดภาวนานี้ค่อนข้างยากลำบาก เพราะนายแบลงก์กำลังฝึกเล่นออร์แกน ฉันคิดว่าพระผู้ช่วยให้รอดคงรู้สึกอย่างไรเมื่อเขาฝึกเล่นออร์แกนในโบสถ์ หากท่านเชื่อว่าพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่จริงอยู่ที่นี้ ท่านคงไม่เล่นออร์แกนในโบสถ์ด้วยเสียงดังเช่นนั้น 20.00 น. พิธีบูชาการฟื้นคืนชีพ ทุกอย่างทำให้ฉันรู้สึกสับสนมาก เพราะในคำสารภาพความเชื่อ เราได้อธิษฐานว่า ‘ผู้ทรงฟื้นคืนพระชนม์จากความตายในวันทีสาม’ แต่วันนี้เป็นเพียงวันที่สองเท่านั้น มีบางสิ่งขาดหายไป; ฉันไม่รู้สักมีความสุขเท่าที่เคยรู้สึกที่เมดจูโกเรีย ที่นั่น การเฉลิมฉลองการฟื้นคืนพระชนม์จัดขึ้นตั้งแต่เที่ยงคืนเป็นต้นไป ที่นั่น หัวใจฉันเปี่ยมด้วยความปิติยินดีระหว่างการเฉลิมฉลองการฟื้นคืนพระชนม์ แต่ในโบสถ์นี้ ฉันก็ไม่ได้ยินเสียงของพระผู้ช่วยให้รอดเช่นกัน ความจริงแล้ว ที่นี้มีพิธีการมากเกินไปกับผู้ช่วยพิธี บางครั้งฉันรู้สึกเจ็บแปลบในหัวใจและรู้สึกไม่สบาย เมื่อกลับถึงบ้าน ฉันพบว่าตัวเองกำลังร้องไห้; ฉันรู้สึกสับสน เหมือนกับว่าฉันไม่ได้ฟื้นคืนชีพพร้อมกับพระผู้ช่วยให้รอด

19 เมษายน 1992 – วันอาทิตย์อีสเตอร์

ฉันได้อธิษฐานตั้งแต่เวลา 6.00 น. ถึง 8.10 น. พระเจ้าและพระผู้เป็นเจ้าของฉัน ฉันรู้สึกไม่สบายใจหลังพิธีบูชาการฟื้นคืนพระชนม์ครั้งนี้ โดยรวมแล้ว ดูเหมือนว่ามีบางสิ่งบางอย่างที่ยังไม่ถูกต้อง ฉันได้อธิษฐานอย่างยาวนานเมื่อวานนี้ – นานกว่าสี่ชั่วโมง – แต่ฉันยังคงรู้สึกถึงหัวใจที่บิดเจ็บของฉัน เหตุใดจึงเป็นเช่นนี้? ฉันยังเข้าใจอะไรไม่ถูกต้อง? พระเจ้าของข้าพระองค์ โปรดขจัดความกลัว ความสับสน และความสงสัยของข้าพระองค์ไป และโปรดประทานความสันติสุขที่เพียงพระองค์เท่านั้นที่สามารถให้ได้ โปรดส่องสว่างข้าพระองค์ด้วยแสงสว่างของพระวิญญาณบริสุทธิ์ พระเจ้า โปรดตรัสเถิด ผู้รับใช้ของพระองค์กำลังฟังอยู่ เพราะข้าพเจ้าจะเชื่อในทุกสิ่งที่พระองค์ทรงดลใจให้ข้าพเจ้าเขียน แต่พระเจ้า ขอให้พระประสงค์ของพระองค์สำเร็จ ข้าพเจ้าเป็นเพียงความว่างเปล่า และจากความว่างเปล่านี้ พระองค์ได้ทรงสร้างผู้รับใช้ขึ้นมา และเพราะพระองค์ พระเจ้าและพระผู้เป็นเจ้าของข้าพเจ้า เป็นผู้นำทางจิตวิญญาณของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจึงเปิดใจรับพระองค์ โปรดบันทึกข้าพเจ้าตามพระประสงค์ของพระองค์ และทำให้ข้าพเจ้าเป็นดังที่พระองค์ทรงประสงค์

ท่านเท่านั้นคือพระเจ้าของข้าพระองค์และพระผู้เป็นเจ้า ข้าพระองค์ พระบิดาผู้เปี่ยมด้วยความรัก พระเยซูผู้เป็นที่รักและพระผู้ช่วยให้รอดของข้าพระองค์
ตอนแรก ข้าพเจ้าได้ถามว่า ข้าพเจ้าได้ยื่นสิ่งนี้ในวันศุกร์ศักดิ์สิทธิ์หลังรับศีลมหาสนิทหรือไม่ ข้าพเจ้าเข้าใจถูกต้องหรือไม่
ขณะที่ข้าพเจ้ามองไปที่ไม้กางเขนหน้าแท่นบูชา ซึ่งวางอยู่บนพื้นเพื่อรับการนมัสการ ข้าพเจ้าได้จับมันในจิตวิญญาณบ่อยครั้ง
พระผู้ช่วยให้รอด: “ใช่แล้ว ลูกสาวของข้า เจ้าได้ยื่นถูกต้องแล้ว สัญญาที่ยิ่งใหญ่ที่สุดในทุกยุคทุกสมัย
คือการถูกตรึงกางเขนของข้าเพื่อพวกเจ้าผู้เป็นคนบาป”

จากนั้น ฉันได้ถามเกี่ยวกับการเฉลิมฉลองการฟื้นคืนพระชนม์ เพราะฉันรู้สึกเศร้าเสียใจจนต้องร้องไห้ออกมา

พระผู้ช่วยให้รอด: “ลูกสาวของพ่อ การฟื้นคืนชีพจะเกิดขึ้นในวัน第三วัน”

ฉัน: “มันอาจทำให้สับสนและรู้สึกไม่มั่นคงได้ หากมีการเฉลิมฉลองเร็วถึงวันที่สอง”

พระผู้ช่วยให้รอด: “ใช่, นั่นเป็นความจริง จงคงความเชื่อมั่นในตัวเราไว้”

ฉันจึงคิดต่อไปถึงพิธีกรรมทั้งหมดในโบสถ์

พระผู้ช่วยให้รอด: “เขียนสิ่งนี้ลงไว้เถิด ลูกสาวของข้า ซาตานต้องการให้มีพิธีกรรมทุกหนทุกแห่งเพื่อเบี่ยงเบนความสนใจของคุณจากความจริง”

ฉัน: “ฉันสังเกตเห็นว่าผู้ช่วยพิธีสามารถก้มหัวลงได้ แต่เมื่อรับศีลมหาสนิทกลับทำไม่ได้”

พระผู้ช่วยให้รอด: “พวกเขาไม่รู้จักความเคารพ และไม่มีความเคารพต่อเรา”

ฉัน: “พระเจ้าและพระผู้เป็นเจ้าของฉัน โปรดบอกฉันด้วยว่า หลังจากที่พระองค์ฟื้นคืนพระชนม์แล้ว ฉันควรเขียนอะไรลง
และอะไรคือสิ่งสำคัญในตอนนี้?”

พระผู้ช่วยให้รอด: “เขียนลงเถิด ลูกสาวของข้า: ผู้คนต้องกลับใจโดยด่วน”

ฉัน: “พระเยซู พระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่ พระองค์หมายความว่าอย่างไรเมื่อตรัสว่า ‘โดยด่วน’? ฉันรู้สึกยากที่จะเขียนได้ พระเจ้า พระองค์คือความจริง
และหากพระองค์ตรัสเช่นนั้น ก็ต้องเป็นความจริง ‘โดยด่วน’ หมายความว่าอย่างไร?”

ฉัน: “พระเจ้า แต่หากพระองค์คิดว่าฉันสามารถรับมือได้ โปรดบอกฉันเถิด พระเจ้า ขอให้พระประสงค์ของพระองค์สำเร็จ”

พระผู้ช่วยให้รอด: “มีภัยพิบัติมากมายรออยู่ข้างหน้าลูก จงเขียนลงเถิด ลูกสาวของข้า; ในช่วงเวลาที่จะมาถึงนี้ ต้องมีการอธิษฐานอย่างมากมาย”

ฉัน: “ฉันรักท่าน พระเจ้าและพระผู้เป็นเจ้าของฉัน; ฉันจะอธิษฐานมากกว่าที่ฉันได้ทำมาจนถึงตอนนี้”

ฉันอธิษฐานอย่างจริงใจเพื่อความประสงค์ที่พระเจ้าทรงต้องการจากฉัน

ฉัน: “สิ่งที่ฉันเขียนมานี้ถูกต้องไหมคะ?” พระผู้ช่วยให้รอด: “สำหรับเราแล้ว
เพียงเท่านี้ก็เพียงพอแล้ว ลูกสาวของเรา”

พระผู้ช่วยให้รอด: “ไปอย่างสันติเถิด ลูกสาวที่รักของข้า” ฉัน: “แต่ท่านไม่เคยเรียกฉันว่า
‘ลูกสาวที่รัก’ มาก่อนเลย” พระผู้ช่วยให้รอด: “เธออาจเขียนไว้อย่างนั้นได้”

ฉัน: “พระเจ้าคะ ฉันเป็นลูกสาวที่รักของพระองค์หรือไม่คะ?”

พระผู้ช่วยให้รอด: “ใช่ ลูกเป็นคนที่รักของข้า”

ฉัน: “ขอบคุณค่ะ พระเจ้าและพระผู้เป็นเจ้าของฉัน ขอบคุณค่ะ”

10.00 น.: พิธีมิสซาในชุดเครื่องแต่งกายสีแดง ฉันไม่ชอบคำเทศนา หลังรับศีลมหาสนิท ฉันรู้สึกมีความสุขและได้รับพระพรมากมาย

12.30 น.: Fridolin มาถึงแล้ว; เขาเป็นนักศึกษาเทววิทยา

1.30 pm: ฉันร่วมสวดสายประคำและปฏิบัติพิธีกรรมกับฟริดอลิน

15.00–18.30 น.: ฉันอ่านให้ฟริดอลินฟังด้วยเสียงดังว่าพระผู้ช่วยให้รอดได้ตรัสกับฉันอย่างไร เราได้เสริมสร้างศรัทธากันและกัน

20 เมษายน 1992 วันจันทร์หลังวันปัสกา

ประมาณเวลา 3.00 น. เสียงของพระวิญญาณบริสุทธิ์ปลุกฉันให้ตื่น ฉันรู้สึกสงบและสันติ ซึ่งต่างจากบางคืนที่ฉันนอนไม่หลับและถูกปลุกให้ตื่นเพราะเหตุนี้

คำพูดที่ฉันได้ยินชัดเจนและแจ่มแจ้งกว่าที่เคยได้ยินมา

ฉันได้ยินว่า: “ลูกสาวของแม่ จงอธิษฐานมาก ๆ เพราะอีกไม่นาน พระวอนจะชนะ” แล้วมีช่วงเวลาที่ยืดยาวชั่วขณะ

ก่อนที่ฉันจะได้ยินว่า:

“พระวอนจะทรงมีชีวิตรอยู่”

ประมาณครึ่งชั่วโมงกว่านั้น มันก็เกิดขึ้นอีกครั้ง คุณสามารถฟังมันซ้ำแล้วซ้ำเล่าได้ เพราะมันเป็นเสียงที่ไพเราะมาก

ฉันไม่ได้ฝัน; ฉันตื่นอยู่ ฉันลุกขึ้น คุณเข่าลงต่อหน้าไม้กางเขน และกล่าวว่า: “ใช้ครับ พระเจ้า ฉันจะอธิษฐานโปรดประทานพลังของพระวิญญาณบริสุทธิ์ให้ฉัน

เพื่อที่ข้าพเจ้าจะได้อธิษฐาน”

ดังนั้น ผมจึงเริ่มสวดภาวนาประมาณเวลา 3.30 น. จากนั้น ผมสวดภาวนาเพื่อศัตรูของผม สวดขับไล่ปีศาจ สวดส่ายประคำบาดแผลของพระคริสต์ สวดส่ายประคำพระเมตตา และสวดภาวนาอื่นๆ อีกมากมาย; แล้วผมรับศีลมหาสนิททางจิตวิญญาณ และถวายมันเพื่อโลกทั้งใบ ตอนนั้นผมเข้าใจคำกล่าวนี้ได้ดีขึ้นแล้ว: ‘แกะของฉันฟังเสียงของฉัน’ ผมอธิษฐานจนถึงเวลา 4.30 น. แล้วจึงไปนอน เมื่อผมตื่นขึ้น ผมเปิดวิทยุ; เวลานั้นเป็นเวลา 8.00 น. และผมได้ยินจากข่าวว่าเมืองโมสตาาร์ถูกทิ้งระเบิดเมื่อคืนที่ผ่านมา เมืองโมสตาาร์อยู่ใกล้เมดจูโกเรีย และนั่นคือที่ที่พระสังฆราชซาบิชอาศัยอยู่ – ผู้ที่ปฏิเสธเมดจูโกเรีย ท่านกล่าวว่าเด็กๆ เหล่านั้นกำลังโกหก เมื่อผมอยู่กับท่านในปี 1985 ในวันพฤหัสบดีศักดิ์สิทธิ์ และเล่าให้ท่านฟังเกี่ยวกับประสบการณ์ของผมและการปรากฏตัวของพระแม่มารี ท่านมีน้ำตาคลอเบา

ท่านกล่าวกับผมว่า: “คุณรู้สถานการณ์ของผมดี”

ผมตอบว่า “ใช่” และรู้ว่าท่านกลัวคอมมิวนิสต์ – หรือพูดให้ชัดเจนกว่า คือกลัวซาตาน พระสังฆราชซาบิชมีความเชื่อ แต่ขาดความกล้าที่จะประกาศความเชื่อนั้น

แต่พระสังฆราชท่านอื่น ๆ ที่เคยมาที่เมดจูโกเรียเป็นจำนวนมากนั้นอยู่ที่ไหนกัน?

ผมได้เล่าเรื่องการสนทนากับผมกับพระสังฆราช Žanić ให้ Klaus Ziegler ฟังแล้ว เพื่อให้เขาสามารถนำเรื่องนี้ไปรวมไว้ในหนังสือของเขา ซึ่งเขาได้ตีพิมพ์ภายใต้ชื่อ Peter Zimmermann

เขาเขียนเกี่ยวกับผม แต่ไม่ได้เผยแพร่เนื้อหาการสนทนากับพระสังฆราช ซึ่งผมรู้สึกเสียใจ

พระเยซูทรงสิ้นพระชนม์เพื่อคนจำนวนมาก แต่พระสังฆราชซาบิชไม่เต็มใจที่จะสละชีวิตเพื่อพระเยซู

ความสมัครใจของคุณจะนำไปสู่สวรรค์ นรก หรือไฟชำระ

ผมกล่าวว่า เมื่อพระเจ้าทรงเรียกประชากรของพระองค์ผ่านทางพระแม่มารี พระองค์ทรงประสงค์จะช่วยให้พวกเขาทุกคนรอดพ้น

และไม่ส่งพวกเขาไปให้ปีศาจ แต่น่าเสียดายที่พระสงฆ์ในโลกนี้ไม่ได้ยินเสียงของพระเจ้าอีกต่อไป พวกเขาตาบอดและหูหนวก ปัจจุบันนี้

คริสตจักรสอนว่าไม่จำเป็นต้องเชื่อในคำเปิดเผยส่วนตัว

บางทีพวกเขาอาจเชื่อเมื่อมันสายเกินไปแล้ว

ผมได้ต่อ tụcสวดภาวนากับท่านหลังจากครึ่งชั่วโมง เมื่อประมาณเวลา 8.45 น. ผมได้รวบรวมจิตใจและสื่อสารทางจิตวิญญาณ ผมถามพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดว่าเป็นพระองค์เองหรือไม่ที่เรียกผมมาสวดภาวนาในคืนนั้น

พระเจ้าผู้ช่วยให้รอด: “ใช่แล้ว มันใช้เวลานานมาก”

ผม: “พระเจ้า โปรดอภัยผมด้วยที่ไม่ได้ลุกขึ้นทันทีเพื่อสวดภาวนา

ฉันรู้สึกเสียใจอย่างยิ่ง พระเจ้า ฉันแม่แต่จะบอกพระเจ้าสงฆ์ว่าภัยพิบัติมากมายกำลังจะเกิดขึ้นก็ทำไม่ได้

ฉันควรทำอย่างไรจนกว่าพระเจ้าสงฆ์ใหม่จะมาถึง?” พระเจ้าผู้ช่วยให้รอด: “อธิษฐานเถิด

ลูกสาวของข้า อธิษฐานให้มาก”

ฉัน: “แต่ฉันน่าเศร้าที่พวกเขาไม่เชื่อในคำเปิดเผยส่วนตัว” พระเจ้าผู้ช่วยให้รอด: “พวกเขาจะต้องรับผิดชอบในเรื่องนั้น”

พระเจ้าผู้ช่วยให้รอด: “ไปอย่างสันติเถิด ลูกสาวที่รักของข้า” ฉัน:

“ขอบคุณพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดที่รักของข้า”

10.00 น. พิธีมิสซาที่ Rot.

12.30 น. – หลังรับประทานอาหารกลางวัน ฉันได้สวดภาวนาสั้นๆ บนระเบียง พระเจ้าผู้ช่วยให้รอดได้ตรัสคำเหล่านั้นอีกครั้ง: “พระวอนจะชนะ; พระวอนจะทรงพระชนม์อยู่”

ฉันไม่มีกระดาอยู่บนระเบียง เมื่อตรวจสอบภายหลัง ฉันจึงรู้ว่านี่คือคำพูดเดียวกันที่พระองค์ได้ตรัสกับฉันเมื่อคืนที่ผ่านมา เมื่ออ่านบันทึกเมื่อคืนอีกครั้ง ฉันรู้สึกประหลาดใจว่าฉันได้ประสบกับสิ่งเดียวกันกับเหล่าสาวกบนทางไปเอมมาอูส ฉันได้รู้จักพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดในจิตวิญญาณเพียงภายหลังเท่านั้น (วันนี้การอ่านพระวรสารเป็นเรื่องเกี่ยวกับเหล่าสาวกบนทางไปเอมมาอูส)

21 เมษายน 1992 – วันอังคาร

10.10 น. ในห้องแพทย์:

หลังการอธิษฐาน ขณะที่กำลังร่วมจิตกับพระเจ้าผู้ช่วยให้รอด พระองค์ตรัสว่า: “เขียนไว้เถิด ลูกสาวของข้า สงครามรัสเซียกำลังใกล้เข้ามาแล้ว”

ฉัน: “ฉันจะเข้าใจเรื่องนี้อย่างไร? มีเพียงรัสเซียเท่านั้นที่ได้รับผลกระทบหรือไม่?”

พระผู้ช่วยให้รอด: “ทุกคนจะได้รับผลกระทบ”

ฉันทัน: “มันจะคล้ายกับสิ่งที่เกิดขึ้นระหว่างชาวเซอร์เบียและชาวโครเอเชียหรือไม่?” พระผู้ช่วยให้รอด:

“สงครามครั้งนี้ไม่สามารถเปรียบเทียบกับสงครามครั้งนั้นได้”

ฉันทัน: “ถ้ามีเรื่องแบบนี้เกิดขึ้น ฉันจะสร้างโบสถ์ได้อย่างไร?” พระผู้ช่วยให้รอด: “สร้างโบสถ์ให้เร็วที่สุดเท่าที่จะทำได้。”

ผม: “ผมไม่มีพระสงฆ์ที่จะเล่าเรื่องทั้งหมดเกี่ยวกับท่านให้ฟังได้” พระผู้ช่วยให้รอด: “ลูกสาวของข้า

พระสงฆ์จะมาในไม่ช้า”

ผม: “เขาจะอยู่ในหมู่บ้านของผมไหม?” พระผู้ช่วยให้รอด: “ใช่

เขาจะอยู่ในหมู่บ้านของคุณ” ผม: “เราจะมีพระสงฆ์สองคนไหม?”

พระผู้ช่วยให้รอด: “ไม่, คุณพ่อของคุณจะไปยังหมู่บ้านอื่น” พระผู้ช่วยให้รอด: “อดทนไว้ ลูกสาวของข้า;

ทุกอย่างจะเกิดขึ้นในเวลาที่เหมาะสม” ฉันทัน: “ฉันควรเขียนอะไรเพิ่มเติมอีกไหม?”

พระผู้ช่วยให้รอด: “ลูกสาวของข้า จงอธิษฐานบ่อยๆ ข้ารักลูกสาวที่รักของข้า” ฉันทัน: “ฉันเขียนแบบนี้ไม่ได้ค่ะ”

พระผู้ช่วยให้รอด: “เขียนลงตามที่เป็นอยู่เลย”

ฉันทัน: “พระผู้ช่วยให้รอดที่รักที่สุดของฉัน ฉันรู้สึกถึงคำพูดของท่านในใจเหมือนไฟ มันไม่ใช่แค่สิ่งที่ได้ยิน แต่เมื่อท่านพูดสิ่งเช่นนี้ มันทำให้ฉันรู้สึกดี และมีผลทันที” สิ่งนี้ยืนยันให้ฉันเห็นในสิ่งที่ท่านได้บอกฉันไว้แล้วว่า ‘พระวจนะทรงมีชีวิต’ และนั่นคือความจริง

ฉันไม่สามารถขอบคุณท่านได้พอด้วยคำพูดของตัวเอง พระเจ้าของฉันและพระผู้เป็นเจ้า ฉันรักท่านมากกว่าสิ่งใดทั้งสิ้น”

พระผู้ช่วยให้รอด: “ไปอย่างสันติเถิด ลูกสาวที่รักของข้า” ในตอนเย็น

มีการสวดสวดสวดและมิสซาในชุดสีแดง

22 เมษายน 1992 — วันพุธ

ฉันสวดภาวนาตามปกติ แต่ไม่ได้ยินเสียงใดๆ ทั้งในโบสถ์ และแม้แต่ในช่วงเย็นหลังรับศีลมหาสนิท อย่างไรก็ตาม

ระหว่างที่ฉันรวมเป็นหนึ่งเดียวกับพระผู้ช่วยให้รอด ฉันรู้สึกถึงการประทับอยู่ของพระองค์ พระผู้ช่วยให้รอดไม่ได้ทิ้งฉันไป พระองค์กำลังพักผ่อนอยู่กับฉัน

ตอนเย็น มาริออนมาเยี่ยม และเราเขียนลงในหนังสือบันทึกประจำวันของเรา

วันนี้ที่ทำงาน ฉันมีผู้ป่วยที่ฉันพบว่ายากที่จะโน้มน้าวให้เชื่อในความเชื่อ; ตัวอย่างเช่น

ฉันถามท่านชายคนหนึ่งว่าท่านได้ไปสารภาพบาปในวันอีสเตอร์แล้วหรือไม่ ท่านตอบว่าท่านไม่มีบาปเลย

แล้วฉันถามท่านว่าช่วงนี้ท่านไม่ได้ไปโบสถ์บ่อยแค่ไหน

เขาตอบว่า: “ใช่ครับ นั่นเป็นความจริง”

ผู้ป่วยคนต่อไปบอกว่าเขาป่วยมา 10 ปีแล้ว ฉันรู้สึกถึงปีศาจในตัวเขาและพรมน้ำมันตีให้เขา เขาสะดุ้ง ถอยหลังไปหนึ่งก้าว และพูดว่า

‘ไปให้พ้นกับสารเคมีพวกนั้น’ ความรังเกียจต่อน้ำมันตักของเขาชัดเจนจนสัมผัสได้

เมื่อเร็วๆ นี้ มีชาวโรมาหลายคนมาทำเอ็กซ์เรย์ พวกเขาทั้งหมดล้วนเป็นสมาชิกของนิกายเดียวกัน — คือกลุ่มที่เคยมาหาผมเพื่อทำเอ็กซ์เรย์

เมื่อฟังทุกสิ่งที่พวกเขาพูด ผมสามารถสรุปได้เพียงว่าพวกเขาได้ตกอยู่ในความนอกรีตอย่างสมบูรณ์

ทุกคน — ประมาณ 6 หรือ 7 คน — บุกรเข้ามาหาผม และเสียงของพวกเขาก็ดังขึ้นเรื่อยๆ

ผมจึงเอาน้ำศักดิ์สิทธิ์มาพรมลงบนตัวพวกเขาทุกคน แล้วให้พรพวกเขาด้วยเครื่องหมายกางเขน ทันใดนั้น พวกเขาทั้งหมดก็หายตัวไปหมด

ตอนเย็น มีการสวดสวดสวดและมิสซาในชุดเครื่องแต่งกายสีแดง

23 เมษายน 1992 — วันพฤหัสบดี

10.10 น. ในห้องแพทย์:

หลังการสวดภาวนา ฉันรู้สึกถูกกักขังอย่างรุนแรงหลายครั้งในมือขวา ที่จุดที่พระเยซูทรงมีรอยแผลศักดิ์สิทธิ์ ความเจ็บปวดนั้นรุนแรงมาก

เหมือนมีใครมาแทงฉัน แต่ไม่เห็นมีอะไรเลย

ดังนั้น ฉันจึงถามพระผู้ช่วยให้รอดเกี่ยวกับเรื่องนี้

พระผู้ช่วยให้รอด: “ใช่แล้ว นั่นคือวิญญาณชั่วร้าย หากพวกมันทำได้ พวกมันคงตรึงคุณไว้บนไม้กางเขนตั้งนานแล้ว

พวกมันไม่ชอบสิ่งที่คุณกำลังอธิษฐาน”

ผม: “คนอื่น ๆ ก็อธิษฐานด้วยครับ”

ตั้งแต่เวลา 16.30 น. ถึง 18.30 น. ฉันได้คุกเข่าสวดภาวนาในโบสถ์ที่เมืองโร

26 เมษายน 1992 – วันอาทิตย์

เวลา 6.00 น. ฉันตื่นขึ้นและอธิษฐานโดยเฉพาะอย่างยิ่งสำหรับผู้ที่มีวันนี้ต้องการรับศีลมหาสนิทอย่างไม่สมควร และโดยเฉพาะอย่างยิ่งสำหรับคุณพ่อวอกท์ หลังจากการรวมตัวกับพระผู้ช่วยให้รอด ฉันถามว่าเราควรปรับเปลี่ยนจดหมายที่เขียนถึงพระสันตะปาปาเพิ่มเติมหรือไม่

พระผู้ช่วยให้รอด: “ลูกสาวของพ่อ จดหมายนี้ดีแล้ว ส่งไปเลย”

ฉัน: “พระเจ้าและพระเจ้าของฉัน เมื่อวานนี้ใจฉันหนักมากเมื่อได้ยินสิ่งที่จริง ซึ่งเพิ่งรับศีลมหาสนิทครั้งแรกมาบอกฉันว่า

พวกเขาไม่ได้รับอนุญาตให้หันหน้าต่อหน้าพระผู้ช่วยให้รอดหรือต่อหน้าแท่นบูชาเมื่อเราร้องเพลงหรือสวดภาวนาหน้าแท่นบูชา

เพราะคุณพ่อวอกท์ได้ห้ามพวกเขาทำเช่นนั้น เธอเล่าเรื่องนี้ให้ฉันฟังต่อหน้าพ่อเลี้ยงและสามีของฉัน เมื่อฉันถามเธอ พระผู้ช่วยให้รอด: “เขียนไปเถิด

ลูกสาวของข้า พระสงฆ์ผู้ที่ไม่ได้อยู่ในพระคุณของพระเจ้า”

ตอนแรกฉันไม่อยากเชื่อสิ่งที่พระผู้ช่วยให้รอดตรัสกับฉัน แต่แล้วพระองค์ก็ตรัสซ้ำเป็นครั้งที่สาม

ฉัน: “แล้วเรื่องการถวายศีลมหาสนิทกับท่านนั้นเป็นอย่างไร?”

พระผู้ช่วยให้รอด: “เขามีอำนาจในการทำพิธีถวายตัว ฉันไม่สามารถเอาสิ่งนั้นไปจากเขาได้”

ฉัน: “พระเจ้าข้า นั่นเป็นเรื่องที่น่ากลัวมาก ข้าพเจ้าจะทนรับสิ่งนี้ต่อไปไม่ได้อีกแล้ว พระเจ้าข้า ไม่มีใครจะเชื่อข้าพเจ้า”

พระผู้ช่วยให้รอด: “มีความมืดบอดอย่างยิ่ง”

ผม: “พระเจ้า ข้าพระองค์ทรงทราบดีว่าข้าพระองค์อธิษฐานเพื่อคุณพ่อวอกท์มาตลอด ข้าพระองค์ควรทำอย่างไรดี?”

พระผู้ช่วยให้รอด: “ปล่อยพระสงฆ์องค์นี้ไว้กับเราเถิด”

โอ้ มันยากลำบากกับฉันมาก ฉันแทบจะเขียนมันออกมาไม่ได้เลย มันกระทบใจฉันเหมือนถูกตีด้วยหมัด ฉัน: “ใช่ครับ พระเจ้าและพระผู้เป็นเจ้าของฉัน ตอนนี้ฉันเข้าใจแล้วว่าทำไมฉันต้องไปพบพระสันตะปาปา

พระเจ้าข้า พระสงฆ์ทั้งหลายอยู่ในอันตรายหรือไม่?”

พระผู้ช่วยให้รอด: “ใช่ ลูกสาวของข้า เกือบทั้งหมดอยู่ในอันตราย พวกเขาไม่ได้ปฏิบัติตามพระประสงค์ของข้า” ข้า: “พวกเขาไม่ต้องการหรือไม่สามารถปฏิบัติตามพระประสงค์ของพระองค์ได้หรือ?”

พระผู้ช่วยให้รอด: “เขียนลงไปเถิด ลูกสาวของข้า พวกเขาไม่ใส่ใจเมื่อยืนอยู่ต่อหน้าข้า พวกเขาต้องกลับใจ”

ฉัน: “แต่แน่นอนว่าพวกเขามีความเชื่อใช่ไหม?”

พระผู้ช่วยให้รอด: “พวกเขามีความเชื่อเล็กน้อยเพื่อความเชื่อนั้น”

ฉัน: “ฉันคิดว่าความเชื่อเป็นของขวัญจากพระเจ้าใช่ไหม?” พระผู้ช่วยให้รอด: “ใช่

แต่ฉันสามารถมอบมันให้ใครก็ได้ตามที่ฉันปรารถนา” พระผู้ช่วยให้รอด:

“ลูกสาวที่รักของฉัน จงไปอย่างสันติ”

ฉัน: “พระเจ้าและพระผู้เป็นเจ้าของฉัน ข้าพเจ้าขอบพระคุณพระองค์สำหรับคำสอน ความเมตตา ความอดทนต่อข้าพเจ้า และความอ่อนโยนของพระองค์ ข้าพเจ้ารักพระองค์เพื่อบรรดาพระสงฆ์ด้วย โปรดเมตตาต่อพวกเขา ข้าพเจ้าจะอธิษฐานเพื่อพวกเขา”

ความจริงแล้ว ฉันได้อธิษฐานเพื่อพวกเขาในกลุ่มอธิษฐานของฉันมาหลายปีแล้ว

10.00 น. พิธีมิสซาในชุดเครื่องแต่งกายสีแดง

ฉันแทบจะทนไม่ไหวและต้องพรมน้ำมนต์ลงหน้าตัวเอง ฉันรู้สึกเหมือนนรกได้ถาโถมลงมาบนตัวฉัน ฉันอธิษฐานไม่หยุดเพื่อผู้ศรัทธาและพระสงฆ์ และถวายศีลมหาสนิทแด่คุณพ่อวอกท์

ผมไม่ชอบพิธีนี้เลย การที่พ่อวอกท์อนุญาตให้มีสเวนเนซเทศนาเป็นเรื่องที่ไม่ถูกต้อง

การที่พ่อวอกท์ให้ศีลมหาสนิทครั้งแรกแก่ผู้รับศีลครั้งแรกและวางไว้ในมือของพวกเขาอย่างต่อเนื่อง

เป็นเรื่องที่เขาต้องรับผิดชอบในวันหนึ่งอย่างแน่นอน

สำหรับมือกลางวัน ฉันได้รับคำเชิญจากจิง (Jyng) เด็กที่เข้าร่วม ‘วันอาทิตย์ยาว’ ไปที่ Schützenhaus

ไม่นานหลังมือกลางวัน มีแม่ชีจากเมืองคาร์ลสรูเอห์ขับรถส่งฉันกลับบ้าน และเราสวดภาวนาด้วยกัน

หลังจากนั้น มาริออนมาหาฉัน และเราเขียนบันทึกในสมุดบันทึกส่วนตัว

หลังจากนั้น พี่ชายผม วลาดิมีร์ และหลานชายผม ราตโก ก็มาเยี่ยมผมอีกครั้ง

เซตวิกจากเมืองโรก็มาเยี่ยมฉันด้วย หลังจากนั้น ฉันได้คัดลอกข้อความในสมุดบันทึกประจำวันของฉัน

27 เมษายน 1992 – วันจันทร์

ระหว่างทางไปทำงานด้วยรถ จันติดอยู่ในรถติด ซึ่งทำให้จันได้สวดมนต์มากกว่าปกติ ที่ทำงาน:

จันจุดเทียนทันทีเพื่ออุทิศให้วิญญาณในไฟชำระ และพรมน้ำมนต์ให้พวกเขา ระหว่างรอผู้ป่วยมาถึง จันและเพื่อนร่วมงาน เวโรนิกา

ได้สวดบทความลึกซึ้งแห่งความสุขของสายประคำร่วมกัน รวมถึงสวดบทกวีนาถวายแด่พระจิตเจ้า หลังจากนั้น

จันได้ถ่ายภาพเอ็กซ์เรย์ผู้ป่วยไม่กี่คน แล้วไปที่คลินิกทันตกรรมเพื่ออุดฟัน จันนั่งอยู่บนเก้าอี้ทันตแพทย์ประมาณสองชั่วโมง

ทันตแพทย์ถามว่าจันต้องการยาชาหรือไม่ จันตอบว่าไม่ และถวายความเจ็บปวดนี้เพื่อการกลับใจของผู้บาปและการรอดพ้นของวิญญาณ จากนั้น

ตลอดการตรวจรักษา จันได้สวดภาวนาไม่หยุดยั้งเพื่อพระสันตะปาปา เพื่อศัตรูของพระสันตะปาปา เพื่อบรรดาพระสังฆราชและพระสงฆ์

และเพื่อแพทย์ พยาบาล และวิญญาณอื่นๆ การรักษาใช้เวลาประมาณสองชั่วโมง ทันตแพทย์เหงื่อออกอย่างหนัก เมื่อจบการรักษา

ผมได้กล่าวกับเขาว่าเขายังไม่ได้ไปสารภาพบาป แต่เขากลับอ้างว่าเหงื่อออกเพราะแสงจากคอมพิวเตอร์ที่ทั้งร้อนและสว่างจ้า

อีกครั้งหนึ่ง ผมได้ถ่ายภาพเอ็กซ์เรย์ให้กับผู้ป่วยไม่กี่คน

12.00 น. ที่โบสถ์ในคลินิก:

ผมเริ่มด้วยการสวดบทเองเจส แล้วต่อด้วยการสวดภาวนาอย่างลึกซึ้ง ผมบอกพระผู้ช่วยให้รอดว่าผมจะไม่ขอร้องอะไรจากพระองค์

เพราะผมเป็นเพียงผู้เล็กน้อย และหากพระองค์ต้องการจะตรัสอะไรกับผม ก็ขอให้ตรัสมา

เมื่อจันกำลังจดจ่ออยู่กับการสวดภาวนาอย่างลึกซึ้ง จันได้รับข้อความทางจิตวิญญาณ

พระผู้ช่วยให้รอดตรัสกับข้าพเจ้าว่า: “เขียนลงเถิด ลูกสาวของข้าพเจ้า เจ้าต้องพูดกับคุณพ่อวอกท์” ข้าพเจ้า:

“ก่อนที่ข้าพเจ้าจะส่งจดหมายไปยังสมเด็จพระสันตะปาปา หรือหลังจากที่ข้าพเจ้าส่งจดหมายไปแล้ว?” พระผู้ช่วยให้รอด:

“หลังจากที่เจ้าส่งจดหมายไปยังสมเด็จพระสันตะปาปาแล้ว”

จันกล่าวว่า: “ใช่ครับ พระเจ้า ท่านต้องการให้ฉันพูดอะไรกับท่าน?”

พระผู้ช่วยให้รอด: “เขียนลงเถิด ลูกสาวของข้า: ‘เขาจะเปลี่ยนใจหรือไม่?’” จัน: “โอ้ พระเจ้า ข้าไม่เข้าใจเรื่องนั้นเลยในตอนนี”

จัน: “พระเจ้าผู้ยิ่งใหญ่ พระเจ้าผู้ทรงฤทธานุภาพ พระเจ้าผู้ทรงจอมตะ ข้าพเจ้าจะบอกเขาเรื่องนี้อย่างไร และเมื่อไหร่?” พระผู้ช่วยให้รอด: “ไปหาเขาวันนี้”

จัน: “พระเจ้า แต่ฉันไม่รู้ว่าเขาคิดอย่างไร” พระผู้ช่วยให้รอด: “เขารู้”

จัน: “ฉันจะได้อะไรจากการไปพบเขา?” พระผู้ช่วยให้รอด: “ความรอดของเขา”

จัน: “พระเจ้าและพระเจ้าของฉัน แต่สิ่งนั้นคือสิ่งที่ยากที่สุดที่ฉันเคยต้องทำมาจนถึงตอนนี้” พระผู้ช่วยให้รอด: “ทำไปเถอะ

ลูกสาวของข้า มันสำคัญมาก”

จัน: “พระเจ้า ข้าไม่สามารถเขียนต่อไปได้อีกแล้ว ข้าจะหัวใจวายหากไปพบเขา”

ผู้ช่วยให้รอด: “คุณกลัวไหม?”

จัน: “ฉันไม่กลัว แต่หลังจากทุกสิ่งทุกอย่างนี้ ฉันเชื่อแล้วว่าเขาจะไม่เปลี่ยนแปลง แต่ถ้าท่านประทานพระคุณอันยิ่งใหญ่ให้นั้นให้เขาอีกครั้ง

ทุกอย่างก็จะกลับมาดีได้อีกครั้ง”

พระผู้ช่วยให้รอด: “ใช่ ลูกสาวของข้า นั่นคือความจริง” จัน:

“ฉันควรเขียนอะไรอีกไหมคะ?”

พระผู้ช่วยให้รอด: “เขียนไปเถิด ลูกสาวของข้า ว่าข้ายังรักเขามากอยู่” จัน: “พระเจ้า

ข้าควรอ่านข้อความเมื่อวานให้เขาฟังด้วยไหมคะ?” พระผู้ช่วยให้รอด: “ของวันนี้”

จัน: “ค่ะ พระเจ้าและพระผู้เป็นเจ้า ฉันจะทำตามนั้น พระเจ้า ขอให้เป็นไปตามพระประสงค์ของพระองค์”

แล้วจันก็ถามพระผู้ช่วยให้รอดว่าพระองค์จะไปกับฉันเพื่อพบพระสงฆ์หรือไม่ หรือว่าฉันจะต้องไปคนเดียว”

พระผู้ช่วยให้รอด: “ข้าจะอยู่กับเจ้าเสมอ ไม่ว่าเจ้าจะไปไหน”

ฉันขอบคุณพระผู้ช่วยให้รอดแล้วออกจากโบสถ์เพื่อไปยังที่ทำงานและเริ่มทำงานต่อ ฉันอยู่ในโบสถ์ประมาณ 40 นาที โดยปกติแล้ว

ฉันจะอยู่ในโบสถ์เพียงประมาณ 15 นาทีเท่านั้น

หลังทำงานเสร็จ ผมได้ส่งจดหมายถึงพระสันตะปาปาทางไปรษณีย์ลงทะเบียนที่สำนักงานไปรษณีย์

เวลาประมาณ 4.15 น. บนทางกลับบ้าน ฉันได้สวดสายประคำเพื่อคุณพ่อออกก์ เวลาประมาณ 4.45 น. ฉันได้สวดสั้นๆ ในโบสถ์ และเวลา 4.50 น.

ฉันก็อยู่กับคุณพ่อออกก์แล้ว คุณพ่อได้ฟังฉันพูด

ท่านมีท่าทางเป็นมิตรและกล่าวว่า “เราต้องดูว่าเรื่องจะดำเนินไปอย่างไรจากนี้”

ผมให้เขาอ่านสำเนาจดหมายที่ผมส่งไปให้พระสันตะปาปา

ขณะที่ท่านกำลังอ่านจดหมายนั้น ผมได้ถามพระผู้ช่วยให้รอดในใจว่าผมควรพูดอะไรต่อไป และได้ยินว่า: “ตอนนี้งงเจียว”

เป็นการสนทนาสั้นๆ สั้นกว่าที่เคยมีมา ผมขอพรจากพ่อออกก์ ท่านให้พรผม แล้วผมก็จากไป

คืนนั้นไม่มีพิธีมิสซาในชุดสีแดง กลุ่มสวดมนต์เวลา

20.00 น.:

เราได้บูชาพระผู้ช่วยให้รอด เช่นเคย ฉันคุกเข่าอยู่ตรงหน้าพระผู้ช่วยให้รอด

เราสวดบทกวีสามบท: บทแมกนิฟิแคท, บทกวีแห่งพระตรีเอกภาพ, บทกวีแห่งพระมหากษัตริย์ของพระแม่มารี

และบทกวีแห่งนักบุญทั้งหลาย ฉันรู้สึกถึงความอบอุ่นและความสุขอันแรงกล้าที่แผ่ออกมาจากพระผู้ช่วยให้รอด

เราสวดภาวนาเป็นเวลาสองชั่วโมงครึ่ง

หลายคนได้ไปรับสารภาพบาปอีกครั้ง; เมื่อจบลง ฉันก็ไปรับสารภาพบาปด้วย ทุกคนต่างรู้สึกมีความสุขเมื่อออกจากที่นั่น

พระผู้ช่วยให้รอดได้ประทานพระพรมากมายแก่เรา

28 เมษายน 1992 – วันอังคาร

9.45–10.45 น. ในห้องแพทย์:

วันนี้ฉันไม่ได้สวดภาวนาเท่าปกติ ฉันกังวลเกี่ยวกับคุณพ่อออกก์ และสงสัยว่าเรื่องต่างๆ จะดำเนินไปอย่างไร

พระผู้ช่วยให้รอด: “เขียนลงเถิด ลูกสาวของข้า พระวิหารจะพิจารณาเรื่องนี้” ฉัน:

“ตอนนี้ฉันจะได้พูดคุยกับบุคคลอื่นจากฝ่ายบริหารของโบสถ์หรือไม่?” พระผู้ช่วยให้รอด: “เจ้าจะได้พูดคุยกับหลายท่าน”

ฉัน: “พ่อออกก์จะจัดให้ฉันติดต่อกับใครในเมืองฟริบูร์กไหม?”

พระผู้ช่วยให้รอด: “ใช่แล้ว พระอัครสังฆราชขอสการได้รับทราบจากข้าแล้วเกี่ยวกับเสียงของเจ้า” ฉัน: “ใช่แล้ว

แต่จนถึงตอนนี้ท่านยังไม่ได้แสดงความสนใจที่จะพูดคุยกับฉันเลยหรือ?”

พระผู้ช่วยให้รอด: “ยังมาไม่ถึงเวลา เขาจะพูดกับคุณในไม่ช้า”

พระผู้ช่วยให้รอด: “แม่คนอื่นจะเยาะเย้ย ปฏิเสธ และดูหมิ่นคุณ คุณต้องยอมรับทุกสิ่ง ด้วยฉัน คุณจะยืนหยัดจนถึงที่สุด”

ผมยังถามเกี่ยวกับผู้ช่วยรับศีลมหาสนิท ฟรานซิสกาด้วย พระผู้ช่วยให้รอด:

“เธอจะพูดกับคุณเอง”

ฉัน: “ฉันควรบอกเธอเรื่องการจัดแจกศีลมหาสนิทไหม?” พระผู้ช่วยให้รอด:

“บอกเธอสิ่งที่ฉันได้บอกคุณแล้ว”

เมื่อเขียนวันนี้ หลังจากกลุ่มสวดมนต์ เมื่อฉันเล่าให้พวกเขาฟังเล็กน้อยเกี่ยวกับการสนทนาของฉันกับพระผู้ช่วยให้รอด ผู้หญิงสองคนบอกฉันว่า

หากต้องไปพบพระสงฆ์ พวกเขาจะไม่ถามพระผู้ช่วยให้รอดว่าพระองค์อยู่ร่วมกับพวกเขาหรือไม่

เพราะเป็นเรื่องที่ไม่ต้องพูดก็รู้อยู่แล้วว่าพระผู้ช่วยให้รอดอยู่กับพวกเขา

พระผู้ช่วยให้รอด: “ระวังตัวให้ดี อย่าตอบกลับคำพูดเช่นนั้น; ฉันรู้ดีที่สุดว่าพวกเขาจะทำอะไร”

ฉัน: “บอกฉันสิ พระผู้ช่วยให้รอด ถ้าท่านต้องการจะบอกอะไรกับฉัน”

พระผู้ช่วยให้รอด: “เขียนสิ่งนี้ลงไว้เถิด ลูกสาวของข้า เธอสามารถจินตนาการได้ไหมว่าสิ่งที่ข้ากำลังบอกเธอคืออะไร?” ข้า: “ไม่ได้ครับ

พระเจ้า ข้าอย่ารู้”

พระผู้ช่วยให้รอด: “เจ้าจะได้รับจดหมายจากพระสันตะปาปา เจ้าสามารถไปพบพระองค์ได้”

ตอนแรกฉันไม่อยากเชื่อ แต่แล้วฉันคิดว่าคงเขียนผิดอะไรไป จึงขอพระผู้ช่วยให้รอดให้พูดซ้ำให้ฉันฟัง

ฉันพูด: “โปรดพูดซ้ำให้ฉันฟังอีกครั้งเถิด พระเยซูที่รัก ผู้นำทางจิตวิญญาณของข้า” แล้วฉันก็ได้ยินคำนั้นเป็นครั้งที่สอง

พระผู้ช่วยให้รอด: “เจ้าจะได้รับจดหมาย และเจ้าสามารถไปพบพระสันตะปาปาได้”

ผม: “พระเจ้าและพระผู้เป็นเจ้าของผม เมื่อไหร่ผมควรไปที่นั่น? ผมขอฝากเรื่องนี้ไว้ในพระหัตถ์ของพระองค์ เพราะพระองค์ทรงทราบถึงงานของผมที่เป็นอย่างไร และหากผมต้องไปตอนนี้ ผมจะบินด้วยเครื่องบิน.”

ผม: “พระเจ้าและพระผู้เป็นเจ้าของข้าพเจ้า ข้าพเจ้ากำลังรอคอยที่จะได้พูดคุยกับพระสันตะปาปาอยู่ พระเจ้าผู้ยิ่งใหญ่ พระองค์ทรงรู้ทุกสิ่ง ทรงเห็นทุกสิ่ง ทรงกระทำทุกสิ่งตามพระประสงค์ของพระองค์ และทุกสิ่งล้วนถูกต้องตามที่พระองค์ทรงกระทำ ความรักอันยิ่งใหญ่ของข้าพเจ้า เราไม่ควรแยกตัวออกจากพระองค์

ข้าเชื่อว่านั่นอาจเป็นความชั่วร้ายที่สุดเลย หากมีใครคิดว่าตนเองสามารถจัดการและใช้ชีวิตได้โดยปราศจากท่าน

ข้าพเจ้าขอบคุณท่านด้วยใจทั้งหมดสำหรับความรักและความเมตตาของท่าน พระผู้เป็นเจ้าและพระเจ้าของข้าพเจ้า” พระผู้ช่วยให้รอด: “ไปอย่างสันติเถิด ลูกสาวที่รักของข้า”

จิตวิญญาณของข้าเต็มเปี่ยมไปด้วยความรักและความสันติ และข้ามีความสุขอย่างยิ่ง ข้าได้สนทนากับพระผู้ช่วยให้รอดเป็นเวลากว่า 30 นาที

12.00 น. ในห้องสวดมนต์ของคลินิก หลังจากนั้น ฉันออกไปเดินเล่นสั้นๆ ข้างนอก และเก็บช่อดอกไม้เล็กๆ มากมายแด่พระแม่มารี

ตั้งแต่เวลา 15.00 น. ถึง 15.45 น. ฉันเขียนในหนังสือบันทึกประจำวัน ก่อนอื่น ฉันพลิกดูและอ่านสิ่งที่พระผู้ช่วยให้รอดได้ตรัสกับฉันในวันก่อนๆ

ฉันเข้าร่วมพิธีมิสซาที่เมืองโรก และถวายศีลมหาสนิทแด่พระสันตะปาปาและมารีออน

หลังมิสซา มารีออนมาหาฉัน และเราเขียนในสมุดบันทึกของเรา

29 เมษายน 1992 – วันพร

เช้านี้ฉันได้สวดภาวนาเพิ่มเติมอีกครั้ง

เวลา 10.00 น. ในห้องแพทย์ ฉันได้รวมตัวกับพระผู้ช่วยให้รอด พระผู้ช่วยให้รอด: “เขียนลงเถิด ลูกสาวของข้า

เจ้าต้องไปพบดิน เอนซ์” ข้า: “พระเจ้าของข้า พระเยซูของข้า ผู้ชี้นำทางจิตวิญญาณของข้า ทำไม?” พระผู้ช่วยให้รอด: “เจ้าต้องบอกเขาถึงเรื่องสำคัญที่สุดที่ข้าได้ดลใจให้เจ้า” ข้า: “เรื่องสำคัญที่สุดนั่นคืออะไร?”

พระผู้ช่วยให้รอด: “บอกเขาเกี่ยวกับสงคราม เพราะพระศาสนจักรต้องปฏิรูปตัวเองอย่างเร่งด่วน” ฉัน: “แล้วการปฏิรูปนั้นจะเป็นอย่างไร?”

พระผู้ช่วยให้รอด: “เขียนสิ่งนี้ลงไว้เถิด ลูกสาวที่รักที่สุดของข้า การรับศีลมหาสนิทด้วยมือต้องถูกยกเลิกอย่างเร่งด่วน และศีลมหาสนิทต้องได้รับการแจกจ่ายผ่านมือที่ได้รับการอภิเษกของพระสงฆ์เท่านั้น

ฉัน: “ฉันควรบอกเขาว่าฉันได้เขียนจดหมายถึงพระสันตะปาปาผู้ศักดิ์สิทธิ์ที่สุดแล้วหรือไม่?” พระผู้ช่วยให้รอด: “เราสามารถแสดงให้เห็นเขาได้”

ฉันยังถามด้วยว่า พระผู้ช่วยให้รอดต้องการให้ผู้ศรัทธารับศีลมหาสนิทอย่างไร – ยืนหรือคุกเข่า

พระผู้ช่วยให้รอด: “ลูกสาวของข้า จงจดจำสิ่งนี้ไว้ตลอดไป ข้าคือพระเจ้าและองค์พระผู้เป็นเจ้า

ทุกคนต้องแสดงความเคารพอย่างลึกซึ้งที่สุดต่อหน้าข้า”

ฉัน: “พระเจ้า แต่ความเคารพอย่างลึกซึ้งที่สุดคือการก้มตัวลงต่อหน้าพระองค์ การคุกเข่า และการรับพระองค์ด้วยใจที่บริสุทธิ์”

พระผู้ช่วยให้รอด: “ใช่แล้ว ลูกสาวของพ่อ ลูกก็รู้อยู่แล้ว”

ผม: “พระเจ้าครับ ผมต้องไปพบคุณบดีโดยตรงเลยหรือไม่ หรือควรแจ้งให้พ่อออกมารับก่อน เพื่อให้ท่านจัดนัดหมายให้ผม

เนื่องจากท่านเป็นพระสงฆ์ประจำท้องถิ่นของผม?” พระผู้ช่วยให้รอด: “ไปพบพ่อออกมารับและบอกท่านให้จัดนัดหมายกับ

ผู้อำนวยการคณะ นายเอนซ์”

ฉัน: “แล้วถ้าพ่อออกมารับก็ให้ฉันจัดการเองล่ะ?” พระผู้ช่วยให้รอด: “ก็ทำไปเลย แต่ให้เขาเป็นผู้รับผิดชอบ”

ฉัน: “เมื่อไหร่ฉันควรทำ?”

พระผู้ช่วยให้รอด: “ลูกสาวของข้า จงทำโดยเร็วที่สุดเท่าที่จะทำได้” จัน: “พระผู้ช่วยให้รอด วันนี้นำคุณเข้ามาเจอหน่อยนะ”

พระผู้ช่วยให้รอด: “ลูกสาวของข้า ถ้วยนั้นล้มมาตั้งนานแล้ว”

ผม: “พระผู้ช่วยให้รอดที่รัก ข้าพเจ้ายังไม่เข้าใจนัก โปรดอธิบายด้วย แต่ ‘ถ้วยนั้นล้มแล้ว’ หมายความว่าอย่างไร?”

พระผู้ช่วยให้รอด: “ลูกสาวของข้า ความบาปนั้นหนักจนข้าไม่อาจทนได้อีกต่อไปแล้ว”

จัน: “พระเจ้าและพระผู้เป็นเจ้าของจัน โปรดเมตตาเราและช่วยเราด้วยเถิด เพราะเราเป็นลูกของพระองค์ พระเยซูบุตรของพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่ มีสิ่งใดอีกที่จันต้องเขียนลงหรือไม่?”

พระผู้ช่วยให้รอด: “ลูกสาวที่รักของข้า สิ่งนี้เพียงพอแล้ว จงไปอย่างสันติ”

จัน: “พระเจ้าและพระผู้เป็นเจ้าของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะทำตามนั้น พระเจ้า ขอให้พระประสงค์ของพระองค์สำเร็จ

ข้าพเจ้าขอบคุณพระองค์ด้วยใจทั้งหมดสำหรับพระวอนขอของพระองค์”

จันได้รวมเป็นหนึ่งในเดียวกับพระผู้ช่วยให้รอดประมาณ 30 นาที

12.00 น. ในโบสถ์: จันได้อธิษฐานอย่างจริงจัง แล้วได้รวมเป็นหนึ่งในเดียวกับพระผู้ช่วยให้รอด จัน: “พระเจ้าและพระผู้เป็นเจ้าของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าได้เขียนคำบางคำแล้ว พระองค์จะเขียนอะไรแทนข้าพเจ้า?”

พระผู้ช่วยให้รอด: “จดไว้ให้ดี ลูกสาวของข้า นี่คือนิยามสำหรับบรรดาพระสงฆ์”

จันถามว่าควรไปพบคุณพ่อเกเบฮาร์ด เฮย์เดอร์ตอนนี้ หรือแม่แต่ในสัปดาห์นี้ก็ได้อีก พระผู้ช่วยให้รอด: “สุดสัปดาห์หน้า”

จากนั้นจันจึงถามต่อว่าควรไปพบคุณพ่อออกก์ หรือควรโทรหากันดี เพราะอย่างนั้นจันจะได้ไป

ทำนตึน

พระผู้ช่วยให้รอด: “โทรหาเขาไป.” (คุณพ่อออกก์) จัน:

“จันเขียนถูกต้องไหมคะ?”

พระผู้ช่วยให้รอด: “เขียนไปเถาะ ลูกสาวของข้า เจ้าเขียนถูกต้องแล้ว”

จัน: “พระเจ้าครับ ถ้าพวกเขาถามว่าจันได้ยื่นท่านอย่างไร จันก็อธิบายไม่ได้หรอก” พระผู้ช่วยให้รอด: “บอกพวกเขาว่า คุณได้ยื่นจันในส่วนลึกที่สุดของหัวใจคุณ และนั่นคือที่ที่จันอยู่กับคุณ”

จัน: “แต่จันทำงานที่คลินิกและต้องจัดการกับช่องหูบ่อยมาก แต่จันไม่ได้ยื่นท่านผ่านหูของจัน”

พระผู้ช่วยให้รอด: “นั่นคือสิ่งเหนือธรรมชาติ.”

จัน: “แต่พวกเขาจะบอกว่าสิ่งเหนือธรรมชาตินั้นอาจมาจากปีศาจได้เช่นกัน” พระผู้ช่วยให้รอด:

“พวกเขาควรอธิษฐานเพื่อขอความเข้าใจในการแยกแยะวิญญาณ แล้วพวกเขาจะรู้ว่าสิ่งเหนือธรรมชาตินั้นมาจากวิญญาณดีหรือวิญญาณชั่ว”

ประมาณเวลา 13.15 น. ผมโทรหาบาทหลวงออกก์ ผมบอกเขาว่าพระผู้ช่วยให้รอดได้บอกให้ผมไปพบคุณบตีเอนซ์

และให้เขาจัดนัดพบกับคุณบตี เขาตกใจมากและขอให้ผมพูดซ้ำอีกครั้ง

ผมจึงพูดซ้ำอีกครั้ง

พ่อออกก์บอกว่าผมควรจัดนัดหมายเอง ผมขอบคุณท่าน พ่อออกก์ดูไม่ค่อยเป็นมิตรนัก

เวลา 14.00 น. ในห้องสวดมนต์ที่ทำงาน:

ผมร้องไห้อย่างขมขื่น แล้วอธิษฐานสั้นๆ และรวมจิตกับพระผู้ช่วยให้รอด

พระผู้ช่วยให้รอด: “ไปพบเขา (พระคุณเจ้า Dean Enz) ด้วยตัวเองหลังเลิกงาน หลังเลิกงาน อย่าโทรหาเขาล่วงหน้า”

ผม: “เขาจะอยู่บ้านไหมเมื่อผมไปพบเขา?” พระผู้ช่วยให้รอด: “ใช่”

ผม: “ผมยังไม่รู้ด้วยซ้ำว่าเขาอยู่ไหน แล้วถ้าเขาไม่ฟังผมล่ะ?” พระผู้ช่วยให้รอด: “เขาจะฟังคุณ”

ผม: “พระเจ้าและพระผู้เป็นเจ้าของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าวางความเชื่อมั่นทั้งหมดไว้ในพระหัตถ์ของพระองค์

พระเจ้า ขอให้พระประสงค์ของพระองค์สำเร็จ ข้าพเจ้าขอบพระคุณพระองค์ ข้าพเจ้าจะทำตามที่พระองค์ได้สั่งไว้”

ข้าพเจ้าอยู่ในห้องสวดมนต์ของคลินิกประมาณ 15 นาที

จันได้รับพระคุณ; จิตวิญญาณของจันได้รับการรักษาทันที และจันรู้สึกมีความสุขและสามารถกลับไปทำงานได้

ระหว่างทางไปเมืองวิสโลชเพื่อพบพระคุณเจ้าดิน เอนซ์ ฉันได้สวดสายประคำและคำอธิษฐานอื่นๆ เพื่อพระคุณเจ้าเอิร์ช ไม่นานหลังจากเวลา 5.00 น. ฉันก็ถึงเมืองวิสโลชที่โบสถ์เซนต์ลอเรนติอุสแล้ว

ผมได้สวดมนต์สั้นๆ ที่นั่น และกล่าวกับพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดว่า: “ตอนนี้ผมอยู่ที่นั่นแล้ว แต่ยังไม่รู้เลยว่าท่านดิน เอนซ์ อาศัยอยู่ที่ไหน”

ฉันขอพระเจ้าผู้ช่วยให้ชีวิตให้ฉันมีกำลังใจและความสงบ และให้พระเจ้าผู้ช่วยให้ชีวิตบันดาลใจให้ฉันรู้ทุกสิ่งที่เป็นต้องพูดเมื่อได้พบกับพระคุณพ่อเดียน เอนซ์ และฉันเชื่อว่าพระเจ้าผู้ช่วยให้ชีวิตอยู่กับฉัน ฉันเดินออกจากโบสถ์และถามผู้หญิงสูงอายุคนหนึ่งว่าพระคุณพ่อเดียน เอนซ์ อาศัยอยู่ที่ไหน เธอบอกฉัน และในพริบตาเดียว ฉันก็ยืนอยู่หน้าบ้านพักพระคุณพ่อแล้ว

ผู้หญิงคนหนึ่งก็ดูสวยเปิดประตูให้ฉัน และฉันบอกเธอว่าฉันต้องไปพบท่านดิน เพราะพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดได้ส่งฉันมาที่นี่ เธอตอบทันทีว่าท่านดินไม่อยู่

ผมถามว่าเธอแน่ใจหรือไม่ เพราะพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดได้ส่งผมมา

เธอตอบว่าท่านอยู่สำนักงานผู้ดูแลเขตศาสนาบน Adenau Platz กำลังยุ่งอยู่กับเด็กๆ ที่กำลังรับศีลมหาสนิทครั้งแรก

ผมถามว่าท่านจะกลับมาเมื่อไหร่ เธอบอกให้ผมลองมาใหม่ประมาณเวลา 7.00 น. และผมบอกเธอว่าผมจะไปหาท่านเอง

ก่อนอื่น ผมไปที่สำนักงานเดคานที่ Adenau Platz ที่นั่น มีชายคนหนึ่งบอกผมว่าเดคาน นายเอนซ์ ได้ออกไปนานแล้ว จากนั้น

ผมก็กลับไปโบสถ์และพูดกับพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดว่า “พระเจ้าผู้ช่วยให้รอดที่รัก ท่านบอกผมว่าเมื่อผมไปพบเดคาน เขาจะอยู่บ้าน”

พระเจ้าผู้ช่วยให้รอด: “เขาอยู่บ้าน.”

ผม: “อย่างนั้นผู้หญิงคนนั้นก็พูดโกหก”

พระเจ้าผู้ช่วยให้รอด: “เข้าไปในบ้าน”

จากนั้นฉันก็ออกจากโบสถ์และเดินไปยังประตูบ้านพักของบาทหลวง ฉันไม่อยากเข้าไปข้างในจึงเริ่มสวดภาวนา เพราะในใจลึกๆ ฉันก็รู้สึกว่าคุณดิน เอนซ์ อยู่ในบ้านนั้น ผมถือสายลูกประคำในมือและสวดบท “สวัสดิมารีย์” เป็นภาษาละตินหลายครั้ง สวดบทอริษฐานแต่พระจักรกัณฐะและบท “ซานคัตส” เป็นภาษาละตินหลายครั้ง จากนั้นมีชายหนุ่มคนหนึ่งมาและเดินเข้าไปข้างใน เขาเห็นผมกำลังสวดสายลูกประคำ

แล้วมีหญิงชราคนหนึ่งมาถึง ซึ่งเป็นแม่ของผู้ดูแลบ้านพักบาทหลวง หลังจากนั้น มีช่างคนหนึ่งมาถึง

ซึ่งผมเคยเห็นเขาทั้งที่สำนักงานเดคานและในโบสถ์แล้ว ชายคนที่สี่ก็มาถึงยืนอยู่ตรงหน้าผมและตะโกนร้องเสียงดังว่า: “ไม่มีใครช่วยผมได้หรือ?”

เสียงของเขาฟังดูสิ้นหวัง

ผมรู้สึกได้ทันทีว่ามีปีศาจอยู่ในตัวผม จึงไม่ตอบเขา แต่ผมยังคงสวดภาวนาอย่างเคร่งครัด โดยสวดบท “สวัสดิมารีย์”

บทแล้วบทเล่าด้วยเสียงเบาๆ

แต่เขาได้ยื่นคำอธิษฐานของฉัน เขาโกรธและกดกริ่งประตูหลายครั้ง เขาเริ่มกระสับกระส่ายและขู่ฉัน ให้หยุดอธิษฐาน

เขาเยาะเย้ยบทสวดลูกประคำ ยกมือขึ้นขู่ว่าจะตีฉัน ฉันไม่ขยับจากที่เดิมและยังคงสวดต่อไป

แล้วเขาก็กดกริ่งประตูอีกครั้ง และเสียงของผู้ดูแลบ้านดังขึ้นผ่านระบบอินเตอร์คอมว่าไม่มีใครอยู่บ้าน

ชายคนนั้นจึงจากไปด้วยความโกรธเกรี้ยวและคลั่งแค้น ฉันยังคงสวดต่อไป และไม่นานหลังจากนั้น

ฉันได้เรียกขานพระแม่มารีผู้ศักดิ์สิทธิ์และเหล่าทูตสวรรค์ ขอความช่วยเหลือจากท่าน ฉันจึงวอนว่า “พระแม่มารีผู้ศักดิ์สิทธิ์

โปรดแผ่ผ้าคลุมของท่านปกคลุมบ้านหลังนี้ด้วยเถิด”

ทันใดนั้น ประตูก็เปิดออก และผู้หญิงคนนั้นบอกฉันว่าฉันสามารถเข้ามาได้; ในระหว่างนั้น พระคุณเจ้าประจำวัดก็มาถึงแล้ว เธอดูไม่มั่นคง

และฉันรู้สึกว่าคุณแม่ไม่ได้พูดความจริง

ฉันพูดกับเธอว่า “ไม่ว่าฉันจะอยู่ที่ไหน ปีศาจก็ไม่เคยอยู่ไกลจากฉัน”

ผมยังถือสายลูกประคำอยู่ในมือเมื่อไปพบผู้อำนวยการ และบอกเขาว่าผมได้สวดภาวนาอยู่หน้าประตู

เพราะพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดได้บอกผมว่าพระสงฆ์อยู่ในบ้าน และนั่นคือเหตุผลที่ผมไม่ต้องการกดกริ่ง เขาดูผมด้วยความประหลาดใจ

ผมได้บอกเขาว่าพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดได้บอกผมว่า คุณบตีจำเป็นต้องรู้เรื่องนี้

เราพูดคุยกันประมาณ 25 นาที ผมอ่านสามหน้าสุดท้ายของหนังสือบันทึกประจำวันให้เขาฟัง

และยังให้เขาอ่านจดหมายที่ผมส่งไปให้พระคุณเจ้าด้วย

เขายกผมว่าเขาจะพูดคุยกับบาทหลวงวอกท์

ผมขอพรจากท่านแล้วคุณเขาลงบนพื้นต่อหน้าท่าน ท่านให้พรทิ้งดงามมากแก่ผม แล้วผมก็จากไป

ที่ลานจอดรถที่รถของฉันจอดอยู่ ฉันพบผู้ดูแลบ้านวัดและบอกเธอว่าเธอต้องไปรับการสารภาพบาป เธอตอบว่านี่เป็นคำโกหกเพื่อความดี

ฉันบอกเธอว่าพระเจ้าได้เห็นแล้ว แล้วเธอก็หัวเราะและเดินต่อไป

เมื่อเวลา 18.25 น. ฉันได้อยู่ในโบสถ์ที่เมืองโรกแล้ว ฉันได้ถวายศีลมหาสนิทเพื่ออธิการเอนซ์และเพื่อบาทหลวงวอกท์

หลังรับศีลมหาสนิท เมื่อข้าพเจ้าได้รวมตัวกับพระผู้ช่วยให้รอดแล้ว ข้าพเจ้าจึงถามพระองค์ว่า

ทุกอย่างเกี่ยวกับเดนได้ดำเนินการอย่างถูกต้องหรือไม่

พระผู้ช่วยให้รอด: “ทุกอย่างเรียบร้อยดี.”

พระผู้ช่วยให้รอด: “ข้าขอบคุณเจ้า... หลังจากนั้นสักพัก พระผู้ช่วยให้รอดก็กล่าวต่อ: พระผู้ช่วยให้รอด:

“ข้าเรารักเจ้า ลูกสาวที่รักของข้า จงไปอย่างสันติ”

หลังพิธีมิสซา ฉันได้สนทนากับแมซี (Steinhauser) ฉันเตือนเธอให้ระวังคำสอนนอกรีต และพูดคุยกับเธอเป็นเวลากว่า 20 นาที เมื่อกลับถึงบ้าน

ฉันทำอาหารกินเอง และไม่นานก็มีผู้มาเยือนอีกคน ฉันได้พูดคุยเรื่องพระเจ้าอีกครั้ง เพราะผู้มาเยือนไม่ทราบว่าเขาได้รับการบัพติศมาหรือไม่

มารร้ายกำลังอาละวาดในตัวสามีฉัน ความโกรธและความเกลียดชังได้ครอบงำเขาจนเขาลังเลกับทำให้เขาที่บาดเจ็บพลิกขोट ต่อ หลังจากนั้น ลูเซียก็มาถึง

เธอสัญญาว่าจะอธิษฐานเพื่อฉัน และบอกฉันว่าเธอกำลังรอคอยวันฉันทรงอย่างใจจดใจจ่อ เพื่อไปร่วมกลุ่มอธิษฐาน เธอชอบมากที่นี่เพื่ออธิษฐาน

เวลา 22.45 น. ฉันไปนอน

มีคืนมากมายที่ฉันนอนน้อยมาก—มีเพียงพระเจ้าเท่านั้นที่รู้ แต่พระผู้ช่วยให้รอดก็ให้ฉันมีแรงใจที่จะทำงานต่อไป

ผมเชื่อว่าวันนี้เป็นบทเรียนสำคัญสำหรับผม เพราะพระผู้ช่วยให้รอดได้ยืนยันกับผมว่าผมได้ยินเสียงของพระองค์ และในขณะที่เดียวกัน

พระองค์ก็แสดงให้เห็นว่าซาตานโกรธผมมากเพียงใด หากไม่มีพระผู้ช่วยให้รอด ผมคงไม่สามารถเอาชนะเขาได้แน่

ข้าพเจ้าขอบพระคุณพระองค์ พระเจ้าและพระผู้เป็นเจ้าของข้าพเจ้า สำหรับพระคุณอันยิ่งใหญ่ที่พระองค์ได้ประทานแก่ข้าพเจ้าในวันนี้

สำหรับผม คำล่ำวนี้ใช้ได้: ‘ผู้ที่แสวงหาจะพบ’; ส่วนสำหรับดิน คำล่ำวนี้ใช้ได้: ‘จงเผ่าร้าง เพราะท่านไม่รู้ว่าจะมาในชั่วโมงใด’

30 เมษายน 1992 — วันพฤหัสบดี

เข้านี้ฉันได้อธิษฐานอย่างมากมาย จากนั้นฉันได้สวดสวดประคำร่วมกับเพื่อนร่วมงานของฉัน เมื่อ

10.00 น. ฉันอยู่ในห้องแพทย์เพื่อทำงาน ฉันสามารถสวดภาวนาได้ดีขณะทำงาน ต่อมา ฉันได้นำผู้ป่วยที่มาเพื่อถ่ายเอ็กซเรย์ให้กลับใจ —

คือแก็ทหลงทางที่คิดว่าตนเองไม่มีบาปและไม่ไปรับศีลสารภาพบาป

ผู้ป่วยคนหนึ่งมาจากฮังการี อีกคนจากอิตาลี คนที่สามมาจากโรมาเนีย และยังมีชาวเยอรมันจากเมืองเมาเออร์ด้วย นับเป็นผลสำเร็จที่ดี ดังนั้น

ฉันจึงไม่ได้รับข้อความจากพระผู้ช่วยให้รอดจนกระทั่งเวลา 12.30 น. ในห้องสวดของคลินิก

ผม: “เมื่อวานนี้ขณะที่ผมกำลังสวดภาวนาอยู่หน้าประตูบ้านของครอบครัว และชายคนนั้นที่มีวิญญาณชั่วร้ายยืนอยู่ตรงหน้าผม คุณก็อยู่กับผม”

พระผู้ช่วยให้รอด: “ใช่ ฉันอยู่กับคุณ”

ผม: “นั่นคือเหตุผลที่เขาไม่สามารถโจมตีผมได้”

ผม: “วิญญาณไม่บริสุทธิ์ในตัวชายคนนั้นเป็นประเภทใดครับ? ผมถามท่านเพราะท่านเป็นผู้ชี้แนะทางจิตวิญญาณของผม และหากผมจำเป็นต้องรู้ ก็บอกผมเถิดครับ,

หากเป็นตามพระประสงค์ของพระองค์.”

พระผู้ช่วยให้รอด: “เขียนไว้เกิด ลูกสาวของข้า: นั่นคือลูซิเฟอร์” ฉัน:

“ปีศาจของลูซิเฟอร์ หรือลูซิเฟอร์เอง?”

พระผู้ช่วยให้รอด: “จงอธิษฐานและอดอาหาร”

ฉันทัน: “ใช่ครับ พระเจ้า ข้าพเจ้าจะทำตามนั้น และพระองค์จะอยู่กับข้าพเจ้า” พระผู้ช่วยให้รอด: “ใช่

ข้าจะอยู่กับเจ้า”

ฉันทัน: “ฉันต้องเขียนอะไรเพิ่มเติมอีกไหม?”

พระผู้ช่วยให้รอด: “ใช่. จงเขียนลงอีกหนึ่งอย่าง ลูกสาวของข้า ทุกสิ่งที่ข้าได้ดลใจให้เจ้าจนถึงขณะนี้ – จงยึดมั่นในสิ่งนั้นและจงซื่อสัตย์ต่อมัน”

หลังจากนั้นสักพัก พระผู้ช่วยให้รอดตรัสว่า:

“ไปด้วยความสันติ.”

ฉันทันได้รวมตัวกับพระผู้ช่วยให้รอดอย่างลึกซึ้งประมาณ 30 นาที หลังจากนั้น ฉันทันได้อธิษฐานต่ออีกสักพัก แต่ไม่ได้เขียนทุกอย่างลง

ฉันทันต้องเขียนให้สั้นๆ มิฉะนั้น มาริออนจะตามไม่ทันในการเขียน

ตอนเย็น ฉันทันไปวัดเพื่อสวดสวดประจำ เป็นพิธีเปิดการบูชาพระแม่ในเดือนพฤษภาคม คงจะดีกว่าถ้ามีคนมาสวดมากขึ้น

มาริออนมาเยี่ยมในช่วงบ่าย และเราเขียนลงในหนังสือบันทึกประจำวัน

ฮิลเดและเฮดวิกมาเยี่ยมหลังพิธีมิสซา และฉันทันได้เสริมสร้างความเชื่อของพวกเธอ ฉันทันได้อธิษฐานเพื่อมิสเวเนซุซ

เพื่อให้เธอไม่ต้องแจกศีลมหาสนิทอีกต่อไป

พระผู้ช่วยให้รอดตรัสกับฉันทันว่า: “ต้องอธิษฐานเพื่อเรื่องนี้”

2 พฤษภาคม 1992 — วันเสาร์

เวลา 7.15 น. ฉันทันถูกนำไปยังวาเกเฮเซลเพื่อเข้าร่วมพิธีมิสซา ที่แถวหน้าสุดตรงหน้าแท่นเก็บศีลมหาสนิท ผู้เข้าร่วมพิธีมิสซาคนอื่นๆ

นั่งอยู่ส่วนหลังของโบสถ์ ซึ่งเป็นส่วนที่เล็กกว่า อยู่ด้านหลังแท่นบูชา จากที่นั่น

ไม่สามารถมองเห็นแท่นเก็บศีลมหาสนิทหรือพระแม่แห่งวาเกเฮเซล พระมารดาผู้มีพระทัยเมตตาได้

ผมไม่อาจบรรยายได้เลยว่าผมได้รับพระคุณอย่างไร ณ จุดนั้นตรงหน้าแท่นเก็บศีลมหาสนิท ทันที

มิสซาถูกจัดขึ้นโดยพระสงฆ์สามท่าน ฉันทันรับศีลมหาสนิททางจิตวิญญาณ และรู้สึกว่พระผู้ช่วยให้รอดได้เสด็จมาหาฉันทันแล้ว

หลังจากนั้น ผมไปที่บ้านของมาริออน และเราทั้งสองเขียนลงในหนังสือบันทึกประจำวันของเรา

เวลา 12.00 น. เราสวดบทเพลงเจสsus ระหว่างการสวด ฉันทันได้ยืนยันว่าแม่สามีของฉันทันจะถูกเรียกกลับบ้านในเดือนนี้ ฉันทันไม่แน่ใจนัก จึงบอกให้มาริออนทราบ

เมื่อกลับถึงบ้าน ฉันทันตัดหญ้าส่วนสุดท้ายของสวน แล้วปลูกผักบางชนิด

เวลา 16.25 น. ฉันทันไปวัดที่เมืองไรต์ และอยู่ที่นั่นจนประมาณ 20.00 น.

ก่อนอื่น ผมได้สวดสวดประจำร่วมกับผู้หญิงไม่กี่คน หลังจากนั้น ผมก็สวดต่อคนเดียวจนถึงประมาณเวลา 5.25 น.

แล้วผมก็รวมจิตกับพระผู้ช่วยให้รอด

ผม: “พระผู้ช่วยให้รอดครับ เข้านี้ที่วาเกเฮเซล ผมได้ร่วมพิธีมิสซาหน้าแท่นเก็บเบออร์นาเคิลนั้นถูกต้องหรือไม่ครับ?”

พระผู้ช่วยให้รอด: “ทำต่อไปอย่างนี้เถิด ลูกสาวของพ่อ”

ฉันทัน: “พ่อเบอร์ทอลด์ต้องการให้ฉันทันรับศีลมหาสนิท แต่เมื่อฉันทันคุกเข่าอยู่ด้านหลังแท่นบูชา—ไม่ใช่ร่วมกับผู้มาสักการะคนอื่น ๆ

แต่อยู่หน้าแท่นพระศีลมหาสนิท—ฉันทันได้รวมเป็นหนึ่งในพระผู้ช่วยให้รอดอย่างลึกซึ้งในจิตวิญญาณ จนรู้สึกว่พระองค์อยู่กับฉันทัน

ดังนั้น ฉันทันจึงไม่รับศีลมหาสนิทตามพิธีกรรม แม้ว่าพ่อเบอร์ทอลด์จะส่งสัญญาณว่าฉันทันสามารถรับได้ พระผู้ช่วยให้รอด สิ่งนั้นถูกต้องหรือไม่คะ?”

พระผู้ช่วยให้รอด: “ถ้าท่านต้องการให้ศีลมหาสนิทแก่คุณ ก็ไปหาท่านเถิด”

ผม: “แต่เมื่อผมรวมเป็นหนึ่งในท่านทางจิตวิญญาณ ท่านก็อยู่กับผมใช่ไหมครับ?” พระผู้ช่วยให้รอด: “ใช่ ฉันทันอยู่กับคุณ”

ฉันทันไม่ต้องการถามคำถามเพิ่มเติมอีกแล้ว

แล้วความเจ็บก็เกิดขึ้น

แล้วฉันทันได้ยืนยันว่า: “เขียนลงเถิด ลูกสาวของข้า”

แล้วความเจ็บก็กลับมาอีกครั้ง

ฉันทันสงสัยว่าสิ่งที่จะเกิดขึ้นต่อไปคืออะไร

แล้วฉันทันได้ยืนยันว่า: “เดือนนี้ฉันทันจะนำแม่สามีของลูกมาอยู่กับฉันทัน จงอธิษฐานเพื่อเธอ”

ฉันท: “ค้ะ พระเจ้า ฉันทจะอธิษฐานเผื่อท่าน”

ฉันท: “พระเจ้า ข้าไม่มีคำถามใดที่จะถามท่านอีกแล้ว ท่านทรงเมตตาและกรุณา ข้ารักท่านมากกว่าสิ่งใดทั้งสิ้น”

ความเจ็บบกลับมาอีกครั้ง

ทันใดนั้น น้ำตาเม็ดใหญ่ก็ไหลลงมาตามแก้มขวาของฉันท ฉันทสงสัยว่านั่นหมายความว่าอะไร และสิ่งที่จะเกิดขึ้นต่อไปคืออะไร แล้วฉันทก็ได้ยิน:

“เขียนลงเถิด ลูกสาวของข้า: ‘จะเกิดสงครามในเซอร์เบียด้วย’” ข้า: “แต่เรื่องนั้นน่าเศร้ามาก พระเจ้า”

ฉันทถาม: “บ้านเกิดของฉันทจะถูกทำลายหรือไม่?”

ขณะที่ฉันทพูดเช่นนี้ ฉันทกำลังคิดถึงสองเมืองใหญ่ คือ เบลเกรด และ ปันเซโว พระผู้ช่วยให้รอด: “มันจะเป็นเช่นนั้น”

ฉันทพูดว่า: “พระเจ้าและพระผู้เป็นเจ้าของฉันท ฉันทควรทำอะไร?”

พระผู้ช่วยให้รอด: “จงอธิษฐานอย่างมากมาย”

ฉันทพูดว่า: “พระเจ้า ข้าไม่ทราบอีกต่อไปว่าจะอธิษฐานอย่างไรสำหรับทุกสิ่ง มีเรื่องมากมายที่ถ่วงใจข้า” ฉันทถามว่า “เมื่อไหร่สิ่งนี้จะเกิดขึ้น พระเจ้าและพระผู้เป็นเจ้าของข้า?”

พระผู้ช่วยให้รอด: “เขียนลงเถิด ลูกสาวของข้า ในอนาคตอันใกล้” พระผู้ช่วยให้รอด:

“ลูกสาวของข้า จงเข้มแข็งไว้”

ฉันท: “ใช่ครับ พระเจ้า ฉันทจะเข้มแข็ง เพราะนั่นคือสิ่งที่ท่านต้องการ” ฉันท: “ฉันทขอบคุณท่าน

พระเจ้าและพระผู้เป็นเจ้าของฉันท”

หลังจากคุกเข่าและอธิษฐานในโบสถ์เป็นเวลาสองชั่วโมงครึ่ง ฉันทก็อยู่ต่อเพื่อร่วมพิธีมิสซา ฉันทถวายศีลมหาสนิทเพื่อแม่สามีของฉันท

เมื่อกลับถึงบ้าน สามีของฉันทโกรธเพราะฉันทออกไปนานเกินไป ฉันทไม่สามารถบอกเขาได้ว่าฉันทได้ยินเรื่องแม่ของเขายังไร

ฉันทจึงเงียบอยู่ เพราะเขาไม่เชื่อฉันทและมักโต้เถียงกับฉันทเสมอ

3 พฤษภาคม 1992 — วันอาทิตย์

7.30 น. ที่บ้าน:

ฉันทเริ่มสวดมนต์ และหลังจากนั้นฉันทได้รวมตัวกับพระผู้ช่วยให้รอด

ฉันทพูดกับพระผู้ช่วยให้รอดว่า: “ฉันทควรทำอะไรดี? หากฉันทบอกคนในบ้านเกี่ยวกับสิ่งที่เกิดขึ้น พวกเขาจะเชื่อฉันท”

พระผู้ช่วยให้รอด: “เขียนลงไปเถิด ลูกสาวของข้า พวกเขาจะไม่เชื่อเจ้าหรอก”

พระผู้ช่วยให้รอด: “ผู้ที่ยังไม่คืนดีกับพระเจ้าต้องกลับใจโดยด่วน; เฉพาะเมื่อนั้นเท่านั้นที่พวกเขาจะได้รับการช่วยให้รอด”

ฉันท: “พระเจ้าและพระผู้เป็นเจ้าของข้าพระองค์ หากเบลเกรดและปันเซโวถูกทำลาย

นั่นจะเป็นส่วนหนึ่งของการพิพากษาหรือไม่?”

พระผู้ช่วยให้รอด: “ใช่แล้ว ลูกสาวของข้า นั่นคือความจริง”

ฉันท: “พระเจ้า ในเมืองนี้ การก่อกวนใหญ่ถูกทำแก๊งแล้ว” พระผู้ช่วยให้รอด: “ลูกเดาถูกแล้ว”

ฉันท: “พระเจ้า มีอะไรที่ฉันทสามารถทำเพื่อคนเหล่านี้ได้บ้างไหม?” พระผู้ช่วยให้รอด:

“สิ่งเดียวที่ช่วยได้ทีนี้คือการอดอาหารและอธิษฐาน”

หลังจากนั้นสักพัก ฉันทได้ยินพระผู้ช่วยให้รอดตรัสว่า:

“ลูกสาวของข้า ข้ารักเจ้า จงซื่อสัตย์ต่อข้าต่อไป จงไปอย่างสันติ”

ฉันท: “พระบิดาผู้เปี่ยมด้วยความรัก โปรดประทานพระคุณ ความเมตตา และการอภัยแก่ทุกคนที่ยังไม่คืนดีกับพระองค์ พระเจ้าและพระผู้เป็นเจ้าของฉันท

โปรดช่วยพวกเขาให้ไม่หลงทาง ฉันทขอบพระคุณพระองค์ พระเยซูที่รัก ผู้เป็นผู้นำทางจิตวิญญาณของฉันท

สำหรับพระวจนะที่มีชีวิตและพระคุณมากมายที่พระองค์ได้ประทานแก่ฉันท”

เวลา 10.00 น. ฉันทได้เข้าร่วมพิธีมิสซาในเมืองโทร

ฉันทรู้สึกทุกข์ทรมานระหว่างพิธีมิสซา เด็กๆ และพระสงฆ์ไม่แสดงความเคารพต่อพระเจ้าเลย ในช่วงบ่าย ฉันทไปแสวงบุญที่เลกเซนเบิร์ก

ฉันทกลับบ้านด้วยความผิดหวังอีกครั้ง นักบวชประจำมหาวิหารได้เทศน์ แต่ไม่ใช่สิ่งที่ผู้คนต้องการได้ยินในวันนี้ เขาพูดอ้อมค้อมไม่เข้าเรื่อง

ขณะที่ฉันกำลังเดินลงจากไร่ที่เลกเซนเบิร์ก จากวัดพระแม่แห่งความเศร้าโศก หลังจากเสร็จสิ้นการสวดภาวนา ฉันได้พบกับพระคุณเจ้าแห่งมหาวิหารโดยบังเอิญหน้าบ้านพักพระสังฆราช ผมบอกเขาว่าครั้งต่อไปผมจะเทศนาเรื่องเมตตากรุณา เขาตอบด้วยความประหลาดใจ ผมบอกว่าผมจะไปพบอาร์คิมิซอพออสการในเร็วๆ นี้ เขาจับมือผม แล้วผมก็เดินต่อไป ผมคงต้องบอกเขาเรื่องนั้นด้วย เมื่อกลับถึงบ้าน ผมสวดสายประคำ หลังจากนั้น มาริออนก็มา และเราเขียนบันทึกในสมุดประจำวันของเรา ระหว่างที่เรากำลังเขียนอยู่ สามิของฉัน อีริมา และเฮดวิก เฮเกอร์ กำลังสวดสายประคำด้วยกัน วันนีมาริอารู้สึกดีใจที่ฉันอีกครั้งด้วยอาการปวดแสบที่ฐานมือขวา ทุกครั้งที่ฉันพรมน้ำมันตลบอบอวลนั้นและถวายความเจ็บปวดเพื่อความรอดของวิญญาณ ความเจ็บปวดก็หายไป

4 พฤษภาคม 1992 – วันจันทร์

ระหว่างเวลา 10.00 ถึง 11.00 น. ฉันได้สวดภาวนาอย่างตั้งใจขณะนั่งอยู่บนเก้าอี้กันตแพทย์ที่คลินิก

12.00 น. ในห้องสวดของคลินิก:

หลังการสวดมนต์ ฉันได้สวดคำอธิษฐานฟาติมาและคำอธิษฐานอื่นๆ ด้วยความศรัทธาอย่างแรงกล้า

ฉันได้ถามพระผู้ช่วยให้รอด เพราะเมื่อวานนี้ฉันต้องทนทุกข์ทรมานมากในโบสถ์ เมื่อเด็กๆ กำลังเดินร่ำรอบแท่นบูชา

พระผู้ช่วยให้รอด: “เขียนไว้เถิด ลูกสาวของข้า นั่นไม่ใช่พฤติกรรมที่เหมาะสมรอบแท่นบูชา แท่นบูชานั้นคือแท่นบูชาแห่งการเสียสละ การกระทำเช่นนั้นจะทำให้พระสงฆ์นำเด็ก ๆ ห่างไกลจากความเคารพสักการะ”

ฉัน: “เมื่อวานบ้าย ฉันก็ไม่ชอบคำเทศนาที่เลกเซนเบิร์กเช่นกัน” พระผู้ช่วยให้รอด: “คำเทศนานั้นไม่สอดคล้องกับยุคสมัย”

ฉัน: “สิ่งที่ฉันได้ยินก็เพียงพอแล้วสำหรับฉัน” แล้วความเจ็บปวดก็มาเยือน

แล้วฉันก็ได้ยินพระผู้ช่วยให้รอดตรัสว่า:

“เขียนลงเถิด ลูกสาวของข้า –” ความเจ็บปวด – “เจ้าต้องไป –” ความเจ็บปวด – “เจ้าไม่รู้ว่าสิ่งที่จะเกิดขึ้นต่อไปคืออะไร ใช่ไหม?”

ฉัน: “พระเจ้าและพระผู้เป็นเจ้าของข้าพเจ้า,” –ความเจ็บปวด– “พระเจ้าผู้ยิ่งใหญ่ พระเจ้าผู้ศักดิ์สิทธิ์ ข้าพเจ้าต้องไปที่ใด?”

แต่ก่อนที่พระองค์จะบอกข้าพเจ้า ขอโปรดขจัดความกลัวของข้าพเจ้าและความกลัวต่อผู้คนออกไป

และโปรดประทานพระคุณให้ข้าพเจ้าได้ทำและปฏิบัติตามพระประสงค์ของพระองค์”

พระผู้ช่วยให้รอด: “เจ้าต้องไปหาแซนเซลเลอร์ โคห์ล เขาต้องเรียกร้องให้ประชาชนมาอธิษฐาน” ฉัน: “ถ้าเขาถามว่าทำไม ฉันจะตอบเขาอย่างไร?”

พระผู้ช่วยให้รอด: “บอกเขาว่าสงครามกำลังจะมาถึง”

ฉัน: “ฉันควรบอกเขาด้วยหรือไม่ว่าเบลเกรดและบันเซโวกจะถูกทำลาย?” พระผู้ช่วยให้รอด: “ใช่ จงเขียนมันลง;

คุณต้องบอกเขาอย่างนั้น.”

ฉัน: “พระผู้เป็นเจ้า แต่เรื่องนั้นเป็นเรื่องที่ร้ายแรงมาก” พระผู้ช่วยให้รอด: “ทำไปเถิด

ลูกสาวของข้า”

ฉัน: “ใช่ครับ พระเจ้า ฉันจะทำตาม พระเจ้า ขอให้พระประสงค์ของพระองค์สำเร็จ” ฉัน:

“เมื่อไหร่ฉันต้องไป?”

พระผู้ช่วยให้รอด: “ไปทันทีที่เธอทำได้.”

ฉัน: “พระเจ้าข้า เมื่อฉันไปพบเขา เขาจะฟังฉันไหม?” พระผู้ช่วยให้รอด: “ใช่ เขาจะฟังเธอ”

ฉัน: “ฉันจะทำนะ; โปรดประทานพระคุณและทุกสิ่งที่ฉันต้องการเพื่อกำหนดเรื่องนี้ด้วยนะ”

แล้วฉันได้ยินพระผู้ช่วยให้รอดตรัสว่า: “เราทรงรักลูกและขอบคุณลูก ลูกสาวของเรา จงไปอย่างสันติ”

โฮลเกอร์กำลังสวดมนต์อยู่ข้างๆ ฉันในโบสถ์ และสังเกตดูขณะที่ฉันเขียนมันลง

ฉันเล่าให้เขาฟังว่าพระผู้ช่วยให้รอดได้ขอให้ฉันทำอะไร และเขาให้ฉันโอเคทีเดียวว่าฉันอาจติดต่อกับนายกรัฐมนตรีได้อย่างไร

มีอารามนักบุญมารีอาในเมืองลุดวิกส์ฮาเฟิน; ลูกชายของเขาเองก็ไปเรียนที่นั่นด้วย จันคิดถึงคุณพ่อสเตฟานทันที แต่ท่านตอนนี้อยู่ใกล้เมืองโคโลญ; จันรู้เพียงว่าฟรีโดลินมีเบอร์โทรศัพทของท่าน หลังจากนั้น จันถามพระผู้ช่วยให้รอดว่านี่เป็นทางที่ถูกต้องหรือไม่ พระผู้ช่วยให้รอด: “ใช่ ลูกสาวของข้า นั่นก็เพียงพอแล้ว”

จัน: “จันต้องเขียนอะไรเพิ่มเติมอีกไหม หรือเป็นไปตามที่ท่านต้องการแล้ว?” พระผู้ช่วยให้รอด: “ลูกสาวของข้า นั่นคือสิ่งที่ควรทำ”

เวลาพักของจันจบลงแล้ว จันไม่ได้ออกไปสูดอากาศบริสุทธิ์ แต่กลับทำงานต่อทันที

เวลา 18.15 น. Fridolin ที่อยู่เมือง Landershofen ให้จันหมายเลขโทรศัพท์ของพ่อ Stefan ในเมืองโคโลญ: 0221—214535 – St Columba. จันลองโทรหาท่านสามครั้งด้วยหมายเลขนั้น แต่ไม่มีใครรับสาย

เวลา 18.40 น. มีคนหกคนจากเมืองพิร์มาเซนส์และพื้นที่รอบข้างมาพบผม เราไปร่วมกันที่เมืองมิงโกลส์ไฮม์สู่วิหารเซนต์โรซ และร่วมพิธีมิสซาที่นั่น

เนื่องจากที่เมืองโรกไม่มีพิธีมิสซา ผมบอกพวกเขาว่าเราทุกคนต้องถวายพิธีมิสซาเพือนายกรัฐมนตรีโคห์ลและครอบครัวของเขา

มีเจ็ดคนในหมู่เราที่ทำเช่นนั้น

เมื่อกลับถึงบ้าน ผมเข้าร่วมกลุ่มสวดมนต์ประมาณ 15 นาทีต่อมา ไม่เคยมีวันไหนที่มีคนมาสวดมนต์มากเท่าวันนี้มาก่อน คุณพ่อโซลเนอร์ ซึ่งขณะนั้นอยู่ที่โบสถ์โรคัส ก็ได้มาร่วมด้วย

เราสวดภาวนาอย่างมากมาย เมื่อจบลง ผู้ศรัทธาต่างจากไปด้วยความสุข พระคุณเจ้าในตอนแรกปฏิเสธที่จะให้พร จากนั้นท่านก็ถามผมหลายคำถาม; และเพียงหลังจากนั้นท่านจึงให้พรอันวิเศษแก่พวกเราทุกคน

หนึ่งในผู้ศรัทธาชื่อโทนี ซึ่งเกือบจะมาร่วมกลุ่มสวดมนต์ทุกครั้ง รู้สึกไม่พอใจและรู้สึกถูกดูหมิ่นเล็กน้อย เพราะเมื่อเราขอให้ท่านให้พร พระคุณเจ้าปฏิเสธในตอนแรก

ท่านกล่าวว่าพระแม่มารีได้ประทานพรให้เราแล้ว ผมจึงตอบว่า: “ใช่ครับ ผมเชื่ออย่างนั้น และมันเป็นความจริง”

แต่พระสงฆ์ก็ยังไม่ยอมให้พรแก่เรา แม้หลังจากที่จันได้ขอท่านอีกครั้งแล้ว

แล้วโทนีก็พูดว่า “ถ้าอย่างนั้น เขาก็ไม่ใช่พระสงฆ์ที่แท้จริง”

พระสงฆ์ถามว่าใครกำลังพูดจากด้านหลังนั้น เป็นนักบุญหรือไม่ เพราะโทนีนั่งอยู่บนบันไดที่นำไปสู่ชั้นบน เนื่องจากไม่มีที่นั่งเหลือแล้ว โทนีตอบว่า “ใช่ครับ นักบุญอันโทนี”

5 พฤษภาคม 1992 – วันอังคาร

10.00 น. ในห้องแพทย์:

หลังการสวดมนต์ จันได้รวมตัวกับพระผู้ช่วยให้รอด จันถามถึงพระสงฆ์ที่มาเยี่ยมกลุ่มสวดมนต์เมื่อเย็นวานนี้

พระผู้ช่วยให้รอด: “นั่นคือความล่อลวง”

ผม: “ท่านหมายความว่าอย่างไรเมื่อกล่าวถึง ‘การล่อลวง’? เพราะท่านกล่าวว่า การรับศีลมหาสนิทด้วยมือต้องถูกยกเล็ก และพระสงฆ์กล่าวว่าท่านต้องฟังคำสั่งของบรรดาพระสังฆราช”

พระผู้ช่วยให้รอด: “เจ้าต้องยึดมั่นในสิ่งที่เราดลใจให้เจ้า” จัน: “พระผู้ช่วยให้รอดของข้าพเจ้า มันไม่ชัดเจนเลย”

พระผู้ช่วยให้รอด: “คำพูดที่ข้าได้ดลใจให้เจ้าพูดนั้น เป็นคำพูดที่มีชีวิต” จัน: “นั่นหมายความว่าอย่างไร?”

พระผู้ช่วยให้รอด: “คำพูดเหล่านั้นจะคงอยู่ และไม่มีใครสามารถลบมันได้” ผม:

“บรรดาพระสังฆราชจะลบมันอย่างแน่นอน”

พระผู้ช่วยให้รอด: “แต่ไม่ใช่บรรดาพระสังฆราชที่อยู่ในพระคุณของพระเจ้า” จัน: “โทนีทำถูกแล้วหรือไม่?”

ผู้ช่วยให้รอด: “ข้าได้อนุญาตแล้ว”

ผม: “ผมจะเข้าใจเรื่องนี้ได้อย่างไรครับ ผู้ชี้แนะทางจิตวิญญาณของผม?”

พระผู้ช่วยให้รอด: “พระสงฆ์ต้องให้พรเสมอเมื่อถูกขอ”

ผมบอกเขาว่าผมไม่สามารถติดต่อพ่อสเตฟานทางโทรศัพท์ได้ ผู้ช่วยให้รอด: “เขียนจดหมายไปลูกสาวของจัน ไปที่วัดเถิด”

จัน: “นั่นอยู่ที่ไหนครับ ในลุดวิกส์ฮาเฟินหรือในอีอกเกอร์สไฮม์?” พระผู้ช่วยให้รอด: “ในอีอกเกอร์สไฮม์.”

พระผู้ช่วยให้รอด: “ที่นั่นเราจะพบพระสงฆ์ท่านหนึ่งที่จะช่วยเราติดต่อกับนายกรัฐมนตรี นายโคห์ล ได้อย่างรวดเร็วที่สุด”

จัน: “จันไม่ต้องผ่านทางลูกชายของนายกรัฐมนตรีก่อนหรือครับ?” พระผู้ช่วยให้รอด: “พึงพอใจดี”

จัน: “พระสงฆ์ท่านนั้นจะรู้หรือไม่ว่าจันกำลังมา?” พระผู้ช่วยให้รอด: “ใช่ เขาจะรู้”

ผม: “ผมควรไปที่นั่นเมื่อไหร่?” พระผู้ช่วยให้รอด:

“ไปวันนี้เลย”

ผม: “ผมควรบอกพระคุณเจ้าว่าทำไมผมต้องพบนายกรัฐมนตรีโคห์ล หรือควรเก็บไว้เป็นความลับ?”

ผู้ช่วยให้รอด: “บอกท่านว่าทำไมคุณต้องไปพบท่าน”

ผม: “พระเจ้าและพระเจ้าของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะทำตามที่ท่านได้ตรัสไว้ พระเจ้า ขอให้พระประสงค์ของพระองค์สำเร็จ แต่ข้าพเจ้าขอวิงวอนต่อพระองค์ พระเจ้าผู้ทรงเมตตา โปรดนำทางข้าพเจ้าเพื่อข้าพเจ้าจะไม่หลงทาง และโปรดประทานพระคุณให้ข้าพเจ้าได้ปฏิบัติตามพระประสงค์ของพระองค์”

แล้วจันก็เพิ่มว่า: “ไม่ว่าสิ่งที่จะเกิดขึ้นต่อไปจะเป็นอย่างไร จันก็วางไว้ในมือของพระเจ้า จันจะไม่กังวลเรื่องนั้น”

พระผู้ช่วยให้รอด: “ไม่ ลูกสาวของข้า เจ้าไม่ต้องกังวลเรื่องนั้น”

จันถามถึงสามีของจัน เพราะเมื่อวานนี้จันรู้สึกอีกครั้งว่าวิญญาณชั่วร้ายอยู่กับเขา จันถามว่าจันอาจเข้าใจผิดหรือไม่, หรือบางทีจันอาจเพียงแต่จินตนาการไปเอง

พระผู้ช่วยให้รอด: “มีวิญญาณชั่วอยู่รอบตัวคุณมากกว่าที่คุณคิด” จัน:

“จันต้องเผชิญกับการล่อลวงอยู่ตลอดเวลาเพราะเขา”

พระผู้ช่วยให้รอด: “ใช่ คุณต้องระมัดระวังอยู่เสมอ”

จัน: “พระเจ้า ข้าพเจ้าจะหลงทางหากไม่มีพระองค์”

พระผู้ช่วยให้รอด: “นั่นเป็นความจริง แต่กับข้าเจ้า เจ้าจะไม่หลงทางเลย”

จัน: “หลังจากถามคำถามมากมายแล้ว จันยังต้องเขียนอะไรเพิ่มเติมอีกไหมครับ?”

พระผู้ช่วยให้รอด: “ข้าขอบคุณเจ้า ลูกสาวของข้า ที่ได้ถามข้า จงไปอย่างสงบสุข ลูกสาวที่รักของข้า”

12.15 น. ในโบสถ์:

ก่อนที่จันจะเข้าโบสถ์ จันรู้สึกสับสน จันคิดว่าตัวเองเขียนอะไรผิดไป ว่าอารามนั้นอยู่ที่ลุดวิกส์ฮาเฟิน จันรู้สึกสับสนเล็กน้อย เพราะพระผู้ช่วยให้รอดได้บอกจันว่ามันอยู่ที่อีอกเกอร์สไฮม์

เมื่อจันเข้าโบสถ์ โฮลเกอร์ก็เข้ามาอธิษฐานพร้อมกันในเวลาเดียวกัน

ผมบอกเขาว่าผมต้องไปถามพระผู้ช่วยให้รอดอีกครั้งเกี่ยวกับเรื่องหนึ่งที่ผมยังไม่เข้าใจ แล้วผมก็ถามเขาว่าเขาารู้แน่ชัดว่าวัดนั้นอยู่ตรงไหน เขาตอบว่า: “อยู่ที่ Oggersheim.”

จากนั้นผมก็บอกว่าผมไม่จำเป็นต้องถามพระผู้ช่วยให้รอดอีกแล้ว ดังนั้นความสับสนนี้จึงเกิดจากวิญญาณชั่วเท่านั้น

ซึ่งมันมักพยายามกระชากให้ผมเชื่อในสิ่งที่ตรงกันข้ามกับสิ่งที่พระผู้ช่วยให้รอดบอกผม

ผมได้อธิษฐานสั้นๆ และรวมตัวกับพระผู้ช่วยให้รอด

จันถามพระผู้ช่วยให้รอด เพราะจันมักรู้สึกถึงความเจ็บแสบที่หลังมือขวา เหมือนถูกมัดคมบด

พระผู้ช่วยให้รอด: “เขียนลงเถิด ลูกสาวของข้า วิญญาณชั่วร้ายกำลังพยายาม—หากเจ้าอนุญาต—ที่จะประทับรอยแผลศักดิ์สิทธิ์ลงบนตัวเจ้า แต่นั่นไม่ใช่พระประสงค์ของข้า”

จัน: “ทำไมมันถึงทำอย่างนั้น?”

พระผู้ช่วยให้รอด: “เพื่อให้ลูกยอมจำนนต่อสิ่งที่เราบ้นดาลใจให้ลูกได้เร็วขึ้น” จัน:

“แต่ความเจ็บปวดนั้นไม่สบายใจเลย จันควรทำอย่างไรดี?” พระผู้ช่วยให้รอด:

“ลูกได้ทำสิ่งที่ถูกต้องมาตลอดแล้ว ลูกเอ๋ย จงอธิษฐานอย่างมากมาย”

ฉันท: “พระเจ้าและพระผู้เป็นเจ้าของฉันท ข้าพเจ้าได้บอกคุณพ่อโยอาคิมแล้วว่า ข้าพเจ้าต้องไปพบคุณโคห์ล”

พระผู้ช่วยให้รอด: “ท่านจะโทรหาคุณเอง”

ผม: “ดังนั้นผมต้องรอกว่าท่านจะโทรมาใช่ไหม?” พระผู้ช่วยให้รอด: “ใช่ รออยู่”

ผม: “ผมต้องพูดอะไรอีกไหมครับ?” พระผู้ช่วยให้รอด:

“สิ่งที่ผมได้บอกคุณแล้ว” ผม: “สงครามกำลังจะมาถึง”

พระผู้ช่วยให้รอด: “ใช่ สงครามนั้นจะมาถึงในไม่ช้า”

ฉันท: “และท่านกล่าวว่าเขากำลังเรียกประชาชนให้มาอธิษฐาน” พระผู้ช่วยให้รอด: “ใช่ เขาต้องทำอย่างนั้น”

ผู้ช่วยให้รอด: “เขียนลงเถิด ลูกสาวของข้า เจ้ากำลังอยู่ในอันตรายอย่างยิ่งยวด อันตรายนั้นมาจากทางรัสเซีย”

ฉันท: “ ‘คุณ’ คือใคร?”

ผู้ช่วยให้รอด: “ประชาชนในยุโรป”

ฉันท: “ฉันทได้ยินจากท่านว่า มีเพียงเยอรมนีเท่านั้นที่อยู่ในอันตรายเพราะสงครามนี้” พระผู้ช่วยให้รอด: “ทุกคนล้วนอยู่ในอันตราย”

ฉันท: “โอ้ พระเจ้าของฉันท ฉันทเขียนสิ่งนี้ไม่ได้เลย มันซับซ้อนเกินไปสำหรับฉันท พระเจ้าของฉันทและพระผู้เป็นเจ้าของฉันท

ฉันทจะได้รับนัดจากพ่อโยอาคิม เพื่อที่ฉันทจะได้พูดคุยกับนายกรัฐมนตรี นายโคห์ลหรือไม่?”

ผู้ช่วยให้รอด: “เขียนไปเถิด ลูกสาวของข้า; พระบิดาจะจัดนัดหมายให้เจ้า เพื่อเจ้าจะได้ไปพบนายกรัฐมนตรี นายโคห์ล”

ฉันท: “ค่ะ พระเจ้า ข้าเข้าใจแล้ว พระเจ้า ขอให้พระประสงค์ของพระองค์สำเร็จ”

ฉันท: “พระเจ้าและพระเจ้าของฉันท ฉันทรักพระองค์มาก และฉันทพร้อมที่จะทำทุกอย่างที่พระองค์สั่งให้ทำ”

พระผู้ช่วยให้รอด: “ลูกสาวของข้า วันนี้พอแล้ว ไปด้วยความสันติ”

ในช่วงบ่าย ประมาณเวลา 3.00 น. ฉันทได้อ่านข้อความจากเมดจูโกเรีย วันที่ 25 เมษายน 1992 จากราชินีแห่งสันติภาพ เป็นครั้งแรก

ฉันทรู้สึกประหลาดใจอย่างยิ่ง ข้อความนั้นสร้างความประทับใจให้ฉันทอย่างลึกซึ้ง ฉันทต้องเขียนส่วนสุดท้ายนี้ลง:

“เมดจูโกเรียเป็นเครื่องหมายสำหรับทุกคน และเป็นคำเรียกให้ท่านทั้งหลายอธิษฐานและใช้ชีวิตในวันแห่งพระคุณที่พระเจ้าประทานให้ ดังนั้น ลูกๆ ที่รัก จงรับคำเรียกนี้ให้จริงจัง”

ในช่วงเย็น ผมไปที่โบสถ์เซนต์โรสในเมืองมิงโกลส์โฮม ผมไปรับการสารภาพบาปที่นั่น

และถวายศีลมหาสนิทเพื่อความตั้งใจหลายประการ

7 พฤษภาคม 1992 – วันพฤหัสบดี

ผมไม่ชอบพิธีมิสซาที่พระสงฆ์ในเมืองมิงโกลส์โฮมจัดขึ้น บางสิ่งขัดแย้งกับความเชื่อที่แท้จริง ดังนั้น ผมจึงถามพระผู้ช่วยให้รอดว่า:

พระผู้ช่วยให้รอด: “ลูกสาวของพ่อ จงเขียนสิ่งนี้ไว้: จงระมัดระวังพระสงฆ์ประเภทนั้น” ฉันท: “พ่อที่รัก คำว่า

‘พระสงฆ์ประเภทนั้น’ หมายความว่าอย่างไรคะ?” พระผู้ช่วยให้รอด: “คือผู้ที่บิดเบือนคำสอนของพระสันตะปาปา”

พระผู้ช่วยให้รอด: “ลูกสาวของพ่อ จงเขียนสิ่งนี้ไว้: พระสงฆ์ต้องเชื่อฟังพระสันตะปาปา” ฉันท:

“ฉันทจะได้พูดคุยกับคุณพ่อโฮลเนอร์อีกครั้งที่คลินิกโรคส์หรือไม่?” พระผู้ช่วยให้รอด: “ใช่ ลูกจะได้สนทนากันอีกครั้งกับท่าน”

พระผู้ช่วยให้รอด: “ลูกสาวของพ่อ จงซื้อสัตย์ต่อพ่อ จงยึดมั่นในสิ่งที่พ่อได้ดูแลให้ลูก”

ฉันทไม่สามารถเขียนลงได้ทุกสิ่งที่ฉันทอธิษฐานและขอจากพระผู้ช่วยให้รอด แต่ฉันทรู้ว่าฉันทอธิษฐานอย่างมากด้วยว่า

พระผู้ช่วยให้รอดจะประทานความเชื่อเช่นนั้นให้ฉันท เช่น เมื่อเปิดโตรเดินบนน้ำ และพระผู้ช่วยให้รอดยืนบนน้ำหันหน้ามาทางเขา

ฉันทได้บอกพระผู้ช่วยให้รอดว่า ฉันทไม่ต้องการจะจมลงในน้ำเมื่อถูกความสงสัยครอบงำ

ฉันทต้องการมีความเชื่อมั่นจนสามารถเดินบนน้ำมาหาพระองค์ได้

พระผู้ช่วยให้รอด: “เขียนสิ่งนี้ลงไว้เถิด ลูกสาวของข้า; ข้าจะประทานความเชื่อที่มีชีวิตให้แก่เจ้า” ฉันท:

“ฉันทต้องเขียนสิ่งนี้ลงไว้หรือคะ?”

พระผู้ช่วยให้รอด: “ใช่。”

พระผู้ช่วยให้รอดตรัสต่อว่า: “ความเชื่อนี้คือของขวัญที่ข้ามอบให้แก่เจ้า”

ฉันท: “พระเจ้าข้า แต่สิ่งนั้นคือของขวัญที่พิเศษที่สุดที่ข้าพเจ้าเคยปรารถนาได้

ฉันทไม่สามารถขอบคุณท่านได้พอสำหรับสิ่งนี้ แต่พระเจ้า ท่านคงคาดหวังสิ่งที่ยิ่งใหญ่จากฉันท หากท่านให้ฉันทสิ่งเช่นนี้ใช่ไหม?”

พระผู้ช่วยให้รอด: “ใช่แล้ว ลูกสาวของข้า ข้าจะยังคงขอสิ่งนี้จากเจ้า”

ฉันท: “พระผู้เป็นเจ้าและพระเจ้าของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าก็พร้อมที่จะทำทุกสิ่งที่ท่านขอ ข้าแต่พระผู้เป็นเจ้า ขอให้พระประสงค์ของพระองค์สำเร็จ”

ฉันทบอกพระผู้ช่วยให้รอดว่าฉันทต้องไปทำงานแล้ว พระผู้ช่วยให้รอด: “มาหาฉันทที่หลัง แล้วถามฉันท”

12.15 – 1.00 น. ในห้องสวดของคลินิก:

ฉันทได้อธิษฐานแล้วจึงรวมตัวกับพระผู้ช่วยให้รอด ฉันท: “ความเชื่อที่มีชีวิตคืออะไร?”

พระผู้ช่วยให้รอด: “เขียนลงเถิด ลูกสาวของข้า เจ้ามีข้า และข้าคือความเชื่อของเจ้า” ฉันท: “นั่นช่างงดงามเหลือเกิน

ข้าขอบพระคุณด้วยสุดหัวใจ”

ฉันท: “พระเจ้าแห่งพระเจ้าทั้งหลาย พระบิดาผู้เปี่ยมด้วยความรักของข้าพระองค์ พระองค์ทรงขออะไรจากข้าพระองค์?

ฉันทรู้ว่าท่านไม่ขอสิ่งใดที่เป็นไปไม่ได้ และฉันทจะเขียนมันลงด้วยความยินดีหากท่านต้องการ”

พระผู้ช่วยให้รอด: “เขียนลงไปเถิด ลูกสาวของข้า ข้าขอชีวิตของเจ้า” ข้า: “พระเจ้าของข้า พระผู้เป็นเจ้า

พระเยซูของข้า ข้ามอบชีวิตนี้ให้พระองค์”

ฉันท: “ทำไมท่านจึงขอชีวิตฉันท? ฉันทได้มอบมันให้ท่านแล้ว” พระผู้ช่วยให้รอด: “ลูกได้มอบมันให้เราแล้ว

แต่เรายังไม่ได้ขอมันจากลูก”

ฉันท: “พระเจ้าของฉันทและพระผู้เป็นเจ้าของฉันท ฉันทไม่ต้องการถามท่านอีกแล้วในตอนนี; เรื่อนี้ยากที่จะเข้าใจ

โปรดบอกฉันทหากมีอะไรที่ฉันทจำเป็นต้องรู้เกี่ยวกับเรื่องนี้”

พระผู้ช่วยให้รอด: “เราคือชีวิตของเจ้า จงเขียนลงเถิด ลูกสาวของเรา” ฉันท:

“พระเจ้าและพระผู้เป็นเจ้าของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าควรเขียนอะไรดี?” พระผู้ช่วยให้รอด:

“เราเป็นผู้กำหนดชีวิตของเจ้า”

ฉันท: “ใช่ครับ พระเจ้า ขอให้เป็นไปตามพระประสงค์ของพระองค์ ฉันทไม่มีความหมายอะไรต่อพระองค์

และพระองค์สามารถมีฉันทได้เพียงผ่านทางพระแม่มาธิผู้ศักดิ์สิทธิ์เท่านั้น”

พระผู้ช่วยให้รอด: “ใช่แล้ว ลูกสาวของข้า สิ่งนั้นทำให้ข้าพอใจ” พระผู้ช่วยให้รอด:

“ลูกสาวที่รักของข้า จงไปอย่างสันติ”

ในช่วงเย็น ฉันทได้เข้าร่วมพิธีมิสซาที่โบสถ์เซนต์โรสในเมืองมิงโกลส์ไฮม์

ฉันทได้ถวายศีลมหาสนิทเพื่อวิญญาณผู้ยากไร้

8 พฤษภาคม 1992 – วันศุกร์

10.00 น. ในห้องแพทย์:

หลังการสวดมนต์ ฉันทได้รวมจิตกับพระผู้ช่วยให้รอดและถามว่า:

“เมื่อวานท่านกล่าวว่า ‘ข้าเป็นผู้กำหนดชีวิตของลูก’; ท่านสามารถอธิบายเพิ่มเติมเกี่ยวกับเรื่องนั้นได้ไหมคะ หากท่านต้องการ?”

พระผู้ช่วยให้รอด: “ทุกสิ่งที่คุณทำคืองานของข้า”

13.00 น. ในโบสถ์ของคลินิก:

พระผู้ช่วยให้รอด: “เขียนสิ่งนี้ลงไว้เถิด ลูกสาวของข้า”

ฉันท: “ค่ะ พระเจ้า ฉันทจะเขียนลงไว้ พระเจ้า ขอให้พระประสงค์ของพระองค์เป็นไปตามที่พระองค์ทรงประสงค์”

พระผู้ช่วยให้รอด: “เจ้าต้องไปหาพระบิดา ที่เมืองอีอากเกอร์สไฮม์”

ฉันท: “หรืออาจไปหาพระบิดาอีกองค์หนึ่ง?” พระผู้ช่วยให้รอด: “ไป

Oggersheim ไปหาพระบิดา”

ฉันท: “ฉันทอยากไปเรเนสบวร์กก่อน ไปหาพ่อเกบฮาร์ด” พระผู้ช่วยให้รอด: “ไปหาพ่อที่อีอากเกอร์สไฮม์ก่อน”

ผม: “ท่านบอกว่าท่านจะโทรหาผม” พระผู้ช่วยให้รอด: “ใช่ เขาจะโทรมา”

ผม: “ตอนนี้คำถามที่เหลืออยู่คือ เมื่อไหร่?” พระผู้ช่วยให้รอด:

“สุดสัปดาห์นี้”

ผม: “พระเจ้าและพระผู้เป็นเจ้าของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะไป พระเจ้า ขอให้เป็นไปตามพระประสงค์ของพระองค์” ผม:

“ข้าพเจ้าต้องเขียนอะไรเพิ่มเติมอีกไหม?”

พระผู้ช่วยให้รอด: “ลูกสาวของข้า จงถามข้าอีกครั้งในภายหลัง”

เมื่อฉันมองนาฬิกาที่แขวนอยู่ในห้องโถงด้านนอกโบสถ์ ฉันจึงตระหนักว่าเวลาพักกลางวันของฉันได้ล่วงเลยไปครึ่งชั่วโมงแล้ว เวลาผ่านไปอย่างรวดเร็วมากเมื่อได้รวมเป็นหนึ่งเดียวกับพระผู้ช่วยให้รอด

15.30 น.:

ฉัน: “พระเจ้าและพระผู้เป็นเจ้าของฉัน เมื่อฉันไปพบท่านเหล่านั้น ท่านจะเชื่อฉันหรือไม่?” พระผู้ช่วยให้รอด: “ไม่ ลูกสาวของข้า พวกเขากำลังสงสัยอยู่”

ฉัน: “ทำไมฉันต้องไปพบท่านๆ หากท่านๆ กำลังสงสัย? ฉันไม่เข้าใจเรื่องนั้นเลย.” พระผู้ช่วยให้รอด: “ลูกสาวของข้าพเจ้า ท่านๆ ไม่มีใจที่เปิดกว้างเหมือนลูกสาวของข้าพเจ้า ซึ่งสามารถฟังข้าพเจ้าได้ ลูกสาวของข้าพเจ้า จงฟังเสียงของข้าพเจ้าให้ดี”

ฉัน: “พระเจ้าและพระผู้เป็นเจ้าของข้าพเจ้า ไม่ว่าข้าพเจ้าจะพูดอะไรกับพระสงฆ์ ข้าพเจ้าก็วางใจในพระหัตถ์ของพระองค์”

พระผู้ช่วยให้รอด: “ใช่แล้ว ลูกสาวของข้า นั่นถูกต้อง”

ฉัน: “ฉันจะได้อะไรจากการพูดกับพระสงฆ์?”

พระผู้ช่วยให้รอด: “เพื่อให้ลูกได้พบกับนายกรัฐมนตรีเฮลมุท โคห์ล (Helmut Kohl) ให้เร็วที่สุดเท่าที่จะทำได้” ฉัน:

“พระผู้ช่วยให้รอดที่รัก ข้าควรเขียนอะไรเพิ่มเติมอีกหรือไม่ หรือเพียงพอเท่านี้ก็พอแล้ว?”

พระผู้ช่วยให้รอด: “เขียนลงไปเถิด ลูกสาวของข้า; เจ้าจะบอกกับบรรดาพระบิดาว่า ข้าจริงจังเกี่ยวกับสงครามนี้ ลูกสาวของข้า จงซื่อสัตย์ต่อข้าต่อไป จงไปอย่างสันติ”

9 พฤษภาคม 1992 — วันเสาร์

เวลา 7.15 น. ที่พิธีมิสซาในเมืองวาเลาเซล

หลังจากนั้น ฉันอยู่กับมารีออนจนถึงเวลา 1.00 น. และเราเขียนบันทึกในสมุดบันทึกของเรา จากเวลา 4.15 น. ถึง

5.30 น. ฉันได้สวดภาวนาในโบสถ์ที่เมืองโรก

ตอนเย็น ปีศาจโจมตีฉันอย่างรุนแรง โดยเฉพาะผ่านทางสามีของฉัน ฉันต้องสวดภาวนาอย่างหนักอีกครั้ง แล้วความสงบก็กลับมา

10 พฤษภาคม 1992 — วันอาทิตย์

ฉันได้สวดมนต์ก่อนพิธีมิสซาใหญ่

เวลา 10.00 น. มีพิธีมิสซาใหญ่ที่เมืองโรก ซึ่งฉันได้เข้าร่วม

ประมาณเวลา 14.30 น. ฉันรู้สึกทุกข์ทรมาน ฉันต้องการสวดภาวนาประมาณ 30 นาที แต่ทำไม่ได้ ฉันนอนอยู่บนโซฟา

แล้วฉันได้วิงวอนขอความช่วยเหลือจากพระผู้ช่วยให้รอด จากนั้นฉันได้ยืนยันว่า: “ไปเถิด ลูกสาวของข้า ทำตามที่ข้าบอก สวดสวดประจำคำแห่งความเศร้าโศก”

ฉันรู้สึกมีพลังขึ้นมากทันที และได้สวดสวดประจำคำสองชุดพร้อมบทสวดที่บันทึกไว้ ประมาณเวลา 4.50 น. ฉันได้รวมจิตกับพระผู้ช่วยให้รอด

ฉัน: “ท่านบอกว่ามันจะดัง” พระผู้ช่วยให้รอด: “ฉันได้กล่าวไว้แล้ว”

ฉัน: “ท่านคือ ‘ฉัน’ หรือ?”

พระผู้ช่วยให้รอด: “พระเยซูของลูก ลูกเอ๋ย ซาตานมีอำนาจเหนือวัดนี้ รอจนกว่าพ่อจะบอกลูกว่าสิ่งที่จะเกิดขึ้นต่อไปคืออะไร คุณพ่อโยอาคิมจะติดต่อมาเอง จงสวดภาวนาเพื่อพวกเขาต่อไป ลูกเอ๋ย”

การสวดภาวนาแด่พระแม่มาเรียในยามเย็น

11 พฤษภาคม 1992 – วันจันทร์

เวลาเที่ยงวันในโบสถ์ เวลา 12.00:

ฉันอยากรู้ว่าฉันได้ยืนยันข่าวพิศเกี่ยวกับสงครามในเซอร์เบียหรือไม่ พระผู้ช่วยให้รอด: “เขียนสิ่งนี้ลงไว้ ลูกสาวของข้า:

สงครามในเซอร์เบียจะเกิดขึ้น และเบลเกรดกับพื้นที่รอบข้างจะถูกทำลาย”

จากนั้นฉันอยากรู้ว่ามารีย์ได้แทรกแซงเรื่องแม่สามีของฉันหรือไม่ ฉันอยากตรวจสอบเรื่องนี้อีกครั้ง จึงถามพระผู้ช่วยให้รอด

พระผู้ช่วยให้รอด: “ลูกสาวของแม่ แม่สามีของลูกจะจากไปในเดือนนี้”

พระผู้ช่วยให้รอด: “พ่อโยอาคิมจะเรียกเจ้า; จงเตรียมตัวไว้”

พระผู้ช่วยให้รอด: “เขียนลงเถิด ลูกสาวของข้า ข้าต้องการลงโทษมาสู่โลกนี้” ข้าถาม: “ท่านคือใคร ‘ข้า’?”

พระผู้ช่วยให้รอด: “เขียนลงเถิด ลูกสาวของข้า ข้าคือพระเจ้าตรีเอกานุภาพ พระเจ้าพระบิดา พระเจ้าพระบุตร และพระเจ้าพระวิญญาณบริสุทธิ์”

ฉัน: “พระเจ้าและพระผู้เป็นเจ้าของข้าพระองค์ ท่านจะบรรลู่อะไรด้วยสิ่งนี้?” (ด้วยการลงโทษ) พระผู้ช่วยให้รอด:

“วิญญาณที่ซื่อสัตย์ต่อเรา”

ฉัน: “ยังมีอะไรอีกที่ฉันต้องเขียนลงไหม?”

พระผู้ช่วยให้รอด: “ลูกสาวของพ่อ พ่อแล้ว ไปด้วยความสันติ”

มีผู้คนจำนวนมากมาร่วมกลุ่มสวดภาวนา คุณพ่อเบอร์ทอลด์จากเมืองวาเลาเซลได้ให้พรมิสซาครั้งแรกแก่ทุกคนเป็นรายบุคคล รวมถึงการให้พรด้วยการสวดภาวนาของเราใช้เวลาเพียงกว่าสามชั่วโมงเล็กน้อย ขอขอบคุณพระเจ้าสำหรับพรที่ไม่คาดคิดนี้

12 พฤษภาคม 1992 – วันอังคาร

ห้องตรวจแพทย์:

ฉันถามพระผู้ช่วยให้รอดอีกครั้งเกี่ยวกับการลงโทษ

พระผู้ช่วยให้รอด: “การลงโทษเป็นสิ่งจำเป็น เพื่อให้ผู้คนได้รู้ว่าตนเองเป็นลูกของพ่อผู้ใด เพราะพวกเขาต้องเลือกพ่อผู้หนึ่ง”

ผมมีงานต้องทำมากมาย และมาถึงโบสถ์ได้เพียงเวลา 15.00 น.

ฉันถามพระผู้ช่วยให้รอดว่าฉันควรไปพบคุณพ่อโซลเนอร์ที่มิ้งโกลส์ไฮม์หรือไม่ เพราะท่านป่วยกะทันหัน

พระผู้ช่วยให้รอด: “ไปเถิด ลูกสาวของข้า ไปหาท่านเถิด” ข้า:

“ข้าควรพูดอะไรดี?”

พระผู้ช่วยให้รอด: “ลูกสาวของข้า จงเขียนมันลง เขาต้องทำสิ่งที่ข้าก็ขอจากคุณบตีเอนซ์เช่นกัน

บอกเขาว่าเขายำความสุขอันยิ่งใหญ่มาให้ข้าด้วยการทำเช่นนั้น” ข้า: “ค่ะ พระเจ้าและพระผู้ช่วยให้รอดของข้า

ข้าจะนำเรื่องนี้ไปบอกเขา”

พระผู้ช่วยให้รอด: “ข้าพเจ้ารักเจ้า ลูกสาวของข้า; ไปด้วยความสันติ”

วันนี้เป็นวันเกิดของสามิฉัน

ฉันได้เข้าร่วมพิธีมิสซาคาโบสถ์ในเมืองโรก

ลูกชายของฉันได้รับการผ่าตัดที่สตุตการ์ตวันนี้ เป็นกรณีฉุกเฉิน มีเรากังหมัดเจ็ดคน

และเราได้ร่วมกันอธิษฐานเพื่อเขา

13 พฤษภาคม 1992 – วันพุธ

12.00 น. ในห้องสวด:

พระผู้ช่วยให้รอด: “เขียนลงเถิด ลูกสาวของข้า”

ฉัน: “ค่ะ พระเจ้า ข้าพเจ้าจะเขียนลง” พระผู้ช่วยให้รอด:

“ลูกชายของเจ้าจะปลอดภัย” หลังจากนั้นสักพัก:

พระผู้ช่วยให้รอด: “เขียนลงเถิด ลูกสาวของข้า สโลว์ทียากำลังอยู่ในอันตราย ความอันตรายนั้นอยู่ใกล้มากแล้ว

สงครามจากรัสเซียจะมาถึงสโลว์ทียา”

พระผู้ช่วยให้รอด: “เขียนลงเถิด ลูกสาวของข้า” ฉัน: “ค่ะ

พระเจ้าและพระผู้เป็นเจ้าของข้า” พระผู้ช่วยให้รอด:

“ไปเถิด”

- มีแต่ความเจ็บปวดและความสงบ ฉัน:

“ฉันควรไปหาใครดีคะ?” พระผู้ช่วยให้รอด:

“ไปหาพ่อโยอาคิม”

ฉัน: “ท่านยังไม่ได้เรียกฉันมาเลย ทำไมท่านยังไม่เรียกฉันมา? ท่านรู้ดีใช่ไหม พระเจ้าและพระผู้เป็นเจ้าของฉัน

พระเยซูที่รักและผู้นำทางจิตวิญญาณของฉัน?”

ฉัน: “แต่หากท่านคือพระเจ้าที่รักของฉัน ก็โปรดบอกฉันว่า: ‘Viva Jesu und Maria’.” พระผู้ช่วยให้รอด: “เขียนลงไว้: ‘Viva Jesu und Maria’.”

ฉัน: “ทำไมพ่อโยอาคิมไม่โทรมา?” พระผู้ช่วยให้รอด: “เพราะเขาขาดความเชื่อที่มีชีวิต”

พระผู้ช่วยให้รอด: “ลูกสาวของข้า เจ้าไม่รู้ว่าวันพรุ่งนี้เจ้าจะเป็นอย่างไร” จัน: “ได้ค่ะ แล้วฉันควรไปพบพ่อเมื่อไหร่?”

พระผู้ช่วยให้รอด: “ไปวันนี้เลย”

จัน: “พ่อโยอาคิมจะอยู่ที่นั่นเมื่อฉันถึงไหม?” พระผู้ช่วยให้รอด: “ใช่ ลูกสาวของข้า เขาจะอยู่ที่นั่น”

จัน: “พระเจ้าและพระผู้เป็นเจ้าของฉัน ท่านจะยังพูดกับฉันอยู่ไหม?” พระผู้ช่วยให้รอด: “ใช่ เขาจะพูดกับเธอ”

จัน: “ฉันควรพูดอะไรกับท่านดี?”

ผู้ช่วยให้รอด: “บอกท่านว่าฉันจริงจังเรื่องสงครามนี้ และท่านต้องรับผิดชอบให้ท่านติดต่อกับนายกรัฐมนตรี นายโคห์ล เพื่อที่ท่าน

”

จัน: “ทำไมต้องเร่งด่วน?”

ผู้ช่วยให้รอด: “น้ำหนักของบาปนั้นหนักหน่วงจนเกินจะรับไหว” จัน:

“แล้วถ้าเขาบอกว่าการไม่ได้ล่ะ?”

ผู้ช่วยให้รอด: “ถ้าอย่างนั้น ลูกสาวของข้า เจ้าก็ได้ทำหน้าที่ของเจ้าแล้ว”

จัน: “พระเจ้าและพระผู้เป็นเจ้าของข้าพเจ้า ผู้ชี้นำทางจิตวิญญาณของข้าพเจ้า แต่ท่านก็รู้ล่วงหน้าแล้วว่าเราจะทำเช่นนั้นหรือไม่”

จัน: “และท่านก็กล่าวว่าสงครามนี้ไม่อาจหยุดยั้งได้อีกแล้ว สงครามกำลังจะมาถึง แล้วทำไมฉันต้องไปหาเขา?”

ผู้ช่วยให้รอด: “เขียนลงไปเถิด ลูกสาวของข้า วิญญาณที่สังกัดข้าต้องได้รับการช่วยกู้” จัน: “ผู้ช่วยให้รอดที่รัก

ท่านสามารถให้ฉันสัญญาณที่มาจากท่าน และแสดงว่าท่านได้ส่งฉันมาได้ไหม?”

พระผู้ช่วยให้รอด: “ใช่แล้ว ลูกสาวของข้า ข้าจะให้เจ้า” จัน:

“แล้วมันจะเป็นอะไรคะ?”

พระผู้ช่วยให้รอด: “เขียนลงไปเถิด ลูกสาวของข้า พระบิดาโยอาคิมจะให้สิ่งหนึ่งแก่เจ้า ซึ่งจะทำให้เจ้าประหลาดใจ”

จัน: “เพื่อสิ่งที่ดีขึ้นหรือเพื่อสิ่งที่แย่ลง?” พระผู้ช่วยให้รอด: “เพื่อสิ่งที่ดีขึ้น.”

จัน: “พระเจ้าและพระเจ้าของฉัน ข้าพเจ้าจะไปพบพ่อโยอาคิม พระเจ้า ขอให้เป็นไปตามพระประสงค์ของพระองค์”

จันอยู่ที่เมืองอ็อกเกอร์สโฮล์มกับเวเรนา มันเหมือนกับเธอเคยไปเยี่ยมดิน เอนซ์ ที่เมืองวีลโลซ เมื่อจันรออยู่ด้านนอกวัด

มีชายคนหนึ่งที่ถูกวิญญาณชั่วร้ายเข้าสิงยืนอยู่ตรงหน้าเขาอยากฉีกจันเป็นชิ้นๆ

ต้องรอจนครบสามทศวรรษของบทสวดลูกประคำ ประตูจึงเปิดออก

ผมบอกว่าผมต้องการพูดคุยกับพ่อโยอาคิม ก่อนอื่น มีพระสงฆ์อีกท่านหนึ่งออกมา ผมจึงอธิบายให้เขาฟังว่าพระผู้ช่วยให้รอดทรงประสงค์อะไร

พ่อโยอาคิมมาถึง และเราพูดคุยกัน สุดท้าย พ่อโยอาคิมกล่าวว่าท่านจะพยายามจัดให้ผมได้พบกับนายคอส ด้วยความช่วยเหลือของตำรวจ

ผมออกจากวัดเมื่อเวลา 18.40 น.

เมื่อเวลา 19.25 น. ผมก็ถึงโบสถ์เซนต์โรซในมืองมิงโกลส์โฮล์มแล้ว ที่นั่นผมได้เข้าร่วมพิธีมิสซา เพราะในเมืองอ็อกเกอร์สโฮล์มไม่มีพิธีมิสซาอีกแล้ว

เวลา 21.30 น. เอรึคมาพบผมและบอกผมว่า บาทหลวงโซลเนอร์ ผู้เป็นมิชชันนารี ซึ่ง

ซึ่งขณะนั้นกำลังป่วย ได้ถามผมถึงสองครั้งขณะที่อยู่กับผมในกลุ่มสวดภาวนาว่า เขาได้มาอยู่ที่ไหนกันแน่

ท่านได้กลับไประหว่างการสวดภาวนาในกลุ่มสวดภาวนา ในคืนนั้น

เรายังได้สวดบทภาวนาของพระแม่มาเรียผู้ศักดิ์สิทธิ์ด้วย

14 พฤษภาคม 1992 – วันพฤหัสบดี

จันถามเกี่ยวกับชายที่ยืนอยู่ข้างวัดเมื่อวานนี้ พระผู้ช่วยให้รอด: “ใช่ ลูกสาวของข้า

มันคือวิญญาณที่ไม่บริสุทธิ์”

พระผู้ช่วยให้รอด: “ลูกสาวของพ่อ จงเขียนสิ่งนี้ลงไว้เถิด พระบิดาทิ้งหลายจะดำเนินการตามที่พ่อได้แนะนำแก่คุณพ่อโยอาคิมเกี่ยวกับลูก”

จัน: “แล้วฉันจะได้พูดคุยกับนายกรัฐมนตรี นายโคห์ลหรือไม่?”

ไบโอสต์ที่เมืองโรต หลังจากรับศีลมหาสนิท:

พระผู้ช่วยให้รอด: “ไปเกิด ลูกสาวของข้า ไปหาท่านนั้น”

ประมาณเวลา 19.45 น. ฉันอยู่กับพ่อวอกท์ ฉันเล่าให้เขาฟังว่าพระผู้ช่วยให้รอดได้พูดกับฉันอย่างไร พ่อวอกท์ถามฉันว่าฉันต้องเขียนมันลงหรือไม่
ฉัน: “ท่านต้องจัดพิธีมิสซาหรือไม่?”

บาทหลวงวอกท์: “นั่นคือพันธกิจของข้าพเจ้า” ฉัน:

“สำหรับฉัน นั่นคือพระประสงค์ของพระเจ้า”

บาทหลวงวอกท์ถามว่าพระผู้ช่วยให้รอดได้ตรัสว่าฉันต้องเขียนมันลงหรือไม่

ผมบอกท่านว่า: “ใช่ครับ ทุกอย่างอยู่ในสมุดบันทึกแล้ว แต่พวกเขาไม่ต้องการให้ผมอ่านให้พวกเขาฟัง” บาทหลวงวอกท์กล่าวว่า:

“ท่านอาจจะขบอะไรบางอย่างกับผมด้วย”

แล้วท่านก็ถามผมว่าผมไปพบคนบัดแล้วหรือยัง ผมตอบว่า: “ใช่ครับ

เขาพูดโกหกอีกแล้วหรือครับ?”

บาทหลวงวอกท์หัวเราะ

แล้วผมก็เล่าให้เขาฟังว่าเกิดอะไรขึ้นเมื่อผมไปพบคนบัดเอนซ์ บาทหลวงวอกท์ฟังอย่างตั้งใจ

ผมรู้สึกเหมือนว่าผมไปพบบาทหลวงวอกท์อีกครั้งโดยเปล่าประโยชน์

ผมเชื่อว่ามีความจริงบางอย่างซ่อนอยู่เบื้องหลังเสียงหัวเราะนั้น

ผมได้ทำทุกอย่างที่ทำได้แล้ว ส่วนที่เหลือทั้งหมด ผมฝากไว้ในพระหัตถ์ของพระเจ้า

เมื่อผมออกจากห้องและยืนอยู่ในทางเดินของบ้านผู้ช่วยบาทหลวง ผมเห็นว่าแม่นัดนั้นยังคงถูกแขวนอยู่บนเพดาน เป็นของตกแต่ง

ผมนึกขึ้นได้ว่า เมื่อสองปีที่แล้ว ตอนที่ผมอยู่ที่ Kohlgrub เพื่อรับการรักษา ก็มีแม่นัดตัวหนึ่งแขวนอยู่ในห้องตรวจของแพทย์เช่นกัน

ผมได้อธิบายให้แพทย์ฟังว่าสิ่งนี้ไม่ถูกต้อง และเธอก็ได้นำแม่นัดตัวนั้นลง เธอถึงกับเชิญผมไปบ้านเธอ

และผมก็เล่าให้เธอฟังเกี่ยวกับการเปลี่ยนศาสนาของผม

ผมสงสัยว่าบาทหลวงวอกท์จะนำรูปแม่นัดนั้นลงด้วยหรือไม่ หากผมเล่าเรื่องนี้ให้เขาฟัง

16 พฤษภาคม 1992 — วันเสาร์

ตั้งแต่เวลา 1.30 ถึง 2.30 น. ฉันได้สวดภาวนาในยามคำคืน

7.15 น.: พิธีมิสซาที่โบสถ์ในเมืองวาเกเฮาเซล

16.00 น.: ผมไปเยี่ยมลูกชายที่สตุตการ์ต

18.30 น.: ฉันอยู่ที่เมืองโรตเพื่อเข้าร่วมพิธีมิสซาที่โบสถ์

ประมาณเวลา 6.40 น. ฉันได้ถวายตัวและครอบครองของฉันแด่พระหฤทัยศักดิ์สิทธิ์ของพระเยซูและพระแม่มาเรีย เพื่อความประสงค์ของพระแม่มาเรีย

17 พฤษภาคม 1992 — วันอาทิตย์

ฉันได้สวดภาวนาตั้งแต่เวลา 7.15 น. ถึง 8.50 น. และรวมตัวกับพระผู้ช่วยให้รอด พระผู้ช่วยให้รอด: “เขียนลงเกิด

ลูกสาวของข้า”

ฉัน: “ค่ะ พระเจ้าและพระผู้เป็นเจ้าของฉัน พระเจ้าผู้ยิ่งใหญ่และพระเจ้าผู้ศักดิ์สิทธิ์ ฉันจะเขียนมันลง ฉันร้องไห้เพื่อพระสงฆ์

และเพื่อผู้เสียชีวิตและผู้บาดเจ็บจำนวนมากในสงคราม”

ฉันไม่เคยรู้สึกผิดหวังในพระสงฆ์มาก่อนเลย พระผู้ช่วยให้รอด: “เขียนลงเกิด

ลูกสาวของข้า”

ฉัน: “ค่ะ พระเจ้าของข้า ควรเขียนอะไรดีคะ?” หลังจากนั้นสักพัก:

ฉัน: “ฉันยังไม่รู้ว่าจะต้องเขียนอะไรลง” พระผู้ช่วยให้รอด: “เราจะให้สัญญาณแก่เจ้า”

ฉัน: “เมื่อไหร่และที่ไหน?” พระผู้ช่วยให้รอด:

“ไบโอสต์”

ฉัน: “ฉันได้ยินถูกต้องไหมคะ?” พระผู้ช่วยให้รอด: “ใช่

ไบโอสต์”

ฉัน: “ผู้เชื่อในวัดจะกลับใจได้เพราะสิ่งนี้หรือไม่?” พระผู้ช่วยให้รอด: “ใช่ พวกเขาจะกลับใจได้”

ผม: “แต่พวกเขาไบโอสต์ก็กลับใจแล้วไม่ใช่หรือครับ?”

พระผู้ช่วยให้รอด: “พวกเขาไม่ฟังเสียงของข้า แต่ฟังเสียงของวิญญาณชั่ว” ข้า: “เหตุผลใดที่ทำให้พวกเขาต้องทนทุกข์ทรมาน?”

พระผู้ช่วยให้รอด:

“ความไม่เชื่อฟังของพวกเขา!”

ฉันจึงดำเนินการถ่ายภาพเอ็กซ์เรย์ต่อ

เมื่อฉันอยู่คนเดียวอีกครั้ง ฉันพยายามรวมตัวกับพระผู้ช่วยให้รอดในห้องเอ็กซ์เรย์ พระผู้ช่วยให้รอด: “เขียนลงเกิด ลูกสาวของข้า เจ้าต้องไป”

ฉัน: “ไปไหนครับ พระเจ้าและพระผู้เป็นเจ้าของฉัน? ฉันไม่ทราบจะไปไหน”

ฉันรู้สึกถึงความอบอุ่นและความสงบภายในตัวฉัน มันเป็นเวลาที่สวยงามมาก คุณจะรู้สึกว่าคุณไม่ได้อยู่คนเดียว ความรักอยู่ที่นั่น

ฉัน: “ฉันยังไม่รู้ว่าจะต้องไปไหน”

พระผู้ช่วยให้รอดจึงเล็งที่จะบอกฉัน; ส่วนฉันก็อยากรู้อยากเห็นว่าต้องไปไหน

ฉัน: “หรือว่าฉันจินตนาการไปเองเมื่อได้ยินว่า ‘เธอต้องไป’? หัวใจฉันกำลังลุกโชนด้วยความรัก และฉันกำลังรอคอยอย่างอดทน

ส่วนมารร้ายก็อยู่ที่นั่นด้วย เขาไม่อดทนและกำลังแสดงตัวให้เห็น”

และพระผู้ช่วยให้รอดก็เจ็บบ่อย

พระผู้ช่วยให้รอดให้ฉันเห็นว่ามารร้ายกำลังข่มขู่อยู่ ครึ่งชั่วโมงต่อมา ประมาณเวลา 10.15 น.:

พระผู้ช่วยให้รอด: “เขียนลงเกิด ลูกสาวของข้า เจ้าต้องไป”

— อีกครั้ง ไม่มีคำตอบ —

ตอนเย็น ฉันได้เข้าร่วมพิธีมิสซาที่โบสถ์ในเมืองโรก

19 พฤษภาคม 1992 — วันอังคาร

วันนี้เป็นวันครบรอบ 8 ปีนับตั้งแต่ฉันรับศีลล้างบาป

วันนี้ฉันไม่ได้ยินเสียงใดทั้งในระหว่างการสวดมนต์และในโบสถ์

20 พฤษภาคม 1992 — วันพุธ

พระผู้ช่วยให้รอด: “เขียนลงเกิด ลูกสาวของข้า”

ฉัน: “พระเยซู ผู้ทรงรักเมตตา ข้าควรเขียนอะไรดีคะ? ข้าไม่ต้องการถามพระองค์ เพราะพระองค์ทรงรู้ทุกสิ่ง แต่หากเป็นพระประสงค์ของพระองค์ ข้าจึงจะเขียนลง เพราะข้าเป็นผู้มีบาป ข้ารู้สึกว่ามีสิทธิ์ที่จะถามพระองค์ เพราะข้าเป็นเพียงพวงรุสต่อหน้าพระองค์ ไม่มีสิ่งใดอื่นอีก”

ฉัน: “พระเจ้าและพระผู้เป็นเจ้าของฉัน ข้าพร้อมที่จะเขียนลงแล้ว เพราะพระองค์ตรัสว่า: ‘เขียนลงเกิด ลูกสาวของข้า’ แต่ผ่านทางพระแม่มารีย์ และภายใต้การคุ้มครองของพระแม่มารีย์ผู้ศักดิ์สิทธิ์ พระมารดาของพระเจ้า”

พระผู้ช่วยให้รอด: “ถูกต้องแล้ว ลูกสาวของข้า”

พระผู้ช่วยให้รอด: “ลูกสาวของข้า เมื่อวานนี้มีการโจมตีครั้งใหญ่” ข้า:

“แต่พระผู้เป็นเจ้าและพระเจ้าของข้า ข้ารู้เรื่องนั้นแล้ว”

พระผู้ช่วยให้รอด: “เราเป็นผู้อนุญาตให้มันเกิดขึ้น ชาตานต้องการทำลายทุกสิ่ง เขาแม้กระทั่งได้ครอบครอง Patris แล้ว”

ฉันไม่ต้องการถามพระผู้ช่วยให้รอด พระผู้ช่วยให้รอด:

“รออีกสักหน่อยนะ ลูกสาวของข้า!” ฉัน:

“แต่ท่านรู้ทุกสิ่งล่วงหน้าอยู่แล้ว”

พระผู้ช่วยให้รอด: “ใช่ ข้าพเจ้ารู้ทุกสิ่ง แต่ลูกกำลังอยู่ในโรงเรียนแห่งความรัก”

ฉัน: “พระเจ้าของข้า โปรดบอกข้าว่าวิญญาณชั่วตัวใดอยู่กับสามีของข้า สิ่งนั้นเป็นไปไม่ได้ เพราะข้าได้ไปรษณีย์ที่พ่อเฮย์เดอร์ได้ทำพิธีอุทิศไว้ ณ สถานที่ที่สามีของข้าอยู่”

พระผู้ช่วยให้รอด: “เขียนลงเกิด ลูกสาวของข้า”

ฉัน: “ค่ะ พระเจ้าและพระผู้เป็นเจ้าของฉัน พระเยซู ผู้ชี้นำทางจิตวิญญาณของฉัน” พระผู้ช่วยให้รอด:

“นั่นคือลูซิเฟอร์อีกครั้ง พร้อมกับผู้ติดตามของเขา”

ฉัน: “ฉันได้อธิษฐานไม่หยุดเลย; จนแทบหายใจไม่ทันเพราะอธิษฐานมากเกินไป” พระผู้ช่วยให้รอด: “ลูกสาวของข้า อย่าท้อถอย;

เราต้องเดินหน้าต่อไป”

ฉัน: “พระเจ้าของฉัน ลูซิเฟอร์จะรื้อคาถาใหม่ที่ฉันต้องไปพบรัฐมนตรี?” พระผู้ช่วยให้รอด: “ลูกสาวของข้า

เจ้ายังถามเรื่องแบบนี้อยู่อีกหรือ?”

ฉัน: “ใช่ค่ะ พระเจ้า เพราะฉันไม่มีอะไรเลย ฉันได้มอบทุกสิ่งให้กับพระองค์แล้ว และตอนนี้ฉันไม่มีอะไรเหลือ” พระผู้ช่วยให้รอด: “เขียนคำนี้ลงไว้ ลูกสาวของข้า: ข้ารักลูกสาวของข้า อย่างที่ลูกเป็นอยู่”

ฉัน: “ฉันเคยคิดว่าตัวเองทำผิดทุกอย่างแล้ว เพราะการโจมตีของลูซิเฟอร์”

ผู้ช่วยให้รอด: “ลูกสาวของข้า จงซื่อสัตย์ต่อข้าต่อไป ความล่อลวงย่อมมาเยือนเจ้า”

ฉันท: “พระเจ้าและพระผู้เป็นเจ้าของฉันท ฉันทอยากมีพระสงฆ์ด้วยค่ะ คุณพ่อออกก็ไปเข้าค่ายกาวนาแล้วนั้นเป็นอย่างไรบ้างคะ?”

ผู้ช่วยให้รอด: “ลูกสาวของข้า การปฏิบัติธรรมครั้งนี้ไม่เป็นไปตามที่ข้าต้องการ”

ฉันท: “พระเจ้าและพระผู้เป็นเจ้าของฉันท ฉันทวางทุกสิ่งไว้ในพระหัตถ์ของพระองค์ โปรดปกป้องฉันท นำทางฉันท และอย่าทิ้งฉันทไว้คนเดียว ลูกของพระองค์ ฉันทวางความไว้วางใจทั้งหมดไว้ในพระหัตถ์ของพระองค์ และฉันทจะยังคงซื่อสัตย์ต่อพระองค์ เพราะฉันทรักพระองค์

แม้เมื่อพระองค์ทรงอนุญาตให้สิ่งล่อลวงเช่นนี้มาสู่ฉันท”

พระผู้ช่วยให้รอด: “ลูกสาวของข้า ข้าจะบอกเจ้าในภายหลังว่าสิ่งต่าง ๆ จะดำเนินไปอย่างไร แต่ไม่ใช่ตอนนี้” ข้า: “พระผู้เป็นเจ้า ข้าขอบพระคุณ ข้ารักพระองค์ และโปรดอภัยให้ข้าด้วย”

พระผู้ช่วยให้รอด: “ไปอย่างสันติเถิด ลูกสาวที่รักของข้า”

ฉันทได้เข้าร่วมพิธีมิสซาที่โบสถ์เซนต์โรซ แต่ฉันทไม่ได้รับศีลมหาสนิท

พระสงฆ์นั่งลง และให้ผู้บวชราศีเป็นผู้แจกศีลมหาสนิท นั่นคือความประสงค์ของท่าน

21 พฤษภาคม 1992 — วันพฤหัสบดี

เวลา 9.20 น. ในห้องแพทย์:

ฉันทถามพระผู้ช่วยให้รอดว่า พระองค์ยังจะทรงรับแม่สามีของฉันทไปอยู่กับพระองค์ในเดือนนี้หรือไม่ (นั่นเป็นความล่อลวง;

ฉันทจะกลับมาพูดถึงเรื่องนี้ในภายหลัง)

พระผู้ช่วยให้รอด: “ใช่ ลูกสาวของข้า ข้าจะพาแม่ยายของลูกกลับบ้านในเดือนนี้”

ผม: “พระสงฆ์ที่ Stiff-Neuburg กล่าวว่า การเปิดเผยส่วนตัวที่เกี่ยวข้องกับอัครสาวกได้สิ้นสุดลงแล้ว”

พระผู้ช่วยให้รอด: “มีเพียงพระสงฆ์บวชเท่านั้นที่สามารถยุติการเปิดเผยส่วนตัวได้” ฉันทถามเกี่ยวกับคุณพ่อโซลเนอร์

เพราะท่านไม่ได้แจกศีลมหาสนิทด้วยตัวเอง แต่ปล่อยให้ผู้ช่วยแจกศีลสองคนทำแทน

พระผู้ช่วยให้รอด: “พระสงฆ์ในเมืองมิงโกสโสมไม่ควรอนุญาตให้บวชราศีแจกศีลมหาสนิท”

ผม: “เขาควรทำอะไร? เขาคำลังรู้สึกไม่สบาย”

พระผู้ช่วยให้รอด: “รอหน่อย ความจริงที่ว่าเขารู้สึกไม่สบายนั้นไม่ได้มาจากฉันท”

พระผู้ช่วยให้รอด: “เขียนสิ่งนี้ลงไว้ ลูกสาวของข้า และฟังให้ดี เจ้าจะได้รับการปรากฏตัวในโบสถ์” ฉันทถามว่า “ฉันทได้ยินถูกต้องหรือไม่?”

พระผู้ช่วยให้รอดทรงทวนคำนั้นอีกครั้ง

ฉันท: “พระผู้ช่วยให้รอดที่รัก ท่านหมายถึงที่เมืองโรท ในเซนต์เลออน-โรทใช่ไหมครับ?”

พระผู้ช่วยให้รอด: “ใช่ ที่เมืองโรท ในเซนต์เลออน-โรท”

ฉันท: “ฉันทขอรับรองท่าน โปรดบอกฉันทว่าเมื่อไหร่ – ฉันทสามารถรู้ได้ไหม?” พระผู้ช่วยให้รอด:

“เร็วๆ นี้.”

ฉันท: “ฉันทจะรู้ได้อย่างไรว่านั่นคือพระแม่มารีย์ผู้ศักดิ์สิทธิ์หรือปัสคา?” พระผู้ช่วยให้รอด: “เธอจะรู้จักเธอได้.”

ผม: “คนอื่นๆ ในโบสถ์จะเห็นเธอด้วยไหมครับ?” พระผู้ช่วยให้รอด: “ใช่.”

ผม: “ทุกคนไหมครับ?”

พระผู้ช่วยให้รอด: “ไม่ก็คน.”

ผม: “ขอบคุณครับ พระเจ้าและพระผู้เป็นเจ้าของผม พระเจ้า ขอให้พระประสงค์ของพระองค์เป็นไปตามที่พระองค์ทรงประสงค์”

หลังจากนั้น ผมได้ทำการเอ็กซ์เรย์ผู้ป่วย เมื่อเสร็จสิ้น ผมได้รวมตัวกับพระผู้ช่วยให้รอด คนอื่น ๆ มักไปสูบบุหรี่ในช่วงเวลานี้

แต่ผมกลับแสวงหาการประทับอยู่ของพระเจ้า

เมื่อฉันทได้รวมเป็นหนึ่งในพระองค์แล้ว ฉันทได้ยินพระผู้ช่วยให้รอดตรัสว่า:

“เขียนการปรากฏตัวนี้ลงไว้เถิด ลูกสาวของข้า” ฉันทถามทันที:

“การปรากฏตัวไหนครับ?”

พระผู้ช่วยให้รอด: “การปรากฏตัวของแม่สวรรค์ของท่านจะเป็นเครื่องหมายว่าท่านอยู่ข้างท่านเสมอ”

ฉันท: “พระเจ้าผู้ทรงเมตตา ข้าพเจ้าไม่อาจขอบคุณพระองค์ได้เพียงพอสำหรับเรื่องนี้ ข้าพเจ้ารู้สึกปีติยินดีแล้ว

แต่สิ่งนี้หมายความว่าข้าพเจ้าต้องอธิษฐานและถือศีลอดมากยิ่งขึ้น พระเจ้าและองค์พระผู้เป็นเจ้าของข้าพเจ้า

มีสิ่งใดอีกที่ข้าพเจ้าจำเป็นต้องรู้เกี่ยวกับการปรากฏตัวของพระแม่มารีย์ในโบสถ์สีแดงหรือไม่?”

พระผู้ช่วยให้รอด: “ใช่แล้ว ลูกสาวของข้า มีสิ่งอื่นที่เจ้าต้องรู้” ข้า: “แล้วสิ่งนั้นคืออะไร?”

ผู้ช่วยให้รอด: “จงจงรักภักดีต่อท่านเสมอ” (ต่อพระมารดาของพระเจ้า)

ฉันท: “ใช่ครับ พระผู้ช่วยให้รอด ท่านรู้ว่าเรารักท่าน ฉันทสัญญาว่าฉันทจะยังคงซื่อสัตย์ต่อพระมารดาแห่งสวรรค์”

ฉันท: “แต่ท่านกล่าวว่า ‘การปรากฏตัวของพระมารดาแห่งสวรรค์’ ฉันทถามท่านอีกครั้ง เพราะมารไม่สามารถออกเสียงชื่อ ‘มารี’ ได้ ท่านจะกล่าวว่าพูดอีกครั้งได้ไหม?”

พระผู้ช่วยให้รอด: “เขียนสิ่งนี้ลงไว้ ลูกสาวของข้า:

ลูกจะได้รับการปรากฏการณ์ของพระมารดาแห่งสวรรค์มารีย์”

ฉันท: “โปรดอภัยให้ฉันทด้วย พระเจ้าและพระผู้เป็นเจ้าของฉันท ฉันทกำลังฟังเสียงนั้นอย่างตั้งใจมาก” พระผู้ช่วยให้รอด:

“ถูกต้องแล้ว ลูกสาวของข้า”

พระผู้ช่วยให้รอด: “ไปอย่างสันติเถิด ลูกสาวที่รักของข้า”

ตอนเย็น ฉันทได้เข้าร่วมพิธีมิสซาที่โบสถ์เซนต์โรสในเมืองมิงโกลเซลม

22 พฤษภาคม 1992 – วันศุกร์

ในโบสถ์ของคลินิกระหว่างเวลา 12.10 ถึง 1.00 น.

ฉันท: “เมื่อวานนี้ ในโบสถ์เซนต์โรส ระหว่างพิธีรับศีลมหาสนิท คุณพ่อโซลเนอร์ได้ลืงเลและทำให้ฉันทต้องรอนถึงตอนท้ายสุด

ฉันทกำลังคุกเข่าอยู่ที่รับศีลมหาสนิท เขายังมีปัญหาในการให้ฉันทรับศีลมหาสนิทด้วย มันเหมือนมีใครบางคน

ดึงมือท่านกลับ”

พระผู้ช่วยให้รอด: “เขียนไว้เถิด ลูกสาวของข้า นั่นคือวิญญาณชั่วร้ายที่อยู่ภายในตัวพระสงฆ์

วิญญาณชั่วร้ายนั้นไม่ต้องการให้ลูกรับศีลมหาสนิทขณะคุกเข่าและด้วยปาก”

ฉันท: “ท่านบอกว่าเขาจะพูดกับฉันท”

พระผู้ช่วยให้รอด: “เขาคงจะพูดกับคุณแล้ว หากซาตานไม่มีอำนาจเหนือเขา” ฉันท: “ฉันทช่วยเขาไม่ได้หรือ?”

พระผู้ช่วยให้รอด: “ปล่อยให้ฉันทจัดการเอง ลูกสาวของข้า” พระผู้ช่วยให้รอด:

“สงครามยังคงดำเนินต่อไป”

ฉันท: “สงครามอะไร?”

พระผู้ช่วยให้รอด: “สงครามในยูโกสลาเวีย จะมีการสงครามในมาซิโดเนียและเซอร์เบียด้วย.” ฉันท: “ฉันทคิดว่ามันกำลังจะจบลงแล้ว”

ผู้ช่วยให้รอด: “สงครามกำลังขยายตัวออกไปอีก”

ฉันท: “ฉันทอยากรู้ว่าฉันทยังต้องเขียนอะไรลงอีกไหม?” พระผู้ช่วยให้รอด: “ลูกสาวของข้า

ข้าอยากให้คุณเขียนสิ่งนี้ลง” ฉันท: “ค่ะ พระเจ้าและพระผู้เป็นเจ้าของฉันท พระเยซูของข้า

แล้วมันคืออะไรคะ?”

พระผู้ช่วยให้รอด: “ลูกต้องรายงานการปรากฏตัวของพระแม่มารีเมื่อวานนี้ให้พระสงฆ์ทราบ”

ผม: “เมื่อไหร่?”

พระผู้ช่วยให้รอด: “ในไม่กี่วันข้างหน้า”

ฉันท: “พระเจ้านั้นรัก เขาจะไม่เชื่อฉันทหรอกค่ะ” พระผู้ช่วยให้รอด:

“ทำอย่างนั้นเถิด ลูกสาวของข้า”

ฉันท: “ฉันทควรบอกเพียงกับพระสงฆ์เท่านั้น หรือสามารถบอกกับคนอื่น ๆ ที่ฉันทรู้จักด้วยได้ไหม?” (ฉันทกำลังพูดถึงการปรากฏตัวนั้น)

พระผู้ช่วยให้รอด: “บอกพวกเขาไป ลูกสาวของข้า บอกพวกเขาไป”

แล้วฉันทก็ถามถึงพระสงฆ์ในเมืองอีออกเกอร์สไฮม์ ว่าทำไมท่านไม่โทรมาหาฉันท พระผู้ช่วยให้รอด: “ถ้าท่านไม่ปิดใจต่อฉันท ท่านก็คงโทรมาแล้ว”

พระผู้ช่วยให้รอด: “ลูกสาวของข้า พระสงฆ์ทั้งหลายกำลังสับสนอย่างมาก”

ฉันท: “พระเจ้าและพระผู้เป็นเจ้าของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะบอกพระสงฆ์ พระเจ้า ขอให้พระประสงค์ของพระองค์สำเร็จ” ฉันท:

“ข้าพเจ้าควรบอกเรื่องนี้กับใครก่อน?” (ข้าพเจ้ากำลังพูดถึงการปรากฏตัว)

พระผู้ช่วยให้รอด: “ลูกสาวของข้าพเจ้า ลูกอาจบอกพระสงฆ์หรือประชาชนก่อนก็ได้ ตามที่ลูกปรารถนา สิ่งนั้นจะเกิดขึ้น จงไปอย่างสันติ ลูกสาวของข้าพเจ้า ข้ารักลูก”

ฉันท: “ขอบคุณค่ะ พระเจ้าของฉันทที่รัก พระเยซูที่รักของฉันท”

ฉันทได้เข้าร่วมสวดสายประคำและมีสซาใหญ่ในชุดสีแดงที่วัด

23 พฤษภาคม 1992 – วันเสาร์

7.15 น. — พิธีมิสซาในเมืองวาเลอาเซล

หลังจากรับศีลมหาสนิทแล้ว ฉันยังคงอยู่หน้าแท่นศีลมหาสนิทและสวดภาวนา

ก่อนอื่นคือบทสวดลีทาเนียของพระแม่มาเรียในภาษาละติน แล้วตามด้วยบทสวดลูกประคำและคำอธิษฐานจากใจจริง

เมื่อฉันได้รวมจิตกับพระผู้ช่วยให้รอดเป็นเวลาสั้นๆ ฉันได้ยืนยันว่า:

“ลูกสาวของข้า จงเขียนสิ่งนี้ลง”

ข้าพเจ้า: “คะ พระเจ้าและพระผู้เป็นเจ้าของข้าพเจ้า แต่ก่อนอื่น โปรดขจัดความสงสัยของข้าพเจ้าและทุกสิ่งที่ยึดขวางข้าพเจ้าไม่ให้ทำตามสิ่งที่พระองค์ตรัส”

พระผู้ช่วยให้รอด: “การปรากฏตัวของพระแม่มาเรียผู้ศักดิ์สิทธิ์กำลังเกิดขึ้น”

ฉันถามทันที: “เมื่อไหร่ครับ พระเจ้าและพระผู้เป็นเจ้าของฉัน ผู้ชี้แนะทางจิตวิญญาณของฉัน พระเยซูที่รักของฉัน?

พระองค์หมายถึงในโบสถ์สีแดงใช่ใหมครับ?”

พระผู้ช่วยให้รอด: “ใช่แล้ว ลูกสาวของข้า”

ฉัน: “ฉันไม่ทราบว่ามีใคร พระเจ้าและพระผู้เป็นเจ้าของฉัน”

พระผู้ช่วยให้รอด: “ในไม่กี่วันข้างหน้า”

ฉัน: “พระผู้ช่วยให้รอด โปรดบอกฉันอีกครั้งเถิด ท่านไม่ได้กล่าวถึง ‘มาเรีย’” พระผู้ช่วยให้รอด: “เขียนสิ่งนี้ลงไว้ ลูกสาวของข้า:

การปรากฏตัวของพระแม่มาเรีย พระมารดาแห่งสวรรค์ จะเกิดขึ้นที่โบสถ์สีแดงในอีกไม่กี่วันข้างหน้า”

ฉัน: “ฉันจะวางความเชื่อมั่นทั้งหมดไว้ในมือท่าน พระเจ้า ขอให้ฉันไปตามพระประสงค์ของพระองค์” พระผู้ช่วยให้รอด: “ไปอย่างสันติ”

แล้วฉันได้ยืนยันท่านกล่าวว่า: “ฉันรักลูกมากมาก ลูกสาวของฉัน”

ฉัน: “ใช่ครับ พระเจ้า ฉันจะทำตามที่ท่านสั่ง ฉันขอบคุณท่าน พระเจ้าและพระผู้เป็นเจ้าของฉัน”

ทันทีหลังจากนั้น ความล่องลอยก็มา ฉันไปที่ Globus เพื่อซื้อของ ฉันมักจะสวดภาวนาในรถเสมอ แต่ครั้งนี้ฉันไม่ได้สวดภาวนา และทันทีนั้น

ฉันก็ขับรถชนเข้ากับรถเข็นสินค้า

เมื่อกลับถึงบ้าน ฉันต้องการจุดเทียนเพื่อถวายเกียรติแด่พระเจ้าและพระแม่มาเรียผู้ศักดิ์สิทธิ์ เมื่อฉันจุดเทียน เปลวไฟขนาดใหญ่พุ่งขึ้นจากเทียนมาทางหัวฉัน และผมของฉันถูกไหม้เล็กน้อย ปีศาจร้ายต้องการขัดขวางการปรากฏตัวของพระแม่มาเรียผู้ศักดิ์สิทธิ์

ในช่วงบ่าย ฉันไปวัดและสวดภาวนาที่นั่นตั้งแต่เวลา 4.30 น. ถึง 6.15 น.

ระหว่างนั้น ฉันไปสารภาพบาปและถามพระสงฆ์ว่าท่านสามารถจินตนาการได้หรือไม่ว่าพระแม่มาเรียจะปรากฏตัวที่นี่ในเมืองโรท (Rot) ในวันนี้

พระสงฆ์ตอบว่าไม่ และฉันตอบว่า: ‘ฉันก็ไม่สามารถจินตนาการได้เช่นกัน’

ฉันกล่าวว่าฉันไม่คู่ควรที่จะได้เห็นพระแม่มาเรีย และแม่ก็เมตตากรุณา ฉันก็ไม่ได้ปรารถนาที่จะได้เห็นพระองค์

พระเจ้าได้ทดสอบเราทั้งสองคน

พระสงฆ์บอกกับผมว่าท่านไม่เชื่อว่าพระผู้ช่วยให้รอดได้สั่งให้ผมสวดสายประคำก่อนมิสซา

ผมกลับบ้านและร้องไห้ ผมแทบไม่ได้นอนทั้งคืน สามิผมตื่นมาปลุกผมอยู่ตลอด เขาถูกรบกวนโดยวิญญาณชั่ว มันทนไม่ได้เลย

24 พฤษภาคม 1992 – วันอาทิตย์

อยู่ที่บ้านก่อนมิสซา

ฉันได้สวดภาวนา ก่อนที่จะรวมจิตกับพระผู้ช่วยให้รอด

พระผู้ช่วยให้รอด: “เขียนลงเถิด ลูกสาวของข้า การปรากฏตัวของพระแม่มาเรียจะเกิดขึ้นที่โบสถ์สีแดงในเมืองเซนต์เลออน-โรท”

ฉัน: “ที่โรทหรือที่เซนต์เลออน? เรามีโบสถ์สองแห่งคะ” พระผู้ช่วยให้รอด: “ที่โรท

ที่ลูกไปเสมอ”

พระผู้ช่วยให้รอด: “เจ้าจะรู้จักการปรากฏตัวครั้งนี้ ไม่ต้องกลัว หลังจากนั้น สิ่งต่าง ๆ จะเปลี่ยนแปลงไปมาก”

ฉัน: “พระเจ้าและพระผู้เป็นเจ้าของข้าพระองค์ ท่านได้ตรัสว่าฉันจะเกิดขึ้นในช่วงนี้” พระผู้ช่วยให้รอด: “เราเป็นผู้กำหนดเวลา”

ผม: “พ่อออกก็ไม่เชื่อว่าเขาต้องสวดสายประคำก่อนมิสซา เขาคิดว่าสามารถสวดได้ในเวลาอื่นได้เช่นกัน”

พระผู้ช่วยให้รอด: “ลูกสาวของข้า จงเขียนสิ่งนี้ไว้: พระคุณพ่อออกก เป็นพระสงฆ์ที่ไม่เชื่อฟัง เขาต้องกลับใจและยอมรับคำสอนของพระสันตะปาปา”
ฉัน: “พ่อออกกบอกว่าสิ่งที่ฉันบอกเขาเกี่ยวกับท่านนั้นคือความประสงค์ของฉัน” พระผู้ช่วยให้รอด: “เขียนไว้เถิด ลูกสาวของฉัน: ความประสงค์ของลูกคือความประสงค์ของข้า”
ฉัน: “แล้วพ่อออกกก็ยังยืนยันด้วยว่าสิ่งที่พระสงฆ์ที่สตีฟ-เนอบูร์กกล่าวไว้—ว่าการเปิดเผยส่วนตัวสิ้นสุดลงพร้อมกับบรรดาอัครสาวก—นั้นถูกต้อง”
พระผู้ช่วยให้รอด: “สิ่งนั้นขัดแย้งกับคำสอนของพระสันตะปาปา”
ฉัน: “พระแม่มารีผู้ศักดิ์สิทธิ์จะปรากฏตัวเมื่อไหร่ ก่อนหรือหลังการรับศีลมหาสนิท?” พระผู้ช่วยให้รอด:
“พระแม่มารีผู้ศักดิ์สิทธิ์จะปรากฏตัวหลังการรับศีลมหาสนิท”
ฉัน: “ก่อนการอวยพรหรือหลังการอวยพร – เพราะตอนนั้นทุกคนคงออกไปข้างนอกแล้ว” พระผู้ช่วยให้รอด: “ยังจะมีคนอยู่ข้างใน”
ผม: “ยังมีอะไรอีกที่ผมควรรู้ไหมครับ?” พระผู้ช่วยให้รอด:
“จงซื่อสัตย์ต่อเราต่อไปนะ ลูกสาวของเรา”
ฉัน: “พระเจ้าและพระผู้เป็นเจ้าของฉัน พระเยซูที่รักของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะซื่อสัตย์ต่อพระองค์”
พระผู้ช่วยให้รอด: “จงสวดภาวนาให้มาก ลูกสาวของข้า จงไปอย่างสันติ ลูกสาวของข้า ลูกที่รักของข้า” ฉัน: “ขอบคุณ
พระเจ้าและองค์พระผู้เป็นเจ้าของข้า”
ฉันได้เข้าร่วมพิธีมิสซาใหญ่ที่เมืองโรต ในตอนเย็นมีการสวดภาวนาถวายแด่พระแม่มารี ก่อนหน้านั้น ฉันได้สวดสวดประคำร่วมกับผู้ศรัทธา

25 พฤษภาคม 1992 – วันจันทร์

วันนี้ฉันได้หยุดพัก
ตั้งแต่เวลา 7.00 ถึง 9.30 น. ฉันได้สวดภาวนาและรวมจิตกับพระผู้ช่วยให้รอด พระผู้ช่วยให้รอด: “เขียนลงเถิด
ลูกสาวของข้า เขียนมันลง”
ฉัน: “พระเยซูที่รักของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะเขียนมันลง เพราะไม่ใช่ความประสงค์ของข้าพเจ้า แต่เป็นความประสงค์ของพระองค์ ข้าพเจ้าได้ตระหนักแล้วว่า
ข้าพเจ้าเป็นเพียงความว่างเปล่า และความว่างเปล่านี้สามารถทำตามความประสงค์ของพระองค์ได้เท่านั้น” พระผู้ช่วยให้รอด: “เขียนลงเถิด
ลูกสาวของข้าพเจ้า การปรากฏตัวของพระแม่มารีจะเกิดขึ้นที่เมืองโรต ในโบสถ์คืนนี้”
ฉันต้องการทราบ: “พระเจ้า ผู้ที่พูดกับฉันนี้คือใคร ก่อนที่ฉันจะเขียนมันลง?” ฉันต้องตรวจสอบเรื่องนี้ให้แน่ชัด.”
พระผู้ช่วยให้รอด: “เราคือพระเจ้าและพระเจ้าของเจ้า พระเยซูของเจ้า พระผู้ช่วยให้รอดของเจ้า และผู้นำทางจิตวิญญาณของเจ้า” ฉัน:
“ใช่ครับ พระเจ้า หากท่านกล่าวเช่นนั้น ก็ให้เป็นไปตามนั้น”
ฉัน: “โปรดบอกข้าให้ฉันฟังอีกครั้งว่าท่านได้บอกอะไรกับฉันเมื่อสักครู่นี้”
พระผู้ช่วยให้รอด: “ลูกสาวของข้า การปรากฏตัวของพระแม่มารีจะเกิดขึ้นในคืนนี้ที่เมืองโรต ในโบสถ์”
ฉัน: “วันนี้เป็นวันอะไร?”
พระผู้ช่วยให้รอด: “วันนี้เป็นวันที่ 25 พฤษภาคม วันที่ทำให้ข้าพอใจ”
ฉัน: “แต่คนอื่นได้เห็นท่านสวมมงกุฎและดาวบนศีรษะ”
ฉันถามเช่นนี้เพราะฉันเคยเห็นพระแม่มารีเพียงในรัศมีศักดิ์สิทธิ์เท่านั้น ผู้ช่วยให้รอด:
“เธอจะได้เห็นท่านตามที่พระประสงค์ของข้า”
ฉัน: “แต่ฉันไม่สมควรที่จะได้เห็นพระแม่มารีผู้ศักดิ์สิทธิ์” พระผู้ช่วยให้รอด: “จนถึงตอนนี้
ยังไม่มีใครสมควรที่จะได้เห็นท่านเลย”
ผม: “ผมควรเขียนลงสิ่งที่ท่านพูด หรือควรเก็บสิ่งที่ท่านพูดไว้กับตัวเอง?” พระผู้ช่วยให้รอด: “คุณควรเก็บสิ่งที่ท่านพูดไว้กับตัวเอง”
หลังจากนั้น น้ำตาที่ไม่ได้เป็นน้ำตาของฉันเองก็ไหลออกมาจากตาฉัน ฉันถาม:
“ท่านกำลังร้องไห้หรือครับ พระเยซู?”
พระผู้ช่วยให้รอด: “ใช่แล้ว ลูกสาวของข้า ณ ขณะนี้ ข้าเป็นเพียงพระเยซูผู้ทนทุกข์ ความโหดร้ายนั้นเกินกว่าจะวัดได้ จงเขียนลงเถิด ลูกสาวของข้า
ต้องมีการสวดภาวนาให้มากกว่าที่เคยมีมา
จนถึงตอนนี้ ลูกสาวของข้า จงคงความเชื่อมั่นและมั่นคงต่อข้าไว้ ข้าต้องย่นเวลาให้สั้นลง” ข้า: “นั่นหมายความว่าอย่างไร?”
พระผู้ช่วยให้รอด: “ข้าต้องเร่งให้ทุกสิ่งในแผนการของข้าเกิดขึ้นเร็วขึ้น”
ฉัน: “พระเยซู พระองค์คือพระผู้ช่วยให้รอด พระองค์คือผู้ชนะ พระองค์ทรงถือวิญญาณทุกดวงไว้ในพระหัตถ์ของพระองค์”
พระผู้ช่วยให้รอด: “เขียนลงเถิด ลูกสาวของข้า เขียนมันลง นี่เป็นเพียงส่วนน้อยมากเท่านั้น”

ฉันท: “แต่พระสงฆ์สอนว่าท่านเป็นผู้เมตตา เหมือนว่าทุกคนจะได้ขึ้นสวรรค์” พระผู้ช่วยให้รอด: “พระสงฆ์ไม่ได้สอนตามพระประสงค์ของข้า ลูกสาวของข้า วันนี้เพียงเท่านี้ ข้ารักเจ้ามาก จงไปอย่างสันติ”

ฉันท: “ฉันขอบคุณท่าน พระเจ้าและพระผู้เป็นเจ้าของฉันท; พระเจ้า ขอให้พระประสงค์ของพระองค์สำเร็จ”

ฉันทรู้สึกถึงความสงบและสันติภาพระหว่างการรวมตัวนั้น

ฉันทไม่ต้องการบอกใครเกี่ยวกับคืนนี้ และฉันทรู้สึกว่ามันก็ไม่ใช่พระประสงค์ของพระเจ้าเช่นกัน ฉันทถูกรบกวนด้วยความสงสัย ก่อนมิสซา ฉันทได้สวดสายประคำและพรมน้ำมนต์ลงบนจุดที่ฉันทคุกเข่าอยู่ ฉันทขอพระผู้ช่วยให้รอดให้อยู่กับฉันท หากพระแม่มาธิจะปรากฏตัว ฉันทไม่ได้ถวายศีลมหาสนิทวันนี้เพื่อผู้อื่น แต่เพื่อตัวฉันทเอง เพื่อฉันทจะได้รับกำลังใจ — แม้จะเป็นปีศาจ — เพื่อฉันทจะเข้มแข็งขึ้น และปีศาจจะไม่สามารถทำอะไรกับฉันทได้; และในตอนท้าย ฉันทยังได้อธิษฐานเพื่อคุณพ่อออกัส และเพื่อพระผู้เป็นเจ้าผู้ศักดิ์สิทธิ์ที่สุด พ่อ: สวดบทข้าแต่พระบิดาหนึ่งบท, สวดบทข้าแต่พระแม่หนึ่งบท และบทกล่อเรีย ปากรี, สวดบทอธิษฐานต่อนักบุญมิคาเอล อัครเทวดา, แล้วข้าพเจ้าถวายบทข้าแต่พระแม่มารีอีกสามบทแต่พระแม่มารีผู้ศักดิ์สิทธิ์ หลังจากนั้น ข้าพเจ้าสวดบทคอร์ เจซู ซาคริติสซิมุม โรสทิกา นั่งอยู่ข้างๆ ฉันท และฉันทบอกเธอว่าเธอควรอยู่จนจบ ฉันทไม่พูดอะไรอีก เพราะขณะนั้นอยู่กลางพิธีมิสซา เธอยังอยู่ แต่ไม่รู้ว่าทำไมพระแม่มารีไม่ได้ปรากฏตัว

ดังนั้น ฉันทจึงออกจากโบสถ์ ฉันทไม่รู้สึกเศร้า; นั้นแน่นอนว่าเป็นความล่อลวง เวลา 20.00 น. ในกลุ่มสวดมนต์:

เราได้นุชาพระผู้ช่วยให้รอด

พ่อโตชาร์ตกำลังรับฟังคำสารภาพบาป ผมไปหาท่านและเล่าเรื่องการล่อลวงนั้นให้ฟัง ผมร้องไห้ต่อหน้าท่านและอยากก้มทุกอย่างไป

ไม่ใช่เพราะผมไม่ได้รับอนุญาตให้เห็นพระแม่มารี แต่เพราะมารได้แทรกแซงเข้ามา และผมไม่รู้ตัว

เพราะสำหรับฉันท การได้เห็นพระแม่มารีเพียงครั้งเดียว เมื่อวันที่ 18 พฤษภาคม 1984 ก็เพียงพอแล้ว

ฉันทโกรธมากเพราะมารได้ล่อลวงฉันทด้วยวิธีนั้น

ตอนนี้ผมเข้าใจชัดเจนขึ้นแล้ว คุณพ่อโตชาร์ตใจดีมาก ท่านทำให้ผมสงบลงและบอกว่านักบุญเทเรซาแห่งอาวิลา ก็เคยเผชิญกับการล่อลวงเช่นนี้เช่นกัน ท่านให้กำลังใจผม และผมก็มีความสุขอีกครั้ง จึงกลับไปสวดภาวนาพร้อมกับกลุ่มสวดภาวนา

26 พฤษภาคม 1992 – วันอังคาร

ตอนเช้า ฉันทได้สวดมนต์เป็นเวลาหนึ่งชั่วโมง แต่ไม่รู้สึกเป็นหนึ่งเดียวกับพระผู้ช่วยให้รอด

ประมาณเวลา 4.30 น. คุณพ่อโยอาคิมจากเมืองอ็อกเกอร์สไฮม์โทรมา ท่านพูดคุยกับผมทางโทรศัพท์ประมาณ 25 นาที

ท่านแนะนำให้ผมเขียนจดหมายถึงนายกรัฐมนตรีโคห์ลและขอพบท่าน เช่นเดียวกับที่ผมเคยทำกับพระสันตะปาปา

ผม: “ผมจะทำทุกอย่างตามที่พระผู้ช่วยให้รอดสั่งให้ทำ”

18.30 น.: สวดสายประคำและมิสซาในชุดเครื่องแต่งกายสีแดง

อีกครั้งหนึ่ง แม่ชีได้แจกศีลมหาสนิท แต่ผมไม่รับศีลมหาสนิทจากเธอ กลับไปยังที่นั่งของตัวเองและรับศีลมหาสนิททางจิตวิญญาณ

27 พฤษภาคม 1992 – วันพุธ

ฉันทสวดภาวนาประมาณสองชั่วโมงและรวมตัวกับพระผู้ช่วยให้รอด พระผู้ช่วยให้รอด: “เขียนเถิด

ลูกสาวของข้า”

ฉันท: “ค่ะ พระเจ้าและพระผู้เป็นเจ้าของฉันท พระเยซู พระบุตรของพระแม่มารี”

พระผู้ช่วยให้รอด: “เราอนุญาตให้วิญญาณชั่วพูดกับเจ้า เพื่อเจ้าจะได้รู้ว่ามันอันตรายเพียงใดหากไม่ฟังเสียงนั้น การปรากฏตัวของพระแม่มารียังมาไม่ถึง”

ฉันท: “เมื่อไหร่?”

พระผู้ช่วยให้รอด: “เรื่องนั้นเป็นหน้าที่ของข้าที่จะตัดสินใจ”

พระผู้ช่วยให้รอด: “ลูกสาวของข้า จงเขียนสิ่งนี้ไว้: วิญญาณชั่วสามารถเลียนแบบทุกสิ่งได้” ข้า:

“ท่านเคยตรัสว่าข้าจะได้รับจดหมายจากพระสันตะปาปา และจากนั้นแม่สามีของข้าจะถึงแก่กรรมในเดือนนี้”

พระผู้ช่วยให้รอด: “ทั้งหมดนั้นยังจะเกิดขึ้น”

ฉันท: “และว่าพ่อโยอาคิมจะจัดนัดให้ฉันทพบกับนายกรัฐมนตรีโคห์ล”

ผู้ช่วยให้รอด: “รออีกสักหน่อยเรื่องการนัดพบนั้น; มันจะคลี่คลายไปเอง คุณไม่จำเป็นต้องให้ใครจัดนัดพบให้คุณ มีทางอื่นอยู่”

ฉันทน์: “พระเจ้าข้า ข้าพเจ้ารู้สึกผิดหวังกับพระสงฆ์ในเมืองอีโอกเกอร์สโฮม ไม่มีพระสงฆ์องค์ใดอยากทำอะไรเลย พวกเขาทุกคนกลัวกันหรือ?”

พระผู้ช่วยให้รอด: “ลูกสาวของข้า พวกเขามองเห็นแต่ไม่เห็น และได้ยินแต่ไม่ได้ยิน” ข้า: “พระผู้ช่วยให้รอด ข้าตกใจมากในช่วงสามวันนี้ – วันเสาร์ วันอาทิตย์ และวันจันทร์ – ข้ารู้สึกเหมือนซาตานได้โคหกข้าเกี่ยวกับทุกสิ่ง ข้ารู้สึกเหมือนวิญญาณชั่วร้ายในใจข้าได้พูดกับข้า ไม่ใช่พระองค์”

พระผู้ช่วยให้รอด: “ลูกต้องทนต่อความล่อลวงเหล่านี้ ทางสู่เราเต็มไปด้วยหนาม; มันต่างจากทางที่สะดวกสบายที่เกือบทุกคนเลือกเดิน”

ผม: “และเมื่อเย็นวานนี้ แม่ซีได้แจกศีลมหาสนิทอีกครั้ง ผมไม่รับจากเธอ”

พระผู้ช่วยให้รอด: “คุณทำถูกต้องแล้ว”

ผม: “และเธอก็ยังคงทำต่อไป ทั้งที่รู้ว่าไม่ควรทำ – การแจกศีลมหาสนิท” พระผู้ช่วยให้รอด: “เธอฟังวิญญาณชั่วอยู่เสมอ”

ผม: “แต่หลังมิสซา ผมเห็นเธอในรถ เธอโบกมือทักทายผมเหมือนว่าเธอเป็นคนที่มีความสุขที่สุดในโลก”

พระผู้ช่วยให้รอด: “วิญญาณชั่วนั้นสามารถทำให้เรารู้สึกมีความสุขอย่างผิดๆ ได้ด้วย ทำให้เธอคิดว่าตัวเองกำลังทำสิ่งที่ถูกต้อง ความสุขที่ผิดๆ นี้ไม่ก่อให้เกิดผลใดๆ”

ฉันทน์: “พระเจ้าข้า ฉันจะไม่ถามท่านอีกแล้ว; หากท่านประสงค์ ก็โปรดบอกฉันเถิด” พระผู้ช่วยให้รอด: “ลูกสาวของข้า จะมีความเชื่อในข้าเถิด”

ฉันทน์: “ตอนนี้ฉันรู้สึกแย่มากและไร้หนทางมาก ฉันอยากเพียงแต่ซ่อนตัวไปและอธิษฐานในความเจ็บปวดเท่านั้น ฉันไม่ต้องการกลุ่มอธิษฐานอีกต่อไปแล้ว”

พระผู้ช่วยให้รอด: “ลูกสาวของข้า การยอมแพ้เป็นเรื่องง่าย แต่การฝึกความอดทนนั้นยากกว่า จงอธิษฐานเพื่อให้เจ้ามีความอดทนในทุกสิ่ง ชาวนาจะรอจนกว่าการเก็บเกี่ยวจะพร้อม”

พระผู้ช่วยให้รอด: “ลูกสาวของข้า จงอธิษฐานอย่างมากมาย อย่าให้ผู้อื่นมาชักจูงเจ้า จงไปอย่างสงบ ข้ารักเจ้า”

ฉันทน์จึงอธิษฐานด้วยความมุ่งมั่นยิ่งขึ้น

ข้าพเจ้าขอบพระคุณพระองค์ พระเจ้าและองค์พระผู้เป็นเจ้าของข้าพเจ้า สำหรับคำสอนนี้ ซึ่งข้าพเจ้าต้องการอย่างยิ่ง ข้าพเจ้าไม่มีความสงสัย แต่ข้าพเจ้าได้กลายเป็นคนที่จริงจังกับเรื่องนี้มากขึ้น

ฉันทน์ได้เข้าร่วมพิธีมิสซาที่โบสถ์เซนต์โรซ ก่อนหน้านั้น ฉันทน์ได้อธิษฐานเป็นเวลา 45 นาที แต่ไม่ได้ยินเสียงใด

28 พฤษภาคม 1992 — วันพฤหัสบดี – วันพระเยซูเสด็จขึ้นสวรรค์

พิธีมิสซาและขบวนแห่ในชุดสีแดง

ตอนเย็น — การสวดภาวนาแด่พระแม่มารี ก่อนหน้านั้น ข้าพเจ้าได้สวดสวดสวดสวดแล้ว

29 พฤษภาคม 1992 — วันศุกร์

ฉันทน์อยู่บ้าน; ฉันทน์ยังอยู่ในช่วงวันหยุดจนถึงวันพุธที่ 10 มิถุนายน 1992

เช้าตรู่ ฉันทน์ได้สวดภาวนาเป็นเวลาหนึ่งชั่วโมงก่อน แล้วรับศีลมหาสนิททางจิตวิญญาณ พระผู้ช่วยให้รอด: “เขียนลงไป ลูกสาวของแม่โลกกำลังจะถึงจุดจบ มันกำลังสูญสลายไป”

ฉันทน์: “ฉันเขียนอย่างนั้นไม่ได้; โปรดบอกฉันเองเถิด สรรเสริญพระเยซูคริสต์และพระแม่มารี” ฉันทน์ได้เขียนว่า:

“สรรเสริญพระเยซูคริสต์และพระแม่มารี”

ฉันทน์: “แต่ท่านคือพระเจ้าผู้ทรงฤทธานุภาพและอมตะ ท่านไม่อาจปล่อยให้โลกนี้สูญหายได้”

พระผู้ช่วยให้รอด: “โคลนตมนั้นลึกลับไปแล้ว”

ฉันทน์: “พระเจ้าที่รัก หากพระสงฆ์ได้ยินจากฉันว่าโลกนี้กำลังสูญสลายไป พวกเขาจะประกาศว่าฉันเป็นคนบ้า”

พระผู้ช่วยให้รอด: “เขียนไปเถิด ลูกสาวของข้า โลกนี้ไม่ต้องการกลับใจ พวกเขาจงรักภักดีต่อบิดาแห่งความเท็จ ทุกคนที่เป็นของข้าล้วนถูกประกาศว่าเป็นคนบ้าไปแล้ว”

ฉันทน์: “แล้วคนอื่นๆ ที่สังกัดอยู่กับบิดาแห่งความเท็จ – พวกเขาไม่บ้าหรือ?”

พระผู้ช่วยให้รอด: “เพียงจนกว่าทางกว้างจะถึงจุดสิ้นสุดเท่านั้น”

ฉันถามเกี่ยวกับการปรากฏตัวของพระแม่มารี เพราะมารีย์ได้แทรกแซงเมื่อวันที่ 25 พฤษภาคม 1992

ผู้ช่วยให้รอด: “เราจะได้เห็นการปรากฏตัวของพระแม่มารี แต่ไม่ต้องถามว่าเมื่อใด”

ผม: “แล้วผมควรบอกพ่อออกต่ออย่างไรดีครับ? (ผมกำลังคิดถึงการปรากฏตัวของพระแม่มารี)” ผู้ช่วยให้รอด: “ท่านสวดมนต์ร่วมกับผู้เชื่อเล็กน้อยเกินไป”

ผม: “พระเจ้าครับ เป็นไปได้ไหมว่าวิญญาณชั่วร้ายนั้นอยู่ข้างผมตอนนี้ เพราะผมรู้สึกได้ว่ามันอยู่ที่นี่”

พระผู้ช่วยให้รอด: “ใช่ เขาอยู่รอบตัวคุณตลอดเวลา จงอธิษฐานไม่หยุด อย่างช้าๆ; เราอยู่กับคุณ”

ผม: “พระเจ้าและพระผู้เป็นเจ้าของข้าพเจ้า สถานการณ์ของโลกนี้เลวร้ายมาก เหมือนเมืองโซดอมและโกโมราห์”

พระผู้ช่วยให้รอด: “ท่านไม่สามารถเปรียบเทียบทั้งสองได้ โซดอมและโกโมราห์เป็นคำเตือนสำหรับโลก แต่โลกไม่ต้องการฟัง”

ผม: “ผมควรเขียนอะไรอีกไหมครับ?” พระผู้ช่วยให้รอด:

“จงอธิษฐานเพื่อความรอดของวิญญาณ”

ผม: “ผมขอบคุณท่าน พระเจ้าและพระผู้เป็นเจ้าของผม โปรดประทานกำลังใจและความรักให้ผมได้อธิษฐาน ความอดทน ความใจเย็น และพระคุณ เพื่อผมจะไม่กลัววิญญาณชั่วร้าย และเพื่อผมจะได้ซื้อสัตย์ต่อท่านเสมอ พระเจ้า ขอให้พระประสงค์ของท่านสำเร็จ”

ตอนเที่ยงวัน ฉันไปเดินเล่นในป่าประมาณสองชั่วโมงครึ่ง ฉันรู้สึกมีความสุขอย่างแรงกล้าที่จะอธิษฐาน และได้สวดบทสวดฤๅษณ์อยู่ในป่า

ในช่วงเย็น ฉันได้เข้าร่วมสวดสายประคำและมีสมาชิกโบสถ์ในเมืองโรก

30 พฤษภาคม 1992 – วันเสาร์

ฉันได้สวดภาวนาประมาณ 1 ชั่วโมงครึ่งตั้งแต่เช้ามืด

ฉันไม่ได้ไป Waghäusel ฉันแทบไม่ได้นอนทั้งคืน ฉันอยู่กับมารีออน และเราเขียนในหนังสือบันทึกประจำวันของเรา

ตั้งแต่เวลา 16.20 น. ถึง 20.00 น. ฉันได้สวดภาวนาในโบสถ์ที่เมืองโรก

ฉันได้สวดหนังสือสวด สวดทางกางเขน และสวดเจ็ดคำสุดท้ายของพระเยซูบนไม้กางเขน จากนั้นฉันอยู่ร่วมพิธีมิสซาและเข้าร่วมการเฉลิมฉลอง

31 พฤษภาคม 1992 — วันอาทิตย์

ฉันได้สวดภาวนา ก่อนมิสซา ฉันได้เข้าร่วมมิสซาที่เมืองโรก

ระหว่างการสนทนาที่เต็มไปด้วยความจริงใจ ฉันได้ถามพระผู้ช่วยให้รอดว่า ‘เป็นท่านหรือไม่ที่พูดกับฉันว่าท่านจะรับแม่สามีของฉันไปในเดือนนี้?’

พระผู้ช่วยให้รอด: “ไม่, ไม่ใช่ฉันเอง ลูกสาวของข้า จงเขียนลงสิ่งที่ข้าได้ดลใจให้เธอ; เธอจะรู้ได้ว่าสิ่งใดมาจากข้า จงระมัดระวังและอธิษฐาน;

มารีย์กำลังข่มขู่เธอ เธอเป็นของข้าอย่างสมบูรณ์; ข้ารักเธอ จงเขียนลง ลูกสาวของข้า; เธอคือลูกของข้า”

ฉันถามว่าพระองค์จะบอกฉันได้ไหม ‘พระเยซูคริสต์และพระแม่มาเรียทรงได้รับคำสรรเสริญ’ ฉันได้ยืนยันคำนั้นสามครั้ง

แล้วฉันได้ยืนยันว่า: “ไปด้วยความสันติเกิด ลูกสาวของข้า” นั้นเกิดขึ้นประมาณเวลา 8.30 น.

เวลา 7.00 น. มีพิธีบูชา; ก่อนนั้น ได้สวดสายประคำ พิธีนั้นเป็นไปอย่างเคร่งขรึมมาก เพราะวันนี้เป็นวันสุดท้ายของการบูชาเดือนพฤษภาคม

มีผู้คนมาร่วมจำนวนมาก เวลาประมาณ 9.00 น. ฉันได้สวดสายประคำอีกครั้ง

1 มิถุนายน 1992, วันจันทร์

ฉันยังอยู่ในช่วงวันหยุดและอยู่บ้าน; ฉันก็ไม่ได้ไปไหนทั้งนั้น,

เพื่อเก็บเงินไว้สำหรับห้องสวดมนต์

ระหว่างเวลา 3.00 ถึง 4.00 น. ฉันได้สวดสายประคำและบทสวดพระหฤทัยศักดิ์สิทธิ์ของพระเยซู ฉันยังสวดอีกช่วงระหว่างเวลา 9.00 ถึง 10.00 น.

ตอนเที่ยงวัน ฉันไปเดินเล่นในป่าและสวดสายประคำสองชุดระหว่างที่อยู่นอกบ้าน ตอนเย็น

ฉันเข้าร่วมสวดสายประคำและมีสมาชิกโบสถ์สีแดง

ที่โบสถ์ เวลา

20.00 น. มีกลุ่มสวดภาวนา

วันนี้ผมได้พูดเล็กน้อยเกี่ยวกับความเคารพและวิธีรับศีลมหาสนิทอย่างถูกต้อง
ผมคิดว่าวันนี้ว่าดีมากที่พระเจ้าช่วยให้รอดทรงอนุญาตให้มีความล่องลอย เพราะหากไม่มีความล่องลอยเหล่านี้ แม่ยายผมคงจะเสียชีวิตไปแล้ว
ถ้าเป็นเช่นนั้น ปีศาจก็คงจะชนะไปแล้ว แม่ยายของฉันทันเป็นผู้หญิงที่ดี แต่เธอเป็นคนดีจริง แทนที่จะไปในวันอาทิตย์
เธอมักจะไปรับศีลมหาสนิทในคืนวันเสาร์เสมอ
ในวัน Corpus Christi เธอก็ไม่ต้องการเข้าร่วมขบวนแห่ด้วย เธอชอบรับศีลมหาสนิทด้วยมือมากกว่า และนั่นคือสิ่งที่เธอทำ
ไม่ว่าเธอจะรับศีลมหาสนิทจากขบวนหรือจากพระสงฆ์ เธอก็ไม่รู้สึกถึงความแตกต่างใดๆ เธอเป็นผู้สนับสนุนอิตเลอร์
แม้จนถึงทุกวันนี้ เธอยังคงชื่นชมเขาอย่างคลั่งไคล้ เธอไม่ต้องการเข้าร่วมกลุ่มสวดมนต์ของฉันทัน และเมื่อเธอเดินทางกลับบ้านจากโบสถ์
เธอก็ไม่ต้องการเดินกับฉันทัน
แม่สามีของฉันทันยอมให้ตัวเองถูกอิทธิพลจากสิ่งที่คนอื่นพูดเกี่ยวกับฉันทัน
มากกว่าที่จะมาพูดคุยกับฉันทันเพื่อสร้างความคิดเห็นของตัวเองเกี่ยวกับการเปลี่ยนศาสนาและความเชื่อของฉันทัน แต่ถึงอย่างไรก็ตาม ฉันทันก็ยังรักเธอ
เพราะเธอคือแม่สามีของฉันทัน ฉันทันรู้สึกขอบคุณที่เธอมาอยู่กับเรา เพราะเธอช่วยดูแลการรื้อผ้าให้เรา เป็นต้น
ในวันอาทิตย์ เมื่อทั้งครอบครัวรวมตัวกัน แม่สามีของฉันทันก็รับประทานอาหารร่วมกับเราที่โต๊ะเสมอมา
หากแม่สามีของฉันทันเสียชีวิตจริงๆ ในเดือนพฤษภาคม ปีศาจคงจะทำลายทุกสิ่งทุกอย่างในชีวิตฉันทันไปแล้ว
ฉันทันอาจคิดว่าการรับศีลมหาสนิทด้วยมือฉันทันถูกต้องเช่นกัน
แต่พระเจ้าเป็นผู้กำหนดเวลาที่ใครจะเสียชีวิต
อย่างไรก็ตาม ผมยังคงเชื่อสัตย์ต่อพระเจ้าผู้ช่วยให้รอด เพราะความล่องลอยครั้งนี้ไม่ใช่ครั้งแรก และจะไม่ใช่ครั้งสุดท้าย

2 มิถุนายน 1992 — วันอังคาร

ผมได้เข้าร่วมมิสซาเช้าที่เมืองมิงโกลส์ไฮม์ เวลา 6.30 น.
หลังมิสซา ฉันทันได้พูดคุยกับพ่อโซลเนอร์ (Father Söllner) ผู้เป็นมิชชันนารีจากคณะสเตย์เลอร์ (Steyler) ที่เคยทำงานในแอฟริกา
และปัจจุบันอาศัยอยู่ที่เซนต์อัสติน (St Augustin) ใกล้เมืองบอนน์ ฉันทันไม่ได้เคยคนเดียวในระหว่างการสนทนา; พระผู้ช่วยให้รอดทรงอยู่กับฉันทัน
พ่อรู้สึกยินดีเป็นอย่างยิ่งเมื่อฉันทันเล่าให้เขาฟังว่าพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดได้ตรัสกับฉันทันอย่างไร

3 มิถุนายน 1992 – วันพุธ

ตั้งแต่เวลา 8.00 ถึง 9.45 น. ฉันทันได้สวดภาวนาและรวมจิตกับพระเจ้าผู้ช่วยให้รอด
ฉันทันร้องไห้เพราะความล่องลอยกำลังมาหาฉันทัน
ฉันทันกล่าวว่าฉันทันต้องทดสอบเสียมัน และขอให้พระเจ้าผู้ช่วยให้รอดทักทายฉันทันดังนี้: ‘ขอถวายพระเกียรติแด่พระเยซูคริสต์และพระแม่มาเรีย’
พระเจ้าผู้ช่วยให้รอด: ‘จงสรรเสริญพระเยซูคริสต์และพระแม่มาเรีย’ พระเจ้าผู้ช่วยให้รอด:
“เขียนเถิด ลูกสาวของข้า”
ฉันทัน: “ใช่แล้ว พระบิดาในสวรรค์ พระเจ้าตรีเอกภาพของข้าพเจ้า ข้าพเจ้ากำลังเขียนเพราะนี่คือพระประสงค์ของพระองค์” พระเจ้าผู้ช่วยให้รอด:
“พระแม่มาเรียผู้ศักดิ์สิทธิ์จะปรากฏตัวในโบสถ์ของเจ้า”
ฉันทัน: “พระแม่มาเรียผู้ศักดิ์สิทธิ์คือใคร?”
พระเจ้าผู้ช่วยให้รอด: “เธอคือเจ้าสาวของข้า ลูกสาวของข้า แม่ของข้า และแม่ของเจ้า” พระเจ้าผู้ช่วยให้รอด: “ลูกสาวของข้า อย่าสงสัย”
ฉันทัน: “พระเจ้าที่รัก โปรดบอกฉันทันเกี่ยวกับปรากฏการณ์นี้บ้างเถิด เพราะฉันทันไม่กล้าถาม เนื่องจากฉันทันไม่คู่ควร ฉันทันเป็นผู้มีบาป พระเจ้า”
พระเจ้าผู้ช่วยให้รอด: “ตอนนี้เธอเชื่อแล้วหรือว่ามันคือเรา?” ฉันทัน:
“ฉันทันเชื่อแล้ว แต่ไม่ง่ายเลย ท่านเป็นใคร?”
พระเจ้าผู้ช่วยให้รอด: “เราคือพระเยซูของท่าน”
ฉันทัน: “ทำไมเรื่องที่เกี่ยวข้องกับพระสังฆราช พระสันตะปาปา และนายกรัฐมนตรีโคห์ล ยังไม่เกิดขึ้น?”
พระเจ้าผู้ช่วยให้รอด: “มันยังจะเกิดขึ้น”
ผมอยากรู้เพิ่มเติมเล็กน้อยเกี่ยวกับการปรากฏตัวของพระแม่มาเรีย และได้เตือนพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดว่าท่านยังไม่ได้บอกอะไรกับผมเลย”
พระเจ้าผู้ช่วยให้รอด: “เธอจะปรากฏตัว เวลาที่ถึงยังไม่มาถึง”

ฉันท่านเคยกล่าวว่าจะให้สัญญาในพระศาสนจักร”

พระผู้ช่วยให้รอด: “เครื่องหมายนี้จะปรากฏขึ้นก่อนการปรากฏตัวของพระแม่มารี เครื่องหมายนี้ยังสำหรับพระสงฆ์ด้วย จงเขียนมันลงไว้ ลูกสาวของข้าเจ้า จะได้รับจดหมายจากผู้มีอำนาจในพระศาสนจักร จงระมัดระวังและจงซื่อสัตย์ต่อข้าเจ้า และจงซื่อสัตย์ต่อพระสันตะปาปา เจ้าไม่จำเป็นต้องฟังหรือปฏิบัติตามสิ่งใดที่ขัดแย้งกับคำสอนของพระสันตะปาปา”

พระผู้ช่วยให้รอด: “ลูกสาวของข้า จงเสียสละให้มาก”

ฉันท่านที่รัก ฉันทจะพยายาม แต่ฉันทไม่สามารถสัญญาอะไรกับท่านได้”

ฉันท: “พระผู้ช่วยให้รอดที่รัก เมื่อวานนี้ที่ฉันทพูดกับคุณพ่อโซลเนอร์ นั้นไม่ใช่ตัวฉันทเอง” พระผู้ช่วยให้รอด: “ฉันทพูดแทนเธอ”

ฉันท: “ฉันทรู้สึกอย่างนั้นชัดเจนมาก และมันทำให้ฉันทเข้มแข็งขึ้น ส่วนคุณพ่อนั้นดูต่างไปอย่างสิ้นเชิง เหมือนมีอะไรเกิดขึ้นกับท่านเลย นั่นคืออะไร?”

พระผู้ช่วยให้รอด: “ลูกสาวของคุณพ่อนั้นใหม่ งานของคุณพ่อเปลี่ยนคนได้ และพ่อนั้นสามารถทำงานได้เพียงผ่านลูกเท่านั้น”

ฉันทได้อธิษฐานอย่างจริงจังใจอีกสักพักหนึ่ง ขอขอบคุณ

แล้วฉันทก็ได้ยินว่า: “ไปอย่างสันติเถิด ลูกสาวที่รักของฉันท” หลังจากนั้น ฉันทได้สวดคำขอบคุณ

ขณะที่ฉันทสวดภาวนาหลายบทถึงพระจิตบริสุทธิ์ ฉันทรู้สึกถึงความอบอุ่นที่พิเศษมากและความรักอันยิ่งใหญ่ในหัวใจ ฉันทรู้สึกสงบและสันติใจ และไม่มี ความสงสัยใดๆ

ตอนเย็น ฉันทได้เข้าร่วมพิธีมิสซาที่โบสถ์เซนต์รีออค

4 มิถุนายน 1992 — วันพฤหัสบดี

ในคืนนั้น ฉันทได้สวดภาวนาตั้งแต่วเวลา 4.00 ถึง 5.00 น. แล้วสวดต่ออีกตั้งแต่วเวลา 8.10 ถึง 10.00 น.

หลังจากสวดภาวนาได้หนึ่งชั่วโมง ฉันทได้รวมจิตกับพระผู้ช่วยให้รอด

พระผู้ช่วยให้รอด: “เขียนลงเถิด ลูกสาวของข้า”

ฉันท: “ค่ะ พระเยซูที่รัก พระองค์คือพระวจนะที่มีชีวิต”

พระผู้ช่วยให้รอด: “เจ้าจะยังพูดกับพระคุณพ่อกรังค้อยู่”

พระผู้ช่วยให้รอด: “เราไม่ชอบที่ท่านให้พี่น้องรับศีลมหาสนิทด้วยมือ” ฉันท: “ใช่ค่ะ พระเจ้า ฉันทเห็นแล้ว พี่น้องคนนั้นรับศีลมหาสนิทก่อนที่พระสงฆ์จะกล่าวว่า ‘พระเจ้า ข้าพเจ้าไม่สมควร...’”

ฉันท: “พระเจ้า โปรดอภัยให้ฉันทด้วย เพราะในขณะที่ฉันทต้องหวั่นไหวในใจ แม้ว่าจะเป็นเรื่องที่น่าเศร้าก็ตาม วิธีที่พี่น้องรับศีลมหาสนิทนั้น ดูเหมือนความโง่เขลาสำหรับฉันท”

พระผู้ช่วยให้รอด: “ด้วยการทำเช่นนั้น คุณทั้งสองได้ทำให้ฉันทไม่พอใจ”

ผม: “แต่พระเจ้าครับ ถ้าพระสงฆ์ไม่มอบศีลมหาสนิทให้พี่ชายคนนั้นในมือ เราคงไม่ทำให้พระองค์ไม่พอใจ”

พระผู้ช่วยให้รอด: “นั่นเป็นความจริง จงอธิษฐานเพื่อความตั้งใจนี้ คือให้พระสงฆ์ไม่มอบศีลมหาสนิทลงในมือที่ยังไม่ได้รับการอภัย”

ฉันท: “พระเจ้าที่รัก ข้าพเจ้าจะไปสารภาพบาป เพราะข้าพเจ้าได้ทำให้พระองค์ไม่พอพระทัย” พระผู้ช่วยให้รอด: “เขียนลงไป ลูกสาวของข้า”

ฉันท: “ใช่ครับ พระบิดาในสวรรค์ ข้าพเจ้าจะเขียนมันลง เพราะท่านมีข้าพเจ้า ท่านคือทุกสิ่งในตัวข้าพเจ้า

ท่านยังใช้มือของข้าพเจ้าเพื่อเขียนด้วย”

พระผู้ช่วยให้รอด: “สิ่งนั้นทำให้ข้าพเจ้าพอใจ ลูกสาวของข้า”

ฉันท: “ฉันทควรเขียนอะไรดีคะ พระเจ้าที่รัก? ฉันทขอพระคุณและพระเมตตาจากพระองค์ เพื่อฉันทจะได้เขียนแต่สิ่งที่ถูกต้องเท่านั้น โปรดประทานความเชื่อที่มั่นคงให้ฉันทด้วยค่ะ”

พระผู้ช่วยให้รอด: “เขียนไปเถิด ลูกสาวของข้า; ลูกได้รับเชิญแล้ว” ฉันท: “เชิญไปหาใครคะ?”

ฉันทไม่ได้ยินอะไรเลย จึงถามอีกครั้ง ฉันท:

“พระเจ้าและพระผู้เป็นเจ้าของฉันท ไปบ้านใครคะ?”

พระผู้ช่วยให้รอด: “ไปรับภารกิจ”

ฉันท: “ฉันทจินตนาการไปเองหรือเปล่า?”

พระผู้ช่วยให้รอด: “ลูกได้รับเชิญไปยังคณะหนึ่ง” ฉันท: “เมื่อไหร่ ที่ไหน และทำไม?”

พระผู้ช่วยให้รอด: “ยังไม่มาถึง; จงอดทน”

จัน: “ท่านจะอยู่กับจันในคณะกรรมการนั้นไหม?” พระผู้ช่วยให้รอด: “ใช่

จันจะอยู่กับคุณ”

ผม: “พระเจ้า ข้าพเจ้าจึงไม่ต้องกังวลว่าสิ่งที่จะเกิดขึ้นต่อไปจะเป็นอย่างไร ข้าพเจ้าวางทุกสิ่งไว้ในพระหัตถ์ของพระองค์”

พระผู้ช่วยให้รอด: “จะเป็นเช่นนั้น.”

พระผู้ช่วยให้รอด: “ลูกสาวของข้า ข้ารักเจ้า จงไปอย่างสงบ”

จันยังไม่ได้อ่านคำอธิษฐานตึก ก็มีผู้หญิงสองคนรออยู่ข้างนอกแล้ว คนหนึ่งเป็นพี่สะใภ้ของโรสริธา และอีกคนเป็นน้องสาวของพ่อเฟอริดีนันด์ โทม ซึ่งอาศัยอยู่ในป่าดำ

เวลา 10.00 น. จันได้พูดคุยกับพวกเธอประมาณ 45 นาทีเกี่ยวกับความกลัวของจัน

10.50 น.: จันรู้สึกว่าจะต้องรวมตัวกับพระผู้ช่วยให้รอดอีกครั้ง

ความรู้สึก ‘ต้อง’ นี้ค่อนข้างแปลก แต่เราต้องเรียนรู้จากความสับสนเมื่อมันมาด้วย

จันเชื่อว่ามิถุนายนปี 1984 นั้นเรียบง่ายกว่า เนื่องจากความสามารถในการแยกแยะวิญญาณ คุณจะเห็นพระแม่มารีย์ได้ แต่ส่วนเสียงนั้น

คุณได้ยินเพียงอย่างเดียว และต้องใช้เวลานานกว่าในการแยกแยะเสียงนั้น

เพื่อที่จันจะรักษาความอดทนในการตรวจสอบเสียงนั้น พระผู้ช่วยให้รอดจึงให้จันรู้สึกถึงความรักและพระคุณของพระองค์

และพระองค์ยังทรงอนุญาตให้มีการสับสนเกิดขึ้น เพื่อดูว่าคนเราสามารถแยกแยะความเจ็บปวดได้หรือไม่

ดังนั้น เมื่อเข้าวันที่จันถูกรบกวนโดยผู้หญิงเหล่านั้น จันได้กลับมาพบกับพระผู้ช่วยให้รอดอีกครั้งในเวลา 10.50 น.

พระผู้ช่วยให้รอด: “ลูกสาวของพ่อ จดสิ่งนี้ไว้ ลูกจะได้รับปรากฏการณ์ของพระแม่มารีย์ในอีกประมาณสี่สัปดาห์ข้างหน้า”

จัน: “พระเจ้าที่รัก พระเยซูที่รัก พระบิดาในสวรรค์ โปรดพูดซ้ำอีกครั้ง” พระผู้ช่วยให้รอดตรัสซ้ำทันที

จัน: “ทีไร?”

พระผู้ช่วยให้รอด: “ในโบสถ์ที่เมืองโรน.” จัน:

“มีอะไรอีกที่ฉันต้องรู้ไหม?”

พระผู้ช่วยให้รอด: “ใช่แล้ว ลูกสาวของข้าเจ้า เจ้าไม่ต้องกลัว ข้าอยู่กับเจ้า ลูกสาวของข้าเจ้า อย่าทำให้ข้าผิดหวัง”

จัน: “พระเจ้าที่รัก จันอยากได้อยู่ร่วมกับพระองค์เสมอ; แล้วจันจะไม่ทำให้พระองค์ผิดหวัง” พระผู้ช่วยให้รอด: “ลูกสาวของข้า จงอธิษฐานมาก ๆ และอดอาหารด้วย”

จัน: “พระเจ้าที่รัก จันจะพยายามอย่างเต็มที่”

ผมกำลังคิดถึงโคลดแห่งลักเซมเบิร์ก แต่ไม่อยากจะถาม แล้วก็ได้ยินว่า:

“คุณสามารถเขียนแทนคลอดได้ เขาไม่สามารถเป็นพระสงฆ์ได้ในขณะนี้ ท่านต้องยังคงสวดภาวนาเพื่อเขาต่อไป” จันกล่าวว่า:

“ขอบคุณพระเจ้าและพระผู้เป็นเจ้าของจัน ขอคุณพระเยซูที่รัก ขอคุณพระวิญญาณบริสุทธิ์ที่รัก จันได้ปฏิบัติตามพระประสงค์ของพระองค์แล้วหรือไม่ โดยการได้กลับมาอยู่กับพระองค์อีกครั้ง?”

พระผู้ช่วยให้รอด: “ใช่แล้ว คุณได้ปฏิบัติตามพระประสงค์ของข้าแล้ว ไปด้วยความสันติเถิด ลูกสาวที่รักของข้า” ในตอนเย็น

จันได้เข้าร่วมสวดสายประคำและมีซาในชุดสีแดงที่โบสถ์

5 มิถุนายน 1992 – วันศุกร์ – วันศุกร์พระหฤทัยศักดิ์สิทธิ์

จันยังอยู่ในช่วงวันหยุดและได้สวดภาวนาที่บ้านตั้งแต่เวลา 9.00 น. ถึง 11.00 น. โดยสวดบทภาวนาพระหฤทัยศักดิ์สิทธิ์ บทภาวนาพระแม่มารีย์ คำอธิษฐานต่อพระจิตบริสุทธิ์ และอื่นๆ

พระผู้ช่วยให้รอด: “เขียนสิ่งนี้ลงไว้เถิด ลูกสาวของข้า: สัญญาณนี้ในโบสถ์จะเกิดขึ้นกับเจ้า” ข้า: “พระเจ้าข้า ข้าได้ถวายทุกสิ่งแด่พระองค์แล้ว แต่หากพระองค์ตรัสเช่นนั้น ก็จะเป็นไปตามนั้น ข้าจะรู้ได้อย่างไรว่าสิ่งนี้มาจากพระองค์?”

พระผู้ช่วยให้รอด: “เราอยู่กับเจ้า ปลอ่ยให้เครื่องหมายที่จะเกิดขึ้นนี้ทำงานภายในตัวเจ้า” จัน:

“จันจะรู้ได้อย่างไรว่าท่านอยู่กับจัน?”

พระผู้ช่วยให้รอด: “พระคุณของข้าจะไม่ทิ้งเจ้า จงคงความเข้มแข็งและกล้าหาญไว้ และอย่าให้ตัวเองถูกคนอื่นชักจูง”

ผม: “แต่พระเจ้า ท่านรู้ว่าผมอ่อนแอมาก” พระผู้ช่วยให้รอด: “เมื่ออยู่กับเรา

คุณเข้มแข็ง”

ฉันท: “เมื่อไหร่สิ่งนี้จะเกิดขึ้น?” พระผู้ช่วยให้รอด:

“เวลานั้นเป็นของข้า”

ฉันท: “พระผู้ช่วยให้รอดที่รัก ข้ารักท่านมากยิ่งนัก; ขออย่าให้ข้าต้องแยกจากท่านเลย”

การได้รวมเป็นหนึ่งเดียวกับพระผู้ช่วยให้รอดนั้นสวยงามจนไม่อาจบรรยายได้ คำพูดไม่อาจแสดงถึงความขอบคุณของเราต่อสิ่งนี้ได้

เราต้องสรรเสริญและถวายเกียรติแด่พระเจ้าอยู่เสมอ ทั้งกลางวันและกลางคืน

พระผู้ช่วยให้รอด: “เขียนลงเถิด ลูกสาวของข้า ผู้คนกำลังเดินอยู่บนทางที่ผิด พวกเขาไม่ต้องการจะหันกลับ มีเพียงไม่กี่คนที่ตระหนักว่าข้ายังอยู่ที่นี้

ลูกสาวของข้า จงซื้อสัตย์ต่อข้าเถิด ข้าคือทางของเจ้า บนทางนี้เจ้าจะไม่มีวันหลงทาง ลูกสาวของข้า ข้าประทานพระคุณให้เจ้าได้ซื้อสัตย์ต่อข้า”

ฉันท: “ใช่ครับ พระเจ้าและพระผู้เป็นเจ้าของฉันท ฉันทรับพระคุณนี้เพื่อจะซื้อสัตย์ต่อพระองค์ เพราะพระองค์เพียงผู้เดียวก็เพียงพอสำหรับฉันท

และพระองค์สามารถทำทุกสิ่งได้ ฉันทได้ตระหนักบนโลกนี้ว่าพระองค์คือความสุข และตอนนี้ฉันทรอคอยความสุขนั้นตลอดนิรันดร์กาล”

ผู้ช่วยให้รอด: “ลูกสาวของข้าพเจ้า เจ้าได้นำความสุขมาให้ข้าพเจ้าด้วยสิ่งที่เจ้าได้เขียนไว้” ข้าพเจ้า: “ใช่แล้ว พระเจ้าที่รัก

นั่นคือหัวใจของข้าพเจ้าที่พูด ไม่ใช่ปากของข้าพเจ้า”

พระผู้ช่วยให้รอด: “ลูกสาวของข้า เจ้ายังคงเป็นดอกตูมของดอกไม้หอมที่ยังไม่ได้แบ่งบาน”

หลังจากนั้น ฉันทได้ยินพระผู้ช่วยให้รอดตรัสว่า: “ไปอย่างสันติเถิด ลูกสาวของข้า” ฉันทอยู่ในโบสถ์ สวมชุดสีแดง

เพื่อสวดส่ายประคำและร่วมพิธีมิสซา

6 มิถุนายน 1992 – วันเสาร์

ฉันทเข้าร่วมพิธีมิสซาเวลา 7.00 น. ที่โบสถ์เซนต์โรส ในเมืองมิงโกลส์โฮม

หลังมิสซา ฉันทได้พูดคุยกับพระสงฆ์ชาวเยอรมันท่านหนึ่ง ซึ่งกำลังทำงานเป็นมิชชันนารีในบราซิล

เขาเล่าให้ฉันทฟังว่าเขาเคยถูกจับเป็นเชลยในจีน ฉันทได้พูดคุยกับเขาประมาณ 20 นาทีเกี่ยวกับการรับศีลมหาสนิทบนลิ้น เขาเดินด้วยไม้เท้ายันสองอัน

และในตอนท้าย เขาได้ให้พรแก่ฉันท

16.30 – 18.15 น.: ผมได้สวดภาวนาในโบสถ์ที่เมืองโรท วันนี้ผมยังได้ไปสวดภาวนากับคุณพ่อออกก์ด้วย

7 มิถุนายน 1992 – วันจันทร์หลังวันเพ็ญเทศกาล

ฉันทได้สวดภาวนาตั้งแต่วเวลา 7.45 น. ถึง 9.05 น.

ฉันท: “พระเจ้าและพระเจ้าของฉันท หากพระองค์ประสงค์ โปรดตรัสกับฉันทเถิด ผู้รับใช้ของพระองค์กำลังฟังอยู่” พระผู้ช่วยให้รอด:

“ใช่แล้ว ลูกสาวของข้า ข้ากำลังตรัสกับเจ้า เจ้าใจร้อนเกินไป”

ฉันท: “ฉันทควรเขียนลงไว้ไหมคะ?”

พระผู้ช่วยให้รอด: “ใช่ จงเขียนมันลง จงมีความเชื่อในเรา”

ไม่มีใครนอกจากพระเจ้าที่จะรู้ได้ว่าสิ่งที่ฉันทต้องการรู้ในจิตวิญญาณของฉันทคืออะไร แต่ฉันทกลับได้รับคำตอบ

พระผู้ช่วยให้รอด: “การปรากฏตัวของพระแม่มาเรียผู้ศักดิ์สิทธิ์จะเกิดขึ้นในอนาคตอันใกล้” ฉันท: “แต่ท่านเคยบอกไว้ในสี่สัปดาห์”

พระผู้ช่วยให้รอด: “ลูกสาวของข้าพเจ้า เจ้าก็รู้ว่าเธอจะปรากฏตัว”

ฉันท: “ทำไมท่านจึงให้พระแม่มาเรียผู้ศักดิ์สิทธิ์ปรากฏตัวในโบสถ์สีแดง?” พระผู้ช่วยให้รอด:

“เพื่อให้มีการสวดภาวนาอย่างมากมายในโบสถ์ของลูก”

ฉันท: “แต่ในโบสถ์ของเรามีการสวดภาวนาเยอะกว่าโบสถ์อื่น ๆ ในพื้นที่นี้อยู่แล้ว” พระผู้ช่วยให้รอด:

“ข้าปรารถนาให้มีผู้สวดภาวนาปกเกล้าหาญจำนวนมากจากโบสถ์นี้”

พระผู้ช่วยให้รอด: “ลูกสาวของข้า จงจดบันทึกเครื่องหมายที่ข้าให้เจ้าไว้; นี่คือเครื่องหมายของข้า ลูกสาวของข้า

เครื่องหมายนี้จะปรากฏขึ้นก่อนการปรากฏตัวของพระแม่มาเรียผู้ศักดิ์สิทธิ์เสียอีก”

ฉันท: “ฉันทควรตอบสนองต่อเครื่องหมายนี้อย่างไร? ฉันทต้องนั่งเฉยอยู่หรือไม่? เครื่องหมายนี้สำหรับฉันทเท่านั้น หรือสำหรับคนอื่นด้วย?”

พระผู้ช่วยให้รอด: “เจ้าจะไม่ขาดพระคุณ มันจะเป็นไปตามที่ข้าปรารถนา” ฉันท: “พระเจ้าที่รัก

ขอให้พระประสงค์ของพระองค์สำเร็จ”

พระผู้ช่วยให้รอด: “พระวิญญาณบริสุทธิ์จะทรงให้แสงสว่างแก่เจ้า เจ้าไม่ต้องกังวลล่วงหน้า จงอธิษฐานต่อพระมารดาของข้า พระนางทรงรักเจ้า

พระนางทรงคุ้มครองและทรงนำทางเจ้า

เจ้าคือลูกที่ท่านรักยิ่ง”

ฉันท: “พระเจ้า ข้าพเจ้าเขียนอย่างนั้นไม่ได้”

พระผู้ช่วยให้รอด: “เขียนไปเถอะ แม่ของเจ้าไม่เคยทิ้งเจ้าไว้คนเดียว อย่าทำให้ท่านผิดหวัง ลูกสาวของข้า จงซื่อสัตย์ต่อเราทั้งสอง”

ผม: “ผมจะซื่อสัตย์ต่อท่านและต่อพระมารดาของพระเจ้า เพราะผมรักท่านทั้งสองมากมากครับ” พระผู้ช่วยให้รอด:

“ลูกสาวของข้า ข้าอวยพรเจ้าในขณะนี้”

ฉันคุกเข่าลงบนพื้น

ฉันได้ยื่นว่า: “ขอให้พระพรของพระบิดา พระบุตร และพระวิญญาณบริสุทธิ์ ลงมาบนตัวเธอ”

ฉันทำเครื่องหมายกางเขนและกล่าวด้วยความเคารพ: “ขอถวายพระเกียรติแด่พระเยซูคริสต์และพระแม่มาเรีย”

นั่นคือครั้งแรกที่พระผู้ช่วยให้รอดประทานพรให้ฉัน

หลังจากนั้น พระผู้ช่วยให้รอดตรัสว่า: “ไปอย่างสันติเถิด ลูกสาวของข้า”

ฉันได้เข้าร่วมพิธีมิสซาในชุดสีแดง

8 มิถุนายน 1992 – วันจันทร์หลังวันเพ็นเทกอสต์

ฉันได้อธิษฐานในเวลากลางคืนตั้งแต่เวลา 2.20 ถึง 3.20 น. เพื่อความสันติและเพื่อวิญญาณผู้ยากไร้ ตั้งแต่เวลา 8.10 ถึง

9.10 น. ฉันยังคงอธิษฐานต่อไป

ฉันกล่าวว่า: “พระเจ้าและพระผู้เป็นเจ้าของฉัน พระบิดาที่รักยิ่งของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าขอบคุณที่พระองค์ทรงตั้งเคียงข้างข้าพเจ้าและทรงอนุญาตให้มีความล่องลอย
สิ่งนี้ไม่ได้ทำให้ข้าพเจ้ารักพระองค์น้อยลง แต่กลับทำให้รักพระองค์มากขึ้น ข้าพเจ้าไม่มีข้อสงสัยหรือความกลัวอีกต่อไป

ข้าพเจ้ารู้ว่าพระองค์ทรงอยู่กับข้าพเจ้าเสมอ และสิ่งที่พระองค์ทรงอนุญาตย่อมเป็นเช่นนั้น เพราะนั่นคือพระประสงค์ของพระองค์
โปรดทักทายข้าพเจ้าที่ได้ทำผิดต่อพระองค์และที่ขาดความอดทน ข้าพเจ้าสัญญาว่าจะปรับปรุงตัว ข้าพเจ้าได้เห็นว่าคุณสิ่งมีชีวิตมีเวลาของมัน
และพระองค์เป็นผู้กำหนดเวลานั้น ดังนั้นจึงเป็นสิ่งที่ถูกต้อง ข้าพเจ้าขอรวมตัวกับพระแม่มาเรียผู้ศักดิ์สิทธิ์ และกับท่าน พระเยซูที่รัก
และข้าพเจ้าขอขอบคุณพระบิดาผู้ทรงฤทธานุภาพและเปี่ยมด้วยความเมตตา ที่หลังจากอาดัมและเอวาแล้ว

บัดนี้พวกเราที่มีพระมารดาจากสวรรค์และผู้ช่วยให้รอด คือพระเยซูคริสต์ด้วย”

ฉันได้อธิษฐานอย่างร้อนรนยิ่งขึ้น และกล่าวกับพระผู้ช่วยให้รอดว่า: “ฉันไม่จำเป็นต้องขออะไรจากท่าน; ท่านรู้ทุกสิ่ง” (ความคิดของฉันอยู่ที่เครื่องหมายนั้น)

พระผู้ช่วยให้รอด: “ใช่ ข้าพเจ้ารู้ทุกสิ่ง สัญญาณที่ท่านกำลังรับอยู่นี้มาจากข้าพเจ้า สำหรับทุกคน ท่านต้องยอมรับสัญญาณนี้”

ฉัน: “ใช่ครับ พระเจ้า ข้าพเจ้าเข้าใจดีขึ้นแล้ว ข้าพเจ้าจะรับมันเมื่อมันมาถึง”

พระผู้ช่วยให้รอด: “โลกกำลังอยู่ในอันตรายอย่างยิ่ง ลูกๆ ของเราทุกคนกำลังอยู่ในอันตราย จงเตรียมพร้อมอยู่เสมอสำหรับชั่วโมงที่กำลังจะมาถึง”

ผม: “ชั่วโมงแบบไหนครับ?”

พระผู้ช่วยให้รอด: “การพิพากษา ทุกคนต้องรับผิดชอบต่อตัวเอง”

ผม: “พระเจ้าที่รัก ข้าต้องกลัวการพิพากษาตั้งแต่ตอนนี้อแล้วหรือครับ?” พระผู้ช่วยให้รอด: “ความรัก! แม้แต่ตอนนี้

ความรักคือมาตรฐานที่ทุกคนจะถูกพิพากษา ขอความรักอยู่เสมอ ข้าคือความรัก ลูกของข้า

และทุกคนสามารถรับความรักได้มากเท่าที่ต้องการ”

ฉัน: “แล้วถ้าคนอื่น ๆ ไม่มาถึงความรักนี้ล่ะ?” พระผู้ช่วยให้รอด: “พวกเขาได้เลือกพระบิดาของพวกเขาแล้ว”

ฉัน: “พระเจ้าที่รัก ข้าจะรับความรักนี้มากกว่าที่เคยทำมาจนถึงตอนนี้ และข้าขอพระองค์ในตอนนี้เลย: โปรดประทานความรักให้ข้าอย่างสิ้นเหลือ
เพื่อที่ข้าจะได้มอบความรักนี้ให้แก่ผู้อื่นด้วย”

ผู้ช่วยให้รอด: “ลูกสาวของข้า จงมีความเชื่อเถิด ข้ารักเจ้า จงไปอย่างสงบ”

ตอนเย็น ได้เข้าร่วมพิธีมิสซาใหญ่ที่ ‘Rot’

กลุ่มสวดมนต์พบกันเวลา 20.00 น.

9 มิถุนายน 1992 – วันอังคาร

วันนี้เป็นวันสุดท้ายของวันหยุดของฉัน

ระหว่างเวลา 4.00 ถึง 5.30 น. ผมได้อธิษฐานขอความสันติ ขอให้พระสงฆ์และวาติกันปลอดภัย

พระผู้ช่วยให้รอด: “เมื่อวานนี้คุณพูดถูกต้องในกลุ่มสวดมนต์ คุณไม่ต้องกลัว; ต่อไปก็พูดอย่างนั้นต่อไปเถอะ ฉันอยู่กับคุณ ฉันพอใจกับคำสวดของคุณ

(ในวันจันทร์หลังวันเพ็นเทกอสต์) ฉัน: “โรสริกาไม่สบายใจเมื่อคืน เธอไม่สามารถนอนได้” (ฉันได้ให้เธอสำเนาของหนังสือบันทึกไว้เก็บ)

พระผู้ช่วยให้รอด: “วิญญาณชั่วไม่ต้องการให้เธอรู้ถึงสิ่งที่ฉันได้เขียนไว้ เธอไม่ต้องกลัว เธออยู่ภายใต้การคุ้มครองของฉัน”

เมื่อจบลง เขาก็บอกว่าเราต้องอธิษฐานมากขึ้นเท่านั้น

ผมขอพรจากท่านแล้วจึงจากไป เมื่อกำลังจะออกไป ผมบอกท่านว่าผมทนไม่ไหวแล้ว

ซึ่งบาทหลวงจวกตอบว่า: “ไปบอกเรื่องนั้นกับพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดสิ” ผมตอบว่า: “พระองค์ได้ยื่นแล้ว”

ผมพูดอย่างนั้นเพราะเขาไม่เชื่อสิ่งที่พระเจ้าผู้ช่วยให้รอดบอกกับผม

เวลา 19.00 น. ผมไปที่โบสถ์เซนต์โรสเพื่อสวดสายประคำและเข้าร่วมพิธีมิสซาที่นั่น หลังจากนั้น ผมได้สนทนากับคุณพ่อเกรียงศักดิ์

ผมถามพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดว่าผมควรไปพูดกับพ่อเกรียงศักดิ์ตอนนี้หรือไม่ พระเจ้าผู้ช่วยให้รอดตอบว่า “ใช่”

ผม: “ท่านจะพูดกับผมไหม?” พระเจ้าผู้ช่วยให้รอด: “ใช่”

ท่านจะพูดกับคุณ”

การสนทนาของเราดำเนินไปประมาณ 30 นาที ฉันได้เล่าให้พ่อเกรียงศักดิ์ฟังว่าพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดได้ตรัสกับฉันอย่างไร

11 มิถุนายน 1992 — วันพฤหัสบดี

เวลา 11.30 น. ในห้องแพทย์:

ผมบอกพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดว่า บาทหลวงจวกได้กล่าวเมื่อวานนี้ว่า สิ่งเหล่านี้ล้วนเป็นข้อความขู่คุกคาม

พระเจ้าผู้ช่วยให้รอด: “ปล่อยให้ฉันจัดการ; ทุกอย่างจะเกิดขึ้นในเวลาอันควร”

แล้วฉันก็ถามถึงบาทหลวงเกรียงศักดิ์

พระเจ้าผู้ช่วยให้รอด: “คุณทำถูกแล้วที่ไปพบท่าน”

ฉัน: “แต่ท่านบอกว่าพระเจ้าสังหารออสการ์ ชาเยอร์ ได้บอกท่านว่าท่านต้องแจกศีลมหาสนิทด้วยมือ”

พระเจ้าผู้ช่วยให้รอด: “เขาไม่ได้ทำสิ่งนี้ด้วยความสมัครใจของตนเอง”

ผม: “พระเจ้าที่รัก ท่านเคยกล่าวว่า ผู้ใดที่บิดเบือนคำสอนของพระสันตะปาปา ไม่จำเป็นต้องฟังหรือปฏิบัติตาม”

พระเจ้าผู้ช่วยให้รอด: “นั่นเป็นความจริง.”

ผม: “แล้วสถานการณ์ตอนนี้เป็นอย่างไร? พระสงฆ์ต้องเชื่อฟังพระเจ้าสังหารหรือไม่ หากพระเจ้าสังหารสั่งให้เขาแจกศีลมหาสนิทด้วยมือ?”

พระเจ้าผู้ช่วยให้รอด: “ไม่.”

ผม: “โปรดบอกผมอะไรสักอย่างที่ไม่ใช่ ‘ไม่’ ครับ”

พระเจ้าผู้ช่วยให้รอด: “ในสายตาของข้า พระสงฆ์ผู้นี้ถือว่าไม่เชื่อฟัง”

ผม: “เขากล่าวว่าพระสันตะปาปาก็แจกศีลมหาสนิทด้วยมือเช่นกัน”

พระเจ้าผู้ช่วยให้รอด: “พระสันตะปาปาถูกบังคับให้ทำเช่นนั้น ไม่ใช่ทุกบิชอปที่จะฟังพระสันตะปาปา” ผม: “เขากล่าวว่าเขาอยากเข้าร่วม

‘งานของทูตสวรรค์’ แต่บิชอปไม่ให้อนุญาต คุณบอกผมได้ไหมเกี่ยวกับเรื่องนี้ หรือว่าไม่ใช่เรื่องของผม?”

พระเจ้าผู้ช่วยให้รอด: “ใช่ มันเป็นเรื่องของคุณ พระพ่อเกรียงศักดิ์ ต้องไปเข้าร่วมงานทูตสวรรค์ คุณต้องบอกเขาว่าเขาควรมีความเชื่อมั่นในตัวฉันมากขึ้น”

ฉัน: “ท่านบอกว่าท่านต้องเชื่อฟังพระเจ้าสังหาร” พระเจ้าผู้ช่วยให้รอด:

“แต่ท่านกำลังไม่เชื่อฟังฉัน”

ฉัน: “พระเจ้าที่รัก นี่เป็นความประสงค์ของเขารึหรือความประสงค์ของพระองค์ ที่เขาควรไปร่วมงานของเหล่าทูตสวรรค์?” พระเจ้าผู้ช่วยให้รอด:

“ลูกสาวของข้า นี่คือการประสงค์ของข้า และได้เป็นเช่นนั้นมานานแล้ว”

ผม: “เขาควรบอกพระเจ้าสังหารเกี่ยวกับสิ่งที่ผมเขียนไว้หรือไม่?”

พระเจ้าผู้ช่วยให้รอด: “เขาจะไม่ทำเช่นนั้น เพราะพระเจ้าสังหารไม่เชื่อในคำเปิดเผยส่วนตัว”

ฉัน: “ฉันไม่เข้าใจเรื่องนี้เลย ถ้าไม่ถ้าพระสันตะปาปาถูกบังคับให้แจกศีลมหาสนิทด้วยมือ แล้วพระสงฆ์ก็สามารถพูดได้ว่าเขาถูกบังคับได้เช่นกัน?”

พระเจ้าผู้ช่วยให้รอด: “ลูกสาวของข้า พระสันตะปาปาเชื่อฟังข้า พระองค์ได้รับการนำทางโดยพระวิญญาณของข้า” ข้า: “พระเจ้าที่รัก

ข้าจะไม่ถามท่านอีกเลย”

พระเจ้าผู้ช่วยให้รอด: “ลูกสาวของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าพอใจกับวิธีที่ลูกถาม จงไปอย่างสันติ ลูกสาวที่รักของข้าพเจ้า”

ระหว่างเวลา 12.05 ถึง 13.00 ในห้องสวดมนต์:

ผู้ช่วยให้รอด: “ลูกสาวของข้า จงฟังให้ดี: ข้าคือความรัก ความถ่อมตัว ความอ่อนโยน ความสันติ ความสงบ ความอดทน ความสุข ความจริง แสงสว่าง และทาง; ข้าคือชีวิตของเจ้า

สิ่งใดก็ตามที่ขัดแย้งกับสิ่งนี้คือวิญญาณที่ไม่บริสุทธิ์ จงจำไว้ว่า หลังจากที่คุณได้กล่าวแล้ว เจ้าต้องรักษาความสงบและความรักไว้ วิญญาณที่ไม่บริสุทธิ์นั้นไม่ก่อให้เกิดผลดีใดๆ”

ฉัน: “พระเจ้าที่รัก พระวิญญาณที่ไม่บริสุทธิ์กลับมาแล้ว” พระผู้ช่วยให้รอด:

“ลูกสาวของข้า ข้าก็อยู่ที่นั่นด้วย”

พระผู้ช่วยให้รอด: “เขียนลงไปเถิด ลูกสาวของข้า; เก็บสิ่งที่ลูกเขียนวันนี้ไว้เป็นความลับ”

ฉัน: “และมาริออน เธอต้องเขียนมันลง และโรสวิก้าต้องเก็บมันไว้ให้ปลอดภัย – ลูกต้องไหมคะ?” พระผู้ช่วยให้รอด: “แต่ไม่มีใครอื่นอีก”

ฉัน: “แต่ฉันต้องการพระสงฆ์”

พระผู้ช่วยให้รอด: “เราจะให้เธอได้พระสงฆ์ รออีกสักครู่”

ฉัน: “ฉันจะรู้ได้อย่างไรว่าผู้ที่พูดกับฉันคือท่าน? โปรดพูดอีกคำหนึ่งเกี่ยวกับเรื่องนี้ด้วย”

พระผู้ช่วยให้รอด: “เขียนลงไปเถิด ลูกสาวของข้า; สิ่งที่คุณได้พูดกับเจ้าจะเติมเต็มหัวใจของเจ้า”

ฉัน: “ด้วยอะไร?” ผู้ช่วยให้รอด:

“ด้วยความรัก”

ฉัน: “ถ้าอย่างนั้น ก็ให้เป็นไปตามนั้นเถิด ขอให้หัวใจฉันเต็มเปี่ยมไปด้วยความรัก ไม่เพียงแต่ตอนนี้ แต่ตลอดไป”

การสวดส่ายประคำและพิธีมิสซาในสีแดง

12 มิถุนายน 1992 — วันศุกร์

10.00 น. ในห้องแพทย์:

พระผู้ช่วยให้รอด: “เขียนไปเถิด ลูกสาวของข้า”

ฉัน: “ค่ะ พระเจ้าและพระผู้เป็นเจ้าของฉัน พระบิดาในสวรรค์ พระเยซู พระเจ้าผู้ทรงเมตตา ฉันควรเขียนอะไรดีคะ?”

ฉันรอฟังเสียงนั้น แต่ไม่มีอะไรมาเลย

ฉันบอกตัวเองว่าฉันไม่สามารถบอกอะไรกับตัวเองได้ด้วยตัวเอง

ฉัน: “พระเจ้าที่รัก โปรดอย่าให้มารร้ายมาแทรกแซง” พระผู้ช่วยให้รอด: “ลูกเห็นไหม

เขากำลังได้ก็ต่อเมื่อพ่ออนุญาตเท่านั้น”

ฉัน: “มีความอบอุ่นลึกซึ้งภายในตัวฉัน ความสงบและความสันติ หัวใจฉันกำลังลุกโชติด้วยความรัก

มันเป็นความรู้สึกมหัศจรรย์ที่ไม่อาจบรรยายเป็นคำพูดได้”

พระผู้ช่วยให้รอด: “ลูกสาวของพ่อ เจ้าจะถูกทดสอบอย่างหนัก”

ฉัน: “แต่ฉันไม่สามารถผ่านการทดสอบเหล่านี้ได้โดยไม่มีท่าน”

พระผู้ช่วยให้รอด: “ใช่ นั่นคือเหตุผลที่คุณต้องการฉัน การทดสอบนี้มาจากผู้มีอำนาจ”

ฉัน: “แต่ฉันไม่เก่งการสอบเลย (ฉันกำลังคิดถึงการสอบในโรงเรียน)” พระผู้ช่วยให้รอด: “ฉันจะอยู่กับเธอ”

ฉันถามถึงแม่สามีของฉัน เพราะท่านยังไม่เสียชีวิตในเดือนพฤษภาคม พระผู้ช่วยให้รอด: “ฉันได้อนุญาตให้เรื่องนั้นเกิดขึ้น

วิญญาณชั่วได้ยืนยันด้วยวิธีนี้ว่าเขาเห็นด้วยกับการรับศีลมหาสนิทด้วยมือ และว่าเขาสบายใจที่จะแลกศีลมหาสนิทได้ หากท่านเสียชีวิตไปแล้ว

คุณคงจะเชื่อว่าการรับศีลมหาสนิทด้วยมือของคุณถูกต้อง”

ผม: “แต่สิ่งนั้นยากที่จะรู้ได้เมื่อวิญญาณไม่บริสุทธิ์มาแทรกแซง” พระผู้ช่วยให้รอด: “จงใส่ใจทุกคำพูด ฉันคือความอ่อนโยน”

ผม: “แล้วเรื่องเบลเกรดล่ะ? เขาแทรกแซงที่นั่นด้วยหรือไม่?” พระผู้ช่วยให้รอด: “ไม่ ยังไม่ถึงเวลานั้น”

ผม: “จนถึงตอนนี้ ผมสังเกตเห็นว่าวิญญาณไม่บริสุทธิ์ได้แทรกแซงมาสองครั้ง – ครั้งแรกเมื่อแม่ยายผมเสียชีวิต และครั้งที่สองเมื่อวันที่ 25 มีนาคม 1992 ระหว่างการประกาศการปรากฏตัวของพระแม่มารี และการประกาศว่าเหตุการณ์นั้นจะเกิดขึ้นในอีกสี่สัปดาห์ข้างหน้า”

พระผู้ช่วยให้รอด: “นั่นคือกรณีเดียวที่เขาได้แทรกแซง คนเราต้องผ่านประสบการณ์นี้ไป”

ผม: “การทดลองคืออะไร?”

พระผู้ช่วยให้รอด: “จงปกป้องคำสอนของข้า จงซื่อสัตย์ต่อข้า อย่าทิ้งมวลล่องหน้า ข้าจะพูดแทนเจ้า”
ผม: “ขอบคุณครับ พระเจ้าและพระผู้เป็นเจ้าของผม ตอนนี้ผมเข้าใจดีขึ้นแล้วครับ”
ผม: “เขานี้ผมเกือบจะชนรถรางด้วยรถของผมแล้ว มันเป็นสถานการณ์ที่เฉียดฉิวมาก ผมอาจเกิดอุบัติเหตุได้ง่ายๆ ขณะที่กำลังขับรถ
ผมกำลังสวดบทภาวนาของพระแม่มารี พอผมสวดถึง ‘Virgo Prudentissima – ora pro nobis’ ผมก็ถูกแสงจ้าทำให้ตาพร่าชั่วคราวและไม่เห็นรถราง
เท้าของฉันได้เหยียบเบรกแล้ว ก่อนที่ตาจะกันเห็นรถราง ฉันเชื่อว่านั่นคือกฤตสวรรค์ผู้คุ้มครองของฉัน”
พระผู้ช่วยให้รอด: “จงอธิษฐานไม่หยุดยัง วิญญาณชั่วร้ายต้องการทำลายเจ้า แต่เขาทำไม่ได้; ข้าอยู่กับเจ้า”
พระผู้ช่วยให้รอด: “เขียนสิ่งนี้ลงไว้เถิด ลูกสาวของข้า: จะเกิดสงครามในสโลวัก” ข้า: “แล้วมอนเตเนโกรล่ะ?”
พระผู้ช่วยให้รอด: “มอนเตเนโกรจะถูกทำลายในไม่ช้า”
ฉัน: “พระเจ้าที่รัก ข้าพเจ้าไม่อยากจะรู้เรื่องอื่นแล้ว ทุกอย่างมันน่ากลัวเกินไป โปรดอภัยข้าพเจ้าด้วย พระเจ้าและพระผู้เป็นเจ้าของข้าพเจ้า
ข้าพเจ้าจะอธิษฐานมากขึ้น โปรดประทานพระคุณให้ข้าพเจ้าได้อธิษฐานอย่างมากมาย”
สวัสดิ์ค่ะ: ฉันได้เข้าร่วมพิธีมิสซาและสวดสายประคำที่โบสถ์ในเมืองโรต

13 มิถุนายน 1992 — วันเสาร์

ผมได้เข้าร่วมพิธีมิสซาเข้าที่โบสถ์เซนต์โรสในเมืองมิงโกลเชลม (เวลา 7.00 น.)
หลังจากนั้น ฉันได้สวดสายประคำสองชุดเพื่อครอบครัวของฉัน ซึ่งยังไม่มีใครได้รับการบัพติศมาเลย เวลา 14.00 น. ฉันได้รับเชิญไปบ้านพี่ชายของฉัน
ซึ่งเขาเองก็อาศัยอยู่ที่เมืองโรทเช่นกัน
นั่นคืองานฉลองวันเกิดของพี่ชายผมชื่อพอล
น้องชายคนเล็กที่สุดของฉัน วลาดีมีร์ ก็อยู่ที่นั่นด้วย เช่นเดียวกับน้องสาวของฉัน ซอนยา และคนอื่นๆ อีกมากมาย รวมถึงหลานชาย
และหลานสาว เป็นต้น
ไม่มีใครล้อเลียนผมเลย; ทุกคนล้วนใจดีกับผมมาก
ตั้งแต่เวลา 4.30 น. ถึง 6.30 น. ผมไปวัดและสวดภาวนา การอยู่กับพระผู้ช่วยให้รอดนั้นดีกว่าการไปงานบาร์บีคิว
ผมไปสารภาพบาปกับพ่อวอกร์ ระหว่างการสารภาพบาป ผมยังบอกท่านด้วยว่าท่านมีบางสิ่งที่ทำไม่ถูกต้องในโบสถ์ เช่น
ระหว่างการสวดคำสารภาพความเชื่อ ท่านไม่หันหน้าไปทางแท่นบูชา แต่กลับมองไปยังผู้มาร่วมพิธี
เพราะท่านควรเป็นแบบอย่างในความเชื่อต่อพระเจ้าตรีเอกภาพที่อยู่ในแท่นบูชา

14 มิถุนายน 1992 — วันอาทิตย์

ฉันได้สวดมนต์ที่บ้านตั้งแต่เวลา 7.10 ถึง 8.25 น.

ระหว่างการรวมจิต:

พระผู้ช่วยให้รอด: “ลูกสาวของพ่อ พุดได้ดีมากในห้องสารภาพบาป พ่อได้พูดแทนลูกแล้ว พระสงฆ์คนนั้นผิดเกือบทุกเรื่องที่คุณได้กล่าวถึง”
ฉัน: “พระเจ้าที่รัก โปรดอภัยให้เขาด้วย ฉันไม่แปลกใจเลยที่โบสถ์ว่างเปล่า” ฉัน: “พระผู้ช่วยให้รอดที่รัก ฉันต้องรู้อะไร?”
พระผู้ช่วยให้รอด: “เขียนสิ่งนี้ลงไว้ ลูกสาวของข้า: สงครามกำลังขยายตัวออกไป สงครามในบอสเนียจะเลวร้ายลง จงอธิษฐานเพื่อสันติภาพ”
ฉัน: “พระเจ้าที่รัก ข้าสืบทอดพระองค์เรื่องหนึ่งที่สำคัญมากสำหรับข้า”

ฉัน: “**ท่านอยู่ในอนุภาคเล็กๆ ของศีลมหาสนิทอันศักดิ์สิทธิ์ที่สุดหรือไม่?**” พระผู้ช่วยให้รอด: “**ใช่**
ข้าพเจ้าก็อยู่ในอนุภาคเล็กๆ นั้นด้วย”

พระผู้ช่วยให้รอด: “เขียนลงเถิด ลูกสาวของข้า เมื่อสงครามที่นั่นสิ้นสุดลง มันจะเริ่มขึ้นที่อื่น ลูกสาวของข้า ผู้คนกำลังไม่พอใจ; สิ่งนี้ไม่ได้มาจากข้า”
หลังจากนั้นสักพัก ฉันได้ยิน:

“ลูกสาวของข้า ข้ารักเจ้า”

ฉันถามว่าควรเขียนคำนั้นลงหรือไม่ พระผู้ช่วยให้รอด: “ใช่

จงเขียนลงเถิด”

ฉัน: “ฉันรู้สึกถึงความสงบอันลึกซึ้งและความอบอุ่น พระเจ้าและพระผู้เป็นเจ้าของฉัน ฉันขอบคุณพระองค์สำหรับพระคุณที่พระองค์เพิ่งประทานให้ฉัน

ขอโทษที่ฉันไม่สามารถบรรยายได้ดีกว่านี้ ฉันรู้สึกว่าคุณเองไม่สามารถที่จะเขียนสิ่งเช่นนี้ได้

ฉันก็ไม่ใช่กวีเช่นกัน”

พระผู้ช่วยให้รอด: “ลูกสาวของข้า จงซื่อสัตย์ต่อข้าต่อไป; จงไปอย่างสงบ”

10.00 น. – พิธีมิสซาในชุดสีแดง

1.00 pm: สวดลูกประคำและพิธีกรรมทางศาสนา

ในช่วงบ่าย มาริออนมาและเราเขียนในหนังสือบันทึกประจำวันของเรา หลังจากนั้น ฉันได้สวดสายประคำ

15 มิถุนายน 1992 — วันจันทร์

ในห้องแพทย์:

ฉันได้อธิษฐานอย่างจริงจังและเทใจออกหมดตัว พระผู้ช่วยให้รอด:

“พ่อรักลูกนะ ลูกสาวของพ่อ” ฉัน: “ลูกได้ยืนแล้วค่ะ ชัดเจนมาก”

พระผู้ช่วยให้รอด: “ลูกได้ทำสิ่งที่ถูกต้องมาจนถึงตอนนี้แล้ว อย่างกังวลกับสิ่งที่เกิดขึ้นต่อไป”

ฉัน: “พระเจ้าข้า ข้าพเจ้ารู้สึกเจ็บปวดที่พวกเขายังคงให้ศีลมหาสนิทด้วยมือ”

พระผู้ช่วยให้รอด: “เขียนสิ่งนี้ลงไว้เถิด ลูกสาวของข้า: การรับศีลมหาสนิทด้วยมือเป็นการลบหลู่ศักดิ์สิทธิ์ ลูกสาวของข้า

ทุกสิ่งจะเปลี่ยนแปลงในอนาคตอันใกล้ หน้าทีของเจ้าคือทำให้พระสงฆ์ตระหนักว่าพวกเขาควรให้ศีลมหาสนิทแก่ผู้ศรัทธาบนลิ้นเท่านั้น”

ฉัน: “แต่ทุกคนบอกว่าพวกเขาต้องเชื่อฟังพระสังฆราช.” พระผู้ช่วยให้รอด:

“บอกพวกเขาว่าเราไม่อนุญาตให้ทำเช่นนั้น.”

ผม: “แล้วบอกพวกเขาว่าพวกเขาไม่จำเป็นต้องเชื่อในคำเปิดเผยส่วนตัว”

พระผู้ช่วยให้รอด: “พระสงฆ์ที่ไม่เชื่อในคำเปิดเผยส่วนตัวที่ได้รับการยอมรับ ไม่ได้อยู่ในพระคุณของพระเจ้า”

ฉัน: “พระเจ้าข้า ข้าได้เขียนสิ่งนี้ลงอย่างถูกต้องหรือไม่?”

พระผู้ช่วยให้รอด: “ลูกสาวของข้า ข้าพอใจกับมันแล้ว ไปด้วยความสันติ”

18.30 น. สวดสายประคำและมิสซาที่ Rot.

20.00 น. กลุ่มสวดมนต์: คุณพ่อโดชาร์ตและคุณพ่อเบอร์ทอลด์จากวาเลาเซลมาร่วมด้วย มีผู้คนมาร่วมเป็นจำนวนมากจนไม่มีที่ว่างเหลือ

16 มิถุนายน 1992 – วันอังคาร

10.00 น. ในห้องแพทย์:

พระผู้ช่วยให้รอด: “เขียนลงเถิด ลูกสาวของข้า ซาตานกำลังแข็งแกร่งขึ้นเรื่อยๆ เจ้าต้องอธิษฐานมากขึ้นอีก สงครามกำลังทวีความรุนแรงขึ้น”

ฉัน: “พระเจ้าที่รัก พระองค์หมายความว่าอย่างไร เมื่อกล่าวถึง ‘รุนแรงขึ้น’?”

พระผู้ช่วยให้รอด: “สงครามนี้อยู่ในใจของทุกคน”

ฉัน: “ยังมีความเกลียดชังมากขนาดนั้นอยู่หรือครับ?”

พระผู้ช่วยให้รอด:

“แทบจะไม่มีอะไรนอกจากความเกลียดชัง”

ฉัน: “ฉันต้องเขียนอะไรอีกไหมคะ?”

พระผู้ช่วยให้รอด: “ลูกต้องเขียนสิ่งนี้ลงไว้ โบสถ์ได้รับการอนุมัติแล้ว เงินบริจาคกำลังถูกส่งมา”

ฉัน: “พระผู้ช่วยให้รอดที่รัก ข้าพเจ้าขอบคุณท่าน นี่เป็นความสุขอันยิ่งใหญ่สำหรับข้าพเจ้า เพราะท่านได้เห็นว่าคุณไม่มีที่ว่างอีกแล้ว

และมีผู้คนมากมายมาอธิษฐาน”

พระผู้ช่วยให้รอด: “ลูกสาวของข้า ข้ารักเจ้า; จงไปอย่างสงบ”

ระหว่างการรวมตัว ฉันรู้สึกถึงความอบอุ่นอย่างยิ่งและความสงบสุขที่ลึกซึ้ง

ฉัน: “พระผู้ช่วยให้รอดที่รัก พระองค์ทรงรู้ใจฉันและความรักของฉันต่อพระองค์ ฉันไม่จำเป็นต้องบอกพระองค์เรื่องนี้ ฉันจะยังคงซื่อสัตย์ต่อพระองค์”

เวลา 18.30 น. ฉันได้เข้าร่วมสวดสายประคำและมิสซาที่เมืองโรต

ฉันถวายศีลมหาสนิทเพื่อพ่อแม่และพี่น้องที่ล่วงลับไปแล้ว

หลังรับศีลมหาสนิท ฉันถามพระผู้ช่วยให้รอดว่า ฉันได้ทำสิ่งที่ถูกต้องหรือไม่ หรือว่า ฉันได้เข้าใจอย่างถูกต้องในวันนี้ที่ห้องสวดมนต์หรือไม่

พระผู้ช่วยให้รอด: “เธอสามารถเชื่อได้; มันเป็นความจริง”

17 มิถุนายน 1992 — วันพุธ

เวลา 10.00 น. ในห้องแพทย์:

ฉันลืมนึกที่จะเขียน; ฉันคิดว่าบางทีพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดอาจไม่ต้องการให้ฉันเขียน แต่แล้วฉันก็ได้ยิน: พระผู้ช่วยให้รอด: “ลูกสาวของพ่อ ต้องการให้ลูกเขียน”

ฉัน: “พระเจ้าและพระเจ้าเป็นเจ้าของฉัน ข้าพเจ้าขอถวายตัวข้าพเจ้าทั้งหมดแด่พระองค์”

พระเจ้าผู้ช่วยให้รอด: “โลกกำลังอยู่ในอันตรายอย่างยิ่ง ผู้เผยพระวจนะเท็จกำลังเคลื่อนไหว” ฉัน: “พระเจ้าที่รัก โปรดอธิบายเรื่องนี้ให้ฉันเข้าใจชัดเจนยิ่งขึ้นเกี่ยวกับผู้เผยพระวจนะ”

พระเจ้าผู้ช่วยให้รอด: “พวกเขาคือปรสิทที่เกาะกินมนุษยชาติ” ฉัน:

“แล้ววิธีแก้ไขคืออะไร?”

พระเจ้าผู้ช่วยให้รอด: “จงยึดมั่นในคำสอนที่แท้จริงของพระคริสต์”

ฉัน: “ฉันจะรู้ได้อย่างไรว่าใครเป็นผู้เผยพระวจนะเท็จ?” พระผู้ช่วยให้รอด:

“พวกเขาไม่ได้รับการนำทางโดยพระวิญญาณของข้า”

ผม: “ผมจะรู้ได้อย่างไรว่าเขาถูกนำโดยวิญญาณที่ไม่บริสุทธิ์?” พระผู้ช่วยให้รอด:

“ผู้เผยพระวจนะเท็จมีผู้ติดตามและผู้สนับสนุนมากมาย” ผม: “แล้วคนอื่นๆ

ที่ถูกนำโดยพระวิญญาณของพระองค์ล่ะ?” พระผู้ช่วยให้รอด: “มีน้อยมาก” (ผู้ติดตาม)

ฉัน: “พระเจ้าที่รัก แต่สิ่งนั้นยังไม่พอสำหรับฉัน ฉันยังต้องรู้อะไรอีกเกี่ยวกับผู้เผยพระวจนะเท็จ?”

พระเจ้าผู้ช่วยให้รอด: “ลูกสาวของข้าพเจ้า พวกเขามีความรักไม่เพียงพอ ผู้เผยพระวจนะเท็จไม่เคยพูดถึงคำสอนที่แท้จริงของพระคริสต์ อย่าเชื่อพวกเขา ลูกจะชนะร่วมกับข้าพเจ้า”

ฉัน: “พระเจ้า ข้าพเจ้าสามารถแยกแยะพวกเขาได้ก็ต่อเมื่อได้รับความช่วยเหลือจากพระองค์เท่านั้น”

พระเจ้าผู้ช่วยให้รอด: “ลูกสาวของข้าพเจ้า ได้ก็ต่อเมื่ออยู่กับข้าพเจ้าเท่านั้น”

ฉัน: “ในอนาคตอันใกล้ ฉันจะได้พูดคุยกับผู้เผยพระวจนะเช่นนั้นหรือไม่?”

พระเจ้าผู้ช่วยให้รอด: “ใช่, กับหลายคน ลูกสาวของข้า จงอดทน จงซื้อสัตย์ต่อข้า จงไปอย่างสันติ” แล้วข้าได้ยินพระองค์ตรัสว่า: “จงรักข้า”

ฉันได้เข้าร่วมพิธีมิสซาที่โบสถ์เซนต์โรสในเมืองมิงโกลส์โฮป

18 มิถุนายน 1992 — วันพระกายและพระโลหิต — วันพฤหัสบดี

ฉันได้สวดภาวนาตั้งแต่วเวลา 7.45 ถึง 8.45 น. และรวมจิตกับพระเจ้าผู้ช่วยให้รอด

พระเจ้าผู้ช่วยให้รอด: “เขียนลงเถิด ลูกสาวของข้า” “ผู้คนกำลังมุ่งหน้าสู่เหว” ฉัน: “ ‘เหว’ นี่คืออะไร?”

ฉันไม่ทราบแน่ชัด”

พระเจ้าผู้ช่วยให้รอด: “สู้รบ ลูกสาวของข้า พวกเขามีกฎการใช้สิทธิเสรีภาพของตนเองเพื่อทำเช่นนั้น”

ฉัน: “คนอื่นจะบอกฉันว่าท่านเป็นผู้เมตตาและกรุณา พระเจ้าที่รัก และว่าสิ่งนี้ไม่อาจเป็นไปได้”

พระเจ้าผู้ช่วยให้รอด: “วิญญาณเหล่านั้นไม่ยังมีชีวิตอยู่อีกต่อไปแล้ว พวกเขาได้เลือกพ่อของพวกเขาแล้ว” ฉัน:

“พระเจ้าที่รัก ท่านเรียกพ่อคนนี่ว่าอะไร?”

พระเจ้าผู้ช่วยให้รอด: “เจ้าชายแห่งโลกนี้” ฉัน:

“ทำไมท่านเรียกเขาว่า ‘เจ้าชาย’?”

พระเจ้าผู้ช่วยให้รอด: “เจ้าสามารถจำลูกๆ ของเขาได้จากความหยิ่งยโสของเขา”

ฉัน: “พระเจ้าที่รัก วันนี้เป็นวันฉลองวันพระกายและพระโลหิตของพระคริสต์ (Corpus Christi) เมื่อเข้านี้มีการเดินขบวน

ท่านสามารถเล่าให้ฉันฟังเกี่ยวกับเรื่องนี้ได้ไหม?”

พระเจ้าผู้ช่วยให้รอด: “ในวันเทศกาลนี้ ฉันได้รับการให้เกียรติเพียงเล็กน้อยเท่านั้น ลูกสาวของฉัน หัวใจของผู้คนได้เย็นชาลงแล้ว

การชำระล้างวิญญาณต้องเกิดขึ้นในไม่ช้า การลงโทษเป็นสิ่งจำเป็น มิฉะนั้น วิญญาณอีกมากมายจะตกนรก”

ฉัน: “ฉันต้องเขียนอะไรเพิ่มเติมอีกไหม?” พระผู้ช่วยให้รอด: “ลูกสาวของข้า

ข้าขอร้องเจ้า...”

ฉัน: “แต่พระเจ้าที่รัก โปรดบอกฉันก่อนเถิด สรรเสริญพระเยซูคริสต์และพระแม่มารี และ Viva Jesu e Maria.”

ฉันได้ยินเช่นนั้น แล้วจึงถาม: “ท่านขออะไรจากฉัน?” พระผู้ช่วยให้รอด:

“การมอบตัวให้ฉันอย่างสมบูรณ์”

ฉัน: “พระเจ้าที่รักเอกราชของข้า พระเจ้าแห่งพระเจ้าทั้งหลาย พระผู้ช่วยให้รอดของข้า ขอมอบตัวข้าทั้งหมดแด่พระองค์ พระเจ้าที่รัก

ข้าไม่สามารถเขียนสิ่งนี้ลงเป็นภาษาเยอรมันได้ แต่พระองค์ทรงทราบตัวข้าหมายถึงอะไร”

ผม: “พระเจ้าและพระเจ้าของผม ท่านมีผมทั้งหมดแล้ว พระผู้ช่วยให้รอดของผม ผมรักท่านเหนือสิ่งอื่นใด
โปรดทำกับผมตามพระประสงค์ของท่าน ให้ผมตระหนักเสมอว่าผมเป็นของท่าน
พระเจ้านั้นรัก ทำไมท่านต้องการทุกอย่างคืนมา? ข้าได้มอบทุกสิ่งให้ท่านแล้ว”
พระผู้ช่วยให้รอด: “ลูกสาวของข้าพเจ้ารู้อยู่แล้ว ลูกจะได้รับการกิจอีกอย่างหนึ่ง แต่ยังไม่ใช้ตอนนี้ ลูกสาวของข้าพเจ้า
จงคงความซื่อสัตย์และมั่นคงต่อข้าพเจ้าไว้”

เวลา 8.45 น. ฉันลืมเวลาไปเสียแล้ว สามิเรียกฉันและบอกว่ามันสายเกินไปที่จะไปโบสถ์แล้ว วันนี้มีสภามีเวลา 9.00 น.
ฉันลุกขึ้นและเตรียมตัวอย่างรวดเร็วจนมาถึงโบสถ์สามนาทีก่อนเวลา 9.00 น. ในโบสถ์
ฉันอธิษฐานด้วยใจจริงว่าผู้ศรัทธาจะไม่รับศีลมหาสนิทอย่างไม่สมควร ในที่สุด มีเพียงไม่กี่คนเท่านั้นที่รับศีลมหาสนิท
นอกจากนี้ยังมีชายคนหนึ่งที่ถูกผีสิงอยู่ในโบสถ์ เขาออกจากโบสถ์ก่อนพิธีถวายศีล ฉันถวายศีลมหาสนิทเพื่อลูกชายของฉัน
มีผู้คนจำนวนมากเข้าร่วมในขบวนแห่
เวลา 1.00 น. ฉันไปวัดเพื่อสวดสวดสวดและอยู่ต่อเพื่อสวดภาวนา

19 มิถุนายน 1992 — วันศุกร์

ไม่มีเสียง ฉันได้เข้าร่วมพิธีมิสซาและสวดสวดสวดคำที่โบสถ์ในเมืองโรต

20 มิถุนายน 1992 — วันเสาร์

ผมได้สวดมนต์ที่บ้านตั้งแต่เวลา 7.00 ถึง 8.45 น. เป็นเวลาประมาณ 45 นาที
ระหว่างการรวมตัวกับพระผู้ช่วยให้รอด ฉันได้กล่าวกับพระองค์ว่า: “หากพระองค์ประสงค์ พระเจ้าและพระผู้ช่วยให้รอดของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะเขียน”
พระผู้ช่วยให้รอด: “ใช่แล้ว ลูกสาวของข้า จงเขียนมันลงเถิด”
ฉันรู้สึกผิดหวังกับสิ่งที่ถูกถ่ายทอดทางโทรทัศน์จากงานวันคาทอลิก ฉันได้ดูมันที่บ้านแม่สามิ ผู้หญิงเหล่านั้นต้องการให้กฎการถือพรหมจรรย์ถูกยกเลิก
และที่แย่กว่านั้นคือ พวกเขาต้องการที่จะประกอบพิธีมิสซา
พระผู้ช่วยให้รอด: “พวกเขาเรียกตัวเองว่าคาทอลิก แต่พวกเขาไม่ใช่ มีเพียงไม่กี่คนเท่านั้นที่มีใจเหมือนใจของข้า
ไม่ใช่ความประสงค์ของข้าที่ผู้หญิงจะประกอบพิธีมิสซาศักดิ์สิทธิ์
“เขียนลงไว้เถิด ลูกสาวของข้า: นี่คือผลงานของลูซิเฟอร์” ข้า:
“แล้วเรื่องการถือพรหมจรรย์ล่ะ?”
พระผู้ช่วยให้รอด: “พระสงฆ์ต้องเป็นพระสงฆ์ตามแบบอย่างของข้า และต้องรักษาความซื่อสัตย์ต่อประเพณี
การเป็นคาทอลิกยังหมายถึงการซื่อสัตย์ต่อพระสันตะปาปาด้วย”
ฉัน: “ทำไมพ่อออกจะไม่หันหน้าไปทางแก่นบูชาหรือพระผู้ช่วยให้รอดระหว่างการสวดคำเชื่อ เมื่อศีลมหาสนิทถูกเปิดเผย?
ทำไมท่านจึงหันหน้าไปทางผู้มาร่วมพิธี?”
พระผู้ช่วยให้รอด: “เพราะที่นั่นยังมีความหยิ่งยโสอยู่มาก”
ฉัน: “พระเจ้าข้า ท่านมักพูดถึงอันตรายที่เกี่ยวข้องกับผู้คนเสมอ แต่ฉันไม่มีพระสงฆ์คนใดที่ฉันจะเล่าเรื่องนี้ให้ฟังได้”
พระผู้ช่วยให้รอด: “ลูกสาวของพ่อ พระสงฆ์กำลังมา ไม่นานแล้ว”
พระผู้ช่วยให้รอด: “เขียนสิ่งนี้ลงไว้ ลูกสาวของพ่อ: พ่อรักลูก และลูกทำให้พ่อผิดหวัง เพราะลูกไม่เชื่อในสิ่งที่พ่อกำลังบอกลูก”
ฉัน: “เพราะวิญญาณไม่บริสุทธิ์ได้แทรกแซงเข้ามา” พระผู้ช่วยให้รอด:
“เรื่องนั้นก็ต้องเป็นเช่นนั้นด้วย”
ฉัน: “พระเจ้านั้นรัก ฉันอยากเชื่อ แต่คุณพ่อโดชาร์ต คุณพ่อออกท์ และสามิของฉันทำให้ฉันสับสน”
พระผู้ช่วยให้รอด: “เราทราบดี ลูกต้องพิสูจน์ให้พวกเขาเห็นว่านั่นคือเรา” ฉัน: “อย่างไร?”
พระผู้ช่วยให้รอด: “ลูกมีเราอยู่”
ฉัน: “ใช่ครับ พระเจ้าและพระผู้เป็นเจ้าของฉัน ฉันจะทำตามนั้น พระเจ้า ขอให้พระประสงค์ของพระองค์สำเร็จ”
พระผู้ช่วยให้รอด: “ลูกสาวที่รักของข้า จงไปอย่างสันติ”
ประมาณเวลา 9.00 น. ฉันมาถึงบ้านของมารีอนในวีเซนทาล มีกลุ่มคนหนุ่มสาวอยู่ร่วมกับเธอ ฉันเล่าถึงประสบการณ์ของฉันและเรื่องการกลับใจของฉัน
ขณะที่ฉันกำลังพูด ฉันรู้สึกถึงการโจมตีอย่างรุนแรงจากวิญญาณชั่ว วิญญาณชั่วนั้นมีความแข็งแกร่งมาก มันขัดจังหวะเรื่องราวของฉันหลายครั้ง

ฉันพูดกับเด็กชายที่นั่งข้างๆ ฉันว่า: “คุณยังไม่ได้ไปสารภาพบาป” แล้วฉันก็พรมน้ำมนต์ให้เขา บ่ายวันนั้น เด็กชายคนนี้ได้ไปสารภาพบาปที่เมืองคาร์ลสรูเอ ในวันคาทอลิก ซึ่งวันนี้ฉันก็อยู่ที่นั่นด้วย เขาไปสารภาพบาปครั้งสุดท้ายเมื่อ 5 ปีที่แล้ว และเมื่อฉันเห็นเขาอีกครั้งในบ่ายวันนั้น

เขาก็ดูมีชีวิตชีวาขึ้นและดูมีความสุขมาก

ในงานวันคาทอลิกครั้งนี้ ผมมีโอกาสได้สนทนากับน่าสนใจหลายครั้ง

ผมต้องปกป้องสมเด็จพระสันตะปาปาและเรื่องการรับศีลมหาสนิทบนลิ้นอย่างบ่อยครั้งและยาวนาน จากนั้นผมได้พูดต่อหน้ากล้องโทรทัศน์สามตัว

ผมยังได้พูดคุยกับพระสังฆราชซูล์ฟทัง คิริชเกสเนอร์ (Wolfgang Kirchgässner) พระสังฆราชผู้ช่วยแห่งเมืองฟรีบูร์ก (Freiburg)

ผมถามท่านว่าท่านคิดอย่างไรเกี่ยวกับผลแห่งเมตจูโกเรีย และทำไมท่านยังไม่เคยไปที่นั่น ท่านตอบว่า: “ใช่ครับ พระเจ้าอยู่ทุกหนทุกแห่ง”

ผมตอบว่า “ใช่ครับ ที่นี้ก็เช่นกัน”

ท่านไม่ค่อยอยากพูดคุยกับผมเท่าไรนัก แต่ถึงกระนั้น ผมก็ขอพรจากท่านอยู่ดี มาริออนก็อยู่ร่วมกับผมด้วย

หลังจากวันคาทอลิกที่เหนื่อยล้า ผมก็ไปรับการสารภาพบาปด้วย ผมได้พบกับพระคุณเจ้าผู้ลุ่มหลง คือ พระคุณเจ้าเอนเกลเบิร์ต เรคเทินวัลด์

ผมหวังว่าจะได้พบท่านอีกสักวันหนึ่ง ท่านเป็นผู้รับสารภาพบาปที่ดี

เมื่อผมพูดต่อหน้ากล้องโทรทัศน์ เบอาเต อัมบรึ ได้อยู่ที่นั่นถึงสามครั้ง ผมเชื่อว่าเบอาเตได้กลับใจอย่างแท้จริงในวันคาทอลิกที่คาร์ลสรูเอครั้งนี้

และตระหนักถึงการเรียกของเธอที่จะทำงานเพื่อพระผู้ช่วยให้รอด เธอได้สัมผัสว่าเมื่อใครทำงานเพื่อความรอดของวิญญาณ

ก็จะได้รับพระคุณมากมายจากพระผู้ช่วยให้รอด มาริออนก็ทำงานอย่างขยันขันแข็งเช่นกัน เธอได้พูดอย่างละเอียดเกี่ยวกับความเชื่อคาทอลิก เนื่องจากมี

‘ลูกชายที่หลงทาง’ จำนวนมากมาร่วมงานนี้ ขอขอบคุณพระเจ้าสำหรับพระคุณนี้ ที่ทำให้เราสามารถถ่ายทอดพระวจนะของพระเจ้าได้

21 มิถุนายน 1992 — วันอาทิตย์

ฉันได้อธิษฐานตั้งแต่วเวลา 7.45 น. ถึง 9.00 น. และร้องไห้เพราะวันคาทอลิก

ฉันรู้สึกผิดหวังและสงสัยว่าสิ่งที่ฉันได้พูดกับผู้คนตลอดทั้งวันเมื่อวานนี้ และต่อหน้ากล้องสามตัวนั้น จริงๆ แล้วถูกต้องหรือไม่

พระผู้ช่วยให้รอด: “เขียนลงเถิด ลูกสาวของข้า สิ่งที่คุณทำเมื่อวานนั้นดีแล้ว ข้าได้พูดผ่านลูก”

ฉัน: “แล้วมาริออนและเบอาเตล่ะ?”

พระผู้ช่วยให้รอด: “พวกเธอเป็นเครื่องมือของข้า ลูกเอ๋ย จงซื่อสัตย์ต่อข้าต่อไป”

ฉัน: “พระเจ้าและพระผู้เป็นเจ้าของฉัน ท่านพูดถูกค่ะ มันง่ายที่จะยอมแพ้เมื่อได้เห็นทุกสิ่งที่เกิดขึ้นในวันคาทอลิก ท่านอาจพูดได้ว่าชาวคาทอลิก

ไม่ใช่คาทอลิกอีกต่อไปแล้ว”

พระผู้ช่วยให้รอด: “เขียนลงเถิด ลูกสาวของข้า ความรักต้องถูกแสวงหา ลูกสาวของข้า ข้าจะอยู่กับเจ้าเสมอ”

ฉัน: “แต่ฉันรู้สึกว้าวุ่นใจชั่วร้ายก็อยู่ที่นี้ด้วย เขากำลังแสดงตัวให้รู้สึกได้ และฉันรู้สึกมือสั่นๆ”

พระผู้ช่วยให้รอด: “มันก็โกรธเช่นกัน เพราะมันหาฉันไม่เจอ”

พระผู้ช่วยให้รอด: “กับเรา ลูกจะเอาชนะมันได้เสมอ ที่ใดที่เรามี ที่นั่นมันก็อยู่ด้วย”

ฉัน: “แต่ในใจฉันมีความสงบ ความนิ่ง และความสันติ; ฉันรู้สึกว่ามันสวยงามจนไม่อาจบรรยายได้” พระผู้ช่วยให้รอด:

“วิญญาณชั่วนั้นไม่สามารถเข้าไปที่นั่นได้ เพราะลูกได้เลือกฉันแล้ว”

ฉัน: “บอกฉันสิ คุณคือใคร?”

ผู้ช่วยให้รอด: “ลูกสาวของข้า ข้าคือพระเจ้าและพระผู้เป็นเจ้าของเจ้า ผู้ชี้นำทางจิตวิญญาณของเจ้า” ข้า:

“พระเจ้าที่รัก โปรดอภัยข้าที่ถามอีกครั้ง”

ผู้ช่วยให้รอด: “ลูกสาวของข้า ข้ารักเจ้า; จงไปอย่างสันติ”

13.00 น. — สวดสายประคำในโบสถ์ที่เมืองโรต

22 มิถุนายน 1992 — วันจันทร์

ในห้องแพทย์:

ในขณะที่ฉันรักพระผู้ช่วยให้รอดมากจนน้ำตาไหลรินออกมา ฉันอธิษฐานอย่างจริงใจ เมื่อฉันรวมตัวกับพระผู้ช่วยให้รอด ความรักก็เต็มเปี่ยม

พระผู้ช่วยให้รอด: “ลูกสาวของพ่อ จงเขียนมันลงไว้ ทุกสิ่งที่ลูกเขียนจะถูกพิมพ์ลงในหนังสือ

ก่อนที่จะพิมพ์ออกมา จะมีการตรวจสอบโดยพระสงฆ์ก่อน”

ฉันทน์: “นี่คือสิ่งที่ท่านต้องการหรือไม่ พระเจ้า หรือว่าฉันควรอยู่ในความเงียบ ในความลับ?” พระผู้ช่วยให้รอด:

“ฉันต้องการให้หนังสือนี้ถึงมือประชาชน”

ฉันทน์: “บางสิ่งต้องถูกลบออก; มีมากเกินไป.” พระผู้ช่วยให้รอด: “พระสงฆ์จะจัดการเรื่องนั้น.”

ฉันทน์: “พระเจ้าที่รัก ข้าไม่มีพระสงฆ์” พระผู้ช่วยให้รอด:

“เราจะให้พระสงฆ์แก่เจ้า”

ฉันทน์: “พระเจ้าและพระผู้เป็นเจ้าของฉันทน์ หากหนังสือนี้ถูกตีพิมพ์ พวกเขาจะขับไล่ฉันออกจากคริสตจักร”

พระผู้ช่วยให้รอด: “ลูกสาวของข้า เจ้าได้เขียนความจริงแล้ว ข้าอยู่กับเจ้า” พระผู้ช่วยให้รอด: “เขียนต่อไป ลูกสาวของข้า หนังสือนี้ต้องพิมพ์ออกมาเร็วๆ นี้”

ฉันทน์: “พระเจ้าที่รัก โปรดประทานพระคุณให้เราเขียนได้เร็วขึ้น” พระผู้ช่วยให้รอด: “ใช่ ลูกทำได้”

ฉันทน์: “พระเจ้า ขอให้พระประสงค์ของพระองค์สำเร็จเกี่ยวกับหนังสือนี้”

ฉันทน์: “ฉันต้องอ่านบันทึกวันที่ 11 มิถุนายน 1992 ให้พ่อกรังค์ฟังหรือไม่?” พระผู้ช่วยให้รอด: “ใช่ ทำอย่างนั้นเถิด”

ฉันทน์: “ฉันต้องเขียนอะไรเพิ่มเติมอีกไหม?”

พระผู้ช่วยให้รอด: “ข้าขอบคุณลูกสาวของข้า ที่ได้ปฏิบัติตามพระประสงค์ของข้า” ฉันทน์:

“ลูกทำสิ่งนี้เพราะลูกรักพระองค์ พระเจ้าที่รัก ยิ่งกว่าสิ่งใดทั้งสิ้น”

พระผู้ช่วยให้รอด: “ไปด้วยความสันติเถิด ลูกสาวที่รักของข้า”

18.30 น. การสวดสายประคำ, พิธีมิสซาใน

Rot

20.00 น. กลุ่มสวดมนต์

23 มิถุนายน 1992 — วันอังคาร

10.00 น. ในห้องแพทย์:

เข้านี้ฉันทน์ได้สวดภาวนาประมาณหนึ่งชั่วโมง

ขณะที่ฉันทน์กำลังอยู่ในความสัมพันธ์กับพระผู้ช่วยให้รอด ฉันทน์ถูกแพทย์ขัดจังหวะหลายครั้ง พระผู้ช่วยให้รอด: “เขียนลงเถิด ลูกสาวของข้า”

ฉันทน์: “ค่ะ พระเยซูที่รักของข้าพระองค์ พระองค์ต้องการให้ข้าพระองค์เขียนอะไรลงบ้างคะ?”

พระผู้ช่วยให้รอด: “ลูกสาวของข้าพเจ้า จะเกิดสงครามใหม่ในยุโรป สงครามในรัสเซียกำลังขยายตัวออกไปอีก”

ประมาณเวลา 10.55 น. ฉันทน์ได้ทำการเอ็กซเรย์ให้กับเด็กชายอายุ 12 ปี เขามีเลือดกำเดาไหลและจุกหัก

ฉันทน์บอกเขาว่าเมื่อตื่นนอนตอนเช้าก็ต้องอธิษฐานด้วย เขาบอกว่าไม่เคยได้รับการสอนให้ทำเช่นนั้น และเขามาจากประเทศเยอรมนีตะวันออกเดิม

ฉันทน์ให้เขาบิตรคำอธิษฐานไม่กี่ข้อ และเขารู้สึกดีใจมาก จากนั้นฉันทน์เล่าให้เขาฟังเล็กน้อยเกี่ยวกับการรับบัพติศมาของฉันทน์เมื่อเป็นผู้ใหญ่

หลังจากนั้นสักพัก (หลังจากการเอ็กซเรย์) ฉันทน์ก็หันความคิดกลับไปยังพระเยซู มันเหมือนว่าฉันทน์กำลังถูกนำทาง;

ฉันทน์ถูกกำหนดให้กลับมาพบกับพระผู้ช่วยให้รอดอีกครั้ง พระผู้ช่วยให้รอด: “เขียนลงเถิด ลูกสาวของข้า มันสำคัญมาก”

ฉันทน์: “พระเจ้าและพระผู้เป็นเจ้าของข้าพระองค์ สิ่งนั้นคืออะไรคะ?”

ฉันทน์ยังถามด้วยว่าฉันทน์จะรับมือกับสิ่งที่ต้องเขียนลงได้หรือไม่? พระผู้ช่วยให้รอด: “เรียกทุกคนมาอธิษฐาน”

ฉันทน์: “ฉันได้ยืนถูกต้องหรือไม่?”

พระผู้ช่วยให้รอด: “ลูกสาวของข้า เจ้าได้ยืนถูกต้องแล้ว” พระผู้ช่วยให้รอด:

“เรียกทุกคนมาอธิษฐาน”

ฉันทน์: “ฉันจะได้อย่างไรได้ล่ะ? พระสงฆ์จะไม่ฟังฉัน ฉันไปพบคุณโคห์ลไม่ได้ คนที่ฉันทน์พูดคุยด้วยหลายคนวิพากษ์วิจารณ์สมเด็จพระสันตะปาปา หลายคนได้ออกจากคริสตจักรหรือวิพากษ์วิจารณ์ความเชื่อ สถานการณ์ของผู้คนในขณะนี้แย่มาก”

ฉันท: “พระเจ้าที่รัก โปรดให้คำแนะนำแก่ฉันทด้วยเถิด ฉันทจะเรียกผู้คนมาอธิษฐานได้อย่างไร?” พระผู้ช่วยให้รอด: “ใช่ ลูกสาวของข้า ไปพบนายกรัฐมนตรีนายโคห์ลด้วยตัวเจ้าเอง”

ฉันท: “ท่านต้องการให้ฉันทไปพบท่านเมื่อไหร่?” พระผู้ช่วยให้รอด: “เร็วที่สุดเท่าที่จะทำได้”

ผม: “พระเจ้าและพระผู้เป็นเจ้าของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะทำตาม พระเจ้า ขอให้เป็นไปตามพระประสงค์ของพระองค์ ข้าพเจ้าขอรับรองพระองค์ โปรดนำทางข้าพเจ้า นำข้าพเจ้าไป และอยู่กับข้าพเจ้าด้วย”

พระผู้ช่วยให้รอด: “ลูกสาวของข้าพเจ้า, จะเป็นไปตามนั้น.”

ฉันท: “พระเจ้าที่รัก ข้ารักพระองค์เหนือสิ่งอื่นใด ข้าขอบพระคุณพระองค์” พระผู้ช่วยให้รอด:

“ลูกสาวที่รักของข้า จงทำสิ่งนี้โดยเร็ว”

ฉันท: “ค่ะ พระเจ้า ข้าจะไปพบนายกรัฐมนตรีนาย”

พระผู้ช่วยให้รอด: “สงครามครั้งนี้จะนำมาซึ่งความตายและความพินาศมากยิ่งขึ้น”

ฉันท: “ฉันทรู้สึกได้ว่าฝูงนกแร้ง (ปีศาจ) กลับมาล้อมรอบตัวฉันทแล้ว ถึงแม้ฉันทจะโยนเศษศักดิ์สิทธิ์ไว้แล้วก็ตาม”

ผู้ช่วยให้รอด: “ลูกสาวของข้า นี่คือการทรมานสำหรับพวกมัน แต่เพราะสิ่งที่ลูกกำลังเขียน พวกมันจึงถูกบังคับให้อยู่กับลูก พระผู้สูงสุดกำลังบังคับพวกมัน”

ผม: “ดังนั้น นั่นคือลูซิเฟอร์ ใช่ไหมครับ?”

ผู้ช่วยให้รอด: “ใช่แล้ว ลูกสาวของข้า เจ้าตาถูกแล้ว”

ฉันท: “พระผู้ช่วยให้รอดที่รัก หลังจากกลุ่มสวดมนต์ ฉันทนอนไม่หลับเลย เป็นเวลาตี 1 ฉันทรู้สึกไม่สบายใจ ฉันทไม่สบายเลย เหมือนมีหนอนเต็มตัว

ฉันทรู้สึกเหมือนมันกำลังคลานและกัดตัวอยู่ใต้ผิวหนัง” ฉันทคิดถึงปีศาจทันทีและลุกจากเตียงทันที ฉันทพรมน้ำมันตลบอบตัวและเตียง แล้วสวดบทขับไล่ปีศาจสั้นๆ ทุกอย่างก็หายไปอีกครั้ง ฉันทพรมน้ำมันตลบจนเตียงที่ฉันทนอนหลับอยู่เปียกไปหมด”

ผู้ช่วยให้รอด: “ใช่ มีพวกมันอยู่มากมาย ถ้าคุณเห็นพวกมัน คุณคงตายไปแล้ว” ผม: “พระเจ้าที่รัก จะมีใครเชื่อผมไหมครับ?”

ผู้ช่วยให้รอด: “พวกเขาจะเชื่อก็ต่อเมื่อมันสายเกินไปแล้ว”

ฉันท: “ฉันทไม่คิดว่าฉันทจะลืมเรื่องนี้เร็วๆ นี้ มันทำให้ฉันทรู้สึกขยะแขยง – ลองจินตนาการดูสิว่าในบรณัมจะเป็นอย่างไร พระเจ้าที่รัก โปรดช่วยมนุษยชาติด้วย”

ผู้ช่วยให้รอด: “ลูกสาวของข้า จงไปอย่างสงบ”

สวดลูกประคำและมิสซาใหญ่ในชุดสีแดง

24 มิถุนายน 1992 – วันพร

10.00 น. ในห้องแพทย์:

ฉันทได้อธิษฐานอย่างจริงจัง แล้วกล่าวว่า: “พระเจ้า หากพระองค์ต้องการให้ฉันทเขียนสิ่งนี้ลง

ก็ขอให้พระประสงค์ของพระองค์เป็นไปตามนั้นเถิด”

พระผู้ช่วยให้รอด: “ใช่แล้ว ลูกสาวของข้า จงเขียนมันลงเถิด”

ฉันท: “รู้สึกดีมากที่ได้สัมผัสความอบอุ่น ความรักของพระผู้ช่วยให้รอด และความสงบที่ลึกซึ้ง คนเราสามารถใช้เวลาหลายชั่วโมงในสภาพเช่นนี้ได้”

พระผู้ช่วยให้รอด: “ข้าต้องการลดระยะเวลาสำหรับประชากรของข้า”

ฉันท: “พระเจ้าที่รัก โปรดอธิบายเรื่องนี้ให้ฉันทฟังด้วยค่ะ ฉันทยังไม่เข้าใจดีนัก” พระผู้ช่วยให้รอด:

“ผู้คนที่ต้องตายเร็วกว่า” (กว่าที่พระเจ้าได้วางแผนไว้)

ฉันทถูกขัดจังหวะอีกครั้ง เวโรนิกาโทรมาหาฉันท; มีผู้มาเยือน เป็นชายหนุ่มที่เคยทำงานให้ฉันทเมื่อ 10 ปีที่แล้วในตำแหน่งผู้ปฏิบัติงานบริการสังคม

และตอนนี้กำลังใกล้จะสำเร็จการศึกษาปริญญาแพทยศาสตรแล้ว เมื่อก่อน เขาอยากเป็นนักบวชนิกายโปรเตสแตนต์ ไม่ใช่เพราะเขาเชื่อ

แต่เพราะเขาคิดว่าทางนั้นสามารถหาเงินได้ดี ผมได้เตือนเขาถึงเรื่องนั้น แล้วเล่าให้เขาฟังเกี่ยวกับความเชื่อของผมในปัจจุบัน

แอนเดรียสตอนนี้อายุ 30 ปีแล้ว เขาพูดอีกครั้งว่าเมื่อเรียนจบแล้ว เขาจะไปสวิตเซอร์แลนด์ เพราะที่นั่นรายได้ดีกว่า; ที่นั่นจ่ายค่าจ้างดีกว่า

12.00 น. ในโบสถ์ ผมอยู่ในโบสถ์เสมอ แต่ผมไม่เขียนลงในสมุดบันทึกอีกแล้ว เพื่อไม่ให้มันกลายเป็นเรื่องที่มากเกินไป

25 มิถุนายน 1992 — วันพฤหัสบดี

ไม่มีบันทึก — ฉันไปวัดในเมืองโรทเพื่อสวดสายประคำและร่วมพิธีมิสซาใหญ่

26 มิถุนายน 1992 — วันฉลองพระหฤทัยศักดิ์สิทธิ์

สมาคมการสวดภาวนา:

พระผู้ช่วยให้รอด: “ผู้คนต้องกลับใจ เพราะมีภัยอันตรายใหญ่หลวงรออยู่ พวกท่านมีเวลาเหลือน้อยมากแล้ว”

ฉัน: “พระเจ้าที่รัก ข้าไม่กล้าขอพระองค์ โปรดช่วยข้าด้วย พระองค์ทรงรู้ทุกสิ่ง พระองค์ต้องการอะไรจากข้า?”

พระผู้ช่วยให้รอด: “คือให้ลูกยังคงซื่อสัตย์ต่อเรา จงไปอย่างสันติ ลูกสาวของเรา” สวดลูกประคำและมีสซาใหญ่ที่เมืองโรท

27 มิถุนายน 1992 – วันเสาร์

เวลา 7.15 น. ฉันอยู่ที่โบสถ์ในเมืองวาเกเฮเซลเพื่อร่วมพิธีมิสซา หลังจากนั้น

ฉันเขียนบันทึกในสมุดประจำวันร่วมกับมารีออน และเขียนจดหมายถึงนายกรัฐมนตรีสหพันธ์

เซอร์มินน์ โคห์ล

ระหว่างเวลา 16.30 น. ถึง 18.15 น. ฉันอยู่ที่โบสถ์ในเมืองโรท (Rot) ซึ่งฉันได้สวดภาวนาและไปรับศีลสารภาพบาป ในตอนเย็น

นักศึกษามหาวิทยาลัยสองคน คือ มาทิอัส (Matthias) และ ฟรีโดลิน (Fridolin) มาถึงจากเมืองแลนเทอร์สโฮเฟิน (Lantershofen)

ฉันได้อ่านบันทึกประจำวันของฉันให้พวกเขาฟังจนดึกดื่น

28 มิถุนายน 1992 – วันอาทิตย์

ที่บ้าน ฉันสวดมนต์ประมาณหนึ่งชั่วโมง Fridolin กำลังร้องเพลงในห้องน้ำ สามของฉันก็รีบกวาดฉันด้วย ทำให้ยากที่จะรวมจิตกับพระผู้ช่วยให้รอด

ฟรีโดลิน มาทิอัส และฉันไปโบสถ์ที่วาเกเฮเซล หลังรับศีลมหาสนิท พระผู้ช่วยให้รอดได้ยืนยันข้อความนั้นกับฉัน ฉันร้องไห้

ฉันได้ฉีกกระดาษแผ่นนั้นที่เขียนไว้เมื่อเช้าแล้ว เพราะไม่อยากเชื่อบน แต่ตอนนี้พระผู้ช่วยให้รอดกำลังย้ำข้อความนั้นอีกครั้ง ฉันร้องไห้มาก

แต่เรายังไปพบคุณพ่อเอมิเลียน

ผมได้พูดคุยกับพ่อเอมิเลียนประมาณ 20 นาที

ฟรีโดลินและมาทิอัสได้ฟังอยู่ด้วย ผมรู้สึกว่าตัวเองไม่ได้อยู่คนเดียว พระผู้ช่วยให้รอดอยู่กับผม ผมกล่าวว่า

การรับศีลมหาสนิทบนลิ้นคือวิธีที่ถูกต้อง คุณพ่อเอมิเลียนกล่าวว่า พระผู้ช่วยให้รอดได้ออกมาจากชั้นเล็กๆ ของศีลมหาสนิท

หลังจากการสนทนา ผมขอรับพรจากท่าน

หลังจากนั้น เราเหลือเวลาเพียง 1 ชั่วโมง 15 นาที ก่อนถึงเวลาทานอาหารกลางวัน Fridolin ได้สวดภาวนา ส่วน Matthias

ช่วยฉันทำอาหาร

หลังจากนั้น เวลา 13.30 น. เราไปวัดเพื่อทำพิธีสวดภาวนา

เมื่อกลับถึงบ้าน เราได้สวดสายประคำแห่งความเศร้าโศกเพื่อสันติภาพเป็นภาษาละติน

29 มิถุนายน 1992 – วันจันทร์

10.00 น., คลินิกแพทย์:

เมื่อวานนี้ ฉันรู้สึกไม่สบายใจหลังการสนทนากับพ่อเอมิเลียน ดังนั้น ฉันจึงถามพระผู้ช่วยให้รอดว่าพระองค์ทรงสถิตอยู่ในอนุภาคเล็กๆ ของศีลมหาสนิทหรือไม่

พระผู้ช่วยให้รอด: “เขียนลงเถิด ลูกสาวของข้า ข้าก็ประทับอยู่ในอนุภาคเล็กๆ เหล่านั้นด้วย จงฟังให้ดี ลูกสาวของข้า

พระสงฆ์กำลังบิดเบือนคำสอนของสมเด็จพระสันตะปาปา จงอธิษฐานเพื่อท่านด้วย”

พระผู้ช่วยให้รอดตรัสต่อ: “เขียนลงเถิด ลูกสาวของข้า สงครามกำลังแพร่กระจายอย่างรวดเร็ว ทุกคนจะถูกดึงเข้าสู่การต่อสู้”

ฉัน: “ ‘ทุกคน’ คือใคร?”

พระผู้ช่วยให้รอด: “ทุกคนที่เก็บความเกลียดชังไว้ในใจ” ฉัน:

“แล้วผู้ที่เต็มไปด้วยความรักล่ะ?”

พระผู้ช่วยให้รอด: “พวกเขาไม่จำเป็นต้องต่อสู้”

ฉันท: “แต่ผู้ที่เต็มไปด้วยความเกลียดชังนั้นเป็นส่วนใหญ่; มีจำนวนมากกว่าผู้ที่มีความรัก” ผู้ช่วยให้รอด: “ฉันทอยู่ข้างกลุ่มน้อยนั้น; พวกเขาจะชนะ”

ฉันท: “มันทำให้ฉันทนึกถึงเรื่องราวของดาวิดกับโกลิอัท” พระผู้ช่วยให้รอด:

“เป็นเช่นนั้นจริงๆ ลูกสาวของข้า”

ผู้ช่วยให้รอด: “ลูกคือหนึ่งในจำนวนน้อยที่มีรัก” ฉันท: “แล้วคนอื่นๆ ต้องกลัวหรือไม่?”

พระผู้ช่วยให้รอด: “หากพวกเขารักเรา พวกเขาจะไม่กลัว” ฉันทไม่ได้ถาม

แต่เพียงแต่สงสัยว่าพระองค์จะเป็นเจ้านายของฉันทด้วยหรือไม่ พระผู้ช่วยให้รอด: “ใช่

ฉันทคือเจ้านายของลูก”

ฉันท: “แต่ฉันทยังไม่เข้าใจเรื่องนั้นดีนักค่ะ” พระผู้ช่วยให้รอด: “ลูกสาวของข้า

เจ้าคือเจ้านายของข้า”

ฉันท: “พระเยซูคริสต์ที่รัก โปรดอธิบายเรื่องนี้ให้ฉันทเข้าใจชัดเจนขึ้นได้ไหมคะ? ‘เจ้านาย’ คืออะไร?” พระผู้ช่วยให้รอด:

“เจ้านายคือผู้ที่มอบทุกสิ่งให้ฉันทแล้ว”

ฉันท: “พระเจ้าที่รัก แต่ฉันทคิดว่าฉันทเป็นคนบาป และไม่สามารถเข้าใจได้ว่าฉันทคือเจ้านายของพระองค์”

พระผู้ช่วยให้รอด: “จนถึงตอนนี้ ก็ยังไม่มีใครเข้าใจเรื่องนั้นเลย”

พระผู้ช่วยให้รอด: “ลูกสาวที่รักของข้า จงเชื่อสัตย์ต่อข้าต่อไป อย่าให้คนอื่นมาชักจูงเจ้า จงไปอย่างสงบ”

ฉันท: “พระเจ้าที่รัก ข้ารักพระองค์และขอบคุณพระองค์ และข้าไม่มีความปรารถนาอื่นใดนอกจากจะเชื่อสัตย์ต่อพระองค์”

H.I. พิธีมิสซาและสวดสายประคำในชุดสีแดง

มีพระสงฆ์จากอินเดียมาทำหน้าที่แทน; พระพ่อออกเดินทางไปยังพักผ่อนเพื่อฟื้นฟูสุขภาพ

20.00 น. กลุ่มสวดมนต์: คุณพ่อโดชาร์ตรับฟังคำสารภาพบาป

30 มิถุนายน 1992 — วันอังคาร

10.00 น. ในห้องแพทย์:

ฉันทได้อธิษฐานอย่างจริงจังและมอบผู้คนมากมายไว้ในพระหัตถ์ของพระผู้ช่วยให้รอด; สุดท้าย ฉันทได้มอบวิญญาณทุกดวงไว้ในพระหัตถ์ของพระองค์

พระผู้ช่วยให้รอด: “ลูกสาวของพ่อ พ่อพอใจกับสิ่งที่ลูกได้พูด จงเขียนลงไป ลูกสาวของพ่อ ลูกเหนื่อยแล้ว จงพักผ่อนเถิด”

ฉันท: “แต่พรุ่งนี้ฉันทอยากไปโรดัลเบน ใกล้เมืองฟิรมาเซนส์ ที่นั่นมีเครื่องหมายสำคัญสำหรับโลก”

พระผู้ช่วยให้รอด: “ใช่ ไปที่นั่นเถิด ลูกสาวของข้า; สัญลักษณ์นี้คือสัญลักษณ์ของข้า” ข้า:

“สัญลักษณ์นี้แน่นอนว่าถูกสร้างขึ้นเพื่อให้ได้รับการเคารพในโบสถ์

“ทำไมพวกเขาไม่ทำเช่นนั้น?”

พระผู้ช่วยให้รอด: “เพราะพระสงฆ์ไม่ได้ใช้ชีวิตในพระคุณของพระเจ้า”

ฉันท: “แต่ตอนนี้ก็ผ่านมา 40 ปีแล้ว แน่ใจว่าต้องมีอะไรเกิดขึ้นบ้าง” พระผู้ช่วยให้รอด: “จะมีอะไรเกิดขึ้น แต่ยังไม่ใช้ตอนนี้”

พระผู้ช่วยให้รอด: “เขียนมันลงไปเถิด ฉันทรักลูกนะ ลูกสาวของฉันท” หลังจากนั้นสักพัก:

พระผู้ช่วยให้รอด: “เครื่องหมายนั้นจะมา” (เครื่องหมายที่พระผู้ช่วยให้รอดได้สัญญาไว้กับฉันทแล้ว)

ฉันท: “ฉันทต้องเตรียมตัวไว้ไหม?” พระผู้ช่วยให้รอด:

“จงอยู่กับเราเสมอ”

ฉันท: “ใช่ครับ พระเจ้า ความปรารถนาเดียวของลูกคือได้อยู่กับพระองค์เสมอ เพราะไม่มีสิ่งใดที่งดงามกว่านี้”

ผู้ช่วยให้รอด: “สัญญาณนี้จะเกิดขึ้นในพระศาสนจักร” ผู้ช่วยให้รอด:

“ลูกต้องการให้สัญญาณนี้เกิดขึ้นกับลูกหรือไม่?”

ฉันท: “ใช่ครับ พระเจ้าและพระผู้เป็นเจ้าของฉันท เจ้านายของฉันท แต่ขอให้ฉันทไม่เคยถูกแยกจากท่าน

และขอให้ฉันทได้สรรเสริญและถวายเกียรติแก่ท่านร่วมกับนักบุญทั้งหลายตลอดนิรันดร์กาล

เพราะไม่มีสิ่งใดที่งดงามไปกว่าการอยู่ในความรักของท่าน”

พระผู้ช่วยให้รอด: “จะเป็นเช่นนั้น ลูกสาวของข้า”

พระผู้ช่วยให้รอด: “ข้าจะมอบภารกิจให้เจ้า: เพื่อช่วยข้าในการช่วยวิญญาณอื่น ๆ” ข้า: “ผู้อื่นคือใคร?”

พระผู้ช่วยให้รอด: “วิญญาณที่สงสัย”

ฉันทัน: “โอ้ พระเจ้าของฉัน มีพวกเขาอยู่มากมาย แต่ฉันจะทำตามคำสั่งของพระองค์ เพราะฉันรักพระองค์เหนือสิ่งอื่นใด”

พระผู้ช่วยให้รอด: “เจ้าสาวของข้า จงไปอย่างสงบ.”

ฉันทัน: “พระเจ้าที่รัก ฉันได้ยินถูกต้องหรือไม่คะ? โปรดบอกฉันอีกครั้งได้ไหมคะ” พระผู้ช่วยให้รอด: “ใช่แล้ว ลูกสาวของข้า เจ้าคือเจ้าสาวของข้า”

ฉันทัน: “พระเจ้าและพระผู้เป็นเจ้าของฉันทัน เจ้าบ่าวของฉันทัน ฉันขอบคุณท่านสำหรับทุกสิ่ง”

สวดลูกประคำและมีสชาใหญ่ในชุดสีแดง

1 กรกฎาคม 1992 – วันพุธ

10.00 น. ในห้องแพทย์:

หลังจากอธิษฐานอย่างจริงจังประมาณ 10 นาที ก็มีความเจ็บสับสนประมาณ 15 นาที แล้วฉันทันได้ยินพระผู้ช่วยให้รอดตรัสว่า: “ลูกสาวของข้า สงครามครั้งใหญ่กำลังเริ่มต้นแล้ว ผู้คนทุกคนบนโลกนี้ล้วนมีความรับผิดชอบ ข้าปรารถนาให้มีการอธิษฐานมากมาย จงกลับใจและอดอาหาร ขำรักลูกสาวของข้า จงไปอย่างสันติ”

ฉันทันกล่าวว่า: “ฉันขอบคุณท่าน พระเจ้าและพระผู้เป็นเจ้าของฉันทัน; ขอขอบคุณท่าน พระเยซูที่รักของฉันทัน โปรดเมตตาต่อทุกคน โปรดช่วยเราด้วย พระเจ้า; อย่าให้เราหลงทาง; เราเป็นลูกของท่าน”

ในช่วงบ่าย ฉันทันได้นำการสวดภาวนาที่บ้านครอบครัวว้าฟซิก มีผู้เชื่อหลายท่านมาร่วม ทั้งสองห้องล้วนเต็มไปด้วยผู้คน หลังจากนั้น เราได้ไปร่วมพิธีมิสซา

พ่อเวเบอร์เป็นประธานพิธีมิสซา ฉันทันเชื่อว่าเป็นครั้งสุดท้ายที่ฉันทันได้ร่วมพิธีกับท่าน พ่อเวเบอร์จะเกษียณในไม่ช้า

หลังจากนั้น เราไปบ้านของบรีติต์และฟรันซ์ ฟรโดลินก็อยู่ที่นั่นด้วย พร้อมกับนักเรียนสามคน: โจเซฟ มาร์คัส และมาทิวัส ที่บ้านของบรีติต์และฟรันซ์มีผู้คนมาอีกมากมาย และเราได้เล่าถึงประสบการณ์และความเชื่อของพวกเรา

2 กรกฎาคม 1992 – วันพฤหัสบดี

10.00 น. ที่ทำงาน – ห้องแพทย์:

พระผู้ช่วยให้รอด: “เขียนไปเถิด ลูกสาวของข้า”

ฉันทัน: “คะ พระเจ้า ข้าพระองค์ควรเขียนอะไรดีคะ?” พระผู้ช่วยให้รอด:

“มอบอนาคตของเจ้าให้เรา”

ฉันทัน: “พระเจ้าของฉันทัน พระเยซูของฉันทัน ฉันมอบมันให้ท่าน เพราะฉันได้วางชีวิตและอนาคตของฉันทันไว้ในมือท่าน และมันเป็นของท่าน”

พระผู้ช่วยให้รอด: “ลูกสาวของข้า ข้าพอใจกับคำพูดของเจ้า”

ฉันทัน: “คะ พระเจ้าและพระเยซูของลูก เพราะลูกกราบว่าพระองค์ดีเลิศ และกับพระองค์มีแต่ความดีเท่านั้น

ฉันไม่อาจจินตนาการถึงสิ่งใดอื่นนอกจากการอยู่กับท่านเสมอไป ฉันทันคือกิ่งของต้นองุ่น”

พระผู้ช่วยให้รอด: “เขียนลงเถิด ลูกสาวของข้า ข้าเป็นผู้กำหนดอนาคต” ฉันทัน: “หากท่านเป็นผู้กำหนด

ฉันจะรู้ได้อย่างไรว่านั่นคือจากท่าน?” พระผู้ช่วยให้รอด: “ลูกต้องทำตามสิ่งที่ข้าขอเพียงเท่านั้น” ฉันทัน:

“ฉันจะรู้ได้อย่างไรว่านั่นคือจากท่าน?”

พระผู้ช่วยให้รอด: “เราจะบอกให้ลูกทราบเอง”

ฉันทัน: “พระเจ้าที่รัก ฉันต้องทำอะไรกันดีไหมคะ?” พระผู้ช่วยให้รอด: “ใช่ ลูกสาวของข้า”

ฉันทัน: “อะไรครับ พระเจ้าและพระผู้เป็นเจ้าของฉันทัน เจ้าบ่าวของข้าพระเจ้า?”

พระผู้ช่วยให้รอด: “จงเชื่อมั่นในสิ่งที่เราบอกเจ้า”

ฉันทัน: “พระเจ้าของฉันทัน พระเจ้าผู้รักและเมตตา ฉันทันจะเชื่อมั่นในสิ่งนั้น เพราะพระองค์ได้ประทานความเชื่อที่มีชีวิตแก่ฉันทันแล้ว”

พระผู้ช่วยให้รอด: “เขียนลงไปเถิด ลูกสาวของข้า; อนาคตจะเป็นไปตามที่ข้าปรารถนา” ฉันทัน:

“ท่านหมายถึงอนาคตของดิฉันหรือคะ?”

พระผู้ช่วยให้รอด: “ใช่ อนาคตของเจ้า มันเป็นของข้า”

ฉันท: “ขอใ้มันเป็นไปตามที่พระองค์ทรงประสงค์ พระเจ้าและพระผู้เป็นเจ้าของฉันท ฉันทรักพระองค์มาก พระเจ้าและพระผู้เป็นเจ้าของฉันท” พระผู้ช่วยให้รอด:
“ลูกสาวของข้า ข้าพเจ้ากับสิ่งที่คุณได้กล่าวไว้”
พระผู้ช่วยให้รอด: “เขียนลงไปเถิด ลูกสาวของข้า ข้ารักเจ้า เจ้าคือเจ้าสาวของข้า จงไปอย่างสันติ” ข้า: “พระเจ้าและพระผู้ช่วยให้รอดของข้า
ข้าขอบพระคุณพระองค์”
ฉันทนึกขึ้นได้ว่าพระผู้ช่วยให้รอดได้บอกฉันทว่าพระองค์ต้องการจะฉันทไป
พระผู้ช่วยให้รอด: “เราฉันทเจ้าไปทุกที่ที่เราปรารถนา เจ้าจะอยู่ในสองที่พร้อมกัน”
ฉันท: “แต่พระเจ้า มีฉันทเพียงคนเดียวเท่านั้น”
พระผู้ช่วยให้รอด: “เราสามารถทำให้เธอเพิ่มจำนวนได้”
ฉันท: “พระเจ้าที่รัก ข้าไม่เข้าใจเรื่องนี้ แต่ข้าเชื่อว่าพระองค์ทำได้” ฉันท: “พระเจ้า
ทำไมพระองค์จึงต้องการให้ข้าอยู่สองที่พร้อมกัน?”
พระผู้ช่วยให้รอด: “เพื่อนับว่าผู้ไม่เชื่อ ลูกสาวที่รักของข้า ดีแล้วที่ลูกถาม ลูกสาวของข้า จงซื่อสัตย์ต่อข้า”
ฉันท: “ใช่ครับ พระเจ้าและพระผู้เป็นเจ้าของฉันท ฉันทจะซื่อสัตย์ต่อท่าน ฉันทขอบคุณท่าน พระบิดาผู้เปี่ยมด้วยความรัก”

2 กรกฎาคม 1992 – วันพฤหัสบดี

การสวดส่ายประคำและพิธีมิสซา HI ในชุดสีแดง

3 กรกฎาคม 1992 – วันศุกร์

10.00 น. ในห้องแพทย์:

ฉันทได้อธิษฐานอย่างจริงจัง; ฉันทต้องการเขียนเพียงเมื่อเป็นตามพระประสงค์ของพระเจ้าเท่านั้น

พระผู้ช่วยให้รอด: “เขียนไปเถิด ลูกสาวของข้า”

ฉันท: “ค่ะ พระเจ้า ข้าพเจ้าจะเขียนลง เพราะพระองค์ทรงประสงค์” พระผู้ช่วยให้รอด:

“ลูกสาวที่รักของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าปรารถนาจะเปลี่ยนแปลงยุคสมัย” ฉันท:

“จะเปลี่ยนแปลงยุคสมัยได้อย่างไร?”

พระผู้ช่วยให้รอด: “ข้าจะย่อมันลง”

ฉันท: “พระเจ้าที่รัก ข้าพเจ้าโง่เขลาเหลือเกิน ไม่เข้าใจเลย โปรดอธิบายให้ข้าพเจ้าเข้าใจอย่างง่ายๆ มากขึ้นเถิด” พระผู้ช่วยให้รอด:

“โรคร้ายกำลังมาสู่พวกเจ้า”

ฉันท: “พระเจ้าและพระผู้เป็นเจ้าของฉันท นี่เป็นข้อความขู่คุกคามอีกแล้ว” พระผู้ช่วยให้รอด:

“ผู้คนไม่ต้องการกลับใจ”

ฉันท: “พระเจ้าที่รัก ข้าพเจ้าขอทราบได้ไหมว่า ‘โรคร้าย’ ที่ท่านกล่าวถึงนั้นหมายถึงอะไร?”

พระผู้ช่วยให้รอด: “เขียนไว้เถิด ลูกสาวของข้า: ภัยแล้งครั้งใหญ่กำลังมา”

ฉันท: “พระผู้ช่วยให้รอดที่รัก ข้ารู้สึกถึงวิญญาณชั่วอีกครั้ง มันกำลังดึงมือขวาของข้า นี่เป็นหนึ่งในพวกมัน หรือข้าแค่จินตนาการไปเอง?”

พระผู้ช่วยให้รอด: “ใช่ มีอยู่หลายตัว”

ฉันท: “ฉันทได้อธิษฐานมาเยอะแล้วตั้งแต่เช้านี้” พระผู้ช่วยให้รอด: “อธิษฐานต่อไปเถิด”

ฉันท: “พระเจ้าที่รัก ข้าพเจ้าขอบพระคุณที่ข้าพเจ้าไม่รู้สึกละ” พระผู้ช่วยให้รอด:

“เมื่ออยู่กับข้าพเจ้า ข้าพเจ้าไม่จำเป็นต้องกลัว”

ฉันท: “ฉันทจะรู้ได้อย่างไรว่าท่านอยู่กับฉันทเสมอ?” พระผู้ช่วยให้รอด:

“ฉันทอยู่กับคุณเสมอ”

ฉันท: “ความจริงแล้ว มันรู้สึกเหมือนว่าฉันทไม่เคยอยู่คนเดียวเลย ฉันทควรเขียนอะไรอีกไหม?” พระผู้ช่วยให้รอด: “เขียนลงไปเถิด

คุณคือลูกสาวที่รักของฉันท”

ฉันท: “ฉันทรักท่าน พระเจ้าและพระผู้เป็นเจ้าของฉันท มากกว่าสิ่งใดทั้งสิ้น และฉันทหวังว่าฉันทจะไม่เคยหยุดรักท่านเลย”

พระผู้ช่วยให้รอด: “ไปอย่างสงบเถิด ลูกสาวของข้า”

ระหว่างเวลา 4.00 ถึง 5.00 น. ฉันทรดน้ำสวด หลังจากเทน้ำจากเหยือกที่สิบ ฉันทรู้สึกไม่สบาย คลื่นไส้ และเวียนหัว

พร้อมทั้งรู้สึกเจ็บปวดอย่างรุนแรงที่หัวใจ

ฉันทแทบหายใจไม่ได้ ฉันทค่อยๆ เดินไปที่เตียง ฉันทดื่มน้ำศักดิ์สิทธิ์ที่พระพ่อเกบฮาร์ด เฮย์เดอร์ ได้ทำพิธีอวยพรทันที และฉีดสเปรย์ Nitrolingual Spray 04
เข้าปาก

ลูกชายของฉันทต้องการโทรหาหมอ แต่แล้วฉันทก็เริ่มรู้สึกปวดที่ท้องส่วนบน

ความเจ็บปวดที่หัวใจอยู่ประมาณ 15 นาที ฉันบอกพระผู้ช่วยให้รอดว่าฉันต้องไม่ตาย เพราะฉันยังต้องเขียนหนังสือบันทึกประจำวันให้เสร็จ
ฉันดื่มน้ำศักดิ์สิทธิ์เพิ่มอีกเล็กน้อย แล้วเริ่มรู้สึกดีขึ้น
จากนั้นผมไปวัด หลังจากรับศีลมหาสนิท ผมรู้สึกดีขึ้นอีก พระผู้ช่วยให้รอดของผมคือแพทย์ที่ดีที่สุด
หลังจากนั้น Fridolin จาก Lantershofen และ Erich จาก Rot ก็มาถึง เราอ่านจากหนังสือของ Barbara Weigand หนังสือที่ทุกคนควรอ่าน

4 กรกฎาคม 1992 – วันเสาร์

หลังจากสวดมนต์หนึ่งชั่วโมง ฉันได้ถามพระผู้ช่วยให้รอดระหว่างการรวมตัวว่า พระองค์ต้องการให้ฉันเขียนวันนี้หรือไม่
พระผู้ช่วยให้รอด: “ใช่ ลูกสาวของข้า ข้าต้องการให้ลูกเขียน”
ฉัน: “ฉันถูกสามีและแม่สามีรบกวนอยู่ค่ะ น่าเสียดายที่ฉันเขียนอะไรไม่ได้เลย”
เมื่อใครนั้นรวมเป็นหนึ่งในพระผู้ช่วยให้รอด ปิศาจก็ชอบที่สุดที่จะรบกวนคุณ เพื่อไม่ให้เขียนอะไรลงเลย
แม่สามีของฉันกำลังป่วยอยู่ตอนนี้ เธอไม่ได้ไปโบสถ์เลยในช่วงไม่กี่วันที่ผ่านมา และเดินแทบไม่ไหว แต่ตอนนี้
ขณะที่ฉันอยู่บ้านเขียนข้อความนี้ เธอกลับกำลังดูฟุตบอลด้วยเครื่องดูฟุตบอลที่หนักอึ้งนั้น เหมือนกับว่าเธอเป็นคนที่มีความสุขที่สุดในโลกนี้
ฉันวางพระเจ้าของฉันเป็นอันดับแรก หากท่านอธิษฐานก่อน ท่านจะสามารถทำสิ่งต่าง ๆ ได้ดีขึ้นมากในภายหลังด้วยความรัก –
ไม่ว่าจะเป็นการทำความสะดวกหรือการทำงาน – และท่านจะทำงานได้มากขึ้นและทำได้ดีขึ้น
ยังไม่ทันที่ผมจะตั้งตัวได้อีกครั้ง สามีก็มารบกวนผม
ไม่มีใครสังเกตเห็นว่าพระผู้ช่วยให้รอดกำลังตรัสกับฉันเลย ที่ทำงานยังดีกว่าที่บ้านเสียอีก ตอนนี้สุนัขของเพื่อนบ้านกำลังเห่า และรถบนถนน
กำลังวิ่งผ่านอย่างรวดเร็ว
“พระผู้ช่วยให้รอดที่รัก ฉันกำลังพยายามพูดกับท่านอยู่”
ประมาณ 15 นาทีต่อมา: สามีฉันออกไปแล้ว และฉันอยู่คนเดียว ฉันวางหูโทรศัพท์ไว้ข้างๆ เพื่อไม่ให้มันดัง
ฉันถูกความล่อลวงครอบงำ ฉันร้องไห้ไปสักพัก
ฉันสงสัยว่านี่เป็นพระผู้ช่วยให้รอดที่พูดกับฉันจริงหรือไม่ มันยากมากสำหรับฉัน ฉันบอกพระผู้ช่วยให้รอดว่า หากเป็นปิศาจที่พูดกับฉัน ไม่ใช่พระผู้ช่วยให้รอด
ฉันขอเลือกตายทันทีดีกว่า เพราะฉันได้มอบทุกสิ่งให้กับพระผู้ช่วยให้รอด ไม่ใช่ให้กับปิศาจ
แล้วฉันก็ได้ยินว่า:
“เขียนลงเถิด ลูกสาวของข้า ทางสู่ข้าขึ้นและแคบ มีคนเดินบนทางนี้น้อยมาก ใช่แล้ว ลูกสาวของข้า เจ้าก็อยู่บนทางนี้เช่นกัน ยิ่งชันมากเท่าไร
เจ้าก็ยิ่งต้องเผชิญกับความล่อลวงมากขึ้นเท่านั้น”
ฉัน: “พระผู้ช่วยให้รอดที่รัก ข้าพเจ้ารู้สึกยากที่จะเขียนสิ่งนี้ เพราะข้าพเจ้าไม่มีพระสงฆ์ผู้ใดที่จะได้ยินสิ่งที่ท่านกำลังตรัสกับข้าพเจ้า
ฉันยังไม่มีประสบการณ์มากนัก และรู้สึกตัวเองโง่มากเมื่อต้องเขียน ฉันทำผิดพลาดบ่อยครั้ง ฉันไม่คู่ควรที่จะได้ยินเสียงของท่าน
แต่มีสิ่งหนึ่งที่ไม่อาจหลอกหลวงฉันได้ นั่นคือความรักของจิตต่อท่าน พระผู้ช่วยให้รอด ฉันเขียนต่อไปไม่ได้แล้ว”
พระผู้ช่วยให้รอด: “ไปเถิดด้วยสันติสุข ลูกสาวของข้า”
ฉัน: “พระเจ้าที่รัก โปรดอภัยให้ฉันด้วย ฉันขอขอบคุณพระองค์สำหรับความล่อลวงเหล่านี้ ซึ่งฉันรู้สึกยากที่จะทนรับได้ เพราะท้ายที่สุดแล้ว
ฉันก็เป็นเพียงมนุษย์ที่อ่อนแอ เป็นเพียงเม็ดฝุ่นเล็กๆ เท่านั้น”
16.30 – 19.45 น.: ในช่วงเวลานี้ ฉันอยู่ในโบสถ์ที่เมืองโรต ฉันถวายทุกสิ่ง รวมถึงศีลมหาสนิท ให้แก่พระแม่มารีย์
จากนั้นฉันไปรับการสารภาพบาปกับคุณพ่อพอล อัฒมบูญแลม ซึ่งกำลังปฏิบัติหน้าที่แทนคุณพ่อออกท์

5 กรกฎาคม 1992 – วันอาทิตย์

7.30 – 9.15 น.: ฉันได้สวดภาวนาที่บ้านก่อนมิสซา และรวมตัวกับพระเจ้า
พระผู้ช่วยให้รอด: “เขียนสิ่งนี้ลงไว้เถิด ลูกสาวของข้า; ข้ากำลังให้เวลาแก่เจ้าเพื่อภารกิจที่เจ้าต้องปฏิบัติ” ข้า: “พระเจ้า
ภารกิจใดที่ข้าต้องปฏิบัติ? มันเกี่ยวข้องกับพระศาสนจักรหรือไม่?”
พระผู้ช่วยให้รอด: “ใช่ ภารกิจนี้คือเพื่อพระศาสนจักร”

ฉันท: “ฉันทสามารถเปรียบเทียบการกษณนี้กับพระวรสารไดัไหม?” พระผู้ช่วยใหัรอด: “ไดั, เธอทำไดั.”

ฉันท: “ฉันทไมัอยากเดา; โปรดบอกฉันทด้วยคะ” พระผู้ช่วยใหัรอด: “เขียนลงเกิด

ลูกสาวของข้า”

ฉันทรออยู่สักพักแล้หลังพูดว่า: “ฉันทไมัทราบคะ พระเจ้า; มันทังไมัชัดเจนสำหรับฉันท และฉันทแบัแต่จะจินตนาการไมัไดัว่าการกษณนั้นจะเป็นแบบไหน”

พระผู้ช่วยใหัรอด: “มันทจะมาทังในเวลาอันควร คุณต้งปฏิบัติการกษณนี้ที่ฉันทมอบใหัคุณ” ฉันท:

“แต่ฉันททำอะไรไมัไดัถ้าไมัรูัว่ามันทคืออะไร”

ผู้ช่วยใหัรอด: “สงัจดหมายนี้ถึงพระบิดาผู้ศักดิ์สิกร์ที่สุดใหักับพระสงัฆ์ที่กำลังแทนพระองค์อยู่ที่นี่

และทันทต้งสงัมันทให้พระบิดาผู้ศักดิ์สิกร์ที่สุดด้วยตนเอง”

ผม: “ทันทต้งการใหัพระสงัฆ์นี้มาที่วัดของเราหรือไมั?” ผู้ช่วยใหัรอด: “ใช่ นันคือความประสคัของข้า”

ผม: “เขาเองก็อยากรทำอยางันั้นด้วยหรือไมั?”

พระผู้ช่วยใหัรอด: “ใช่ เขาจะทำอยางันั้น”

ฉันท: “ฉันทต้งทังมีสำเนาจดหมายถึงพระบิดาผู้ศักดิ์สิกร์ที่สุด ใช่ครับ พระเจ้า ฉันทจะทำตามัน ขอใหัพระประสคัของพระองค์สำเร้ง”

พระผู้ช่วยใหัรอด: “ลูกสาวที่รักของข้า ข้ารักเจ้า; ไปด้วยความสันติ”

ฉันทได้สวดคำขอบคุณอีกคร้ง

เวลา 13.30 น. มีพิธีสวดสายประคำ ไมัใช่พิธีกรรมทางศาสนา แต่หลังสวดสายประคำ เฮดวิก เอช. ได้นำสวดบทวิงวอนพระโลหิตอันล้ำค่า

ด้านนอกโบสถ์มีชายไรับ้านสองคนยืนอยู่ กำลังหาผ้าห่มเพื่อบน ฉันทจึงเชิญพวกเขาไปบ้านฉันท เฮดวิกก็มาด้วย

ฉันทใหัอาหารทังสองคนแล้หลังสวดสายประคำกับเฮดวิก เอช. ชายไรับ้านคนหนึ่งกลับไปทันท ส่วนอีกคนร่วมสวดด้วย

เราใหัผ้าห่มสองผืนแล้หลังพวกเขาจากไป

18.30 น.: ฉันทเข้าร่วมสวดสายประคำและมีสชาติโบสถ์เซนต์โรซในเม้งมิงโกลส์โฮม เฮดวิกก็มาด้วย

6 กรกฎาคม 1992 – วันจันทร์

10.00 น. ที่คลินิกแพทย:

ขอบคุณพระเจ้าที่ผู้ปวยไมัมากนัก ในฤดูร้อนมีผู้ปวยน้อยกว่าช่วงอื่นๆ ของปี ซึ่งหมายความว่าผมสามารถใช้เวลาในการสวดมนต์ได้มากขึ้น

เพราะผมไมัชอบการสนทนาที่ไร้ประโยชน์ ชีวิตนัรนต์ไม่ได้เริ่มต้นเพื่หลังความตายเท่านั้น แต่เริ่มต้นที่นับนโลกนี้เอง

นั่นคือเหตุผลที่บัญญัติข้อที่หนึ่งและข้อที่สองสำคัญมาก เมื่อไมัมีความเคารพต่อพระเจ้า ก็ไมัมีความรักเช่นกัน

หลังจากการสวดมนต์ ฉันทได้รวมตัวกับพระผู้ช่วยใหัรอด

พระผู้ช่วยใหัรอด: “เวลาที่ทุกคนจะถูกคัศกรองได้มาถึงแล้หลัง จงระวังใหัดี ซาตานันแบัแข็งแแรง หลายคนจะผ่านการทดสอบนี้ไมัได้

เพราะพวกเขาขาดความรัก จงอธิษฐานไมัหยุดยั้ง จิตวิญญาณนันทึเต็มใจ แต่เนื้อหันทันอ่อนแอ พระวิญญาณของพระเจ้าสถิตอยู่ภายในตัวทันท

ทันทต้งถวายเกียรติแด่พระองค์” พระผู้ช่วยใหัรอด: “ลูกสาวของข้า อยาสงสัย จงไปอยางสงบ”

ฉันท: “ตอนนีฉันทรู้สึกถึงความอบอุ่นและความรักอยางล้นหลามภายในตัวฉันท แต่ฉันทขอโทษที่เรียกเสียงนันทึเพียงว่า ‘เสียง’ เพราะมันคือการสนทนาภายในใจ

คนเรามักรู้กันันว่า ‘เสียง’ เมื่อได้ยันทันดังขึ้น หรือเมื่อพูดออกมา แต่ฉันทได้ยันทังนี้จากความรู้สึกที่ไมัอาจเข้าใจได้ ดัังนั้น ฉันทจึงขอพระองค์

พระเจ้าและพระผู้เป็นเจ้าของฉันท โปรดอภัยให้ฉันทด้วย

ฉันทไม่สงสัยในความรักหรือการประกับอยู่ของพระองค์ แต่ฉันทรู้สึกประหลาดใจที่คนอื่นไมัได้ยันทังเช่นนี้ ในตอนแรก ฉันทคิดว่าทุกคนได้ยันทัน

เหมือนที่ฉันทได้ยันทัน แต่เมื่อตระหนักว่าความจริงไมัใช่เช่นนัน ก็ต้งใช้เวลาสักพักเพื่อเข้าใจว่านี่คือพระคุณอันยั้งใหญ่จากพระองค์ ไมัใช่จากตัวฉันทเอง

ข้าพเจ้าขอบพระคุณพระองค์ พระเจ้าข้า พระเยซูที่รักของข้าพเจ้า สำหรับพระคุณอันยั้งใหญ่นี้

สวดลูกประคำและมีสชาติใน Rot.

20.00 น. กลุ่มสวดภาวนา: เราสวดภาวนาเป็นเวลาสองชั่วโมง

7 กรกฎาคม 1992 – วันอังคาร

10.00 น. ที่คลินิกแพทย์:

ฉันได้อธิษฐานและรวมตัวกับพระองค์

พระเจ้าช่วยให้รอด: “เขียนลงเถิด ลูกสาวของข้า ข้าต้องการ...”

ฉัน: “พระเจ้า ท่านคือใคร เมื่อท่านกล่าวว่า ‘เขียนลงเถิด ลูกสาวของข้า’?” พระเจ้าช่วยให้รอด:

“เจ้าอาจเขียนถึงพระเจ้าได้”

พระเจ้าช่วยให้รอด: “เราต้องการผู้เชื่อที่เข้มแข็งในยุคที่จะมาถึง ลูกของเรายังไม่เข้มแข็งพอ”

ฉัน: “พระเจ้าที่รัก พระเยซูที่รัก ฉันต้องทำอะไรเพื่อจะเข้มแข็ง?” พระเจ้าช่วยให้รอด: “จงวางใจในเราอย่างเต็มที่”

ฉัน: “พระเจ้าและพระผู้เป็นเจ้าของฉัน โปรดประทานพระคุณนี้ให้ฉัน เพื่อฉันจะได้วางใจในพระองค์อย่างสมบูรณ์” พระเจ้าช่วยให้รอด: “ลูกสาวของข้า ข้าประทานสิ่งนี้ให้เจ้า”

ฉัน: “พระเจ้าและพระผู้เป็นเจ้าของฉัน ท่านคือพระบิดาผู้เปี่ยมด้วยความรัก ท่านได้ประทานความเชื่อที่มีชีวิตให้ฉันแล้ว ตามด้วยความเชื่อสัตย์ต่อท่าน และบัดนี้คือความไว้วางใจในท่าน

“นี่คือคุณธรรมหรือไม่?”

พระเจ้าช่วยให้รอด: “ใช่แล้ว นี่คือนิยามคุณธรรมที่ลูกมีอยู่ในขณะนี้”

ฉัน: “คุณเบคเกอร์ให้ฉันใบจดหมายบอกว่ามีชายหนุ่มชื่อ R. Denninger ที่ป่วยด้วยโรคโครห์น”

พระเจ้าช่วยให้รอด: “ชายหนุ่มคนนั้นควรแบกไม้กางเขนนี้ด้วยความรัก” ฉัน: “ฉันสะกดคำว่า

‘ไม้กางเขน’ ถูกต้องหรือไม่?”

พระเจ้าช่วยให้รอด: “ใช่แล้ว นี่คือนิยามกางเขนที่ข้าได้มอบให้เขา” หลังจากนั้น:

พระเจ้าช่วยให้รอด: “ลูกสาวของพ่อ พ่อตั้งใจที่หนังสือของบาร์บารา ไบแกน นำความสุขมาให้คุณและช่วยคุณได้”

ฉัน: “ใช่ค่ะ พระเยซูที่รัก หนังสือเล่มนี้จริงๆ แล้วเป็นหนึ่งในหนังสือที่ดีที่สุด ทุกคนควรอ่านมัน”

ฉันถามพระเจ้าช่วยให้รอดเกี่ยวกับวันหยุดของฉัน เพราะฉันได้มอบทุกสิ่งให้กับพระเจ้าช่วยให้รอดแล้ว ฉัน: “ถ้าเป็นท่าน ท่านจะทำอะไรในสถานการณ์ของฉัน?”

พระเจ้าช่วยให้รอด: “อยู่บ้านเถิด ลูกสาวของข้า”

ฉัน: “ค่ะ พระเจ้าและพระผู้เป็นเจ้าของฉัน ฉันจะทำตามนั้น ขอบคุนสำหรับคำแนะนำที่ดีของพระองค์” ฉัน:

“ฉันต้องเขียนอะไรเพิ่มเติมอีกไหมคะ?”

พระเจ้าช่วยให้รอด: “ข้าพเจ้ารักเจ้า ลูกของข้า; ไปด้วยความสันติ”

18.30 น. สวดลูกประคำและมีสชาในชุดสีแดง

8 กรกฎาคม 1992 – วันพุธ

10.00 น. ในห้องแพทย์:

เวโรนิกาและฉันได้สวดสวดประคำแห่งความเศร้าโศกร่วมกัน ตามด้วยบทสวดพระโลหิตอันศักดิ์สิทธิ์และบทสวดอื่นๆ

ฉัน: “พระเจ้าที่รัก การมอบทุกสิ่งให้กับพระองค์นั้นเป็นสิ่งที่ยอดเยี่ยม; คนเราจะหลุดพ้นจากปัญหา ความยุ่งยาก ความสงสัย และความกลัว ตามที่พระองค์ตรัสไว้ ทุกสิ่งจะเกิดขึ้นตามพระประสงค์ของพระองค์” พระเจ้าช่วยให้รอด: “ภัยพิบัติครั้งใหญ่กำลังจะเกิดขึ้น”

ผม: “ที่ไหน?”

พระเจ้าช่วยให้รอด: “พวกเขาล้วนเป็นลูกของข้า; เราต้องอธิษฐาน”

พระเจ้าช่วยให้รอด: “โรงไฟฟ้านิวเคลียร์แห่งหนึ่งจะทำลายชีวิตผู้คนจำนวนมาก จดไว้เถิด ลูกสาวของข้า: ทั้งหมดนี้ล้วนเพราะเงิน เยอมนี่จะเข้าร่วมสงครามครั้งนี้กับเซอร์เบีย” ข้า: “ดังนั้น ในที่สุดก็จะมีสงครามในเซอร์เบียใช่ไหม?”

พระเจ้าช่วยให้รอด: “ใช่, เร็วๆ นี้.”

ฉัน: “พระเจ้าช่วยให้รอดที่รัก พระวิญญาณของพระองค์รวมเป็นหนึ่งเดียวกับพระวิญญาณของข้าพเจ้า นั่นคือเหตุผลที่พระองค์ตรัสกับข้าพเจ้า”

พระเจ้าช่วยให้รอด: “ใช่ เป็นเช่นนั้น”

พระเจ้าช่วยให้รอด: “ดูแลตัวเองให้ดี; ความล่อลวงกำลังทวีความรุนแรงขึ้น ลูกสาวของข้า จงจับมือข้าไว้ให้แน่น”

ฉัน: “พระเจ้าผู้เป็นที่รักและเปี่ยมด้วยความเมตตาของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะทำเช่นนั้น

ขอให้ทูตสวรรค์ผู้คุ้มครองของข้าพเจ้าเตือนข้าพเจ้าถึงเรื่องนี้และปกป้องข้าพเจ้า

และข้าพเจ้าขออธิษฐานให้พระแม่มารีผู้ศักดิ์สิทธิ์ทรงแผ่ผ้าคลุมแห่งการปกป้องของพระองค์เหนือลูกๆ ของพระองค์ทั้งหมดและเหนือข้าพเจ้าด้วย”

พระผู้ช่วยให้รอด: “ลูกสาวของข้า จงไปอย่างสันติ”

เวลา 15.45 น. คุณพ่อโยอาคิมจากเมืองอ็อกเกอร์สไฮม์โกรมาหาฉัน ฉันพูดคุยกับท่านประมาณ 10 นาที

ท่านต้องการทราบว่าฉันได้พูดคุยกับนายกรัฐมนตรี เฮร์มันน์ โคห์ล หรือไม่ ฉันจึงบอก

ว่าฉันได้พบท่านนายกรัฐมนตรีพร้อมภรรยาของท่าน ขณะที่พวกเขากำลังชมบิลเลตในมิวนิก (ฉันได้เห็นทั้งสองท่านทางโทรทัศน์ในช่วงซึ่งฉันกำลังดูอยู่ที่บ้านแม่สามี)

บางทีเรื่องนั้นอาจสำคัญว่าการอ่านจดหมายและปฏิบัติตามพระประสงค์ของพระเจ้า ในช่วงเทศกาลวันหยุด

เรายังมีพิธีมิสซาใหญ่ในวันพุธด้วย ดังนั้นผมจึงไม่จำเป็นต้องไปที่โบสถ์เซนต์โรซ

18.30 น. สวดสายประคำและมีมิสซาใหญ่ในชุดสีแดง

9 กรกฎาคม 1992 – วันพฤหัสบดี

เช้านี้ฉันได้สวดภาวนาเป็นเวลาครึ่งชั่วโมง ระหว่างการรวมจิต:

พระผู้ช่วยให้รอด: “เขียนลงเถิด ลูกสาวของข้า เจ้าได้รับเชิญให้ไปพบพระสันตะปาปา”

ฉัน: “ก่อนหรือหลังวันหยุดของเวโรนิกา? และฉันจะได้รับโอกาสเข้าเฝ้าพระสันตะปาปาหรือไม่?”

พระผู้ช่วยให้รอด: “ใช่, คุณจะได้พูดคุยกับท่าน”

ฉัน: “พระเจ้าข้า ข้าพเจ้าเชื่อตามที่พระองค์ตรัส ข้าพเจ้าเชื่อแล้วว่าสิ่งนี้จะเกิดขึ้นจริง”

พระผู้ช่วยให้รอด: “ลูกสาวของข้า เจ้าไม่จำเป็นต้องรู้ว่าสิ่งใดรออยู่ข้างหน้าเจ้าในอนาคตอันใกล้ อนาคตของเจ้าเป็นของข้า”

ฉัน: “ใช่ครับ พระเจ้า ขอให้เป็นไปตามนั้น”

ฉัน: “นั่นหมายความว่าฉันไม่ต้องกังวลเกี่ยวกับสิ่งที่เกิดขึ้นข้างหน้า ท่านกำลังนำความกังวลนั้นไปจากฉัน”

พระผู้ช่วยให้รอด: “ลูกเขียนถูกต้องแล้ว; ข้าพเจ้าใจกับมัน ดังนั้นมันจะเป็นเช่นนั้น” พระผู้ช่วยให้รอด: “ลูกสาวของข้า

ข้ารักลูก; ไปด้วยความสันติ”

18.30 น.: สวดสายประคำและมีมิสซาในชุดเครื่องแต่งกายสีแดง

ไม่นานหลังรับศีลมหาสนิท ฉันได้อธิษฐานขอให้พ่ออดัมบูญแลมพูดกับฉัน เพื่อที่ฉันจะได้บอกท่านว่าพระผู้ช่วยให้รอดต้องการอะไร

ขณะที่ฉันกำลังออกจากโบสถ์ คุณพ่อถามฉันว่าวันพรุ่งนี้ฉันจะไปไฮเดลเบิร์กหรือไม่ ฉันได้บอกท่านเพียงว่าฉันมีข้อความจากพระผู้ช่วยให้รอดสำหรับท่าน

ท่านบอกฉันว่า หากท่านไม่ยืนอยู่นานโบสถ์เวลา 6.45 น. วันพรุ่งนี้ ท่านก็จะไม่ไปไฮเดลเบิร์ก ท่านกล่าวลาฉันอย่างเป็นมิตร

แอนตัน ผู้ช่วยพิธีศีลมหาสนิท เห็นว่าผมกำลังพูดกับเขา

10 กรกฎาคม 1992 – วันศุกร์

เวลา 10.00 น. ในห้องแพทย์:

ฉันบอกพระผู้ช่วยให้รอดว่าฉันได้อยู่ด้านนอกโบสถ์ในเมืองโรกเมื่อประมาณเวลา 6.50 น. เช้านี้ และพ่อพอลไม่ได้อยู่ที่นั่น

จากนั้น ฉันและสามีได้อธิษฐานร่วมกันระหว่างทางไปไฮเดลเบิร์ก ที่คลินิก ฉันได้อธิษฐานร่วมกับเวโรนิกา

พระผู้ช่วยให้รอดต้องการให้ผมเขียนสิ่งนี้

พระผู้ช่วยให้รอด: “ผู้คนควรรหาที่หลบภัยจากเครื่องบิน” ฉัน: “สิ่งนี้ใช้กับสาธารณรัฐเยอรมนีด้วยหรือไม่?”

พระผู้ช่วยให้รอด: “ใช่ ลูกสาวของข้า”

ฉัน: “สาธารณรัฐเยอรมนีอยู่ภายใต้ภัยคุกคามจากเครื่องบินหรือไม่?”

พระผู้ช่วยให้รอด: “ใช่, เร็วๆ นี้ เครื่องบินกำลังมาจากทางตะวันออก”

ฉัน: “พระเจ้าครับ แต่สิ่งที่ฉันต้องเขียนที่นั่นยากมากครับ” พระผู้ช่วยให้รอด: “ลูกสาวของข้า

พวกเขาน่าจะอธิษฐานกันทั้งหมด”

พระผู้ช่วยให้รอด: “ลูกสาวของข้า ผู้คนกำลังอยู่ในอันตรายอย่างยิ่ง เรียกพวกเขาให้มาอธิษฐาน ข้าต้องย่นเวลาลงอีกครั้ง

ทุกคนเหลือเวลาเพียงเล็กน้อยเท่านั้น”

ฉัน: “ฉันต้องเขียนอะไรอีกไหมคะ พระเจ้าที่รัก?”

พระผู้ช่วยให้รอด: “ใช่ ทุกสิ่งที่ลูกเขียนต้องถูกพิมพ์ออกมาเร็วๆ นี้”

ฉันทน์: “พระเจ้าที่รัก ข้าพเจ้าขอพระคุณของพระองค์ เพื่อให้มารีออนและข้าพเจ้าสามารถเขียนได้เร็วขึ้น

เพราะเราต้องเผชิญกับสิ่งรบกวนมากมายขณะเขียน จนทำให้ความคืบหน้าไม่มากนัก” พระผู้ช่วยให้รอด: “ลูกสาวของข้าพเจ้า เจ้าต้องพยายาม”

ฉันทน์: “ใช่ครับ พระเจ้าและองค์พระผู้เป็นเจ้าของฉันทน์ ฉันทน์จะพยายามเขียนให้ดีที่สุดเท่าที่ทำได้” พระผู้ช่วยให้รอด:

“ลูกสาวของข้า ข้ารักเจ้า จงไปอย่างสันติ”

ระหว่างการรวมตัว ฉันทน์รู้สึกถึงความอบอุ่นและความรักอันยิ่งใหญ่ และได้รับพระคุณมากมาย—โดยเฉพาะความสงบและความสันติ ใช่

ฉันทน์รู้สึกว่าพระผู้ช่วยให้รอดทรงสถิตอยู่ภายในตัวฉันทน์

พระองค์ตรัสเหมือนพระผู้ช่วยให้รอดผู้ปรารถนาจะช่วยให้อีกๆ ของพระองค์ทุกคนรอดพ้น

15.00 น.: ฉันทน์เปิดพัสดุจาก Miriam-Verlag ในจดหมายข่าว ฉันทน์อ่านว่า

นายโจเซฟ คินซลี ได้เสียชีวิตแล้ว ฉันทน์ได้อธิษฐานเพื่อเขามานานแล้ว เพราะเขาเป็นผู้ที่จะพิมพ์หนังสือเล่มนี้ แต่ตอนนี้เขากลับเสียชีวิตแล้ว

ฉันทน์เริ่มร้องไห้ จุดเทียนให้เขา จัดน้ำมนต์ให้เขา และเริ่มอธิษฐานเพื่อเขากันที

18.30 น.: สวดสวดประจำคำและมีสวดในชุดเครื่องแต่งกายสีแดง

หลังมีสวด ฉันทน์ได้มอบจดหมายให้พระคุณเจ้า พ่อ Paul Adambukulam และขอให้ท่านส่งจดหมายนี้ให้พระคุณเจ้าด้วยตนเอง

จากนั้นฉันทน์ได้เชิญท่านมาที่

เวลา 19.45 น. เพื่ออ่านให้ฟังจากหนังสือบันทึกประจำวันของฉันทน์ว่าพระผู้ช่วยให้รอดได้ตรัสกับท่านอย่างไร

ฉันทน์ยังเชิญท่านเข้าร่วมกลุ่มสวดภาวนาเวลา 20.00 น. เพื่อท่านจะได้เห็นว่าเราสวดภาวนาอะไรและอย่างไร ท่านบอกว่าจะมาที่บ้านฉันทน์

หลังจากนั้น มารีออนก็มาถึง และเราทั้งสองได้เขียนลงในหนังสือบันทึกประจำวันของเรา

11 กรกฎาคม 1992 – วันเสาร์

ฉันทน์มาถึงโบสถ์ใน Waghäusel เวลา 8.15 น. แทนที่จะเป็น 7.15 น. และยังไม่ทันสังเกตด้วยซ้ำ Irma พุดกับฉันทน์และถามว่าฉันทน์รู้เวลาแล้วหรือยัง

เมื่อฉันทน์ตอบว่า “7.15 น.” เธอก็หัวเราะและชี้ให้ฉันทน์เห็นว่าตอนนี้เป็นเวลา 8.15 น. แล้ว เรื่องแบบนี้ไม่เคยเกิดขึ้นกับฉันทน์มาก่อนเลย

จากนั้นฉันทน์ไปพบมารีออน และเราเขียนลงในสมุดบันทึกของเรา

ในช่วงบ่าย ฉันทน์ไปโบสถ์ระหว่างเวลา 4.30 น. ถึง 7.45 น. ฉันทน์ได้อธิษฐานเพื่อหลายเรื่อง

12 กรกฎาคม 1992 – วันอาทิตย์

7.50 – 9.00: หลังจากการสวดมนต์ ฉันทน์มีนิมิต

พระผู้ช่วยให้รอด: “โลกกำลังอยู่ในอันตรายอย่างยิ่ง ยุโรปเหลือเวลาเพียงเล็กน้อยที่จะชดเชยความผิด เกือบทุกคนจะหลงทาง

พวกเขาไม่พร้อมสำหรับชีวิตนิรันดร์

“ผู้คนได้มอบความประสงค์ของตนเองให้กับซาตานแล้ว”

ฉันทน์:

“แต่มีผู้คนมากมายที่ไปโบสถ์”

พระผู้ช่วยให้รอด:

“หลายคนในจำนวนนั้นจะยังคงหลงทาง”

ฉันทน์: “นี่คือ ‘การร้อน’ หรือไม่?” พระผู้ช่วยให้รอด:

“ใช่แล้ว ซาตานกำลังร้อนอยู่”

พระผู้ช่วยให้รอด: “เขียนลงเถิด ลูกสาวของข้า โลกไม่เคยอยู่ในสภาพบาปอย่างนี้มาก่อนเลย

สงครามจะแพร่กระจายอย่างรวดเร็วเช่นเดียวกับสงครามทั้งหมดที่ผ่านมา ลูกสาวของข้า จงอธิษฐาน จงอธิษฐานอย่างมากมาย

ผ่านการอธิษฐาน ลูกสามารถชดเชยความผิดได้มากมาย”

ฉันทน์: “ฉันทน์ควรเขียนอะไรอีกไหม?”

พระผู้ช่วยให้รอด: “เราต้องการกลุ่มผู้สวดมนต์จำนวนมาก”

ฉันทน์: “เรามีกลุ่มสวดมนต์มากมายในพื้นที่ของเรา” พระผู้ช่วยให้รอด: “ยังไม่พอก็จะช่วยชีวิตผู้คนจำนวนมาก”

พระผู้ช่วยให้รอด: “ลูกสาวของข้าพเจ้า มีวิญญาณมากมายที่หลงทางทุกวัน กลุ่มอธิษฐานที่ลูกนำอยู่นั้นกำลังให้ผลมากมาย แต่ยังต้องรอให้สุกงอม”

ฉันทน์: “พวกเขาต้องทำอะไรเพื่อให้สุกงอม?” พระผู้ช่วยให้รอด: “พวกเขาต้องรัก.”

ฉันทน์: “ฉันทน์ไม่กล้าถาม; ทุกอย่างฟังดูเหมือนคำเตือนถึงหายนะ”

พระผู้ช่วยให้รอด: “เกือบทั้งหนังสือวิวรณ์เป็นข้อความเตือนภัย ลูกๆ ของเรา เราไม่สามารถปล่อยประโลมพวกเจ้าได้ พวกเจ้าต้องอธิษฐานและอดอาหารอย่างมาก ผู้ที่รักเราจะได้รับการช่วยให้รอด และผู้ที่ไม่รักเราได้เลือกพ่อของพวกเขาแล้ว คือเจ้าชายแห่งโลกนี้” จัน: “พระเยซูที่รัก พระองค์คือผู้ชนะและผู้ช่วยให้รอดของโลก พระองค์สามารถช่วยให้พวกเขาทุกคนรอดได้” ”

ผู้ช่วยให้รอด: “ลูกสาวของข้า ความอิสระในการตัดสินใจของมนุษย์กำลังนำพวกเขาไปสู่เหวแห่งความพินาศ ลูกสาวของข้า ข้ารักเจ้า และข้ายังคงรักทุกคน จงไปอย่างสงบ”

จัน: “พระเจ้าที่รัก โปรดอภัยให้เราทุกคน จันรักท่าน แม้กระทั่งสำหรับผู้ที่ไม่ได้รักท่านด้วย โปรดเมตตาเราและช่วยเราให้รอดพ้นจากความพินาศด้วยเถิด ข้าพเจ้าขอบคุณพระองค์สำหรับถ้อยคำอันเจ็บปวดเหล่านี้ ซึ่งเป็นคำเตือนสำหรับโลก”

10.00 น.: จันได้เข้าร่วมพิธีมิสซาในเมืองโรก

13.30 น.: สวดสายประคำโดยไม่มีคำเทศนาที่เมืองโรก ในโบสถ์ คุณพ่อพอลไม่ได้เทศนา

7 กรกฎาคม 1992 – วันจันทร์

10.00 น. คลินิกแพทย์:

จันได้อธิษฐานอย่างจริงจัง แล้วรวมตัวกับพระผู้ช่วยให้รอด

พระผู้ช่วยให้รอด: “ลูกสาวของพ่อ ฟังให้ดีนะ พระสงฆ์คนหนึ่งจะนำใบพิมพ์ทั้งหมดไปตรวจสอบและจัดพิมพ์ใหม่ พระสงฆ์นั้นจะตัดสินใจว่าสำนักพิมพ์ใดจะพิมพ์มัน นี่ไม่ใช่เรื่องที่คุณต้องกังวล”

จากนั้น พระผู้ช่วยให้รอดตรัสว่า:

“เก็บหนังสือบันทึกประจำวันของคุณไว้เป็นความลับ เพราะซาตานมีอำนาจมาก เขาต้องการทำลายทุกสิ่งที่คุณได้เขียนไว้ หนังสือนี้จะได้อ่านก็ต่อเมื่อเสร็จสมบูรณ์แล้วเท่านั้น”

จัน: “ฉันต้องเขียนอะไรเพิ่มเติมอีกไหม?”

พระผู้ช่วยให้รอด: “ใช่ คุณต้องเขียน วิทยุญาณของคุณได้รวมเป็นหนึ่งในวิทยุญาณของคุณแล้ว คุณจะได้ยินข้าชัดเจนยิ่งขึ้น”

พระผู้ช่วยให้รอด: “เขียนลงไปเถิด ลูกสาวของข้า; สงครามจะทวีความรุนแรงขึ้นในอีกไม่กี่วันข้างหน้า” จัน: “ท่านหมายถึงที่ไหนคะ ในบอสเนียหรือในรัสเซีย?”

ผู้ช่วยให้รอด: “ทั้งสองด้าน; คุณสามารถเขียนไว้ได้ ลูกเอ๋ย จงอธิษฐานเพื่อผู้ที่กำลังจะตาย” จัน: “มีอะไรอีกที่ฉันต้องรู้ไหม?”

พระผู้ช่วยให้รอด: “ใช่ ลูกสาวของข้า อย่าไปคนเดียว โดยไม่มีข้า”

จัน: “พระเจ้าที่รัก ข้าพเจ้าปรารถนาจะอยู่กับท่านและอยู่ข้างท่านเสมอ” พระผู้ช่วยให้รอด: “สิ่งนั้นทำให้ข้าพเจ้าพอใจ ลูกสาวของข้าพเจ้า; จงไปอย่างสันติ”

จัน: “พระเจ้าและพระผู้เป็นเจ้าของจัน จันรักท่านและขอบคุณท่าน”

14 กรกฎาคม 1992 — วันอังคาร

10.00 น. ในห้องแพทย์:

ระหว่างการรวมตัว:

พระผู้ช่วยให้รอด: “เขียนสิ่งนี้ลงไปเถิด ลูกสาวของข้า” จัน:

“เกี่ยวกับสงครามอีกแล้วหรือคะ?” พระผู้ช่วยให้รอด: “ใช่ จงอธิษฐานเพื่อเซอร์เบีย”

จัน: “ฉันคิดว่า H. Panić กำลังจัดการทุกอย่างให้เรียบร้อยแล้วไม่ใช่หรือ?”

พระผู้ช่วยให้รอด: “นี่คือกับดักที่ซาตานวางไว้.”

จัน: “ดังนั้นเขาไม่ใช่คนที่เหมาะสมสำหรับเซอร์เบียหรือครับ?” พระผู้ช่วยให้รอด: “ไม่ เขาคือหมาป่าในคราบแกะ”

จัน: “สงครามนี้สามารถป้องกันได้ไหม ถ้าท่านบอกว่า ‘จงอธิษฐานเพื่อเซอร์เบีย?’” พระผู้ช่วยให้รอด:

“วิทยุญาณจำนวนมากอาจได้รับการช่วยเหลือ แต่จะมีวิทยุญาณสูญเสียในสงครามที่เซอร์เบียมากกว่าบอสเนียและโครเอเชียรวมกัน”

หลังจากนั้นสักพัก ผมได้ยิน:

“เขียนสิ่งนี้ลงไปเถิด ลูกสาวของข้า: การปรากฏตัวของพระแม่มารีย์จะเกิดขึ้นในไม่ช้า” จัน: “ที่ไหน?”

ผู้ช่วยให้รอด: “ในโบสถ์สีแดง จงอธิษฐานและอดอาหาร สัญญาณจะปรากฏในไม่ช้า ในอนาคตอันใกล้”

ผม: “ทำไมคุณถึงพูดว่า ‘ในอนาคตอันใกล้?’”

พระผู้ช่วยให้รอด: “เพราะข้าเป็นผู้กำหนดเวลา คำอธิษฐานต้องถูกกล่าวในโบสถ์นี้” พระผู้ช่วยให้รอด: “ลูกสาวของข้า จงฟังให้ดี อย่าทำให้ข้าผิดหวัง”

ฉันทัน: “ไม่ครับ พระเจ้าและพระผู้เป็นเจ้าของฉันทันจะไม่ทำให้ท่านผิดหวัง โปรดประทานพระคุณให้ฉันทันได้มั่นคง”

พระผู้ช่วยให้รอด: “ลูกสาวที่รักของข้า จงไปอย่างสันติ”

18.30 น.: สวดสวดประจำและมิสซาใน Rot.

ประมาณเวลา 9.00 น. คุณพ่อฟอล อัครมุขนายก มาเยี่ยมฉันทัน ท่านสัญญาว่าจะกลับมาที่กลุ่มสวดมนต์ในวันจันทร์

15 กรกฎาคม 1992 — วันพุธ

10.00 น. ในห้องแพทย์:

ฉันทันได้อธิษฐานและรวมจิตกับพระผู้ช่วยให้รอด

พระผู้ช่วยให้รอด: “ผู้คนกำลังติดอยู่ในกับดักของซาตาน” ฉันทัน: “พระเจ้าที่รัก เมื่อพระองค์ตรัสว่า ‘ผู้คน’

ฉันทันถึงทุกคน” พระผู้ช่วยให้รอด: “มีเพียงจำนวนน้อยเท่านั้นที่ไม่ได้ติดอยู่”

ฉันทัน: “ฟังดูเหมือนวิสัยทัศน์ของดอน บอสโกเลยครับ”

พระผู้ช่วยให้รอด: “ลูกสาวของข้า เจ้าไม่ผิดเลย พวกเขาทุกคนต้องกลับใจใหม่ สำหรับหลายคน มันสายเกินไปแล้ว”

ฉันทัน: “ฉันทันควรเขียนอะไรอีกไหมคะ?” พระผู้ช่วยให้รอด: “ใช่ จงเขียนมันลง;

มันสำคัญมากจริงๆ” ฉันทัน: “ค่ะ พระเจ้าและพระผู้ช่วยให้รอดของข้าพเจ้า

แล้วมันคืออะไรคะ?”

พระผู้ช่วยให้รอด: “ปีนี้ สงครามจะปะทุขึ้นในเซอร์เบีย จดไว้เถิด ลูกสาวของข้า: ความทรมานครั้งใหญ่ภายในพระศาสนจักรเป็นส่วนหนึ่งของสาเหตุ พระสังฆราชทั้งหลายต้องกลับคืน

สู่คำสอนที่แท้จริงของพระศาสนจักร.”

ฉันทัน: “สิ่งที่เลวร้ายที่สุดในพระศาสนจักรขณะนี้คืออะไร? ทำไมจึงมีการทรมานในพระศาสนจักร?” พระผู้ช่วยให้รอด: “การลบหลู่พระกายของข้า การรับศีลมหาสนิทด้วยมือต้องถูกยกเลิกโดยด่วน”

ฉันทัน: “ฉันทันรู้สึกไร้หนทางมาก”

พระผู้ช่วยให้รอด: “นั่นเป็นความจริง แต่เมื่ออยู่กับเรา คุณไม่ได้ไร้หนทาง” ฉันทัน:

“ฉันทันควรทำอะไรดี?”

พระผู้ช่วยให้รอด: “จงพูดเรื่องนี้ต่อไปเรื่อยๆ เช่นเดียวกับที่มันถูกนำมาใช้ มันต้องถูกยกเลิกไปอย่างรวดเร็ว จงเขียนสิ่งนี้ไว้ ลูกสาวของข้า:

หากพวกเขาไม่ทำเช่นนั้น การลงโทษจะเกิดขึ้นกับพวกเขา การไม่เชื่อฟังข้าคือความชั่วร้ายที่สุดที่อาจเกิดขึ้นกับทุกคน”

พระผู้ช่วยให้รอด: “จงพูดเรื่องนี้ต่อไป ฉันทันจะอยู่กับเธอเมื่อเธอพูดถึงมัน ลูกสาวของฉันทัน จงเชื่อสัตย์ต่อฉันทัน ฉันทันรักเธอ จงไปอย่างสันติ”

16 กรกฎาคม 1992 — วันพฤหัสบดี

10.00 น. ในห้องแพทย์:

หลังการสวดมนต์ ฉันทันได้รวมตัวกับพระผู้ช่วยให้รอด พระผู้ช่วยให้รอด: “เขียนลงเถิด

ลูกสาวของข้า”

ฉันทัน: “ค่ะ พระเจ้า ข้าพเจ้าขอบคุณที่พระองค์ตรัสกับข้าพเจ้า และข้าพเจ้ารักพระองค์เหนือสิ่งอื่นใด เพราะสำหรับข้าพเจ้า

นี่ไม่ใช่เรื่องความอยากรู้อยากเห็นในสิ่งที่พระองค์จะตรัสกับข้าพเจ้า แต่เป็นเรื่องการช่วยกู้วิญญาณ

และเพื่อให้ข้าพเจ้าสามารถปฏิบัติตามพระประสงค์ของพระองค์ได้ เพราะพระองค์ตรัสว่าข้าพเจ้าเป็นผู้รับใช้ของพระองค์

เมื่อข้าพเจ้ารวมจิตวิญญาณของข้าพเจ้ากับพระวิญญาณบริสุทธิ์ของพระองค์ ข้าพเจ้าไม่จำเป็นต้องกลัวว่าผู้อื่นจะเข้ามาแทรกแซง

สิ่งนั้นจะเป็นไปได้ก็ต่อเมื่อพระองค์ทรงอนุญาตเท่านั้น”

พระผู้ช่วยให้รอด: “เขียนไปเถิด ลูกสาวของข้า ทุกคนต้องหันหลังให้ทางกว้าง เพราะพวกเขาไม่มีเวลาเหลือมากแล้ว เนื่องจากข้าต้องย่นเวลา

การกลับใจจึงต้องเกิดขึ้นอย่างรวดเร็ว มีผู้ตายมากมาย และไม่มีพระสงฆ์คนใดสามารถฟังพวกเขาได้ จงอธิษฐานเพื่อพวกเขา”

ฉันทัน: “สิ่งที่ฉันทันเขียนมานี้เพียงพอแล้วหรือ ฉันทันยังต้องเขียนอะไรเพิ่มเติมอีกไหม?” พระผู้ช่วยให้รอด:

“เธอต้องสร้างโบสถ์ให้เร็วที่สุดเท่าที่จะทำได้”

ฉันทัน: “พระเจ้าที่รัก โปรดประทานพระคุณให้สถาปนิกวอลฟกังสามารถวาดแบบแปลนได้เร็วขึ้นเถิด; ฉันทันเองก็ยังไม่มีความเพียงพอด้วย”

พระผู้ช่วยให้รอด: “ทุกสิ่งจะจัดเตรียมไว้พร้อมในเวลาที่คุณต้องการ”

ฉัน: “พระเจ้าที่รัก โปรดส่งคนงานมาช่วยฉันสร้างโบสถ์ด้วย” พระผู้ช่วยให้รอด: “ลูกสาวของข้า เวลาของเรามีน้อยแล้ว”

ฉัน: “ทำไมท่านถึงพูดว่า ‘เรา’?” พระผู้ช่วยให้รอด:

“ฉันอยู่กับคุณ”

ฉัน: “พระเจ้า ข้าพเจ้าจะทำตามพระประสงค์ของพระองค์ ข้าพเจ้าจะพยายามทำตามพระประสงค์ของพระองค์

ข้าพเจ้าขอพระคุณจากพระองค์เพื่อกำเช่นนั้น”

18.30 น. สวดสายประคำและมิสซาใน Rot.

17 กรกฎาคม 1992 – วันศุกร์

10.00 น. ในห้องแพทย์:

ฉันได้สวดภาวนาและรวมตัวกับพระผู้ช่วยให้รอด

พระผู้ช่วยให้รอด: “ลูกสาวของข้า ข้าต้องการคำอธิษฐานมากมาย สงครามได้เริ่มแล้ว” ฉัน:

“ท่านได้กล่าวว่าสงครามเริ่มเมื่อวันที่ 1 กรกฎาคม ค.ศ. 1992”

พระผู้ช่วยให้รอด: “สงครามรัสเซีย”

ฉัน: “พระเจ้าที่รัก ทำไมท่านเรียกสงครามนี้ว่าสงครามรัสเซีย?”

พระผู้ช่วยให้รอด: “เพราะพวกเขากำลังสนับสนุนชาวเชอร์บ สงครามนี้ไม่สามารถหยุดได้” ฉัน: “ฉันควรเขียนอะไรเพิ่มเติมอีกไหม?”

พระผู้ช่วยให้รอด: “ใช่. จะมีผู้เสียชีวิตจำนวนมากในอนาคตอันใกล้” พระผู้ช่วยให้รอด:

“ลูกสาวของข้า ข้าต้องการผู้สวดภาวนาที่เข้มแข็ง” ฉัน: “พระผู้ช่วยให้รอด

ท่านหมายความว่าอย่างไรเมื่อพูดถึง ‘ผู้สวดภาวนาที่เข้มแข็ง’?”

พระผู้ช่วยให้รอด: “คือผู้ที่อธิษฐานด้วยหัวใจ จดสิ่งนี้ไว้ ลูกสาวของข้า: ลูกจะได้เห็นการปรากฏตัวของพระแม่มารีในไม่ช้า”

ฉัน: “แต่ท่านได้บอกฉันแล้วว่า” พระผู้ช่วยให้รอด: “มันกำลังใกล้เข้ามาแล้ว”

ฉัน: “คำว่า ‘มันกำลังใกล้เข้ามา’ หมายความว่าอย่างไร?”

พระผู้ช่วยให้รอด: “จงรักเธอ”

ฉัน: “ฉันไม่รักท่านพอหรือ?” พระผู้ช่วยให้รอด:

“ลูกไม่ค่อยพูดกับท่านมากนัก”

ฉัน: “พระเยซูที่รัก ข้าสัญญาว่าในอนาคต ข้าจะพูดคุยกับพระแม่มารีมากขึ้น และรักท่านมากขึ้น”

พระผู้ช่วยให้รอด: “ลูกสาวของข้า ข้าพอใจกับสิ่งที่ลูกเขียนไว้ ลูกสาวของข้า ข้ารักลูก จงไปอย่างสันติ”

ในช่วงบ่าย ฉันเห็นว่าได้รับจดหมายจากสำนักงานนายกรัฐมนตรี (เลขที่: 012—K—0007772/92/0()01) — ดุสลาเนา หน้า - 155 -

เวลา 6.30 น. ฉันได้สวดสายประคำในโบสถ์เพื่อความตั้งใจนี้ และยังคงอยู่ร่วมพิธีมิสซาด้วย

หลังรับศีลมหาสนิท ฉันได้ถามพระผู้ช่วยให้รอดว่าฉันควรทำอย่างไร เวลาประมาณ 19.40 น.

พระผู้ช่วยให้รอด: “เธอเชื่อว่าเธอจะได้พบกับเขาหรือไม่?” ฉัน: “ใช่ค่ะ ฉันเชื่อ”

พระผู้ช่วยให้รอด: “จงอธิษฐานเพื่อเขา; คุณจะได้รับจดหมายอีกฉบับจากผู้ว่าการ” ฉัน: “ครับ พระเจ้า

ข้าพเจ้าจะอธิษฐานเพื่อเขาและเรื่องนี้”

18 กรกฎาคม 1992 — วันเสาร์

เวลา 7.15 น. ฉันอยู่ที่โบสถ์ใน Waghäusel แล้วไปพบ Marion อย่างที่ฉันทำเกือบทุกวันเสาร์หลังมิสซาใหญ่ เพราะเราเขียนบันทึกในสมุดประจำวันกัน

วันนี้ฉันให้หนังสือของ Barbara Weigand เป็นของขวัญแก่ Monika Hambsch และบอกเธอว่าเมื่อเธออ่านแล้ว เธอจะเข้าใจฉันได้ดีขึ้น

16.30–18.30 น. ที่โบสถ์ในเมืองโรท: ฉันได้สวดภาวนาแล้วไปรับสารภาพบาปกับคุณพ่อพอล อะดัมบูญแลม

ยังไม่ทันกลับถึงบ้าน ก็ถูกโจมตีอีกครั้ง ครึ่งปีศาจเข้าสิงผ่านเฮดวิก เอช. และสามีของฉัน เฮดวิกยืนยันอย่างเด็ดขาดว่าฉันต้องสวมผ้าคลุมศีรษะในโบสถ์

เพราะมีคน ‘มีพรสวรรค์’ คนหนึ่งพูดไว้ที่โหนดหลักแห่ง

ฉันทบออกเธอว่า: “ฉันทเชื่อกว้าเราควรสวมผ้าคลุมหัว แต่คุณไม่ควรพุดจาเสียดสิเรื่อกนี้เมื่อคุณเองก็ไม่ได้สวมมัน ฉันทเชื่อว่าสำหรับพระผู้ช่วยให้รอดในวันนี้ การมีใจกับบริสุทธิ์นั้นสำคัญกว่าการมีผู้หญิง 1,000 คนที่สวมผ้าคลุมศีรษะแต่มีใจที่ไม่บริสุทธิ์ หากพระผู้ช่วยให้รอดต้องการให้ฉันทสวมผ้าคลุมศีรษะในโบสถ์ท่ามกลางอากาศร้อนอบอ้าวเช่นนี้ ฉันทก็พร้อมจะสวมมันตั้งแต่เข้าวันพรุ่งนี้เลย” จากนั้นฉันทก็หยิบสายประคำขึ้นมามากันทีและอธิษฐาน หลังจากนั้น ก็มีความสงบเกิดขึ้น มันแปลกจริง ๆ ที่ความล่อลวงเหล่านี้มากันทีหลังจากการสารภาพบาป

19 กรกฎาคม 1992 — วันอาทิตย์

ฉันทได้สวดภาวนาตอนกลางคืนตั้งแต่เวลา 4.20 ถึง 5.20 น. และตอนเช้าตั้งแต่เวลา 8.00 ถึง 9.15 น. เนื่องจากเมื่อคืนวาน คืนนี้ และเช้านี้ ฉันทถูกวิญญาณชั่วร้ายรบกวน ฉันทจึงถามพระผู้ช่วยให้รอดระหว่างช่วงเวลาแห่งการรวมเป็นหนึ่งหลังการสวดภาวนา: ผม: “ท่านต้องการให้ผมเขียน หรือไม่ต้องการให้ผมเขียน?” พระผู้ช่วยให้รอด: “ใช่ ฉันทต้องการให้เธอเขียนต่อไป” ผม: “ผมเชื่อว่าท่านกำลังพุดกับผม และผมได้ตระหนักว่าวิญญาณชั่วร้ายนั้นไม่ต้องการให้ผมเขียน” ผู้ช่วยให้รอด: “เขียนลงไปเถิด ลูกสาวของข้า ผู้คนกำลังแขวนอยู่บนเส้นด้ายบาง ๆ และกำลังสั่นคลอน” ฉันท: “พระเจ้าที่รัก โปรดอธิษฐานให้ฉันทฟังด้วยเถิด มันไม่ชัดเจนสำหรับฉันทเลย” พระผู้ช่วยให้รอด: “ผู้คนไม่สามารถเชื่อได้อีกต่อไปแล้ว” ฉันท: “ทำไมพวกเขาจึงไม่สามารถเชื่อได้ถึงขนาดนั้น?” พระผู้ช่วยให้รอด: “เพราะพวกเขาไม่รักผู้ที่ไถ่พวกเขา” ฉันทไม่รู้จะพุดอะไรดี พระผู้ช่วยให้รอด: “ถามฉันทสิ ลูกสาวของข้า” ฉันท: “มันยากสำหรับฉันท เพราะฉันทยังไม่มีพระสงฆ์มาตรวจทานสิ่งที่ฉันทเขียน” พระผู้ช่วยให้รอด: “พระสงฆ์จะมา เขาจะอ่านมันและส่งไปพิมพ์ให้เร็วที่สุดเท่าที่จะทำได้” หลังจากนั้น: พระผู้ช่วยให้รอด: “สงครามจะรุนแรงขึ้นในอนาคตอันใกล้” ฉันท: “ฉันทคิดว่านักการเมืองได้สร้างสันติภาพแล้วไม่ใช่หรือ?” พระผู้ช่วยให้รอด: “เขียนไปเถะ ลูกสาวของข้า พวกเขาไม่ได้ทำสันติภาพกับข้า ข้าคือพระราชแห่งสันติภาพนี้ ไม่มีใครนอกจากข้าที่จะสามารถประทานสันติภาพได้ สันติภาพทางโลกเป็นเพียงสันติภาพที่ปรากฏภายนอกเท่านั้น มันจะไม่คงอยู่ได้นาน ข้าได้ทำนายเรื่องนี้ไว้ไว้ในแผนการของข้าแล้ว” ฉันท: “แผนของท่านคืออะไร?” ผู้ช่วยให้รอด: “ข้าได้ทำนายไว้แล้วว่ายุคของปฏิปักษ์พระคริสต์จะมาถึง และเวลานั้นได้มาถึงแล้ว” ข้า: “พระผู้เป็นเจ้าและพระเจ้าของข้า แต่เรื่องนั้นน่ากลัวมาก” พระผู้ช่วยให้รอด: “ผู้แข็งแกร่งจะถูกคัดกรอง” ฉันท: “โปรดช่วยเราด้วย พระผู้ช่วยให้รอด เพราะเราอ่อนแอมาก” พระผู้ช่วยให้รอด: “ความหยิ่งยโสของมนุษย์ต้องถูกกำจัดให้สิ้นซาก ผู้คนต้องกลับมาเรียนรู้ที่จะรักกันอีกครั้ง เพื่อที่พวกเขาจะได้รู้จักพระผู้ช่วยให้รอดของตน ลูกสาวของข้า จงรักข้า จงไปอย่างสันติ” เวลา 10.00 น. ฉันทอยู่ที่โบสถ์ในเมืองโรกเพื่อร่วมพิธีมิสซา และเวลา 13.30 น. เพื่อสวดสายประคำ วันนี้ไม่มีพิธีกรรมทางศาสนา

20 กรกฎาคม 1992 – วันจันทร์

10.00 น. ในห้องแพทย์: เหมือนทุกเช้า ฉันทอธิษฐานในวันนีเช่นกัน และหลังจากนั้น ฉันทได้รวมตัวกับพระองค์ พระผู้ช่วยให้รอด: “เขียนลงเถิด ลูกสาวของข้า มันสำคัญมาก” ตั้งแต่วันท้านั้นเป็นต้นไป ฉันทถูกร. อาร์นดักขัดจังหวะถึงสี่ครั้ง แพทย์ท่านนั้นดุก่อนข้างกระสับกระส่าย เขาวิ่งเข้าวิ่งออกตลอดเวลา สิ่งนี้เกิดขึ้นบ่อยมากเมื่อพระผู้ช่วยให้รอดตรัสกับฉันท แพทย์ไม่อยู่ในห้องนานนัก โดยปกติแล้ว พวกเขาใช้ห้องนี้เพื่อเขียนรายงานผู้ป่วย หรือไทรตติดต่อเรื่องงานและเรื่องส่วนตัว – และไทรกันก่อนข้างบ่อย เมื่อพวกเขากำลังสนทนาเรื่องไร้สาระ ฉันทอธิษฐานเพื่อพวกเขา เพราะฉันทสามารถอธิษฐานและทำงานได้พร้อมกันขณะอยู่ในห้องนี้ ฉันทมักใช้เวลาครึ่งชั่วโมงที่นี่ ส่วนเวลาอื่น ๆ ฉันทอยู่ในห้องเอ็กซ์เรย์ ซึ่งเป็นห้องที่ไม่มีแสงธรรมชาติ ที่ฉันทถ่ายภาพเอ็กซ์เรย์ให้ผู้ป่วย

เมื่อห้องว่างแล้ว ดันจึงถามพระผู้ช่วยให้รอดว่าพระองค์ต้องการบอกอะไรกับฉัน พระผู้ช่วยให้รอดตรัสว่า “ลูกสาวของพ่อ อย่าสงสัย”

ฉัน: “พระเจ้าข้า ข้าจะไม่สงสัย ข้าจะเชื่อมั่นในสิ่งที่พระองค์ตรัสกับข้า และข้าจะจดบันทึกไว้”

พระผู้ช่วยให้รอด: “จะเกิดแผ่นดินไหวครั้งใหญ่ ทุกคนจะรู้สึกได้ มันจะรุนแรงมาก”

ฉัน: “นั่นเป็นส่วนหนึ่งของบทลงโทษหรือไม่?”

พระผู้ช่วยให้รอด: “ใช่ เพราะความไม่เชื่อฟังของผู้คน ความไม่เชื่อฟังต่อเรา” ฉัน: “ฉันจะทำอะไรได้บ้าง?”

พระผู้ช่วยให้รอด: “เธอสามารถทำได้บางสิ่ง จงอธิษฐาน”

ฉัน: “ฉันรู้สึกเหมือนไม่มีใครฟังฉันเลย” พระผู้ช่วยให้รอด: “เป็นเช่นนั้นจริงๆ

ลูกสาวของข้า”

พระผู้ช่วยให้รอดบอกฉันถึงสิ่งที่ฉันไม่ยากเขียนลง พระผู้ช่วยให้รอด: “จงซื่อสัตย์ต่อเรา;

ไปด้วยความสันติ”

แล้วฉันก็ตัดสินใจในที่สุดที่จะเขียนลงสิ่งที่ผู้ช่วยให้รอดได้บอกฉัน: “นักบวชและนักการเมืองกำลังร่วมมือกัน”

เมื่อฉันเขียนมันลงไปแล้ว ฉันก็ได้ยินว่า:

“ขอบคุณนะ ลูกสาวของฉัน”

18.30 น. สวดลูกประคำและมีสชาที่ Rot.

20.00 น. กลุ่มสวดมนต์: คุณพ่อพล จะดับบุญแลม มาร่วมสวดมนต์กับเรา หลังจากนั้นท่านรับฟังการสารภาพบาป คุณพ่อฟรโดลินก็อยู่ที่นั่นด้วย พร้อมกับคนอื่นๆ อีกหลายคนที่ไม่ได้มาที่นี่มานานแล้ว

7 กรกฎาคม 1992 — วันอังคาร

10.00 น. ในห้องแพทย์:

ฉันได้อธิษฐานอย่างจริงใจและรวมตัวกับพระผู้ช่วยให้รอด

พระผู้ช่วยให้รอด: “ฉันก็รักคุณเช่นกัน คุณเป็นของฉันทั้งหมด ฉันคือชีวิตของคุณ เพราะคุณได้มอบทุกสิ่งให้ฉันแล้ว ฉันจะดูแลคุณ”

พระผู้ช่วยให้รอด: “ลูกสาวของพ่อ มีปัญหามากมายที่ต้องแก้ไข” ฉัน: “แล้วปัญหาเหล่านั้นคืออะไร?”

พระผู้ช่วยให้รอด: “หนึ่งในนั้นคือ: พระสงฆ์ต้องเป็นของข้า พวกเขาต้องรังเกียจสิ่งทางโลก พวกเขาต้องซื่อสัตย์ต่อพระสันตะปาปาและต่อประเพณี การเบี่ยงเบนจากทางของพระสันตะปาปาคือการเบี่ยงเบนจากข้า พระสงฆ์ต้องกลับสู่คำสอนที่แท้จริงของพระศาสนจักร มิฉะนั้น พระสงฆ์ก็ไม่ใช่พระเยซูองค์ที่สอง”

พระผู้ช่วยให้รอด: “เขียนสิ่งนี้ลงไว้เถิด ลูกสาวของข้า: ทุกคนที่เยาะเย้ยเจ้า ก็คือเยาะเย้ยข้า เจ้าต้องมอบพวกเขาไว้ในมือข้า”

ฉัน: “ใช่ครับ พระเจ้าและพระผู้เป็นเจ้าของฉัน ฉันจะทำตามนั้น”

พระผู้ช่วยให้รอด: “เขียนลงเถิด ลูกสาวของข้า การทำงานของพระหมาสำคัญของข้าต่อเจ้ากำลังใกล้เข้ามา จงซื่อสัตย์ต่อข้าและยืนหยัดมั่นคง”

ฉัน: “พระเจ้าที่รัก ข้าต้องถามอีกครั้ง: เนื่องจากข้าได้เล่าให้โฮลเกอร์และฟรโดลินฟังเล็กน้อยเกี่ยวกับหนังสือบันทึกนี้ มันถูกต้องหรือไม่?”

พระผู้ช่วยให้รอด: “ทำต่อไปเถิด ลูกสาวของข้า”

พระผู้ช่วยให้รอด: “ลูกสาวของข้า ข้าพอใจเมื่อลูกถาม”

ฉัน: “ทำไมท่านจึงพูดเสมอว่าฉันต้องซื่อสัตย์ต่อท่าน? ฉันไม่ได้ซื่อสัตย์ต่อท่านหรือครับ?” พระผู้ช่วยให้รอด: “ใช่ แต่ลูกยังไม่รู้ว่าพรุ่งนี้ลูกจะเกิดอะไรขึ้น”

ฉัน: “พระเจ้าที่รัก พระองค์หมายความว่าอย่างไร?”

พระผู้ช่วยให้รอด: “เพราะลูกมีความอิสระในการตัดสินใจ และข้าไม่สามารถพรากสิ่งนั้นไปจากลูกได้” ฉัน:

“แต่ลูกมักจะปรับความตั้งใจของลูกให้สอดคล้องกับความตั้งใจของพระองค์เสมอ”

พระผู้ช่วยให้รอด: “แต่ถึงอย่างนั้น วันถัดไปลูกก็อาจตัดสินใจต่างออกไปได้”

ฉัน: “พระเจ้าที่รัก ถ้าอย่างนั้น ฉันขอเลือกตายตอนนี้ดีกว่าที่จะเปลี่ยนใจ โอ้ พระเจ้าที่รัก ฉันรู้ว่าท่านรู้ทุกสิ่งล่วงหน้าแล้ว อย่าให้ฉันต้องแยกจากท่านเลย

ฉันเป็นลูกของท่าน และฉันอยากเป็นของท่านตลอดไป”

พระผู้ช่วยให้รอด: “สิ่งที่ลูกเขียนไว้ที่นี่สำคัญต่อข้ามาก ข้ารักลูก ลูกสาวของข้า จงไปอย่างสงบ”

18.30 น. สวดสายประคำและมีสชาใน Rot.

22 กรกฎาคม 1992 — วันพุธ

8.15 น. ในห้องแพทย์:

พระผู้ช่วยให้รอด: “ลูกสาวของพ่อ พ่ออยากให้ลูกเขียน”

ฉัน: “พระเยซูที่รักของข้าพเจ้า มันยากมากสำหรับข้าพเจ้า; ไม่มีใครรับสิ่งที่ข้าพเจ้าเขียนอย่างจริงจังเลย” พระผู้ช่วยให้รอด:

“เวลาจะมาถึงที่พวกเขาจะรับสิ่งที่ลูกเขียนอย่างจริงจังมากขึ้น” พระผู้ช่วยให้รอด: “เขียนไปเถิด ลูกสาวของข้าพเจ้า เรือรบในทะเลอาเดรียติกพร้อมที่จะเริ่มสงครามกับมอนเตเนโกรแล้ว”

ฉัน: “มอนเตเนโกรและเซอร์เบียกำลังอยู่ในภาวะสันติภาพในขณะนี้” พระผู้ช่วยให้รอด:

“แต่ไม่ใช่สันติภาพในใจของพวกเขา”

ฉัน: “ยังมีอะไรอีกที่ฉันต้องรู้ไหม?”

พระผู้ช่วยให้รอด: “ใช่แล้ว พระสงฆ์ใหม่ในชุดสีแดงจะมาในไม่ช้า” ฉัน:

“นั่นเป็นพระประสงค์ของเมืองโพรวอร์กหรือของพระองค์?”

พระผู้ช่วยให้รอด: “นั่นคือความประสงค์ของข้า พระสงฆ์ใหม่จะสวดสวดประกาศคำศักดิ์สิทธิ์ก่อนมิสซา

ผู้ที่สวมชุดสีแดงจะตระหนักว่าพวกเขากำลังอยู่ในบาปหนัก ข้าต้องการช่วยพวกเขาทุกคน”

ฉันอยากรู้ว่าฉันควรไปพบคุณพ่อเกเบฮาร์ด เฮย์เดอร์หรือไม่ พระผู้ช่วยให้รอด: “ไปพบเขา ไปเลย

พูดคุยกับเขา”

พระผู้ช่วยให้รอด: “ลูกสาวของข้า ข้ารักเจ้า; จงสวดภาวนาให้มาก จงไปอย่างสันติ”

ในช่วงบ่าย ฉันไปซื้อของที่ Globus เมื่อเสร็จแล้วและกำลังยืนอยู่ข้างรถ ฉันเห็นว่ายังมีแฮมพูและหิวอยู่ใต้กระดาดข้างรถในรถเข็นซื้อของ

ซึ่งทั้งสองอย่างนี้ยังไม่ถูกสแกนที่เคาน์เตอร์ ฉันจึงกลับไปเก็บและจ่ายเงินสำหรับของเหล่านั้น

พนักงานเก็บเงินบอกฉันว่าเรื่องแบบนี้เกิดขึ้นน้อยมากในปัจจุบัน ฉันรู้ว่านี่คือความล่อลวงสำหรับฉัน ในอดีต ฉันคงไม่ทำเรื่องเช่นนี้แน่ แต่ตอนนี้

หลังจากรับบัพติศมา ฉันอยากเป็นคริสเตียนที่ดี เพราะมโนธรรมของฉันเรียกร้องให้ทำเช่นนั้น

ถ้าผมคิดถึงคำบริการเกิน DM 5 ผมก็จะกลับไปโรงเรียนเช่นกัน นั่นคือเหตุผลที่ผมบอกว่า ถ้ามันเป็นประโยชน์ต่อผม ผมจะกลับไป

เพราะพระเจ้าเห็นทุกสิ่ง และปีศาจจะตกลงไปในหลุมที่มันขุดไว้ให้ผม

18.30 น.: พรีมิสซาและสวดสวดประกาศที่เมืองโรต

23 กรกฎาคม 1992 — วันพฤหัสบดี

ตั้งแต่เวลา 9.30 ถึง 10.30 น. ฉันอยู่ในห้องแพทย์ พระผู้ช่วยให้รอด:

“ลูกได้ยินฉันไหม?”

ฉัน: “ค่ะ ข้าได้ยินพระองค์แล้ว พระเจ้า”

พระผู้ช่วยให้รอด: “เขียนลงเถิด ลูกสาวของข้า โลกกำลังอยู่ในอันตรายอย่างยิ่งใหญ่ ซาตานกำลังแสดงพลังอันยิ่งใหญ่ที่สุดของเขา

โลกถูกเขาทำให้ تابอด คราวนี้เขากำลังจับผู้คนเป็นเชลยเป็นจำนวนมาก เกือบทุกคนต่างเชื่อฟังเขา”

ฉัน: “มีอะไรที่ฉันต้องรู้หรือต้องทำไหมคะ?”

พระผู้ช่วยให้รอด: “ใช่แล้ว ทำสิ่งหนึ่งให้เราเถิด ลูกสาวของข้า โปรดเขียนมันลงไว้ ทุกสิ่งที่ลูกเขียนต้องถูกพิมพ์ออกมา”

ฉัน: “ท่านเคยบอกว่าพระสงฆ์จะทำเรื่องนั้น”

พระผู้ช่วยให้รอด: “ใช่ พระสงฆ์จะมาด้วย เขาจะทำเรื่องนั้น”

ฉัน: “พระเจ้า ข้าพเจ้ากลัวว่าเขาจะตัดส่วนที่กล่าวถึงการยกเลิกการรับศีลมหาสนิทด้วยมือ และส่วนที่กล่าวถึงการห้ามให้ฆราวาสแจกศีลมหาสนิท

ข้าพเจ้ากลัวว่าเขาจะไม่ให้พิมพ์ส่วนนั้น”

พระผู้ช่วยให้รอด: “ลูกสาวของข้า เขาจะไม่ทำอย่างนั้น.” (เขาจะไม่ตัดส่วนใดออกเลย.)

ผม: “ถ้าอย่างนั้น พระสงฆ์ท่านนี้จะมีศรัทธาที่ยังมีชีวิต และอยู่ในพระคุณของพระเจ้า” พระผู้ช่วยให้รอด: “ใช่ ลูกสาวของข้า”

ผม: “ผมขอขอบคุณท่านพระเจ้าและพระผู้เป็นเจ้าของผมล่วงหน้าสำหรับพระสงฆ์ท่านนี้ ผมจะอธิษฐานและถือศีลอดอย่างหนักเพื่อท่าน”

พระผู้ช่วยให้รอด: “ลูกสาวของข้า จงทำเช่นนั้นเถิด”

ฉัน: “พระเจ้าข้า ข้าพเจ้าอยากถามพระองค์ว่า ข้าพเจ้าควรไปที่นั่นหรือไม่ ที่ซึ่งโยเซฟและคีเซลาอาศัยอยู่ เพื่อไปพูดให้ฟัง

นั่นเป็นพระประสงค์ของพระองค์ด้วยหรือไม่?”

พระผู้ช่วยให้รอด: “ลูกสาวของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะยืนยันเป็นอย่างยิ่งหากเจ้าไปที่นั่นและให้คำสอน” ข้าพเจ้า: “พระเจ้า พระองค์จะอยู่กับข้าพเจ้าหรือไม่?”

พระผู้ช่วยให้รอด: “ใช่ ข้าอยู่กับเจ้าเสมอ”

ฉันท: “พระเจ้าที่รัก ข้าพเจ้าขอบคุณพระองค์ด้วยใจทั้งหมด”

พระเจ้าผู้ช่วยให้รอด: “เขียนลงเถิด ลูกสาวของข้า สิ่งที่คุณคิดว่าจะเกิดขึ้นต่อไปคืออะไร?” ฉันท:

“ฉันอยากรู้มากเลยล่ะ”

ฉันทรอดด้วยความประหลาดใจเพื่อฟังว่าพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดจะตรัสอะไรต่อไป พระเจ้าผู้ช่วยให้รอด:

“เครื่องหมายจะปรากฏ”

ฉันท: “พระเจ้าและพระเจ้าเป็นเจ้าของฉันท ฉันทไม่ได้ถามว่าเมื่อไหร่ แต่พระเจ้า ขอให้ไปตามพระประสงค์ของพระองค์

เพราะฉันทไม่เคยปรารถนาที่จะแยกจากพระองค์ ฉันทรักพระองค์มากจนวางพระองค์—พระเจ้าตรีเอกานุภาพผู้ทรงชีวิตและเปี่ยมด้วยความรัก—

ไว้เป็นอันดับแรกในชีวิตของฉันท”

หลังจากนั้น ผมถูกดร. อาร์นดักซ์จัดหาวะ เขากำลังเฝ้าเครื่องปั้นดินเผาสำหรับวันหยุดของเขา ขณะที่เขากำลังพูดโทรศัพท์

ผมได้อธิษฐานเพื่อเขาและติดหมายเลขลงบนซองเอกสารเรย์ นั่นคือวิธีการสนทนาของผมกับพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดถูกตัดสั้นลง

12.00 น. ในห้องสวดมนต์ของคลินิก

หลังการอธิษฐาน ฉันทได้พูดคุยกับพระเจ้าผู้ช่วยให้รอด:

ฉันท: “ท่านได้กล่าวถึงเครื่องหมายกับฉันทเมื่อเช้านี้ มีอะไรอีกที่ฉันทควรรู้เกี่ยวกับเรื่องนั้นไหมคะ?”

พระเจ้าผู้ช่วยให้รอด: “ใช่ ลูกสาวของข้า สิ่งนั้นกำลังเกิดขึ้นกับเจ้า”

ฉันท: “พระเจ้า ข้าพเจ้าไม่กังวลเกี่ยวกับเรื่องนี้ ข้าพเจ้าเป็นของพระองค์อย่างสมบูรณ์” พระเจ้าผู้ช่วยให้รอด:

“ลูกสาวของข้าพเจ้า สิ่งนี้ทำให้ข้าพเจ้าพอใจ”

พระเจ้าผู้ช่วยให้รอด: “ลูกสาวของข้า จงซื่อสัตย์ต่อข้าต่อไป; จงไปอย่างสันติ”

ฉันท: “ใช่ครับ พระเจ้าและพระเจ้าเป็นเจ้าของฉันท ฉันทรักท่าน; ฉันทจะซื่อสัตย์ต่อท่าน ฉันทขอบคุณท่านที่ตรัสกับฉันทอีกครั้ง”

ระหว่างการถ่ายเอ็กซเรย์: มีหญิงสาวคนหนึ่งตกลงมาและล้มหน้าลงพื้น ฉันทต้องถ่ายเอ็กซเรย์ให้เธอ ฉันทบอกเธอว่าต้องสวดมนต์ทุกเช้า

เธอ: “ฉันสวดมนต์ทั้งเช้าและเย็นล่ะ” ฉันท:

“แต่คุณต้องไปสวดภาวนาด้วยนะ” เธอ:

“แต่ฉันเป็นโปรเตสแตนต์ล่ะ”

ผมมองเธอและเห็นเธอลำบากใจ ผมให้เธอการ์ดคำอธิษฐานไม่กี่ใบ และเธอจากไปด้วยท่าทางร่าเริง

ผู้ป่วยคนต่อไปเป็นชายหนุ่มคนหนึ่ง มีคนทาบหน้าเขาจนบวมข้างหน้าในงานปาร์ตี้ก่อนแต่งงาน ผมบอกเขาว่าวิญญาณชั่วทำงานผ่านตัวคนอย่างไร

ผมยังบอกเขาว่าเขาต้องอภัยคนนั้น อธิษฐานให้เขา และขอบคุณพระเจ้าสำหรับบททดสอบนี้

ผมให้เขาบัตรคำอธิษฐานบางใบและส่งเขาไปรับการสวดภาวนา เขารู้สึกยินดีมากและกลับไปพบแพทย์เพื่อรับการตรวจเพิ่มเติม

18.30 น.: สวดสวดประจำและมิสซาในเมืองไรต์

24 กรกฎาคม 1992 – วันศุกร์

9.00 น. ในห้องแพทย์:

พระเจ้าผู้ช่วยให้รอด: “เขียนลงเถิด ลูกสาวของพ่อ พ่อต้องการผู้ฟังคำสวดภาวนาจำนวนมากเพื่อปกป้องความเชื่อของพ่อ”

ฉันท: “แต่พระเจ้าที่รัก ผู้คนกลัวคนอื่น และพวกเขาก็กลัวด้วย”

พระเจ้าผู้ช่วยให้รอด: “ลูกเห็นไหม ลูกเอ๋ย ไม่มีใครมาหาเราเพราะกลัวคน จงอธิษฐานเถิด ลูกเอ๋ย เพื่อลูกจะได้พ้นจากความกลัวคน

วิญญาณชั่วร้ายคือผู้ก่อให้เกิดความกลัวคนนี้ คนเราไม่สามารถรับใช้เจ้านายสองคนได้ ลูกเอ๋ย จงเขียนเถิด

“จนถึงตอนนี้ลูกเขียนถูกต้องทั้งหมดแล้ว” ฉันท:

“แต่ลูกทำผิดไปมากมายเลย”

พระเจ้าผู้ช่วยให้รอด: “ไม่สำคัญว่าคุณได้ทำผิดไปกี่ครั้ง แต่สิ่งที่ฉันทกำลังบอกคุณนั้นสำคัญกว่า”

ฉันท: “ท่านคือผู้ชี้แนะทางจิตวิญญาณของฉันท;

ฉันทสามารถอ่านจากหนังสือบันทึกประจำวันของฉันทให้พ่อเกบฮาร์ดในเรเกนส์บูร์กฟังได้ไหม?”

พระเจ้าผู้ช่วยให้รอด: “ได้.”

ฉันท: “ยังมีอะไรอีกที่ฉันทควรทำไหม?”

พระเจ้าผู้ช่วยให้รอด: “มีค่ะ มีสิ่งที่คุณทำได้” ฉันท: “อะไรครับ?”

ตอนแรกฉันทไม่ได้ยินอะไรเลย

หลังจากนั้นสักพัก:

ผู้ช่วยชีวิต: “เห็นไหม คุณพูดเกี่ยวกับตัวเองไม่ได้”

ผม: “ใช่ครับ ผมรู้เรื่องนี้มาหลายครั้งแล้ว แต่คนอื่นๆ ไม่รู้เรื่องนี้ พวกเขาคิดว่าผมกำลังพูดกับตัวเอง”

ผู้ช่วยให้รอด: “เธอต้องฟังพระเจ้ามากกว่าฟังคนอื่น”

ฉันถามพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดว่าเธอจะสามารถตรวจงานหนังสือบันทึกประจำวันได้ไหม เพราะมีข้อผิดพลาด พระผู้ช่วยให้รอด: “เธอทำได้ ลูกสาวของพ่อ
พ่อรักเธอ; ไปด้วยความสันติ”

18.30 น. สวดสวดประจำและมิสซาใน Rot.

25 กรกฎาคม 1992 — วันเสาร์

ฉันเข้าร่วมมิสซาเช้าที่ Waghäusel ขณะ Beate อยู่ในห้องสวดภาวนา ฉันได้อธิษฐานเพื่อเธอและคุณพ่อ Werner Egon
เพราะเธออยู่ในนั้นประมาณหนึ่งชั่วโมง ในตอนเย็น เราต้องการออกเดินทางไป Regensburg แต่รถบ้านไม่ทำงาน
ดังนั้นเราจึงตัดสินใจขับรถไปในวันถัดไป

26 กรกฎาคม 1992 — วันอาทิตย์

ประมาณเวลา 9.45 น. ฉันและสามีอยู่ในโบสถ์ของอารามคาร์เมไลท์ที่เรเกนส์บูร์ก หลังจากนั้น ฉันใช้เวลาตั้งแต่ 10.45 น. ถึง 3.45 น.

กับคุณพ่อเกเบฮาร์ด เฮย์เดอร์ ผู้เป็นครูที่ยอดเยี่ยม ท่านได้อ่านบันทึกในไดอารี่ของฉันจากหลายวัน

ท่านได้พิจารณาว่าพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดทรงลงใจให้ฉันเขียนอะไร และกล่าวว่าเนื้อหาที่น่าสนใจสอดคล้องกับพระคัมภีร์

คุณพ่อเกเบฮาร์ดรู้พระคัมภีร์เป็นอย่างดี เพราะท่านเป็นนักวิชาการด้านพระคัมภีร์ และยังได้แปลและเขียนคำอธิบายพระคัมภีร์ด้วยตัวเอง

ผมได้อ่านบันทึกในสมุดบันทึกที่เขาฟังหลายส่วน และสำหรับบางบันทึก เขาก็ชี้ให้เห็นบทพระคัมภีร์ที่เกี่ยวข้องกัน;

เช่น บันทึกในสมุดบันทึกวันที่ 3 กรกฎาคม 1992 ตรงกับพระวรสารนักบุญยอห์น บทที่ 14 ข้อ 23

เมื่อผมบอกคุณพ่อเกเบฮาร์ดว่าผมจะคิดว่าผมบ้า เขาก็อ้างอิงบทพระวรสารอีกบทหนึ่งให้ผมฟัง...

และมันก็ดำเนินไปอย่างนั้นกับท่านเป็นเวลาหลายชั่วโมง

ผมขอบคุณพระเจ้าที่ผมได้รับเกียรติได้พูดคุยกับพระคุณเจ้าท่านนี้ ในตอนท้าย ท่านได้ทำพิธีอวยพรน้ำ เทียน เกลือ

และรูปภาพให้ผม

หลังจากนั้น ผมได้ไปรับการสวดภาวนากับท่าน

สิ่งที่ทำให้ผมประทับใจเป็นพิเศษคือความจริงที่ว่า คุณพ่อเกเบฮาร์ดรู้ล่วงหน้าแล้วว่าพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดได้บอกผมเกี่ยวกับโลกนี้และสิ่งที่จะเกิดขึ้นกับมัน

ดังนั้น ข้อความเหล่านี้จึงเป็นคำยืนยันสำหรับท่าน และสำหรับฉันด้วยเช่นกัน คุณพ่อเกเบฮาร์ดพูดอย่างชัดเจนและแม่นยำมาก

เมื่อเรากำลังขับรถกลับบ้านจากเรเกนส์บูร์ก สามีของฉันถูกวิญญาณชั่วร้ายโจมตีอีกครั้ง ดังนั้นฉันจึงต้องขับรถประมาณ 200 กิโลเมตรด้วยตัวเอง
ในขณะที่เขาอนหลับอยู่ข้างๆ ฉันในรถ

ในช่วงเวลานั้น ฉันได้สวดสวดประจำและคำอธิษฐานอื่น ๆ ตลอดทาง สามีของฉันได้ไปรับศีลลอเกียบาที่เรเกนส์บูร์กแล้ว

แต่เขายังคงถูกทรมานอยู่ ฉันไม่สงสัยอีกต่อไปว่าทำไม ฉันถวายทุกสิ่งแด่พระเจ้าผู้ช่วยให้รอด

เมื่อกลับถึงบ้าน ฉันต้องการเขียนจดหมายเพื่อรวมตัวกับพระเจ้าผู้ช่วยให้รอด

แต่ไม่ใช่แค่เลย

เพราะมีผู้หญิงบางคนมาเยี่ยมและกำลังพูดคุยเรื่องไร้สาระ

ทำให้ฉันถูกรบกวน

ฉันรู้สึกได้ว่าวิญญาณชั่วร้ายกำลังทำงานผ่านผู้หญิงเหล่านี้ การระบุวิญญาณชั่วร้ายนั้นไม่ใช่เรื่องยาก

ฉันไปนอนประมาณเที่ยงคืน โดยยังไม่ได้ยินคำใดจากพระเจ้าผู้ช่วยให้รอด

27 กรกฎาคม 1992 – วันจันทร์

10.30 น. ในห้องแพทย์:

หลังการอธิษฐาน ฉันได้รวมตัวกับพระเจ้าผู้ช่วยให้รอด

พระเจ้าผู้ช่วยให้รอด: “เขียนลงเถิด ลูกสาวของข้า สงครามจะทวีความรุนแรงขึ้นในอนาคตอันใกล้ จงอธิษฐานอย่างมากมาย จะเกิดสงครามในอิรัก
สงครามนี้จะลุกลามไปทั่วทุกหนทุกแห่ง ลูกสาวของข้า ข้ารักเจ้า จงไปอย่างสันติ”

18.30 น. สวดสายประคำและมิสซาในชุดเครื่องแต่งกายสีแดง
20.00 น.: กลุ่มสวดภาวนา คุณพ่อโดชาร์ตรับฟังการสารภาพบาป

28 กรกฎาคม 1992 — วันอังคาร

10.00 น. ที่บ้าน:

ฉันได้สวดภาวนาและรวมตัวกับพระผู้ช่วยให้รอด พระผู้ช่วยให้รอด: “เขียนลงไว้เถิด

ลูกสาวของข้า

ฉัน: “ค่ะ พระเจ้าและพระผู้เป็นเจ้าของฉัน”

พระผู้ช่วยให้รอด: “ลูกยังไม่สามารถรู้ได้ว่าตอนนี้ลูกต้องเขียนอะไร” แล้วฉันก็ไม่ได้ยินอะไรอีกเป็นเวลานาน

ฉัน: “ใช่ค่ะ พระเจ้า ฉันไม่รู้ว่าควรเขียนอะไรลง ฉันเชื่อในสิ่งที่พระองค์ตรัส ฉันไม่สงสัยอีกต่อไปแล้ว”

พระผู้ช่วยให้รอด: “ลูกกลัวไหม?”

ฉัน: “ฉันไม่กลัวค่ะ แต่หากความกลัวมาหลังจากบทสนทนาเกี่ยวกับท่าน ก็ไม่ใช่เพราะท่านหรือค่ะ เพราะท่านไม่ทำให้ผู้คนรู้สึกกลัว”

พระผู้ช่วยให้รอด: “ใช่ ลูกสาวของข้า จงเขียนสิ่งนี้ลง: ผู้คน...”

ในขณะนั้น ฉันสังเกตเห็นว่าฉันเขียนต่อสิ่งที่ได้ยิน ฉันไม่อยากเขียนต่อไปอีก เพราะไม่รู้ว่าสิ่งที่ตามมาจะเป็นอย่างไร

ผู้ช่วยให้รอด: “เขียนลงทุกคำทุกประโยค” ฉัน: “ค่ะ

ฉันจะเขียนลงตามคำสั่งของท่าน”

ผู้ช่วยให้รอด: “ผู้คนกำลังถูกคุกคามโดยภัยพิบัติมากมาย หนึ่งในนั้นอยู่ใกล้มากแล้ว” ในใจฉัน ฉันถามตัวเองว่า ก็ไหน?

พระผู้ช่วยให้รอด: “ลูกถามว่าที่ไหนหรือ? ลูกๆ ของเราอยู่ทุกหนทุกแห่ง ต้องอธิษฐานเพื่อทุกคน” ฉัน: “พระเจ้าข้า

ฉันจะอธิษฐานเพื่อทุกคน”

จากนั้นฉันก็นึกถึงจอสฟรมและอธิษฐานเพื่อความกังวลของเขา พระผู้ช่วยให้รอด:

“ทุกอย่างจะเรียบร้อยดี”

ผม: “ท่านสามารถบอกผมอะไรเกี่ยวกับเรื่องนั้นได้ไหมครับ?”

พระผู้ช่วยให้รอด: “สิ่งที่เขากำลังทำนั้นคือพระประสงค์ของข้า”

พระผู้ช่วยให้รอด: “เธอสามารถเขียนเรื่องอื่นลงได้ แต่สิ่งที่เธอควรเขียนนั้นไม่ดี” ฉัน: “แต่พระเจ้า ทุกสิ่งที่มาจากพระองค์ล้วนดีทั้งสิ้น”

พระผู้ช่วยให้รอด: “นั่นเป็นความจริง ลูกสาวของข้า” ฉัน:

“แล้วฉันควรขีดฆ่าส่วนนั้นออกไหมคะ?” พระผู้ช่วยให้รอด: “ไม่”

ฉัน: “ท่านกำลังขอร้องจากฉันอยู่หรือไม่?”

พระผู้ช่วยให้รอด: “ใช่.”

ฉัน: “ขอทราบได้ไหมคะว่าคืออะไร?” พระผู้ช่วยให้รอด:

“สุขภาพของลูก”

ฉัน: “ขอโทษค่ะ ฉันไม่เข้าใจค่ะ โปรดบอกฉันอีกครั้งได้ไหมคะ บางทีฉันอาจจินตนาการไปเอง”

พระผู้ช่วยให้รอด: “ลูกสาวของข้า ข้าต้องการสุขภาพของเจ้า”

ฉัน: “พระเจ้าและพระผู้เป็นเจ้าของฉัน ฉันไม่เข้าใจเรื่องนี้ แต่ฉันมอบสุขภาพของฉันให้ท่าน เพราะความรักของท่านนั้นแข็งแกร่งกว่าสุขภาพของฉัน ขออย่าให้ฉันต้องแยกจากท่านเลย”

พระผู้ช่วยให้รอด: “ลูกสาวของข้า ข้าพอใจกับสิ่งที่ลูกได้เขียนไว้ ข้ารักลูก ลูกสาวของข้า จงไปอย่างสงบ”

ฉัน: “ฉันขอบคุณท่าน พระเยซูคริสต์ ผู้ชี้นำทางจิตวิญญาณของฉัน ที่ได้ตรัสกับฉัน และที่รักฉัน ผู้เป็นคนบาป”

18.30 น. สวดสายประคำและมิสซาในชุดสีแดง

หลังรับศีลมหาสนิท ฉันถามพระผู้ช่วยให้รอดว่า “พระผู้ช่วยให้รอดที่รัก พระองค์ได้ขอสุขภาพจากฉันเมื่อเช้านี้หรือไม่? ฉันเข้าใจถูกต้องหรือไม่? โปรดอภัยฉันที่ถามซ้ำอีกครั้ง”

พระผู้ช่วยให้รอด: “ใช่แล้ว ลูกสาวของข้า ข้าได้ขอสุขภาพที่ดีจากเจ้า และเจ้าก็ให้มันแก่ข้า

.”

ฉัน: “ฉันขอบคุณท่าน พระเจ้าและพระผู้เป็นเจ้าของฉัน”

29 กรกฎาคม 1992 – วันพุธ

10.05 – 11.45 ที่บ้าน:

ฉันได้อธิษฐานอย่างจริงจังและตั้งใจให้สงบ

พระผู้ช่วยให้รอด: “เขียนลงเถิด ลูกสาวของข้า เจ้าไม่เข้าใจว่าความหมายของคำที่ข้าต้องการให้เจ้ามีสุขภาพดีนั้นเป็นอย่างไร

ข้าจะจัดการกับสุขภาพของเจ้าตามความประสงค์ของข้า”

ฉัน: “ใช่ครับ พระเจ้า ท่านสามารถทำตามพระประสงค์ได้”

น้ำตาไหลจากตาฉันด้วยวิธีที่เหนือธรรมชาติอย่างสิ้นเชิง โดยไม่ต้องพยายามอะไรเลย ฉันถาม: “ท่านกำลังร้องไห้หรือไม่ พระเจ้า?”

พระผู้ช่วยให้รอด: “ใช่ ลูกสาวของข้า น้ำตาของข้าคือความทุกข์ทรมาน น้ำตาที่ไหลจากตาของเจ้าคือน้ำตาของข้า”

ฉัน: “รู้สึกเหมือนว่าฉันเป็นหนึ่งในเดียวกับท่าน นั่นหมายความว่าฉันไม่ได้อยู่คนเดียว นอกจากนี่ยังมีความสงบที่พิเศษมากภายในตัวฉัน มันสวยงามมาก

ฉันรู้สึกอิสระภายในใจ เหมือนว่าปัญหาและความกังวลทั้งหมดของฉันได้หายไปแล้ว ฉันไม่มีความกลัว ไม่มีความสงสัย ไม่มีความหนักใจภายในตัวฉันเลย”

ฉัน: “ฉันอยากถามท่านเกี่ยวกับสุขภาพที่ฉันได้มอบให้ท่าน ฉันอยากรู้ว่าฉันเข้าใจเรื่องนี้ถูกต้องหรือไม่ ฉันไม่แน่ใจว่าสิ่งที่ฉันคิดนั้นถูกต้องหรือไม่”

ผู้ช่วยให้รอด: “บอกฉันว่าคุณคิดอย่างไร”

ฉัน: “ที่ฉันหมายถึงคือ ถ้าท่านให้ฉันโรคหรือความทุกข์ ท่านไม่บอกว่าเมื่อไหร่ แต่ท่านให้มันเมื่อท่านต้องการ”

ผู้ช่วยให้รอด: “ลูกสาวของข้า จงเขียนสิ่งนี้ลง: นี่คือการทุกข์ทรมานเพื่อการชดใช้บาป” ฉัน:

“ฉันจะได้อะไรจากความทุกข์ทรมานเพื่อการชดใช้บาปนี้?”

พระผู้ช่วยให้รอด: “ก่อนอื่น ลูกจะทนทุกข์ร่วมกับเรา ลูกจะช่วยให้เราแบกไม้กางเขน ด้วยวิธีนี้ วิญญาณมากมายจะได้รับการช่วยให้รอด”

ฉัน: “โอ้ พระเจ้า ข้าพเจ้าจะแบกไม้กางเขนนี้ได้หรือไม่ เพราะพระองค์ทรงทราบล่วงหน้า ข้าพเจ้ากังวลล่วงหน้าว่าข้าพเจ้าอาจหันหลังให้พระองค์

เพราะข้าพเจ้าเป็นเพียงคนอ่อนแอคนหนึ่ง”

พระผู้ช่วยให้รอด: “หากไม่มีฉัน คุณจะหันหลังให้ฉันอย่างแน่นอน แต่หากมีฉันอยู่ด้วย คุณจะไม่ทำเช่นนั้น” ฉัน:

“ฉันต้องทำอะไรเพื่อจะได้อยู่กับท่านเสมอ?”

พระผู้ช่วยให้รอด: “จงเชื่อสัตย์ต่อเรา”

ผม: “พระเจ้า ข้าพระองค์เชื่อสัตย์ต่อพระองค์ในตอนนี้ แต่ข้าพระองค์ไม่รู้ว่าวันพรุ่งนี้จะเป็นอย่างไร” พระผู้ช่วยให้รอด:

“อย่าคิดถึงวันพรุ่งนี้; จงมอบเข้าวันนี้ให้ข้า”

ฉัน: “ใช่ครับ พระเจ้า ข้าจะทำเช่นนั้น”

พระผู้ช่วยให้รอด: “เจ้าจะได้รับเครื่องหมายของข้า คือรอยแผลศักดิ์สิทธิ์ของข้า” ข้า:

“ที่ไหนครับ ที่บ้านหรือ?”

พระผู้ช่วยให้รอด: “ในโบสถ์”

ฉัน: “บนส่วนไหนของร่างกาย?”

พระผู้ช่วยให้รอด: “ทั้งห้าแห่ง บนหัวใจ บนมือ และบนเท้า” พระผู้ช่วยให้รอด: “ใช่ ลูกสาวของข้า

ที่มองเห็นได้ ที่ไม่เกิดหนอง” ข้า: “นั่นหมายความว่าท่านจะถูกตรึงกางเขนอีกครั้ง ภายในตัวข้า”

พระผู้ช่วยให้รอด: “ใช่แล้ว ลูกสาวของข้า เจ้าตายแล้ว”

ฉัน: “พระเจ้าที่รัก ฉันจะต้องทำงานในโรงพยาบาลพร้อมกับรอยแผลศักดิ์สิทธิ์นี้หรือไม่?” พระผู้ช่วยให้รอด: “อนาคตเป็นของฉัน

ลูกสาวของข้า”

ฉัน: “ใช่ครับ พระเจ้า ผมได้มอบอนาคตของผมให้กับพระองค์แล้ว พระเจ้าที่รัก แต่รอยแผลศักดิ์สิทธิ์นั้นคือความเจ็บปวดที่รุนแรงที่สุด”

พระผู้ช่วยให้รอด: “ใช่แล้ว ลูกสาวของข้า มันเป็นเช่นนั้น แต่ด้วยความเจ็บปวดนี้ วิญญาณมากมายสามารถได้รับการช่วยให้รอดได้”

ฉัน: “พระเจ้า, ขอให้เป็นไปตามพระประสงค์ของพระองค์;

ฉันเป็นของพระองค์อย่างสมบูรณ์.” พระผู้ช่วยให้รอด: “ลูกสาวของข้า,

การแบกไม้กางเขนกับข้าเป็นความสุข.”

ฉัน: “ท่านหมายความว่าอย่างไรเมื่อกล่าวถึง ‘หวาน’?”

พระผู้ช่วยให้รอด: “ลูกจะแบกมันร่วมกับข้าจนถึงที่สุด”

ฉัน: “พระเจ้าครับ รอยแผลศักดิ์สิทธิ์เหล่านี้เหมือนกับของนักบุญฟรานซิสและพระบิดาปีโอผู้ได้รับพระพรหรือไม่ครับ?” พระผู้ช่วยให้รอด:

“ใช่ รอยแผลเหล่านี้เหมือนกับของนักบุญฟรานซิสและพระบิดาปีโอผู้ได้รับพระพร” ฉัน: “แต่ถ้าอย่างนั้น

พระบิดาปีโอก็ต้องเป็นนักบุญด้วยใช่ไหมครับ”

พระผู้ช่วยให้รอด: “ใช่ เขาจะได้รับตำแหน่งนั้นในไม่ช้า”

ฉัน: “แล้วถ้าฉันตายขณะกำลังแบกรับรอยแผลศักดิ์สิทธิ์ล่ะ?” พระผู้ช่วยให้รอด:

“ลูกสาวของข้า ข้าเป็นอมตะ”

ฉันท: “พระเจ้าและพระผู้เป็นเจ้าของฉันท ฉันทรักพระองค์อย่างไม่มีขอบเขต” พระผู้ช่วยให้รอด:

“ความรักไม่มีทั้งขอบเขตและไม่มีทั้งการวัด”

ฉันท: “ได้ยัมนอย่างนั้นแล้วรู้สึกดีมากค่ะ ขอบคุณนะคะ ฉันทได้พุดคุยกับท่านมานานแล้ว การสนทนากับท่านนั้นไม่มีวันสิ้นสุดเลยค่ะ”

พระผู้ช่วยให้รอด: “เราคือจุดเริ่มต้นและจุดสิ้นสุด”

ฉันท: “พระเจ้าและพระผู้เป็นเจ้าของฉันท พระเยซูที่รักของฉันท เจ้าบ่าวของฉันท ผู้ชี้นำทางจิตวิญญาณของฉันท ฉันทพร้อมที่จะแบกไม้กางเขนร่วมกับท่านแล้ว แต่เพื่อวิญญาณใดกัน?”

พระผู้ช่วยให้รอด: “เพื่อผู้บาปที่อาศัยอยู่ในความมืด และอาจตกนรกได้ทุกเมื่อ” ฉันท: “พระสงฆ์ก็อาจตกนรกได้หรือไม่?”

พระผู้ช่วยให้รอด: “ใช่ พวกเขาก็คือได้เช่นกัน”

พระผู้ช่วยให้รอด: “ลูกสาวของข้า เจ้าจะต้องทนทุกข์เพื่อวิญญาณทั้งหมด” ฉันท:

“แต่จำนวนนั้นมากเกินไป”

พระผู้ช่วยให้รอด: “ลูกสาวของข้า ข้ารักพวกเขาทุกคน”

ฉันท: “นั่นช่างงดงาม และนั่นคือวิธีที่พวกเราชาวมนุษยจะต้องรักทุกคนด้วยเช่นกัน”

พระผู้ช่วยให้รอด: “กับเรา ลูกสามารถทำเช่นนั้นได้ แต่หากไม่มีเรา ลูกก็ไม่สามารถรักได้ ลูกสาวของข้า ข้ารักลูกและขอบคุณลูก จงไปอย่างสันติ”

ตอนเย็น ฉันทอยู่ที่โบสถ์เซนต์โรสเพื่อเข้าร่วมพิธีมิสซา ซึ่งจัดโดยพระสงฆ์จาก

ซาอีร์ เป็นผู้ประกอบพิธีมิสซาใหญ่ ท่านอ่านบทสวดมิสซาได้ค่อนข้างเร็ว ขณะแจกลีขมาสาธุการ ท่านไม่เห็นฉันทเพราะฉันทกำลังคุกเข่าอยู่ที่รั้วรับศีล

มีแม่ชีคนหนึ่งต้องส่งสัญญาณให้เขารับว่าฉันทต้องการรับพระผู้ช่วยให้รอด เขาอยู่ห่างจากฉันทประมาณหนึ่งเมตร แต่กลับไม่เห็นฉันท

โบสถ์เซนต์โรสเป็นโบสถ์ที่ตั้งอยู่ในอาคารสถานพักพิง พระสงฆ์ที่นั่นจะเปลี่ยนกันประมาณทุกสี่สัปดาห์ พระสงฆ์ส่วนใหญ่มาที่นี่เพื่อรับการรักษา

และให้การดูแลทางจิตวิญญาณในช่วงเวลานั้น พระสงฆ์มักเป็นสมาชิกของคณะมิชชันนารีสเตย์เลอร์

ซึ่งเป็นเหตุผลที่พระสงฆ์จำนวนมากมาจากประเทศต่าง ๆ มากมาย

30 กรกฎาคม 1992 — วันพฤหัสบดี

9.00–10.45 น. ที่บ้าน:

ก่อนอื่นฉันทได้อธิษฐาน แล้วจึงรวมจิตกับพระองค์ จากนั้นฉันทก็ร้องไห้อย่างหนัก เพราะเริ่มกลัวว่าตัวเองจะทนรับ “แฟลคทีลิสทิกทั้งห้า” ได้หรือไม่

ฉันทกลัวว่าตัวเองจะไม่สามารถอดทนจนถึงที่สุด และอาจหันหลังให้พระผู้ช่วยให้รอด

จากนั้น ฉันทจึงขอพระผู้ช่วยให้รอดประทานพระคุณให้ฉันทสามารถทำเช่นนั้นได้; เมื่อนั้น ฉันทจะพร้อมที่จะทนทุกข์เพื่อความรอดของผู้บาป

ฉันทรักพระผู้ช่วยให้รอดมากจนไม่อาจจินตนาการได้ว่าจะต้องสูญเสียพระองค์ไป นั่นจะเป็นสิ่งเลวร้ายที่สุดที่อาจเกิดขึ้นกับฉันท

ผมหวังว่าทุกคนจะคิดทบทวนถึงระดับความใกล้ชิดและความรักต่อพระเจ้าและเพื่อนบ้านของตนเอง ผมสามารถกล่าวได้แล้วว่า พระเจ้าคือความรักที่แท้จริง และหากไม่มีความรักนี้

ผมจะไม่สามารถมีชีวิตอยู่ได้อีกต่อไป

ผมพร้อมที่จะแบกรับรอยแผลห้าแห่งที่เปิดอยู่ร่วมกับพระองค์ เพื่อไม่ให้สูญเสียความรักนั้น และยังคงเป็นหนึ่งเดียวกับพระผู้ช่วยให้รอด

เพื่อช่วยผู้บาปให้รอดพ้น ด้วยกำลังของตัวเอง ผมไม่สามารถทำอะไรได้เลย

ในขณะที่นี้ ฉันทไม่กลัวอีกต่อไป และไม่ร้องไห้อีกแล้ว สิ่งนั้นได้ถูกนำออกไปจากฉันทแล้ว

พระผู้ช่วยให้รอด: “เขียนลงเถิด ลูกสาวของข้า ข้ารักเจ้ามากเหลือเกิน แผลที่เจ้าจะแบกรับนั้นคือแผลของข้า”

พระผู้ช่วยให้รอด: “นี่หมายความว่าลูกจะอยู่กับเรา และเราจะไม่ทิ้งลูกไป เราจะกลายเป็นหนึ่งเดียวกัน” ฉันท: “พระเจ้าของฉันท ฉันทไม่อาจเข้าใจสิ่งนี้ได้ แต่ฉันทเชื่อ”

พระผู้ช่วยให้รอด: “เขียนลงไปเถิด ลูกสาวของข้า”

ฉันท: “ค่ะ พระเจ้าผู้รักและเมตตาของลูก”

พระผู้ช่วยให้รอด: “ความทุกข์ทรมานเพื่อการชดใช้บาปที่เจ้าจะต้องทนรับจะมาถึงในไม่ช้า” ฉันท:

“ฉันทต้องทำอะไรหรือเตรียมตัวไว้หรือไม่?”

พระผู้ช่วยให้รอด: “เพียงอย่างใดเธอเป็นอยู่ตอนนี้ ก็เพียงพอสำหรับเราแล้ว จงรักษาคำพูดของเธอไว้ สิ่งที่ได้กล่าวไว้”

ฉันท: “ใช่ครับ พระเจ้าและพระผู้เป็นเจ้าของฉันท ฉันทสัญญาต่อพระองค์ โปรดประทานพระคุณของพระองค์ให้ฉันท เพื่อฉันทจะได้รักษาคำสัญญานี้และไม่ผิดคำพูด”

พระผู้ช่วยให้รอด: “เจ้าจะได้รับพระคุณเพื่อทำเช่นนั้น ลูกสาวของข้า จงซื่อสัตย์ต่อข้าต่อไป; จงรักข้าต่อไป จงไปอย่างสันติ”

มาหลายสัปดาห์แล้ว โสลาซัยและต้นแขนซ้ายของฉันทันปดร้า นี่คือการกระทำที่ถูกต้องแล้ว ฉันทันได้ถวายความเจ็บปวดนี้เพื่อความปลอดภัยของวิญญาณ 18.30 น.: สวดสวดประคำและมีสมาธิในชุดเครื่องแต่งกายสีแดง

พ่อออกเดินทางมาแล้วหลังจากพักพิง

หลังรับศีลมหาสนิท ฉันทันกล่าวกับพระผู้ช่วยให้รอดว่า: “ท่านรู้ว่าฉันต้องการพูดอะไรกับท่าน ฉันไม่สงสัยและเชื่อในสิ่งนี้ แต่ฉันต้องการความมั่นใจ”

พระผู้ช่วยให้รอดทรงทราบดีว่าข้าพเจ้าต้องการถามอะไร และตรัสตอบว่า:

พระผู้ช่วยให้รอด: “ท่านจะได้รับบาดแผลศักดิ์สิทธิ์ทั้งห้า ไม่ช้าอีกแล้ว จงเชื่อเถิด ท่านไม่ได้เข้าใจผิด”

ผม: “ผมขอขอบพระคุณพระองค์ พระเจ้าและพระผู้เป็นเจ้าของผม ที่ได้ยืนยันเรื่องนี้ให้ผมทราบหลังการรับศีลมหาสนิท” ตลอดทั้งวัน

ผมรู้สึกถึงความสุขและความรักอย่างล้นหลาม ซึ่งไม่อาจบรรยายได้

31 กรกฎาคม 1992 — วันศุกร์

9.00–11.00 น. ที่บ้าน:

ฉันทันได้อธิษฐานและรวมตัวกับพระผู้ช่วยให้รอด

ฉันทัน: “ความรักอันไม่มีที่สิ้นสุดของข้า พระเยซูที่รักของข้า หากพระองค์ทรงประสงค์ ข้าพร้อมที่จะเขียนแล้ว”

พระผู้ช่วยให้รอด: “ใช่แล้ว ลูกสาวของข้า จงเขียนเถิด ข้าต้องการวิญญาณมากมายที่ซื่อสัตย์ต่อข้า ผู้ที่จะระงับความโกรธของข้า”

ฉันทัน: “ท่านคือพระเจ้า แม่เมื่อท่านโกรธอยู่หรือไม่?”

พระผู้ช่วยให้รอด: “ลูกสาวของข้า ผู้คนไม่เชื่อฟัง” ฉันทัน: “พระสงฆ์ไม่พูดถึงความโกรธของพระเจ้า”

พระผู้ช่วยให้รอด: “พระสงฆ์ที่อยู่ในพระคุณของข้าพเจ้าก็เทศนาตามที่ข้าพเจ้าทรงดลใจให้พวกเขาจริงๆ ลูกสาวของข้าพเจ้า แต่มีเพียงไม่กี่คนเท่านั้น จงอธิษฐานให้มีพระสงฆ์ที่ดีมากขึ้น พระสงฆ์ในปัจจุบันไม่เทศนาอีกต่อไปแล้ว พวกเขาได้ปิดใจต่อข้าพเจ้าแล้ว”

ฉันทัน: “ฉันควรบอกผู้คนว่าฉันจะได้รับรอยแผลทั้งห้าจากพระองค์หรือไม่?” พระผู้ช่วยให้รอด: “ลูกสาวของข้า จงเก็บเรื่องนี้ไว้เป็นความลับก่อน”

ฉันทัน: “ทำไมฉันยังไม่ได้พูดเรื่องนี้? ฉันรู้เหตุผลได้ไหม?”

พระผู้ช่วยให้รอด: “บาดแผลทั้งห้าที่ลูกจะได้รับคือบาดแผลของข้า และยังไม่มีใครในพวกเขาที่เข้าใจเรื่องนี้ได้”

ฉันทัน: “พวกเขาเข้าใจเรื่องนี้ในกรณีของผู้อื่นที่เคยรับบาดแผลของพระองค์ เช่น

เช่น นักบุญฟรานซิสและผู้อื่น ๆ?”

พระผู้ช่วยให้รอด: “ใช่, คริสตจักรรู้ดี แต่พวกเขา (พระสงฆ์) มักจะเยาะเย้ยเรื่องนี้อยู่เสมอ” ฉันทัน: “ท่านสามารถให้คำอื่นแทน ‘เยาะเย้ย’ ได้ไหม?”

พระผู้ช่วยให้รอด: “พวกเขาได้กลายเป็นคนไม่สนใจระหว่างพิธีถวายตัว”

ฉันทัน: “พระเจ้าที่รัก ข้าพเจ้าก็ไม่สามารถเข้าใจเรื่องนี้เกี่ยวกับบาดแผลศักดิ์สิทธิ์ได้เช่นกัน” พระผู้ช่วยให้รอด: “ถ้าเช่นนั้น คุณไม่ใช่ตัวคุณเอง แต่ข้าพเจ้าอยู่ภายในคุณ”

ฉันทัน: “ใช่ครับ พระเจ้าและพระผู้เป็นเจ้าของฉันทัน ฉันทันเข้าใจมันได้ดีขึ้นแล้ว ฉันทันเป็นเพียงเมล็ดพันธุ์เมื่อเทียบกับพระองค์”

พระผู้ช่วยให้รอด: “เขียนลงเถิด ลูกสาวของข้า โลกนี้กำลังอยู่ในภาวะวิกฤต

มันไม่สามารถหาทางออกจากวิกฤตนี้ได้อีกต่อไปแล้ว”

ฉันทัน: “พระเจ้าที่รัก พระองค์หมายความว่าอย่างไรเมื่อตรัสว่า ‘วิกฤต’?”

พระผู้ช่วยให้รอด: “วิกฤตนี้คือการหันหลังให้พระเจ้าของพวกเขาอย่างสิ้นเชิง” ฉันทัน:

“นั่นคือเหตุผลหลักที่ทำให้เกิดความโกรธนี้หรือไม่?”

พระผู้ช่วยให้รอด: “ใช่แล้ว ลูกสาวของข้า เจ้าตาถูกแล้ว”

ฉันทัน: “แต่พระเจ้าของฉันทัน ยังมีคนมากมายที่ยังคงซื่อสัตย์ต่อพระองค์อยู่” พระผู้ช่วยให้รอด:

“ลูกสาวของข้า พวกเขากำลังติดอยู่ในตาข่ายของซาตาน”

ฉันทัน: “พระเจ้าที่รัก แล้วฉันทันจะต้องทนทุกข์เพื่อชดใช้บาปกับพระองค์เพื่อใคร?” พระผู้ช่วยให้รอด:

“เพื่อผู้ที่ติดอยู่ในตาข่ายของซาตาน”

ฉันทัน: “พระเจ้าที่รัก ต้องเป็นนักสู้ที่ยิ่งใหญ่ถึงจะทำเช่นนั้น”

พระผู้ช่วยให้รอด: “ลูกสาวของพ่อ ลูกกับพ่อแล้วลูกก็ยิ่งใหญ่แล้ว พ่อได้ให้นุชนิยมอิสระในการเลือก และมนุษย์จะอยู่ฝ่ายใดก็ตามที่พวกเขาเลือก และอยู่ที่ใดก็ตามที่พวกเขาปรารถนา”

ฉันถามว่าฉันเขียนลงถูกต้องหรือไม่ พระผู้ช่วยให้รอด: “สำหรับเราแล้ว ก็เพียงพอแล้ว”

พระผู้ช่วยให้รอด: “ลูกสาวของพ่อ พ่อรักลูก จงจงรักภักดีต่อพ่อ จงไปอย่างสงบ”

เมื่อฉันเขียนเสร็จ ฉันปิดประตูเลื่อนโลหะขนาดใหญ่ที่นำไปสู่ระเบียง และทันทีนั้น นิ้วของฉันก็ติดอยู่ในประตู มันเจ็บมากและฉันเลือดออกที่คลินิกแพทย์ ฉันได้รับการฉีดยาขึ้นป้องกันโรคบาดทะยัก ฉันถวายความเจ็บปวดนี้เพื่อความรุ่งโรจน์อันยิ่งใหญ่ของพระเจ้า
18.30 น.: สวดส่ายประคำและมีสวดในชุดเครื่องแต่งกายสีแดง

1 สิงหาคม 1992 – วันเสาร์

เวลา 7.15 น. ฉันอยู่ที่โบสถ์ใน Waghäusel กลับบ้านตั้งแต่เวลา 13.20 น. ถึง

14.10 น.:

พระผู้ช่วยให้รอด: “ลูกสาวของพ่อ พ่ออยู่กับลูก พ่อรักลูก” ฉัน:

“ฉันควรเขียนคำนี้ลงไหม?”

พระผู้ช่วยให้รอด: “ลูกเขียนลงได้.”

ฉัน: “ฉันขอบคุณในความรักของพระองค์ ซึ่งฉันได้รู้สึกอย่างแรงกล้ามาหลายชั่วโมงแล้ว”

ฉันคิดว่ามันเป็นเพียงความประสงค์ของฉันเอง ที่ทำให้ฉันปรารถนาอย่างแรงกล้าที่จะได้รวมเป็นหนึ่งในเดียวกับพระผู้ช่วยให้รอด จนแทบจะรอไม่ไหว

พระผู้ช่วยให้รอด: “ลูกสาวของพ่อ นี่คือการประสงค์ของพ่อที่จะได้รวมเป็นหนึ่งในเดียวกับลูก”

ฉัน: “พระเจ้าที่รัก มีสิ่งใดกำลังจะมาถึงฉันหรือไม่ เพราะพระองค์ต้องการจะรวมเป็นหนึ่งในเดียวกับฉัน?” พระผู้ช่วยให้รอด: “ใช่ มีสิ่งหนึ่งกำลังจะมาถึงเธอ”

ฉัน: “ข้าพระองค์อาจทราบได้หรือไม่ว่าสิ่งนั้นคืออะไร พระเจ้าและพระผู้เป็นเจ้าของข้าพระองค์?”

ข้าพระองค์ขอพระคุณจากพระองค์เพื่อรับมือกับทุกสิ่งที่กำลังมาหาข้าพระองค์ พระเจ้าและพระผู้เป็นเจ้าของข้าพระองค์

ข้าพระองค์ยอมรับมันแม้ข้าพระองค์จะไม่ทราบว่าสิ่งนั้นคืออะไร พระเจ้า ขอให้พระประสงค์ของพระองค์สำเร็จ ไม่ใช่ของข้าพระองค์”

พระผู้ช่วยให้รอด: “ลูกสาวของข้า เจ้าได้รับการเลือกแล้ว; เจ้ามีความสงสัยอะไรหรือไม่ ลูกสาวของข้า?” ฉัน: “ไม่ครับ

พระเจ้า”

หลังจากนั้น มีความเงียบยาวนาน และฉันคิดถึงสิ่งที่รออยู่ข้างหน้าสำหรับฉัน พระผู้ช่วยให้รอด:

“เธอไม่สามารถพูดได้ว่ามันมาจากตัวเธอเอง”

ฉัน: “ไม่ค่ะ ฉันไม่รู้ว่าจะเกิดขึ้นต่อไปคืออะไร ฉันต้องร้องไห้เพราะสิ่งที่รออยู่ข้างหน้าหรือไม่?” พระผู้ช่วยให้รอด: “เธอสามารถชื่นชมยินดีได้”

ฉัน: “สิ่งใดที่จะทำให้ฉันยินดีได้คะ? ตอนนี้ฉันคิดไม่ออกเลยว่ามีอะไรให้ฉันมีความสุข”

พระผู้ช่วยให้รอด: “เจ้าจะอยู่ร่วมกับพระแม่มารีผู้ศักดิ์สิทธิ์เสมอ” ฉัน: “ฉันไม่ได้อยู่ร่วมกับเธอแล้วหรือ?”

ผู้ช่วยให้รอด: “คุณก็สามารถพูดกับเธอได้เช่นกัน” ฉัน:

“ฉันได้พูดกับเธอแล้ว” ผู้ช่วยให้รอด: “เธอจะพูดกับคุณด้วย”

ฉัน: “นั่นหมายความว่าฉันจะได้ยินเสียงเธอ เหมือนที่ฉันได้ยินเสียงคุณใช่ไหม?”

ผู้ช่วยให้รอด: “ใช่ ลูกสาวของข้า เจ้าจะได้ยินเสียงท่านได้เหมือนที่เจ้าได้ยินเสียงข้า” ฉัน:

“แล้วฉันจะรู้ได้อย่างไรว่าเมื่อท่านพูดนั้นเป็นเสียงของท่าน?”

ผู้ช่วยให้รอด: “เธอจะแนะนำตัวกับคุณเอง; คุณจะจำเสียงของเธอได้” ฉัน: “ใช่ครับ พระเจ้า

ข้ารอคอยสิ่งนั้นอยู่แล้ว เมื่อไหร่จะเกิดขึ้นครับ?” ผู้ช่วยให้รอด: “ทันทีที่สัญญาณปรากฏ”

ฉัน: “แต่ท่านเคยบอกว่าเธอจะปรากฏตัวในโบสถ์ที่เซนต์เลออน-โรก” พระผู้ช่วยให้รอด: “ใช่ เธอจะปรากฏตัวที่นั่น”

ผม: “เพียงครั้งเดียวหรือครับ?”

พระผู้ช่วยให้รอด: “หลายครั้ง.”

พระผู้ช่วยให้รอด: “จงเก็บเรื่องทั้งหมดนี้ไว้เป็นความลับ”

ผม: “พระเจ้า โปรดประทานพระคุณให้ผมเก็บรักษาทุกสิ่งนี้ไว้เป็นความลับ พระองค์ตรัสว่า สิ่งทีใจเต็มเปี่ยม ปากก็จะพูดออกมา

โปรดประทานพระคุณให้ลิ้นของผมนิ่งเงียบเกี่ยวกับเรื่องนี้”

พระผู้ช่วยให้รอด: “ใช่แล้ว ลูกสาวของข้า เจ้าจะได้รับมัน”

พระผู้ช่วยให้รอด: “ลูกสาวของข้า พระมารดาผู้ศักดิ์สิทธิ์ที่สุดของพระเจ้า คือพระแม่มาเรีย และข้า รักเจ้า จงไปอย่างสันติ”

ฉันท: “พระเจ้าและพระผู้เป็นเจ้าของฉันท ข้าพเจ้าขอบพระคุณสำหรับพระคุณอันมากมายนี้ ข้าพเจ้าขอบพระคุณพระมารดาอันเป็นที่รักของพระเจ้า ที่ทรงยินดียตรัสกับข้าพเจ้า ผู้เป็นคนบาป โฉพระมารดาแห่งความเมตตา ผู้เป็นที่พึ่งของผู้คนบาป โปรดนำทางและปกป้องข้าพเจ้าด้วย”

15.30 – 18.15 น.: ฉันทได้สวดภาวนาในโบสถ์ที่เมืองโรก และไปรับการสารภาพบาปกับคุณพ่อออกท์

2 สิงหาคม 1992 — วันอาทิตย์

8.00 – 9.20 น.:

พระผู้ช่วยให้รอด: “เขียนลงเถิด ลูกสาวของข้า เจ้าได้รักข้าด้วยความรักของข้า ความรักนี้เป็นของขวัญจากข้าสำหรับ ‘คำรับ’ ของเจ้าต่อข้า และความรักนี้คือของขวัญที่ยิ่งใหญ่ที่สุดที่ข้าได้มอบให้เจ้า” ข้า: “ข้าสึกเหมือนว่าข้าต้องอยู่รวมกับท่านเสมอ ข้าถูกดึงดูดมาหาท่านไม่หยุด ข้ารอคอยด้วยความปรารถนาอย่างแรงกล้าที่จะได้อยู่รวมกับท่าน”

พระผู้ช่วยให้รอด: “เพราะลูกเป็นของข้าอย่างสมบูรณ์”

พระผู้ช่วยให้รอด: “เขียนลงเถิด ลูกสาวของข้า ข้าต้องการให้เจ้าตระหนักในตัวเอง” ข้า:

“โปรดบอกข้าอีกคำหนึ่งสำหรับสิ่งนั้น”

พระผู้ช่วยให้รอด: “เธอไม่สามารถทำอะไรได้ด้วยตัวเอง; ฉันทเป็นผู้กระทำแทนเธอ”

ฉันท: “พระเจ้าที่รัก มันจะทำงานหรือเกิดขึ้นได้อย่างไรคะ? ฉันทไม่เข้าใจเลย พระเจ้าของฉันท โปรดช่วยให้ฉันทเข้าใจเรื่องนี้ให้ดีขึ้น”

พระผู้ช่วยให้รอด: “ทุกสิ่งที่ลูกทำ ข้าก็ทำ”

ฉันท: “ดังนั้น ไม่ใช่ฉันทที่ทำ แต่เป็นท่านที่ทำ” ฉันท: “ฉันทจะรู้ได้อย่างไรว่าท่านคือผู้ทำ?”

พระผู้ช่วยให้รอด: “ก่อนที่คุณจะทำอะไรก็ตาม ให้พูดว่า: ‘ทำเถิด พระเจ้า ตามที่พระองค์ประสงค์’” ฉันท: “อย่างนั้น

ฉันทก็เป็นเครื่องมือของพระองค์ ที่พระองค์ทรงใช้”

พระผู้ช่วยให้รอด: “ใช่แล้ว ลูกสาวของข้า นั่นคือความจริง”

ฉันท: “พระเจ้าของฉันทและพระผู้เป็นเจ้า ฉันทจะทำตามที่ท่านประสงค์ โปรดประทานพระคุณให้ฉันทสามารถทำเช่นนั้นได้ เพราะสิ่งนี้แน่นอนว่าไม่ง่ายเลย”

เมื่อฉันทพูดอย่างนี้ ฉันทก็คิดถึงความถ่อมตัว

พระผู้ช่วยให้รอด: “พูดไปเถอ: ลูกสาวของข้า เจ้าพูดถูกแล้ว; สำหรับเรื่องนี้ เจ้าจำเป็นต้องมีความถ่อมตัว”

ฉันท: “พระเจ้า ข้าพเจ้าอธิษฐานขอความถ่อมใจทุกวัน; มันเป็นคุณธรรมที่ยากที่สุด”

พระผู้ช่วยให้รอด: “ลูกจะบรรลุได้ก็ต่อเมื่ออยู่กับเราเท่านั้น และเมื่อลูกตระหนักว่าลูกไม่มีอะไรเลย และเราคือทุกสิ่งภายในตัวลูก และเมื่อลูกตระหนักว่าลูกไม่สามารถทำอะไรได้ด้วยตัวเอง ลูกก็จะบรรลุถึงความถ่อมตนที่ทำให้เราพอใจอย่างยิ่ง”

ฉันทอยากรีบไปเพื่อจะถึงโบสถ์ทันเวลาสำหรับพิธีมิสซา พระผู้ช่วยให้รอด: “ใช่แล้ว ลูกสาวของข้า ข้าต้องการให้ลูกอยู่ที่นั่นด้วย ข้ารักลูก ลูกสาวของข้า ไปด้วยความสันติ”

10.00 น. พิธีมิสซาในชุดเครื่องแต่งกายสีแดง

1.30 pm: สวดสายประคำ – หลังจากนั้น ฉันทได้สวดต่อพระแม่มารีย์ดีสิกรี เวลา 7.00 pm

ฉันทได้สวดสายประคำแห่งความเศร้าโศกที่บ้าน

3 สิงหาคม 1992 – วันจันทร์

8.00–10.00 น. ในห้องแพทย์:

หลังจากที่ฉันทได้สวดภาวนาอย่างจริงจังต่อพระผู้ช่วยให้รอด

พระผู้ช่วยให้รอด: “ลูกสาวของพ่อ พ่อได้ยินลูกอย่างชัดเจน สิ่งที่จะเกิดขึ้นกับลูกคือความห่วงใยของพ่อ เช่นเดียวกับสิ่งที่จะเกิดขึ้นในอนาคต หน้าทีของลูกสาวของพ่อ คือรับใช้พ่อตามที่พ่อปรารถนา”

ฉันท: “พระเจ้า แต่โปรดบอกให้ฉันทรู้ว่าพระองค์ต้องการอะไร บอกฉันทว่าพระองค์ต้องการให้ฉันททำอะไร” พระผู้ช่วยให้รอด: “ลูกต้องฟังพารายอย่างเต็มที่”

ฉันท: “ค่ะ พระเจ้า ข้าพเจ้าจะทำตามนั้น”

ฉันท: “พระเจ้าที่รัก เมื่อฉันทได้รวมตัวกับพระวิญญาณบริสุทธิ์ของพระองค์แล้ว โปรดอย่าให้จิตใจของฉันทเองมาแทรกแซงขณะที่ฉันทกำลังเขียนอยู่ เพราะสิ่งนั้นจะทำให้ฉันทรู้สึกไม่มั่นคง”

พระผู้ช่วยให้รอด: “เขียนไปเถิด ลูกสาวของข้า; ข้าได้วางแผนไว้สำหรับเจ้าแล้ว และแผนนี้ต้องสำเร็จลุล่วง”

ฉันท: “พระเจ้าที่รัก ข้าพเจ้ารู้สึกกลัวเมื่อคิดว่าแผนนี้อาจไม่สำเร็จ” พระผู้ช่วยให้รอด:

“มันจะสำเร็จได้หากลูกอยู่กับเราเสมอ”

ฉันท: “พระเจ้าที่รัก ข้าพเจ้าอยากอยู่กับพระองค์เสมอ โปรดอย่าให้ข้าพเจ้าต้องแยกจากพระองค์เลย พระเจ้าที่รัก ข้าพเจ้ารู้สึกเกรงขามจนไม่อาจขอสิ่งอื่นได้อีก โปรดบอกข้าพเจ้าหากมีสิ่งใดที่ข้าพเจ้าควรเขียนลง โปรดกำกับข้าพเจ้าตามพระประสงค์ของพระองค์ ข้าพเจ้าเป็นของพระองค์โดยสมบูรณ์”

พระเจ้าช่วยให้รอด: “ลูกสาวของข้า จงเขียนมันลงเถิด อย่ากังวลไปเลย ข้ามีผู้ที่พร้อมจะดำเนินการงานนี้”

ฉันท: “พระเจ้า ข้าพเจ้าไม่เข้าใจว่าทำไมสิ่งนี้จึงถูกเรียกว่า ‘งาน’”

พระเจ้าช่วยให้รอด: “ลูกสาวของข้า งานนี้มาจากข้า และเกี่ยวข้องกับการช่วยให้วิญญาณรอดพ้น เป็นงานเพื่อการช่วยให้วิญญาณรอดพ้น เรามีเวลาเหลือไม่น้อยมาก ลูกสาวของข้า”

ฉันท: “พระเจ้าข้า เมื่อพระองค์ตรัสเช่นนี้กับข้าพระองค์ พระองค์กำลังขอสิ่งใดจากข้าพระองค์” พระเจ้าช่วยให้รอด: “ใช่แล้ว ลูกสาวของข้า งานนี้คืองานชดใช้บาป”

ฉันท: “พระเจ้าและพระเจ้าของฉันท พระเจ้าตรีเอกภาพ พระเยซูผู้ทรงเมตตา ฉันทพร้อมที่จะทนทุกข์ร่วมกับพระองค์เพื่อความรอดของวิญญาณ ด้วยความรักต่อพระองค์และต่อมนุษยชาติ พระเจ้าที่รัก ฉันทไม่ได้เปลี่ยนใจ เพราะพระประสงค์ของพระองค์คือพระประสงค์ของฉันทแล้ว เพราะสิ่งที่พระองค์ทรงหมายนั้นถูกต้อง ไม่ใช่สิ่งที่ฉันทหมาย”

พระเจ้าช่วยให้รอด: “เราพอใจกับสิ่งที่ลูกได้เขียนไว้แล้ว ลูกของเราเย็นดี” ฉันท:

“ฉันทไม่มีความปรารถนาอื่นได้อีกแล้ว”

พระเจ้าช่วยให้รอด: “เธอไม่มีความปรารถนาใดเลยหรือ?”

ฉันท: “ฉันทไม่กล้าขออะไรทั้งนั้น เพราะฉันทไม่คู่ควรเลย” พระเจ้าช่วยให้รอด: “ขอสักอย่างเถิด ลูกสาวของข้า; ข้าต้องการให้เจ้าทำเช่นนั้น”

ฉันท: “ใช่ครับ พระเจ้าและพระผู้เป็นเจ้าของฉันท

แล้วฉันทขอให้ได้แบกไม้กางเขนที่พระองค์ประทานให้ฉันทด้วยความรักและความซื่อสัตย์เคียงข้างพระองค์จนถึงที่สุด และขอให้โบสถ์ในเซนต์เลออน-โรดกลายเป็นโบสถ์ตัวอย่างในสายตาของพระสันตะปาปา เพื่อให้โบสถ์อื่น ๆ ได้ปฏิบัติตามแบบอย่างนี้

ข้าพเจ้าปรารถนาให้การรับศีลมหาสนิทจะจัดขึ้นในท่ามกลางเขา ยกเว้นผู้ที่ไม่สามารถคุกเข่าได้

และให้จัดขึ้นในรูปแบบการรับศีลมหาสนิททางปากโดยใช้จานศีล

ข้าพเจ้าปรารถนาว่าพระองค์จะประทานพระสงฆ์ให้แก่เรา ซึ่งพร้อมให้บริการรับฟังการสารภาพบาปทุกวัน และให้การแจกศีลมหาสนิทเป็นไปอย่างนอบน้อม ผ่านมือพระสงฆ์ที่ได้รับการอภิเษกเท่านั้น

นอกจากนี้ ขอให้พระแม่มาเรีย นักบุญโยเซฟ และเหล่าทูตสวรรค์และนักบุญทั้งหลายได้รับการเคารพบูชาอย่างมากขึ้นอีกครั้งในโบสถ์

ข้าพเจ้าขอภาวนาให้พระสงฆ์สวดสายประคำร่วมกับผู้ศรัทธาก่อนพิธีมิสซา และในระหว่างพิธีมิสซา

พระสงฆ์จะหันหน้าไปทางแท่นศีลมหาสนิทพร้อมกับผู้ช่วยพิธี ยกเว้นในช่วงเทศนา

- เพื่อให้โบสถ์เล็กที่กำลังก่อสร้างที่บ้าน มีการสวดภาวนาเพื่อความรอดของวิญญาณอยู่เสมอ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง แพลกัต์ลิสทิสของท่าน ต้องได้รับการเคารพสักการะและพลักต์ลิสทิสของท่าน ต้องได้รับการเคารพสักการะเป็นพิเศษ
- เพื่อให้โบสถ์นี้ ผู้คนได้รับการรักษาทั้งร่างกายและจิตวิญญาณ ผ่านการวิงวอนของพระแม่มาเรียและนักบุญโยเซฟ
- ให้ผู้ที่มาอธิษฐานในโบสถ์นี้ไม่มีใครต้องหลงทาง
- ขอให้ครอบครัวของข้าพเจ้า – ทั้งครอบครัวของข้าพเจ้าเองและสามรุ่นก่อน – ได้รับการช่วยให้รอด
- ข้าพเจ้าขอการคุ้มครองพิเศษสำหรับโบสถ์นี้ และขอให้คำอธิษฐานยังคงถูกสวดขึ้นที่นั่นต่อไปแม้หลังข้าพเจ้าเสียชีวิตแล้ว
- โอ พระเจ้า ขอให้โบสถ์นี้ มีเกียรติยศ คำสรรเสริญ และคำขอบคุณที่ถวายแด่พระองค์มากกว่าโบสถ์ใด ๆ ที่เคยมีมาจนถึงปัจจุบัน

‘พระเจ้าข้า ข้าพเจ้าได้กล่าวถึงหลายสิ่งหลายอย่างแล้ว แต่พระเจ้าข้า ข้าพเจ้าขอว่า หากเป็นพระประสงค์ของพระองค์ ขอให้เป็นไปตามนั้น —

ไม่ใช่เพราะข้าพเจ้าเป็นอะไร แต่เพราะพระองค์คือทุกสิ่งในตัวข้าพเจ้า’

พระเจ้าช่วยให้รอด: “ลูกสาวของข้าพเจ้า, จะให้เป็นเช่นนั้น.” ข้าพเจ้า:

“พระผู้เป็นเจ้า, ข้าพเจ้าได้ยื่นถูกต้องหรือไม่?”

พระเจ้าช่วยให้รอด: “ลูกสาวของข้า จงเขียนมันลงเถิด; มันจะเกิดขึ้นตามที่เจ้าได้เขียนไว้” ข้า: “ข้าขอบพระคุณ พระเจ้าและพระเจ้าช่วยให้รอดของข้าขอบพระคุณ”

ขณะนี้ ข้างนอกมีเสียงฟ้าร้องและฝนตกหนักมาก เหมือนพายุ ใจฉันทสงบสุข และเต็มไปด้วยความรักอันยิ่งใหญ่ต่อพระเจ้าที่รักและพระแม่มาเรียผู้ศักดิ์สิทธิ์ ไม่มีพิธีมิสซาก็เมืองไร; ฉันทจึงไปที่โบสถ์เซนต์โรซ เวลา 7.30 น.

20.15 น.: กลุ่มสวดมนต์ กลุ่มสวดมนต์นี้มีมาได้ห้าปีแล้ว

4 สิงหาคม 1992 – วันอังคาร

อยู่ที่บ้านระหว่างเวลา 10.55 ถึง 11.55 น.

ก่อนอื่นฉันได้สวดภาวนา แล้วจึงเข้าสู่ภาวธรรมเป็นหนึ่ง

พระผู้ช่วยให้รอด: “มีหลายสิ่งที่ไม่เป็นที่พอใจของข้า” ข้า:

“พระผู้เป็นเจ้าและพระเจ้าของข้า สิ่งใดที่ไม่เป็นที่พอใจของพระองค์?”

พระผู้ช่วยให้รอด: “ที่มักริอัสไปถึงคือลอร์ดร่วมกับอันเดรียส (อันเดรแห่งเบลเยียม)” ฉัน:

“แต่บรรดาอัครสาวกก็เคยทำเช่นนั้นด้วย”

พระผู้ช่วยให้รอด: “ลูกสาวของข้าพเจ้า นี่ไม่ใช่พระประสงค์ของข้าพเจ้า” ข้าพเจ้า:

“มีสิ่งใดอีกที่ข้าพเจ้าควรรู้เกี่ยวกับมักริอัสหรือไม่?” พระผู้ช่วยให้รอด:

“จงอธิษฐานเพื่อเขา”

ฉัน: “แล้วเขาทำอะไร?”

พระผู้ช่วยให้รอด: “เธอต้องไม่อ่านหนังสือบันทึกประจำวันของลูกต่อไปอีก” ฉัน:

“แต่ท่านบอกว่าเธอได้รับอนุญาตให้แก้ไขมันได้” พระผู้ช่วยให้รอด:

“แต่ไม่ใช่เพื่อเปลี่ยนมัน”

ฉัน: “แล้วฟรีดลินล่ะ? เขาบอกพ่อสแตฟานได้ไหมเกี่ยวกับรอยแผลศักดิ์สิทธิ์ที่ฉันจะได้รับ?”

พระผู้ช่วยให้รอด: “เขาควรเก็บเรื่องนั้นไว้เป็นความลับ”

ผม: “ท่านอยากให้ผมไปเข้าค่ายวิปัสสนาเร็วๆ นี่ไหมครับ?” พระผู้ช่วยให้รอด: “ยังไม่ถึงเวลา”

พระผู้ช่วยให้รอด: “เราคือผู้นำทางจิตวิญญาณของคุณ; คุณเป็นของเราอย่างสมบูรณ์”

ฉันถามพระผู้ช่วยให้รอดเกี่ยวกับผู้หญิงคนนั้นที่มีก้อนน้ำ

พระผู้ช่วยให้รอด: “บอกฟรีดลินให้ระมัดระวังกับผู้หญิงคนนี้. อธิษฐานเพื่อฟรีดลิน.”

ฉัน: “ใช่ครับ พระเจ้าและพระผู้เป็นเจ้าของฉัน ฉันจะอธิษฐานเพื่อทุกความตั้งใจเหล่านี้ และฉันจะอธิษฐานให้ฟรีดลินมากยิ่งขึ้น”

พระผู้ช่วยให้รอด: “ข้าพเจ้าพอใจที่ฟรีดลินต้องการมาร่วมกลุ่มสวดมนต์ในวันจันทร์” ฉัน: “ถ้าอย่างนั้น ฉันกลัวว่ามารีออนจะไม่เขียนไดอารี่ต่อไป”

พระผู้ช่วยให้รอด: “เธอจะเขียนต่อไปแน่นอน”

ฉัน: “ถ้าท่านอยู่ในตำแหน่งของฉัน ท่านจะทำอะไรเพื่อแม่ของมักเกียส?” พระผู้ช่วยให้รอด: “ลูกสาวของข้า

จงปล่อยให้ข้าจัดการเอง”

ฉัน: “ท่านต้องการให้ฉันเขียนอะไรเพิ่มเติมไหม?” พระผู้ช่วยให้รอด: “ใช่

ฉันต้องการให้เธอเขียนอะไรเพิ่มเติม” ฉัน: “ได้ครับ พระเจ้าและพระผู้ช่วยให้รอดของข้า”

ฉันนึกถึงนายกเทศมนตรี

ผู้ช่วยให้รอด: “ไปพูดกับเขาเถอะ; ฉันจะให้แรงบันดาลใจแก่เธอว่าควรพูดอะไรกับเขา”

ฉัน: “พระเจ้านิกริ ข้ามีคำถามอีกหนึ่งข้อ: ข้าควรไปสวดในเดือนสิงหาคมหรือไม่?” พระผู้ช่วยให้รอด: “เจ้าอย่าไปที่นั่น จงเชื่อฟังข้าต่อไป”

พระผู้ช่วยให้รอด: “ลูกสาวของข้า เจ้าต้องเขียนลงสิ่งที่กำลังจะเกิดขึ้นต่อไป รอยแผลศักดิ์สิทธิ์ที่เจ้าจะได้รับ – มันจะเกิดขึ้นในปีนี้”

ฉัน: “ท่านหมายความว่า ‘ปีนี้’ คือปีไหน?”

พระผู้ช่วยให้รอด: “ปี 1992.”

ฉัน: “ใช่ครับ พระเจ้า พระเยซูผู้เมตตาของข้า ขอให้มันเป็นไปตามที่ท่านได้ตรัสไว้” พระผู้ช่วยให้รอด: “ลูกสาวของข้า อย่าทำให้ข้าผิดหวัง”

ฉัน: “พระเจ้า โปรดประทานพระคุณให้ฉัน เพื่อฉันจะไม่ทำให้ท่านผิดหวังเลย”

พระผู้ช่วยให้รอด: “ฟังแต่เพียงข้าเท่านั้น; อย่าให้ตัวเองถูกคนอื่นชักจูง สัญญาณนี้ที่เจ้าจะได้รับจากข้า จะเป็นพยานแก่ผู้ติดตามทุกคน เพื่อให้พวกเขาได้เห็นอีกครั้ง และแก่ผู้หวนกลับ เพื่อให้พวกเขาได้ยินอีกครั้ง จงเขียนสิ่งนี้ลงไว้ ลูกสาวของข้า: สัญญาณนี้— รอยแผลศักดิ์สิทธิ์ของข้าภายในตัวเจ้า—จะก่อให้เกิดความสั่นสะเทือนครั้งใหญ่ในโลก”

ฉัน: “พระเจ้า ข้ายังไม่เข้าใจเรื่องนั้นนัก พระองค์ช่วยบอกข้าเรื่องอื่นได้ไหมคะ?”

พระผู้ช่วยให้รอด: “มันจะเหมือนยีสต์ ผ่านหนังสือของลูก มันจะแพร่กระจายอย่างรวดเร็ว พวกเขาจะไม่มีอำนาจต่อรอยแผลศักดิ์สิทธิ์ที่ลูกได้รับ เพราะมันมาจากเรา ลูกสาวของเรา เรารักลูก จงไปอย่างสันติ”

ตอนเย็น ฉันอยู่ที่โบสถ์ในเมืองมัลช์ (Malsch) ก่อนหน้าฉันไปที่เมืองมิงโกลส์ไฮม์ (Mingolsheim) แต่ที่นั่นไม่มีพิธีมิสซา

ดังนั้นฉันจึงขับรถไปเมืองมัลช์เพื่อไม่ให้พลาดพิธีมิสซา

5 สิงหาคม 1992 – วันพุธ

อยู่ที่บ้านระหว่างเวลา 10.45 ถึง 12.45

ฉันได้อธิษฐานแล้วรวมตัวกับพระผู้ช่วยให้รอด ฉันรู้สึกสำนึกผิดอย่างลึกซึ้งต่อบาปทั้งปวงของตัวเองจนน้ำตาไหล ฉันรู้สึกเหมือนเป็นคนบาป และพระเจ้าได้ทรงเลือกฉันให้เป็นเครื่องมือของพระองค์ โอ้ ฉันรู้สึกไม่คู่ควรต่อพระเจ้าเพียงใด ต้องมีความถ่อมตนมากเพียงใดจึงจะยอมรับบาปของตัวเองได้ ฉันไปรับสารภาพบาปเกือบทุกสัปดาห์ และสำนึกผิดใน , แต่ฉันก็กลับตกสู่บาปเสมอ สำหรับบางคน บาปที่ฉันสำนึกผิดนั้นไม่ใช่บาป แต่สำหรับฉัน บาปที่เล็กที่สุดก็คือบาปที่ใหญ่ที่สุด มีเพียงไม่กี่คนเท่านั้นที่จะเข้าใจเรื่องนี้ได้ แม้แต่คุณพ่อออกก็เช่นกัน

พระผู้ช่วยให้รอด: “เขียนลงไปเถิด ลูกสาวของข้า เราจะเชื่อสิ่งที่ข้าบอกเจ้าหรือไม่?”

ฉัน: “พระผู้ช่วยให้รอดที่รัก พระองค์ได้ประทานความเชื่อให้ฉันแล้ว ดังนั้นฉันย่อมเชื่อได้แน่นอน” พระผู้ช่วยให้รอด: “แต่เจ้ายังสงสัยอยู่”

ฉัน: “ท่านช่วยเอาความสงสัยนี้ไปจากฉันได้ไหมคะ?” พระผู้ช่วยให้รอด:

“แต่มันก็กลับมาอีกเสมอ”

ฉัน: “ฉันขอท่านช่วยจัดความสงสัยนี้ออกไปจากฉันอีกครั้ง”

พระผู้ช่วยให้รอด: “ลูกสาวของข้า ความสงสัยไม่ได้มาจากข้า ผู้คนต้องอธิษฐานข้าแล้วข้าเล่าว่า ‘โปรดปกป้องเราจากความสงสัย’”

ฉัน: “ใช่ครับ พระเจ้า โปรดปกป้องฉันจากความสงสัย เพื่อให้ความเชื่อของฉันมั่นคงดังหินผา” พระผู้ช่วยให้รอด: “เขียนลงไปเถิด ลูกสาวของข้า จงฝึกความอดทน”

ฉัน: “ความอดทนเป็นคุณธรรมอันยิ่งใหญ่; ฉันคิดว่าคนเราได้รับมันจากท่าน” พระผู้ช่วยให้รอด: “เจ้าจะได้รับมัน แต่ยังไม่ใช้ตอนนี้”

ฉัน: “ใช่ครับ พระเจ้า ข้าพเจ้าจะฝึกความอดทน โปรดอภัยข้าพเจ้าสำหรับความไม่อดทนของข้าพเจ้า

โปรดชำระจิตวิญญาณของข้าพเจ้าให้บริสุทธิ์อย่างสมบูรณ์ และให้ข้าพเจ้าได้เป็นผู้ศักดิ์สิทธิ์

เพื่อข้าพเจ้าจะได้สรรเสริญและถวายเกียรติแด่พระองค์เสมอไป ร่วมกับนักบุญทั้งหลายในสวรรค์”

ฉัน: “พระเจ้าข้า สิ่งที่พระองค์ต้องการบอกข้าคือว่า ข้าจะเชื่อหรือไม่?” พระผู้ช่วยให้รอด:

“สิ่งที่จะเกิดขึ้นนั้นแตกต่างออกไปอย่างสิ้นเชิง จงเขียนมันลงทุกคำทุกประโยค”

พระผู้ช่วยให้รอด: “ข้าต้องการทั้งตัวและจิตวิญญาณของเจ้า”

ฉัน: “พระเจ้าของฉัน พระเยซูผู้เมตตา ฉันมอบมันให้ท่าน ทั้งตัวและจิตวิญญาณของฉันทั้งหมด” ฉัน:

“ท่านสามารถบอกฉันอะไรเกี่ยวกับเรื่องนี้ได้ไหม?”

พระผู้ช่วยให้รอด: “ลูกสาวของข้า ความทุกข์ทรมานแห่งการชดใช้บาปที่เจ้าได้รับนั้น คือความทุกข์ทรมานของข้าเอง” ฉัน:

“แต่ท่านได้บอกข้าไปแล้วนี่”

พระผู้ช่วยให้รอด: “แล้วเจ้าจะอยู่ภายในเรา”

ฉัน: “แล้วร่างกายของฉันจะเป็นอย่างไร?”

พระผู้ช่วยให้รอด: “ร่างกายของลูกคือสัญลักษณ์ที่มองเห็นได้สำหรับผู้คน” ฉัน:

“ฉันโง่เขลาจนไม่สามารถเข้าใจเรื่องนี้ได้”

พระผู้ช่วยให้รอด: “หากเธอเข้าใจได้ ก็ไม่ใช่จากเราหรอก มันยากแม้กระทั่งสำหรับนักเทววิทยา เพราะพวกเขาเองก็เข้าใจไม่ได้”

ฉัน: “พระเจ้าข้า หากข้าเป็นสัญลักษณ์สำหรับผู้คน ผู้คนจะได้ประโยชน์อะไรจากข้า?”

พระผู้ช่วยให้รอด: “แสงสว่างที่จะส่องออกมาจากความมืด” ฉัน:

“นั่นหมายความว่าคนตาบอดจะมองเห็นได้อีกครั้งหรือไม่?”

พระผู้ช่วยให้รอด: “ใช่แล้ว ลูกสาวของข้า รอยแผลศักดิ์สิทธิ์ที่เปิดออกของเจ้าจะส่องแสงให้ทุกคนได้เห็น แม้แต่คนตาบอดก็จะมองเห็นได้อีกครั้ง เพราะรอยแผลศักดิ์สิทธิ์ที่เจ้าจะได้รับนี้ เจ้าจะถูกเยาะเย้ยและดูหมิ่นอย่างมาก จงยอมรับทั้งหมดนี้; ผ่านทางนี้ วิญญาณมากมายจะได้รับการช่วยให้รอด จากความพินาศ.”

ฉัน: “พระเจ้าข้า ข้าได้เขียนถูกต้องหรือไม่? ข้าควรขีดฆ่าส่วนที่ผิดหรือไม่?”

พระผู้ช่วยให้รอด: “ไม่, ฉันเองที่เขียน ไม่ใช่เธอ มือของเธอคือเครื่องมือของฉัน ลูกสาวของฉัน ฉันรักเธอมาก จงเชื่อสัตย์ต่อฉันต่อไป ไปด้วยความสันติ”

การสวดลูกประคำและพิธีมิสซาในสีแดง

6 สิงหาคม 1992 — วันพฤหัสบดี

ฉันได้สวดภาวนาด้วยความศรัทธาอย่างลึกซึ้งเป็นเวลาหนึ่งชั่วโมง ก่อนที่จะรวมตัวกับพระผู้ช่วยให้รอด

ฉันได้มอบทุกสิ่งให้กับพระเยซู

พระผู้ช่วยให้รอด: “ใช่แล้ว ลูกสาวของพ่อ ทำถูกต้องแล้ว”

พระผู้ช่วยให้รอด: “เขียนลงไปเถิด ลูกสาวของข้า ผู้คนต้องกลับใจโดยด่วน พวกเขาใช้เวลาเหลือน้อยแล้ว ชาตานิกำลังเข้มแข็ง เขาต้องถูกลบปรามด้วยการสวดภาวนา ผู้คนในปัจจุบันสวดภาวนาเพียงเล็กน้อยเท่านั้น บอกนายกเทศมนตรีให้พยายามติดต่อกับนายกรัฐมนตรีโคห์ล เขาต้องไม่ลังเลที่จะทำเช่นนั้น” ดัน:

“ฉันควรแสดงจดหมายจากนายกรัฐมนตรีโคห์ลให้เขาดูหรือไม่?”

พระผู้ช่วยให้รอด: “ใช่ ลูกทำได้ หากเขาต้องการ เขาควรเขียนจดหมายถึงนายกรัฐมนตรีเพื่อบอกว่าลูกต้องการพูดคุยกับเขา บอกเขานายกเทศมนตรีเองก็มีความรับผิดชอบในการทำให้ประชาชนได้ใช้ชีวิตอย่างสงบสุข”

ผม: “ผมอ่านให้เขาฟังได้ไหมครับ?”

ไฮแลนด์: “ได้ครับ แต่ไม่ต้องพูดอะไรเพิ่มเติม”

ผม: “ผมไม่ได้ถามว่าคุณควรเขียนอะไร; ขอให้บอกผมเลยครับ บางทีอย่างนั้นก็พอแล้ว”

ผู้ช่วยให้รอด: “ยังไม่พอหรอก ลูกสาวของข้า; จงเขียนมันลงเถิด โลกไม่เคยอยู่ในความวุ่นวายเช่นนี้มาก่อน ทุกคนกำลังเผชิญกับอันตรายใหญ่หลวง ข้าแทบจะถ่มน้ำลายใส่พวกเขาทั้งหมด แต่ข้าก็ยังรักพวกเขาอยู่ พวกเขาเหล่านั้นเป็นลูกของข้า แต่มีเพียงจำนวนน้อยนิดเท่านั้นที่จะได้รับการช่วยให้รอด!”

ผู้ช่วยให้รอด: “เขียนลงเถิด ลูกสาวของข้า ข้าต้องการให้เจ้าเขียนเพิ่มเติมอีก ลูกสาวของข้า จงทำให้ความปรารถนาของข้าเป็นจริง”

ดัน: “ความปรารถนาอะไร? ฉันได้มอบทุกสิ่งให้คุณแล้ว; ฉันไม่สามารถทำอะไรได้อีก” พระผู้ช่วยให้รอด: “ใช่, คุณทำได้ทุกอย่างเมื่ออยู่กับฉัน”

ดัน: “พระเจ้า ความปรารถนาของพระองค์คืออะไร? และหากฉันอยู่กับพระองค์

ฉันจะปฏิบัติตามความปรารถนาทุกอย่างของพระองค์”

พระผู้ช่วยให้รอด: “เขียนไปเถิด ลูกสาวของข้า; ความปรารถนาของข้าคือจะพาเจ้าไปกับข้า”

ดัน: “ฉันจะเข้าใจสิ่งนั้นได้อย่างไร? แต่หากนั่นคือความปรารถนาของพระองค์ ฉันจะปฏิบัติตามความปรารถนานั้นให้พระองค์ แล้วพระองค์ก็สามารถพาฉันไปทุกที่ที่พระองค์ต้องการได้”

พระผู้ช่วยให้รอด: “เขียนลงเถิด ลูกสาวของข้า เจ้าสามารถอยู่ที่นั่นและที่นั่นได้พร้อมกัน ในทุกที่ที่ข้าปรารถนา”

ดัน: “พระผู้ช่วยให้รอด ข้าพเจ้าจะทำตามความปรารถนาของพระองค์ เพราะข้าพเจ้ารู้ว่าทุกสิ่งที่พระองค์ทรงกระทำล้วนดีงาม และด้วยเหตุนี้ ข้าพเจ้ารักพระองค์เหนือสิ่งอื่นใด และข้าพเจ้าขอบคุณพระองค์สำหรับทุกสิ่งทุกอย่าง”

แล้วฉันก็ถูกสาปแช่งจذبหวน ฉันไม่ตอบกลับ เพราะพระผู้ช่วยให้รอดสำคัญกับฉันมากกว่าในขณะนี้

พระผู้ช่วยให้รอด: “ลูกสาวของข้า หัวใจของเจ้าจะถูกแทงทะลุ”

ดัน: “พระเจ้าและพระเจ้าของฉัน ขอให้มันเป็นไปตามพระประสงค์ของพระองค์”

พระผู้ช่วยให้รอด: “หัวใจของเจ้าจะกลายเป็นหัวใจของข้า เลือดที่จะไหลออกมาจากหัวใจของเจ้าคือเลือดของข้า เลือดนี้จะถูกหลั่งเพื่อความรอดของวิญญาณทุกหยดเลือด

ล้วนมีค่าอย่างยิ่ง”

ดัน: “โอ พระเจ้าของฉัน ฉันไม่เข้าใจเรื่องนี้ โปรดอธิบายให้ฉันเข้าใจอย่างง่าย ๆ หน่อย” พระผู้ช่วยให้รอด:

“เลือดของข้าคือความรอดของเจ้า”

ดัน: “โอ พระเจ้า มันต้องน่ากลัวเพียงใด เมื่อรับพระองค์ในศีลมหาสนิทด้วย

มือ เมื่ออนุภาคศักดิ์สิทธิ์ตกลงพื้น โอ พระสงฆ์ต้องตามอดเพียงใด พระเจ้า โปรดอภัยให้พวกเขาด้วยเถิด;

พวกเขาไม่รู้วาทนเองกำลังทำอะไรเมื่อมอบศีลมหาสนิทให้ถือด้วยมือ

พระผู้ช่วยให้รอด: “ใช่แล้ว ลูกสาวของข้า นั่นคือความจริง”

ดัน: “พระเจ้าข้า ข้าพเจ้ารู้สึกยากมากที่จะเขียนเรื่องนี้ คนเราควรต้องร้องไห้ด้วยน้ำตาเลือด เพราะการลบหลู่ศักดิ์สิทธิ์เหล่านี้ ความขาดความเคารพ และความไม่ใส่ใจต่อพระองค์ พระเจ้าตรีเอกภาพ ขอให้แสงศักดิ์สิทธิ์ของพระองค์ส่องสว่าง เพื่อพวกเขาจะได้หลุดพ้นจากความมืดมิด และได้รับการช่วยให้รอดผ่านพระโลหิตอันล้ำค่าของพระองค์”

พระผู้ช่วยให้รอด: “ลูกสาวของข้าพเจ้า สิ่งนั้นจะเกิดขึ้นตามนั้น ลูกสาวที่รักของข้าพเจ้า ข้าพเจ้ารู้สึกยินดีที่เจ้ายังคงเขียนต่อไป จงรักข้าพเจ้า; จงไปอย่างสันติ”

ประมาณเวลา 4.15 น. ฉันอยู่กับนายกเทศมนตรี นายมาร์ติน ฉันได้พูดคุยกับเขาเกี่ยวกับนายกรัฐมนตรี นายคอลลี

เขาบอกฉันว่าเขาจะพยายามติดต่อกับฉันได้พบกับนายกรัฐมนตรีคอลลี สุดท้าย ฉันบอกเขาว่าเขาไม่ควรขาดการไปโบสถ์

18.30 น.: สวดลูกประคำและมิสซาในเมืองโรก

7 สิงหาคม 1992 – วันศุกร์ – วันศุกร์พระหฤทัยศักดิ์สิทธิ์

10.00–11.30 ที่บ้าน:

ผมได้อธิษฐานอย่างจริงใจและกล่าวกับพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดว่า: “ผมจะทำทุกอย่างที่ท่านต้องการ แต่มีสิ่งหนึ่งที่ผมกลัว คือว่าในความทุกข์ทรมานของผม ผมจะถูกแยกจากท่าน,”

พระเจ้าผู้ช่วยให้รอด: “เมื่อเธอทุกข์ทรมาน ฉันอยู่กับเธอ ฉันทุกข์ทรมานร่วมกับเธอ”

หลังจากนั้นสักพัก ก็เงียบลง

ฉันร้องไห้

พระเจ้าผู้ช่วยให้รอด: “เขียนลงเถิด ลูกสาวของข้า พระวจนะได้ทรงกลายเป็นเนื้อหนังแล้ว ใจของเจ้าจะเป็นของข้า คำพูดที่จะออกมาจากใจเจ้าจะเป็นคำพูดของข้า”

ฉัน: “พระวิญญาณบริสุทธิ์จะตรัสผ่านตัวฉันหรือไม่?”

พระเจ้าผู้ช่วยให้รอด: “ใช่แล้ว ลูกสาวของข้า พระวิญญาณบริสุทธิ์จะตรัสผ่านเจ้า” ข้า: “พระเจ้าผู้ช่วยให้รอดที่รัก

ผู้อื่นจะตระหนักถึงเรื่องนี้อย่างไร?”

พระเจ้าผู้ช่วยให้รอด: “ไม่ใช่ทุกคน แต่เพียงผู้ที่อยู่ในพระคุณของพระเจ้าเท่านั้น” ฉัน: “แล้วผู้อื่น ๆ

ที่ไม่ยอมรับรู้เรื่องนี้ล่ะ?”

พระเจ้าผู้ช่วยให้รอด: “พวกเขาจะเยาะเย้ยคุณ หัวเราะเยาะคุณ และกล่าวว่าคุณเป็นคนบ้า” ฉัน: “แล้วฉันควรทำอย่างไรดี?”

พระเจ้าผู้ช่วยให้รอด: “ไม่ใช่ลูกที่จะทำอะไร แต่เป็นเราที่จะลงมือทำ ลูกสาวของเรา ลูกจะกลายเป็นเครื่องมือของเรา”

ฉัน: “ฉันจะรู้ได้ไหมว่านั่นคือท่าน?” พระเจ้าผู้ช่วยให้รอด: “ใช่แล้ว

ลูกเคยรู้มาแล้วหลายครั้ง”

ฉัน: “พระเจ้าและพระเจ้าเป็นเจ้าของฉัน มีสิ่งใดอีกที่รอฉันอยู่หรือไม่? เมื่อท่านอยู่กับฉัน มันจะเป็นอย่างไร – ฉันยังกินได้อยู่หรือไม่? ฉันหมายถึง

หากฉันได้รับรอยแผลศักดิ์สิทธิ์จากท่าน? แต่ฉันขอล่าวล่วงหน้าว่า พระเจ้า ขอให้เป็นไปตามน้ำพระทัยของท่าน”

พระเจ้าผู้ช่วยให้รอด: “ลูกสาวของข้า อนาคตเป็นของข้า”

ฉัน: “ใช่ครับ พระเจ้า ฉันลืมไปอีกแล้ว โปรดอภัยให้ฉันด้วย” ฉัน: “ฉันควรเขียนอะไรเพิ่มเติมอีกไหมครับ?”

พระเจ้าผู้ช่วยให้รอด: “ใช่ ลูกสาวของข้า ข้าต้องการสิ่งอื่นจากเจ้าอีก” ฉัน: “พระเจ้าที่รัก

พระองค์จะได้รับมัน”

พระเจ้าผู้ช่วยให้รอด: “เขียนลงเถิด; ข้าต้องการความอุทิศตัวทั้งหมดของเจ้าต่อข้า”

ฉัน: “พระเจ้า ข้าได้มอบทุกสิ่งให้พระองค์แล้ว ข้ามอบทุกสิ่งให้พระองค์อีกครั้ง โปรดทำกับข้าตามพระประสงค์ของพระองค์

ข้าเป็นของพระองค์อย่างสมบูรณ์”

พระเจ้าผู้ช่วยให้รอด: “ลูกสาวของข้า ข้ารักเจ้า จงซื่อสัตย์ต่อข้า และข้าจะทำตามความประสงค์ของข้า จงไปอย่างสงบสุข ลูกสาวของข้า”

18.30 น. สวดสายประคำและมิสซาในชุดสีแดง

8 สิงหาคม 1992 – วันเสาร์

11.00 – 12.45: หลังการสวดมนต์ ฉันได้รวมตัวกับพระเจ้าผู้ช่วยให้รอด

ฉันถามพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดว่าฉันควรบอกคุณพ่อออกหรือไม่ว่าฉันจะได้รับห้าแผลศักดิ์สิทธิ์ และหัวใจของฉันจะถูกแทงทะลุ

พระเจ้าผู้ช่วยให้รอด: “ใช่ บอกพระพ่อออกของคุณว่า คุณกำลังได้รับรอยแผลศักดิ์สิทธิ์ทั้งห้าจากเรา และหัวใจของคุณกำลังถูกแทงทะลุ”

ฉัน: “แต่พระเจ้า ท่านคงไม่เชื่ออีกแน่ๆ ฉันควรทำอย่างไรดี?” พระเจ้าผู้ช่วยให้รอด: “ลูกสาวของข้า เขาจะเชื่อเมื่อมันสายเกินไปแล้ว”

ฉัน: “พระเจ้าที่รัก แล้วการบอกท่านก็ไม่มีประโยชน์อะไรเลย” พระเจ้าผู้ช่วยให้รอด: “มีประโยชน์อยู่ค่ะ

ลูกสาวของข้า”

ฉัน: “ประโยชน์ของมันคืออะไร?”

พระเจ้าผู้ช่วยให้รอด: “เขาจะไม่สามารถอ้างอีกได้ว่าเขาไม่รู้อะไรเลย”

ฉันพูดคุยกับพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดอีกสักพัก แต่ไม่ได้เขียนอะไรลงเลย พระเจ้าผู้ช่วยให้รอด: “ตอนนี้ เขียนลงเถิด

ลูกสาวของพ่อ ฟังให้ดีนะ”

ฉัน: “ค่ะ พระเจ้าผู้ช่วยให้รอด ฉันกำลังฟังอย่างตั้งใจ ฉันรู้ว่าจิตใจของฉันจะไม่สามารถเข้าใจเรื่องนี้ได้ แต่

หัวใจของฉันจะรับรู้และรู้สึกได้ เพราะหัวใจของฉันรู้ว่าท่านต้องการอะไรจากฉัน แต่ผู้คนไม่เข้าใจ นั่นคือเหตุผลที่ฉันจะฟังท่านก่อนเสมอ

เพราะความรักของท่านไม่เคยหลอกลวงฉันเลย”

พระผู้ช่วยให้รอด: “เก็บรักษาทุกสิ่งที่ลูกเขียนไว้ให้ดี.” จัน:

“แต่ท่านเคยบอกฉันอย่างนี้แล้วล่ะ.”

พระผู้ช่วยให้รอด: “ซาตานไม่มีสิ่งใดที่รักมากไปกว่าการทำลายสิ่งที่คุณเขียนผ่านคนดี” จัน: “พระเยซูที่รัก ข้าพเจ้าจะดูแลมันให้ดีขึ้น”

หลังจากนั้นสักพัก เมื่อมีความสงบและความเงียบ จันถามว่าสิ่งที่จันเขียนไว้เพียงพอแล้วหรือไม่ พระผู้ช่วยให้รอด: “ไม่ ลูกสาวของข้า ทุกสิ่งที่ลูกเขียนไว้ก็สำคัญสำหรับอนาคตเช่นกัน” พระผู้ช่วยให้รอด: “งานของข้าจะสำเร็จลุล่วง ผู้ยิ่งใหญ่ทั้งหลายจะยังต้องประหลาดใจ”

จัน: “ผู้ยิ่งใหญ่คือใคร?”

พระผู้ช่วยให้รอด: “บรรดาพระสังฆราช ผ่านงานนี้ พวกเขาจะเห็นผลแห่งงานนี้ จันคือเกาะงุ่นในงานนี้ จันจะหลั่งเลือดเพื่อทุกคน นั่นคือ แม้ผู้บาปที่สุดก็สามารถกลับใจได้หากเขาปรารถนา จันได้มาสู่โลกนี้เพื่อผู้บาป ผู้ทำบาปทุกคนมีค่าต่อข้าพเจ้าเท่าเทียมกับผู้ชอบธรรม ลูกสาวของข้าพเจ้า เจ้าจะสำเร็จงานนี้—การช่วยกู้วิญญาณ—ร่วมกับข้าพเจ้า สิ่งที่ข้าพเจ้าได้เริ่มไว้ ข้าพเจ้าจะสำเร็จให้ครบ ข้าพเจ้าช่วยกู้ลูกๆ ของข้าพเจ้า ผู้ที่ยังสามารถได้รับการช่วยกู้ได้ เส้นทางของเจ้า ลูกสาวของข้าพเจ้า คือเส้นทางของข้าพเจ้า”

จัน: “แล้วฉันก็จะไม่หลงทางบนเส้นทางนี้”

ผู้ช่วยให้รอด: “ลูกจะไม่หลงทางบนเส้นทางนี้ ลูกอยู่กับข้า ลูกสาวที่รักของข้า ขอคุณที่มาหาข้า จงไปอย่างสงบ”

16.30 น. ที่เมืองโรท (Rot) ในโบสถ์: จันได้สวดสวดประจำ เนื่องจากวันนี้ไม่มีการรับสารภาพบาปที่เมืองโรท จันจึงไปที่โบสถ์โรคัส (Rochus Chapel) เพื่อรับสารภาพบาปประมาณ 17.45 น.

19.00 น. จันเข้าร่วมพิธีมิสซาที่โบสถ์ในเมืองมิงโกลส์ไฮม์

9 สิงหาคม 1992 — วันอาทิตย์

8.15–9.45 น.: หลังการสวดภาวนา จันได้รวมตัวกับพระผู้ช่วยให้รอด

ทุกครั้งที่ข้าพเจ้าพบสนิทกับพระผู้ช่วยให้รอด ข้าพเจ้ามักมีศรัทธาทางจิตวิญญาณและอธิษฐานอย่างแรงกล้า พระผู้ช่วยให้รอด: “เขียนลงเถิด ลูกสาวของข้า”

จัน: “ค่ะ พระเจ้า ข้าพเจ้าจะเขียนลง”

พระผู้ช่วยให้รอด: “พ่อรักลูกนะ ลูกสาวของพ่อ พ่อต้องทดสอบลูกๆ ของพ่อจนถึงที่สุด เพราะภารกิจที่พ่อมอบให้พวกเขาต้องได้รับการปฏิบัติให้สำเร็จ ส่วนทุกสิ่งที่ลูกได้เขียนไว้ พ่อได้จัดเตรียมไว้แล้วว่าทุกอย่างจะเกิดขึ้นตามนั้น”

จันสงสัยว่าพระผู้ช่วยให้รอดได้ทำสิ่งนี้ไว้ล่วงหน้าแล้วหรือไม่

พระผู้ช่วยให้รอด: “ใช่แล้ว ล่วงหน้า ดังนั้น อย่างที่กล่าวไว้สิ่งใดจะเกิดขึ้นเมื่อใด หน้าทีของลูกคือรักเราและมนุษยชาติ และปฏิบัติตามพระประสงค์ของเรา ความรักที่ลูกยังคงได้รับจากเรานั้น เหมือนอัญมณีล้ำค่าที่ส่องประกายไปทุกทิศทาง และไม่ว่าแสงนั้นจะส่องไปทางใด ความรักก็จะไหลริน”

จัน: “พระเจ้า ข้าพเจ้าจะได้รับรักมากยิ่งขึ้นอีกหรือไม่?”

พระผู้ช่วยให้รอด: “ใช่แล้ว หากเจ้าทนทุกข์ร่วมกับเรา เจ้าจะได้รับและให้ความรักมากขึ้น เจ้าจะสามารถมอบความรักได้มากมาย ลูกสาวของเรา จงเขียนสิ่งนี้ลงด้วย: รอยแผลศักดิ์สิทธิ์ที่เจ้าจะได้รับจะคงอยู่เป็นเวลานาน เพื่อให้วิญญาณมากมายได้รับการช่วยให้รอด เมื่อวานนี้ พระสงฆ์ (ในโบสถ์เซนต์รีออค) ได้บอกเจ้าว่า รอยแผลศักดิ์สิทธิ์เป็นของขวัญแห่งพระคุณ เธอสามารถเขียนได้นี้คือของขวัญแห่งพระคุณที่มีค่าอย่างยิ่งใหญ่ จันจะประทานมันให้แก่ผู้ที่จันประสงค์ จงเขียนสิ่งนี้ไว้: เธอจะสามารถทำงานผ่านรอยแผลศักดิ์สิทธิ์ได้ และเธอจะต้องทนรับมันเป็นเวลานาน จนกว่าจันจะประสงค์” จัน: “ใช่ครับ พระเจ้าและพระผู้เป็นเจ้าของจัน พระบิดาผู้เปี่ยมด้วยความรัก

จันขอบคุณพระองค์ตั้งแต่บัดนี้สำหรับของขวัญแห่งพระคุณที่มีค่าอย่างยิ่งใหญ่ที่จันจะได้รับ ข้าพเจ้าพร้อมแล้ว และข้าพเจ้าอธิษฐานว่า ข้าพเจ้าจะสามารถแบกรับและทนต่อรอยแผลศักดิ์สิทธิ์ร่วมกับพระองค์ได้นานเท่าที่พระองค์ทรงประสงค์”

พระผู้ช่วยให้รอด: “ลูกสาวของข้า เจ้ากังวลเกี่ยวกับรอยแผลศักดิ์สิทธิ์ จงวางความกังวลนี้ไว้ในมือของข้า ให้มันเป็นความกังวลของข้า และไม่ใช้ของเจ้าอีกต่อไป”

จัน: “โอ้ พระเจ้าของจัน จันกระหายความรักของพระองค์มากในตอนนี้ โปรดประทานความรักให้ฉันอย่างล้นเหลือ”

พระผู้ช่วยให้รอด: “ข้าจะให้เจ้าความรักมากมาย แต่ยังไม่ใช้ตอนนี้ เจ้าจะรับมันได้ตอนนี้หรือไม่?” ข้า: “ข้าไม่จำเป็นต้องเขียนอะไรเพิ่มเติมตอนนี้หรือครับ?”

พระผู้ช่วยให้รอด: “ใช่ ลูกต้องเขียนอะไรลงบ้าง” จัน: “ค่ะ พระเจ้า เป็นอะไรคะ?”

พระผู้ช่วยให้รอด: “ความเจ็บปวดที่เธอรู้สึกในใจนั้น คือความเจ็บปวดของข้า”

จัน: “ฉันคิดว่าอาจเพราะอากาศร้อนก็ได้ มันเป็นความเจ็บปวดที่เหมือนถูกเผา” พระผู้ช่วยให้รอด: “ฉันกำลังปล่อยให้มันเกิดขึ้นเล็กน้อย เพื่อที่คุณจะได้รู้สึกถึงความรักของฉัน”

ผม: “ความทุกข์ทรมานของท่านคือความรักหรือครับ?”

ผู้ช่วยให้รอด: “ใช่ ความรักที่แท้จริงสำหรับลูกๆ ของฉัน”

ฉัน: “พระเจ้า ข้าพเจ้าขอบคุณพระองค์สำหรับความทุกข์ทรมานทั้งหมดที่พระองค์ประทานให้ข้าพเจ้า ข้าพเจ้าปรารถนาจะรักพระองค์เสมอไป โปรดอย่าให้ข้าพเจ้าต้องแยกจากพระองค์เลย แม้จะต้องผ่านความทุกข์ทรมานอย่างหนักหน่วงก็ตาม”

พระเจ้าผู้ช่วยให้รอด: “ลูกสาวของข้า ข้าพเจ้ารักสิ่งที่ลูกได้เขียนไว้ ข้าขอบคุณลูก นี่คือการปราศรัยของข้าที่จะอยู่กับลูกและอยู่ข้างลูก ลูกสาวที่รักของข้า จงไปอย่างสงบ”

13.30 น.: สวดสายประคำศีลแดงในโบสถ์ วันนี้ไม่มีพิธีสวดภาวนา ฉันอยู่ในโบสถ์เพื่อร่วมพิธีบัพติศมาของเด็ก

19.00 น.: ฉันเข้าร่วมพิธีมิสซาในโบสถ์เซนต์โรส

10 สิงหาคม 1992 – วันจันทร์

หลังการสวดภาวนา:

ฉันไม่ต้องการถามพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดอะไรทั้งสิ้น เพราะฉันไม่คู่ควร

ฉัน: “พระเจ้าผู้ช่วยให้รอดที่รัก พระองค์ต้องการให้ฉันเขียนอะไรลงบ้างไหมคะ?” พระเจ้าผู้ช่วยให้รอด: “ใช่

ลูกของข้าต้องการให้ลูกเขียน” หลังจากนั้น ก็มีความเจ็บปวดเกิดขึ้น

พระเจ้าผู้ช่วยให้รอด: “ลูกสาวของข้า จงเขียนตามคำต่อคำ” ฉัน: “ค่ะ พระเจ้า”

พระเจ้าผู้ช่วยให้รอด: “จงถวายทุกสิ่งที่เจ้าต้องทนทุกข์เพื่อผู้บาปหนักให้ข้าเถิด ข้าได้จัดความกลัวของเจ้าไปแล้ว”

ฉัน: “ขอบคุณครับ พระเจ้าและพระผู้เป็นเจ้าของฉัน”

ฉัน: “พระเจ้าที่รัก ข้ารู้สึกได้เมื่อกำลังร้องไห้เมื่อสักครู่ และกลัวว่าข้าจะทนรับรอยแผลศักดิ์สิทธิ์ไม่ได้ แต่แล้วกับไถ่นั้นน้ำตาก็หยุดไหล และข้าก็ไปกลัวอีกต่อไป” พระเจ้าผู้ช่วยให้รอด: “ลูกสาวของข้า จงเขียนสิ่งนี้ลง: สงครามในบอสเนียและเฮอร์เซโกวีนาจะทวีความรุนแรงขึ้น ประเทศเพื่อนบ้านกำลังอยู่ในอันตราย”

ฉัน: “พระผู้เป็นเจ้า ข้าพเจ้าอยากถามพระองค์ว่า ข้าพเจ้าควรส่งแฟกซ์ไปยังนายกรัฐมนตรีโคห์ลหรือไม่ หากนั่นคือสิ่งที่พระองค์ต้องการ”

พระเจ้าผู้ช่วยให้รอด: “ใช่ ทำอย่างนั้นเถิด” ฉัน:

“ท่านจะอยู่กับฉันไหมคะ?”

พระเจ้าผู้ช่วยให้รอด: “ลูกสาวของข้า ข้าต้องการความลับอย่างสมบูรณ์; เจ้าต้องไม่บอกใครทั้งสิ้น” ฉัน:

“แล้วบาทหลวงโดชาร์ตล่ะ?”

ผู้ช่วยให้รอด: “บอกเขาได้ ใช่ แต่ห้ามบอกใครอื่นอีก เมื่อเธอมีรอยแผลศักดิ์สิทธิ์ ทุกคนจะได้เห็นมัน ลูกสาวของข้า จงรักข้าต่อไปอย่างที่เราได้ทำมาจนถึงตอนนี้ นี่คือการประสงค์ของข้าและความประสงค์ของเธอ ที่เราควรอยู่ร่วมกันเสมอ ไม่มีใครสามารถพรากความประสงค์นี้ไปจากเธอได้ เธอได้มอบมันให้ข้าแล้ว”

ฉัน: “โอ้ พระเจ้าและพระผู้เป็นเจ้าของฉัน สิ่งที่พระองค์เพิ่งบอกฉันมาทำให้ฉันรู้สึกดีมาก ฉันขอบคุณพระองค์ ความรักอันยิ่งใหญ่ของฉัน พระเยซูที่รักของฉัน ฉันยังต้องเตรียมตัวรับการทรมานหรือไม่?”

พระเจ้าผู้ช่วยให้รอด: “ลูกสาวของข้า จงตื่นตัวอยู่เสมอ และอย่าปิดใจต่อข้าเลย”

ฉัน: “พระเจ้า ข้าพเจ้าไม่ค่อยเข้าใจเมื่อท่านกล่าวว่า ‘อย่าปิดใจต่อข้าพเจ้า’; โปรดบอกข้าพเจ้าว่าท่านหมายความว่าอย่างไร;

โปรดอธิบายให้ข้าพเจ้าฟังด้วยคำอื่น ๆ”

พระเจ้าผู้ช่วยให้รอด: “ข้าปรารถนาจะเข้าสู่หัวใจของเจ้าเมื่อใดก็ตามที่ข้าปรารถนา ไม่ใช่เมื่อใดก็ตามที่เจ้าปรารถนา”

ฉัน: “แต่พระเจ้าคะ พระองค์สามารถทำเช่นนั้นได้ทุกเมื่อ และฉันหวังว่าพระองค์จะอยู่กับฉันเสมอ และไม่ทิ้งฉันไปเลย”

พระเจ้าผู้ช่วยให้รอด: “ข้าจะอยู่กับเจ้าเสมอ; จงเชื่อเถิด” ฉัน:

“แต่มีบางคนกล่าวว่าพวกเขาถูกทอดทิ้ง”

พระเจ้าผู้ช่วยให้รอด:

“พระเจ้าไม่เคยทอดทิ้งลูกๆ ของพระองค์”

พระเจ้าผู้ช่วยให้รอด: “ลูกสาวของข้า จงเขียนเรื่องอื่นไปเถิด”

ฉัน: “แต่พระเจ้าคะ ฉันอยากให้ท่านบอกฉันเมื่อฉันปิดใจตัวเอง” พระเจ้าผู้ช่วยให้รอด: “เธอทำอย่างนั้นบ่อยครั้ง”

ฉัน: “แต่ฉันไม่รู้เรื่องนั้น ฉันจะรู้ได้อย่างไรว่าท่านกำลังยืนอยู่ที่ประตูหัวใจของฉัน?”

พระเจ้าผู้ช่วยให้รอด: “จงวางเราไว้เป็นอันดับแรก ก่อนสิ่งต่างๆ ของโลกนี้”

ฉัน: “แต่ฉันยังไม่รู้ว่าเมื่อใดท่านกำลังยืนอยู่หน้าประตู” พระเจ้าผู้ช่วยให้รอด:

“ให้หัวใจของลูกอยู่ตรงที่ลูกมีสมบัติ”

ฉัน: “ฉันก็ยังไม่เข้าใจเรื่องนั้นเท่าไรนัก”

พระผู้ช่วยให้รอด: “ลูกสาวของข้า จงรักข้าในแบบที่เจ้าเป็นอยู่”

ฉันทน์: “พระเจ้า โปรดอภัยฉันเถิด พระองค์ต้องการบอกฉันเรื่องอื่น” พระผู้ช่วยให้รอด:

“จงทำตามความปรารถนาของข้า”

ฉันทน์: “ใช่ครับ พระเจ้าและพระผู้เป็นเจ้าของฉัน ฉันขอพระคุณของพระองค์ เพื่อฉันจะได้ทำตามสิ่งที่พระองค์ปรารถนาจากฉัน

โดยไม่ต้องรู้ล่วงหน้าว่าสิ่งใดรออยู่ข้างหน้า ขอให้ความปรารถนาของพระองค์เป็นจริงด้วยความช่วยเหลือของพระองค์”

พระผู้ช่วยให้รอด: “ข้าปรารถนาให้เจ้าสวมรอยแพลตฟอร์มที่เจ้าได้รับจากข้า โดยไม่สวมถุงมือ”

ฉันทน์: “พระเจ้าที่รัก พระเยซูที่รัก ผู้นำทางจิตวิญญาณของฉัน ท่านพูดอะไรครับ? บางทีฉันอาจเข้าใจผิด หรือบางทีจิตใจของฉันอาจขัดขวางอยู่ โปรดบอกฉันอีกครั้งครับ”

พระผู้ช่วยให้รอดตรัสซ้ำอีกครั้ง: “ข้าพเจ้าไม่ควรสวมถุงมือ” ข้าพเจ้า: “แล้วถ้าแพทย์บอกว่าข้าพเจ้าควรสวมถุงมือล่ะ?”

พระผู้ช่วยให้รอด: “ถ้าอย่างนั้น ก็พูดตามที่ฉันได้กล่าวไว้”

ฉันทน์: “แล้วถ้าคนอื่นบอกว่าฉันกำลังอวดตัวล่ะ?” พระผู้ช่วยให้รอด: “อย่าฟังสิ่งที่คนอื่นพูด”

ผมคิดถึงโรคเอดส์หรือการติดเชื้อ พระผู้ช่วยให้รอด:

“แผลเหล่านี้ไม่เน่าเปื่อย”

ฉันทน์: “ฉันควรปล่อยให้แผลเปิดโล่งทั้งหมดไหม? เปิดโล่งทั้งหมด?”

พระผู้ช่วยให้รอด: “ใช่ ลูกสาวของข้า”

ฉันทน์: “ใช่ครับ พระเจ้าและพระผู้เป็นเจ้าของฉัน ฉันจะทำตามความประสงค์ของพระองค์”

ฉันทน์: “พระเจ้าและพระผู้เป็นเจ้าของฉัน ฉันจะหมดสติเมื่อได้รับรอยแพลตฟอร์มที่รักหรือไม่?” พระผู้ช่วยให้รอด: “เธอจะได้รับมันในขณะที่ยังมีสติครบถ้วน”

ผม: “ใช่ครับ พระเจ้าและพระผู้เป็นเจ้าของผม ผมเข้าใจแล้วครับ”

ฉันทน์: “ฉันจะได้รับมันทั้งหมดในครั้งเดียว หรือบนมือก่อน?” พระผู้ช่วยให้รอด: “ปล่อยให้ฉันจัดการ”

ฉันทน์: “ใช่ครับ พระเจ้า ขอให้ฉันไปตามที่พระองค์ประสงค์” พระผู้ช่วยให้รอด: “ลูกสาวของข้า

ข้ารักเจ้า จงไปอย่างสงบ”

เวลา 1½ ชั่วโมงนั้นกับพระผู้ช่วยให้รอด ดูเหมือนเพียง 5 นาทีสำหรับฉัน

สวดสายประคำและมีสวดในชุดเครื่องแต่งกายสีแดงภายในโบสถ์

20.00 น. – กลุ่มสวดภาวนา

11 สิงหาคม 1992 – วันอังคาร

ตั้งแต่เวลา 9.00 ถึง 10.00 น. ฉันได้สวดภาวนาพร้อมกับคุณพ่อฟรโดลิน

ตั้งแต่เวลา 11.00 น. ถึง 13.00 น. ฉันได้อธิษฐานคนเดียวและเข้าสู่การรวมเป็นหนึ่งในพระองค์

พระผู้ช่วยให้รอด: “ลูกที่รัก จงเขียนมันลง”

ฉันคิดว่า วันนี้ท่านไม่เรียกฉันว่า ‘ลูกสาวของข้า’ พระผู้ช่วยให้รอด:

“ความรักของข้า นี่คือนั่นที่เจ้าต้องเขียน” ฉันทน์: “ขอบคุณ

พระเจ้าและพระผู้เป็นเจ้าของข้า”

พระผู้ช่วยให้รอด: “ทุกสิ่งที่ลูกเขียนจะถูกพิมพ์ออกมาอย่างรวดเร็วที่สุด ตามที่ข้าปรารถนา จงมอบหมายให้พระสงฆ์ที่ข้าจะมอบให้ลูก เขาจะทำตามความปรารถนาของข้า เขียนต่อไปเถิด ลูกสาวของข้า; อย่าใส่ใจกับข้อผิดพลาดของลูก เพราะมันจะทำให้ลูกเสียสมาธิจากสิ่งที่สำคัญที่สุด”

ฉันทน์: “พระเจ้าที่รัก ทำไมท่านถึงรีบร้อนกับงานเขียนนี้มากขนาดนี้ และทำไมมันต้องกลายเป็นหนังสือ?”

พระผู้ช่วยให้รอด: “ข้าต้องย่นเวลาลงอีกครั้ง ผู้คนไม่ต้องการกลับคืนสู่พระบิดาของพวกเขา ผู้ที่รักพวกเขา”

ฉันทน์: “หนังสือนี้จะช่วยให้ผู้คนหันกลับมาหาพระองค์ได้หรือไม่?”

พระผู้ช่วยให้รอด: “พวกเขาจะรู้เอง ส่วนที่เหลือยังไม่ถึง จงมั่นใจว่าหนังสือเล่มนี้จะช่วยเหลือผู้คนได้มากมาย”

ผม: “พระเจ้า ข้าไม่ต้องการแสดงความคิดเห็นในเรื่องนั้น ขอให้ฉันไปตามพระประสงค์ของพระองค์” หลังจากนั้น ข้าคิดถึงฟรโดลิน

พระผู้ช่วยให้รอด: “ข้าพอใจที่เจ้าทั้งสองได้อธิษฐานร่วมกัน ข้าอยู่กับเจ้าเสมอ”

ข้าคิดว่าฟรโดลินอาจรู้สึกอยากรู้ อยากเห็นเล็กน้อยด้วย

พระผู้ช่วยให้รอด: “ลูกสาวของข้า เขาจะกลายเป็นพระสงฆ์ จงอธิษฐานร่วมกับเขาต่อไป” ฉันทน์:

“ขอบคุณพระผู้ช่วยให้รอด ข้าจะปฏิบัติเช่นนั้นต่อไป”

หลังจากนั้น ฉันทึกถึงพ่อโตชาร์ต และสงสัยว่าสิ่งนั้นถูกต้องตามพระประสงค์ของพระผู้ช่วยให้รอดหรือไม่

พระผู้ช่วยให้รอด: “เราพอใจที่ลูกบอกเขาเรื่องนั้น”

แล้วฉันทึกถึงฟรีดลิน เพราะฉันทักบอกเขาว่าฉันทจะได้รับสติมาตา ฉันทกังวลว่าการบอกเขาเรื่องนั้นเป็นสิ่งที่ถูกต้องหรือไม่

พระผู้ช่วยให้รอด: “ลูกสามารถบอกเขาได้; ลูกก็รู้อยู่แล้วนี่ ลูกสาวของข้า”

ฉันท: “ใช่ครับ พระเจ้า ท่านเคยบอกฉันทอย่างนั้นมาก่อนแล้ว แต่ฉันทไม่แน่ใจ” ฉันทจึงถามพระผู้ช่วยให้รอดต่อ:

“ทำไมท่านจึงต้องการให้ฉันทไม่สวมถุงมือเมื่อรับสติมาตา?” พระผู้ช่วยให้รอด: “ฉันทต้องการผู้สาวภาพบาปที่มีจิตใจกว้างขวาง และเพื่อจุดประสงค์นั้น แสงสว่างต้องส่องถึงผู้ที่อยู่ในความมืด”

เวลา 12 นาฬิกา ฉันทจึงหยุดการสนทนาเพื่อสวดบทกวดาของพระเจ้า หลังจากสวดเสร็จ ฉันทพูดกับพระผู้ช่วยให้รอดว่า:

“ท่านรู้สึกยินดีเมื่อผมสวดอธิษฐานต่อพระมารดาของพระเจ้า” พระผู้ช่วยให้รอด:

“ฉันทก็อยู่ที่นี่ด้วย”

ฉันท: “ใช่ครับ พระเจ้า นั่นเป็นความจริง พระเจ้า ความรู้สึกในใจฉันทช่างงดงามเหลือเกิน

ฉันทรู้สึกอิสระมากจนไม่อาจบรรยายเป็นคำพูดได้”

พระผู้ช่วยให้รอด: “ลูกสาวของข้า เจ้าได้มอบทุกสิ่งให้ข้าแล้ว แม้กระทั่งวันนี้และวันพรุ่งนี้ ที่ยังรออยู่ข้างหน้าเจ้า ดังนั้น จงให้เป็นไปตามนั้นเถิด”

ฉันท: “ใช่ครับ พระเจ้า โปรดทำตามพระประสงค์ของพระองค์เถิด”

พระผู้ช่วยให้รอด: “ลูกสาวของข้า จงเขียนสิ่งนี้ลงไว้ ข้าจะให้เวลาลูกอีกเล็กน้อยเพื่อคิดเกี่ยวกับสิ่งที่ข้าได้ขอจากลูก แต่เวลานี้มีจำกัด”

ฉันท: “พระเจ้าและพระผู้เป็นเจ้าของฉันท ข้าพเจ้าขอตอบ ‘ใช่’ แม้ในขณะนี้ ข้าพเจ้าเป็นกึ่งของพระองค์ ข้าพเจ้าจะออกผลได้ดีก็ต่อเมื่ออยู่ในเงาอ้อมท่านนั้น

โปรดกำกับข้าพเจ้าตามน้ำพระทัยของพระองค์ เพื่อข้าพเจ้าจะได้ออกผลดี และสิ่งนั้น พระเจ้า ข้าพเจ้าทำได้ก็ต่อเมื่ออยู่กับพระองค์เท่านั้น”

พระผู้ช่วยให้รอด: “ลูกสาวของข้าพเจ้า เจ้าจะถูกตัดแต่งถึงเพื่อที่เจ้าจะได้ออกผลดี” ข้าพเจ้า: “ข้าพเจ้าต้องทำอย่างไร?”

พระผู้ช่วยให้รอด: “จงถึงความโอ้อวดไป จงแต่งตัวให้เรียบง่ายขึ้น จงให้เสื้อผ้าของเจ้าแก่คนยากจน เจ้าจะอยู่ได้ดีด้วยสิ่งเล็กน้อย

จงให้รองเท้าของเจ้าแก่คนยากจน”

จากนั้นฉันทก็คิดว่าจะเก็บไว้ใช้เองก็สุดดี – บางทีสองคู่ก็ได้

(ฉันทไม่อยากเขียนเรื่องรองเท้า แต่ภายหลัง ฉันทก็เขียนลงอยู่ดี เพราะรู้สึกว่ามันจำเป็น)

ฉันท: “ฉันทอยากถามท่านเรื่องหนึ่งที่ฉันทยังไม่เคยถามมาก่อน ท่านไม่รังเกียจไหม

ให้ฉันทสวมผ้าคลุมหัวหรือผ้าคลุมไหล่บนหัวไหมคะ? มันสำคัญไหมคะ เพราะฉันทเป็นเจ้าสาวของท่าน?”

พระผู้ช่วยให้รอด: “ใช่ มันสำคัญมากสำหรับฉันท” พระผู้ช่วยให้รอด: “สวมมันไปเถาะ

ลูกสาวของฉันท ผ้าคลุมหัว” ฉันท: “ในโรงพยาบาลหรือในโบสถ์?”

พระผู้ช่วยให้รอด: “ทุกที่.”

ฉันท: “แต่ฉันทจะรู้สึกยากลำบากในการสวมผ้าคลุมหัว” ฉันท: “ทำไม?”

พระผู้ช่วยให้รอด: “เพื่อให้ลูกกลายเป็นคนหลงตัวเอง และเพราะผู้ที่ฉันทเลือกมาตลอดก็สวมผ้าคลุมหัวเสมอ”

ฉันท: “นั่นเพราะประเพณี หรือเพราะท่านต้องการให้เป็นอย่างนั้น?” พระผู้ช่วยให้รอด:

“เพราะฉันทต้องการให้เป็นอย่างนั้น.”

ผม: “แต่บาทหลวงออกก็คงไม่เข้าใจเรื่องนั้นหรอกครับ” พระผู้ช่วยให้รอด:

“คุณเป็นเจ้าสาวของฉันทหรือไม่?”

ฉันท: “แล้วคนอื่นๆ ละ? พวกเขาควรสวมผ้าคลุมหัวด้วยไหม?” พระผู้ช่วยให้รอด: “ใช่ แต่ฉันทไม่ได้บังคับทุกคนให้ทำเช่นนั้น”

ฉันท: “ถ้าฉันททำอย่างนั้น คนอื่นจะบอกว่าฉันทบ้า” พระผู้ช่วยให้รอด: “ทำไปเถาะ ลูกสาวของข้า”

ฉันท: “ค่ะ พระเจ้า ข้าจะสวมผ้าคลุมหัว เพราะพระองค์ต้องการให้ข้าทำ และด้วยความรักต่อพระองค์”

พระผู้ช่วยให้รอด: “ลูกสาวของข้า ทำตามที่ข้าขอเถิด”

ฉันท: “พระเจ้าที่รัก ข้าพเจ้าขอพระคุณให้สามารถรู้เสมอว่าพระองค์ต้องการอะไรจากข้าพเจ้า”

พระผู้ช่วยให้รอด: “ลูกสาวของข้า เจ้าคือไข่มุกของข้า ที่ข้าต้องดูแล จงซื้อสัตย์ต่อข้า จงไปอย่างสงบ”

เวลา 6.30 น. ฉันอยู่ที่โบสถ์ในเมืองโรกกับคุณพ่อฟรีโดลิน เพื่อสวดสายประคำและร่วมพิธีมิสซา ก่อนและหลังรับศีลมหาสนิท

ฉันได้บอกพระผู้ช่วยให้รอดว่าฉันได้คิดอย่างรอบคอบเกี่ยวกับสิ่งที่พระองค์ต้องการจากฉัน และได้ตอบ “ใช่” ไปแล้ว แล้วฉันก็ขอพระผู้ช่วยให้รอดว่า พระมารดาของพระเจ้าจะช่วยให้ฉันแบกไม้กางเขนได้ และจะเป็นผู้ปลอบประโลมฉันในความทุกข์ทรมาน

ฉันบอกพระองค์ว่าฉันไม่ต้องการจะแยกจากพระองค์เลย

ฉันได้ยิ่ว่า ด้วยความรักต่อพระเยซูและต่อมนุษยชาติ เพื่อความรอดของวิญญาณและการกลับใจของผู้บาป

ฉันพร้อมที่จะแบกความทุกข์ทรมานเพื่อการชดเชยนี้ร่วมกับพระองค์ หลังรับศีลมหาสนิท

พระผู้ช่วยให้รอดตรัสกับฉันในระหว่างการรวมเป็นหนึ่งเดียวว่า:

พระผู้ช่วยให้รอด: “ขอบคุณลูกสาวของพ่อ พ่อรักลูก จงจงรักภักดีต่อพ่อต่อไป พ่อรับมันแล้ว”

12 สิงหาคม 1992 – วันพร

ฉันได้สวดภาวนาในเวลากลางคืนตั้งแต่ 2.30 ถึง 3.30 น. และในตอนเช้าตั้งแต่ 9.30 ถึง 11.30 น. ในตอนเช้า

ฉันได้สวดภาวนาและรวมตัวกับพระองค์:

พระผู้ช่วยให้รอด: “ลูกสาวของพ่อ จงเขียนมันลง”

ฉัน: “ค่ะ พระบิดาผู้เปี่ยมด้วยความเมตตา พระเยซูผู้เป็นที่รัก พระจิตบริสุทธิ์ผู้เป็นที่รัก”

พระผู้ช่วยให้รอด: “รอยแผลศักดิ์สิทธิ์ที่ลูกจะได้รับจากข้าจะประทับลงบนมือ เท้า และในหัวใจของลูก เลือดจำนวนมากจะไหลเพื่อวิญญาณผู้มีเจตนาดี นั่นคือเลือดของข้า ลูกเอ๋ย เพื่อความรอดของวิญญาณ เลือดของข้าต้องได้รับการเคารพสักการะอย่างยิ่ง

หน้าที่ของลูกคือปฏิบัติตามพระประสงค์ของข้าเมื่อข้าหลังเลือดนี้ มันจะเป็นความเจ็บปวดอย่างยิ่ง ลูกจะได้รับอนุญาตให้ทนทุกข์เท่าที่ลูกสามารถรับได้ ข้ารู้ดีว่าลูกสามารถรับได้มากเพียงใด จงวางใจในข้าเถิด ข้าคือเจ้าบ่าวของลูก และพระประสงค์ของข้าคือจะได้อยู่ร่วมกับลูกเสมอ

ลูกจะไม่ขาดสิ่งใดเมื่ออยู่กับข้า”

ฉัน: “พระเจ้า ท่านหมายความว่าอย่างไรเมื่อกล่าวว่าคุณจะไม่ขาดสิ่งใด?” พระผู้ช่วยให้รอด:

“เราทรงมีทุกสิ่งที่คุณต้องการ”

ฉัน: “ใช่ครับ พระเจ้า ข้าเชื่อในสิ่งนั้น พระเจ้าที่รัก ข้าอยากบอกพระองค์ว่า ข้ารักพระองค์มากจนอยากทำทุกสิ่งที่คุณต้องการ”

พระผู้ช่วยให้รอด: “ลูกสาวของข้า รอยแผลศักดิ์สิทธิ์จะเริ่มเลือดออกตั้งแต่วันศุกร์เป็นต้นไป ลูกจะไม่ต้องไปทำงานในวันนั้น พวกเราจะให้ลูกหยุดงาน”

ฉัน: “ตอนนั้นฉันจะอธิษฐานได้ไหมคะ?”

พระผู้ช่วยให้รอด: “คนอื่น ๆ จะต้องอธิษฐานอย่างมาก ลูกสาวของข้า จงมั่นใจเถิด พวกเราจะทำเช่นนั้น”

พระผู้ช่วยให้รอด: “เราทรงรักทุกคน”

ฉันนึกถึงมงกุฎหนาม

พระผู้ช่วยให้รอด: “สิ่งนั้นยังมาไม่ถึง มงกุฎหนามเป็นส่วนหนึ่งของมัน ก่อนอื่นเจ้าจะต้องผ่านการเขียนดี ตามด้วยการสวมมงกุฎหนาม

มันจะเกิดขึ้นเช่นเดียวกับที่ข้าได้ทนทุกข์บนภูเขาอัลวารี นี่คือการตรึงกางเขนของข้าภายในตัวเจ้า

ความเจ็บปวดของเจ้าจะเป็นความเจ็บปวดของข้า ความทุกข์ทรมานเพื่อการชดเชยเหล่านี้คือความทุกข์ทรมานเพื่อการชดเชยของข้า ข้าอยู่ในตัวเจ้า และเจ้าอยู่ในตัวข้า แล้วเราจะกลายเป็นหนึ่งเดียวกัน”

ฉัน: “ขอพระผู้เป็นเจ้าและพระเจ้าของข้าพระองค์ โปรดนำความกลัวของข้าพระองค์ไปเสีย เพื่อข้าพระองค์จะไม่กลัวมารร้าย

และเพื่อเขาจะไม่สามารถทำร้ายข้าพระองค์ได้ หากเขาทำร้ายข้าพระองค์ ขอให้วิญญาณนั้นไม่กลัวได้รับการช่วยให้รอดพ้นจากความพินาศ”

ผู้ช่วยให้รอด: “ลูกสาวของข้า ข้าจะดูแลเรื่องนั้นเอง”

ผู้ช่วยให้รอด: “เจ้าจะถูกล่อลวงมากกว่าวิญญาณอื่น ๆ ด้วยเหตุนี้ จึงจะมีคำอธิษฐานมากมายถูกถวายขึ้นเพื่อเจ้าด้วย นี่คือพระประสงค์ของข้า ที่จะมีการอธิษฐานมากมายถูกถวายขึ้น”

พระผู้ช่วยให้รอด: “หน้าที่ของเจ้าคือต้องยังคงซื้อสัตย์ต่อเราอยู่เสมอ”

ฉัน: “ท่านได้ประทานพระคุณให้ฉันแล้ว เพื่อให้ฉันสามารถซื้อสัตย์ต่อท่านได้” พระผู้ช่วยให้รอด: “ใช่แล้ว

ฉันได้ทำเช่นนั้นแล้ว”

ฉัน: “แต่ฉันต้องการพระสงฆ์”

พระผู้ช่วยให้รอด: “จะมีพระสงฆ์มาหาคุณ คุณจะไม่ขาดพระสงฆ์” พระผู้ช่วยให้รอด: “ลูกสาวที่รัก วันนี้พอแล้ว

ไปด้วยความสันติ”

19.00 น. สวดสายประคำและมิสซาที่โบสถ์เซนต์รีโอก ในเมืองมิงโกลส์ไฮม์

13 สิงหาคม 1992 — วันพฤหัสบดี

9.50 – 11.00 ที่บ้าน:

ฉันได้อธิษฐานอย่างจริงจังและรวมตัวกับพระองค์

พระเจ้าผู้ช่วยให้รอด: “โอ้ ลูกสาวของข้า จงเขียนมันลงเถิด ทุกสิ่งที่เจ้าเขียนคือพระประสงค์ของข้า

เจ้าไม่มีคำอะไรและไม่สามารถทำอะไรได้โดยปราศจากข้า ด้วยเหตุนี้ เจ้าจึงต้องการข้าในทุกสิ่ง ข้าคือพระเจ้าและองค์พระผู้เป็นเจ้าสำหรับทุกคน ทุกสิ่งต้องถูกจัดระเบียบตามข้า พวกเจ้าผู้เป็นคนบาปต้องตื่นขึ้นแล้ว เวลานั้นมาถึงแล้วที่เจ้าจะถูกพิพากษาตามสิ่งที่เจ้าได้นำมาถวายแก่ข้า ทุกคนต้องรายงานต่อหน้าเรา คุณไม่สามารถซ่อนอะไรจากเราได้ เราได้ให้ตาเพื่อมองเห็นและหูเพื่อได้ยินแก่คุณ แต่คุณกลับไม่เห็นและไม่ได้ยินเลย นี่คือการบอกล้างอย่างแท้จริง ความโกรธของฉันจะตกลงบนทุกคน ลูกๆ ที่ไม่เชื่อฟังของฉัน จงตื่นขึ้น! ฉันคือพระเจ้าแห่งแสงสว่าง

ไม่ใช่พระเจ้าแห่งความมืด จงอยู่ในแสงสว่างของฉัน จงขอแสงสว่างที่ส่องสว่างให้พวกเจ้า เพราะเมื่อความมืดมา

พวกเจ้าจะไม่สามารถขอได้อีกต่อไป และแล้วพวกเจ้าจะตกเป็นของพระเจ้าแห่งความมืด แล้ว

ความทุกข์ทรมานของเธอนั้นนิรันดร์ ลูกสาวของข้า จงเรียกทุกคนมาอธิษฐาน แม่ของข้าและแม่ของเจ้า รักพวกเจ้าทุกคนอย่างลึกซึ้ง

จงกลับคืนสู่เธอ ทุกคน เธอรอคอยพวกเจ้าด้วยอ้อมแขนที่กางออก จงรักเธอ เธอจะนำคำอธิษฐาน (การวิงวอน) ของพวกเจ้ามาถวายต่อข้า

ข้าจะไม่ปฏิเสธคำวิงวอนใดๆ จากเธอ ลูกสาวของข้า จงวางทุกสิ่งที่จะเกิดขึ้นกับเจ้าไว้ในพระหฤทัยบริสุทธิ์ของพระแม่มารีย์

เพราะพระหฤทัยของพระองค์ก็คือพระหฤทัยของข้าด้วย ที่นั่น ศัตรูต้องถอยร่น ลูกสาวที่รัก จงเขียนต่อไป “

ฉัน: “ใช่ครับ พระเจ้าและพระผู้เป็นเจ้าของฉัน พระบิดาผู้เปี่ยมด้วยความรัก”

พระเจ้าผู้ช่วยให้รอด: “อย่ากังวลมากเกินไปเกี่ยวกับความทุกข์ทรมานเพื่อการชดเชยของคุณ นั่นเป็นปัญหาของข้า ไม่ใช่ของคุณ

ข้าขอบคุณลูกสาวสำหรับคำ ‘ใช่’ ของลูก และข้าได้รับมันแล้ว ลูกจะไม่ขาดสิ่งใดทั้งสิ้น จงมีความเชื่อเถิด ข้าคือชีวิตของคุณ ลูกเอ๋ย

ข้ารู้ถึงความอ่อนแอของคุณ

ข้าจะให้ทุกสิ่งที่เจ้าต้องการในเวลาที่ต้องการ อย่ากังวลล่วงหน้า ความทุกข์ทรมานเพื่อการชดเชยที่เจ้าต้องทนรับนั้นอยู่ใกล้แล้ว

ข้าจะเคาะประตูเมื่อถึงเวลาแล้ว กับข้า ทุกสิ่งเกิดขึ้นในเวลาที่ต้องการ

ลูกสาวของข้า ข้ารักเจ้ามาก และข้าอวยพรเจ้าในขณะนี้ ข้าคุกเข่าลงบนพื้นเพื่อรับพร

พระเจ้าผู้ช่วยให้รอด: “ข้าอวยพรเจ้า ลูกสาวของข้า ในพระนามของพระบิดา พระบุตร และพระวิญญาณบริสุทธิ์ จงไปอย่างสันติ”

ฉันกล่าวว่า: “อาเมน”

แล้ว: “ขอบคุณพระเจ้าผู้เป็นองค์พระผู้เป็นเจ้า”

ฉันไม่แน่ใจว่าตัวเองพูดถูกต้องหรือไม่ พระเจ้าผู้ช่วยให้รอดตรัสว่า:

“ลูกสาวของพ่อ พ่อพอใจแล้ว”

ก่อนมื้อกลางวันเล็กน้อย ฉันบอกลูกชายว่าเขาคควรให้ความสำคัญกับความสัมพันธ์กับพระเจ้ามากขึ้น

ฉันยังบอกเขาว่าเขาควรไปรับสารภาพบาปด้วย

เขาตอบว่า: “ฉันก็เชื่อคุณไม่ได้อยู่แล้ว”

แล้วฉันก็บอกเขาว่า เหมือนกับโทมัส เขาจะเชื่อได้ก็ต่อเมื่อได้เห็นรอยแผลศักดิ์สิทธิ์เท่านั้น

ฉันสังเกตมานานแล้วว่าเขากำลังหลีกเลี่ยงกลุ่มสวดมนต์ แม้บางครั้งเขาจะเข้าร่วมได้บ้าง

ในขณะนี้ ครอบครัวของฉันทั้งครอบครัวกำลังฟังสิ่งที่วิญญาณชั่วร้ายกำลังกระซิบกับพวกเขา

ฉันยังคงเชื่อสัตย์ต่อพระเจ้าและพระผู้เป็นเจ้าของเรา แม้จะต้องอยู่คนเดียวก็ตาม

18.30 น. สวดลูกประคำและมิสซาใน Rot.

ผมไม่ทราบเลยว่าพระวรสารวันนี้กล่าวถึงโทมัส ผู้ที่ไม่เชื่อว่าพระเยซูได้ฟื้นคืนพระชนม์ เมื่อเหล่าสาวกคนอื่นๆ บอกเขาเช่นนั้น

หลังรับศีลมหาสนิท

ฉันได้ถามพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดว่าฉันควรไปพบคุณพ่อออกัสต์และบอกท่านว่าฉันกำลังได้รับรอยแผลศักดิ์สิทธิ์จากพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดหรือไม่

พระเจ้าผู้ช่วยให้รอด: “ไปพบท่าน และพูดกับท่าน”

ดังนั้น หลังจากออกจากโบสถ์ ฉันจึงไปพบคุณพ่อออกัสต์และบอกเขา เขาหัวเราะเล็กน้อยแล้วกล่าวว่า:

“คุณเชื่อมั่นใช่ไหม”

ผม: “ใช่ครับ ผมเชื่อครับ”

จากนั้นผมยังบอกท่านด้วยว่า พระผู้ช่วยให้รอดได้ตรัสว่า ท่านจะเชื่อเรื่องนี้ก็ต่อเมื่อมันสายเกินไปแล้ว
ผมขอพรจากท่านแล้วกลับบ้านด้วยความสุขใจ

14 สิงหาคม 1992 – วันศุกร์

10.00–11.45 ที่บ้าน:

การสวดมนต์ – การรวมเป็นหนึ่ง

พระผู้ช่วยให้รอด: “เขียนลงเถิด ลูกสาวของข้า ข้าต้องการให้เจ้าเขียน” จัน: “ค่ะ พระเยซูที่รัก

ผู้ชี้นำทางจิตวิญญาณของข้า”

พระผู้ช่วยให้รอด: “ลูกสาวของพ่อ สงครามกำลังทวีความรุนแรงขึ้น โลกกำลังอยู่ในความวุ่นวาย ศัตรูได้ยึดครองของปล้นอันมหาศาลไปแล้ว

ผู้คนรอคอยนานเกินไปที่จะคืนดีกับพระเจ้าของพวกเขา สงครามได้ก่อความเสียหายมากพอแล้ว แต่จะก่อความเสียหายมากยิ่งขึ้นอีก

จงเรียกร้องให้นักการเมืองกลับใจ พวกเขาถูกม่านของซาตานบดบังสายตา

พวกเขาจะต้องตอบคำถามต่อพ่อเกี่ยวกับความรับผิดชอบอันใหญ่หลวง ไม่มีนักการเมืองคนใดที่จะได้รับการยกเว้น

ฉันจะต้องขับไล่พวกเขาหลายคนออกไป”

พระผู้ช่วยให้รอด: “ลูกสาวของข้า ข้าพอใจที่ลูกจดบันทึกทุกสิ่งไว้ ข้าจะให้รางวัลแก่การทำงานนี้ด้วยวิธีพิเศษ”

จัน: “พระเจ้า ข้าพเจ้าอยากถามท่านเกี่ยวกับรอยแผลศักดิ์สิทธิ์ ท่านกล่าวว่าท่านกำลังยืนอยู่ที่ประตู และคุณพ่อออกที่ไม่ได้กล่าวถึงท่านในแง่ดี

มีสิ่งใดอีกที่ข้าพเจ้าต้องรู้หรือตระหนักก่อนที่ท่านจะเคาะประตูหัวใจของข้าพเจ้าหรือไม่ เพราะเราต้องระมัดระวังไม่ให้วิญญาณชั่วเข้ามาแทรกแซง”

พระผู้ช่วยให้รอด: “เขียนสิ่งนี้ลงไว้เถิด ลูกสาวของข้า: รอยแผลศักดิ์สิทธิ์ที่ลูกได้รับนั้นเป็นของข้า และสามารถระบุได้ง่าย”

จัน: “อย่างไรครับ พระเจ้าตรีเอกภาพที่รัก?”

พระผู้ช่วยให้รอด: “เลือดที่จะไหลออกมาจากบาดแผลนั้นคือเลือดของข้า มนุษย์ไม่มีเลือดเพียงพอที่จะไหลออกมาจากตัวเขาได้”

จัน: “แต่นั้นไม่เพียงพอสำหรับนักวิทยาศาสตร์”

พระผู้ช่วยให้รอด: “บาดแผลเหล่านี้จะไม่หาย และจะไม่ติดเชื้อมันจะส่องแสงที่คืนการมองเห็นให้คนตาบอด เลือดนี้

ซึ่งข้าจะหลั่งผ่านเจ้า จะเป็นความรอดของพวกเขา ลูกสาวของข้า หากใครยังไม่เชื่อในเวลานั้น ก็จะไม่เชื่อได้ในภายหลังเช่นกัน

เขียนลงเถิด ลูกสาวของข้า เพราะสำหรับบางคน ข้าถูกตรึงกางเขนโดยเปล่าประโยชน์ และสำหรับบางคน

ข้าจะถูกตรึงกางเขนโดยเปล่าประโยชน์เช่นกัน วิญญาณเหล่านี้ได้เลือกพระบิดาของพวกเขาแล้ว”

จันได้สนทนากับพระผู้ช่วยให้รอดอีกสักพัก แล้ว:

พระผู้ช่วยให้รอด: “เขียนลงไว้เถิด ลูกสาวของข้า เจ้าจะร้องออกมาอย่างดังเมื่อรอยแผลศักดิ์สิทธิ์ถูกประทับลงในโบสถ์

เสียงร้องแห่งความเจ็บปวดนั้นต้องปรากฏอยู่ที่นั่น”

จัน: “พระเจ้าครับ มันเจ็บมากขนาดนั้นหรือครับ?”

พระผู้ช่วยให้รอด: “ใช่ ลูกสาวของข้า มันคือความเจ็บปวดที่ใหญ่ที่สุด” ข้า:

“ตอนนั้นจะมีคนจำนวนมากที่กลัวไหมคะ?”

พระผู้ช่วยให้รอด: “ลูกสาวของข้า ความกลัวนั้นไม่เท่ากับ ความเจ็บปวดที่เจ้าจะรู้สึก ความเจ็บปวดที่เหมือนนรกนี้ เป็นเพียงหยดน้ำในมหาสมุทร
เมื่อเทียบกับนรก”

จัน: “ใช่ครับ พระเจ้า ข้าเข้าใจแล้ว ตามที่ท่านประสงค์ จะเป็นเช่นนั้น” จันสงสัยว่าจะมีสิ่งใดอีกที่จะเกิดขึ้นตอนนี้

และพระผู้ช่วยให้รอดจะตรัสอะไรเพิ่มเติมกับฉันอีกหรือไม่

พระผู้ช่วยให้รอด: “ใช่ มีอีกสิ่งหนึ่ง ฉันจะประทับรอยแผลศักดิ์สิทธิ์ลงบนตัวลูกโดยเร็วที่สุดเท่าที่จะทำได้”

จัน: “พระเจ้าและพระผู้เป็นเจ้าของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าขอถวายตัวแด่พระประสงค์ของพระองค์

ขอให้ข้าพเจ้าได้รักพระองค์และอยู่กับพระองค์ ทั้งในปัจจุบันและตลอดนิรันดร์กาล”

พระผู้ช่วยให้รอด: “ลูกสาวของข้า ข้าได้เลือกเจ้าแล้ว เจ้าคือผู้ที่ข้าทรงรักที่สุด ทั้งในปัจจุบันและตลอดนิรันดร์กาล”

จัน: “พระเจ้าที่รัก ข้าควรขีดฆ่าคำว่า ‘ผู้ที่ข้าทรงรักที่สุด’ ออกหรือไม่?” พระผู้ช่วยให้รอด:

“ข้าไม่สามารถพูดเช่นนั้นกับผู้ที่ติดตามที่ข้าปรารถนาได้หรือไม่?”

จัน: “ขอบคุณครับ พระเจ้าและพระผู้เป็นเจ้าของฉัน”

จัน: “ฉันรู้สึกไม่คู่ควรกับคำว่า ‘ที่รักที่สุด’ เลยค่ะ”

พระผู้ช่วยให้รอด: “ลูกสาวที่รักของข้า ข้าขออวยพรเจ้าในขณะนี้”

- ดันคุกเข่าลง -

พระผู้ช่วยให้รอด: “ข้าพเจ้าอวยพรเจ้าในพระนามของพระบิดา พระบุตร และพระวิญญาณบริสุทธิ์ จงไปอย่างสันติสุข ลูกสาวของข้าพเจ้า”

ดัน: “ขอบคุณพระเจ้าผู้เป็นองค์พระผู้เป็นเจ้า ขอถวายพระเกียรติแด่พระเยซูคริสต์ ทั้งบัดนี้และตลอดไปจนชั่วนิรันดร์ อาเมน”

ตามประเพณีของดัน ดันได้สวดคำขอบคุณและถวายการร่วมศีลมหาสนิททางจิตวิญญาณเพื่อทุกคนและวิญญาณผู้ยากไร้ทั้งหมดในนครซาร์

18.30 น.: สวดสายประคำและมีสชาในเครื่องแต่งกายสีแดง

หลังรับศีลมหาสนิท ดันถามพระผู้ช่วยให้รอดว่าดันควรส่งแฟกซ์ไปยังนายกรัฐมนตรี H. Kohl หรือไม่

พระผู้ช่วยให้รอด: “ถ้าไปเกิด ลูกสาวของข้า ข้าต้องการให้เจ้าทำเช่นนั้น”

ดีกแล้ว ดันไปพบโรสวิกา ลูกชายของเธอช่วยดันส่งแฟกซ์จดหมายไปยังนายกรัฐมนตรี

ประมาณเวลา 23.30 น. ดันสวดสายประคำอีกครั้ง

15 สิงหาคม 1992 — วันเสาร์ —

วันสมโภชการเสด็จขึ้นสวรรค์ของพระแม่มารีย์ เวลา 4.15 น.

ดันเริ่มสวดภาวนา ดันรวมจิตกับพระผู้ช่วยให้รอด

พระผู้ช่วยให้รอด: “จดหมายนั้นถูกต้องแล้ว อย่ากังวลเรื่องจดหมายนั้น” น้ำตาไหลจากตาดันอย่างอิสระ

โดยไม่ต้องพยายามเลย

พระผู้ช่วยให้รอด: “เขียนสิ่งนี้ลงไว้ ลูกสาวของพ่อ: สงครามกำลังทวีความรุนแรงขึ้น ชาวเยอรมันต้องไม่แทรกแซงในสงครามนี้”

ดัน: “ฉันต้องพูดอย่างนั้นไหม?”

พระผู้ช่วยให้รอด: “หากถูกถาม ประชาชนต้องถูกเรียกให้มาอธิษฐาน ผ่านการอธิษฐาน ข้าสามารถก่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลงครั้งใหญ่ได้

ลูกสาวของข้า จงอธิษฐานให้มาก ซาตานนั้นแข็งแกร่ง คริสตชนที่ดีจำนวนมากจะตกเป็นเหยื่อของเขา

เก็บรักษาทุกสิ่งที่ลูกกำลังเขียนไว้ตอนนี้ให้ปลอดภัยไว้ ฉันจะให้การคุ้มครองพิเศษแก่ลูก ลูกสาวของข้า ข้ารักลูก จงไปอย่างสันติ”

ตั้งแต่เวลา 10.30 น. ถึง 12.30 น. ดันอยู่กับมารีออน และเราเขียนข้อความด้วยกัน

ตั้งแต่เวลา 4.30 น. ถึง 7.45 น. ดันอยู่ที่โบสถ์ในเมืองไรต์ ที่นั่น ดันไปรับการสารภาพบาป และอยู่ร่วมพิธีมิสซาเวลา 7.00 น.

16 สิงหาคม 1992 – วันอาทิตย์

ตั้งแต่เวลา 8.30 น. ถึง 10.00 น. ดันได้สวดภาวนา

ดันได้มอบวิญญาณหลายดวงให้พระผู้ช่วยให้รอดผ่านทางพระหฤทัยบริสุทธิ์ของพระแม่มารีย์ รวมถึงวิญญาณผู้ยากไร้ด้วย

ดันร้องไห้จากกันบึงของหัวใจและกล่าวกับพระผู้ช่วยให้รอดว่า:

“พระเยซูที่รัก ข้าพเจ้าพร้อมที่จะทนทุกข์เพื่อชดเชยบาปให้กับวิญญาณทุกดวงแล้ว”

ทันใดนั้น น้ำตาที่ใหญ่และหนักก็ไหลออกมาจากตาดัน ไข่แล้ว นั่นไม่ใช่ น้ำตาของดัน แต่เป็นน้ำตาของพระผู้ช่วยให้รอดที่ดันได้หลังจากออกมา

พระผู้ช่วยให้รอด: “เขียนลงไปเกิด ลูกสาวของข้า เจ้าจะทนทุกข์เพื่อวิญญาณทั้งหมด ข้ารักพวกเขาทุกคน พวกเขาล้วนเป็นลูกของข้า

แต่ไม่ใช่ทุกคนที่ต้องการปฏิบัติตามพระประสงค์ของข้า ความทุกข์ปรารถนาเพื่อการชดเชยของเจ้า

อยู่ใกล้มากแล้ว”

ผู้ช่วยให้รอด: “ลูกสาวของดัน ฉันรักเธออย่างมาก จงเขียนคำนี้ไว้ ความรักที่ฉันให้เธอและความรักที่ฉันจะให้เธอในอนาคต

คือความรักของดันและของขงขวักที่ดันมอบให้เธอ”

ดัน: “พระเจ้า แต่สิ่งนั้นคือคุณธรรมที่ยิ่งใหญ่ที่สุด”

พระผู้ช่วยให้รอด: “ใช่ จงเขียนมันลง มีเพียงไม่กี่คนเท่านั้นที่ได้รับคุณธรรมนี้ ข้าสามารถประทานมันให้แก่ผู้ใดก็ตามที่ข้าเลือก ด้วยความรักนี้

เจ้าจะเอาชนะทุกสิ่งได้”

ดัน: “พระผู้เป็นเจ้าและพระเจ้าของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะขอบคุณพระองค์อย่างใดสำหรับของขงขวักอันยิ่งใหญ่?”

พระผู้ช่วยให้รอด: “ลูกสาวของข้า เจ้าได้ขอบคุณข้าแล้วด้วยการมอบทุกสิ่งให้ข้า เจ้าสามารถส่งต่อความรักนี้จากข้าได้หากเจ้าต้องการ

เจ้าจะไม่ขาดความรัก วิญญาณมากมายสามารถรับความรักจากเจ้าได้ ลูกสาวของข้า,

ลูกคือวิหารของข้า”

ดัน: “โอ้ พระเจ้าของดัน ดันไม่อาจเข้าใจสิ่งใดในนี้เลย”

พระผู้ช่วยให้รอด: “หากเจ้าสามารถเข้าใจได้ มันก็ไม่ใช่จากเรา

เขียนลงเกิด ลูกสาวของข้า ข้าคือความรักที่ไม่อาจเข้าใจได้เช่นกัน ลูกได้บอกกับพระสงฆ์ของลูกว่าหัวใจของลูกสามารถเข้าใจได้

แต่จิตใจไม่อาจเข้าใจสิ่งที่หัวใจเข้าใจได้ ข้าอยู่ภายในหัวใจของลูก ลูกสาวของข้า หากไม่มีข้า ลูกก็ไม่อาจทำอะไรได้เลย

ความรักเท่านั้นที่สามารถทำทุกสิ่งได้ โดยไม่มีมัน คุณก็ไม่สามารถมีชีวิตอยู่ได้ มีเพียงฉันเท่านั้นที่เป็นความรัก ลูกสาวของฉัน

พระสงฆ์ที่คุณกำลังรอคอยนั้นยังมาไม่ถึง อย่ากังวลเรื่องนี้ อย่ากังวลล่วงหน้า”

ฉัน: “พระผู้ช่วยให้รอดของข้า โปรดอย่าให้ข้าถูกแยกจากพระองค์ในความทุกข์รุมอันใหญ่หลวงของข้า” พระผู้ช่วยให้รอด:

“ไม่มีใครสามารถแยกเจ้าจากข้าได้ เพราะเจ้าเป็นของข้าอย่างสมบูรณ์”

ฉันสงสัยว่าฉันอาจแยกตัวออกจากพระองค์ด้วยความตั้งใจของตัวเองได้หรือไม่

พระผู้ช่วยให้รอด: “ลูกไม่สามารถทำอะไรได้ด้วยตัวเอง”

ฉัน: “โอ้ พระเจ้าของฉัน ตอนนี้ฉันรู้สึกมันใจและโล่งใจแล้ว” พระผู้ช่วยให้รอด:

“เป็นเช่นนั้นเอง ลูกสาวของข้า”

ฉัน: “แล้วโปรดให้ฉันทนทุกข์ร่วมกับพระองค์เพื่อชดเชยบาปและช่วยวิญญาณให้รอดพ้น ตามที่พระองค์ประสงค์” พระผู้ช่วยให้รอด:

“ลูกสาวของข้า ข้าพอใจอย่างยิ่งกับสิ่งที่ลูกได้เขียนไว้”

นี่คือความประสงค์ของข้าที่เจ้าจะทำเช่นนี้ เจ้าจะไม่ขาดสิ่งใดเมื่ออยู่กับข้า ทุกสิ่งที่เจ้าพูด ข้าคือสิ่งนั้น ใช่แล้ว ลูกสาวของข้า

ข้าคือพระเจ้าและพระผู้เป็นเจ้าของเจ้า ร่างกายของเจ้าคือร่างกายของข้า ความประสงค์ของเจ้าคือความประสงค์ของข้า

คำอวยพรของเจ้าคือคำอวยพรของข้า”

ฉัน: “พระเจ้า ข้าพเจ้าสามารถให้พรได้หรือไม่?”

พระผู้ช่วยให้รอด: “ลูกสาวของข้า เจ้าจะอวยพรอย่างสิ้นหลาม”

ข้าได้กล่าวว่า การอวยพรนั้นเป็นสิ่งที่ยิ่งใหญ่จริงๆ พระผู้ช่วยให้รอด:

“ข้าเองก็ยิ่งใหญ่เช่นกัน”

ฉัน: “ฉันจะอวยพรท่านอย่างไร?”

พระผู้ช่วยให้รอด: “ข้าจะนำมือเจ้าไป”

ฉัน: “โอ้ พระเจ้าของฉัน ฉันทำเสร็จแล้วค่ะ ฉันต้องเขียนอะไรเพิ่มเติมอีกไหมคะ? พระองค์ต้องการให้ฉันเขียนไหมคะ?” พระผู้ช่วยให้รอด:

“ลูกสาวที่รักของข้า จงรักข้าให้มากขึ้นผ่านเพื่อนบ้านของเจ้า”

ฉัน: “ค่ะ พระเจ้า ข้าพเจ้าจะทำตามนั้น”

พระผู้ช่วยให้รอด: “ลูกสาวของข้า ข้าขออวยพรเจ้าบัดนี้ ในพระนามของพระบิดา พระบุตร และพระวิญญาณบริสุทธิ์”

ฉัน: “อาเมน. ขอบคุณพระเจ้าผู้เป็นองค์พระผู้เป็นเจ้า. ขอถวายพระเกียรติแด่พระเยซูคริสต์และพระแม่มาเรีย ทั้งบัดนี้และตลอดไป อาเมน.”

ฉัน: “พระเจ้าที่รัก การที่ฉันกล่าวถึงพระแม่มาเรียด้วยนั้นถูกต้องหรือไม่ครับ?” พระผู้ช่วยให้รอด:

“ข้าดีใจที่ได้ยินเช่นนั้น”

13.00 น. สวดสายประคำและพิธีกรรมที่ Rot.

19.00 น. พิธีมิสซาในโบสถ์เซนต์โรซ ที่เมืองมิงโกลส์ไฮม์

17 สิงหาคม 1992 – วันจันทร์

10.00 น. ในห้องแพทย์:

พระผู้ช่วยให้รอด: “ลูกสาวของพ่อ พ่อรักลูกมากกว่าสิ่งใดทั้งสิ้น” ฉัน: “พระเจ้า

ข้าพเจ้าไม่อาจเขียนสิ่งนั้นได้”

พระผู้ช่วยให้รอด: “เขียนมันลงเถิด ลูกสาวของข้า ข้าพอใจในสิ่งที่ลูกทำ จงทำต่อไปเช่นนี้ อย่ากลัวว่าลูกจะไม่ได้ได้รับความรักเพียงพอ

ข้าคือพระเจ้าแห่งความรัก จงส่งต่อความรักที่ลูกได้รับจากข้าไปเรื่อยๆ ลูกจะไม่ขาดความรัก จงกอดตัวและอ่อนโยน ข้าอยู่กับลูก”

ฉัน: “พระเจ้า ข้าพเจ้าคิดว่าข้าพเจ้าจะได้อยู่กับพระองค์ก็ต่อเมื่อได้รับสติมาตาแล้วเท่านั้น?” พระผู้ช่วยให้รอด:

“ลูกสาวของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าอยู่กับเจ้าแล้ว ข้าพเจ้าคือทุกสิ่งภายในตัวเจ้า”

ฉัน: “พระเจ้า ข้าพเจ้ารู้สึกถึงความร้อนระอุในหัวใจ”

พระผู้ช่วยให้รอด: “เราคือไฟแห่งความรัก ไม่มีใครสามารถดับไฟนี้ได้ มันจะลุกไหม้ตามที่เรากำหนด”

ฉัน: “พระเจ้า ข้าพเจ้ารู้สึกอยากร้องไห้ในตอนนี้ มีเพียงพระองค์เท่านั้นที่รู้ว่าข้าพเจ้ารักพระองค์มากเพียงใด พระผู้ช่วยให้รอดที่รัก

มีสิ่งใดอีกที่ข้าพเจ้าควรรู้หรือไม่?”

พระผู้ช่วยให้รอด: “จงปล่อยให้สิ่งต่าง ๆ มาหาเจ้าตามวิถีของมัน อย่ากังวลล่วงหน้า”

ฉัน: “พระเจ้า ข้าเชื่อว่าไม่มีสิ่งใดสวยงามไปกว่าการได้อยู่กับพระองค์ในความรัก

โอ้ พระเยซูที่รักของข้าพระองค์ พระองค์เสด็จมาที่โรงพยาบาลมหาวิทยาลัย เข้ามาในห้องแพทย์นี้

และทรงเมตตาเสด็จมาเยี่ยมผู้ช่วยเอกซเรย์ผู้ต่ำต้อยเช่นข้าพระองค์

ฉันไม่เคยคิดว่าจะเกิดเรื่องเช่นนี้มาก่อนเลย พระเจ้า ฉันไม่สามารถขอบคุณท่านด้วยคำพูดได้

ฉันขอบคุณท่านด้วยความรักของฉันที่มีต่อท่านและต่อเพื่อนบ้านของฉัน”

ฉัน: “โอ้ พระเจ้าของข้า พระองค์คือแหล่งกำเนิดแห่งความรัก ข้ารู้สึกถึงมันอย่างแรงกล้าในขณะนี้” พระผู้ช่วยให้รอด: “ลูกสาวของข้า จงเตรียมตัวให้พร้อมสำหรับสิ่งที่ข้าจะขอจากเจ้า”

ฉัน: “พระเจ้าและพระผู้เป็นเจ้าของข้า ฉันพร้อมแล้ว หากฉันเพียงพอสำหรับท่าน” พระผู้ช่วยให้รอด:

“ลูกสาวของข้า เจ้าเพียงพอสำหรับข้าแล้วในสภาพที่เจ้าเป็นอยู่”

ฉัน: “พระเยซูที่รักของข้าพระองค์ แล้วอย่าขำนะ ข้าพระองค์ก็กระหายน้ำเช่นกัน” พระผู้ช่วยให้รอด:

“ข้าพระองค์ยินดีที่ได้ยินคำนั้นจากเจ้า”

พระผู้ช่วยให้รอด: “ลูกสาวที่รักของข้า จงไปอย่างสันติ” ฉัน: “ขอบคุณพระเจ้า

พระผู้เป็นเจ้า”

สวดสายประคำและมีสชาในชุดเครื่องแต่งกายสีแดง

20.00 น. กลุ่มสวดภาวนา

18 สิงหาคม 1992 — วันอังคาร

10.00 น. ในห้องแพทย์:

หลังการสวดภาวนาอย่างลึกซึ้งและจากใจจริง น้ำตาก็ไหลออกมาอีกครั้ง

พระผู้ช่วยให้รอด: “ลูกสาวของพ่อ พ่อรักลูก จงเขียนสิ่งนี้ไว้ เวลามาถึงแล้วที่พ่อจะสำเร็จงานของพ่อ ลูกเป็นของพ่ออย่างสมบูรณ์”

น้ำตาไหลจากตาฉัน แต่มันไม่ใช่น้ำตาของฉัน ฉันถาม: “นี่เป็นน้ำตาของพระองค์หรือไม่?”

พระผู้ช่วยให้รอด: “ใช่แล้ว นั่นคือน้ำตาของข้าเอง นั่นคือความทุกข์ทรมานที่ข้าต้องทนเพื่อเจ้า ลูกสาวของข้า จงให้งานของข้าได้แสดงผลภายในตัวเจ้า”

ฉัน: “พระเจ้าคะ พระองค์เรียกงานของพระองค์ว่าอะไร?”

พระผู้ช่วยให้รอด: “ลูกสาวของข้า นี่คือการตรึงกางเขนของข้าภายในตัวเจ้า” ข้า:

“สิ่งนี้จะกินเวลาอีกกี่ชั่วโมง?”

พระผู้ช่วยให้รอด: “เหมือนอย่างที่เกิดขึ้นบนเขาคาลวาริ”

ฉัน: “พระแม่มาเรียผู้ศักดิ์สิทธิ์จะอยู่ที่นั่นด้วยหรือไม่?”

พระผู้ช่วยให้รอด: “แม่สวรรค์ของเจ้าจะอยู่ร่วมในทุกการตรึงกางเขน พระนางจะให้ความปลอบประโลมแก่เจ้า จงรักพระนางเหมือนที่เจ้ารักเรา”

ฉัน: “ฉันจะเสียเลือดมากไหมระหว่างการตรึงกางเขน?” พระผู้ช่วยให้รอด:

“เกือบทั้งหมดเลย.”

ฉัน: “หลังจากนั้น ฉันจะยังมีชีวิตอยู่ไหม?”

พระผู้ช่วยให้รอด: “ลูกสาวของข้า นั่นคือสิ่งที่เจ้ายังไม่อาจเข้าใจได้”

พระผู้ช่วยให้รอด: “ข้าสามารถทดแทนทุกสิ่งที่ขาดหายได้ ลูกจะไม่ขาดสิ่งใดทั้งสิ้น ข้าคือชีวิตของลูก”

ฉัน: “แล้ววิญญาณทั้งหลายจะได้รับการช่วยให้รอดผ่านเลือดที่ถูกหลั่งนี้”

พระผู้ช่วยให้รอด: “ใช่ ลูกสาวของข้า หลายคนมาก หลายคนมากจะกลับใจผ่านเลือดนี้ จะมีการรักษาโรค”

ฉัน: “แล้วใครบ้างที่จะได้รับการรักษา?” พระผู้ช่วยให้รอด:

“ทุกคน”

ฉัน: “พระเจ้าครับ แม่บอกว่าไม่ใช่ทุกคนที่ป่วย”

พระผู้ช่วยให้รอด: “ใช่แล้ว พวกเขามีโรคอยู่ โรคที่ร้ายแรงที่สุดคือว่าเกือบทุกคนในจำนวนนั้นไม่รักฉันอีกต่อไปแล้ว” ฉัน:

“พระเจ้านี่รัก ฉันรักพระองค์อยู่ค่ะ”

พระผู้ช่วยให้รอด: “เรากราบดีแล้ว ลูกสาวของเรา”

พระผู้ช่วยให้รอด: “เขียนลงไว้เถิด ลูกสาวของข้า รอยแผลศักดิ์สิทธิ์ที่เจ้าจะได้รับ; มันจะเกิดขึ้นในอีกไม่กี่วันข้างหน้า เตรียมตัวให้พร้อมเถิด ลูกสาวของข้า”

ฉัน: “พระเยซูที่รัก ข้าพเจ้าขอพระคุณจากพระองค์เพื่อจะอดทนผ่านทุกสิ่งนี้ไป เพื่อจะคงมั่นคงและซื่อสัตย์ และเมื่อสิ่งนี้เกิดขึ้นแล้ว

ข้าพเจ้าจะได้อีกพระองค์มากยิ่งขึ้น”

พระผู้ช่วยให้รอด: “ลูกสาวของพ่อ จงมั่นใจเถิดว่าหลังจากนี้ลูกจะรักพ่อมากยิ่งขึ้น” ฉัน:

“เรื่องนี้เกิดขึ้นในคริสตจักรด้วยหรือไม่?”

พระผู้ช่วยให้รอด: “ใช่, มันเกิดขึ้นในโบสถ์.”

พระผู้ช่วยให้รอด: “ลูกสาวของข้า จงมอบทุกสิ่งไว้กับข้าเถิด; เจ้าคือเครื่องมือของข้า”

ฉัน: “พระเจ้าและพระผู้เป็นเจ้าของข้าพระองค์ พระบิดาผู้เปี่ยมด้วยความรัก ขอให้เป็นไปตามพระประสงค์ของพระองค์” พระผู้ช่วยให้รอด:

“ลูกสาวของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะประทานพระคุณอันยิ่งใหญ่แก่เจ้า ลูกสาวที่รักของข้าพเจ้า จงไปอย่างสงบ”

ฉันท: “ขอบคุณพระเจ้าผู้เป็นองค์พระผู้เป็นเจ้า”

18.30 น. สวดลูกประคำและมีสชาใน Rot.

19 สิงหาคม 1992 — วันพร

10.00 น. — คลินิกแพทย์:

พระผู้ช่วยให้รอด: “เขียนลงเถิด ลูกสาวของข้า ตามคำต่อคำ รอยแผลศักดิ์สิทธิ์ที่สูงได้รับจากข้าจะไหลเลือดทุกวันศุกร์ ยกเว้นในวันเทศกาลสำคัญ เลือดที่จะไหลนั้นคือเลือดศักดิ์สิทธิ์”

ฉันท: “พระเจ้า แต่ฉันไม่ศักดิ์สิทธิ์”

พระผู้ช่วยให้รอด: “แล้วมันไม่ใช่เธอ แต่เป็นเราเอง รอยแผลศักดิ์สิทธิ์ที่เธอจะได้รับนั้นจะลึกมาก”

ฉันท: “พระเจ้าและพระผู้เป็นเจ้าของฉันท ฉันไม่เข้าใจคำว่า ‘ลึก’; พระองค์หมายความว่าอย่างไร?”

พระผู้ช่วยให้รอด: “นั่นไม่ใช่รอยแผลศักดิ์สิทธิ์ที่ผิวเผิน จงเขียนสิ่งนี้ลงไว้ ลูกสาวของข้า: นั่นคือเหตุผลที่เลือดจะไหลออกมามากมาย เจ้าไม่ต้องกลัวปริมาณเลือดที่มากนัก

จะถูกหลั่งออกมา”

พระผู้ช่วยให้รอด: “ลูกสาวของข้า ข้าได้กำหนดวันไว้แล้วสำหรับเจ้า วันที่เจ้าจะได้รับรอยแผลศักดิ์สิทธิ์

นั่นคือวันที่ทำให้ข้าและมารดาของข้า ซึ่งก็คือมารดาของเจ้าด้วย รู้สึกพอพระทัย”

ฉันท: “พระเจ้า ข้าพเจ้าไม่ต้องการรู้ว่าเมื่อใด หรือข้าพเจ้าต้องรู้หรือไม่? ข้าพเจ้าขอฝากเรื่องนี้ไว้กับพระองค์ ข้าพเจ้าจึงวอนพระองค์ โปรดประทานพระคุณอันยิ่งใหญ่แก่ข้าพเจ้าเมื่อวันนั้นมาถึง เพื่อข้าพเจ้าจะได้มีความกล้าหาญและไม่หวาดกลัว และเพื่อข้าพเจ้าจะไม่สงสัย และเพื่อวิญญาณชั่วร้ายจะไม่มาใกล้ข้าพเจ้า”

พระผู้ช่วยให้รอด: “ลูกสาวของข้าพเจ้า, จะเป็นไปตามนั้น.”

ฉันท: “พระเยซูที่รักที่สุดของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าไม่ทราบว่าควรเขียนอะไรเพิ่มเติมอีกหรือไม่” พระผู้ช่วยให้รอด: “เขียนไปเถิด

ลูกสาวของข้าพเจ้า; ข้าพเจ้าอยากให้เจ้าเก็บทุกอย่างไว้เป็นความลับในขณะนี้” ฉันท: “ข้าพเจ้าอาจทราบเหตุผลได้ไหม?”

พระผู้ช่วยให้รอด: “เพราะพื้นที่ไม่พอ และผู้ยากรู้ก็มาอยู่ที่นี่แล้ว” ฉันท: “ค่ะ พระเจ้า

ข้าพเจ้าจะเชื่อฟังตามพระประสงค์ของพระองค์”

ฉันท: “พระเจ้าคะ มีอะไรอีกที่ฉันควรรู้ตอนนี้ไหมคะ?”

พระผู้ช่วยให้รอด: “ใช่แล้ว ลูกสาวของข้า เจ้าต้องอดทนและรับทุกสิ่งด้วยความรัก”

ฉันท: “พระเจ้าที่รัก ข้าจะไม่ขาดสิ่งนั้น เพราะพระองค์ได้ประทานคุณธรรมแห่งความอดทนให้ข้า และพระองค์จะประทานความรักให้ข้าอีก ข้าเชื่อและหวังว่า ข้าจะทำเช่นนั้นได้”

พระผู้ช่วยให้รอด: “ลูกสาวของข้า ข้าอยู่กับเจ้าเสมอ และจะอยู่กับเจ้าตลอดไป”

ฉันท: “พระเจ้า เมื่อสิ่งนั้น (รอยแผลศักดิ์สิทธิ์) มาถึง ฉันจะรู้สึกอะไรล่วงหน้าได้ไหม?” พระผู้ช่วยให้รอด:

“ลูกจะรู้สึกถึงความรักของข้า ข้าคือความรัก ลูกของข้า”

ฉันท: “ใช่ครับ พระเจ้า ข้าเข้าใจแล้ว ข้าขอบพระคุณ พระเจ้าและพระผู้เป็นเจ้าของข้า” พระผู้ช่วยให้รอด: “ลูกสาวที่รักของข้า ข้าจะพาเจ้าไปกับข้า”

ฉันท: “ใช่ครับ พระเจ้า ท่านสามารถพาฉันไปทุกที่ที่ท่านต้องการได้”

ฉันท: “โอ้ พระเจ้าของฉันท พระเยซูที่รักของฉันท ฉันทรักท่านมากเหลือเกิน ฉันทมีความสุขเสมอเมื่ออยู่กับท่าน”

พระผู้ช่วยให้รอด: “ลูกสาวที่รักของข้า โปรดด้วยความสันติเถิด” ฉันท:

“ขอบพระคุณพระเจ้าผู้เป็นองค์พระผู้เป็นเจ้า”

การสวดสายประคำและพิธีมิสซาที่โบสถ์เซนต์โรส เมืองมิงโกลส์โฮม

20 สิงหาคม 1992 – วันพฤหัสบดี

10.00 น. ในห้องแพทย์:

พระผู้ช่วยให้รอด: “เขียนลงเถิด ลูกสาวของข้า ข้าต้องการการเคลื่อนไหวของเจ้า”

ฉันท: “พระเจ้าที่รัก พระองค์ได้ทรงขอสิ่งนี้จากฉันทตั้งแต่ต้น แต่ฉันยังไม่เข้าใจอย่างถ่องแท้ แต่ฉันก็มอบความประสงค์ของฉันทแด่พระองค์”

พระผู้ช่วยให้รอด: “ข้าจะตัดสินใจว่าเจ้าต้องไปที่ใด”

ฉันท: “พระเจ้า ข้าพเจ้าจะไปทุกที่ที่พระองค์ทรงประสงค์ โปรดให้ข้าพเจ้าตระหนักว่าข้าพเจ้ากำลังทำเช่นนั้น”

พระผู้ช่วยให้รอด: “ลูกสาวของข้า จงเขียนสิ่งนี้ลง ข้าคือพระเจ้าและองค์พระผู้เป็นเจ้าแห่งทุกสิ่งที่เคลื่อนไหว ผู้ที่เป็นของข้าต้องจัดระเบียบชีวิตตามข้า” เขียนลงเถิด ลูกสาวของข้า ข้าต้องการให้เจ้าปรับตัวให้สอดคล้องกับข้าอย่างเคร่งครัด”

ฉันท: “พระเจ้าที่รัก ข้าจะทำตาม; โปรดช่วยข้าด้วย ข้าอ่อนแอมาก และโปรดให้สิ้นของข้าเจียบเมื่อข้าต้องเจียบ”
พระเจ้าผู้ช่วยให้รอด: “ลูกสาวของข้า พุดเมื่อข้าต้องการ อย่างกังวลเรื่องนั้น” ข้า: “แต่พระเจ้า ข้าไม่เข้าใจคำว่า ‘อย่างเคร่งครัด’
โปรดอธิบายให้ข้าฟังด้วย”

พระเจ้าผู้ช่วยให้รอด: “สิ่งที่ข้าได้เริ่มแล้ว ข้าจะนำให้สำเร็จ”

ฉันท: “ตอนนี้ฉันทกลัวว่าจะทำผิดอะไรไป” พระเจ้าผู้ช่วยให้รอด: “ลูกสาวของพ่อ เมื่ออยู่กับพ่อ
ลูกจะไม่ทำผิดหรอก”

ฉันท: “ท่านสามารถอธิบายเพิ่มเติมเกี่ยวกับ ‘การสั่งอย่างเคร่งครัด’ ได้ไหมคะ?” พระเจ้าผู้ช่วยให้รอด: “คำว่า
‘ใช่’ ของลูกหมายถึง ‘ใช่’ และคำว่า ‘ไม่’ ของลูกหมายถึง ‘ไม่’.”

ฉันท: “พระเจ้าที่รัก วันนี้ฉันทรู้สึกขัดใจจนกว่าปกติว่าพระองค์เป็นพ่อที่เคร่งครัดด้วย ฉันทคิดไปเองหรือเปล่า?”

พระเจ้าผู้ช่วยให้รอด: “ลูกสาวของพ่อ ความโหดร้ายในโลกนี้ยิ่งใหญ่มาก พ่อได้ย่นเวลาลงแล้ว ศัตรูอยู่ทุกหนทุกแห่ง
ผู้คนไม่รู้ตัวเองกำลังทำอะไรอยู่ พ่อจะยอมให้สิ่งที่ศัตรูต้องการเป็นส่วนใหญ่ ผู้คนต้องกลับใจ”

ฉันท: “พระเจ้าที่รัก โปรดประทานพระคุณและพระเมตตาแก่ทุกคน ฉันทพร้อมที่จะช่วยกวีญาณร่วมกับพระองค์ พระองค์มีฉันททั้งหมดแล้ว
โปรดกำกับฉันทตามที่พระองค์ประสงค์ เมื่อใดก็ตามที่พระองค์ต้องการ ฉันทรักพระองค์มาก พระเจ้าตรีเอกภาพผู้ดีและเมตตา”

พระเจ้าผู้ช่วยให้รอด: “ลูกสาวของข้า จงอดทนอีกสักหน่อยจนกว่าเวลาที่เหมาะสมมาถึง ข้าอยู่กับเจ้า อย่างกังวลไป จงจับมือข้าไว้ให้แน่น”

ฉันท: “พระเยซู พระมหากษัตริย์แห่งพระมหากษัตริย์ทั้งหลาย ข้าพเจ้าจะทำตามนั้น”

พระเจ้าผู้ช่วยให้รอด: “ลูกสาวของข้าพเจ้า ข้าพเจ้ารักเจ้า จงไปอย่างสันติ” ฉันท:

“ขอบพระคุณพระเจ้าผู้เป็นองค์พระผู้เป็นเจ้า”

12.00 น. ที่โบสถ์ในคลินิก

พระเจ้าผู้ช่วยให้รอด: “เราต้องการให้ลูกเขียนอะไรบางอย่างลง เราต้องการให้ลูกปฏิบัติตามพระประสงค์ของเรา” ฉันท:

“พระเจ้าและพระผู้เป็นเจ้าของลูก พระประสงค์ของพระองค์คืออะไร?”

พระเจ้าผู้ช่วยให้รอด: “คือให้ลูกแบกรับรอยแผลศักดิ์สิทธิ์ที่ลูกได้รับไว้จนถึงที่สุด”

ฉันท: “พระเจ้าของฉันท ฉันทจะทำสิ่งนี้ร่วมกับพระองค์ เพราะฉันทรักพระองค์ เพราะนี่คือพระประสงค์ของพระองค์
และเพราะฉันทต้องการให้วิญญาณทั้งหลายรอดพ้นจากความพินาศ”

พระเจ้าผู้ช่วยให้รอด: “เขียนสิ่งนี้ลงไว้ ลูกสาวของข้า: รอยแผลศักดิ์สิทธิ์จะนำปัญหาและความทุกข์ยากมากมายมาสู่เจ้า

จงมอบปัญหาและความทุกข์ยากทั้งหมดของเจ้าให้ข้า ข้าจะแก้ไขทั้งหมด อย่างที่สิ่งใดด้วยตนเอง เจ้าต้องเชื่อฟังข้า ลูกสาวของข้า ก่อนอื่นเจ้าต้องฟังข้า
ลูกสาวของข้า ข้าต้องการให้เจ้าถ่มถ่นต่อหน้าข้า”

ฉันท: “พระเจ้าและพระผู้เป็นเจ้าของฉันท ข้าพเจ้าขอพระคุณจากพระองค์เพื่อให้ข้าพเจ้าสามารถเชื่อฟังได้ นี่คือคุณธรรมอันยิ่งใหญ่ที่ข้าพเจ้าต้องการอย่างยิ่ง”

พระเจ้าผู้ช่วยให้รอด: “ลูกสาวของข้า จงเขียนสิ่งนี้ไว้; วันนี้เจ้าจะได้รับคุณธรรมแห่งความเชื่อฟัง นี่คือการปรารถนาของข้าที่จะประทานสิ่งนี้ให้แก่เจ้า”

ฉันท: “ขอบคุณครับ พระเจ้าและพระผู้เป็นเจ้าของฉันท ขอบคุณครับ” พระเจ้าผู้ช่วยให้รอด:

“ลูกสาวที่รักของข้า ไปด้วยความสันติ”

18.30 น. สวดสายประคำและมีสซาใน Rot.

21 สิงหาคม 1992 – วันศุกร์

10.00 น. ในห้องแพทย์:

เมื่อวานนี้ ฉันทเกือบจะหยุดเขียนไปเลย ฉันทรู้สึกเสียใจเพราะเขียนและเข้าใจได้น้อยมาก แต่ด้วยความรักต่อพระเยซู ฉันทจึงยังคงเขียนต่อไป

พระเจ้าผู้ช่วยให้รอด: “นี่คือพระประสงค์ของข้าพเจ้าที่เจ้าต้องเขียน ลูกสาวของข้าพเจ้า อีกไม่นานเจ้าจะหยุดเขียน มีผู้อื่นจะเขียนแทนเจ้า

จนกว่าจะถึงเวลานั้น เจ้าต้อง

ยังคงมีเหตุผลต่ออยู่”

เขียนไปเถิด ลูกสาวของข้า ข้าจะให้สามีของเจ้าได้รับความทุกข์ทรมานแห่งไม้กางเขน” ข้า:

“ข้าควรเขียนอย่างนั้นหรือไม่?”

พระเจ้าผู้ช่วยให้รอด: “ใช่ จงเขียนมันลง เขาต้องยอมรับมันและไม่มีทางเลือกอื่น”

ฉันท: “พระเจ้า ข้าพเจ้าไม่ต้องการรู้ว่าการทดลองใดที่เขาคงต้องเผชิญ ข้าพเจ้ารู้เพียงว่าหากพระองค์ทรงมอบสิ่งเหล่านั้นให้เขา

ก็ย่อมเป็นไปได้เพื่อประโยชน์ของเขาเอง โปรดอย่าให้เขาหลงทาง ข้าพเจ้ารู้ว่าเขาเป็นคนเขลา”

พระเจ้าผู้ช่วยให้รอด: “ลูกสาวของข้า ข้ากำลังให้เวลาแก่เขา เพื่อที่เขาจะได้กลับตัว”

ฉันทน์: “ฉันทน์ขอบคุณท่าน พระเจ้าและพระผู้เป็นเจ้าของฉันทน์”

พระผู้ช่วยให้รอด: “สามีของเจ้าจะทำตามน้ำพระทัยของข้า การลงโทษนั้นเป็นสิ่งจำเป็น” ฉันทน์: “พระผู้ช่วยให้รอด ข้าไม่ได้รับการเข้าใจเมื่อวานนี้”

พระผู้ช่วยให้รอด: “ลูกสาวของข้า เจ้าเป็นของข้า มีเพียงไม่กี่คนที่เข้าใจเจ้า เพราะมันไม่ใช่เจ้า แต่เป็นข้า และพวกเขาไม่ต้องการเข้าใจข้า ไม่ใช่ทุกคนที่จะรับความจริงได้ จงเขียนไว้ ลูกสาวของข้า: ข้าคือความจริง อย่าประหลาดใจเมื่อผู้คนปฏิบัติต่อเจ้าเช่นนี้ นั่นคือวิธีที่พวกเขาปฏิบัติกับข้าเมื่อก่อนเช่นกัน จงยังคงถ่อมตัวและอ่อนโยนต่อไป” ข้า: “พระเจ้า ข้าขอความถ่อมตัวและความอ่อนโยนจากพระองค์ ข้ายังขาดสิ่งเหล่านี้อยู่ โปรดประทานความรักให้ข้าอย่างล้นเหลือ เพื่อข้าจะได้ส่งต่อความรักนั้นไป เพราะมีเพียงความรักของพระองค์เท่านั้นที่ข้าจะประสบความสำเร็จในทุกสิ่ง”

พระผู้ช่วยให้รอด: “ลูกสาวที่รักของข้า ข้าพอใจกับวิธีที่ลูกปฏิบัติ อย่าตำหนิตัวเองที่คิดว่าสิ่งนี้ไม่ถูกต้อง ข้ากำกับลูกตามที่ข้าต้องการ คนอื่นจะไม่ชอบสิ่งนี้ ทุกคนต้องปฏิบัติตามข้า นั่นก็เป็นพระประสงค์ของข้าด้วย”

ฉันทน์: “พระเจ้าและพระผู้เป็นเจ้าของฉันทน์ โปรดทำตามพระประสงค์ของพระองค์เถิด”

หลังจากนั้นสักพัก:

พระผู้ช่วยให้รอด: “ใช่แล้ว ลูกสาวของข้า จงเขียนสิ่งนี้ลง ข้าได้ตัดสินใจที่จะทำให้แผนการของข้าสำเร็จลุล่วงแล้ว

เจ้าจะได้รับรอยแผลทั้งห้าจากข้า ‘ใช่’ ของข้าคือ ‘ใช่’ เจ้าจะไม่ขาดทั้งความเจ็บปวดและพระคุณ จงเฝ้าดูและเตรียมพร้อมไว้”

ฉันทน์: “พระเจ้าที่รัก ข้ารักพระองค์มากเหลือเกินในตอนนี ข้าจะทิ้งตัวลงในอ้อมแขนของพระองค์ และข้าต้องการอยู่ในหัวใจของพระองค์ตลอดไป”

พระผู้ช่วยให้รอด: “ลูกสาวของข้า เจ้าเป็นของข้าตลอดไป ไม่มีใครสามารถแยกเราออกจากกันได้อีกต่อไป เราทั้งสองเป็นหนึ่งเดียวกันแล้ว

ข้ากำลังเทความรักของข้าลงบนเจ้า เพื่อเจ้าจะสามารถเอาชนะทุกสิ่งที่รออยู่ข้างหน้า ด้วยความรักนี้ เจ้าจะพิชิตทุกสิ่งได้

ฉันทน์: “พระเจ้า ข้ารู้สึกหัวใจของข้ากำลังลุกเป็นไฟ และมันร้อนขึ้นเรื่อยๆ” ฉันทน์: “ท่านทำได้อย่างไรกัน?”

พระผู้ช่วยให้รอด: “เราคือพระเจ้าแห่งความรัก”

ฉันทน์: “มันช่างวิเศษเหลือเกิน พระองค์ไม่คิดถึงความโกรธอีกต่อไปแล้ว ฉันทน์เชื่อว่าความรักได้ลบเลือนความโกรธนั้นไปแล้ว”

พระผู้ช่วยให้รอด: “เป็นเช่นนั้นจริงๆ ลูกสาวของข้า”

ฉันทน์: “ฉันทน์ขอบคุณท่าน พระเจ้าและพระผู้เป็นเจ้าของฉันทน์ สำหรับพระคุณอันยิ่งใหญ่” พระผู้ช่วยให้รอด:

“ไปอย่างสันติเถิด ลูกสาวที่รักของข้า”

เช่นเคย ฉันทน์ได้สวดคำขอบคุณ

18.30 น.: สวดสวดประจำและมิสซาในเมืองโรต

22 สิงหาคม 1992 — วันเสาร์

7.30 น. – 9.00 น.: การสวดภาวนา – การรวมเป็นหนึ่ง

พระผู้ช่วยให้รอด: “เขียนลงเถิด ลูกสาวของข้า ตามคำต่อคำ” ฉันทน์: “คำ- ความรักอันสูงส่งของข้า”

พระผู้ช่วยให้รอด: “ลูกสาวของข้า ข้าต้องการความอุทิศตนอย่างสมบูรณ์จากเจ้า”

ฉันทน์: “พระเจ้า ข้าได้ถวายทุกสิ่งแก่พระองค์แล้ว มีสิ่งใดอีกที่ข้ายังไม่ได้ถวายแด่พระองค์หรือไม่?”

พระผู้ช่วยให้รอด: “มอบประสาทสัมผัสของลูกให้เรา.”

ฉันทน์: “พระเจ้าและพระผู้เป็นเจ้าของฉันทน์ ข้าพเจ้าถวายสิ่งเหล่านั้นแด่พระองค์ ขอให้ทุกสิ่งเป็นของพระองค์”

พระผู้ช่วยให้รอด: “เราจะเห็นและได้ยินแทนเจ้า”

พระผู้ช่วยให้รอด: “เขียนลงเถิด ลูกสาวของข้า เจ้าจะได้รับประสาทสัมผัสอื่นจากข้า เจ้าจะได้เห็นและได้ยินสิ่งที่ผู้อื่นไม่เห็นหรือไม่ได้ยิน”

ฉันทน์: “พระเจ้าครับ นี่เป็นส่วนหนึ่งของลัทธิลึกลับหรือไม่ครับ?”

พระผู้ช่วยให้รอด: “ใช่ครับ นี่เป็นส่วนหนึ่งของลัทธิลึกลับ”

พระผู้ช่วยให้รอด: “เขียนลงเถิด ลูกสาวของข้า ข้ายังต้องการความยินยอมของเจ้าเกี่ยวกับรอยแผลศักดิ์สิทธิ์”

ฉันทน์: “พระเจ้าและพระผู้เป็นเจ้าของฉันทน์ พระเยซูที่รักและเมตตา ความรักที่เข้าใจไม่ได้และไม่มีที่สิ้นสุดของข้าพเจ้า

ข้าพเจ้าขอมอบความยินยอมให้พระองค์ประทับรอยแผลศักดิ์สิทธิ์บนร่างกายของข้าพเจ้า; ร่างกายของข้าพเจ้าบัดนี้เป็นร่างกายของพระองค์แล้ว และนี่เพื่อความรอดของวิญญาณทุกคน และการกลับใจของผู้มีบาปที่มีเจตนาดี”

ผู้ช่วยให้รอด: “ลูกสาวของข้า นั่นก็เพียงพอแล้วสำหรับข้า” ผู้ช่วยให้รอด:

“ข้าต้องตรวจสอบอีกครั้ง”

พระผู้ช่วยให้รอด: “ลูกคือลูกสาวที่รักที่สุดของข้า” จัน: “พระเจ้า ข้าควรเขียนสิ่งนี้ลงไหม?” พระผู้ช่วยให้รอด: “ใช่ จงเขียนลงเถิด”

จัน: “พระเจ้า ข้าพเจ้าไม่อาจเข้าใจได้ว่าข้าพเจ้าเป็นที่รักที่สุดของพระองค์” พระผู้ช่วยให้รอด: “เจ้าเป็นที่รักที่สุดของข้าพเจ้า ลูกสาวของข้าพเจ้า”

จัน: “พระเจ้า ข้าพเจ้ากลัวว่าข้าพเจ้าจะเป็นผู้บาปมากที่สุด” พระผู้ช่วยให้รอด: “เจ้าคิดเช่นนั้นเพราะเจ้ายังเลืกมาก”

จัน: “โอ พระเจ้า ข้ากระหายความรักของพระองค์อีกครั้ง ข้าไม่อาจอ้อมเอมได้ โปรดให้ข้าจมอยู่ในน้ำพุแห่งความรักของพระองค์ เพื่อที่ข้าจะได้ไม่กระหายอีกเลย”

พระผู้ช่วยให้รอด: “เจ้าจะสมบูรณ์แบบและไม่กระหายอีกเลยในสวรรค์เท่านั้น” จัน: “พระเจ้า ข้าคิดว่าบนโลกนี้ สวรรค์ก็มีอยู่แล้วเมื่อใครสักคนมอบทุกสิ่งให้กับพระองค์” พระผู้ช่วยให้รอด: “ลูกสาวของข้า เจ้ายังมีเสื้อผ้าของเจ้าอยู่”

จัน: “ท่านหมายความว่าอย่างไรเมื่อพูดถึง ‘เสื้อผ้า’?”

พระผู้ช่วยให้รอด: “ร่างกายของลูกนั้นแหละ ลูกยังอยู่ในชั้นเตรียมตัวสู่สวรรค์ เช่นเดียวกับที่มีชั้นเตรียมตัวสู่รกรด้วย”

จัน: “นั่นหมายความว่าฉันยังอาจต้องไปอยู่ในนรกชำระบาปได้หรือไม่?”

พระผู้ช่วยให้รอด: “ลูกสาวของข้า จงปล่อยเรื่องนั้นไว้ให้ข้าเถิด จงชื่นชมยินดีที่ได้อยู่กับข้า”

พระผู้ช่วยให้รอด: “จนถึงตอนนี้ ลูกได้ปฏิบัติตามพระประสงค์ของข้าแล้ว จงอยู่ในข้าและอยู่กับข้าต่อไป ลูกก็จะปฏิบัติตามทุกสิ่งที่จะเกิดขึ้นกับลูกในอนาคตได้เช่นกัน”

จัน: “พระเจ้าผู้เปี่ยมด้วยความรักของข้าพเจ้า ข้ารักท่านมากจนไม่มีความปรารถนาอื่นใดนอกจากจะทำตามพระประสงค์ของท่าน และอยู่ภายในท่านและอยู่กับท่านเสมอ” พระผู้ช่วยให้รอด: “ข้าพเจ้าอวยพรเจ้า ลูกสาวของข้าพเจ้า ในพระนามของพระบิดา พระบุตร และพระวิญญาณบริสุทธิ์ จงไปอย่างสงบสุข ลูกสาวที่รักของข้าพเจ้า”

จัน: “ขอบคุณพระเจ้าผู้เป็นองค์พระผู้เป็นเจ้า ขอถวายพระเกียรติแด่พระเยซูและพระแม่มาเรีย ทั้งในปัจจุบันและตลอดไป อาเมน”

ระหว่างเวลา 16.30 น. ถึง 17.15 น. จันได้สวดภาวนาในโบสถ์ที่เมืองโรก และไปรับการสารภาพบาปกับคุณพ่อออกท์

เวลา 6.15 น. จันเข้าร่วมพิธีมิสซาที่โบสถ์ในเมืองมิงโกลส์โฮม อาเดรียนาอยู่ที่นั่นด้วย เธอได้เห็นสิ่งสวยงามเมื่อฉันคุกเข่าลงบนพื้นและรับศีลมหาสนิทจากคุณพ่อเคเซนโฮเมอร์

ประมาณเวลา 21.00 น. ผมได้สวดสายประคำแห่งความศรัทธา

23 สิงหาคม 1992 – วันอาทิตย์

8.20 น.: เช่นเคย จันได้สวดภาวนา ก่อนที่จะรับศีลมหาสนิท

พระผู้ช่วยให้รอด: “ลูกสาวที่รักของพ่อ จงเขียนสิ่งนี้ลงไว้ หน้าทีของลูกคือนำวิญญาณมากมายมาหาพ่อ จงรักพวกเขาทุกคน วิญญาณทุกดวงล้วนเป็นที่รักของพ่อ ไม่ต่างกันเลย อย่าตัดสินใครทั้งสิ้น”

จันถามเกี่ยวกับเมื่อวานนี้ เมื่อฉันกำลังคุกเข่าอยู่ต่อหน้าพระคุณเจ้าแห่งวัดมิงโกลส์โฮม และถูกโจมตี ก่อนรับศีลมหาสนิท จันรู้สึกสงบ แต่เพียงหลังจากรับศีลและหลังจากการรวมเป็นหนึ่ง จันจึงรู้สึกสงบอีกครั้ง

พระผู้ช่วยให้รอด: “วิญญาณชั่วร้ายอยู่รอบตัวลูกเสมอ และลูกจะถูกพวกมันโจมตีอยู่เสมอ ลูกจะไม่สามารถหลีกเลี่ยงสิ่งนี้ได้ แต่ลูกไม่ต้องกลัว เพราะเราอยู่กับลูก”

จัน: “พระเจ้า หากพระองค์อยู่กับฉัน ทำไมพระองค์จึงยอมให้วิญญาณชั่วร้ายโจมตีฉันขณะที่ฉันกำลังคุกเข่า?”

พระผู้ช่วยให้รอด: “เพื่อให้เจ้าได้เห็นว่าคุณวิญญาณชั่วร้ายต่อสู้อย่างไรเมื่อมีผู้ใดคุกเข่าต่อหน้าเรา”

จัน: “ขอบคุณครับ พระเจ้า ข้าพเจ้าหวังว่าผู้อื่นจะรับคำสอนนี้และยอมเสียสละ โดยคุกเข่าต่อหน้าพระองค์เมื่อรับศีลมหาสนิท”

พระผู้ช่วยให้รอด: “ลูกสาวของข้า ข้าต้องการสิ่งหนึ่งจากเจ้า”

จัน: “ค่ะ พระเจ้า ข้าพเจ้าจะมอบให้พระองค์ แต่ไม่รู้ว่าพระองค์ต้องการอะไร” พระผู้ช่วยให้รอด: “ข้าต้องการคำ ‘ใช่’ ของเจ้าในทุกเรื่อง”

จัน: “พระเจ้า ข้าได้ยินถูกต้องหรือไม่?” พระผู้ช่วยให้รอด: “ใช่ จงเขียนมันลง”

จัน: “พระเจ้าและพระเจ้าของจัน พระเจ้าตรีเอกภาพผู้เปี่ยมด้วยความรัก จันมอบ ‘ใช่’ ของจันให้กับพระองค์ในทุกสิ่ง” จัน: “พระเจ้าที่รัก แต่โปรดให้ฉันสามารถรู้ได้ดีกว่าว่าเมื่อฉันพูด ‘ใช่’ นั่นคือพระองค์เอง สำหรับเรื่องนั้น จันจำเป็นต้องมีพรสวรรค์ในการแยกแยะวิญญาณด้วย”

พระผู้ช่วยให้รอด: “เขียนลงไว้เถิด ลูกสาวของข้า; เจ้าจะได้รับพระคุณในการแยกแยะวิญญาณ; อีกไม่นานแล้ว”

พระผู้ช่วยให้รอด: “ลูกสาวของข้า เจ้าได้มอบทุกสิ่งให้ข้าอย่างแท้จริงแล้ว” ข้าไม่อยากเขียนสิ่งนั้น

พระผู้ช่วยให้รอด: “เขียนลงเถิด งานของข้าสามารถเริ่มได้แล้ว”

ฉัน: “พระเจ้า ข้ายังได้รับความรักจากพระองค์ได้อีกหรือไม่? จิตวิญญาณของข้าโหยหาความรักมากขึ้น ข้าต้องการความรักอย่างมากมาย สิ่งที่มีอยู่ยังไม่พอ ข้ารู้สึกเหมือนคนขอทานที่กำลังขอมบปึง พระองค์คือเตาผิงแห่งความรักที่ลุกโชน ข้าจะจมตัวลงในความรักนี้”

พระผู้ช่วยให้รอด: “เจ้ายังรับมือกับสิ่งนั้นไม่ได้ เมื่อเจ้าได้รับทุกขมรรณแห่งการชดใช้บาป ข้าจะทำเช่นนั้น ลูกสาวของข้า เจ้าไม่ขาดความรัก ข้าอยู่กับเจ้า”

ฉัน: “ใช่ครับ พระเจ้า ผู้คนต้องพอใจกับสิ่งที่ตนมี” ฉัน:

“ฉันควรทำอย่างไรกับจดหมายจากนายกรัชมณฑลโคห์ล?”

พระผู้ช่วยให้รอด: “ลูกสาวของข้า รออีกสักพัก ข้าจะยังคงให้แรงบันดาลใจแก่เจ้าว่าควรทำอย่างไรต่อไป จงอธิษฐานเพื่อนักการเมืองต่อไป”

พระผู้ช่วยให้รอด: “ลูกสาวของข้า ข้ารักเจ้า จงไปอย่างสงบ” ข้า:

“ขอบคุณพระผู้เป็นเจ้าและพระเจ้าของข้า สำหรับทุกสิ่งทุกอย่าง”

10.00 น. พิธีมิสซาในชุดเครื่องแต่งกายสีแดง

1.00 pm: สวดลูกประคำและพิธีกรรมทางศาสนา.

ในช่วงบ่าย ฉันมีอาการปวดหัวอย่างรุนแรง แต่ฉันรู้สึกถึงความรักอันยิ่งใหญ่จากพระผู้ช่วยให้รอด”

24 สิงหาคม 1992 – วันจันทร์

9.45 น.:

ฉัน: พระเจ้าที่รัก เมื่อวานนี้และเช้านี้ระหว่างเวลา 3.00 ถึง 6.00 น. ฉันมีอาการปวดหัวอย่างรุนแรงและเต้นตุบๆ

พระผู้ช่วยให้รอด: “ลูกสาวของพ่อ ความทุกข์ทรมานเหล่านี้คือความทุกข์ทรมานเพื่อการชดเชยจากฝ่ายพ่อ”

ฉัน: “พระผู้ช่วยให้รอดที่รัก เมื่อคืนฉันนอนได้เพียง 2½ ชั่วโมง ตอนนี้อันตรายที่ต้องไปทำงาน และเย็นนี้มีกลุ่มสวดมนต์ด้วย

แต่ตอนนี้ฉันรู้สึกสดชื่นเหมือนได้นอนทั้งคืน นี่เป็นพระคุณของพระองค์ใช่ไหมคะ?”

พระผู้ช่วยให้รอด: “ใช่แล้ว ลูกสาวของพ่อ มิฉะนั้นลูกจะไม่สามารถเดินทางไปได้”

ฉัน: “ฉันอยากถามท่านว่าฉันควรไปพบพ่อเกบฮาร์ด เฮย์เดอร์ ในวันหยุดสุดสัปดาห์นี้หรือไม่; นี่เป็นพระประสงค์ของท่านหรือไม่?”

พระผู้ช่วยให้รอด: “ลูกสาวของพ่อ ไปพบคุณพ่อเกบฮาร์ดเถิด ไปพบท่านเถิด”

ฉัน: “ฉันสามารถบอกท่านเกี่ยวกับรอยแผลศักดิ์สิทธิ์ที่ฉันจะได้รับจากท่านได้ไหมคะ?” พระผู้ช่วยให้รอด: “ลูกควรบอกท่าน หรืออ่านให้ท่านฟัง สิ่งที่คุณได้เขียนไว้”

ฉัน: “พระเจ้าครับ เมื่อไหร่ผมควรไปพักผ่อน?” พระผู้ช่วยให้รอด:

“คุณควรจงไว้สำหรับเดือนกันยายน”

ฉัน: “เมื่อวานนี้ฉันกังวลว่าสิ่งที่ฉันบอกกับคลอเดียจากลัทธิเซมเบิร์ก (เกี่ยวกับรอยแผลศักดิ์สิทธิ์) นั้นถูกต้องหรือไม่”

พระผู้ช่วยให้รอด: “ไม่ใช่คุณ แต่เป็นฉันที่พูดคำเหล่านั้น อย่ากังวลเรื่องนั้นอีกเลย คุณเป็นเพียงเครื่องมือของฉันเท่านั้น”

ผม: “พระผู้ช่วยให้รอดที่รัก เมื่อวานนี้คือจุดเริ่มต้นของความทุกข์ทรมานเพื่อการชดใช้บาปหรือไม่?”

พระผู้ช่วยให้รอด: “ใช่ นั่นคือจุดเริ่มต้น”

ฉัน: “พระผู้ช่วยให้รอดที่รัก มีอะไรอีกที่ฉันต้องรู้ไหมคะ?”

พระผู้ช่วยให้รอด: “เขียนลงไว้เถิด ลูกสาวของข้า สัญลักษณ์บาดแผลที่เจ้าจะได้รับจากข้า มันจะเกิดขึ้นในไม่ช้า”

ฉัน: “พระเจ้า ท่านได้บอกฉันแล้ว” พระผู้ช่วยให้รอด:

“ฉันต้องการให้เธอพร้อม”

ฉัน:

“ท่านหมายความว่าอย่างไรเมื่อพูดว่า ‘พร้อม’?”

พระผู้ช่วยให้รอด: “เพื่อว่าคุณจะได้กระทำในเวลาที่คุณเห็นสมควร” ฉัน: “พระเจ้าที่รัก

พระองค์หมายความว่าอย่างไรเมื่อตรัสว่า ‘ในอนาคตอันใกล้’?”

พระผู้ช่วยให้รอด: “มันอาจเกิดขึ้นได้ในทุกขณะ ทุกชั่วโมง หรือทุกวันที่ได้” ฉัน: “ท่านบอกให้ฉัน ‘เตรียมตัว’ –

ท่านยังต้องการให้ฉันเตรียมตัวอย่างไรอีก?”

พระผู้ช่วยให้รอด: “คุณต้องใจกว้าง”

ฉันทน์: “พระเจ้าและพระผู้เป็นเจ้าของข้า ข้าพเจ้าขอพระคุณจากท่านเพื่อให้ข้าพเจ้ามีจิตใจกว้างขวางและพร้อมเสมอตามที่ท่านประสงค์”

พระผู้ช่วยให้รอด: “ลูกสาวของข้า ข้ากำลังประทานพระคุณนี้ให้เจ้าแม่ในขณะนี้ แต่มีเพียงไม่กี่คนเท่านั้นที่มีจิตใจกว้างขวาง”

ฉันทน์: “พระเจ้าและพระผู้เป็นเจ้าของข้า ข้าพเจ้าขอขอบพระคุณพระองค์สำหรับพระคุณอันยิ่งใหญ่นี้”

ฉันทน์: “พระเยซูที่รักของข้า หัวใจของข้ากำลังลุกโชนเหมือนไฟ โอ้ ความรักที่ลุกโชนของข้า ข้ารักพระองค์เหนือสิ่งอื่นใด

ข้าเชื่อว่าความรักจะเอาชนะความทุกข์ทรมานทั้งปวง”

พระผู้ช่วยให้รอด: “ใช่แล้ว ลูกสาวของข้า มันจะเป็นเช่นนั้น”

พระผู้ช่วยให้รอด: “ลูกสาวที่รักของข้า ข้าคาดหวังความอดทนและความรักต่อทุกสิ่งจากเจ้า เจ้าจะไม่ขาดสิ่งเหล่านี้

เจ้าเพียงต้องยังคงมอบสิ่งเหล่านี้ต่อไปเท่านั้น”

ฉันทน์: “ใช่ครับ พระเจ้า ข้าพเจ้าจะทำเช่นนั้น”

พระผู้ช่วยให้รอด: “เขียนลงเถิด ลูกสาวของข้า เมื่อวานนี้ ข้าได้รู้สึกยินดีที่ได้ทนทุกข์ร่วมกับเจ้า” ข้า: “และข้า พระเจ้า

ข้ารักพระองค์มากเหลือเกินในช่วงเวลาที่ทนทุกข์นั้น; สิ่งนั้นเกินกว่าความเข้าใจของข้า”

พระผู้ช่วยให้รอด: “ใช่แล้ว ลูกสาวของข้า นั่นคือความจริง ลูกสาวที่รักของข้า ข้าขอบพระคุณเจ้า จงไปอย่างสงบ”

ฉันทน์: “ขอบพระคุณพระเจ้าผู้เป็นองค์พระผู้เป็นเจ้า”

ฉันทน์ได้ทำการเอ็กซ์เรย์ให้ผู้ป่วยจากโครเอเชีย เราทั้งสองได้รับพรเมื่อฉันทน์เล่าให้เขาฟังเกี่ยวกับพระเจ้า ผู้ป่วยนั้นร้องไห้และจากไปด้วยความสุข

ผู้ป่วยอีกคนมาจากฮัมบูร์ก เกิดในปี 1909

เขาบอกฉันทน์ว่าพระเจ้าไม่มีอยู่จริง และเขาต่อต้านอย่างรุนแรง ฉันทน์ได้พรมน้ำมันตักและอวยพรเขาโดยไม่ให้เขารู้ตัว จากนั้นเขาก็ยังคงดื้อทอต่อไป

โดยเฉพาะอย่างยิ่งต่อพระสันตะปาปา

ผมบอกเขาว่าหากเขาต้องยืนต่อหน้าการพิพากษาของพระเจ้าในตอนนี้ เขาจะทนบก แล้วผมก็บอกเขาว่าเขาควรสวดภาวนา

เขาตอบว่าเขาจะกีดจุมูกตัวเองให้หลุดออกดีกว่าจะสวดมนต์

ผมจึงบอกให้เขาไปกีดจุมูกตัวเองให้หลุดออกแล้วจากไป

ไม่นานก่อนนั้น ผมได้อธิษฐานเพื่อเขาแล้ว; หลังจากนั้น ผมนึกถึงคำในพระคัมภีร์ว่า ‘อย่าโยนไข่มุกของคุณให้หมู’

มีผู้ป่วยอีกคนมาจากรัสเซีย จากภูมิภาคคอออสกา เขาทำงานในโซบีเรียมาหลายปี เขาเป็นคนถ่อมตัวและรู้สึกยินดีมากกับบัตรคำอธิษฐานที่ผมให้เขา

18.30 น. – สวดสายประคำและมิสซา

20.00 น. – กลุ่มสวดภาวนา

25 สิงหาคม 1992 – วันอังคาร

26 สิงหาคม 1992 – วันพุธ

10.00 น. ห้องแพทย์:

ผม: “ข้าขอวิงวอนท่าน พระเจ้าและพระผู้เป็นเจ้าของข้า ท่านสามารถบอกข้าได้ไหมว่า ‘เวลาที่สั้นที่สุด’ มีคำอื่นที่หมายถึงได้บ้าง?”

คำนั้นไม่มีในภาษาเยอรมันครับ”

พระผู้ช่วยให้รอด: “ลูกสาวของข้า แต่ลูกได้เข้าใจแล้ว” ฉันทน์: “ใช่ค่ะ แต่คนอื่นๆ ไม่เข้าใจ”

พระผู้ช่วยให้รอด: “ลูกสาวของข้า หากข้าจะอธิบายให้ลูกฟังในแบบที่คนอื่นๆ จะเข้าใจได้ ลูกก็จะไม่เข้าใจมัน ข้ากำลังพูดกับลูก

ไม่ใช่กับคนอื่น”

ฉันทน์: “ใช่ครับ พระเจ้า ข้าพเจ้าจะยอมรับตามที่ท่านตรัสไว้”

พระผู้ช่วยให้รอด: “ลูกสาวที่รักของข้า เวลาที่ลูกมีเหลือก่อนที่จะได้รับสติมาตาไม่มากแล้ว ลูกสาวของข้า จงฟังข้าให้ดี

ข้าคือพระเจ้าและพระผู้เป็นเจ้าของลูก คนอื่น ๆ จะพยายามชักจูงลูกให้ละทิ้งทุกสิ่ง อย่าฟังพวกเขาเลย ด้วยฉันทน์ คุณจะรู้จักพวกเขากันหมด

ความรักที่แท้จริงอยู่ในตัวฉันทน์ ลูกที่รักของฉันทน์ จดสิ่งนี้ไว้: คุณจะมีผู้ติดตามคุณมากกว่าที่ใครเคยมีมาก่อน”

ฉันทน์: “พระเจ้า ข้าต้องทนรับทุกสิ่งนี้หรือ?”

พระผู้ช่วยให้รอด: “ลูกเอ๋ย ลูกทำอย่างนั้นไม่ได้; ข้าจะทนทุกข์ร่วมกับลูก” ฉันทน์: “พระเจ้าของลูก โปรดนำ ‘ฉันทน์’

นี้ออกไปจากตัวลูกด้วย”

พระผู้ช่วยให้รอด: “ลูกสาวของข้า ‘ฉัน’ ของเจ้าคือข้าเอง”

ฉัน: “นั่นยังคงเป็นนิสัยของฉันที่ฉันต้องเลิกให้ได้”

ฉัน: “พระเจ้า ข้าได้รอมาสักพักแล้ว แต่ยังไม่อะไรเกิดขึ้น พระองค์ก็ยังไม่ตรัสอะไรเลย – ข้าต้องกลับไปทำงานแล้วหรือ?”

พระผู้ช่วยให้รอด: “ลูกสาวของข้า ข้าได้เสริมสร้างจิตวิญญาณของเจ้าให้เจ้ามีความกล้าหาญสำหรับทุกสิ่ง” ข้า:

“นั่นหมายความว่าข้าตอนนี้มีความกล้าหาญแล้ว”

พระผู้ช่วยให้รอด: “ใช่แล้ว ลูกสาวของข้า ลูกสาวของข้า ข้ารักผู้กล้าหาญเหนือสิ่งอื่นใด ข้ารักเจ้า จงไปอย่างสงบ”

ฉัน: “ขอบคุณครับ พระเจ้าและพระผู้เป็นเจ้าของฉัน”

19.00 น. — พิธีมิสซาในโบสถ์เซนต์โรส

27 สิงหาคม 1992 — วันพฤหัสบดี

10.00 น. ห้องแพทย์ที่สมาคม:

พระผู้ช่วยให้รอด: “ลูกสาวของข้าพเจ้า เธอได้ยินข้าพเจ้าไหม?”

ฉัน: “ได้ครับ พระเจ้า ข้าพเจ้าได้ยินแล้ว”

แล้วฉันก็ไม่ได้ยินอะไรอีกสักพัก เพราะดร. เฮอรัลด์เข้ามา ต่อมา:

ฉัน: “พระผู้ช่วยให้รอดที่รัก มีสิ่งใดกำลังมากางฉันหรือไม่?”

พระผู้ช่วยให้รอด: “ใช่ การเขียนตี; จงรับมันทั้งหมด” ฉัน: “ค่ะ พระเจ้า

ข้าพเจ้าจะทำตาม”

ฉัน: “ฉันจะรู้ได้อย่างไรว่านี่มาจากท่าน?”

พระผู้ช่วยให้รอด: “ลูกจะไม่ขาดความรัก จงถวายมันเพื่อผู้บาปหนัก” ฉัน: “ค่ะ พระเจ้า ข้าจะถวายมันเพื่อผู้บาปหนัก”

พระผู้ช่วยให้รอด: “เตรียมตัวไว้เถิด ลูกสาวของข้า” ฉัน:

“มันจะเกิดขึ้นในเวลากลางวันหรือกลางคืน?”

พระผู้ช่วยให้รอด: “ในเวลากลางคืน ลูกสาวของข้า”

ฉัน: “การเขียนตีนั้นจะเป็นการเขียนตีที่ไม่มีเลือด หรือการเขียนตีที่มีเลือด?” พระผู้ช่วยให้รอด:

“จะเป็นการเขียนตีที่มีเลือด.”

พระผู้ช่วยให้รอด: “จงทนรับความเจ็บปวดนี้”

ฉัน: “ค่ะ ข้าจะทำเช่นนั้น พระเจ้าที่รัก เพราะข้าทรงรักพระองค์มาก พระเจ้าและพระผู้เป็นเจ้าของข้า

ข้ามอบวันถัดไปหลังการเขียนตีไว้ในพระหัตถ์ของพระองค์ ข้าไม่กังวลว่าสิ่งที่จะเกิดขึ้นต่อไป

และสิ่งที่จะเป็นไป”

พระผู้ช่วยให้รอด: “ลูกสาวของข้า ข้าได้รับการความกังวลนั้นไว้แทนเจ้าแล้ว”

ฉัน: “ใช่ครับ พระเจ้า ขอให้เป็นไปตามพระประสงค์ของพระองค์ ฉันรักพระองค์ พระเจ้าและองค์พระผู้เป็นเจ้าของฉัน

มากกว่าที่ฉันเคยคิดว่าจะรักพระองค์ได้”

พระผู้ช่วยให้รอด: “ลูกสาวของข้า ข้ากำลังถูกเขียนตีภายในตัวเจ้า เราจะรู้สึกถึงความเจ็บปวดนี้ร่วมกัน

ข้าจะยอมให้เจ้าทนได้เท่าที่เจ้าจะรับไหว ลูกสาวของข้า การของข้าหวานชื่น”

ฉัน: “ฉันควรเขียนอะไรอีกไหม?”

พระผู้ช่วยให้รอด: “พอแล้ว ลูกสาวที่รักของข้า จงไปอย่างสงบ” ฉัน: “ขอบคุณ

พระเจ้าและพระผู้ช่วยให้รอดของข้า”

18.30 น. สวดสายประคำและมีสซาในชุดเครื่องแต่งกายสีแดง

28 สิงหาคม 1992 – วันศุกร์

10.00 น.:

พระผู้ช่วยให้รอด: “ลูกสาวที่รักของข้า จงเขียนสิ่งนี้ลง”

ฉัน: “พระเจ้าและพระผู้เป็นเจ้าของฉัน ข้าพเจ้ากล่าวเช่นนี้ในขณะนี้ เพราะข้าพเจ้าไม่ทราบว่าการอะไรจะมาจากข้าพเจ้า

หรือว่าข้าพเจ้าต้องทำอะไร ข้าพเจ้าขอตอบ ‘ใช่’ ต่อสิ่งนั้น พระเจ้าของข้าพเจ้า ขอให้เป็นไปตามพระประสงค์ของพระองค์

ทุกสิ่งเพื่อพระเกียรติยศอันยิ่งใหญ่ของพระองค์ และเพื่อความรอดของวิญญาณทั้งหลาย”

พระผู้ช่วยให้รอด: “ลูกสาวของข้า ข้ารู้เจตนาของเจ้า สิ่งนั้นทำให้ข้าพอใจอย่างยิ่ง เป็นพระประสงค์ของข้าที่จะอุ้มเจ้าไว้ในตัวข้า

เจ้าได้ผ่านการทดสอบมาจนถึงตอนนี้แล้ว ส่วนการทดสอบอื่นๆ ยังจะตามมาอีก”

ฉัน: “พระเจ้า ข้าต้องกลัวว่าข้าจะผ่านมันไม่ได้หรือไม่?”

ฉันท: “โอ้ พระเจ้าและพระผู้เป็นเจ้าของฉันท ตอนนี้ฉันทมีความปรารถนาเพียงอย่างเดียว คือให้ฉันทไม่เคยถูกแยกจากพระองค์ แม้แต่ในท่ามกลางความทุกข์รุมฉันทในใหญ่หลวง”

พระผู้ช่วยให้รอด: “ลูกสาวที่รักของข้า จงเขียนสิ่งนี้ไว้ ความทุกข์รุมฉันทยิ่งใหญ่มากคือความทุกข์รุมของข้า เจ้าจะได้รับทุกข์รุมแห่งการชดใช้บาป และพลศักดิ์สิทธิ์ทั้งห้าพร้อมกัน จงปล่อยให้มันส่งผล” ข้า: “ใช่แล้ว พระเจ้าและพระผู้เป็นเจ้าของข้า ข้าจะปล่อยให้มันส่งผล”

พระผู้ช่วยให้รอด: “ข้าจะอยู่ภายในเจ้า อยู่ร่วมกับเจ้า และอยู่ข้างเจ้า วิญญาณชั่วจะไม่เข้าใกล้เจ้า”

ฉันท: “เหตุการณ์นี้ใกล้จะเกิดขึ้นแล้วหรือยัง?”

พระผู้ช่วยให้รอด: “ใกล้มากจนอาจเกิดขึ้นได้ทุกขณะ”

ฉันท: “พระเจ้า ท่านได้ตรัสว่าฉันทจะเกิดขึ้นในโบสถ์ที่เมืองโรก”

พระผู้ช่วยให้รอด: “ด้วยการย่นเวลา ข้าสามารถกำหนดได้ว่าข้าจะกระทำอย่างไร” ข้า: “ใช่ครับ พระเจ้า ข้าเข้าใจแล้ว

พระเจ้า ท่านถูกต้องเสมอ” พระผู้ช่วยให้รอด: “เขียนลงไปเถิด ลูกสาวของข้า ไม่มีสิ่งใดผิดในตัวข้า”

พระผู้ช่วยให้รอด: “เขียนลงเถิด ลูกสาวของข้า: ทุกสิ่งที่เจ้าต้องทนทุกข์ร่วมกับข้า จะเป็นรางวัลอันยิ่งใหญ่ของเจ้าในสวรรค์”

ฉันท: “พระเจ้านั้น ข้าพเจ้าอยากถามท่านอีกครั้งว่า ข้าพเจ้าควรสวมสติมาตาอย่างเปิดเผยหรือไม่ และว่าข้าพเจ้าเข้าใจถูกต้องเมื่อครั้งก่อนหรือไม่ (ข้าพเจ้าหมายถึงโดยไม่สวมถุงมือหรือผ้าคลุม)”

พระผู้ช่วยให้รอด: “ใช่แล้ว ลูกสาวของข้า เมื่อเจ้าได้รับมัน จงสวมมันอย่างเปิดเผย นี่คือนิยามของข้าที่เจ้าต้องสวมมันในลักษณะนี้”

ฉันท: “ค่ะ พระเจ้า ข้าเข้าใจแล้ว ข้าจะทำตามนั้นค่ะ” ฉันท: “แล้วถ้ามันหลุดออกในวันศุกร์ล่ะคะ?”

พระผู้ช่วยให้รอด: “ถ้าเป็นเช่นนั้น ก็ทำตามที่ข้าสั่งเถิด อย่ากังวลกับสิ่งที่คนอื่นพูด; ทำตามที่ข้าบอกเสมอ”

ฉันท: “พระเจ้านั้น ข้าต้องเขียนอะไรเพิ่มเติมอีกไหม หรือฉันทสามารถไปด้านหลังเพื่อถ่ายเอ็กซ์เรย์ได้?”

พระผู้ช่วยให้รอด: “ไปเถิด ทำหน้าที่ของเจ้า ลูกสาวที่รักของข้า ข้าอยู่กับเจ้า ข้าคือความสันติของเจ้า” ฉันท: “พระเยซูที่รัก โปรดทำงานกับเถอะ”

ฉันท: “ฉันทขอบคุณท่านจากใจจริงสำหรับทุกสิ่งทุกอย่าง”

18.30 น. สวดสายประคำและมิสซาในชุดเครื่องแต่งกายสีแดง

หลังรับศีลมหาสนิท ฉันทถามพระผู้ช่วยให้รอดเกี่ยวกับคุณพ่อเกบฮาร์ด เฮย์เดอร์ ว่าฉันทควรไปพบท่านหรือไม่

พระผู้ช่วยให้รอด: “ไปหาท่านเถิด ลูกสาวของข้า ไปเถิด” ฉันท:

“ท่านจะรับฉันทไหมคะ?” พระผู้ช่วยให้รอด: “ท่านจะรับเธอ”

29 สิงหาคม 1992 — วันเสาร์

7.15 น. ที่บ้านในเมืองโรก:

ฉันทตั้งใจจะขับรถไปเรเกนส์เบิร์กเพื่อพบคุณพ่อเกบฮาร์ด แต่รู้สึกว่าจะต้องเขียนจดหมายก่อน ข้างนอกมีพายุ มีเสียงฟ้าร้องและเสียงฟ้าร้องดังสนั่น ซึ่งเกิดขึ้นตั้งแต่เช้ามืด

พระผู้ช่วยให้รอด: “ใช่แล้ว ลูกสาวของข้า จงเขียนมันลงเถิด จะมีความยากลำบากมากมายที่รออยู่ข้างหน้าเจ้า

หนึ่งในความยากลำบากนั้นคือเจ้ายังไม่มีพระสงฆ์ที่ยืนเคียงข้างเจ้า คุณพ่อเกบฮาร์ดคือเพียงผู้เดียว ข้าดีใจที่เจ้าจะไปหาท่าน จงฟังท่านอย่างตั้งใจ

ข้าจะพูดกับเจ้าผ่านทางท่าน คุณพ่อเกบฮาร์ดคือพระสงฆ์ที่เหมาะสมกับเจ้า”

ฉันท: “พระเจ้านั้น ข้าพเจ้าสามารถอ่านสิ่งที่พระองค์ตรัสออกมาได้ไหมคะ?” พระผู้ช่วยให้รอด: “ได้สิ

ลูกอ่านได้”

ผม: “ยังมีความยากลำบากอื่นใดอีกบ้างครับ?”

พระผู้ช่วยให้รอด: “ผู้คนไม่เชื่อ พวกเขาไม่มีความเชื่อที่ผิด คุณมีศรัทธามากมายอยู่รอบตัวคุณ”

พระผู้ช่วยให้รอด: “เราจะไม่ทิ้งคุณไป คุณจะเอาชนะพวกเขาทั้งหมดได้เมื่ออยู่กับเรา ลูกสาวของเรา จงเขียนทุกคำไว้”

ฉันท: “ค่ะ พระเจ้า ข้าพเจ้าจะทำตามนั้น”

เสียง: “รอยพลศักดิ์สิทธิ์ที่เจ้าจะได้รับ – มันอาจเกิดขึ้นได้ทุกเมื่อ แต่ข้าจะเป็นผู้กำหนดเวลา”

ฉันท: “ตอนนี ‘ฉันท’ คือใคร?”

เสียง: “เขียนลงเกิด ลูกสาวของข้า; ผู้ที่พูดกับเจ้าตอนนี้คือพระบิดา”

ฉันท: “พระเจ้าของฉันทและพระผู้เป็นเจ้าของฉันท ฉันทไม่อาจเข้าใจเรื่องนี้ได้ แต่ฉันทเชื่อในสิ่งที่ท่านตรัส” พระบิดา: “เจ้าได้รับการเลือกโดยเรา โดยพระบุตรของเรา และโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์ และเจ้าเป็นส่วนหนึ่งของพระเจ้าตรีเอกภาพ พระมารดาแห่งสวรรค์ของเจ้าจะยืนเคียงข้างเจ้าและอยู่กับเจ้าตราบนานเท่าที่เจ้าทนทุกข์เพื่อการชดใช้บาปพร้อมกับพระบุตรของเรา เรา ลูกของเรา และพระวิญญาณบริสุทธิ์อยู่กับเจ้า ลูกสาวของเรา เจ้าจะเอาชนะความยากลำบากทั้งหมดที่อยู่ข้างหน้าเจ้าได้ทีละอย่าง ร่วมกับเรา ทางกางเขนของเจ้าก็คือทางกางเขนของข้าด้วย เจ้าจะต้องเดินบนทางนั้นจนถึงที่สุด”

ฉันท: “ขอบคุณครับ พระเจ้าและพระผู้เป็นเจ้าของฉันท ฉันทจะเดินทางกางเขนกับท่านจนถึงที่สุด” ฉันท: “ฉันทขอความอดทน ความมุ่งมั่น และความอดกลั้น รวมถึงความรักอันมากมาย”

พระบิดา: “ลูกสาวของข้า เจ้าจะไม่ขาดสิ่งใดในสิ่งเหล่านี้เลย”

ฉันท: “พระเจ้านั้น ข้าคิดว่าพระเยซูได้เลือกเวลาสำหรับรอยแผลศักดิ์สิทธิ์แล้ว” พระบิดา: “สิ่งที่เราเป็น นั่นก็คือพระเยซูและพระวิญญาณบริสุทธิ์ด้วย เราเป็นหนึ่งเดียว เราแยกจากกันไม่ได้”

ฉันท: ฉันทคิดในใจว่าฉันทจะได้รับความรักเพียงเล็กน้อยในช่วงเวลาที่ฉันทต้องทนทุกข์

พระบิดา: “เราคือความรัก; ความทุกข์ทรมานคือการชดใช้บาป ลูกสาวของเราจะทนทุกข์เพื่อผู้บาป”

ฉันท: “ฉันทเข้าใจแล้ว พระเจ้าและพระผู้เป็นเจ้าของฉันท โอ้ ความรักอันยิ่งใหญ่ของข้า ขออย่าให้ข้าต้องแยกจากพระองค์เลย”

พระบิดา: “ลูกสาวของข้า เจ้าจะไม่ขาดสิ่งใดเลยเมื่ออยู่กับพระตรีเอกภาพ ข้าอวยพรเจ้าบัดนี้ ลูกสาวของข้า:

ขอให้พระบิดา พระบุตร และพระวิญญาณบริสุทธิ์อวยพรเจ้า จงไปอย่างสันติสุข ลูกสาวที่ข้าได้เลือกไว้”

ฉันท: “ขอบคุณพระเจ้าผู้เป็นองค์พระผู้เป็นเจ้า

ขอให้พระเจ้าผู้เป็นองค์พระผู้เป็นเจ้าผู้ทรงฤทธานุภาพและทรงเมตตาในตรีเอกภาพทรงได้รับพระพรและคำสรรเสริญ”

-เรเนสบูร์ก-

หลังจากเขียนจดหมายเสร็จ เราขับรถไปเรเนสบูร์ก ระหว่างทาง สามียของฉันทถูกวิญญาณชั่วร้ายรบกวน ฉันทต้องอธิษฐานอย่างหนัก ข้างนอกมีพายุกำลังโหมกระหน่ำ เมื่อถึงเรเนสบูร์ก สามียของฉันทก็หายดีแล้ว และพายุก็สงบลงแล้ว

ฉันทได้พบกับพ่อเกบฮาร์ด และเราพูดคุยกันเป็นเวลาครึ่งชั่วโมงก่อนอื่น

จากนั้นฉันทเข้าไปในโบสถ์ ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของอาราม พระศีลมหาสนิทถูกเปิดเผยและได้รับการบูชา พระสงฆ์นำเราสวดสายประคำ หลังจากนั้น ก็มีความเงียบสงบ

เวลา 17.15 น. ในวันนั้น ที่วัดคาร์เมลไลท์ ฉันทได้ยื่นพระผู้ช่วยให้รอด และเขียนคำพูดของพระองค์ลงก่อนพระศีลมหาสนิท

พระผู้ช่วยให้รอด: “เราขอพูดกับสามียของคุณผ่านทางพ่อเกบฮาร์ด เพื่อที่คุณจะได้รับรอยแผลศักดิ์สิทธิ์ของเรา จงมั่นใจเกิด ทุกอย่างจะเป็นไปด้วยดี คุณไม่ต้องกลัว”

ฉันท: “พระเจ้าครับ แล้วลูกชายของดิฉันล่ะครับ?”

พระผู้ช่วยให้รอด: “สามียของคุณจะบอกลูกชายของคุณเมื่อมีรอยแผลศักดิ์สิทธิ์ปรากฏขึ้น” พระผู้ช่วยให้รอด:

“ข้าขอบคุณที่ท่านมาที่นี่”

ฉันท: “ท่านต้องการให้ฉันทมาที่นี่หรือไม่?” พระผู้ช่วยให้รอด: “ใช่

ฉันทต้องการให้เธอมาที่นี่” ฉันท:

“แล้วฉันทก็ได้ปฏิบัติตามพระประสงค์ของท่านแล้ว”

พระผู้ช่วยให้รอด: “เธอได้ทำแล้ว ลูกสาวของข้า เธอคืออัญมณี” ฉันทไม่ต้องการเขียนสิ่งนั้น

พระผู้ช่วยให้รอด: “เขียนมันลงเถอะ”

ฉันท: “พระเจ้า ทำไมท่านเรียกฉันทว่าอัญมณี?”

พระผู้ช่วยให้รอด: “อัญมณีนี้นั้นมีค่ามาก; ต้องดูแลมันให้ดี”

ฉันท: “พระเจ้า ข้าอยู่ภายใต้การคุ้มครองของพระองค์และของพระมารดาของพระเจ้า” พระผู้ช่วยให้รอด:

“เขียนมันลงเถิด ใช่ นั่นคือสิ่งที่ลูกเป็น ลูกสาวของข้า จงไปอย่างสันติ”

ฉันท: “ขอบคุณค่ะ พระเจ้าและพระผู้เป็นเจ้าของฉันท”

เนื่องจากฉันลืมตัวอยู่ในโบสถ์ของวัด ทำให้สามีต้องรอฉันกว่าหนึ่งชั่วโมง ฉันจึงรีบไปพบเขา เราจอดรถบ้านที่ลานจอดรถริมแม่น้ำดานูบ ฉันมีนัดพบกับพ่อเกบฮาร์ดประมาณเวลา 6.30 น. พ่อเกบฮาร์ดมาถึงและเราพูดคุยกันสักพัก แล้วพ่อเกบฮาร์ดก็กลับไปยังห้องของท่านในวัดประมาณสองชั่วโมง เมื่อท่านกลับมา คุณพ่อเกบฮาร์ดได้นำรูปปั้นพระแม่มารีย์ขนาดใหญ่มาให้เรา ซึ่งตั้งใจจะนำไปตั้งในโบสถ์ส่วนตัวของเรา คุณพ่อเกบฮาร์ดได้บอกสามีฉันถึงสิ่งที่เขาจำเป็นต้องรู้เกี่ยวกับตัวฉัน และสิ่งที่รออยู่ข้างหน้าสำหรับฉัน สามีฉันยังได้ไปปรึกษาสารภาพกับคุณพ่อเกบฮาร์ดด้วย

เมื่อสามีฉันออกไปแล้ว คุณพ่อเกบฮาร์ดและฉันได้พูดคุยกันเรื่องศาสนา และฉันก็อ่านต่อจากหนังสือบันทึกประจำวันให้เขาฟัง จนถึงประมาณเวลา 9.00 น. ฉันและสามีได้ไปส่งคุณพ่อเกบฮาร์ดกลับสู่วัด

ฉันได้พบพระเยซูในตัวคุณพ่อเกบฮาร์ด และสำหรับฉันแล้ว การได้อยู่ร่วมกับท่านอีกครั้งเป็นพรอันยิ่งใหญ่ ท่านเป็นพระสงฆ์ที่อ่อนน้อม เต็มเปี่ยมไปด้วยความรักและความสงบ ท่านพูดความจริงอย่างชัดเจนและแจ่มแจ้ง แม่นยำในทุกเรื่อง เป็นนักวิชาการพระคัมภีร์ที่ดีที่สามารถอธิบายพระคัมภีร์ได้อย่างลึกซึ้ง ตอนนี้ที่ฉันต้องการพระสงฆ์ที่ดียิ่งกว่าท่าน ท่านก็อยู่ตรงนี้เพื่อช่วยเหลือฉัน นำเสียดายที่พระสงฆ์สมัยใหม่ไม่สามารถช่วยได้ ดังนั้นฉันจึงต้องไปหา

พ่อเกบฮาร์ด มาริยา เฮย์เดอร์ ขอบคุณพระเจ้าที่ประทานพระสงฆ์ท่านนี้ให้ผม

30 สิงหาคม 1992 – วันอาทิตย์

ในรถบ้าน 'Salve Regina' ที่เมืองเรเกนส์บูร์ก ในลานจอดรถริมแม่น้ำดานูบ:

7.45 น., การรวมตัวสวดภาวนา:

พระผู้ช่วยให้รอด: “เขียนลงเถิด ลูกสาวของข้า เขียนมันลง”

ฉันรู้สึกถึงความอบอุ่นและความรักขึ้นมาทันที

พระผู้ช่วยให้รอด: “เราคือความรัก ลูกสาวของเรา เราไม่ได้ทิ้งเจ้าไป เราอยู่กับเจ้า” ฉัน: “ท่านจะอยู่กับฉันไหม?”

พระผู้ช่วยให้รอด: “ลูกเป็นของข้า”

ฉัน: “โอ้ พระเจ้าของฉัน การอยู่กับพระองค์ช่างแสนวิเศษเหลือเกิน”

พระผู้ช่วยให้รอด: “ลูกสาวที่รักของข้า จงเขียนมันลง สิ่งที่คุณได้พูดกับพ่อเกบฮาร์ดเมื่อวานนี้ถูกต้องแล้ว

รอยแผลศักดิ์สิทธิ์ที่คุณจะได้รับจากข้าจะเกิดขึ้นในไม่ช้า มันใกล้มากจนเหมือนว่ามันได้เกิดขึ้นแล้ว ข้าอยู่กับเจ้า; อย่ากังวลเรื่องใดทั้งสิ้น” ข้า:

“พระเจ้านั้นรัก เป็นไปได้ไหมว่าข้าจะได้รับแผลเขียนในภายหลัง?” พระผู้ช่วยให้รอด: “ข้าสามารถทำตามใจชอบได้”

พระผู้ช่วยให้รอด: “เขียนสิ่งนี้ลงไว้ ลูกสาวของข้า: ข้าต้องการให้ลูกแบกรอยแผลศักดิ์สิทธิ์บนมืออย่างเปิดเผย ไม่ถูกผูกมัด ข้าเรียกร้องสิ่งนี้จากลูก”

ฉัน: “แต่ทำไมเรื่องนั้นถึงสำคัญขนาดนั้น?”

พระผู้ช่วยให้รอด: “ข้าจะให้แสงสว่างส่องออกมาจากรอยแผลศักดิ์สิทธิ์” ฉัน: “พระเจ้าคะ

นี่เป็นแสงที่มองเห็นได้หรือไม่?”

พระผู้ช่วยให้รอด: “ผู้ที่อยู่ในความมืดจะเห็นมันได้ โอ้ ลูกสาวของข้า มีผู้คนมากมายที่อยู่ในความมืด

พวกเขาต้องการแสงนี้เพื่อจะได้มองเห็นอีกครั้ง”

ฉัน: “แล้วความหนาวล่ะ?”

พระผู้ช่วยให้รอด: “เราคือไฟแห่งความรักที่คุณรัก ข้าอยู่กับเรา คุณจะรู้สึกถึงความหนาว”

พระผู้ช่วยให้รอด: “ลูกสาวของข้า ข้าต้องการให้เจ้าเขียนสิ่งอื่นลงด้วย อย่าให้ผู้สื่อข่าวใดถ่ายภาพตั้งแต่ต้น

ด้วยวิธีนี้เจ้าจะหลีกเลี่ยงความอยากรู้อยากเห็นได้มาก ความอยากรู้อยากเห็นนั้นเกิดจากจิตวิญญาณที่ไม่บริสุทธิ์ ข้าจะนำผู้คนมาหาเจ้า

โดยไม่มีผู้สื่อข่าว อย่าให้ตัวเองถูกอิทธิพลจากความอยากรู้อยากเห็น อย่าลืมว่า ข้าคือพระเจ้าผู้แบกรอยแผลศักดิ์สิทธิ์ ลูกคือเครื่องมือของข้า

ลูกสาวของข้า เมื่ออยู่กับข้า ลูกไม่ต้องกลัว ข้ารักลูก และข้าจะเตือนลูกถึงอันตราย จงฟังเสียงของข้าให้ดี แกะของข้าจะรู้จักเสียงของข้า”

ฉัน: “พระเยซูที่รักของข้าพาเจ้า ข้าพาเจ้าเข้าใจแล้ว

ข้าพาเจ้าขอบคุณพระองค์สำหรับการกลับใจทั้งหมดและพระคุณมากมายที่พระองค์ได้ประทานให้ข้าพาเจ้าแล้ว”

พระผู้ช่วยให้รอด: “ลูกสาวของข้า จงระมัดระวัง; ไปด้วยความสันติ.” ข้า:

“ขอบพระคุณพระเจ้าผู้เป็นองค์พระผู้เป็นเจ้า.”

เวลา 9.30 น. ฉันได้สวดภาวนาในระหว่างพิธีถวายศีลมหาสนิท

เวลา 9.45 น. มีพิธีมิสซาที่วัดคาร์เมลไลท์ ซึ่งเราได้เข้าร่วม หลังจากรับประทานอาหารกลางวันแล้ว คุณพ่อเกบฮาร์ดกลับมาเยี่ยมเราที่รถบ้านของเรา ท่านมอบไม้กางเขนให้เรา น้าตาโหลอาบแก้มฉัน ที่บ้านเราเคยมีไม้กางเขนขนาดประมาณเดียวกันแขวนอยู่บนผนัง และฉันต้องคืนมันไป – เพราะมันไม่ใช่ของเรา ฉันได้ผูกพันกับไม้กางเขนนับ และต้องมอบมันคืนไปด้วยใจที่หนักอึ้ง และตอนนี้ ภายใน 24 ชั่วโมง เราได้รับไม้กางเขนอีกอัน ซึ่งมีรอยแผลศักดิ์สิทธิ์ทั้งห้าถูกทำเครื่องหมายด้วยสีแดง ก่อนที่เราจะออกเดินทางไปเรเนนส์บูร์ก ฉันได้ขอพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดว่า หากเป็นพระประสงค์ของพระองค์ ขอให้ประธานสัญญาเล็กน้อย เพื่อแสดงให้ฉันรู้ว่าฉันกำลังเดินอยู่บนทางที่ถูกต้องหรือไม่ ตอนนี้ฉันรู้แล้ว – ฉันได้รับไม้กางเขน.

ผมได้รับอนุญาตให้ไปปรับการสวดภาวนากับพ่อเกบฮาร์ดอีกครั้ง ท่านได้ฟังสิ่งที่ผมอ่านให้ท่านฟังจากหนังสือบันทึกประจำวันของผม และให้คำแนะนำ ความเข้มแข็ง ความกล้าหาญ รวมถึงความปลอบประโลมใจเกี่ยวกับความทุกข์ทรมานที่รออยู่ข้างหน้า ความปลอบประโลมใจของท่านเป็นแหล่งแรงบันดาลใจสำหรับผม

พ่อเกบฮาร์ดมีความรู้สึกซึ่งด้านลัทธิสีกัลบ และผมรู้สึกขอบคุณที่ท่านได้สอนผม มันเหมือนกับพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดกำลังตรัสผ่านท่าน และคำพูดเหล่านั้นได้สลักลึกไว้ในใจผม

พ่อเกบฮาร์ดได้ทำพิธีอวยพรเทียนและน้ำศักดิ์สิทธิ์ไว้ให้เราหลายชิ้น

ในระหว่างทางกลับบ้าน สามมิชชันนารีคนหนึ่งมาพบเราตลอดทาง โดยไม่มีปัญหาใดๆ เขาดูมีความสุขและร่าเริง

31 สิงหาคม 1992 – วันจันทร์

10.00 น. – ที่คลินิกแพทย์:

พระเจ้าผู้ช่วยให้รอด: “ลูกสาวที่รักของพ่อ จงเขียนสิ่งนี้ลงไว้”

ฉัน: “ค่ะ พระเจ้าตรีเอกภาพ พระเยซูที่รักของลูก”

พระเจ้าผู้ช่วยให้รอด: “รอยแผลศักดิ์สิทธิ์ที่ลูกจะได้รับนั้นจะเกิดขึ้นในไม่กี่วันข้างหน้า ลูกที่รัก จงเตรียมตัวไว้ มันจะเกิดขึ้นในโบสถ์ นี่คือการประสงค์ของข้าอย่างแท้จริง สิ่งที่จะเกิดขึ้นต่อไป

ข้าได้แบกรับความกังวลทั้งหมดของเจ้าไว้แล้ว เจ้าคือเครื่องมือของข้า เก็บรักษาทุกสิ่งที่เจ้าได้เขียนไว้ให้ปลอดภัย”

ฉัน: “พระเจ้าที่รัก สิ่งสำคัญที่สุดที่ฉันต้องรู้เกี่ยวกับรอยแผลศักดิ์สิทธิ์คืออะไร?” พระเจ้าผู้ช่วยให้รอด: “คือรักเรา ผ่านความรัก คุณจะสามารรับมือกับทุกสิ่งได้ คุณจะไม่ขาดความรัก เราอยู่กับคุณ ข้างๆ คุณ และภายในคุณ คุณอยู่ทั้งหมดในเรา”

พระเจ้าผู้ช่วยให้รอด: “ในวันข้างหน้า คุณจะรู้สึกถึงไฟอันยิ่งใหญ่ในหัวใจของคุณ นั่นคือไฟแห่งความรักของข้า ผู้ถูกเลือกของข้าหลายคนไม่สามารถทนต่อไฟนี้ได้” ฉัน: “พระเจ้าที่รัก แต่ฉันจะทนต่อไฟนี้ได้หรือไม่?”

พระเจ้าผู้ช่วยให้รอด: “ลูกสาวของข้า จงเขียนสิ่งนี้ไว้ หลังจากครั้งแรกนั้น ลูกจะต้องนอนพักบนเตียง (ความทุกข์ทรมาน – อาจเป็นรอยแผลศักดิ์สิทธิ์ ข้าคิดเช่นนั้น) เป็นระยะเวลานาน”

ฉัน: “แล้วกลุ่มสวดมนต์ล่ะ?” พระเจ้าผู้ช่วยให้รอด: “พวกเขากำลังสวดมนต์อยู่”

ฉัน: “ท่านจะอยู่กับฉันแม้ฉันจะนอนอยู่บนเตียงหรือไม่?” พระเจ้าผู้ช่วยให้รอด: “ฉันอยู่กับคุณเสมอ”

ฉัน: “พระเจ้าคะ ขอให้เป็นไปตามที่พระองค์ประสงค์ ฉันรักพระองค์มากเลยคะ”

พระเจ้าผู้ช่วยให้รอด: “ลูกสาวที่รักของข้า ข้าก็รักลูกมากเช่นกัน; ไปด้วยความสันติเถิด” ฉัน: “สิ่งที่ฉันเขียนมานี้ถูกต้องหรือไม่?”

พระเจ้าผู้ช่วยให้รอด: “ใช่แล้ว ชอบคุณ.”

18.30 น. สวดลูกประคำและมิสซา

20.00 น. กลุ่มสวดมนต์

1 กันยายน 1992 – วันอังคาร

ในห้องแพทย์:

พระเจ้าผู้ช่วยให้รอด: “ลูกสาวของพ่อ เมื่อวานลูกทำทุกอย่างถูกต้องแล้ว อย่าให้คนอื่นมาชักจูงลูก”

ฉัน: “ขอบคุณครับ พระเจ้าและพระผู้เป็นเจ้าของฉัน”

พระเจ้าผู้ช่วยให้รอด: “เจ้าจะต้องเผชิญกับการล่อลวงเหล่านี้บ่อยครั้ง เหมือนเมื่อวานนี้ จงเข้มแข็งไว้ และจงมอบผู้คนเหล่านี้ไว้ในความดูแลของข้าเสมอ”

ฉัน: “ค่ะ พระเจ้า ข้าพเจ้าจะทำตามนั้น”

ฉันท: “พระเจ้า ข้าพเจ้าต้องการเขียนลงสิ่งที่พระองค์ต้องการ ไม่ใช่สิ่งที่ข้าพเจ้าต้องการ” พระผู้ช่วยให้รอด:

“ลูกสาวของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าพอใจกับสิ่งที่ลูกพูด”

พระผู้ช่วยให้รอด: “ลูกสาวของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าต้องการให้ลูกปรึกษาข้าพเจ้าเกี่ยวกับทุกเรื่องในอนาคต พูดคุยกับข้าพเจ้าก่อน เปิดใจให้ข้าพเจ้าฟัง บอกข้าพเจ้าก่อนเกี่ยวกับทุกสิ่งที่ลูกไม่ชอบ หากลูกต้องการอะไร ก็ถามข้าพเจ้าก่อน ข้าพเจ้าสามารถให้ลูกได้ทุกสิ่งและจัดหาให้ลูก ลูกจะไม่ขาดสิ่งใดเลย ผ่านความทุกข์ทรมานเพื่อการชดใช้บาปนี้ วิทยุญาณมากมายจะได้รับการช่วยให้รอด

“ลูกสาวของพ่อ จงร่ำเริงอยู่เสมอ”

ฉันท: “พระเจ้าข้า โปรดประทานพระคุณให้ฉันทได้มีความสุขเสมอ”

พระผู้ช่วยให้รอด: “ลูกสาวของข้าพเจ้า เจ้าจะได้รับพระคุณนี้ ลูกสาวของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าอยู่กับเจ้า จงไปอย่างสงบ”

ฉันท: “ขอบคุณค่ะ ความรักอันยิ่งใหญ่ของข้าพเจ้า”

18.30 น.: สวดลูกประคำและมีสชาในเมืองโรก

ประมาณเวลา 8.30 น. คุณพ่อเกบฮาร์ด เฮย์เดอร์ โกรมา และฉันทได้เล่าให้ท่านฟังเกี่ยวกับความลับที่พระผู้ช่วยให้รอดได้มอบให้ฉันทเมื่อเข้านี้

ซึ่งความลับนี้ถูกกำหนดไว้สำหรับฉันทเท่านั้น (พระผู้ช่วยให้รอดได้ยืนยันความลับนี้กับฉันทเมื่อเวลา 12.15 น. และอีกครั้งหลังรับศีลมหาสนิทในโบสถ์) พ่อเกบฮาร์ดได้ให้คำปลอบใจฉันทเมื่อฉันทได้บอกความลับนั้นให้เขาฟัง

2 กันยายน 1992 — วันพร

เวลา 10.00 น. ในห้องแพทย์:

การรวมตัวเพื่อสวดภาวนา!

พระผู้ช่วยให้รอด: “ฉันทต้องการให้คุณเขียนสิ่งนี้ลง” ฉันท: “ครับ พระเจ้า

สิ่งนั้นคืออะไรครับ?”

พระผู้ช่วยให้รอด: “เป็นพระประสงค์ของข้าพเจ้าที่พ่อเกบฮาร์ดจะโทรมาเพื่อพิสูจน์ให้ท่านเห็นว่าเขาได้ยืนยันเสียงของข้าพเจ้า เขาจะโทรมาหาท่านอีกครั้ง จงฟังเขาอย่างตั้งใจ

ลูกสาวของข้า จงเขียนสิ่งนี้ลง: ความทุกข์ทรมานเพื่อการชดใช้บาปจะเริ่มขึ้นวันนี้ เจ้าจะรู้จักมันได้ เพราะข้าอยู่กับเจ้า”

ฉันท: “ความทุกข์ทรมานนั้นจะเป็นอย่างไร? เป็นความทุกข์ทรมานที่เต็มไปด้วยเลือด

หรืออย่างอื่น?” พระผู้ช่วยให้รอด: “จงปล่อยให้มันมาสู่ตัวเธอ”

ฉันท: “แล้ววันพรุ่งนี้และวันถัดไป ฉันทไปทำงานได้ไหมครับ?” พระผู้ช่วยให้รอด: “ได้ครับ”

ฉันท: “ค่ะ พระเจ้าและพระผู้เป็นเจ้าของฉันท ฉันทเข้าใจแล้ว” ฉันท:

“วันนี้ฉันทยังไปว่ายน้ำได้ไหมคะ?” พระผู้ช่วยให้รอด: “ไปว่ายน้ำเถอะ”

พระผู้ช่วยให้รอด: “ลูกสาวของข้า ข้ามีเรื่องอื่นจะบอกเจ้า” ฉันท: “ค่ะ

พระเจ้าและพระผู้เป็นเจ้าของฉันท”

พระผู้ช่วยให้รอด: “จงให้สิ่งที่ข้าพเจ้ากำลังมอบให้เจ้ามีผล” ฉันท: “พระเจ้า

ข้าพเจ้าขอถามว่า ท่านกำลังมอบอะไรให้ข้าพเจ้าครับ?”

พระผู้ช่วยให้รอด: “แผลห้ำแห่งศักดิ์สิทธิ์ของข้า”

ฉันท: “พระเจ้า ข้าพเจ้าจะปล่อยให้มันส่งผลภายในตัวข้าพเจ้า โปรดประทานกำลังและความกล้าหาญ ความรัก และทุกสิ่งที่ข้าพเจ้าต้องการ เพื่อที่พระองค์จะได้ทรงทำงานภายในตัวข้าพเจ้า เพราะข้าพเจ้าอ่อนแอและไม่สามารถทำอะไรได้ด้วยตัวเอง”

พระผู้ช่วยให้รอด: “ลูกสาวของข้า เจ้าจะได้รับทั้งหมดนี้”

ฉันท: “พระเจ้า ข้าพเจ้าไม่มีความกลัว ไม่มีความสงสัย และข้าพเจ้าเชื่อ ข้าพเจ้ามีความไว้วางใจในพระองค์อย่างยิ่ง ข้าพเจ้าจะยังคงซื่อสัตย์ต่อพระองค์ เพราะข้าพเจ้ารู้ว่าพระองค์อยู่กับข้าพเจ้า อยู่ข้างข้าพเจ้า และอยู่ภายในข้าพเจ้า ข้าพเจ้าขอบคุณพระองค์ด้วยความรักที่ข้าพเจ้ามีต่อพระองค์”

พระผู้ช่วยให้รอด: “ลูกสาวของข้า จงอยู่เช่นนี้ต่อไป ลูกกำลังปฏิบัติตามพระประสงค์ของข้า”

พระผู้ช่วยให้รอด: “ข้าอวยพรเจ้า ลูกสาวของข้า เจ้าสามารถนั่งอยู่ได้ต่อไปแล้ว”

(คงเป็นเพราะเหตุนี้เองที่ฉันทจึงสามารถนั่งอยู่ได้ เพราะมีแพทย์เพิ่งเดินเข้ามา ซึ่งคงจะสงสัยว่าฉันทกำลังทำอะไรอยู่บนพื้น)

พระผู้ช่วยให้รอด: “ขอให้พระบิดา พระบุตร และพระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงอวยพรเจ้า จงไปอย่างสันติสุข ลูกสาวที่รักของข้า”

ฉันท: “ขอบคุณพระเจ้าผู้เป็นองค์พระผู้เป็นเจ้า; สรรเสริญพระเจ้าตรีเอกานุภาพ” สวัสดิครับ

พิธีมิสซาที่โบสถ์เซนต์โรส ในเมืองมิงโกลส์ไฮม์

3 กันยายน 1992 – วันพฤหัสบดี

แผนกเอ็กซ์เรย์ — บันทึกระหว่างเวลา 10.30 ถึง 11.05:

พระผู้ช่วยให้รอด: “เขียนลงเถิด ลูกสาวของข้า”

ฉันทน์: “ค่ะ พระเจ้าและพระผู้เป็นเจ้าของฉันทน์ ผู้ชี้นำทางจิตวิญญาณของฉันทน์”

พระผู้ช่วยให้รอด: “ลูกต้องทำบางสิ่งเพื่อเรา ลูกต้องอดทนรับทุกสิ่งที่ลูกได้รับจากเรา ช่วงเริ่มต้นนั้นยากมาก

ไม่มีผู้ใดในบรรดาผู้ที่เราเลือกไว้ที่ผ่านมานับมาอย่างง่ายดาย พวกเขาทุกคนต่างเดินบนเส้นทางเดียวกับที่ลูกกำลังเดินอยู่ตอนนี้

ลูกจะได้รับบาดแผลศักดิ์สิทธิ์ทั้งห้าของเรา ลูกจะรู้ว่าเมื่อใด

ฉันทน์: “วันนั้น ใช่ แต่ไม่ใช่เวลาที่แน่นอน เข้าหรือเขียนก็ได้”

พระผู้ช่วยให้รอด: “หลังรับศีลมหาสนิทแล้ว เจ้าจะได้รับทั้งห้าแผลศักดิ์สิทธิ์พร้อมกัน” ฉันทน์: “ถ้าอย่างนั้น

ฉันทน์จะตายเพราะความเจ็บปวด”

พระผู้ช่วยให้รอด: “เธอจะไม่ตาย ฉันทน์อยู่กับเธอ ฉันทน์จะให้เธอทนความเจ็บปวดเพียงเท่าที่เธอรับได้เท่านั้น”

ผม: “ผมยังต้องไปพบแพทย์ไหมครับ?”

พระผู้ช่วยให้รอด: “ไม่ คุณไปนอนได้ทันทีหลังจากนั้น” ผม:

“ผมยังเดินได้ไหมครับ?”

พระผู้ช่วยให้รอด: “ได้ครับ คุณยังเดินได้อยู่”

ผม: “ผมทำอะไรผิดมาจนถึงตอนนี้แล้วหรือยัง?” พระผู้ช่วยให้รอด: “ไม่

ทำต่อไปอย่างเดิมเถอะ”

ผม: “ผมสามารถบอกบางคนให้มาวัดได้ไหม?”

พระผู้ช่วยให้รอด: “ได้ แต่ไม่ต้องบอกว่าจะเกิดอะไรขึ้น บอกเพียงไม่กี่คนเท่านั้น วันนี้เธอจะต้องทนทุกข์เพื่อการชดใช้บาปอีกครั้ง วันนี้พวกเขาจะมีเลือดออก”

ผม: “ท่านหมายถึงการเขียนตีไข่ไหมครับ?”

พระผู้ช่วยให้รอด: “ใช่ ลูกสาวของข้า”

ฉันทน์: “โปรดประทานพระคุณให้ฉันทน์สามารถทนรับทุกสิ่งได้”

พระผู้ช่วยให้รอด: “ลูกสาวของข้า เจ้าจะไม่ขาดสิ่งนั้น ข้าอยู่กับเจ้า ลูกสาวของข้า ข้ารักเจ้ามาก จงเป็นที่รักของข้าต่อไป”

ฉันทน์: “ใช่ค่ะ พระเยซูที่รักของฉันทน์ ดิฉันก็รักพระองค์มากเช่นกัน ดิฉันจะยังคงซื่อสัตย์ต่อพระองค์”

พระผู้ช่วยให้รอด: “ลูกสาวของข้า จงเขียนต่อไปเถิด ข้าได้เตรียมบ้านที่สวยงามไว้ให้เจ้าในสวรรค์แล้ว”

ฉันทน์: “แล้วฉันทน์ต้องเขียนคำนั้นลงไหมคะ?” พระผู้ช่วยให้รอด: “ใช่

เขียนคำนั้นลงเถิด”

พระผู้ช่วยให้รอด: “นั่นคือเหตุผลที่ข้าขอให้เจ้าเดินตามทางกางเขนนี้จนถึงที่สุด ด้วยข้า เจ้าจะทำได้”

ฉันทน์: “พระเยซูที่รัก ฉันทน์จะทำทุกอย่างที่ท่านต้องการ แต่เพียงเมื่อฉันทน์อยู่กับท่านเสมอ”

ฉันทน์ถามพระผู้ช่วยให้รอดว่าฉันทน์เข้าใจถูกต้องหรือไม่เกี่ยวกับเรื่องที่จะมีรอยแผลศักดิ์สิทธิ์ปรากฏขึ้นและต้องนอนอยู่บนเตียง

พระผู้ช่วยให้รอด: “คุณต้องนอนอยู่บนเตียงเป็นระยะเวลาหนึ่ง ต้องมีคำอธิษฐานมากมาย” พระผู้ช่วยให้รอด:

“คุณจะได้รับศีลมหาสนิทที่บ้าน ฉันทน์ดูแลเรื่องนั่นเอง” ฉันทน์: “โปรดประทานความรักให้ฉันทน์อย่างสิ้นเหลือ

ก่อนที่จะเกิดรอยแผลศักดิ์สิทธิ์”

พระผู้ช่วยให้รอด: “ข้าจะทำเช่นนั้น.”

พระผู้ช่วยให้รอด: “ข้าพเจ้าอวยพรเจ้าบัดนี้ ลูกสาวของข้าพเจ้า”

ข้าพเจ้าคุกเข่าลงบนพื้น

พระผู้ช่วยให้รอด: “ขอให้พระบิดา พระบุตร และพระวิญญาณบริสุทธิ์ ทรงอวยพรคุณ จงไปอย่างสันติ” ฉันทน์:

“ขอบคุณพระเจ้าผู้เป็นองค์พระผู้เป็นเจ้า”

ผม: “ขอถวายพระเกียรติแด่พระเยซูคริสต์และพระแม่มาเรีย ขอบคุณสำหรับทุกสิ่งทุกอย่าง

พระเจ้าและพระผู้เป็นเจ้าของข้าพระองค์ พระเยซูที่รักของข้าพระองค์”

4 กันยายน 1992 — วันศุกร์

ฉันทน์: “พระเจ้าและพระผู้เป็นเจ้าของฉันทน์ พระเยซูที่รักของฉันทน์ ผู้ชี้นำทางจิตวิญญาณของฉันทน์ ข้าพเจ้าต้องการเขียนสิ่งที่อยู่ในใจข้าพเจ้าลงตอนนี้

เมื่อวานนี้ท่านได้ขอให้ข้าพเจ้าทำการเสียสละ คือให้ถูกเขียนจนเลือดไหลในคืนนั้น ข้าพเจ้าพร้อมที่จะถูกเขียน แต่ท่านไม่อนุญาต

และวันนี้ข้าพเจ้าจะได้รับรอยแผลศักดิ์สิทธิ์ประทับลงบนตัวข้าพเจ้า ข้าพเจ้าควรเข้าใจเรื่องนี้อย่างไร? ข้าพเจ้าวิงวอนท่าน โปรดช่วยข้าพเจ้าด้วย

“ความรักของฉันทน์ต่อท่านไม่ลดลงเลย และฉันทน์ปรารถนาจะยังคงซื่อสัตย์ต่อท่านต่อไป”

ฉันคิดถึงอับราฮัมและโยบ และบางสิ่งก็เริ่มชัดเจนขึ้นในใจฉัน

ผม: “ท่านไม่ได้บอกให้ผมพ้นจากความทุกข์รบกวนแห่งการชดเชย ผมไม่เคยประสบกับอาการปวดหัวที่รุนแรงและยาวนานเช่นนี้มาก่อน ผมได้ถวายความทุกข์นั้นแด่ท่าน และไม่ปฏิเสธที่จะรับมันอีกครั้ง พระสงฆ์สมัยใหม่อาจกล่าวว่าความล่องลอยนี้มาจากมาร แต่ฉันไม่เชื่อเช่นนั้น เพราะความรักและความสันติสุขของพระองค์ไม่เคยขาดหายไป ฉันไม่กลัวสิ่งที่กำลังจะเกิดขึ้น พระเจ้าและพระผู้เป็นเจ้าของฉัน พระองค์จะตรัสอะไรกับฉันเกี่ยวกับเรื่องนี้?”

พระผู้ช่วยให้รอด: “ลูกสาวของข้า จงเขียนสิ่งนี้ลงได้ไหม? เจ้าได้ยื่นข้าหรือไม่?” ข้า:

“ได้ค่ะ พระเจ้าและพระผู้ช่วยให้รอดของข้า”

พระผู้ช่วยให้รอด: “ทุกสิ่งที่ลูกเขียนไว้ถูกต้องแล้ว ทุกสิ่งที่ลูกคาดหวังยังจะเกิดขึ้น ข้าเป็นผู้กำหนดเวลา ลูกของข้า จงเขียนสิ่งนี้ไว้เถิด ทุกคนที่จะอยู่ในโบสถ์คืนนี้ จะประหลาดใจกับสิ่งที่เกิดขึ้น พวกเขาเกือบทั้งหมดตาบอด แสงสว่างจะส่องประกายให้พวกเขา จงปฏิบัติหน้าที่ต่อไป อย่างที่ลูกได้ทำมาจนถึงบัดนี้

พวกเขาจะได้รับผลจากงานของข้า ข้าคือต้นไม้ที่มีชีวิต; ลูกคือผลของข้า ลูกสาวของข้า ข้ารักลูก; ไปด้วยความสันติ”

18.30 น. สวดสายประคำและมิสซาใน Rot.

5 กันยายน 1992 – วันเสาร์

8.00 น. — กลุ่มสวดมนต์

พระผู้ช่วยให้รอด: “ลูกสาวของข้า ข้ารักเจ้า ข้าได้เปลี่ยนแผนของข้าแล้ว ทุกสิ่งจะดำเนินต่อไปตามความประสงค์ของข้า

ฉัน: “ฉันคิดว่าฉันทำผิดอะไรไป เพราะฉันได้เตรียมตัวไว้แล้วสำหรับทุกสิ่งที่ท่านบอกว่าจะเกิดขึ้น”

พระผู้ช่วยให้รอด: “ลูกสาวของพ่อ ลูกได้ทำทุกอย่างถูกต้องแล้ว พ่อเป็นผู้กำหนดเวลา” ฉัน:

“พ่อบอกว่ามันจะเกิดขึ้นหลังการรับศีลมหาสนิท”

พระผู้ช่วยให้รอด: “ข้าสามารถเปลี่ยนสิ่งนั้นได้”

ฉัน: “พระเจ้าที่รัก ข้าไม่สามารถถามท่านอีกแล้วตอนนี้ ท่านบอกข้าว่าท่านต้องการอะไร ข้าไม่เข้าใจเรื่องนี้เลย ดังนั้นข้าจะปล่อยทุกอย่างไว้ให้ท่านจัดการ”

พระผู้ช่วยให้รอด: “ลูกสาวของพ่อ เวลาจะมาถึงที่ลูกจะไม่มีทางออกและต้องทำตามสิ่งที่พ่อต้องการ”

ฉัน: “พระเยซูที่รัก พระองค์ช่วยอธิบายให้ฉันเข้าใจชัดเจนขึ้นได้ไหมคะ? ฉันไม่เข้าใจเลย” พระผู้ช่วยให้รอด:

“ช่วงเวลาที่เราเรียกว่ากำลังจะมาถึง”

ฉัน: “โปรดบอกฉันด้วย พระเจ้าที่รัก สิ่งที่เราเรียกว่าสิ่งที่กำลังจะเกิดขึ้นคืออะไร?” พระผู้ช่วยให้รอด:

“สงครามครั้งใหญ่ในยุโรป”

ฉัน: “ดังนั้น ฉันไม่จำเป็นต้องสร้างโบสถ์ใช่ไหม?”

พระผู้ช่วยให้รอด: “ใช่ สร้างมันไป มันจะรอดพ้นจากภัย สงครามกำลังใกล้เข้ามาและแพร่กระจายอย่างรวดเร็ว”

ฉันสงสัยว่าฉันจะยังได้รับรอยแผลศักดิ์สิทธิ์หรือไม่” พระผู้ช่วยให้รอด: “เจ้าถามแล้วใช่ไหม? ใช่ เจ้าจะได้รับมัน

ฉันจะกำหนดวันนั้นเอง” ฉัน: “พระผู้เป็นเจ้าและพระเจ้าของข้า ขอให้พระประสงค์ของพระองค์สำเร็จ”

พระผู้ช่วยให้รอด: “จงอธิษฐานมาก ๆ ลูก ๆ ของเรา จงอธิษฐานเถิด อำนาจของซาตานนั้นไม่อาจวัดได้ ข้าได้ทรงอนุญาตให้มันเป็นเช่นนั้น

เขาจะพรากทุกสิ่งที่หันหลังให้ข้าไป ผู้คนต้องการให้เป็นเช่นนี้ พวกเขาได้เลือกทางกว้างของตนเองแล้ว จงคงความซื่อสัตย์ต่อข้าไว้ ลูกสาวของข้า

เช่นเดียวกับที่เจ้าได้ทำมาจนถึงบัดนี้ ข้าได้มอบการคุ้มครองของมารีย์ พระมารดาแห่งสวรรค์ ให้แก่ลูกๆ ที่ซื่อสัตย์ของข้าแล้ว

พวกเขายืนอยู่ใต้ผ้าคลุมคุ้มครองของพระองค์; ที่นั่นไม่มีที่สำหรับศัตรู จงอธิษฐานต่อพระมารดาของเจ้า จงอธิษฐานบ่อยๆ

ข้าจะไม่ปฏิเสธคำวิงวอนของพระองค์ พระองค์ไม่ทอดทิ้งลูกๆ ของพระองค์”

ฉัน: “แต่สงครามนี้สามารถหยุดได้” พระผู้ช่วยให้รอด:

“ได้เพียงผ่านการอดอาหารและอธิษฐานเท่านั้น”

ฉัน: “ฉันต้องทำอะไรไหม?”

พระผู้ช่วยให้รอด: “อย่ากังวลล่วงหน้า ทุกอย่างจะเกิดขึ้นในเวลาอันควร”

ผม: “ผมขอบคุณท่าน พระเจ้า สำหรับความรักและคำปรึกษาของท่าน และสำหรับข่าวสารเกี่ยวกับสิ่งที่เกิดขึ้นกับเราในอนาคต”

พระผู้ช่วยให้รอด: “ข้าอวยพรเจ้า ลูกสาวของข้า” ข้าคุกเข่าลง

พระผู้ช่วยให้รอด: “ขอให้พระบิดา พระบุตร และพระวิญญาณบริสุทธิ์ ทรงอวยพรลูกสาวของข้า จงไปอย่างสันติ”

ฉันท: “ขอบคุณครับ พระเจ้าและพระผู้เป็นเจ้าของฉันท ขอให้พระเยซูคริสต์ได้รับการสรรเสริญ ทั้งในปัจจุบันและตลอดไป อาเมน”
ตั้งแต่เวลา 16.30 น. ถึง 19.45 น. ฉันทได้สวดภาวนาในโบสถ์และไปรับการสารภาพบาป จากนั้นฉันทอยู่ต่อเพื่อร่วมพิธีมิสซา

6 กันยายน 1992 – วันอาทิตย์

7.30 – 9.20 น.:

ฉันทได้อธิษฐานและเริ่มรู้สึกสงสัยเล็กน้อยอีกครั้ง; จิตใจฉันทเต็มไปด้วยคำถามมากมาย หลังจากนั้น ฉันทได้อธิษฐานอย่างจริงจัง
พระผู้ช่วยให้รอด: “เขียนลงเถิด ลูกสาวของข้า รอยแผลศักดิ์สิทธิ์ที่เจ้าจะได้รับจะเกิดขึ้นในอีกไม่กี่วันข้างหน้า ข้าจะกำหนดเวลาเอง”

ฉันท: “พระเจ้า ท่านคือใครในตอนนี?”

“เราคือ!” ลูกสาวของเรา มีคือพระบิดา พระบุตร และพระวิญญาณบริสุทธิ์ ที่กำลังตรัสกับเจ้าในขณะนี้ อย่าสงสัยเลย ลูกสาวของเรา
เจ้ากำลังทำให้เราไม่พอใจ เจ้าเป็นของเราอย่างสมบูรณ์ เจ้าไม่จำเป็นต้องกลัว จงคงความซื่อสัตย์และมั่นคงต่อเรา

ฉันท: “โอ้ พระเจ้าและพระผู้เป็นเจ้าของฉันท โปรดอภัยให้ฉันทด้วย; ฉันทคงจะไม่มีวันเข้าใจพระองค์ได้ แต่ฉันทจะทิ้งตัวลงในอ้อมแขนของพระองค์
และกอดพระองค์เหมือนเด็กน้อย พระบิดาผู้เปี่ยมด้วยความรัก โปรดให้สิ่งนี้เกิดขึ้นต่อไปตามพระประสงค์ของพระองค์”

พระผู้ช่วยให้รอด: “ลูกสาวของข้า เจ้าจะได้รับรอยแผลทั้งห้าจากข้า”

ฉันท: “ฉันทคิดว่ามันจะมาจากทนต์สวรรค์ เหมือนกับนักบุญเทเรซาแห่งอาวีลา บางทีอาจเป็นเพราะพระสงฆ์ท่านหนึ่งบอกฉันทอย่างนั้น”

พระผู้ช่วยให้รอด: “ข้าสามารถทำตามใจชอบได้”

ฉันท: “พระเจ้าและพระผู้เป็นเจ้าของฉันท สิ่งนี้ชัดเจนขึ้นมากสำหรับฉันทแล้ว เราไม่ควรพึ่งพาสิ่งที่เขียนไว้ในหนังสือบางเล่ม เพราะท้ายที่สุดแล้ว
พระองค์ก็ทรงกระทำตามพระประสงค์ของพระองค์เอง” พระผู้ช่วยให้รอด: “ใช่แล้ว ลูกสาวของข้า”

ฉันท: “ฉันทต้องเขียนอะไรเพิ่มเติมอีกไหม?”

พระผู้ช่วยให้รอด: “ใช่แล้ว ลูกสาวของข้า แสงสว่างที่มาจากข้าจะท่วมท้นหัวใจของเจ้า แสงนี้จะแทรกซึมเข้าไปในหัวใจของเจ้า
ไฟจะลุกไหม้ในหัวใจของเจ้า ไฟนี้คือความรักของข้า หลังจากนั้นเจ้าจะไม่สามารถทำตามใจชอบได้อีกต่อไป ข้าคือทุกสิ่งภายในตัวเจ้า
เจ้าจะทำทุกสิ่งที่ข้าต้องการ”

ฉันท: “ฟังดูเหมือนคำพูดของนักบุญเปาโลเลย.”

พระผู้ช่วยให้รอด: “ลูกสาวของข้า ข้ากำลังทวนซ้ำสิ่งที่ได้เกิดขึ้นแล้ว ข้าคือพระเจ้าองค์เดิมเช่นเดียวกับในอดีต ลูกสาวของข้า
เจ้าเป็นและจะยังคงเป็นเพียงเครื่องมือของข้าเท่านั้น ซึ่งข้าจะใช้ประโยชน์จากมัน”

ฉันท: “พระเจ้าคะ ฉันทต้องไปโบสถ์ตอนนี้ไหมคะ?” พระผู้ช่วยให้รอด: “ใช่

ลูกสาวของข้า จงทำเช่นนั้นเถิด”

ฉันท: “ตอนนี้เป็นเวลา 9.15 แล้ว”

พระผู้ช่วยให้รอด: “ข้าอวยพรเจ้า ลูกสาวที่รักของข้า” ข้าคุกเข่าลง

พระผู้ช่วยให้รอด: “ขอให้พระบิดา พระบุตร และพระวิญญาณบริสุทธิ์ ทรงอวยพรเจ้า จงไปอย่างสันติสุข ลูกสาวที่รักของข้า”

ฉันท: “พระเยซูคริสต์ทรงได้รับคำสรรเสริญ พระเจ้าผู้เป็นองค์พระผู้เป็นเจ้าทรงได้รับคำขอบคุณ อาเมน”

10.30 น. พิธีมิสซาในชุดเครื่องแต่งกายสีแดง

13.00 น. สวดสายประคำและพิธีกรรมทางศาสนา

7 กันยายน 1992 – วันจันทร์

ฉันทมีวันหยุดสามสัปดาห์

8.30 น.:

พระผู้ช่วยให้รอด: “เขียนลงเถิด ลูกสาวของข้า”

ฉันท: “ค่ะ พระบิดาผู้เปี่ยมด้วยความรัก พระเจ้าผู้เป็นเจ้าบ่าวของข้าพระเจ้า”

พระผู้ช่วยให้รอด: “ความทุกข์ทรมานเพื่อการชดใช้บาปของเจ้าจะมาถึงในไม่ช้า”

ฉันท: “คำว่า ‘ในไม่ช้า’ หมายความว่าอย่างไร พระเจ้าข้า?”

พระผู้ช่วยให้รอด: “ข้าจะกำหนดว่า ‘เร็วๆ นี้’ เมื่อถึงเวลาที่เหมาะสม ลูกสาวของข้า มันจะเป็นไปตามที่ข้าประสงค์”

ฉันท: “พระเจ้า, สิ่งใดจะเป็นไปตามพระประสงค์ของพระองค์ – ใครจะรู้ได้หรือไม่?” พระผู้ช่วยให้รอด:

“อนาคตของลูก”

ฉันท: “พระเจ้าของฉันทและพระผู้เป็นเจ้า โปรดให้เป็นไปตามพระประสงค์ของพระองค์ และตามที่พระองค์พอพระทัย”

ฉันท: “พระเยซูที่รัก ฉันทกำลังรู้สึกยากลำบากมากในขณะนี้ เพราะเรื่องนี้เกินความเข้าใจของฉันท และฉันทรู้สึกเหมือนเป็นคนโง่ที่สุดในโลก ฉันทรู้สึกเหมือนตัวเองไม่เหมาะกับโลกนี้เลย ดูเหมือนทุกคนจะฉลาดกว่าฉันทเสมอ เหมือนฉันทยังอยู่ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 จนทำให้ฉันทอยากร้องไห้ ฉันทรู้สึกถูกทุกคนทิ้งไว้ ฉันทแม้กระทั่งรู้สึกถูกพระองค์ทิ้งไว้ด้วย แพทย์จะบอกว่า ‘เธอต้องไปพบจิตแพทย์’ แต่ฉันทยังมีสติสัมปชัญญะดี และกำลังรอคอยเพื่อดูว่าพระองค์ต้องการอะไรจากฉันท

พระผู้ช่วยให้รอด: “เขียนลงไปเถิด ลูกสาวของข้า หน้าทีของเจ้าคือตามข้าและทำตามทีข้าต้องการ แม้ทุกอย่างจะดูเหมือนเป็นเช่นนั้นก็ตาม ลูกสาวของข้า ข้าพอใจในตัวเจ้า; ในทุกสิ่งที่เจ้าทำ วางความกังวลที่เจ้ามีอยู่ในขณะนี้ไว้ในมือของข้า”

ฉันท: “มันยากที่จะเข้าใจทั้งหมดนี้มาก ฉันทวางทุกสิ่งที่ฉันทไม่สามารถเข้าใจได้ในมือของพระองค์” พระผู้ช่วยให้รอด: “ลูกสาวที่รักของข้า จงเขียนมันลงไป การทดลองที่ลูกกำลังเผชิญอยู่นี้ ก็ต้องเป็นเช่นนั้นเช่นกัน มันทั้งหมดเป็นตามพระประสงค์ของข้า

รอยแผลทั้งห้าที่ลูกจะได้รับจะนำแสงสว่างมาสู่ลูกและคนอื่น ๆ เพื่อให้ลูกเข้าใจข้าได้ดียิ่งขึ้น หากไม่มีแสงสว่างของข้า ลูกยังคงอยู่ในความมืด เมื่อแสงสว่างทะลุผ่านความมืด ลูกจะเห็น ข้าคือแสงสว่างและความจริง

ลูกสาวที่รักของข้า ข้าขอบคุณที่ลูกได้เขียนจดหมายวันนี้ในที่สุด ข้าอวยพรลูก ลูกสาวของข้า

ฉันทคุกเข่า...

18.30 น. สวดส่ายประคำและมีสซาในชุดสีแดง

20.00 น.: กลุ่มสวดภาวนา

8 กันยายน 1992 – วันอังคาร

เช้า: หลังการสวดภาวนา – การรวมตัว

พระผู้ช่วยให้รอด: “รอยแผลศักดิ์สิทธิ์ทั้งห้าจะถูกประทับลงในมือข้า ดังนั้นจงเตรียมพร้อมอยู่เสมอ ลูกสาวของพ่อ พ่อได้เปลี่ยนเวลาแล้ว มันต้องเป็นเช่นนั้น

ทุกสิ่งกำลังเกิดขึ้นตามความประสงค์ของข้าพเจ้า ท่านจะไม่ขาดความรัก”

ฉันท: “พระผู้ช่วยให้รอดที่รัก เมื่อคนถามฉันทว่าฉันทได้ยินเสียงของพระองค์หรือไม่ ฉันทจะบอกพวกเขาได้ไหมคะ?”

พระผู้ช่วยให้รอด: “เจ้าสามารถบอกพวกเขาได้; เจ้าไม่จำเป็นต้องปฏิเสธมัน ลูกสาวของข้า ข้าพูดกับเจ้าไม่เพียงเพื่อประโยชน์ของเจ้าเท่านั้น แต่ยังเพื่อประโยชน์ของผู้อื่นด้วย”

ฉันท: “พระเจ้าเป็นเจ้า เมื่อฉันทมีรอยแผลศักดิ์สิทธิ์ และไม่มีพระสงฆ์ พระองค์จะเสด็จมาหาฉันททางจิตวิญญาณด้วยหรือไม่?”

พระผู้ช่วยให้รอด: “เราอยู่กับลูกเสมอ ลูกเอ๋ย ในตอนนั้น เราจะกลายเป็นทุกสิ่งในตัวลูก ส่วนลูกจะกลายเป็นไม่มีอะไรเลย”

ฉันท: “พระเจ้าที่รัก แต่ฉันทยังอยู่” พระผู้ช่วยให้รอด:

“ชีวิตของลูกคือชีวิตของข้า”

ฉันท: “พระเจ้า ข้าพเจ้าจะยอมรับสิ่งนี้ แต่ข้าพเจ้าไม่อาจเข้าใจได้ พระเจ้า ขอให้เป็นไปตามพระประสงค์ของพระองค์

ข้าพเจ้าเป็นเพียงเครื่องมือของพระองค์เท่านั้น”

หลังจากนั้น พระเจ้าได้ประทานพรให้ฉันท

9.00 น.: ฉันทเข้าร่วมพิธีมิสซาที่ Waghäusel พร้อมกับ Fridolin

18.30 น.: สวดลูกประคำและมีสซาที่โรก; ฉันทไม่รับศีลมหาสนิทที่โรก เพราะฉันทได้รับพระผู้ช่วยให้รอดแล้วเมื่อเช้านี้ที่วาเกาเซล

20.30 น.: คุณพ่อเกบฮาร์ดโทรมา ตามที่พระผู้ช่วยให้รอดได้ตรัสไว้ เราพูดคุยกันทางโทรศัพท์ประมาณ 25 นาที

ฉันทขอบคุณพระเจ้าสำหรับการโทรครั้งนี้

9 กันยายน 1992 – วันพุธ

อยู่ที่บ้าน — การสวดภาวนา —

การรวมเป็นหนึ่งกับพระผู้ช่วยให้รอด: “เขียนไปเถิด

ลูกสาวของแม่” ฉันท: “ค่ะ พระเยซูผู้ทรงรัก”

พระผู้ช่วยให้รอด: “ทุกสิ่งที่ลูกเขียนมาล้วนเป็นเกียรติแก่เรา ลูกพูดตามที่เรายินดี หน้าทีของลูกก็ต้องเขียนต่อไป แม้ลูกจะทำผิดพลาดมากมาย แต่สิ่งนั้นก็ทำให้เราพอใจ

ความผิดพลาดของลูกนั้นไม่เป็นอันตรายเมื่อเทียบกับความผิดพลาดของนักเทอโลโลจี เพราะความผิดพลาดของนักเทอโลโลจีจะนำผู้คนไปสู่เหวที่ลึก ลูกสาวของข้า จงเขียนต่อไปเถิด

ข้าพเจ้ารู้ถึงความยากลำบากของเจ้า ข้าพเจ้ารู้ถึงความรักของเจ้าที่มีต่อข้าพเจ้า ข้าพเจ้าพอใจทั้งสองสิ่งในตัวเจ้า

ความทุกข์ปรมาณเพื่อการชดใช้ที่เจ้าก่นรับนั้นคือความรักของข้าพเจ้าที่มีต่อเจ้า ความทุกข์ปรมาณที่เจ้าได้รับจากข้าพเจ้ามากเท่าใด

ความรักที่เจ้าได้รับก็มากเท่านั้น ในความทุกข์ปรมาณนั้นคือความรอดของวิญญาณ ข้าพเจ้าจะต้องก่นรับความทุกข์ปรมาณมากมายภายในตัวเจ้า เพราะข้าพเจ้าปรารถนาจะช่วยให้วิญญาณจำนวนมากได้รับความรอด”

ฉันท: “พระเจ้าและพระผู้เป็นเจ้าของฉันท ข้าพเจ้าเข้าใจดีขึ้นแล้ว พระเจ้า โปรดทำตามพระประสงค์ของพระองค์เถิด”

ผู้ช่วยให้รอด: “เขียนเพิ่มอีกหน่อยเถิด ห้าแพลตฟอร์มที่เจ้าจะได้รับจากข้าจะเกิดขึ้นในไม่ช้า ให้มันแสดงผลเมื่อความทุกข์ปรมาณมาถึง”

ฉันท: “ฉันทจะรู้ล่วงหน้าได้หรือไม่ว่าความทุกข์ปรมาณจะมาเมื่อใด?”

พระผู้ช่วยให้รอด: “ข้ากำลังเตรียมตัวเจ้าไว้แล้ว เพื่อเจ้าจะได้รู้ ลูกสาวที่รักของข้า ข้าพอใจในตัวเจ้าอย่างเต็มที่เจ้าเป็นอยู่ จงรักษาความถ่อมตนไว้ เพื่อข้าจะได้ประทานพระคุณมากมายให้แก่เจ้า จงรักข้าต่อไปอย่างเต็มที่เจ้าได้ทำมาจนถึงบัดนี้ ความรักของเจ้าคือความรักของข้า

ข้าพอใจที่เจ้าปรารถนาจะรักข้ามากขึ้นเรื่อยๆ ข้าพร้อมเสมอที่จะประทานความรักเพิ่มเติมให้แก่เจ้า”

ฉันท: “ตอนนี้ฉันทต้องทำอะไร?”

พระผู้ช่วยให้รอด: “ทำหน้าที่ของเจ้าเถิด ไม่ว่าเจ้าจะต้องทำอะไรในตอนนี้ ข้าอวยพรเจ้า ลูกสาวที่รักของข้า”

ฉันทคุกเข่าลงและขอพระผู้ช่วยให้รอดให้อวยพรผู้หญิงสองคนที่กำลังจะมาถึง คือ มารีแอนน์ และคุณนายมุลเลอร์

พระผู้ช่วยให้รอด: “ใช่ ข้าจะอวยพรพวกเธอด้วย”

พระผู้ช่วยให้รอดได้ประทานพร

พิธีมิสซาที่โบสถ์เซนต์โรส ในเมืองมิงโกลส์โฮม

10 กันยายน 1992 – วันพฤหัสบดี

10.30 น. ที่บ้าน:

คำอธิษฐานแห่งความสามัคคี

พระผู้ช่วยให้รอด: “เขียนไปเถิด ลูกสาวของข้า ข้าต้องการให้เจ้าเขียน ก่อนที่ทุกสิ่งนี้จะเกิดขึ้น จะมีปัญหาหลายอย่างเกิดขึ้น”

ฉันท: “จะเกิดอะไรขึ้นครับ พระเจ้าและพระผู้เป็นเจ้าของฉันท?”

พระผู้ช่วยให้รอด: “สิ่งที่ข้าต้องการจะบรรลู่ร่วมกับเจ้า”

ฉันท: “พระเจ้า พระองค์ต้องการอะไร? ฉันทต้องทำอะไรร่วมกับพระองค์?” พระผู้ช่วยให้รอด:

“ทางกางเขนทั้งหมดจนถึงที่สุด”

ฉันท: “ฉันทต้องรับความทุกข์นี้หรือไม่?”

พระผู้ช่วยให้รอด: “ความยากลำบากนี้ไม่ใช่เพื่อเจ้า แต่เพื่อเรา; แต่ความโกรธของเราจะตกมาบนพวกเขา เลือดที่เจ้าจะหลั่งนั้นเป็นเพื่อผู้ที่มิใช่เจ้า แต่ไม่ใช่เพื่อผู้หมิ่นประมาท” ฉันท: “แต่พระเจ้า พระองค์ได้หลั่งเลือดของพระองค์เพื่อทุกคน”

พระผู้ช่วยให้รอด: “นั่นคือในอดีตแล้ว ลูกสาวของข้า; วันนี้ไม่เป็นเช่นนั้นอีกต่อไปแล้ว พวกเขาได้เลือกพ่อของพวกเขาแล้ว ลูกไม่จำเป็นต้องพูดกับผู้หมิ่นประมาท”

ผม: “ผมจะรู้ได้อย่างไรว่าพวกเขาเป็นผู้หมิ่นประมาท?”

พระผู้ช่วยให้รอด: “ข้าจะรู้จักพวกเขาเอง ไม่ใช่เจ้า ลูกสาวของข้า จงเขียนอะไรเพิ่มเติมอีกหน่อย รอยแพลตฟอร์มที่เจ้าจะได้รับจะเกิดขึ้นในช่วงวันเหล่านี้”

ฉันท: “พระเจ้า ขอให้เป็นไปตามที่พระองค์ทรงประสงค์; ฉันทไม่มีความกลัวและไม่มีความสงสัย; ฉันทเป็นของพระองค์อย่างสมบูรณ์”

พระผู้ช่วยให้รอด: “เขียนไปเถิด ลูกสาวของข้า เจ้าอย่าฟังเมื่อผู้อื่นตำหนิเจ้า เจ้าไม่เห็นจุดอ่อนของพวกเขา ฟังข้าเจ้าให้ดี:

ข้าเจ้าคือผู้นำทางจิตวิญญาณของเจ้า แม้เจ้าจะทำผิดและคนอื่นสังเกตเห็นในตัวเจ้า แต่ในสายตาของข้าเจ้า มันก็ยังไม่ถูกต้อง

นั่นคือสิ่งที่ข้าเจ้าต้องการให้เป็นเช่นนั้น คนส่วนใหญ่ไม่เห็นข้อบกพร่องของตัวเอง หากลูกปล่อยให้ทุกคนมาสั่งสอน ลูกจะหันหลังให้เรา ซาตานนั้นเจ้าเล่ห์

จงระวังให้ดี: หากลูกทำผิดและคนอื่นไม่เห็นด้วย นั่นคือจากเรา ลูกไม่จำเป็นต้องมีคนอยากรู้ยากเห็นอยู่รอบตัว

ส่งคนอยากรู้ยากเห็นทั้งหมดไปสวดภาวนาและกลับใจจากบาปของพวกเขาก่อน; สิ่งนั้นจะช่วยลูกหลีกเลี่ยงปัญหาได้มาก”

ฉันท: “พระเจ้าที่รัก ข้าพเจ้าต้องการความถ่อมใจสำหรับเรื่องนี้ โปรดประทานพระคุณให้ข้าพเจ้าได้เป็นคนถ่อมใจ”

พระผู้ช่วยให้รอด: “ลูกสาวของข้า เจ้าจะมีความถ่อมตัวและอ่อนโยน เหมือนที่ข้าเป็น เพราะเมื่อนั้นเจ้าจะอยู่ในข้าอย่างสมบูรณ์”

ฉันท: “แต่ถ้าพระสงฆ์ยังไม่เชื่อ ก็จะเป็นเรื่องที่น่ายกย่องมาก”

พระผู้ช่วยให้รอด: “พระสงฆ์ทุกคนคือพระคริสต์องค์ที่สอง; เราต้องอธิษฐานเพื่อพระสงฆ์ทุกคน ข้าพเจ้ารักพวกเขาทุกคน ลูกสาวของข้าพเจ้า”

ฉันท: “แต่พระเจ้าคะ ฉันทก็รักพวกเขาทุกคนเช่นกัน แต่พวกเขาไม่ได้รักฉันททุกคน” พระผู้ช่วยให้รอด:

“เป็นเช่นนั้นจริงๆ ลูกสาวของข้า; พวกเขาเองก็ไม่ได้รักข้าทุกคนเช่นกัน”

ฉันท: พระผู้ช่วยให้รอดทรงอวยพรฉันท...

สายประคำและมีสชาในสีแดง

11 กันยายน 1992 – วันศุกร์

7.40 น. ถึง 8.30 น.

สามีของฉันทได้ทำให้ชีวิตฉันทยากลำบาก

พระคัมภีร์จำนวนมากจากคุณพ่อเกเบฮาร์ด เฮย์เดอร์ ได้ส่งมาถึงแล้ว

พระผู้ช่วยให้รอด: “ฉันทอยากให้เธอเขียนจดหมายมา ฉันทรักเธอมากมาก ในอนาคตอันใกล้ เธอจะต้องเผชิญกับการโจมตีของซาตานบ่อยขึ้น

ฉันทเห็นด้วยกับเธอเกี่ยวกับสิ่งที่กำลังเกิดขึ้นกับครอบครัวของเธอ เขาแสวงหาทางที่สั้นที่สุด;

เช่นเดียวกับที่เธอแสวงหาทางที่สั้นที่สุดมาหาฉันทผ่านทางมารี ดังนั้นวิญญาณชั่วก็แสวงหาทางที่สั้นที่สุดมาหาเธอเช่นกัน ลูกสาวของฉันท

เมื่อวานเธอทำสิ่งที่ถูกต้องแล้ว ลูกสาวของข้า วิญญาณชั่วร้ายเหล่านั้นโกรธเธอเป็นพิเศษ แต่เมื่ออยู่กับข้า เธอจะเอาชนะพวกมันทั้งหมดได้

ลูกสาวของข้า จงอธิษฐานเพื่อสามีของเธอ เขาต้องการความช่วยเหลือจากเธอ”

พระผู้ช่วยให้รอดตรัสกับข้าพเจ้าว่า: “เขียนต่อไปเถิด ลูกสาวของข้าพเจ้า ไฟที่ลุกโชนจะมาถึงเจ้า”

ฉันท: “ฉันทจะไม่เขียนอย่างนั้นคะ มันแน่นอนว่าไม่ใช่จากพระองค์ พระเจ้าที่รัก” พระผู้ช่วยให้รอด: “ใช่แล้ว!

นั่นคือไฟรักที่ลุกโชน”

ฉันท: “พระเจ้าข้า ข้าพเจ้ากลัวว่าข้าพเจ้าจะเผาตัวเอง” พระผู้ช่วยให้รอด: “เจ้าจะถูกเผาด้วยความรักของข้า ด้วยไฟนี้

เจ้าจะบริสุทธิ์อย่างสมบูรณ์”

ฉันท: “ใช่ค่ะ พระเจ้าและพระผู้เป็นเจ้าของฉันท โปรดทำให้ฉันทบริสุทธิ์ เพื่อที่ฉันทจะได้อยู่กับพระองค์เสมอ

และไม่ถูกแยกจากพระองค์เลย”

พระผู้ช่วยให้รอด: “ลูกสาวที่รักของข้า ข้าอวยพรเจ้า” ฉันท:

“พระผู้ช่วยให้รอดได้อวยพรฉันท...”

การสวดสายประคำและพิธีมีสชาในสีแดง

วันเสาร์ที่ 12 กันยายน 1992

7.30 น. ถึง 9.00 น.

พระผู้ช่วยให้รอด: “ลูกสาวของข้า จงเขียนเถิด ข้าต้องการให้ลูกทำตามสิ่งที่ข้าปรารถนา ไม่ว่าข้าจะนำลูกไปที่ใด ลูกจงไปยังที่นั่น”

ฉันท: “พระเจ้า ข้าพเจ้าจะรู้ได้อย่างไรว่าพระองค์กำลังนำทางข้าพเจ้า?”

พระผู้ช่วยให้รอด: “ลูกสามารถถามเราได้! ทางสู่เราเริ่มขึ้นขึ้นแล้ว” ฉันท: “พระเจ้า ‘ขึ้นขึ้น’

หมายความว่าอย่างไร?”

พระผู้ช่วยให้รอด: “มันจะกลายเป็นทางที่ท้าทายมากขึ้น และต้องการความแข็งแกร่งอย่างมาก คุณจะได้รับพลังนี้จากข้าเท่านั้น

จงอธิษฐานเพื่อตัวคุณเองและเพื่อนมนุษย์ของคุณ เพื่อให้พวกเขาได้เดินบนเส้นทางนี้ร่วมกับคุณ มีฉะนั้น คุณอาจสูญเสียพวกเขาไปบนเส้นทางที่ชันนี้”

ฉันท: “ใช่ครับ พระเจ้า ในอนาคตฉันทจะขอความช่วยเหลือมากขึ้นสำหรับตัวฉันทเองและเพื่อนมนุษย์ของฉันท” พระผู้ช่วยให้รอด:

“หัวใจของเจ้าคือหัวใจของข้าแล้ว ข้าต้องหล่อหลอมมันตามความประสงค์ของข้า พระคุณอันมากมายจะไหลออกมาจากหัวใจนี้

และหัวใจที่บาดเจ็บนี้จะกลายเป็นแหล่งกำเนิดแห่งความรัก”

ฉันท: “พระผู้เป็นเจ้าและพระเจ้าของข้าพเจ้า พระเยซูที่รักของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะรู้ได้อย่างไรว่านี่คือหัวใจของพระองค์แล้ว?”

พระผู้ช่วยให้รอด: “ความร้อนระอุที่เจ้าสัมผัสในหัวใจนี้คือไฟแห่งความรักของข้า; มันจะยิ่งแรงขึ้นเมื่อข้าต้องการ”

ฉันท: “พระเจ้าและพระผู้เป็นเจ้าของฉันท พระเยซูที่รักของฉันท ฉันทรู้สึกถึงไฟนี้ แต่ฉันทไม่รู้ว่ามันมีความหมายอย่างไรต่อฉันท ฉันทตระหนักว่าด้วยไฟนี้

ฉันทสามารถรักท่านได้มากขึ้น จิตวิญญาณของฉันทปรารถนาอย่างลึกซึ้งที่จะอยู่กับท่าน ฉันทรู้สึกว่าหัวใจของฉันทในขณะนี้เหมือนเตาหลอมที่ลุกโชน

และไฟนี้ไม่เคยดับ ตอนนีฉันทเข้าใจได้ดีขึ้นเมื่ออ่านใน ‘บทสวดหัวใจศักดิ์สิทธิ์’:

พระองค์คือเตาผิงแห่งความรักที่ลุกโชน

จนกระทั่งตอนนี้ สิ่งนี้ยังไม่ชัดเจนสำหรับข้าพเจ้า แต่ตอนนี้ข้าพเจ้าเข้าใจแล้ว ข้าพเจ้าขอบพระคุณพระองค์ พระเจ้าและพระผู้เป็นเจ้าของข้าพเจ้า

สำหรับพระคุณอันยิ่งใหญ่และการตรัสรู้ครั้งนี้

ข้าพเจ้ายังอยากเพิ่มอีกว่า พระเจ้าและพระผู้เป็นเจ้าของข้าพเจ้า หัวใจของพระองค์คือเตาผิงแห่งความรักที่ยังมีชีวิตและลุกโชน โอ ขอให้ไฟนี้ไม่ดับลงเลย เพราะเมื่อนั้น ข้าพเจ้าจะรู้ว่าพระองค์อยู่กับข้าพเจ้าเสมอ พระเยซู ข้าพเจ้ารักพระองค์ด้วยหัวใจทั้งหมดและด้วยกำลังทั้งหมดของข้าพเจ้า ข้าพเจ้ารักพระองค์เหนือสิ่งอื่นใด

พระผู้ช่วยให้รอด: “ลูกสาวที่รักของข้า ข้าดีใจที่เจ้าได้ตระหนักถึงสิ่งนี้; จงคงอยู่เช่นเดิม จงจับมือข้าไว้ให้มั่น” ข้า: พระผู้ช่วยให้รอดได้ประทานพรแก่ข้า...

16.30 น. ถึง 19.45 น.: การสวดภาวนาและพิธีมิสซาในโบสถ์ที่เมืองโรต

13 กันยายน 1992 – วันอาทิตย์

9.30 น. ถึง 11.15 น. ที่บ้าน

เมื่อคืนที่ผ่านมา ตั้งแต่เวลา 02.30 น. ถึง 03.30 น. มีเหตุรบกวนด้านนอกบ้านฉัน มีกลุ่มคนเมาจอดรถอยู่ตรงข้ามบ้านฉัน ตำรวจต้องมาช่วย

กลุ่มสวดภาวนา!

พระผู้ช่วยให้รอด: “เขียนลงเถิด ลูกสาวของข้า: ข้าอยู่กับเจ้า ในตัวเจ้า และอยู่กับเจ้า; เจ้าเป็นของข้าอย่างสมบูรณ์ อย่าให้ผู้อื่นมีอิทธิพลต่อเจ้า เจ้าได้เห็นแล้วเมื่อวานและเมื่อคืนนี้ ซาตานกำลังพยายามทุกวิถีทางเพื่อทำให้เจ้าหันเหจากข้า เขาแข็งแกร่ง ลูกสาวของข้า แต่เจ้ายังแข็งแกร่งกว่าเมื่ออยู่กับข้า ลูกสาวของข้า จงยังคงซื่อสัตย์ต่อกลุ่มอธิษฐานของเจ้า เหมือนที่เจ้าได้ทำมาจนถึงตอนนี้

ซาตานต้องการเพียงอย่างเดียวคือการทำลายกลุ่มอธิษฐานของเจ้า”

พระผู้ช่วยให้รอด: “เขียนลงเถิด ลูกสาวของข้า ความเจ็บปวดที่เผาไหม้ที่ลูกรู้สึกเมื่อวานนี้ คือความเจ็บปวดของข้าเอง”

ฉัน: “ฉันรู้สึกถึงความร้อนและเสทลตลอดทั้งวัน และตอนนี้มันหายไปแล้ว” พระผู้ช่วยให้รอด: “ฉันกำลังเตรียมคุณสำหรับสิ่งที่จะเกิดขึ้นในวันข้างหน้า ตอนนี้คุณรู้สึกถึงความร้อนในหัวใจของคุณ”

ฉัน: “แต่มันไม่แรงมากนักค่ะ”

พระผู้ช่วยให้รอด: “แต่มันจะกลายเป็นแรงมาก” ฉัน:

“ฉันจะรับมือกับมันได้ไหม?”

พระผู้ช่วยให้รอด: “เธอจะทำได้.”

ฉัน: “แล้วฉันต้องเรียกแพทย์ไหม?”

พระผู้ช่วยให้รอด: “เธอไม่จำเป็นต้องไป; เธอรู้แล้วว่าต้องทำอะไร” ฉัน: “ใช่ครับ

พระเจ้า ข้าจะทำตามพระประสงค์ของพระองค์”

ผู้ช่วยให้รอด: “เขียนไว้เถิด ลูกสาวของข้า: เจ้าจะได้รับรอยแผลศักดิ์สิทธิ์ในโบสถ์” ฉัน: “สีแดงหรือ?”

พระผู้ช่วยให้รอด: “ใช่, สีแดง.”

ฉัน: “ตอนนั้นฉันจะได้เห็นท่านไหม?”

พระผู้ช่วยให้รอด: “เจ้าจะได้เห็นเรา ด้วยแสงที่มาจากเรา เจ้าจะได้รับรอยแผลศักดิ์สิทธิ์ และแสงนี้จะอยู่กับเจ้าตราบเท่าที่เราระสงค์ เราคือแสง และเราจัดความมืด ลูกสาวของเรา รอยแผลศักดิ์สิทธิ์ที่เจ้าจะได้รับ คือรอยแผลศักดิ์สิทธิ์ของข้าเอง”

ฉัน: “แต่ท่านเคยบอกฉันอย่างนี้แล้ว”

ผู้ช่วยให้รอด: “โลกนี้ไม่อาจเลียนแบบสิ่งเหล่านี้ได้ แม้แต่บรรดาพระสังฆราชเองก็ไม่สามารถอธิบายสิ่งนี้ให้ตัวเองเข้าใจได้อีกต่อไป เพราะพวกเขาขาดแสงสว่าง ดังนั้น จงถ่อมตนเถิด เพราะพวกเขาต้องได้รับการส่องสว่างจากแสงนี้ ลูกสาวของข้า ข้ารักพวกเขาทุกคน”

ฉัน: “พระเจ้าข้า แล้วผู้ที่หมิ่นประมาทพระองค์ล่ะ?”

พระผู้ช่วยให้รอด: “แม้แต่ผู้หมิ่นประมาทก็อาจได้รับการช่วยให้รอดได้ในตอนนี้” ฉัน:

“อย่างไรได้มา พระเจ้าและพระผู้ช่วยให้รอดของข้าพเจ้า?”

ผู้ช่วยให้รอด: “ด้วยการให้พวกเขาความรักที่พวกเขาขาด” ฉัน:

“ฉันจะให้ความรักแก่พวกเขาได้อย่างไร?”

ผู้ช่วยให้รอด: “เราคือความรักนั่นเอง” ฉัน:

“ฉันจะทำตาม”

พระผู้ช่วยให้รอด: “เจ้าคือเครื่องมือของข้า ที่ข้าใช้”

ผม: “โอ้ พระเจ้าและพระผู้เป็นเจ้าของข้าพเจ้า สิ่งนี้ยากที่จะเข้าใจยิ่งนัก”

พระผู้ช่วยให้รอด: “ข้าจะให้ความสว่างแก่ผู้ที่มีเจตนาดี พวกเขาจะตระหนักในใจตนเอง เช่นเดียวกับที่เจ้าได้ตระหนักแล้ว ว่าข้าคือความรัก”

ฉันท: “ใช่ครับ พระเจ้า ข้าพเจ้าเข้าใจแล้ว วิทยาศาสตร์ไม่สามารถเข้าใจสิ่งนี้ด้วยปัญญาได้ ความรักในใจเรายู่เหนือวิทยาศาสตร์ พระผู้ช่วยให้รอดที่รัก วิทยาศาสตร์ทางโลกนี้ช่างเล็กน้อยเพียงใด เมื่อเทียบกับสิ่งสวรรค์ที่รอคอยเราอยู่”

พระผู้ช่วยให้รอด: “ลูกสาวของข้า ข้าพเจ้าพอใจกับสิ่งที่ลูกได้เขียนไว้ ข้าอวยพรลูกในขณะนี้” ข้า: “ข้าได้กล่าวว่: ขอให้ทั้งโลกได้รับพรด้วย”

พระผู้ช่วยให้รอด: “ขอให้พระบิดา พระบุตร และพระวิญญาณบริสุทธิ์ ทรงอวยพรเจ้า จงไปอย่างสันติสุข ลูกสาวที่รักของข้า”

ฉันท: “ขอบคุณพระเจ้าผู้เป็นองค์พระผู้เป็นเจ้า ขอถวายพระเกียรติแด่พระเยซูคริสต์และพระแม่มาเรีย ทั้งบัดนี้และตลอดไปจนชั่วนิรันดร์ อาเมน”

เวลา 12.45 น. ฉันทได้สวดส่ายประคำและประกอบพิธีกรรมที่เมืองโรก

เวลา 14.30 น. ฉันทได้สวดส่ายประคำแห่งความเศร้าโศกกับเฮกวิก ตามด้วยพิธีมิสซาในโบสถ์เซนต์โรซที่เมืองมิงโกลส์โฮม หลังจากพิธีมิสซา

ฉันทได้สนทนากับคุณพ่อสโทเลอร์ ผู้เป็นมิชชันนารี เป็นเวลากว่า 30 นาที

9 กันยายน 1992 – วันจันทร์

ที่บ้าน:

เวลา 02.10 น. ถึง 03.05 น.: การสวดภาวนา

9.30 น. ถึง 11.15 น.: การประชุมสวดภาวนา

ฉันทร้องไห้! เมื่อคืนที่ผ่านมา พระสงฆ์ที่โบสถ์เซนต์โรซทำให้ฉันทสับสน เขาสนับสนุนการรับศีลมหาสนิทด้วยมือ ฉันทจึงทูลถามพระผู้ช่วยให้รอดว่:

หากเป็นพระประสงค์ของพระองค์ ขอให้พระองค์ประทานคำตอบแก่ฉันท เพราะฉันทมั่นใจว่วิธีที่ถูกต้องคือการรับศีลมหาสนิทด้วยลิ้น

ฉันทไม่เชื่อพระสงฆ์ท่านนี้ “พระผู้ช่วยให้รอดที่รัก ฉันทผิดไปหรือไม่?”

พระผู้ช่วยให้รอด: “ลูกสาวของพ่อ ลูกไม่ได้ผิด; การที่พระสงฆ์ยังคงให้ศีลมหาสนิทด้วยมือ นั้นเป็นการลบหลู่ศักดิ์สิทธิ์อย่างร้ายแรง

เพราะลูกยังคงปกป้องการปฏิบัตินี้ ลูกจึงต้อง

ให้พวกเขาต้องรับผิดชอบ ฉันทไม่สนใจใครทั้งสินที่ยังให้ศีลมหาสนิทด้วยมือ ลูกสาวของฉันท สิ่งทีลูกได้ทำมาจนถึงตอนนี้ถูกต้องแล้ว จดไว้ให้ดี

ลูกสาวของฉันท: รอยแผลศักดิ์สิทธิ์ทีลูกจะได้รับนั้นจะเจ็บปวดมาก”

ฉันท: “แค่ฟ้งก็กลัวแล้วละ” พระผู้ช่วยให้รอด: “ลูกสาวของพ่อ ลูกกลัวแล้วหรือ?”

ฉันท: “ไม่.”

พระผู้ช่วยให้รอด: “เมื่ออยู่กับเรา ลูกจะไม่มีกลัว ความเจ็บปวดทีลูกจะประสบจะยิ่งรุนแรงขึ้นหากมีการสวดภาวนาไม่เพียงพอ”

ฉันท: “โอ้ พระเจ้าของข้า แล้วใครจะฟ้งข้าและอธิษฐานล่ะ?”

พระผู้ช่วยให้รอด: “ลูกสาวของข้า ผู้ที่ต้องการได้รับการช่วยให้รอดจะอธิษฐาน ข้าจะถูกตรึงกางเขนภายในตัวลูกเพื่อความรอดของวิญญาณ ลูกสาวของข้า

ทุกคนมีเวลาสั้นๆ สำหรับตัวเอง พวกเขาจะอธิษฐาน จดไว้ให้ดี ลูกสาวของข้า: มีเพียงจำนวนน้อยเท่านั้นทีจะได้รับการช่วยให้รอด”

ฉันท: “ฉันทจะทนทุกข์เพื่อวิญญาณทุกคน”

พระผู้ช่วยให้รอด: “ลูกสาวของข้า แทบไม่มีใครในพวกเขาทีปรารถนาจะกลับใจ” ข้า:

“แล้วข้าไม่จำเป็นต้องทนทุกข์เพื่อทุกคนหรือ?”

พระผู้ช่วยให้รอด: “ใช่แล้ว มิฉะนั้นพวกเขาจะไม่อาจกล่าวได้ว่า ข้าไม่ได้ทนทุกข์เพื่อพวกเขา” ฉันท: “พระเยซูที่รัก

การเขียนสิ่งนี้ยากมากสำหรับฉันท มันเจ็บปวด”

พระผู้ช่วยให้รอด: “ลูกสาวที่รักของข้า ข้าอวยพรเจ้า ข้าจะรวม

ทั้งโลก โดยเฉพาะอย่างยิ่งผู้ป่วยและผู้ทีกำลังจะตาย ด้วยพรของข้า”

18.30 น. สวดลูกประคำและมิสซา (สีแดง)

20.00 น. กลุ่มสวดภาวนาสีแดง

ในช่วงสามปีแรก เราสวดภาวนาประมาณหนึ่งชั่วโมง แต่ในช่วงสองปีที่ผ่านมา

เราสวดภาวนาประมาณสองถึงสองชั่วโมงครึ่ง

พระผู้ช่วยให้รอดได้ขอให้เราต้องสวดภาวนาอย่างมาก

15 กันยายน 1992 – วันอังคาร

10.30 น. ถึง 1.00 น.

ก่อนนั้น ฉันทอธิษฐานร่วมกับฟริโดลิน หลังจากนั้น ฉันทอธิษฐานคนเดียวและรวมตัวกับพระผู้ช่วยให้รอด

พระผู้ช่วยให้รอด: “เขียนลงเกิด ลูกสาวของข้า: จงรวมความเจ็บปวดที่เจ้าจะประสบกับความทุกข์ของพระแม่มารีย์ ความทุกข์ของพระแม่มารีย์ก็คือความเจ็บปวดของข้าด้วย จงถวายทุกสิ่งแด่พระบิดาในสวรรค์ ผ่านการเสียสละของเจ้า วิทยญาณมากมายจะได้รับการรักษา”

ฉันทัน: “พระเยซูที่รักของข้าพเจ้า ข้ารักพระองค์มากเหลือเกิน ข้าพเจ้าจะทำตามที่พระองค์ประสงค์ พระองค์เพียงแต่บอกข้าพเจ้าให้ข้าพเจ้ารู้ ข้าพเจ้ารู้สึกถึงความสงบที่ลึกซึ้งจนไม่อาจบรรยายได้ มีความรักมากมายในความสงบนี้ และข้าพเจ้าปรารถนาที่จะไม่แยกจากมันเลย ฉันทันรู้สึกเหมือนอยู่ในร่างกายของตัวเอง ฉันทันรู้สึกเบาและอิสระอย่างไม่อาจเข้าใจได้ โดยไม่มีความกังวลหรือความเจ็บปวด สิ่งต่างๆ ในโลกนี้ดูเหมือนอยู่ห่างไกลจากฉันทัน ฉันทันคือความว่างเปล่า

ทุกสิ่งภายในตัวฉันทันคือพระเจ้า ขอบคุณ พระเจ้าและองค์พระผู้เป็นเจ้าของฉันทัน สำหรับความเชื่อมั่นและพระคุณนี้ ตอนนี้ฉันทันมีความปรารถนาหนึ่ง และฉันทันกำลังเขียนมันถึงพระองค์ในขณะนี้ เพราะมันช่างงดงามสำหรับฉันทันเหลือเกิน:

พระเยซู โปรดให้ฉันทันได้วางหัวลงบนอกของพระองค์ เหมือนที่ยอห์นเคยทำ และตอนนี้ฉันทันอยากกอดพระองค์ เพราะหัวใจฉันทันรักพระองค์มากเหลือเกิน ฉันทันไม่อาจอธิบายสิ่งนี้ให้ใครฟังได้ เพราะความรักนั้นอยู่ตรงนั่นเอง น้ำตาเอ่อล้นในดวงตาฉันทัน เพราะฉันทันรักพระองค์”

พระผู้ช่วยให้รอด: “เขียนลงเกิด ลูกสาวของข้า: อย่างที่ลูกเป็นอยู่ตอนนี้ นั่นคือสิ่งที่ข้าต้องการให้ลูกเป็นอยู่เสมอ ลูกเห็นไหม ลูกไม่ขาดความรักเลย ลูกได้รับความรักมากขึ้นอีกผ่านความทุกข์ทรมาน รอยแผลทั้งห้าอยู่ใกล้มากแล้ว

ฉันทัน: “พระเจ้าที่รัก พระองค์เคยตรัสเช่นนั้นมาก่อนแล้ว”

พระผู้ช่วยให้รอด: “แต่ตอนนี้ยังมีหลายสิ่งที่ลูกยังไม่รู้ จงเตรียมตัวไว้สำหรับทุกชั่วโมงที่กำลังจะมาถึง ลูกจะได้รับการทดสอบอย่างหนักหน่วง ลูกสาวของข้า”

ฉันทัน: “โอ้ พระผู้ช่วยให้รอด ข้าพเจ้าถูกทดสอบมามากแล้ว” พระผู้ช่วยให้รอด: “ยังไม่พอ”

ฉันทัน: “แล้วถ้าบรรดานักเทววิทยาไม่เชื่อล่ะ?”

พระผู้ช่วยให้รอด: “ลูกไม่ได้เสียสละตัวเองเพื่อนักเทววิทยา แต่เพื่อทุกวิญญาณ แน่แน่นอนว่าจะมีนักเทววิทยาที่อยู่ในแสงสว่างและจะเชื่อ ลูกสาวที่รักของข้า ข้ารักลูกมาก จงเขียนสิ่งนี้ไว้: ความทุกข์ทรมานเพื่อการชดใช้กำลังจะเริ่มต้นแล้ว”

ฉันทัน: “อะไรที่นับเป็นความทุกข์ทรมานแห่งการชดใช้?”

ผู้ช่วยให้รอด: “ความปวดหัวและความปวดใจ – นี่คือการทุกข์ทรมานขั้นเตรียมการ ไม่มียาใดจะช่วยคุณได้ที่นี่ ความทุกข์ทรมานเหล่านี้มาจากเรา คุณกำลังทนทุกข์เพื่อความรอดของวิญญาณ นั่นคือเหตุผลที่ไม่มียาใดจะช่วยคุณได้ คุณต้องทนรับทุกสิ่งด้วยความอดทนและความรัก เราจะมอบความรักให้คุณมากจนคุณสามารถรับมันได้ ข้าจะเป็นทุกสิ่งภายในตัวเจ้า วิญญาณของเจ้าได้รวมเป็นหนึ่งเดียวกับข้า และเราจะแบ่งปันเพียงส่วนหนึ่งของความทุกข์ของข้าเท่านั้น ดังนั้น ลูกสาวของข้า เจ้าไม่ใช่ตัวเจ้าเองอีกต่อไปแล้ว แต่คือข้าเอง พระผู้ช่วยให้รอด: “ข้าอวยพรเจ้าและทุกคนที่ใกล้ชิดกับเจ้า”

พระผู้ช่วยให้รอดได้อวยพรเรา

เวลา 18.30 น. ฉันทันอยู่กับพระสงฆ์จากประเทศเปรูที่เมืองมิงโกลาโซร์มา ฉันทันมอบพระคัมภีร์ที่เขียนโดยคุณพ่อเกบฮาร์ด เฮย์เดอร์ ให้แก่ท่าน ฉันทันไปรับศีลสารภาพบาปกับท่าน เฮดวิกอยู่กับฉันทันที่บ้านพระสงฆ์ท่านนี้ และเธอพูดจาไม่ดีเกี่ยวกับฉันทัน ฉันทันต้องถอนตนลง ฉันทันได้ให้อภัยเธอแล้ว

18.30 น.: สวดสายประคำและมีสชาในเมืองโรก

16 กันยายน 1992 – วันพุธ

9.30 น. ถึง 10.20 น.

พระผู้ช่วยให้รอด: “เขียนลงเกิด ลูกสาวของข้า” ฉันทัน: “ค่ะ พระเยซูที่รักของข้า”

พระผู้ช่วยให้รอด: “ทางกางเขนที่นำสู่เราอยู่ในแสงสว่าง ลูกๆ ของเราทุกคนล้วนรู้จักทางนี้ เราคือแสงสว่างที่ส่องสว่างให้ลูก ลูกสาวของเรา ไม่มีใครสามารถนำลูกให้หลงทางจากทางนี้ได้ เมื่อใครรู้จักทางที่ส่องสว่างแล้ว ก็ไม่ต้องการเดินบนทางมืดอีกแล้ว จดหมายนิรนามที่ลูกได้รับนั้นเป็นกับดักที่ซาตานวางไว้ เขาต้องการจะนำลูกให้หลงทางจากทางที่สว่างไสว แต่เขาทำไม่ได้ เพราะข้าอยู่กับลูก จงรักทุกคน เหมือนที่ลูกได้ทำมาจนถึงตอนนี้ ลูกที่รักของข้า จงเตรียมตัวรับทุกสิ่งที่มาสู่ลูก ไม่ว่าสิ่งใดจะหนักเกินกำลังของลูก จงมอบมันให้ข้า ลูกจะได้รับรอยแผลศักดิ์สิทธิ์ทั้งห้าจากข้า จงมั่นใจและเชื่อมั่นเถิด”

พระผู้ช่วยให้รอด: “ข้าไม่ผิดคำสัญญาของข้า เจ้าต้องผ่านบททดสอบที่อยู่เบื้องหน้า เจ้าคือผู้นำทางจิตวิญญาณของเจ้า และเจ้าจะผ่านมันไปได้ ลูกสาวของข้า ข้าพอใจในสิ่งที่เจ้าทำและวิธีที่เจ้าปฏิบัติต่อผู้คน

ส่วนคนอื่นๆ ที่ต้องการวิพากษ์วิจารณ์คุณนั้น เป็นเพราะความอิจฉา จงระมัดระวังให้ดี ลูกสาวของข้า คุณมีศัตรูมากมายอยู่รอบตัว จงระมัดระวังคำพูดของคุณเมื่ออยู่ต่อหน้าพวกเขา พวกเขาจะบิดเบือนคำพูดของคุณจากหนึ่งเป็นสิบเพื่อเยาะเย้ยคุณ ลูกสาวของข้า จงมอบความกังวลทั้งหมดของคุณให้ข้าเสมอ”

จัน: “ตอนนี้ฉันต้องเขียนอะไรเพิ่มเติมอีกไหมคะ?”

พระผู้ช่วยให้รอด: “ไม่ ลูกสาวของข้า ไปที่ที่เจ้าต้องไปเถิด ข้าอวยพรเจ้า ลูกสาวที่รักของข้า”

จัน: “ฉันกล่าวกับพระผู้ช่วยให้รอดว่า ‘ฉันขอรวมผู้ปวย ผู้กำลังจะตาย วิญญาณผู้ยากไร้ในนรกชำระ และศัตรูของฉันไว้ในคำอวยพรนี้ด้วย’”

จัน: พระผู้ช่วยให้รอดได้อวยพรฉัน...

เวลา 12.00 น. ทีมหาวิหารสเปเยอร์ จันได้สวดบทเพลงเจสัสและบทสวดอื่นๆ

19.30 น.: พิธีมิสซาในโบสถ์เซนต์โรซ

20.30 น.: เขียนบันทึกประจำวันร่วมกับมารีออน

17 กันยายน 1992 – วันพฤหัสบดี

อยู่ที่บ้านตั้งแต่เวลา 10.30 น. ถึง 11.30 น.;

ขณะนี้ฉันยังอยู่ในช่วงวันหยุด

คืนนี้ฉันได้สวดภาวนาตั้งแต่เวลา 20.30 น. จนถึง 03.30 น.

ในกลุ่มสวดภาวนา:

พระผู้ช่วยให้รอด: “เขียนลงเถิด ลูกสาวของข้า รอยแผลศักดิ์สิทธิ์ทั้งห้าจะถูกประทับลงบนตัวเจ้า จะมีเครื่องหมายปรากฏบนท้องฟ้าเหนือโบสถ์ เจ้าต้องมองดูมัน นั่นจะเป็นการยืนยันของข้าเกี่ยวกับสิ่งที่เกิดขึ้น”

จัน: “และถ้าฉันไม่เห็นมัน แผนของพระองค์จะเปลี่ยนไปหรือไม่?” พระผู้ช่วยให้รอด:

“ลูกสาวของข้าพเจ้าจะเห็นมันแน่นอน”

จัน: “พระเจ้าและพระผู้เป็นเจ้าของฉัน ฉันเชื่อว่าสิ่งนั้นจะเกิดขึ้น ฉันมีความเชื่อมั่นที่ไม่สั่นคลอน และดังนั้นฉันจึงเชื่อ”

พระผู้ช่วยให้รอด: “ลูกสาวของข้า ให้มันทำงานภายในตัวเจ้า ข้ารักเจ้ามาก ลูกสาวของข้า ข้าได้เลือกเจ้าแล้ว

ข้าปรารถนาจะช่วยให้วิญญาณมากมายรอดพ้นไปด้วยเจ้า! นี่คือการปรารถนาของข้ามานานแล้ว เวลานั้นได้มาถึงแล้ว

และไม่มีใครสามารถเปลี่ยนแปลงเวลาของข้าได้!

เราคือนิรันดร์ ลูกสาวที่รักของเรา ทุกสิ่งจะเกิดขึ้นในเวลาที่เหมาะสม

ข้าขอบคุณเจ้า ลูกสาวของข้า สำหรับคำ ‘ใช่’ ของเจ้า คำ ‘ใช่’ ของเจ้ามั่นคงดังหินผาในทะเล คำ ‘ใช่’ ของเจ้าคือคำ ‘ใช่’ ของข้า

และไม่มีใครสามารถพรากมันไปจากเจ้าได้

P. Heyder: ในเรื่องนี้ คุณพ่อ Gebhard Heyder ที่เมืองเรเกนส์บูร์ก กล่าวว่า หลังจากตรวจสอบหนังสือบันทึกประจำวันแล้ว ท่านเห็นว่าฉันควรเขียนต่อไป เพราะนี่คือของขวัญแห่งพระคุณจากพระผู้ช่วยให้รอด

จัน: “ฉันกำลังคิดว่า ‘พระเยซู ฉันรักท่านมากเลย’”

พระผู้ช่วยให้รอด: “ความรักของคุณคือความรักของข้า คุณสามารถส่งต่อความรักนี้ไปยังผู้ที่โหยหาความรักได้”

จัน: “พระเจ้า ทุกสิ่งที่ฉันเพิ่งพูดกับพระองค์จากใจจริงจะเกิดขึ้นตามน้ำพระทัยของพระองค์และตามที่พระองค์พอพระทัย ฉันเข้าใจอย่างชัดเจนแล้ว และตอนนี้ฉันก็เข้าใจว่าฉันต้องเข้าใจเรื่องนี้ ส่วนเรื่องอื่นๆ พระองค์จะสอนฉันในเวลาอันควร ฉันวางใจในพระองค์และจะยังคงซื่อสัตย์ต่อพระองค์

ด้วยคุณธรรมที่พระองค์ประทานให้ฉันและที่คุณพระองค์ได้ประทานให้ฉันแล้ว”

พระผู้ช่วยให้รอด: “ลูกสาวที่รักของข้า ข้าขอบคุณเจ้า; สิ่งที่คุณเขียนมาทำให้ข้ามีความยินดีอย่างยิ่ง ข้าอวยพรเจ้าและเทพพระคุณลงบนเจ้า ตามที่เจ้าต้องการ ข้าประทานความรักให้เจ้าอย่างล้นเหลือ เพื่อเจ้าจะได้ทนรับสิ่งที่ข้ากำลังจะประทานให้เจ้า”

จัน: พระผู้ช่วยให้รอดได้อวยพรฉัน...

จัน: “ฉันขอบคุณท่าน พระเจ้าและพระผู้เป็นเจ้าของฉัน ขอขอบคุณความรักอันยิ่งใหญ่ของฉัน ขอถวายพระเกียรติแด่พระเยซูคริสต์และพระแม่มาเรีย บัดนี้และตลอดไปจนชั่วนิรันดร์ อาเมน”

18.30 น. สวดสายประคำและมิสซาใน Rot.

18 กันยายน 1992 – วันศุกร์

ที่บ้าน,

สวดมนต์ตั้งแต่เวลา 4.00 น. ถึง 5.30 น.

การสวดภาวนาเพื่อถวายเกียรติแด่พระแม่มาเรียผู้ศักดิ์สิทธิ์!

กราบไหว้แผลศักดิ์สิทธิ์ อธิษฐานเพื่อศัตรู แล้วรวมเป็นหนึ่งในพระผู้ช่วยให้รอด

พระผู้ช่วยให้รอด: ‘ลูกสาวของพ่อ พ่อมีแผนสำหรับลูก พ่อทำตามใจพ่อ จงอดทน ทุกสิ่งจะเกิดขึ้นตามที่พ่อได้สัญญาไว้ พ่อเป็นผู้กำหนดเวลา ทุกสิ่งต้องเกิดขึ้นตามความประสงค์ของพ่อ’

ฉัน: “พระเจ้า ข้าคิดว่าข้าได้ทำผิดอะไรไป”

พระผู้ช่วยให้รอด: “ลูกสาวที่รักของข้า เจ้าคือดอกกุหลาบอันสูงส่ง; ศัตรูไม่ชอบกลิ่นหอมของมัน จงเตรียมพร้อมสำหรับข้าอยู่เสมอ เจ้าต้องผ่านการทดสอบ ลูกสาวของข้า ข้ารักเจ้า; กลับไปนอนต่อเถิด”

11.45 น. ถึง 12.45 น. กลุ่มอธิษฐาน!

ฉันได้อธิษฐานอย่างจริงใจและลึกลับที่จะเขียนสิ่งนี้ลง แต่พระผู้ช่วยให้รอดต้องการให้ฉันเขียนสิ่งนี้ลง พระผู้ช่วยให้รอด: “เขียนลงเถิด ลูกสาวของข้า; ความรักของเจ้าต่อข้าเป็นความจริง ข้ารู้จักลูกๆ ของข้าที่รักข้า แต่มีเพียงไม่กี่คนเท่านั้น เจ้ากระหายวิญญาณร่วมกับข้า เพราะเจ้ารักพวกเขาเช่นเดียวกับที่ข้าเรารักพวกเขา ลูกรักฉัน แต่ลูกยังไม่ได้เห็นฉันอย่างใกล้ชิด แต่สิ่งนี้กลับมีค่ามากยิ่งขึ้น: ที่ลูกไม่เห็นฉันแต่ยังรักฉัน นั่นคือความรักที่แท้จริงและสูงส่ง ซึ่งไม่อาจหลอกลวงได้ ฉันชอบคุณลูกที่วางฉันไว้เป็นอันดับแรกในหัวใจลูก

ฉันจะให้รางวัลแก่จิตวิญญาณนี้อย่างพิเศษที่สุดในสวรรค์”

พระผู้ช่วยให้รอด: “ลูกสาวที่รักของข้า สถานการณ์ในโลกนี้ดูไม่ดีเลย ทุกอย่างแขวนอยู่บนเส้นด้ายเพียงเส้นเดียว และเส้นด้ายนั้นอาจขาดได้ทุกเมื่อ ข้ายังคงจับเส้นด้ายนั้นไว้เพื่อไม่ให้มันขาด สงครามกำลังทวีความรุนแรงขึ้นเรื่อยๆ จงอธิษฐานเพื่อสันติภาพในทุกโบสถ์และทุกบ้าน เพื่อให้สันติภาพกลับคืนสู่หัวใจทุกคน เวลาสำหรับการช่วยให้วิญญาณรอดพ้นนั้นสั้นมาก และไม่มีใครสามารถยืดเวลาได้นอกจากข้าพเจ้า จงอธิษฐานเพื่อให้วิญญาณอีกมากมายได้รับการช่วยให้รอดพ้น ข้าพเจ้าคือพระผู้ช่วยให้รอดและทางรักษาของเจ้า

“เพียงผ่านทางยารักษาของข้าเท่านั้นที่ท่านจะได้รับการช่วยให้รอด” ข้า:

“ยารักษาของพระองค์คืออะไร พระเจ้าและพระผู้เป็นเจ้าของข้า?” พระผู้ช่วยให้รอด:

“ความรัก มันคือทุกสิ่ง ลูกสาวของข้า”

ฉัน: “ฉันเขียนมากเกินไปอีกแล้วค่ะ ฉันต้องเขียนมากขนาดนี้จริงๆ หรือคะ?” พระผู้ช่วยให้รอด: “เขียนทุกวันเถิด”

ฉัน: “ค่ะ พระเจ้า ข้าพเจ้าขอบคุณพระองค์”

ตั้งแต่เวลา 1.45 น. ถึง 3.45 น. ฉันได้สวดบทสวดติโนปา

18.30 น.: พิธีมิสซาและสวดสายประคำที่เมืองโรต

9 กันยายน 1992 – วันเสาร์

8.00 น. ถึง 10.00 น.:

การประชุมอธิษฐาน!

พระผู้ช่วยให้รอด: “เขียนลงเถิด ลูกสาวของข้า ข้า จะ ทำ!

ลูกคือลูกสาวที่รักของข้า ความเจ็บปวดของลูกคือความเจ็บปวดของข้า ข้าจะช่วยวิญญาณร่วมกับลูก จงถวายน้ำตาที่ลูกได้หลั่งไว้แต่ข้า”

ฉัน: “ใช่ค่ะ พระเจ้า ข้าพเจ้าถวายสิ่งนี้แด่พระองค์ เพื่อวิญญาณทั้งหลายจะได้ไม่ตกสู่ความพินาศ มันยากเหลือเกินสำหรับข้าพเจ้า ที่รู้ว่าวิญญาณมากมายกำลังสูญเสียไป และผู้คนต่างเขินอายและถูกความมืดบอดครอบงำ พวกเขาเห็น แต่กลับไม่เห็นอะไรเลย บาปนั้นต้องใหญ่หลวงเพียงใด” พระผู้ช่วยให้รอด: “ลูกสาวที่รักของข้า ทุกสิ่งจะเปลี่ยนไป”

ฉัน: “อย่างไรครับ พระเจ้า? ทุกอย่างจะเปลี่ยนไปอย่างไรครับ?”

พระผู้ช่วยให้รอด: “ผู้สุดท้ายจะเป็นผู้แรก พวกเขาจะเป็นประชากรของข้า ข้าคือพระบิดาของผู้ยากจน ลูกสาวของข้า ข้าต้องการจากเจ้าสิ่งที่เจ้ามีอยู่”

ฉัน: “แต่ฉันไม่มีอะไรและฉันไม่ใช่ใครทั้งสิน; ทุกสิ่งล้วนเป็นของพระองค์” ฉัน:

พระผู้ช่วยให้รอดทรงอวยพรฉัน...

เวลา 14.30 น. คุณพ่อบูร์นมาเยี่ยมฉัน และฉันได้เล่าให้ท่านฟังเกี่ยวกับรอยแผลศักดิ์สิทธิ์ที่ฉันจะได้รับ ฉันไม่พอใจกับคำสอนของท่าน ท่านขัดแย้งกับสิ่งที่พระผู้ช่วยให้รอดได้บอกฉัน

ตั้งแต่เวลา 16.15 น. ถึง 19.45 น. ฉันอยู่ในโบสถ์ที่เมืองโรตเพื่อสวดภาวนา ชั่วโมงแรกนั้นเหนื่อยมาก

เพราะขณะนั้นมีคณะนักร้องประสานเสียงกำลังซ้อมในโบสถ์ ฉันรู้สึกเจ็บปวดที่คณะนักร้องต้องซ้อมในช่วงเวลานั้นพอดี ซึ่งกำลังมีการรับสารภาพบาปและสวดสายประคำอยู่ ฉันสวดภาวนาเพื่อความตั้งใจเหล่านี้ เพื่อพระสงฆ์ และเพื่อสันติภาพทั่วโลก ฉันไม่ได้ออกจากโบสถ์เพราะวงประสานเสียง ฉันยังคงอยู่ในโบสถ์และสวดภาวนาต่อไป

20 กันยายน 1992, วันอาทิตย์

ที่บ้าน เวลา 7.45 น. ถึง 8.50 น.:

สหภาพการสวดภาวนา!

พระผู้ช่วยให้รอด: “ลูกสาวที่รักของข้า รอยแผลศักดิ์สิทธิ์ที่ลูกจะได้รับนั้นจะเจ็บปวด ความเจ็บปวดนี้เกี่ยวข้องกับความรักของข้า ลูกจะได้รับพระพรหมทานแห่งความถ่อมตน สิ่งที่คุณพ่อบูรินจากเมืองมันไฮม์บอกลูก – ซึ่งลูกได้รู้สึกด้วยตัวเอง – นั่นไม่ใช่ความจริง เลือดที่จะไหลออกมาจากตัวลูกคือเลือดของข้า ลูกต้องอธิษฐานเพื่อพระสงฆ์ท่านนี้อย่างมาก เชื่อในสิ่งที่ข้ากำลังลงใจให้ลูกเขียน ข้าคือผู้ชี้แนะทางจิตวิญญาณของลูก”

ฉัน: “หลังการสนทนากับพระสงฆ์ ฉันรู้สึกเจ็บปวดในใจเป็นเวลาหลายชั่วโมง สิ่งนี้หมายความว่าอย่างไร?”

พระผู้ช่วยให้รอด: “ความเจ็บปวดเหล่านี้คือความเจ็บปวดของข้า เมื่อพระสงฆ์พูดสิ่งที่ไม่เป็นความจริง คุณจะรู้สึกถึงความเจ็บปวดนั้นอย่างลึกซึ้งยิ่งขึ้น”

ผม: “ถ้าอย่างนั้น บางทีการนั่งเจียนต่อหน้าพวกเขาอาจดีกว่า แล้วพวกเขาจะไม่ทำให้คุณเจ็บใจมากนัก”

พระผู้ช่วยให้รอด: “เจ้าจะพูดเมื่อข้าต้องการ”

ฉัน: “พระเจ้าและพระผู้เป็นเจ้าของฉัน โปรดช่วยฉันให้พ้นจากพระสงฆ์ที่ไม่เชื่อว่าพระองค์ทรงประทับอยู่จริงแท้และแท้จริงในศีลมหาสนิท— ด้วยเนื้อและเลือด ร่างกายและจิตวิญญาณ ความเป็นพระเจ้าและความเป็นมนุษย์”

พระผู้ช่วยให้รอด: “ลูกจะเป็นแสงสว่าง จงเขียนเพิ่มเติมอีกเล็กน้อย ลูกสาวของข้า; ลูกจะได้รับรอยแผลศักดิ์สิทธิ์กับที่ในเวลาอันเหมาะสมมาถึงสำหรับลูก จงบันทึกเถิด ลูกจะได้รับมันแน่นอน จงรักข้า ลูกสาวของข้า ข้าพอใจในวิธีที่ลูกรักข้า ลูกสาวที่รักของข้า จงอดทนอีกสักหน่อย; เจ้าจะไม่ขาดความรัก ข้าจะประทานความรักให้แก่เจ้าเมื่อใดก็ตามที่ข้าปรารถนา; เป็นสิทธิของข้าที่จะเลือกเวลาที่เหมาะสม”

ฉัน: “พระเยซูที่รักของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าขอบพระคุณด้วยใจทั้งหมด”

พระผู้ช่วยให้รอด: “จงระวังผู้ที่อิจฉาคุณ คุณต้องระวังเป็นพิเศษในการติดต่อกับคนเหล่านี้”

ฉัน: “ทำไมครับ พระผู้ช่วยให้รอด?”

พระผู้ช่วยให้รอด: “ปล่อยให้พวกเขาพูดไป ส่วนลูกจงนั่งเจียนไว้ แล้วพวกเขาจะตระหนักว่าตัวเองผิด”

ฉัน: “ใช่ครับ พระเยซูที่รัก ฉันเข้าใจแล้ว” พระผู้ช่วยให้รอดทรงอวยพรฉัน

13.30 น.: สวดสายประคำและพิธีกรรมทางศาสนา

15.30 น.: สวดสายประคำและคำอธิษฐานอื่น ๆ ที่บ้าน เพื่อการประกาศเป็นนักบุญของพ่อปีโอ

18.30 น.: สวดสายประคำและพิธีมิสซาที่โบสถ์เซนต์รีโอก เมื่อจบพิธีมิสซา ผู้เผยแผ่ศาสนาพูดได้ไม่ดีนัก

ฉันรู้สึกผิดหวังและกลับบ้านด้วยความเจ็บปวดใจอย่างมาก

21 กันยายน 1992 – วันจันทร์

8.15 น. ถึง 9.45 น.: กลุ่มสวดภาวนา!

ผม: “เมื่อสิ้นสุดพิธีมิสซาเมื่อเย็นวานนี้ ผู้เผยแผ่ศาสนาได้อ่านจดหมายฉบับหนึ่งออก ซึ่งอ้างว่าได้รับการยืนยันจากพระสังฆราชและคุณพ่อเคสเซนไฮเมอร์ จดหมายดังกล่าวระบุว่า ผู้เชื่อที่ต้องการรับศีลมหาสนิทจากพระสงฆ์ท่านนั้น และปฏิเสธผู้รับศีลจากฆราวาสนั้น ถือว่าผิด

“นั่นเป็นเหมือนการตบหน้าอย่างรุนแรงที่ทำให้ฉันเจ็บปวดและรู้สึกไม่สบายใจ”

ผม: “พระผู้ช่วยให้รอดที่รัก หลังจากมิสซา เมื่อผมถามท่านว่าพระสงฆ์พูดความจริงหรือไม่ ท่านก็ตอบผมว่านั่นเป็นเรื่องไร้สาระ ดิฉันอยากถามท่านอีกครั้งว่า การที่ฆราวาสแจกศีลมหาสนิทนั้นถูกต้องหรือไม่”

พระผู้ช่วยให้รอด: “ลูกสาวของข้า จงเขียนสิ่งนี้ลงไว้ ข้าจะและข้าเรียกร้องให้ศีลมหาสนิทต้องรับผ่านมือของพระสงฆ์ที่ได้รับการอภิเษก มีคือวิธีที่ถูกต้องในการแจกศีลมหาสนิทแก่ผู้เชื่อ ผู้ใดที่ไม่ปฏิบัติตามนี้จะต้องตอบข้า ลูกสาวของข้า จงทำต่อไปอย่างที่คุณได้ทำมาจนถึงตอนนี้ แม้ลูกจะอยู่คนเดียว ข้าอยู่กับลูก ลูกสาวของข้า”

พระผู้ช่วยให้รอดได้ประทานพรแก่ข้าพเจ้า

สวดสายประคำและมิสซาในชุดสีแดงประมาณเวลา 6.30 น.

20.00 น.: กลุ่มสวดภาวนา

22 กันยายน 1992, วันอังคาร

8.30 น. ถึง 9.45 น.:

การรวมตัวสวดภาวนา!

พระผู้ช่วยให้รอด: “เขียนลงเถิด ลูกสาวของข้า! รอยแผลศักดิ์สิทธิ์ที่ลูกจะได้รับจะมาถึงในไม่ช้า ข้าได้ย่นเวลาลงอีกครั้งแล้ว จงเตรียมตัวให้พร้อม ลูกสาวของข้า”

ฉัน: “พระเจ้าที่รัก ‘มันจะมาถึงในไม่ช้า’ หมายความว่าอย่างไรครับ?” พระผู้ช่วยให้รอด:

“คงไม่นานแล้ว”

ฉัน: “ฉันต้องเขียนอะไรอีกไหมคะ?”

พระผู้ช่วยให้รอด: “เขียนสิ่งที่แตกต่างออกไปอย่างสิ้นเชิง ข้าต้องการให้ลูกยอมรับทุกสิ่งตามที่ข้าประสงค์” ข้า: “พระผู้เป็นเจ้าและพระเจ้าของข้า พระองค์ประสงค์สิ่งใด?”

พระผู้ช่วยให้รอด: “ทุกสิ่งที่จะมาถึงเธอ”

ฉัน: “ฉันจะรู้ได้อย่างไรว่าสิ่งนั้นมาจากท่าน?”

ผู้ช่วยให้รอด: “ลูกจะรู้ได้จากความรักของข้า ลูกต้องยอมรับมัน ไม่ว่าลูกจะชอบหรือไม่ชอบก็ตาม”

ฉัน: “พระเยซูที่รักของข้า พระเจ้าผู้เป็นเจ้านายของข้า หากท่านกล่าวเช่นนั้น ข้าจะทำตาม! แม้สิ่งที่ข้าไม่ชอบ – แต่ข้าต้องแน่ใจว่ามันมาจากท่าน”

ฉัน: “พระเจ้าคะ ฉันต้องเขียนอีกนานแค่ไหนคะ?”

พระผู้ช่วยให้รอด: “อีกเพียงเล็กน้อยเท่านั้น ลูกสาวของข้า เขียนอีกสักหน่อย!” ฉัน: “ค่ะ พระเจ้า”

พระผู้ช่วยให้รอด: “ลูกยังถูกทดสอบอยู่”

ฉัน: “พระเจ้าและพระผู้เป็นเจ้าของฉัน พระเยซูที่รักของข้า ทำไมพระองค์ถึงร้องไห้? น้ำตาไหลจากตาขวาของข้าอย่างรวดเร็วมาก;

นี่เป็นเรื่องเหนือธรรมชาติ มันหมายความว่าอย่างไร?”

พระผู้ช่วยให้รอด: “มีอันตรายรออยู่ข้างหน้าคุณ สงครามในยุโรปกำลังขยายตัว วิทยาศาสตร์มากมายจะสูญเสียไป สำหรับพวกเขา

การตรึงกางเขนของข้าพเจ้าก็ไร้ประโยชน์ คุณเองก็จะทนทุกข์โดยเปล่าประโยชน์เพื่อคนจำนวนมาก

ข้าพเจ้ารู้สึกเจ็บปวดอย่างยิ่งที่ต้องสูญเสียวิทยาศาสตร์เพราะความไม่เชื่อฟังของพวกเขา

อธิษฐานเถิด ลูกสาวของข้า เมื่อพวกเขาต้องมาอยู่ต่อหน้าการพิพากษาของข้า ขอให้พวกเขารู้สึกสำนึกผิดอย่างลึกซึ้ง

เพราะพวกเขากำลังได้รับโอกาสอีกครั้งเพื่อได้รับการช่วยให้รอด ข้ากำลังให้เวลาแก่พวกเขามากขึ้นอีก เพื่อที่พวกเขาจะได้ตัดสินใจได้ทันเวลา

บนรถนั้นโหดร้าย ลูกสาวของข้า แต่ยังมีผู้คนมากมายที่เข้าไปในนั้น”

ฉัน: “พระเจ้าที่รัก ข้าไม่สามารถเขียนต่อไปได้อีกแล้ว โปรดเมตตาข้าด้วย” พระผู้ช่วยให้รอด:

“เจ้าได้รู้สึกถึงความเจ็บปวดร่วมกับเรา เราอวยพรเจ้า ลูกสาวที่รักของเรา”

พระผู้ช่วยให้รอดได้อวยพรฉัน

สวดสายประคำและมิสซาประมาณเวลา 6.30 น. ที่ Rot.

23 กันยายน 1992 – วันพุธ

8.00 น. ถึง 12.30 น. ที่บ้าน

ฉัน: “ฉันได้อธิษฐานด้วยความศรัทธาที่แรงกล้ากว่าปกติ”

พระผู้ช่วยให้รอด: “ลูกสาวของพ่อ พ่ออยากให้ลูกเขียนไว้ ลูกอย่าไปห้องพระคัมภีร์ พ่อคือห้องพระคัมภีร์ของลูก”

ฉัน: “ฉันควรเขียนลงไว้ไหมคะ?” พระผู้ช่วยให้รอด: “ใช่

เขียนลงไว้เถิด”

ฉัน: “ฉันกำลังคิดถึงกิจกรรมออกเที่ยวของบรืษักอยู่”

พระผู้ช่วยให้รอด: “ลูกควรไปนั่น แต่โปรดเป็นคนที่ยืดหยุ่นและถ่อมตัว และร่วมมือกับพวกเขาด้วย” ฉัน: “พระเจ้าที่รัก

เมื่อลูกเรียกพระองค์ด้วยวิธีที่ต่างกันเช่นนี้ มันถูกต้องหรือไม่?”

พระผู้ช่วยให้รอด: “ข้าชอบวิธีที่ลูกเรียกข้า ลูกของข้า จงเขียนสิ่งนี้ลง: ลูกต้องทนรับความเจ็บปวดที่ลูกประสบด้วยความรัก”

พระผู้ช่วยให้รอด: “คุณเคยบอกฉันอย่างนี้แล้ว”

ฉัน: “ความเจ็บปวดนั้นไม่สามารถถูกนำออกไปจากคุณได้ แม้แต่คำศักดิ์สิทธิ์ก็ช่วยคุณไม่ได้ อย่างกังวลไปหาทางรักษา”

ฉัน: “แล้วถ้าแพทย์เข้ามามีส่วนร่วมล่ะ?”

พระผู้ช่วยให้รอด: “พวกเขาต้องได้รับความยินยอมจากเธอ” จัน:

“แล้วถ้าพวกเขาได้รับความยินยอมแล้วล่ะ?”

พระผู้ช่วยให้รอด: “พวกเขาก็ยังช่วยคุณไม่ได้อยู่ดี ตรงกันข้าม ความเจ็บปวดจะยิ่งทวีความรุนแรงขึ้น คุณจะต้องทนทุกข์เพื่อผู้บาป คุณต้องทำตามสิ่งที่ฉันขอ”

จัน: “พระเจ้าที่รัก ข้าพเจ้ากลัวว่าข้าพเจ้าจะสับสน และไม่มีความเชื่อและความอดทนพอ ข้าพเจ้าจะเริ่มกลัวผู้คนหรือไม่?”

พระผู้ช่วยให้รอด: “คุณก็ยังคงมอบสิ่งเหล่านั้นให้ฉันซ้ำแล้วซ้ำเล่า”

จัน: “พระเจ้าที่รัก หัวใจฉันกำลังลุกเป็นไฟอีกครั้ง”

พระผู้ช่วยให้รอด: “นั่นคือไฟรักของฉันที่ลุกโชน ไม่มีใครสามารถดับมันได้นอกจากตัวเอง”

จัน: “ฉันมีความสุขมากทั้งเช้า และสามารถอธิษฐานในใจได้อย่างที่ไม่เคยเป็นมาก่อน ฉันได้รับคำพูดที่ถูกต้อง เหมือนกับพระสงฆ์”

พระผู้ช่วยให้รอด: “ลูกสาวของพ่อ นั่นคือพ่อเอง พระเยซูของลูก ไม่ใช่ลูก แต่เป็นพ่อ”

จัน: “มันเป็นความรู้สึกที่สวยงามมากเมื่อสามารถอธิษฐานได้ลึกซึ้งภายในตัวเอง โดยเฉพาะอย่างยิ่งต่อพระบิดาในสวรรค์ ซึ่งเป็นสิ่งที่ผู้คนมักลืมไป ฉันยังรู้สึกประหลาดใจด้วยที่คำอธิษฐานอันล้ำค่าเช่นนี้เกิดขึ้นจากส่วนลึกของหัวใจฉัน ฉันเชื่อว่าพระบิดาในสวรรค์ได้ตอบคำอธิษฐานนี้แล้ว”

พระผู้ช่วยให้รอด: “ลูกสาวของพ่อ ลูกได้มอบทุกสิ่งให้พ่อด้วยความรัก”

จัน: “พระเจ้าข้า ฉันต้องไม่บอกใครเลยว่าฉันได้เชื่อมต่อกับพระองค์มาสี่ชั่วโมงแล้ว และฉันไม่รู้สีกว่านี่เป็นเวลานานเกินไป

น่าเสียดายที่วันหยุดของฉันไม่ยาวนานกว่านี้ ฉันขอบคุณพระองค์ที่บอกฉันว่าฉันไม่ควรไปพักผ่อน”

พระผู้ช่วยให้รอด: “ลูกสาวที่รักของข้า จงเขียนมันลงเถิด ให้ข้าขอความปรารถนาหนึ่งข้อ”

จัน: “โอ้ พระเจ้า ข้าพระองค์มีความปรารถนา! ข้าพระองค์จะทำให้ความปรารถนานี้เป็นจริงสำหรับพระองค์ เพราะพระองค์อยู่กับข้าพระองค์ และเพราะข้าพระองค์รักพระองค์”

พระผู้ช่วยให้รอด: “ใช่ จันจะอยู่กับเธอ”

จัน: “พระเจ้าตรีเอกภาพที่รัก ข้าพเจ้าตอบ ‘ใช่’ แล้ว แม้ข้าพเจ้ายังไม่รู้ว่าความปรารถนาใดที่ข้าพเจ้าต้องทำให้สำเร็จสำหรับท่าน หัวใจข้าพเจ้าไม่สิ้นไหว แต่กลับชื่นชมยินดีในสิ่งที่ท่านกำลังจะบอกข้าพเจ้า พระเจ้าและพระเจ้าของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าเชื่อมั่นในท่านว่าความปรารถนาของท่านจะเป็นจริง”

เวลา 12.00 น.: จันได้สวดบท Angelus และบทสวดพระบิดาด้วยใจที่ศรัทธา พร้อมยกแขนทั้งสองข้างขึ้น – จันมักทำเช่นนี้เมื่อสวดภาวนาคนเดียว หลังการสวดมนต์ จันได้รวมตัวกับพระผู้ช่วยให้รอดอีกครั้ง จันกล่าวว่า: “พระเจ้า

ข้าพระองค์ควรทำให้ความปรารถนาของพระองค์เป็นจริงอย่างไร?”

จันนิ่งเฉยและไม่ได้ยินอะไรเลย

จัน: “นี่หมายความว่าอย่างไร? จันได้รวมตัวกับพระองค์อีกครั้งและอธิษฐานต่อพระวิญญูญาณบริสุทธิ์ โปรดอย่าให้วิญญูญาณอื่นใดมาแทรกแซง เพราะฉันมีความเชื่อในพระองค์ โปรดบอกฉันว่าฉันควรเขียนอะไร”

พระผู้ช่วยให้รอด: “เขียนไปเถิด ลูกสาวของข้า! ข้าสามารถทำงานอะไรก็ได้ตามใจในตัวเจ้า”

จัน: “พระเจ้าและพระผู้เป็นเจ้าของฉัน พระองค์สามารถทรงกระทำสิ่งใดก็ตามที่พระองค์ประสงค์ภายในตัวฉัน และคำขอนี้จะได้รับการประทานแก่พระองค์ โอ้พระบิดาที่รักของข้า ใครจะปฏิเสธความรักได้เล่า?

ท่านเคยปฏิเสธที่จะเสียสละพระบุตรองค์เดียวของท่านเพื่อเราผู้เป็นคนบาปหรือไม่? ท่านเคยปฏิเสธที่จะถูกตรึงกางเขนเพื่อความรอดของเราหรือไม่?

ท่านเคยปฏิเสธที่จะเสด็จลงมาเหนือเหล่าอัครสาวกด้วยสันติไฟหรือไม่? ท่านคือความรัก และข้าพเจ้ามอบตัวข้าพเจ้าแก่ท่าน

เพราะท่านคือชีวิตนิรันดร์และความสุขของข้าพเจ้า”

พระผู้ช่วยให้รอด: “ท่านได้นำความสุขมาให้ข้าพเจ้า เพื่อที่ข้าพเจ้าจะได้ทำงานทุกสิ่งภายในตัวท่าน” พระผู้ช่วยให้รอดได้อวยพรข้าพเจ้า

ฉันลืมเวลาไปเสียแล้ว; เมื่ออยู่กับพระผู้ช่วยให้รอด สี่ชั่วโมงครึ่งที่ฉันได้อยู่กับพระองค์ดูเหมือนจะ

เร็วเหมือนแสง และนั่นเป็นสิ่งที่เกินความเข้าใจ

ตอนนี้ผมเข้าใจแล้วเมื่อใครนั้นบ่นว่าหนึ่งชั่วโมงในโบสถ์นั้นนานเกินไปสำหรับพวกเขา – และนั่นก็เพียงเพราะพวกเขาขาดความรักเท่านั้น

19.00 น. สวดสายประคำและมิสซาในโบสถ์เซนต์รีโอก

24 กันยายน 1992 – วันพฤหัสบดี

8.30–9.45 น. สหภาพ

พระผู้ช่วยให้รอด: “เขียนลงเกิด ลูกสาวของข้า ข้าต้องการให้เจ้า.....”

ฉันคิดว่าตัวเองสับสน

พระผู้ช่วยให้รอด: “ลูกสาวของข้า เจ้าไม่ได้สับสน ข้าต้องการให้เจ้าทำบางสิ่งให้ข้า มอบความยากลำบากทั้งหมดของเจ้าให้ข้า”

ฉันร้องไห้อย่างขมขื่นและมอบความทุกข์ทั้งหมดให้พระผู้ช่วยให้รอด ฉันสลัดปัญหาออกจากตัวและมอบให้พระผู้ช่วยให้รอด มันเป็นเรื่องที่เข้าใจไม่ได้ แต่ฉันรู้สึกโล่งใจ พระผู้ช่วยให้รอด: “ลูกเห็นไหม ลูกต้องมอบความทุกข์ทั้งหมดให้ฉันเสมอ ฉันจะแก้ไขให้ลูกทั้งหมด”

ฉันได้ข้อสัญญาตกลงในโบสถ์ด้วยเหตุผลเฉพาะเจาะจง พระผู้ช่วยให้รอด: “ฉันจะให้ลูกสัญญาตกลงนั้น ลูกสาวของฉัน

ว่าลูกจะได้รับรอยแผลศักดิ์สิทธิ์”

ฉัน: “พระเจ้าคะ คนอื่นจะเห็นด้วยหรือไม่ หรือมีเพียงฉันเท่านั้น?”

พระผู้ช่วยให้รอด: “คนอื่น ๆ ก็เห็นด้วย มันจะเกิดขึ้นในโบสถ์” ฉัน: “เมื่อไหร่?”

พระผู้ช่วยให้รอด: “เตรียมตัวไว้เกิด ลูกสาวของข้า”

ฉัน: “พระเจ้าและพระผู้เป็นเจ้าของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะรู้ได้อย่างไรว่านี่คือเครื่องหมายของรอยแผลศักดิ์สิทธิ์?”

พระผู้ช่วยให้รอด: “มันจะเกิดขึ้นกับเจ้าเอง”

ฉัน: “ฉันจะรู้สึกเจ็บปวด กลัว หรือสุขใจไหม?”

พระผู้ช่วยให้รอด: “ลูกสาวของข้า เจ้าจะรักข้ามากขึ้น จงสงบใจเกิด ลูกสาวของข้า ข้าอวยพรเจ้า” พระผู้ช่วยให้รอดทรงอวยพรข้า

18.30 น. สวดสวดประจำและมิสซาใน Rot.

25 กันยายน 1992, วันศุกร์

วันสุดท้ายของวันหยุดของฉัน

สมาคมการสวดภาวนา

พระผู้ช่วยให้รอด: “เขียนลงเกิด ลูกสาวของข้า ข้าต้องการ.....”

ฉันขัดขึ้นทันทีและถาม:

“แต่โปรดบอกฉันก่อนว่านั่นคือท่าน” พระผู้ช่วยให้รอด: “ลูกสาวของข้า

คือข้าเอง พระเยซูของเจ้า” ฉัน: “ค่ะ พระเจ้า ข้าต้องการอะไร?”

พระผู้ช่วยให้รอด: “ข้าต้องการเริ่มการทนทุกข์เพื่อการไถ่บาปของเจ้า จงเตรียมตัวไว้ เวลานั้นได้มาถึงแล้ว” ฉัน:

“ฉันต้องไปงานเลี้ยงบริษัทตอนนี้หรือคะ?”

พระผู้ช่วยให้รอด: “ลูกต้องไปงานเลี้ยงของบริษัท”

ฉัน: “แต่สัปดาห์หน้าฉันต้องทำงาน และเพื่อนร่วมงานของฉันกำลังป่วยอยู่ครับ” พระผู้ช่วยให้รอด: “เธอไม่ต้องกังวลเรื่องวันพรุ่งนี้”

ผม: “พระเจ้าครับ ‘ความทุกข์ทรมานเพื่อการไถ่บาป’ ที่ท่านกล่าวถึง หมายถึงอาการปวดหัวใช่ไหมครับ?”

พระผู้ช่วยให้รอด: “ข้าหมายถึงรอยแผลศักดิ์สิทธิ์ที่จะประทับลงบนตัวเจ้า เจ้ามีเวลาเหลือน้อยมากแล้ว”

ผู้ช่วยให้รอดกล่าวต่อ:

“เขียนลงเกิด ลูกสาวของข้า เจ้าจะได้รับคุณธรรมอื่น ๆ อีก” ฉัน: “พระผู้ช่วยให้รอดที่รัก

คุณธรรมใดบ้างครับ?”

พระผู้ช่วยให้รอด: “ความอดทนในความทุกข์ทรมาน เพื่อทนต่อความเจ็บปวด ข้าจะประทานแสงสว่างของข้าให้แก่เจ้า เพื่อแม้ผู้ตามองก็จะมองเห็นได้ เจ้าจะได้รับพลังในการรักษา”

ตอนแรกฉันไม่อยากเขียนมันลง แต่แล้วฉันก็ได้ยินว่า:

พระผู้ช่วยให้รอด: “ลูกสาวของข้า จงเขียนมันลงเกิด เจ้าจะได้รับพลังในการรักษาโรค ผ่านพระโลหิตอันล้ำค่า วิทยุทั้งหลายจะได้รับการช่วยให้รอด

จงถวายมันแด่พระบิดาในสวรรค์เสมอ นั่นจะเป็นหนทางอันยิ่งใหญ่ที่สุดในการช่วยให้วิทยุทั้งหลายรอดพ้น

พระโลหิตอันล้ำค่าของข้าจะไหลออกมาจากบาดแผลของเจ้า

ลูกสาวของข้า

อย่าทำให้ข้าผิดหวัง

ข้าคือองค์พระผู้เป็นเจ้าและพระเจ้าของเจ้า

ข้าจะประทานความสุขและความรักอันมากมายให้แก่เจ้าเป็นการตอบแทนความทุกข์ทรมานของเจ้า

อย่าให้ผู้อื่นมาชักจูงเจ้า

เจ้าได้รวมเป็นหนึ่งเดียวกับข้าอย่างสมบูรณ์ผ่านพระโลหิตอันล้ำค่า ไม่มีผู้ใดสามารถแยกเราออกจากกันได้”

ฉัน: “พระผู้ช่วยให้รอดของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าต้องเขียนอะไรอีกหรือไม่?”

พระผู้ช่วยให้รอด: “ลูกสาวของข้า การปฏิวัติกำลังจะมาถึง ในยุโรป นักการเมืองจะถูกโค่นล้ม ความอดอยากจะเป็นภัยพิบัติที่รุนแรงที่สุดที่กำลังจะเกิดขึ้น” พระผู้ช่วยให้รอด: “การลงโทษมาถึงแล้ว ผู้คนได้นำมันมาสู่ตัวเอง”
ฉันทัน: “พระเจ้าและพระผู้เป็นเจ้าของฉันทัน ผู้ใดที่ปรารถนาการลงโทษนี้?” พระผู้ช่วยให้รอด: “ประชาชนที่เลือก ‘บิดาแห่งความเท็จ’”
ฉันทัน: “พระเจ้าและพระผู้เป็นเจ้าของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าพร้อมแล้ว ขอให้ความทุกข์ทรมานเพื่อการชดใช้บาปเริ่มต้นขึ้น แต่พระเจ้า ขออย่าให้เป็นไปตามความประสงค์ของข้าพเจ้า แต่ให้เป็นไปตามความประสงค์ของพระองค์ ขอทรงกระทำตามที่พระองค์ทรงประสงค์เถิด พระเจ้า”
พระผู้ช่วยให้รอด: “ลูกสาวของข้า ข้ารักเจ้ามากเหลือเกิน จงจงรักภักดีต่อข้าต่อไป”
ฉันทัน: “พ่อที่รักของฉันทัน ฉันทันรักท่านมากกว่าที่เคย ฉันทันกำลังจับมือท่านไว้อย่างแน่นหนา” พระผู้ช่วยให้รอด: “ฉันทันอวยพรลูกสาวที่รักของฉันทัน”
พระผู้ช่วยให้รอดได้อวยพรฉันทัน
18.30 น. สวดสายประคำและมีสซาใน Rot.

26 กันยายน 1992 — วันเสาร์

ที่บ้าน – การสวดภาวนา – ความเป็นหนึ่งเดียว –

พระผู้ช่วยให้รอด: “น้ำตาที่ลูกหลั่งออกมาคือน้ำตาของข้า ลูกรักข้าด้วยความรักของข้า ลูกอธิษฐานเพื่อความรักและลูกก็ได้รับความรักนั้น ลูกสาวของข้า จงเขียนสิ่งนี้ไว้ ทุกสิ่งที่ลูกเขียนไว้เป็นเอกสารสำหรับผู้ไม่เชื่อ จงเก็บรักษาไว้อย่างดีจนกว่าพระสงฆ์ที่เหมาะสมจะเผยแพร่ อย่ากังวลเกี่ยวกับเรื่องนี้ ลูกสาวของข้า เจ้าต้องเขียนสิ่งอื่นลงด้วย” ข้า: “ค่ะ พระเจ้าและพระผู้เป็นเจ้าของข้า”
พระผู้ช่วยให้รอด: “ลูกสาวที่รักของข้า จงมีความยินดีอยู่เสมอ”
ฉันทัน: “เมื่อคนใดกำลังทุกข์ทรมาน จะสามารถสำเร็จได้หรือไม่?” พระผู้ช่วยให้รอด: “เจ้าต้องส่งต่อความรักที่เจ้าได้รับ”
ฉันทัน: “ค่ะ พระเจ้าและพระผู้เป็นเจ้าของฉันทัน ฉันทันจะทำตามนั้นค่ะ” ฉันทัน: “พระเจ้าที่รัก โปรดประทานความอ่อนโยนให้ฉันทันด้วย” พระผู้ช่วยให้รอด: “เราประทานให้เธอแล้ว จงเขียนมันลง” ฉันทัน: “พระเจ้าและพระผู้เป็นเจ้าของฉันทัน ฉันทันขอบคุณพระองค์”
พระผู้ช่วยให้รอด: “เราทรงรักลูกของเรา และเราทรงอวยพรลูก เราทรงรวมวิญญาณทุกดวงไว้ในคำอวยพรนี้ด้วย”
16.33 น. – 19.45 น. – การสวดภาวนา – การสวดภาวนา – พิธีมีสซาในชุดเครื่องแต่งกายสีแดงภายในโบสถ์

27 กันยายน 1992 – วันอาทิตย์

6.30 – 8.15 น. ตามเวลาใหม่

(เมื่อคืนนี้ นาฬิกาถูกปรับให้ช้าลงหนึ่งชั่วโมง)

พระผู้ช่วยให้รอด: “เขียนลงเถิด ลูกสาวของข้า”
ฉันทัน: “ค่ะ ผู้ชี้นำทางจิตวิญญาณที่รัก พระเยซูที่รัก”
พระผู้ช่วยให้รอด: “สิ่งที่เกิดขึ้นกับสามีของลูกเมื่อวานนี้เกี่ยวข้องกับวิญญาณชั่วหลายตัว”
ฉันทัน: “พระเจ้าครับ อาจมีคนคิดว่าเป็นอาการหัวใจวาย แต่ฉันทันสามารถแยกแยะได้เมื่อฉันทันให้เขาดื่มน้ำศักดิ์สิทธิ์ อวยพรเขา และอธิษฐานให้เขา เหนือเริ่มผุดเป็นเม็ดๆ บนใบหน้าเขา แล้วเขาก็เริ่มรู้สึกดีขึ้นทันที หลังจากนั้น เขาก็หัวเราะอย่างน่ากลัว เหมือนที่เขาทำในฝันบ้างครั้ง ซึ่งฉันทันเคยได้ยินมาก่อนแล้ว สิ่งนี้เคยเกิดขึ้นหลายครั้งขณะขับรถ แต่ฉันทันได้อธิษฐานอย่างจริงจังและด้วยทั้งหัวใจ ตอนนีเขายังนั่งอยู่หลังพวงมาลัยในรถ เขาเพียงขับเข้ามาในลานจอดรถและไม่สามารถลงจากรถได้ ฉันทันเตือนสามีว่าเขาควรไปสวดภาวนา แต่เขาไม่ยอม”
พระผู้ช่วยให้รอด: “เราเป็นผู้อนุญาตให้เหตุการณ์เหล่านี้เกิดขึ้น สามีของคุณไม่ต้องการกลับใจ” ฉันทัน: “ใครจะเชื่อฉันทันเมื่อเขาไปโบสถ์ในวันอาทิตย์?”
พระผู้ช่วยให้รอด: “มีหลายคนที่ไม่ไปโบสถ์ในวันอาทิตย์แบบนั้น ลูกสาวของข้า จงปล่อยทุกอย่างไว้กับข้า”
ฉันทัน: “พระผู้ช่วยให้รอดที่รัก พระคุณพ่อออกก็ช่วยฉันทันไม่ได้ หลังจากรับสวดภาวนาเมื่อวานนี้ ฉันทันรู้สึกยากลำบากมาก พระคุณพ่อออกก็คิดว่าฉันทันอ่านหนังสือ ฉันทันบอกท่านว่าหนังสือทุกเล่มพูดต่างกัน และฉันทันไม่เคยพกหนังสือติดตัวเลยระหว่างการรวมตัว ไม่ว่าจะทำที่บ้านหรือที่ทำงาน ฉันทันก็จะระมัดระวังมากที่จะไม่ทำเช่นนั้น”

ฉันยังบอกกับพ่อวอกต์ด้วยว่าเลือดที่จะไหลออกมาจากรอยแผลศกติดสิกรีนนั้นจะเป็นเลือดของพระเจ้าผู้ช่วยให้รอด แต่ท่านไม่เชื่อเรื่องนี้ เช่นเดียวกับพ่อบรูโนจากเมืองมันไฮม์ "

ฉัน: "โปรดบอกฉันเกี่ยวกับเรื่องนี้หน่อยได้ไหมคะ; บางทีฉันอาจเขียนอะไรผิดไปก็ได้" พระผู้ช่วยให้รอด: "ลูกสาวของพ่อ เลือดที่จะไหลออกมาจากรอยแผลศกติดสิกรีนทั้งห้าบนร่างกายของคุณ จะเป็นเลือดของตัวเอง นี่คือการสลักที่พ่อไม่เปิดเผยให้ทุกคนรู้ เลือดที่ฉันจะหลั่งเพื่อเธอคือเลือดของตัวเอง ลูกสาวของข้า ความสลักที่ไม่อาจเข้าใจได้นี้มาจากข้าเอง เป็นเช่นนั้น เป็นเช่นนั้น และจะเป็นเช่นนั้น หากพ่อวอกต์สามารถอธิบายทุกสิ่งให้คุณเข้าใจได้ แล้วฉันก็ไม่ต้องเป็นผู้ชี้แนะทางจิตวิญญาณของคุณอีกต่อไป ลูกสาวที่รักของฉัน จงเชื่อเถิด นี่คือการประสงคฺของฉัน ที่ให้คุณใส่ใจทุกสิ่งที่มาสู่ทางของคุณ" ฉัน: "โอ้ พระเจ้าและพระเจ้าผู้เป็นเจ้าของฉัน ฉันเป็นเพียงมนุษย์ที่อ่อนแอ ฉันยังขาดประสบการณ์มาก"

ซาตานตามล่าฉันเหมือนสุนัขร้าย ฉันขอบคุณท่าน พระเจ้าและพระเจ้าผู้เป็นเจ้าของฉัน ที่เขาไม่สามารถทำตามใจชอบได้ แต่ทำได้เพียงสิ่งที่ท่านอนุญาตเท่านั้น มิฉะนั้นเขาจะควบคุมโลกได้ทั้งหมด แต่โลกนี้เป็นของท่าน"

พระผู้ช่วยให้รอด: "ลูกสาวของข้า เจ้าได้เขียนไว้ถูกต้องแล้ว จิตวิญญาณของเจ้าพร้อมสำหรับงานของข้าแล้ว เจ้าเพียงต้องรออีกสักหน่อย จงมีความเชื่อในข้า เจ้าอยู่ภายใต้การคุ้มครองของข้า" ข้า: "แล้วพระแม่มารีย์ผู้ศกติดสิกรีนล่ะ?"

พระผู้ช่วยให้รอด: "ที่ใดที่ข้ามีอยู่ ที่นั่นท่านก็อยู่ด้วย" ข้า:

"พระเจ้าของข้าที่รัก ข้าขอบพระคุณพระองค์"

พระผู้ช่วยให้รอด: "โอ้ ลูกสาวที่รักของข้า สถานการณ์ในปัจจุบันนี้เลวร้ายเพียงใด ไม่เคยมีศตวรรษใดที่มีคนตาบอดมากเท่าปัจจุบันนี้เลย ความนอกรีตได้ทำให้วิญญาณตาบอด ความนอกรีตคือพิษของข้า ข้าเท่านั้นที่เป็นยาแก้พิษนี้ ลูกของข้า ลูกสาวที่รักของข้า เจ้าต้องเขียนสิ่งอื่นลงไป ข้าต้องการให้เจ้า..."

ฉัน: "พระเจ้าที่รัก สิ่งนั้นคืออะไร?"

ฉัน: "พระเจ้าและพระเจ้าผู้เป็นเจ้าของข้าพเจ้า พระเยซูที่รักของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าถวายเสรีภาพของข้าพเจ้าแด่พระองค์ แต่ขออย่าให้ข้าพเจ้าต้องแยกจากพระองค์เลย พระเจ้าที่รัก ข้าพเจ้าได้ถวายเสรีภาพของข้าพเจ้าแด่พระองค์แล้ว แต่ข้าพเจ้ายังไม่เข้าใจอย่างถ่องแท้ พระองค์ช่วยอธิบายให้ข้าพเจ้าฟังได้ไหม?"

พระผู้ช่วยให้รอด: "ลูกจะอิสระได้ก็ต่อเมื่ออยู่ในเราเท่านั้น!"

ฉัน: "ใช่ค่ะ พระเจ้า ข้าเข้าใจแล้วค่ะ"

พระผู้ช่วยให้รอด: "ลูกสาวที่รักของข้า ข้าขออวยพรเจ้าในขณะนี้"

ฉันคุกเข่าลงบนพื้น และพระผู้ช่วยให้รอดได้ประทานพรให้ฉัน

10.00 น. พิธีมิสซาในชุดเครื่องแต่งกายสีแดง

1.00 pm สวดลูกประคำและพิธีกรรม ตั้งแต่ 4.00 pm

อ่านพระคัมภีร์

ประมาณเวลา 5.00 น. เฮดวิกมาพบฉัน เธอเล่า 'ความลับของเธอ' ให้ฉันฟัง ซึ่งทำให้ฉันตกใจอย่างมาก เธอบอกฉันว่า คุณพ่อวอกต์ได้ถ่ายภาพเด็ก ๆ ที่ช่วยพิธี – ทั้งหมดเป็นเด็กชาย – ในสภาพเปลือยจากด้านหลัง ภาพเหล่านี้ดูเหมือนจะถูกแขวนไว้ในห้องเก็บเครื่องบูชา

และในอัลบั้มภาพส่วนตัวของเด็กชายคนหนึ่ง แม่ของเด็กชายคนนั้นไม่เห็นด้วยกับเรื่องนี้และรู้สึกสยงของขวัญ แต่เธอก็เลือกที่จะไม่พูดอะไร

เธอยังเล่าต่อว่า มีคนเห็นพ่อวอกต์อยู่ที่บ่อน้ำในเหมืองหิน กำลังดูหน้าอกของเด็กชายผู้ช่วยพิธีและจูบเขา

แม่ของเด็กคนนั้นยังบ่นว่าบาทหลวงวอกต์ไม่ส่งเด็ก ๆ กลับบ้านตามเวลาที่กำหนด พวกเขาอยู่กับเขาอยู่นานเกินไป ตามที่ฉันรู้

เขามีเด็กชายผู้ช่วยพิธีส่วนใหญ่

ในทั้งพื้นที่นั้น

เนื่องจากผมรู้ว่าพ่อวอกต์เป็นคนขี้อายและขาดความมั่นใจมาก ผมจึงได้อธิษฐานเพื่อเขา และอธิษฐานทุกวันว่าเขาจะกลายเป็นพระสงฆ์ที่ดี

เฮดวิกบอกฉันว่าเธอได้ยินเรื่องเดียวกันจากซีตา

เมื่อเฮดวิกจากไป ฉันได้สวดบท Sanctus 50 ครั้งด้วยลูกประคำเล็ก และด้วยลูกประคำใหญ่ ฉันได้สวดบทอธิษฐานต่อนักบุญไมเคิลผู้เป็นอัครทูตดา

un Magnificat un Gloria in excelsis Deo un Pater noster un Ave Maria และ un Gloria Patri

จากนั้นสวดบทอธิษฐานเพื่อศัตรูและบกขับไล่ปีศาจ

ฉันรู้สึกเศร้ากับข่าวนี้แล้วร้องไห้ออกมา

ฉันคงจะชอบที่จะหยุดไปวัดกันที่ตึกว่า

ฉันวางทุกสิ่งไว้ในมือพระเจ้า เป็นไปได้ว่านี่คือผลงานของซาตาน

เวลา 21.00 น. ฉันขับรถไป Wiesental และเขียนในหนังสือบันทึกประจำวันร่วมกับ Marion ฉันเล่าให้ Marion

ฟังเกี่ยวกับคุณพ่อ Vogt อย่างลับๆ เธอบอกว่า

ฉันไม่ควรบอกเรื่องนี้ให้ใครรู้

28 กันยายน 1992 – วันจันทร์

10.00 น.

กลุ่มสวดมนต์ในห้องแพทย์!

พระผู้ช่วยให้รอด: “ลูกสาวของพ่อ จดไว้เถิด: บากหลวงวอกก็จะจากไป” ดัน: “จากเซนต์เลออน-ไรทหรือคะ?”

พระผู้ช่วยให้รอด: “ลูกสาวของข้า สิ่งหนึ่งกำลังใกล้เข้ามาหาเจ้า!” ข้า: “พระเจ้า

ข้าจะเข้าใจเรื่องนี้อย่างไร?”

พระผู้ช่วยให้รอด: “งานของข้าในตัวเจ้า”

ดัน: “พระเจ้าและพระเจ้าของดัน ดันพร้อมสำหรับงานของพระองค์และจะตอบ ‘ใช่’ ต่อมัน;

ดันรักท่านมากมาก; โปรดประทานพระคุณให้ดันเพื่อดันจะไม่เคยพูด ‘ไม่’ กับท่าน แม้ดันจะไม่ชอบสิ่งใดก็ตาม

โปรดให้ดันได้ตระหนักว่าทุกสิ่งนี้ล้วนมาจากท่าน ดันปรารถนาจะทำทุกสิ่งเพื่อความรอดของวิญญาณ”

พระผู้ช่วยให้รอด: “ลูกสาวที่รักของข้า เจ้ารู้ถึงความรักของข้าเสมอ” ดัน: “พระเจ้าและพระผู้เป็นเจ้าของข้า

จะรู้ได้อย่างไร?”

พระผู้ช่วยให้รอด: “ข้าจะนำเจ้าไปยังที่ที่ข้าต้องการ ลูกของข้า จงเขียนสิ่งนี้ลง” ข้า: “ค่ะ พระเจ้าและพระผู้เป็นเจ้าของข้า”

พระผู้ช่วยให้รอด: “ความทุกข์รบกวนที่ลูกได้รับจากเราต้องรับไว้ด้วยความจริงจางอย่างยิ่ง ลูกต้องใช้ชีวิตไปพร้อมกับความทุกข์นี้

เราจะไม่เอาความทุกข์นี้ไปจากลูก แม้ลูกจะขอให้เราทำเช่นนั้นก็ตาม”

ดัน: “ค่ะ พระเจ้า ข้าเข้าใจแล้ว แต่ความรักของพระองค์จะยังคงอยู่ในตัวข้าหรือไม่?” พระผู้ช่วยให้รอด: “ลูกสาวที่รักของข้า

ความรักนั้นจะอยู่กับเจ้าตลอดไป”

ดัน: “ฉันขอบคุณท่าน พระเจ้าและพระผู้เป็นเจ้าของดัน โปรดกำกับดันตามพระประสงค์ของท่านเถิด ดันเป็นของท่าน พระเจ้า

ขอให้พระประสงค์ของท่านสำเร็จ”

พระผู้ช่วยให้รอด: “ข้าอวยพรเจ้า ลูกสาวที่รักของข้า”

พระผู้ช่วยให้รอดได้อวยพรข้า

ตั้งแต่นั้นนี้เป็นต้นไป การสวดสวดประจำจะเริ่มประมาณเวลา 6.00 น. พิธีมิสซาประมาณเวลา 6.30 น. และดันได้เข้าร่วมทั้งสองกิจกรรมโดยสวมชุดสีแดง

18.00 น.: กลุ่มสวดภาวนา

มีผู้มาอธิษฐานมากขึ้นเรื่อยๆ จนแทบไม่มีที่ว่างเหลืออยู่เลย เมื่อจบการอธิษฐาน ดันไปสารภาพบาปกับคุณพ่อโดชาติเกี่ยวกับคุณพ่อออกท์

ระหว่างการสารภาพบาป ดันถามว่าควรทำอย่างไรดี เพราะมีเรื่องถูกกล่าวถึงเขา ดันต้องการช่วยเขา

พ่อโดชาติบอกว่าผมควรพูดคุยกับพ่อออกท์เกี่ยวกับสถานการณ์นี้

ก่อนที่จะไปพบกับพ่อออกท์ ผมอยากพบกับพระผู้ช่วยให้รอดก่อน เพราะผมต้องแน่ใจว่าสิ่งที่พ่อโดชาติบอกผมมันถูกต้อง

หากพระผู้ช่วยให้รอดเห็นด้วยกับดัน ดันจะทำตามคำแนะนำของพ่อโดชาติ หลังจากกลุ่มสวดมนต์เสร็จ คุณโรแลนด์ ชมิคท์ ก็อยู่กับเราเพื่อพูดคุยเรื่องต่าง

ๆ กับสามีของดัน ดันรู้สึกได้ว่าสามีของดันกำลังถูกวิญญาณชั่วร้ายรบกวน

สามีของดันสารภาพกับดันว่าเขาได้อ่านหนังสือบันทึกประจำวันของดันอย่างลับๆ ดันรู้สึกตกใจอย่างยิ่งเมื่อได้ยินเรื่องนี้ ดันบอกเขากันทีว่เป็นบาป

และไม่ควรทำสิ่งเช่นนี้ มันไม่ใช่เพียงความอยากรู้ แต่ยังเป็นการไม่เชื่อฟังพระเจ้าด้วย ดันมอบปัญหาเหล่านี้ไว้ในพระหัตถ์ของพระเจ้า

ตั้งแต่นั้นนี้เป็นต้นไป ดันจะระมัดระวังกับสมุดบันทึกของดันมากขึ้น ดันไม่ต้องการเก็บเป็นความลับสิ่งที่พระผู้ช่วยให้รอดบอกดัน

แต่ต้องให้พระสงฆ์ตรวจสอบก่อนที่จะส่งไปพิมพ์ โรแลนด์ได้นำหนังสือของพ่อโยฮันเนสจากโรเทนเบิร์กไปยูเครนแล้ว นี่คือนักหนังสือที่พระผู้ช่วยให้รอดกล่าวว่า

ไม่ถูกต้องแล้ว ดันได้บอกเรื่องนี้กับพ่อโยฮันเนสแล้ว แต่เขาไม่เชื่อดัน โรแลนด์ทำทุกอย่างตามที่พ่อโยฮันเนสสั่ง

29 กันยายน 1992 – วันอังคาร

10.00 น. ในห้องแพทย์,

สมาคมการสวดภาวนา!

พระผู้ช่วยให้รอด: “ลูกสาวที่รักของข้า จงเขียนสิ่งนี้ไว้: เจ้าต้องไม่ไปพบพ่อออกท์ เพราะข้าเป็นผู้กำหนดเวลาที่สิ่งใดจะเกิดขึ้น ข้ารู้ใจของทุกคน

จงอธิษฐานเพื่อพระสงฆ์ให้มาก ๆ ชาตุนกำลังมีอิทธิพลอย่างมากในขณะนี้ และพระสงฆ์หลายคนกำลังตกอยู่ในความล่อลวงของเขา

จงปล่อยเรื่องทั้งหมดที่เกี่ยวข้องกับพ่อออกท์ไว้ให้ข้าจัดการ”

ดัน: “ฉันกำลังคิดถึงโรตเตเบล!

ในวันที่ 1 ตุลาคม สัญญาจากสวรรค์จะถูกตั้งขึ้น

ที่นั่นจะมีการบูชาพระโลหิตอันล้ำค่า

พระเจ้าผู้ช่วยให้รอด: “ลูกกำลังรู้สึกหนักใจ”

ฉันทัน: “ดังนั้น ครึ่งนี้ฉันจะไม่ไปไรต์เดิลเบนแล้ว; ฉันมีเรื่องต้องเขียนมากมาย” พระเจ้าผู้ช่วยให้รอด: “ใช่ เขียนไปเถิด ลูกสาวของข้า”

ฉันทัน: “เมื่อวานฉันไม่ได้พูดในกลุ่มสวดมนต์ มีคนถามว่าทำไมวันนี้ฉันไม่พูด”

พระเจ้าผู้ช่วยให้รอด: “เมื่อถึงเวลาที่ลูกจะพูด ฉันจะให้ลูกได้รับแรงบันดาลใจ ผู้คนต้องอธิษฐานอย่างจริงจังในตอนนี้ ใช้เวลานี้เพื่ออธิษฐาน

การอธิษฐานจำเป็นกว่าที่เคยเป็นมา ลูกสาวของฉันทัน ลูกได้อธิษฐานได้ดีเมื่อวานนี้ สวรรค์ได้ร่วมมือกับลูกด้วย จะมีผู้คนอีกมากมายมาอธิษฐาน

ลูกสาวของฉันทัน ฉันพอใจกับวิธีที่ลูกอธิษฐานร่วมกับผู้ศรัทธา ฉันขอบคุณลูก

สำหรับความพยายามของลูก”

ฉันทัน: “พ่อที่รัก ฉันรู้สึกถึงความอบอุ่นในใจตอนนี้ มันเป็นความรู้สึกที่สวยงามมาก”

พระเจ้าผู้ช่วยให้รอด: “ลูกสาวของพ่อ นี่คือการรักของพ่อ”

ฉันทัน: “ฉันขอบคุณพระองค์ พระเจ้าและพระผู้เป็นเจ้าของฉันทัน สำหรับการรักของพระองค์”

พระเจ้าผู้ช่วยให้รอด: “ลูกสาวของพ่อ ลูกต้องทนทุกข์ทรมานมากมาย”

ฉันทัน: “หมายความว่าอย่างไรที่ฉันสามารถทนทุกข์ได้มาก?”

พระเจ้าผู้ช่วยให้รอด: “นั่นหมายความว่าลูกสามารถทนทุกข์ทรมานได้มากเช่นกัน” ฉันทัน: “โอ้

ขอให้วิญญาณมากมายได้รับการช่วยให้รอด”

พระเจ้าผู้ช่วยให้รอด: “โอ้ ลูกสาวของข้า ความทุกข์ทรมานเพื่อการชดใช้บาปได้เริ่มต้นขึ้นแล้ว” ฉันทัน:

“แต่ฉันไม่เข้าใจเรื่องนี้”

พระเจ้าผู้ช่วยให้รอด: “ลูกกำลังทนรับทุกสิ่งผ่านความรักของข้าแล้ว จงเตรียมตัวรับรอยแผลศักดิ์สิทธิ์ทั้งห้าที่ลูกจะได้รับ”

ฉันทัน: “พระเจ้าและพระผู้เป็นเจ้าของฉันทัน ฉันพร้อมแล้วสำหรับพระองค์ที่จะประทับรอยแผลศักดิ์สิทธิ์ลงบนตัวฉันเมื่อใดก็ตามที่พระองค์ประสงค์

โปรดอย่าให้ฉันกระหายน้ำนานเกินไป ฉันกระหายน้ำมาก โปรดดับความกระหายของฉันทันด้วย”

พระเจ้าผู้ช่วยให้รอด: “ลูกสาวที่รักของข้า ข้าจะดับความกระหายของเจ้า; เวลาที่กำหนดไว้ได้มาถึงแล้ว ลูกสาวของข้า ข้าก็กระหายไปพร้อมกับเจ้า!”

พระเจ้าผู้ช่วยให้รอดทรงอวยพรข้าพเจ้า

18.00 น. สวดสายประคำและมีสชาใน Rot.

30 กันยายน 1992 – วันพร

10.00 น.:

การรวมตัวสวดภาวนาในห้องแพทย์!

ฉันขอบคุณพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดสำหรับความรักอันล้นเหลือที่ฉันได้รับตลอดทั้งวันเมื่อวานนี้ ฉันยังรู้สึกถึงความรักนั้นมาจนถึงตอนนี้

มันช่างพิเศษเหลือเกินที่ได้หลุดพ้นจากความกังวลและปัญหาต่างๆ ฉันต้องการที่จะเป็นอิสระอย่างแท้จริงกับพระเจ้า

พระเจ้าผู้ยิ่งใหญ่ ข้าพเจ้าสรรเสริญและถวายเกียรติแด่พระองค์ และขอบคุณพระองค์สำหรับอาณาจักรของพระองค์ที่ได้มาถึงข้าพเจ้าแล้ว

ในสถานการณ์เช่นนี้ คนเราจะรักทุกสิ่ง แม้แต่สภาพอากาศที่มีดครึ้มข้างนอกนี้ ก็ดูสวยงามในสายตาข้าพเจ้า ความรักไม่รู้จักความเกลียดชัง;

เมื่อมีความรัก ก็ไม่มีสิ่งใดที่ดูน่าเกลียด โอ้ พระเยซูของข้าพเจ้า การรักพระองค์ช่างงดงามเหลือเกิน พระเจ้าของข้าพระองค์

นี่คือสัญญาอะไรที่ข้าพระองค์ได้รับความรักจากพระองค์มากมายเช่นนี้?” พระเจ้าผู้ช่วยให้รอด: “ความรักที่เจ้ากำลังรับอยู่

เป็นสัญญาณของความทุกข์ทรมานที่เจ้าจะต้องทนรับ เจ้าต้องรู้จักพระเจ้าผู้เปี่ยมด้วยความรักก่อน แล้วเจ้าจะได้รู้จักพระเจ้าผู้ทรงทุกข์ทรมานด้วย—

ทั้งสองสิ่งล้วนเป็นสิ่งดี”

ฉันทัน: “ฉันลังเลที่จะเขียน”

พระเจ้าผู้ช่วยให้รอด: “เขียนมันลงเถิด บาปนั้นใหญ่หลวงและหนักหน่วง; มันได้เกินกว่าขีดจำกัดของโลกแล้ว วิญญาณมากมายจะต้องชดใช้บาปของโลก

ดังนั้นลูกสาวของข้า เจ้าไม่ได้อยู่คนเดียว วิญญาณทุกดวงมีทางกางเขนที่ต้องปฏิบัติให้สำเร็จ มีเพียงไม่กี่ดวงเท่านั้นที่มีทางกางเขนเหมือนของเจ้า

ลูกสาวของข้า เจ้าได้รับพระคุณพิเศษสำหรับทางกางเขนนี้ มันไม่ใช่ความดีของเจ้า แต่เป็นพระประสงค์ของข้า และสิ่งที่ข้าประสงค์

ข้าจะทำให้สำเร็จในผู้ที่ข้าประสงค์ ข้าทรงเห็นคุณค่าอย่างยิ่งในทุกสิ่งที่เจ้าได้ทำเพื่อข้าจนถึงขณะนี้ และข้าจะให้รางวัลแก่เจ้าเมื่อสิ้นสุดทางกางเขน

รางวัลของข้าจะยิ่งใหญ่หากเจ้าอดทนจนถึงที่สุด”

ฉันทัน: “แล้วถ้าฉันไม่ยืนหยัดจนถึงที่สุดล่ะ?”

พระเจ้าผู้ช่วยให้รอด: “เจ้าจะอดทนจนถึงที่สุด ไม่มีใครสามารถแยกเราออกจากกันได้อีกต่อไปแล้ว”

ฉันท: “ไอ้ ที่รักของฉันท ฉันทรักท่านมากเหลือเกิน มีสิ่งใดที่งดงามยิ่งกว่าการได้อยู่กับท่านอีกหรือไม่?” พระผู้ช่วยให้รอด: “ดังนั้น ให้ทุกคนได้พุดเถิด เจ้าคือจิตวิญญาณแห่งการชดใช้บาปของข้า ผู้ที่ข้าได้เลือกไว้แล้ว”

พระผู้ช่วยให้รอดได้ประทานพรแก่ฉันท

12.00 น. ฉันทได้อธิษฐานอย่างจริงใจในโบสถ์และร้องไห้ เพราะมีวิญญาณมากมายที่กำลังหลงทาง พระผู้ช่วยให้รอด:

“มอบหัวใจทั้งหมดของเจ้าให้เรา”

ฉันท: “ฉันทมอบหัวใจทั้งหมดของฉันทให้ท่าน พระเจ้าและพระผู้เป็นเจ้าของฉันท”

พระผู้ช่วยให้รอด: “ท่านทำให้ข้าพอใจ”

ฉันท: “พระเจ้าที่รัก พระองค์เห็นฉันท แต่ฉันทไม่เห็นพระองค์ และถึงกระนั้นพระองค์ก็ทรงพอพระทัยในตัวฉันท เพราะฉันทรักพระองค์”

พระผู้ช่วยให้รอด: “ลูกสาวของข้า ทางที่ลูกเดินร่วมกับข้าจะเป็นการเสียสละเพื่อผู้ไม่เชื่อ เพราะพวกเขาไม่รู้จักความรัก”

ฉันท: “พระเจ้า โปรดประทานพระคุณให้ผู้ไม่เชื่อได้รักพระองค์”

พระผู้ช่วยให้รอด: “หากพวกเขายินดีรับมัน พวกเขาไม่มอบหัวใจให้ฉันทอย่างที่คุณทำ” ฉันท: “ฉันทได้ขอพระคุณสำหรับเวโรนิกา ผู้ทำงานร่วมกับฉันท”

พระผู้ช่วยให้รอด: “บอกเธอให้มอบหัวใจของเธอให้ฉันทด้วย”

ฉันท: “ค่ะ พระเจ้า ฉันทจะบอกเธอค่ะ ขอขอบคุณ พระเจ้าและพระบิดาผู้เปี่ยมด้วยความรัก”

18.00 น. สวดสายประคำและมิสซาใน Rot. คุณพ่อเฟอร์ดินันด์ เป็นประธานมิสซา

1 ตุลาคม 1992 – วันพฤหัสบดี

10.45 น. ในห้องแพทย์:

การประชุมสวดภาวนา!

พระผู้ช่วยให้รอด: “เขียนลงเถิด ลูกสาวของข้า ข้าขอให้เจ้าเก็บความลับอย่างเคร่งครัดเกี่ยวกับรอยแผลทั้งห้า”

ฉันท: “พระเจ้าที่รัก มีคนรู้แล้วมากมาย”

พระผู้ช่วยให้รอด: “แต่พวกเขาไม่รู้ว่ามีใครจะได้รับการเปิดเผย” ฉันท: “พระเจ้าที่รัก ข้าก็ยังไม่รู้เช่นกัน”

พระผู้ช่วยให้รอด: “แต่เจ้าจะรู้เอง”

ฉันท: “ฉันทจะเก็บเรื่องนี้ไว้เป็นความลับค่ะ โปรดประทานพระคุณให้ฉันทสามารถรักษาความเจ็บปวด ฉันทอยากทำทุกอย่างตามพระประสงค์ของพระองค์”

พระผู้ช่วยให้รอด: “เธอจะได้รับรอยแผลศักดิ์สิทธิ์คืนนี้” ฉันท: “แล้ววันพรุ่งนี้ฉันต้องไปทำงานไหมคะ?”

พระผู้ช่วยให้รอด: “ไม่.”

ผม: “ผมจะรู้ได้อย่างไรว่าพวกนั้นมาจากท่าน?” พระผู้ช่วยให้รอด:

“คุณจะมีพรที่พวกนั้นปราศจาก”

ฉันท: “ถ้ามันเกิดขึ้นคืนนี้ ฉันทจะได้รับสัญญาณจากท่านไหม? ที่จริงแล้ว ท่านได้ให้สัญญาณแก่ฉันทแล้ว: ความรักที่เผาผลาญที่ฉันทรู้สึกอยู่ตอนนี้

และความสงบสุขที่ฉันทมีอยู่ตอนนี้ ฉันทยอมรับว่า หากเป็นตามพระประสงค์ของท่าน รอยแผลศักดิ์สิทธิ์ควรจะอยู่กับคืนนี้”

โปรดอย่าให้ฉันทรู้สึกกระหายเลย ฉันทรู้สึกเหมือนกำลังถูกเผาไหม้จากภายใน ฉันทได้ตระหนักแล้วว่านั่นคือความรักของพระองค์

พระองค์ต้องการให้ฉันทรักพระองค์มากเท่าที่ฉันทรักพระองค์ พระเจ้าของฉันท ขอให้มันเป็นไปตามพระประสงค์ของพระองค์เถิด”

พระผู้ช่วยให้รอด: “ลูกสาวที่รักของข้า ข้าพอใจกับสิ่งที่ลูกได้เขียนไว้ ข้าสามารถเปลี่ยนแปลงสิ่งนี้ได้เมื่อใดและอย่างไรก็ได้ตามความประสงค์ของข้า ลูกสาวของข้า จงมอบทุกสิ่งไว้กับข้า”

15.00 น.

พระผู้ช่วยให้รอด: “ลูกสาวของข้า จงเขียนสิ่งนี้ลง: ไม่ว่าลูกจะต้องทนทุกข์กับข้าในคืนนี้อย่างไร

จงถวายสิ่งนั้นแด่พระบิดาในสวรรค์เพื่อความรอดของวิญญาณ จงเขียนลงตามคำของข้าทุกคำ ลูกสาวของข้า

ความเจ็บปวดที่ลูกจะประสบในคืนนี้จะรุนแรงมาก ลูกต้องทนรับมันให้ได้”

ฉันท: “พระเจ้าข้า พระองค์ยังอยู่กับฉันทอยู่หรือไม่?”

พระผู้ช่วยให้รอด: “ใช่ ข้ายังอยู่กับเจ้า ข้ารักเจ้า”

ฉันท: “พระเยซู พระบุตรผู้ทรงชีวิตของพระเจ้า มีสิ่งใดอีกที่ฉันทควรรู้หรือไม่?” พระผู้ช่วยให้รอด:

“การทนทุกข์หมายถึง ‘การรัก’”

ฉันท: “พระเจ้าข้า ฉันทจะทำได้หรือไม่?” พระผู้ช่วยให้รอด:

“กับเราแล้ว ได้แน่นอน”

ฉันท: “โปรดประทานพระคุณให้ฉันทอย่างล้นหลาม เพื่อที่ฉันทจะได้รัก”

พระผู้ช่วยให้รอด: “หากลูกอยู่กับเรา ลูกจะไม่ขาดความรัก ลูกสาวของข้า ข้าจะให้ความรักแก่ลูกมากมาย จนลูกสามารถทนทุกข์ได้”

พระผู้ช่วยให้รอดทรงอวยพรข้าพเจ้าและตรัสว่า: “ไปเถิดด้วยความสันติสุข ลูกสาวที่รักของข้า”

18.00 น. สวดสายประคำและมีสวดศักดิ์สิทธิ์, Rot.

2 ตุลาคม 1992, วันศุกร์ – “พระมหากษัตริย์ศักดิ์สิทธิ์ของพระเยซู”

10.00 น. ห้องแพทย์, กลุ่มสวดภาวนา I

ฉัน: “พระเจ้าและพระเจ้าของฉัน เมื่อฉันตื่นขึ้นในเช้าวันนี้ ฉันคิดกันที่ว่าไม่มีอะไรเกิดขึ้นกับฉันเลย ด้านหนึ่ง ฉันรู้สึกดีใจ แต่ด้านหนึ่ง ฉันก็สงสัยว่าเมื่อคืนที่ผ่านมา อาจเป็นวิญญาณชั่วที่พูดกับฉันก็ได้ แล้วฉันก็คิดอีกครั้งว่า ที่ใดมีความรัก ที่นั่นย่อมไม่มีวิญญาณชั่วได้ พระเจ้าอยู่กับฉัน หรือวิญญาณชั่วอยู่กับฉัน เพราะพระเจ้าไม่แบ่งปันพระทัยของพระองค์กับผู้อื่น พระเจ้าต้องการหัวใจทั้งหมดไว้สำหรับพระองค์เอง ดังนั้นข้าพเจ้าจึงตัดสินใจว่า: นั่นคือพระประสงค์ของพระเจ้า และนั่นคือสิ่งที่เกิดขึ้น”

ตอนนี้ฉันได้รวมตัวกับพระผู้ช่วยให้รอดแล้ว ฉันรู้สึกถึงความอบอุ่นและความสงบ และฉันรู้สึกได้ว่าพระผู้ช่วยให้รอดอยู่กับฉัน

พระผู้ช่วยให้รอด: “ลูกสาวที่รักของพ่อ จงเขียนสิ่งนี้ไว้: พ่อได้เลื่อนการปรากฏของรอยแผลศักดิ์สิทธิ์ออกไปจนถึงเวลาที่ภายหลัง นั่นคือความตั้งใจของพ่อ อย่ากังวลเพราะมันเกิดขึ้นเช่นนี้ พ่อสามารถทำตามใจชอบได้ ลูกพร้อมแล้ว แต่เวลานั้นยังไม่มาถึง นี่เป็นการทดสอบอีกครั้งหนึ่ง อย่าท้อแท้ ทุกอย่างจะเกิดขึ้นตามเวลาอันควร”

ฉัน: “พระเจ้าข้า ข้าอาจคิดผิดว่านี่คือวิญญาณชั่ว เพราะไม่มีอะไรเกิดขึ้นเลย”

พระผู้ช่วยให้รอด: “พวกเจ้าทุกคนรับด้วยสรุปลักษณะเกี่ยวกับเรื่องเช่นนี้เกินไป พวกเจ้าเชื่อแต่สิ่งที่เห็น และไม่คิดถึงสิ่งอื่นอีกเลย”

ผม: “แต่ส่วนที่เหลือคืออะไรครับ?”

พระผู้ช่วยให้รอด: “เจ้าไม่อาจรู้ได้ว่ามารมีอะไรเตรียมไว้ ลูกสาวของข้า ข้าเห็นทุกสิ่ง ข้ารู้ใจทุกดวงและรู้ว่ามีคนมาไกลแค่ไหน เพื่อที่ข้าจะได้ทำงานร่วมกับมัน”

ฉัน: “พระเยซูที่รักของข้าพเจ้า นั่นหมายความว่าข้าพเจ้ายังไม่ดีพอ หรือยังไม่พร้อมสำหรับความทุกข์ทรมานเหล่านี้หรือคะ?”

พระผู้ช่วยให้รอด: “ไม่ใช่ความผิดของลูกหรอก ลูกสาวของพ่อ ทุกอย่างเป็นไปตามพระประสงค์ของพ่อ อย่ากังวลไป

ลูกจะได้รับรอยแผลศักดิ์สิทธิ์ในเวลาอันสมควร”

ฉัน: “ฉันได้อธิษฐานว่า ‘โปรดให้ฉันได้อยู่ในพระมหากษัตริย์ของพระองค์’ เพราะวันนี้เป็นวันฉลองพระมหากษัตริย์ศักดิ์สิทธิ์

ฉันปรารถนาที่จะอยู่ในแหล่งน้ำแห่งความรัก ในเตาผิงแห่งความรักที่ลูกโซน”

พระผู้ช่วยให้รอด: “ลูกสาวของข้า หัวใจของเจ้าตอนนี้คือหัวใจของข้าแล้ว เจ้าอยู่ภายในข้า จงรักข้าเถิด ลูกสาวของข้า” ข้า: “แต่ข้าก็รักพระองค์อยู่แล้ว

พระเจ้า ข้ารู้สึกได้ถึงเปลวไฟแห่งความรักภายในตัวข้าด้วย ข้าขอบพระคุณพระองค์สำหรับพระคุณนี้”

พระผู้ช่วยให้รอด: “ไปอย่างสันติเถิด ลูกสาวของข้า” ฉันคิดในใจว่า

‘วันนี้ไม่มีคำอวยพร’ พระผู้ช่วยให้รอด: “ใช่ ข้าอวยพรเจ้า ลูกสาวของข้า”

และพระผู้ช่วยให้รอดได้อวยพรฉัน

18.00 น.: สวดสายประคำและมีสวดใน Rot.

คุณพ่อออกกัและคุณพ่อเฟอร์ดินันด์ร่วมประกอบพิธีมิสซาด้วยกัน

3 ตุลาคม 1992 – วันเสาร์

8.00 น. ถึง 10.00 น.:

การประชุมสวดภาวนาที่บ้าน!

พระผู้ช่วยให้รอด: “เขียนลงไปเถิด ลูกสาวของข้า; ทุกสิ่งที่ลูกเขียนจะถูกพิมพ์ออกมา ทุกสิ่งที่ลูกเขียนคือผลงานของข้า ลูกไม่สามารถทำอะไรได้ด้วยตนเอง อย่าสงสัยเลย ลูกสาวของข้า การทำเช่นนั้นคือการทำให้ข้าเสียพระทัย”

ฉัน: “พระเจ้าและพระผู้เป็นเจ้าของฉัน ข้าพเจ้าขอภัยจากพระองค์ โปรดมีพระเมตตาและพระกรุณาต่อข้าพเจ้า ผู้เป็นคนบาปที่น่าสงสาร

ข้าพเจ้ารู้สึกถูกทุกคนทอดทิ้ง เหมือนกับว่าข้าพเจ้าเป็นคนโกหก

แล้วความคิดก็ผุดขึ้นมาในใจฉัน เหมือนกับว่าฉันได้หลงทางและกลายเป็นคนชั่วร้าย ทั้งที่ฉันได้รวมเป็นหนึ่งเดียวกับท่านทุกวัน

และไปสารภาพบาปทุกสัปดาห์

ฉันรู้สึกว่าคุณคิดว่าฉัน แล้วฉันก็หันกลับมาหาท่าน เพราะความรักของท่านนั้นแข็งแกร่งกว่า และฉันไม่อาจอยู่ได้โดยปราศจากมัน

ฉันปรารถนาที่จะรักท่านมากขึ้นเรื่อยๆ ฉันมีความปรารถนาอันแรงกล้าต่อความรักนี้ และฉันขอความรักนี้ซ้ำแล้วซ้ำเล่า

ความรักนี้เหมือนการติดยา หรือเหมือนฝิ่น

ยาและความมึ่งคั่งทางโลกไม่สามารถแทนที่ได้

บ่อยครั้งฉันรู้สึกถึงความร้อนรุ่มในหัวใจ ฉันรู้สึกถึงความรักที่ฉันมีต่อท่านมากเพียงใด และทุกสิ่งในโลกนี้ได้จางหายไปจากชีวิตฉันแล้ว

แล้วฉันก็ถามตัวเองว่า ทำไมฉันยังไม่ได้อยู่บนสวรรค์แล้ว?

ตั้งแต่ที่ฉันได้ตระหนักว่าท่านคือความรัก ฉันจึงปรารถนาอย่างยิ่งว่าผู้อื่นจะ จะได้ตระหนักถึงสิ่งนี้เช่นกัน ฉันก็พร้อมที่จะทนทุกข์เพื่อพวกเขา

เพื่อไม่ให้พวกเขาหลงทาง

พระเจ้าของข้าพระองค์ ขอให้พระประสงค์ของพระองค์สำเร็จ ไม่ใช่ตามความประสงค์ของข้าพระองค์

ขอทรงกระทำกับข้าพระองค์ตามพระประสงค์ของพระองค์

อย่าให้ฉันถูกแยกจากความรักของพระองค์

พระผู้ช่วยให้รอด: “ลูกสาวที่รักของข้า ความรักของลูกต่อข้ายิ่งใหญ่มาก ข้าเห็นคุณค่าในสิ่งนั้น ความรักของลูกต่อข้ามั่นคงแน่นอน

อย่ากังวลกับสิ่งที่ผู้คนพูด พวกเขาจะต้องตอบคำสำหรับทุกสิ่งที่พูดก่อนการพิพากษาของข้า ทุกคำที่ออกมาจากใจคือเมล็ดพันธุ์ที่พวกเขาได้หว่านไว้

และสิ่งที่พวกเขาหว่านไว้ พวกเขาจะได้รับผลตามนั้น

ดังนั้น ลูกสาวของข้า จงมั่นใจว่าเจ้าจะได้เก็บเกี่ยวผลดี ในที่สุด สิ่งใดมาจากข้า และสิ่งใดมาจากวิญญาณที่ไม่บริสุทธิ์ ก็จะปรากฏชัด

ลูกสาวที่รักของข้า ข้ารักเจ้าในแบบที่เจ้าเป็น ข้ารู้สึกยินดีที่เจ้าได้อธิษฐานต่อมารดาของข้าและมารดาของเจ้าก่อน ข้าได้รับฟังทุกสิ่งที่เจ้าพูดกับเธอแล้ว

เธอรักเจ้ามาก เธอจะไม่ทิ้งเจ้าไว้คนเดียว จงวางใจในเธอให้มากขึ้น”

ฉัน: “ขอบคุณค่ะ พระเยซูที่รัก ฉันจะอธิษฐานกับท่านมากขึ้นในอนาคต และวางใจในท่านมากขึ้น ฉันยังอยากรักท่านเหมือนที่ฉันรักพระองค์ด้วย

โปรดประทานพระคุณให้ฉันรักท่านเหมือนที่ฉันรักพระองค์ เพราะท่านคือแม่และราชินีของฉัน”

พระผู้ช่วยให้รอด: “ลูกสาวของข้า เจ้ามีความจริงใจ ข้ารู้สึกพอใจในตัวเจ้ามาก ข้าจะประทานพระคุณให้เจ้าได้รักท่านเหมือนที่เจ้ารักข้า ลูกสาวที่รักของข้า ข้าอวยพรเจ้าในขณะนี้”

พระผู้ช่วยให้รอดได้ประทานพรให้ฉันเมื่อสักครู่นี้

10.15 น.: ชายหนุ่มจากเมือง Plankstadt ไตรมาหาฉัน เขาเคยเข้าร่วมกลุ่มสวดภาวนาของฉันเมื่อวันจันทร์ เขาเล่าว่าถูกमारล่อลวงในคืนที่ผ่านมา

เขาได้บอกความปรารถนาของเขาให้ฉันฟัง! เขาอยากเปลี่ยนมานับถือศาสนาคาทอลิก แต่ขณะนี้เขายังนับถือศาสนาโปรเตสแตนต์อยู่

ฉันให้คำแนะนำที่ดีแก่เขา ฉันบอกให้เขาไปพบคุณพ่อ Swibert ที่ Stifftneuburg เพื่อรับการสารภาพบาป

16.30 น. ถึง 19.50 น.: สวดภาวนาในโบสถ์ที่เมืองไรท

ผมไปรับการสารภาพบาปกับพ่อวอกท์ ท่านบอกผมว่าผมกำลังทำสิ่งที่ถูกต้อง แต่ท่านไม่สามารถช่วยผมได้ ผมรู้สึกขอบคุณสำหรับการอภัยบาป

และผมเข้าใจว่าท่านไม่สามารถช่วยผมได้

หลังจากนั้น ผมได้สวดสวดประจำที่ขุดเพื่อเขา

เวลา 21.15 น. คุณพ่อเกบฮาร์ด เฮย์เดอร์ จากเรเกนส์บูร์ก ไตรมา ผมได้พูดคุยกับท่านนานกว่า 30 นาที ผมรู้สึกยินดีมาก

ผมขอบคุณพระเจ้าที่ท่านไตรมาหาผม ผมได้นัดพบกับท่านที่เรเกนส์บูร์กในอีก 8 วันข้างหน้า เวลาประมาณ 18.30 น. เมื่อจบการสนทนา

ท่านได้ให้พรแก่ผมและครอบครัว ผมได้อธิษฐานเพื่อท่านทันที เพราะใจผมเต็มไปด้วยความสุขอย่างยิ่ง

4 ตุลาคม 1992 – วันอาทิตย์

7.30 น. – 9.00 น.

การรวมตัวเพื่ออธิษฐาน!

ก่อนอื่น เราได้อธิษฐานต่อหน้าพระรูปพระแม่มารี จากนั้นการรวมตัวก็เกิดขึ้นอีกครั้งในห้องครัว ซึ่งที่นั่นฉันได้รับข้อความจากพระผู้ช่วยให้รอด:

พระผู้ช่วยให้รอด: “ลูกสาวของพ่อ พ่ออยากให้ลูกเขียน พ่อได้รู้ถึงความรักของลูกที่มีต่อพ่อแล้ว มันไม่ใช่ความรักที่ประจบประแจง”

ฉัน: “ฉันต้องเขียนเรื่องนั้นหรือไม่?”

พระผู้ช่วยให้รอด: “ใช่ เขียนไปเถอะ ข้าพอใจกับวิธีที่ลูกอธิษฐานวันนี้ จงทำต่อไปเช่นนี้ ข้าดีใจที่ลูกจะไปพบคุณพ่อเกบฮาร์ด

นั่นก็เป็นความปรารถนาของข้าเช่นกัน ข้าจะพูดกับลูกอีกครั้งผ่านทางท่าน จงมีความเชื่อในท่าน ลูกของข้า

ข้าพอใจเป็นพิเศษที่ลูกได้ยอมรับความทุกข์ทรมานเหล่านี้ การทดสอบกำลังจะสิ้นสุดลงแล้ว”

ฉัน: “พระเจ้าที่รัก โปรดอธิบายเรื่องนี้ให้ฉันฟังอย่างละเอียดมากขึ้นหน่อยได้ไหมคะ”

พระผู้ช่วยให้รอด: “ลูกของข้า กำลังถูกทดสอบอยู่ เพื่อความทุกข์ทรมานที่สูงจะต้องทนรับ ลูกของข้า จงรักข้าต่อไปอย่างที่คุณได้ทำมาจนถึงตอนนี้ ข้าจะประทานความรักของข้าให้ลูกมากยิ่งขึ้น ลูกขอมากขึ้นเรื่อยๆ และข้าจะให้ลูกมากขึ้นเรื่อยๆ”

ฉันทัน: “พระเจ้าที่รัก ข้าพเจ้าอยากถามท่านอีกเรื่องหนึ่ง: ข้าพเจ้ากำลังทุกข์ทรมานจากความเจ็บปวดที่โหดและแขนซ้ายมาหลายเดือนแล้ว ทั้งยาทาและน้ำเกลือก็ไม่ได้ช่วยอะไรเลย ความทุกข์ทรมานเหล่านี้มาจากท่านหรือไม่ หรือข้าพเจ้าสามารถไปปรึกษาที่โรงพยาบาลได้หรือไม่?”

พระผู้ช่วยให้รอด: “ไม่มีใครในโรงพยาบาลที่จะช่วยคุณได้เช่นกัน ความเจ็บป่วยเหล่านี้มาจากฉันเอง

มันเป็นสัญญาณบ่งชี้ถึงความทุกข์ทรมานที่คุณยังต้องเผชิญต่อไป”

พระผู้ช่วยให้รอด: “ลูกได้มอบสุขภาพของคุณให้แก่เราแล้ว ลูกสาวของเรา”

ฉันทัน: “ขอให้ตามพระประสงค์ของพระองค์เถิด ฉันถวายความทุกข์ทรมานเหล่านี้แด่พระองค์ เพื่อการกลับใจของผู้บาป และเพื่อความรอดของวิญญาณ”

พระผู้ช่วยให้รอด: “ลูกสาวของข้า พายุที่กำลังจะมาถึงจะก่อให้เกิดความเสียหายอย่างใหญ่หลวง จงอธิษฐานเพื่อความตั้งใจเหล่านี้

จะมีการสงครามใหม่เกิดขึ้นมากมาย ผู้คนได้กลายเป็นคนเย็นชา พวกเขาไม่รู้จักรบพระบิดาของตน พวกเขาให้ความสำคัญกับสิ่งทางโลก

แต่สิ่งทางโลกไม่สามารถช่วยพวกเขาได้ ธรรมชาติกำลังกบฏต่อผู้บาป ลูกสาวของข้า โรคระบาดใหญ่ที่กำลังจะปะทุขึ้นนี้ยังอยู่ในระยะเริ่มต้น

โรคนี้จะแพร่กระจายไปทั่วทุกชาติ ไม่มียารักษาโรคนี้ มันคร่าชีวิตทั้งคนรวยและคนจน ทั้งคนชั่วและคนดีอย่างเท่าเทียมกัน

มันจะโจมตีผู้คนอย่างกะทันหัน ไม่มีใครสามารถหลบหนี

หรือรอดพ้นได้ มันจะมากับที่ที่ข้าต้องการ มันจะกวาดล้างชนชาติมากมายบนโลกนี้ ข้า: “โรคนี้มีชื่อหรือไม่?”

พระผู้ช่วยให้รอด: “นี่เป็นโรคใหม่ มันยังไม่มีชื่อ แต่จะได้รับการตั้งชื่อในไม่ช้า ลูกสาวของข้า เจ้าต้องอธิษฐานอย่างมากมาย”

ฉันทัน: “ฉันสามารถอ่านข้อความนี้ให้กลุ่มอธิษฐานของฉันฟังได้ไหม?”

ผู้ตอบ: “หนังสือนี้ต้องเขียนให้เร็วที่สุดเท่าที่จะทำได้ เพื่อให้ทุกคนได้อ่านมัน ถ้าคุณบอกอะไรกับพวกเขาตอนนี้ พวกเขาจะไม่เชื่อคุณหรอก พวกเขาฟังแต่สิ่งที่คนส่วนใหญ่พูดเท่านั้น และจะเชื่อก็ต่อเมื่อได้เห็นด้วยตาตัวเอง ความเชื่อของพวกเขาอันผิวนั้น และไม่มีรากฐานที่มั่นคง”

ผม: “พระเจ้าที่รัก ข้าพเจ้าเขียนต่อไปไม่ได้แล้ว โปรดอภัยให้ข้าพเจ้าด้วย” พระผู้ช่วยให้รอดทรงอวยพรให้ผม

10.00 น. พิธีมิสซาในเมืองโรก; มีคนมาโบสถ์น้อยมาก

13.00 น.: สวดลูกประคำและพิธีกรรมทางศาสนา

5 ตุลาคม 1992 – วันจันทร์

9.00 น.:

การประชุมสวดภาวนาในห้องแพทย์!

ตั้งแต่เช้าฉันมีอาการปวดหัวอย่างรุนแรง ฉันพูดกับพระผู้ช่วยให้รอดว่า ‘ฉันถวายความเจ็บปวดนี้เพื่อการกลับใจของผู้บาปและการรอดพ้นของวิญญาณ’

ฉันยังกล่าวต่อว่าพระองค์ไม่จำเป็นต้องเอาความเจ็บปวดนี้ไปจากฉัน

หลังจากนั้น ฉันได้รวมตัวกับพระผู้ช่วยให้รอด ฉันรู้สึกถึงความอบอุ่นในหัวใจ เป็นความรู้สึกที่น่ารื่นรมย์ ฉันรู้สึกได้ว่าพระเจ้าอยู่กับฉัน

พระผู้ช่วยให้รอด: “ใช่แล้ว ลูกสาวของข้า ข้าอยู่กับเจ้า ยังมีอีกมากที่ต้องชดใช้เพื่อวิญญาณทั้งหลาย ลูกสาวของข้า ข้าต้องการจากเจ้า...”

ฉันทัน: “พระเจ้าและพระผู้เป็นเจ้าของฉัน พระเยซูที่รักของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะมอบสิ่งที่พระองค์ต้องการ แม้ข้าพเจ้าจะไม่รู้ว่าพระองค์ต้องการอะไรจากข้าพเจ้า”

พระผู้ช่วยให้รอด: “ลูกสาวของข้า ข้าต้องการสายตาของเจ้า” ฉันทัน:

“นั่นหมายความว่าอย่างไร?”

พระผู้ช่วยให้รอด: “ลูกจะมองไม่เห็นเป็นระยะเวลาหนึ่ง” ฉันทัน: “พระเจ้าที่รัก

ฉันจะตาบอดไปหรือคะ?” พระผู้ช่วยให้รอด: “ไม่ใช่ตาบอดทางจิตวิญญาณ”

ฉันทัน: “โอ้ พระเจ้าของฉัน แต่สิ่งนั้นต้องน่ากลัวมากแน่ๆ” พระผู้ช่วยให้รอด:

“ฉันจะอยู่กับเธอ”

ฉันทัน: “ใช่ค่ะ พระเจ้า ท่านสามารถเอาสายตาของลูกไปได้ เมื่อไหร่สิ่งนี้จะเกิดขึ้นคะ? จะเกิดขึ้นก่อนหรือหลังที่รอยแผลศักดิ์สิทธิ์ปรากฏขึ้นคะ?

ลูกขอทราบได้ไหมคะ?”

พระผู้ช่วยให้รอด: “ลูกสาวของข้า สิ่งนั้นจะเกิดขึ้นเมื่อข้าต้องการ”

ฉันท: “ใช่ครับ พระเจ้าและพระผู้เป็นเจ้าของฉันท ขอให้มันเกิดขึ้นเมื่อใดก็ตามที่พระองค์ทรงประสงค์”

ฉันทคิดว่าฉันทไม่มีใครที่จะดูแลฉันท

พระผู้ช่วยให้รอด: “เจ้าจะมีผู้ดูแล”

ฉันท: “ความมืดนี้จะอยู่ไปนานไหมคะ?” พระผู้ช่วยให้รอด:

“เป็นระยะเวลาหนึ่ง”

ฉันท: “แต่ท่านกำลังขอให้ฉันททำสิ่งที่ยากมาก” พระผู้ช่วยให้รอด:

“นี่เพื่อความก้าวหน้าของลูก”

ฉันท: “พระเจ้าที่รัก หากพระองค์อยู่กับฉันท ฉันทก็ไม่ต้องกังวล เพราะพระองค์จะดูแลฉันท”

พระผู้ช่วยให้รอด: “ถูกต้อง.”

ฉันท: “ใช่ครับ พระเจ้า ข้าพเจ้ายอมรับ” พระผู้ช่วยให้รอด: “ข้าพเจ้าอวยพรเจ้า

ลูกสาวของข้าพเจ้า”

พระผู้ช่วยให้รอดได้อวยพรฉันท

11.45 น. – พระเจ้าที่รัก โปรดนำความกังวลของฉันทเกี่ยวกับการสูญเสียการมองเห็นไปเถิด ฉันทไม่ยากคิดถึงว่าจะเป็นอย่างไร

พระผู้ช่วยให้รอด: “ลูกสาวที่รักของข้า ข้าจะรับการนั้นไปจากเจ้า” ฉันท:

“พระผู้เป็นเจ้าและพระเจ้าของข้า ข้าขอบพระคุณพระองค์”

6.00 pm: สวดสวดประจำและมิสซาที่ Rot.

20.00 น. – กลุ่มสวดภาวนา!

6 ตุลาคม 1992 – วันอังคาร

9.00 น. –

การประชุมอธิษฐานในห้องแพทย์!

พระผู้ช่วยให้รอด: “เขียนลงเถิด ลูกสาวที่รักของข้า; ข้าต้องการให้เจ้าเขียน ข้าดีใจที่เจ้าได้พูดกับข้าแล้ว หัวใจของเจ้าตอนนี้เต็มไปด้วยความรัก

ลูกสาวของข้า ไม่มีใครสามารถเอาความรักนี้ไปจากเจ้าได้ เว้นแต่เจ้าจะยินยอมเอง จงระวังตัว”

ฉันท: “พระบิดาผู้เปี่ยมด้วยความรัก พระวิญญาณบริสุทธิ์ที่รัก พระเยซูที่รัก ข้าพเจ้าขอพระคุณจากท่าน โปรดรักษาความรักที่ท่านได้ประทานให้ข้าพเจ้าไว้

อย่าให้ข้าพเจ้าพูดจาไร้สาระ โปรดให้ข้าพเจ้าพูดและนิ่งเงียบตามพระประสงค์ของท่าน โปรดให้ข้าพเจ้ารักแม่ในที่ที่จิตวิญญาณของข้าพเจ้าต่อต้าน

ขอให้ลูกได้รักทุกคนด้วยหัวใจของพระองค์ ซึ่งคือไฟแห่งความรักที่ลุกโชน ขอให้ลูกได้มองหาข้อผิดพลาดของตัวเองก่อน ก่อนที่จะตัดสินผู้อื่น”

พระผู้ช่วยให้รอด: “ลูกสาวของข้า เจ้าพูดจากใจที่เสรีและเป็นของข้า ลูกสาวที่รักของข้า มีบางสิ่งกำลังมาหาเจ้า”

ฉันท: “พระเจ้าและพระผู้เป็นเจ้าของฉันท สิ่งนี้จะทำให้ฉันททุกข์หรือไม่ว่ แต่ฉันทไม่รู้ว่ามันคืออะไร โปรดบอกฉันทด้วย “จากนั้นฉันทจึงอธิษฐานว่า: “มาเถิด

พระวิญญาณบริสุทธิ์ จงมาผ่านทางพระหฤทัยอันบริสุทธิ์ของพระแม่มารีย์ เจ้าสาวที่ท่านรักยิ่ง และบอกฉันทว่าฉันทควรเขียนอะไร

ฉันทพร้อมที่จะเขียนทุกสิ่งที่ท่านบันทึกลงใจให้ฉันทเขียน ไม่ว่าฉันทจะเศร้าหรือไม่ ฉันทจะทำตามความประสงค์ของท่าน”

ฉันทยังไม่ได้ยินอะไรเลย

ผม: “โปรดตรัสเถิด พระเจ้าและพระผู้เป็นเจ้าของข้าพเจ้า

ผู้รับใช้ของพระองค์กำลังฟังอยู่” พระผู้ช่วยให้รอด:

“ความเศร้าโศกอันใหญ่หลวงกำลังจะมาถึงท่าน”

ฉันท: “พระเจ้าของฉันทที่รัก พระองค์หมายความว่าอย่างไรเมื่อตรัสว่า ‘มาก’?”

พระผู้ช่วยให้รอด: “ลูกสาวของข้า เจ้าต้องทนรับทุกสิ่ง จงอธิษฐานเพื่อครอบครัวของเจ้า”

ฉันท: “พระเจ้าและพระผู้เป็นเจ้าของข้าพระองค์ โปรดช่วยพวกเขาทุกคนด้วยเถิด ข้ารักพวกเขา

โปรดอย่าให้ใครในพวกเขาต้องหลงทางเลย” พระผู้ช่วยให้รอด: “ลูกสาวของข้าพระองค์ พวกเขาไม่ต้องการกลับใจ”

ฉันท: “พระเจ้าของฉันท ฉันทพร้อมที่จะทนทุกข์เพื่อพวกเขา แต่เพียงเมื่อท่านประสงค์เท่านั้น เพราะท่านทรงรู้ใจพวกเขา แต่ฉันทไม่รู้”

พระผู้ช่วยให้รอด: “ลูกสาวที่รักของข้า ข้าพอใจกับสิ่งที่ลูกได้พูดแล้ว ทุกอย่างจะเป็นไปตามพระประสงค์ของข้า ลูกสาวที่รักของข้า จงเขียนสิ่งหนึ่งเพิ่มเติมไว้

สงครามในเซอร์เบียจะเกิดขึ้นในไม่ช้า จงอธิษฐานให้ศัตรูถูกทำให้อ่อนแอลง”

ฉันท: “ฉันทจะอธิษฐานเพื่อความตั้งใจเหล่านี้”

ฉันท: “พระเจ้าและพระผู้เป็นเจ้าของฉันท เมื่อวานนี้เมื่อฉันทคุกเข่าต่อหน้าพระองค์ในกลุ่มสวดมนต์และอธิษฐานต่อพระองค์
ฉันทรู้สึกถึงความร้อนที่เผาผลาญในใจอย่างต่อเนื่อง มันรุนแรงมาก ฉันทคิดว่าตัวเองกำลังถูกเผาจากภายใน”
พระผู้ช่วยให้รอด: “ลูกสาวของข้า นั่นคือข้าเอง”
ฉันท: “พระเจ้าที่รัก สิ่งนี้มีความหมายอะไรกับฉันทไหมคะ?”
พระผู้ช่วยให้รอด: “เพื่อให้ลูกสามารถทนรับความทุกข์ที่จะมาเยือนลูกได้ ข้าจะให้รางวัลอันดีแก่ลูกๆ ของข้า สำหรับการกระทำที่ดี”
พระผู้ช่วยให้รอดได้ประทานพรแก่ฉันท
18.00 น. สวดส่ายประคำและมีสชาใน Rot.

7 ตุลาคม 1992 – วันพุธ

8.15 น.:

การประชุมสวดมนต์ในห้องแพทย์!

พระผู้ช่วยให้รอด: “ลูกคืออัญมณีของพ่อ ลูกสาวของพ่อ”

ฉันท: “พระเจ้า ข้าพเจ้าเคยเขียนอย่างนี้มาก่อนแล้ว”

พระผู้ช่วยให้รอด: “เขียนไปเถาะ; ความกังวลของลูกคือความกังวลของข้า ลูกของข้า” ฉันท:

“จิตวิญญาณของลูกบริสุทธิ์ถึงขนาดที่ท่านจะเรียกมันว่าอัญมณีได้หรือ?” พระผู้ช่วยให้รอด: “ใช่ ลูกของข้า”

ฉันท: “รู้สึกดีมากในใจฉันท ฉันทเชื่อว่าความบริสุทธิ์ของจิตวิญญาณคืออาณาจักรของพระเจ้า” พระผู้ช่วยให้รอด: “ด้วยจิตวิญญาณที่บริสุทธิ์

ฉันทสามารถทำทุกอย่างที่ฉันทต้องการได้”

ผู้ช่วยให้รอด: “ลูกสาวของฉันท จดไว้: นี่คือนิยามของความมีเดบอด ลูกจะมองเห็นด้วยหัวใจ ลูกจะเห็นมากกว่าที่คนอื่นเห็นด้วยตาของพวกเขา

การมองเห็นเป็นของโลกละ; แสงสว่างของหัวใจเป็นของสวรรค์ มีเพียงข้าเท่านั้นที่สามารถให้แสงสว่างนี้ได้ นั่นคือเหตุผลที่ไม่มีแพทย์คนใดจะเชื่อลูก
ลูกต้องบอกพวกเขาทุกสิ่งที่ลูกเห็น

พระสงฆ์จะเขียนสิ่งนี้ลง มันไม่ใช่เจ้าที่จะพูด แต่เป็นข้าที่จะพูดแทนเจ้า ลูกสาวของข้า จงเชื่อมั่นว่าแสงสว่างในใจนั้นมีค่ามากกว่าการมองเห็น”

ฉันท: “พระเจ้า ข้าเข้าใจดีขึ้นแล้ว ขอคุณที่บอกข้าเรื่องนี้” พระผู้ช่วยให้รอด: “ลูกสาวของข้า ข้าต้องการสิ่งหนึ่งจากเจ้าอีก”

ฉันท: “ค่ะ พระเจ้า หากฉันทสามารถมอบสิ่งนั้นให้ท่านได้ ท่านก็รับไปได้เลยค่ะ”

พระผู้ช่วยให้รอด: “ข้าต้องการมือของเจ้า ข้าจะรักษาวิญญาณด้วยมือของเจ้า” ฉันท: “โอ้ พระเจ้าของข้า

พระองค์กำลังทำอะไรกับข้าอยู่หรือ? ข้าไม่อาจจินตนาการถึงเรื่องเช่นนั้นได้

แต่หากท่านอยู่ภายในตัวฉันท ฉันทก็เชื่อว่าสิ่งเช่นนั้นสามารถเกิดขึ้นได้ พระเจ้า ไม่ใช่ตามความประสงค์ของฉันท แต่ตามความประสงค์ของท่าน
เมื่อเป็นเรื่องการช่วยวิญญาณ ท่านมีมือของฉันทอยู่แล้ว”

พระผู้ช่วยให้รอด: “ลูกสาวของข้า สิ่งนั้นคือทุกสิ่งที่ข้ายังต้องการจากเจ้า การรักษาจะเกิดขึ้นเมื่อข้าต้องการ ไม่ใช่เมื่อผู้คนต้องการ”

พระเจ้าทรงอวยพรข้าพเจ้าและตรัสว่า:

“ไปด้วยความสันติเถิด ลูกสาวของฉันท และจงวางใจไว้กับข้า”

19.00 น.: สวดส่ายประคำและมีสชาในโบสถ์เซนต์รีโอก

8 ตุลาคม 1992 – วันพฤหัสบดี

บันทึก 10.15 น.

กลุ่มสวดภาวนา!

พระผู้ช่วยให้รอด: “เขียนลงไปเถิด ลูกสาวของข้า; ขณะนี้มีความเจ็บปวด”

ฉันท: “พระเยซู พระบุตรของพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์ ผู้เป็นเจ้าบ่าวของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าควรเขียนอะไรดี?” พระผู้ช่วยให้รอด: “เขียนเถิด

ลูกสาวของข้าพเจ้า คำต่อคำ”

ฉันท: “ค่ะ พระเจ้า”

พระผู้ช่วยให้รอด: “รอยแผลศักดิ์สิทธิ์ที่ลูกจะได้รับนั้น จะมาอย่างไม่คาดคิด” ฉันท: “ดังนั้น

ฉันทจะไม่รู้วันหรือเวลาที่มันจะมาใช่ไหมคะ?” พระผู้ช่วยให้รอด: “ลูกสาวของข้า นั่นเป็นสิ่งที่ข้าจะตัดสินใจ”

ฉันท: “อย่างนั้น ฉันทยังไปเรเกนส์บอร์กได้ไหมคะ?”

พระผู้ช่วยให้รอด: “ได้ค่ะ ลูกสาวของข้า เจ้ายังสามารถไปได้ ลูกสาวของข้า ซาตานมีอำนาจมากในขณะนี้ แต่เขาจะทำร้ายเจ้าไม่ได้หากเจ้ายังคงเข้มแข็ง
เขาจะทำทุกวิถีทางเพื่อขัดขวางเจ้าไม่ให้เขียน ลูกสาวของข้า จงทำอย่างดีที่สุดและเขียนต่อไป เขาจะถูกปราบปรามในไม่ช้า ไม่ใช่ลูกๆ ของข้าทุกคนที่ฟังเขา

ฉันท: พระเยซูที่รักของข้าพเจ้า ข้าพเจ้ารักพระองค์มากเหลือเกินในตอนนี มีความรักในตัวข้าพเจ้ามากกว่าปกติ
ขอบคุณพระเจ้าและองค์พระผู้เป็นเจ้าของข้าพเจ้า สำหรับพระคุณอันมากมายที่พระองค์ได้ประทานแก่ข้าพเจ้า
พระผู้ช่วยให้รอดทรงอวยพรข้าพเจ้าและตรัสต่อไปว่า ‘จงไปอย่างสันติสุข ลูกสาวที่รักของข้าพเจ้า’
18.00 น.: สวดสายประคำและมีสซาในเมืองโรต

10 ตุลาคม 1992 วันเสาร์

7.00 น. พิธีมิสซาในโบสถ์เซนต์รีออค

11.30 น. ถึง 12.00 น.:

การประชุมสวดภาวนาที่บ้าน!

พระผู้ช่วยให้รอด: “พึงให้ดิฉัน ลูกสาวของข้า เพราะข้าจะประทานพระคุณของข้าให้เธอเพื่อรักษาโรคเป็นระยะเวลาหนึ่ง” ฉันท: “ไม่ค่ะ พระเจ้า

ฉันทได้ยื่นผิดหรือเปล่าคะ? โปรดบอกฉันทอีกครั้งได้ไหมคะ”

พระผู้ช่วยให้รอดตรัสคำเดิมซ้ำเป็นครั้งที่สอง “ข้าไม่เข้าใจเรื่องนี้อย่างไรเลย มันไม่เข้าท่าสำหรับข้า เพราะข้าไม่มีค่าอะไรเลย”

พระผู้ช่วยให้รอด: “เราจะรักษาผ่านทางเจ้า”

ฉันท: “พระเจ้าและพระผู้เป็นเจ้าของฉันท การรักษาครั้งนี้จะเป็นแบบใด?”

พระผู้ช่วยให้รอด: “ปล่อยเรื่องการรักษาเหล่านี้ไว้ให้เรา ลูกสาวของข้าคือเครื่องมือของข้า จดสิ่งนี้ไว้ ลูกสาวของข้า: ข้าพอใจมากกับวิธีที่ลูกปฏิบัติต่อผู้คน”

ฉันท: “พระเจ้าที่รัก บางคนบอกฉันทว่าฉันทเข้มงวดเกินไป”

พระผู้ช่วยให้รอด: “ลูกสาวของข้า อย่าฟังคำพูดของคนอื่น; ข้าต้องการให้ลูกยังคงเป็นอย่างที่ลูกเป็นอยู่” ข้า:

พระผู้ช่วยให้รอดได้ประทานพรแก่ข้า

11 ตุลาคม 1992, วันอาทิตย์

8.00 น., ลานจอดรถนาบู-เรเกนส์เบิร์ก, ในรอกบ้าน ‘Salve Regina.’ กลุ่มสวดมนต์!

พระผู้ช่วยให้รอด: “เขียนลงไป ลูกสาวของพ่อ พ่ออยากให้ลูกเขียน”

ฉันท: “ฉันทไม่รู้ว่าพระผู้ช่วยให้รอดต้องการบอกอะไรกับฉันทตอนนี้ ฉันทกำลังรอคำนั้น แต่คำนั้นไม่มากนัก ฉันทจึงอยู่ในความเขยิบสัปดาห์”

พระผู้ช่วยให้รอด: “พ่อเกบฮาร์ด เฮย์เดอร์ ยังอยู่กับคุณวันนี้ แล้วเขาจะมาหาฉันท” ฉันท:

“นี่คือครั้งสุดท้ายที่ฉันทจะได้อยู่กับเขาแล้วหรือ?”

พระผู้ช่วยให้รอด: “ใช่.”

ฉันท: “แต่เรื่องนี้ทำให้ฉันทรู้สึกหนักใจมาก ฉันทร้องไห้ พระเจ้าและพระผู้เป็นเจ้าของฉันท ฉันทจะไม่มีพระสงฆ์อีกต่อไปแล้ว”

พระผู้ช่วยให้รอด: “ลูกสาวของข้าพเจ้า จะมีคนหนึ่งมาที่โรต”

4 ตุลาคม 1992 – วันอาทิตย์

7.30 น. – 9.00 น.

การรวมตัวเพื่อสวดมนต์!

ก่อนอื่น คือการสวดภาวนาต่อหน้าพระรูปพระแม่มารี

จากนั้นเราจึงรวมตัวกันอีกครั้งในห้องครัว ที่นั่นฉันทได้รับข้อความจากพระผู้ช่วยให้รอด: พระผู้ช่วยให้รอด: “ลูกสาวของพ่อ พ่ออยากให้ลูกเขียน
พ่อได้รับรู้ถึงความรักของลูกที่มีต่อพ่อแล้ว มันไม่ใช่ความรักที่ประจบประแจง”

ฉันท: “นี่คือสิ่งที่ฉันทควรเขียนใช่ไหม?”

พระผู้ช่วยให้รอด: “ใช่ เขียนไปเถิด ฉันทพอใจกับวิธีที่ลูกอธิษฐานวันนี้อย่างมาก จงทำต่อไปอย่างนี้ ฉันทดีใจที่ลูกจะไปพบพ่อเกบฮาร์ด

นั่นคือความปรารถนาของฉันทด้วย ฉันทจะพูดกับลูกอีกครั้งผ่านท่าน จงมีความเชื่อมั่นในท่าน ลูกสาวของฉันท

ฉันทพอใจเป็นพิเศษที่ลูกได้รับยอมรับความทุกข์ทรมานเหล่านี้ การทดสอบกำลังจะสิ้นสุดลงแล้ว”

ฉันท: “พระเจ้าที่รัก โปรดอธิบายเรื่องนี้ให้ฉันทฟังอย่างละเอียดมากขึ้นอีกหน่อย”

พระผู้ช่วยให้รอด: “ลูกของข้า กำลังถูกทดสอบอยู่ เพราะความทุกข์ทรมานที่ลูกต้องทนรับ ลูกของข้า จงรักข้าต่อไปอย่างเต็มที่ที่ลูกได้ทำมาจนถึงตอนนี้
ข้าจะประทานความรักของข้าให้ลูกมากยิ่งขึ้น ลูกขอมากขึ้นเรื่อยๆ และข้าจะให้ลูกมากขึ้นเรื่อยๆ”

ฉันท: “พระเจ้าที่รัก ข้าพเจ้าอยากถามท่านอีกเรื่องหนึ่ง: ข้าพเจ้ารู้สึกปวดที่ไหล่และแขนซ้ายมาหลายเดือนแล้ว ทั้งยาทาและน้ำเกลือก็ไม่ได้ช่วยอะไรเลย ความทุกข์ทรมานเหล่านี้มาจากท่านหรือไม่ หรือข้าพเจ้าสามารถไปรักษาที่โรงพยาบาลได้หรือไม่?”

พระเจ้าช่วยให้รอด: “ไม่มีใครในโรงพยาบาลที่จะช่วยคุณได้เช่นกัน ความเจ็บป่วยเหล่านี้มาจากฉันเอง

มันเป็นสัญญาณบ่งชี้ถึงความทุกข์ทรมานที่คุณยังต้องเผชิญต่อไป”

พระเจ้าช่วยให้รอด: “ลูกได้มอบสุขภาพของคุณให้แก่เราแล้ว ลูกสาวของเรา”

ฉันท: “ขอให้ตามพระประสงค์ของพระองค์เถิด ฉันถวายความทุกข์ทรมานเหล่านี้แด่พระองค์ เพื่อการกลับใจของผู้บาป และเพื่อความรอดของวิญญาณ”

พระเจ้าช่วยให้รอด: “ลูกสาวของข้าพเจ้า พายุที่กำลังจะมาถึงจะก่อให้เกิดความเสียหายอย่างใหญ่หลวง จงอธิษฐานเพื่อความตั้งใจเหล่านี้

จะมีสงครามใหม่เกิดขึ้นมากมาย ผู้คนได้กลายเป็นคนเย็นชา พวกเขาไม่รู้จักรบพระบิดาของตน พวกเขาให้ความสำคัญกับสิ่งทางโลก

แต่สิ่งทางโลกไม่สามารถช่วยพวกเขาได้ ธรรมชาติกำลังกบฏต่อผู้บาป ลูกสาวของข้า ไรศรบาดใหญ่ที่กำลังจะเกิดขึ้นนี้ยังอยู่ในระยะเริ่มต้น

โรคนี้จะแพร่กระจายไปทั่วทุกชาติ ไม่มียารักษาโรคนี้ มันคร่าชีวิตทั้งคนรวยและคนจน ทั้งคนชั่วและคนดีอย่างเท่าเทียมกัน

มันจะโจมตีผู้คนอย่างกะทันหัน ไม่มีใครสามารถหลบหนี

หรือรอดพ้นจากมันได้ มันจะมากทุกที่ที่ข้าต้องการ มันจะกวาดล้างชนชาติมากมายบนโลกนี้ ข้า: “โรคนี้มีชื่อหรือไม่?”

พระเจ้าช่วยให้รอด: “นี่เป็นโรคใหม่ มันยังไม่มีชื่อ แต่จะได้รับการชื่อนี้ไม่ช้า ลูกสาวของข้า เจ้าต้องอธิษฐานอย่างมากมาย”

ฉันท: “ฉันสามารถอ่านสิ่งนี้ให้กลุ่มสวดมนต์ของฉันฟังได้ไหม?”

พระเจ้าช่วยให้รอด: “หนังสือนี้ต้องเขียนให้เร็วที่สุดเท่าที่จะทำได้; แล้วทุกคนจึงสามารถอ่านได้ ถ้าเธอเล่าให้พวกเขาฟังอะไรตอนนี้ พวกเขาจะไม่เชื่อ

พวกเขาฟังแต่สิ่งที่คุณส่วนใหญ่พูดเท่านั้น; พวกเขาจะเชื่อก่อนเห็นด้วยตาตัวเอง ความเชื่อของพวกเขาเป็นผิวกายและ

ไม่มีรากฐาน.”

ฉันท: “พระเจ้าที่รัก ฉันเขียนต่อไปได้แล้ว โปรดอภัยให้ฉันด้วย” ฉันท: พระเจ้าช่วยให้รอดได้อวยพรฉัน...

10.00 น. พิธีมิสซาในเมืองโรก; มีคนในโบสถ์น้อยมาก

13.00 น.: สวดสวดประจำและพิธีกรรมทางศาสนา

5 ตุลาคม 1992 – วันจันทร์

9.00 น.:

การประชุมสวดภาวนาในห้องแพทย์!

ตั้งแต่เช้าวันนี้ฉันมีอาการปวดหัวอย่างรุนแรง ฉันทพูดกับพระเจ้าช่วยให้รอดว่า ‘ฉันถวายความเจ็บปวดนี้เพื่อการกลับใจของผู้บาปและการรอดพ้นของวิญญาณ’

ฉันยังกล่าวต่อว่าพระองค์ไม่จำเป็นต้องเอาความเจ็บปวดนี้ไปจากฉัน

หลังจากนั้น ฉันได้รวมตัวกับพระเจ้าช่วยให้รอด ฉันรู้สึกถึงความอบอุ่นในหัวใจ เป็นความรู้สึกที่น่ารื่นรมย์ ฉันรู้สึกได้ว่าพระเจ้าอยู่กับฉัน

พระเจ้าช่วยให้รอด: “ใช่แล้ว ลูกสาวของข้า ข้าอยู่กับเจ้า ยังมีอีกมากที่ต้องชดใช้เพื่อวิญญาณทั้งหลาย ลูกสาวของข้า ข้าต้องการจากเจ้า...”

ฉันท: “พระเจ้าและพระผู้เป็นเจ้าของฉัน พระเยซูที่รักของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะมอบสิ่งที่พระองค์ต้องการ แม้ข้าพเจ้าจะไม่รู้ว่าพระองค์ต้องการอะไรจากข้าพเจ้า”

พระเจ้าช่วยให้รอด: “ลูกสาวของข้า ข้าต้องการสายตาของเจ้า” ฉันท:

“นั่นหมายความว่าอย่างไร?”

พระเจ้าช่วยให้รอด: “ลูกจะมองไม่เห็นเป็นระยะเวลานาน” ฉันท: “พระเจ้าที่รัก

ข้าพเจ้าจะตาบอดหรือคะ?” พระเจ้าช่วยให้รอด: “ไม่ใช่ตาบอดทางจิตวิญญาณ”

ฉันท: “โอ้ พระเจ้าของฉัน แต่สิ่งนั้นต้องน่ากลัวมากแน่ๆ” พระเจ้าช่วยให้รอด:

“เราจะอยู่กับลูก”

ฉันท: “ใช่ครับ พระเจ้า ท่านสามารถเอาสายตาของลูกไปได้ เมื่อไหร่สิ่งนี้จะเกิดขึ้นครับ? จะเกิดขึ้นก่อนหรือหลังที่รอยแผลศักดิ์สิทธิ์ปรากฏขึ้นครับ?

ลูกขอกราบได้ไหมครับ?”

พระเจ้าช่วยให้รอด: “ลูกสาวของข้า สิ่งนั้นจะเกิดขึ้นเมื่อข้าต้องการ” ฉันท: “ใช่ครับ

พระเจ้าและพระเจ้าช่วยให้รอดของข้า ขอให้มันเกิดขึ้นเมื่อใดก็ตามที่ท่านต้องการ”

ฉันทคิดว่าฉันไม่มีใครดูแลฉันเลย

พระผู้ช่วยให้รอด: “เจ้าจะมีผู้ดูแล”

ฉันทน์: “ความมืดนี้จะอยู่ไปนานไหม?” พระผู้ช่วยให้รอด: “เป็นระยะเวลาหนึ่ง”

ฉันทน์: “แต่ท่านกำลังขอให้ฉันทน์ทำสิ่งที่ยากมาก” พระผู้ช่วยให้รอด:

“นี่เพื่อความรักของเจ้า”

ฉันทน์: “พระเจ้าที่รัก หากพระองค์อยู่กับฉันทน์ ฉันทน์ก็ไม่ต้องกังวล เพราะพระองค์จะดูแลฉันทน์”

พระผู้ช่วยให้รอด: “ถูกต้อง.”

ฉันทน์: “ใช่ครับ พระเจ้า ข้าพเจ้าเห็นด้วย” พระผู้ช่วยให้รอด:

“ข้าพเจ้าอวยพรเจ้า ลูกสาวของข้าพเจ้า”

ฉันทน์: พระผู้ช่วยให้รอดได้อวยพรฉันทน์...

11.45 น. – พระเจ้าที่รัก โปรดนำความกังวลของฉันทน์เกี่ยวกับการสูญเสียการมองเห็นไปเถิด ฉันทน์ไม่อยากคิดถึงว่าจะเป็นอย่างไร

พระผู้ช่วยให้รอด: “ลูกสาวที่รักของข้า ข้าจะยกภาระนั้นออกจากตัวเจ้า” ฉันทน์:

“พระผู้เป็นเจ้าและพระเจ้าของข้า ข้าขอบพระคุณพระองค์”

6.00 pm สวดสายประคำและมีสชาติ Rot.

20.00 น. – กลุ่มสวดภาวนา!

6 ตุลาคม 1992 – วันอังคาร

9.00 น. –

การประชุมสวดภาวนาในห้องแพทย์!

พระผู้ช่วยให้รอด: “เขียนลงเถิด ลูกสาวที่รักของข้า; ข้าต้องการให้เจ้าเขียน ข้าดีใจที่เจ้าได้พูดกับข้า หัวใจของเจ้าตอนนี้เต็มไปด้วยความรัก ลูกสาวของข้า ไม่มีใครสามารถเอาความรักนี้ไปจากเจ้าได้ เว้นแต่เจ้าจะยินยอมเอง จงระมัดระวัง”

ฉันทน์: “พระบิดาผู้เปี่ยมด้วยความรัก พระจิตบริสุทธิ์ที่รัก พระเยซูที่รัก ข้าพเจ้าขอบพระคุณจากท่าน โปรดรักษาความรักที่ท่านได้ประทานให้ข้าพเจ้าไว้ อย่าให้ข้าพเจ้าพูดจาไร้สาระ โปรดให้ข้าพเจ้าพูดและนิ่งเงียบตามพระประสงค์ของท่าน โปรดให้ข้าพเจ้ารักแม่ในที่ที่จิตวิญญาณของข้าพเจ้าต่อต้าน ขอให้ลูกได้รักทุกคนด้วยหัวใจของท่าน ซึ่งคือไฟแห่งความรักที่ลุกโชน ขอให้ลูกได้มองหาข้อผิดพลาดของตัวเองก่อน ก่อนที่จะตัดสินผู้อื่น”

พระผู้ช่วยให้รอด: “ลูกสาวของข้า เจ้าพูดจากใจที่เสรีและเป็นของข้า ลูกสาวที่รักของข้า มีบางสิ่งกำลังมาหาเจ้า”

ฉันทน์: “พระเจ้าและพระผู้เป็นเจ้าของฉันทน์ สิ่งนี้จะทำให้ฉันทน์เศร้าใจหรือไม่? แต่ฉันทน์ไม่รู้ว่ามันคืออะไร โปรดบอกฉันทน์ด้วย “จากนั้นฉันทน์จึงอธิษฐานว่า: “มาเถิด พระวิญญาณบริสุทธิ์ จงมาผ่านทางพระหฤทัยอันบริสุทธิ์ของพระแม่มารีย์ เจ้าสาวที่ท่านรักยิ่ง และบอกฉันทน์ว่าฉันทน์ควรเขียนอะไร

ฉันทน์พร้อมที่จะเขียนทุกสิ่งที่ท่านบันทึกลงใจให้ฉันทน์เขียน ไม่ว่าฉันทน์จะเศร้าหรือไม่ ฉันทน์จะทำตามความประสงค์ของท่าน”

ฉันทน์ยังไม่ได้ยินอะไรเลย

ผม: “โปรดตรัสเถิด พระเจ้าและพระผู้เป็นเจ้าของข้าพเจ้า

ผู้รับใช้ของพระองค์กำลังฟังอยู่” พระผู้ช่วยให้รอด:

“ความเศร้าโศกอันใหญ่หลวงกำลังจะมาถึงท่าน”

ฉันทน์: “พระเจ้าของฉันทน์ที่รัก พระองค์หมายความว่าอย่างไรเมื่อตรัสว่า ‘มาก’?”

พระผู้ช่วยให้รอด: “ลูกสาวของข้า เจ้าต้องทนรับทุกสิ่ง จงอธิษฐานเพื่อครอบครัวของเจ้า”

ฉันทน์: “พระเจ้าและพระผู้เป็นเจ้าของฉันทน์ โปรดช่วยพวกเขาทุกคนด้วย ฉันทน์รักพวกเขา โปรดอย่าให้ใครในพวกเขาต้องหลงทาง”

พระผู้ช่วยให้รอด: “ลูกสาวของข้า พวกเขาไม่ต้องการกลับใจ”

ฉันทน์: “พระเจ้าของฉันทน์ ฉันทน์พร้อมที่จะทนทุกข์เพื่อพวกเขา แต่เพียงเมื่อท่านประสงค์เท่านั้น เพราะท่านรู้ใจพวกเขา แต่ฉันทน์ไม่รู้”

พระผู้ช่วยให้รอด: “ลูกสาวที่รักของข้า ข้าพเจ้าใจกับสิ่งที่ลูกได้พูดแล้ว ทุกอย่างจะเป็นไปตามน้ำพระทัยของข้า ลูกสาวที่รักของข้า จงเขียนอีกเรื่องหนึ่งไว้ สงครามในเซอร์เบียจะเกิดขึ้นในไม่ช้า จงอธิษฐานให้ศัตรูอ่อนแอลง”

ฉันทน์: “ฉันทน์จะอธิษฐานเพื่อความตั้งใจเหล่านี้”

ฉันทน์: “พระเจ้าและพระผู้เป็นเจ้าของฉันทน์ เมื่อวานนี้เมื่อฉันทน์คุกเข่าต่อหน้าพระองค์ในกลุ่มสวดมนต์และอธิษฐานต่อพระองค์

ฉันทน์รู้สึกถึงความร้อนที่เผาไหม้ในหัวใจอย่างต่อเนื่อง มันรุนแรงมาก ฉันทน์คิดว่าตัวเองกำลังถูกเผาไหม้จากภายใน”

พระผู้ช่วยให้รอด: “ลูกสาวของข้า นั่นคือข้าเอง”

ฉันท: “พระเจ้าที่รัก สิ่งนี้มีความหมายอะไรกับฉันทไหมคะ?”

พระเจ้าผู้ช่วยให้รอด: “เพื่อให้ลูกสามารถทนรับความทุกข์ที่จะมาเยือนลูกได้ ข้าจะให้รางวัลอันดีแก่ทุกๆ ของข้า สำหรับการกระทำที่ดี”

ฉันท: พระเจ้าผู้ช่วยให้รอดได้ประทานพรให้ฉันท...

18.00 น.: สวดสวดประคำและมีสวดในโบสถ์

7 ตุลาคม 1992 – วันพุธ

8.15 น. ในห้องแพทย์: กลุ่มอธิษฐาน!

พระเจ้าผู้ช่วยให้รอด: “ลูกคืออัญมณีของพ่อ ลูกสาวของพ่อ”

ฉันท: “พระเจ้า ข้าได้เขียนสิ่งนี้ไว้แล้ว”

พระเจ้าผู้ช่วยให้รอด: “เขียนมันลงเถิด; ความกังวลของลูกคือความกังวลของข้า ลูกสาวของข้า” ฉันท:

“จิตวิญญาณของลูกบริสุทธิ์ถึงขนาดที่ท่านจะเรียกมันว่าอัญมณีได้หรือคะ?” พระเจ้าผู้ช่วยให้รอด: “ใช่

ลูกสาวของข้า”

ฉันท: “รู้สึกดีมากในใจฉันท ฉันทเชื่อว่าความบริสุทธิ์ของจิตวิญญาณคืออาณาจักรของพระเจ้า” พระเจ้าผู้ช่วยให้รอด: “ด้วยจิตวิญญาณที่บริสุทธิ์

ฉันทสามารถทำทุกอย่างที่ฉันทต้องการได้”

พระเจ้าผู้ช่วยให้รอด: “ลูกสาวของข้า จงเขียนสิ่งนี้ไว้: นี่คือสภาพของความมืดบอด ลูกจะมองเห็นด้วยหัวใจ ลูกจะเห็นมากกว่าที่คนอื่นเห็นด้วยตาของพวกเขา การมองเห็นเป็นของโลกละ; แสงสว่างของหัวใจเป็นของสวรรค์ มีเพียงข้าเท่านั้นที่สามารถให้แสงสว่างนี้ได้ นั่นคือเหตุผลที่ไม่มีแพทย์คนใดจะเชื่อ ลูกต้องบอกพวกเขาทุกสิ่งที่ลูกเห็น

พระเจ้าผู้ช่วยให้รอดจะเขียนสิ่งนี้ลง มันไม่ใช่เจ้าที่จะพูด แต่เป็นเราที่จะพูดแทนเจ้า ลูกสาวของข้า จงเชื่อมั่นว่าแสงสว่างในใจมีค่ามากกว่าการมองเห็น”

ฉันท: “พระเจ้า ข้าเข้าใจดีขึ้นแล้ว ขอคุณที่บอกข้าเรื่องนี้” พระเจ้าผู้ช่วยให้รอด: “ลูกสาวของข้า ข้าต้องการสิ่งอื่นจากเจ้าอีก”

ฉันท: “ค่ะ พระเจ้า หากฉันทสามารถมอบสิ่งนั้นให้ท่านได้ ท่านก็รับไปได้เลยค่ะ”

พระเจ้าผู้ช่วยให้รอด: “ข้าต้องการมือของเจ้า ข้าจะรักษาวิญญาณด้วยมือของเจ้า” ฉันท: “โอ้ พระเจ้าของข้า

พระองค์กำลังทำอะไรกับข้าอยู่หรือ? ข้าไม่อาจจินตนาการถึงเรื่องเช่นนั้นได้

แต่หากท่านอยู่ภายในตัวฉันท ฉันทก็เชื่อว่าสิ่งเช่นนั้นสามารถเกิดขึ้นได้ พระเจ้า ไม่ใช่ตามความประสงค์ของฉันท แต่ตามความประสงค์ของท่าน เมื่อเป็นเรื่องการช่วยวิญญาณ ท่านก็ได้รับมือของฉันทไปแล้ว”

พระเจ้าผู้ช่วยให้รอด: “ลูกสาวของข้า สิ่งนั้นคือทุกสิ่งที่ข้ายังต้องการจากเจ้า การรักษาจะเกิดขึ้นเมื่อข้าต้องการ ไม่ใช่เมื่อผู้คนต้องการ”

พระเจ้าทรงอวยพรข้าพเจ้าและตรัสว่า:

“ไปด้วยความสันติเถิด ลูกสาวของข้า และจงมีความเชื่อในข้า”

19.00 น.: สวดสวดประคำและมีสวดในโบสถ์เซนต์รีโอก

8 ตุลาคม 1992 – วันพฤหัสบดี

บันทึก 10.15 น.

กลุ่มสวดภาวนา!

พระเจ้าผู้ช่วยให้รอด: “เขียนไปเถิด ลูกสาวของข้า; มีความเจียมอยู่”

ฉันท: “พระเยซู พระบุตรของพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์ ผู้เป็นเจ้าบ่าวของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าควรเขียนอะไรดี?” พระเจ้าผู้ช่วยให้รอด: “เขียนเถิด

ลูกสาวของข้าพเจ้า ตามคำตอคำ”

ฉันท: “ค่ะ พระเจ้า”

พระเจ้าผู้ช่วยให้รอด: “รอยแผลศักดิ์สิทธิ์ที่ลูกจะได้รับนั้นจะมาอย่างไม่คาดคิด” ฉันท: “ดังนั้น

ฉันทจะไม่รู้วันหรือเวลาที่มันจะมาใช่ไหมคะ?” พระเจ้าผู้ช่วยให้รอด: “ลูกสาวของข้า นั่นเป็นสิ่งที่ข้าจะตัดสินใจเอง”

ฉันท: “อย่างนั้น ฉันทยังไปเรเกนส์บวร์กได้ไหมคะ?”

พระเจ้าผู้ช่วยให้รอด: “ได้ค่ะ ลูกสาวของข้า ซาตานกำลังมีอำนาจมากในขณะนี้ แต่เขาจะทำร้ายเธอไม่ได้หากเธอยังคงเข้มแข็ง

เขาจะทำทุกวิถีทางเพื่อขัดขวางไม่ให้เธอเขียน ลูกสาวของข้า จงทำอย่างดีที่สุดและเขียนต่อไป เขาจะถูกปราบปรามในไม่ช้า ไม่ใช่ลูกๆ ของข้าทุกคนที่ฟังเขา ลูกๆ ของข้าจำนวนน้อยนี้จะเอาชนะเขาได้”

ฉันท: “ฉันทต้องเขียนอะไรเพิ่มเติมอีกไหม?”

ฉัน: พระผู้ช่วยให้รอดทรงอวยพรฉันและตรัสต่อว่า “จงไปอย่างสันติเถิด ลูกสาวที่รักของข้า”

18.00 น.: สวดสวดประจำและมิสซาใน Rot.

10 ตุลาคม 1992 – วันเสาร์

7.00 น. พิธีมิสซาในโบสถ์เซนต์รีโอก

11.30 น. ถึง 12.00 น.:

การรวมตัวสวดภาวนาที่บ้าน!

พระผู้ช่วยให้รอด: “ฟังให้ดีนะ ลูกสาวของข้า เพราะข้าจะประทานพระคุณของข้าแก่เจ้าเพื่อรักษาโรคเป็นระยะเวลาหนึ่ง” ข้า: “ไม่ค่ะ พระเจ้า ข้าได้ยื่นผิดไปหรือเปล่าคะ? โปรดบอกข้าอีกครั้งได้ไหมคะ”

พระผู้ช่วยให้รอดตรัสคำเดิมซ้ำอีกครั้ง

ฉัน: “ฉันไม่เข้าใจเรื่องนี้เลย มันไม่รู้สึกลึกซึ้งต้องสำหรับฉัน เพราะฉันเป็นเพียงคนธรรมดา” พระผู้ช่วยให้รอด:

“เราจะรักษาผ่านทางเธอ”

ฉัน: “พระเจ้าและพระผู้เป็นเจ้าของฉัน การรักษาครั้งนี้จะเป็นแบบใด?”

พระผู้ช่วยให้รอด: “การรักษาเหล่านี้ให้ไว้กับฉันเถิด ลูกสาวของฉัน ลูกเป็นเครื่องมือของฉัน จดไว้เถิด ลูกสาวของฉัน:

ฉันพอใจมากกับวิธีที่ลูกปฏิบัติต่อผู้คน”

ฉัน: “พระเจ้าที่รัก บางคนบอกฉันว่าฉันเข้มงวดเกินไป”

พระผู้ช่วยให้รอด: “ลูกสาวของข้า อย่าฟังคำพูดของคนอื่น; ข้าต้องการให้ลูกยังคงเป็นอย่างเดิม” ข้า: พระผู้ช่วยให้รอดได้ประทานพรแก่ข้า...

11 ตุลาคม 1992 – วันอาทิตย์

8.00 น., ลานจอดรถตามบ้าน – เรนจิสเบิร์ก, ในรถบ้าน ‘Salve Regina’. การประชุมอธิษฐาน!

พระผู้ช่วยให้รอด: “เขียนไปเถิด ลูกสาวของข้า ข้าอยากให้คุณเขียน”

ฉัน: ฉันไม่รู้ว่าคุณจะให้รอดต้องการบอกอะไรกับฉันตอนนี้ ฉันกำลังรอคำนั้น แต่คำนั้นไม่มาทันที ฉันอยู่ในความเขินอายสักพัก

พระผู้ช่วยให้รอด: “พ่อเกบฮาร์ด เฮย์เดอร์ ยังอยู่กับลูกวันนี้ แล้วเขาจะมาหาเรา” ฉัน:

“นี่คือครั้งสุดท้ายที่ฉันจะได้อยู่กับเขาแล้วหรือ?”

พระผู้ช่วยให้รอด: “ใช่.”

ฉัน: “แต่สิ่งนี้ทำให้ฉันเจ็บปวดมาก ฉันร้องไห้ พระเจ้าของฉันและพระผู้เป็นเจ้า ฉันจะไม่มีพระสงฆ์เหลืออยู่เลย”

พระผู้ช่วยให้รอด: “ลูกสาวของข้าพเจ้า จะมีผู้มาที่โรง”

ฉัน: “ฉันไม่จำเป็นต้องบอกพ่อเกบฮาร์ด เฮย์เดอร์ ว่าท่านกำลังพาเขาไป” พระผู้ช่วยให้รอด: “ไม่ เขาทราบแล้ว”

ฉัน: “พระผู้ช่วยให้รอดที่รัก เมื่อคืนฉันรู้สึกว่ามีเรื่องแบบนี้กำลังจะเกิดขึ้นกับท่าน พระเจ้าที่รัก ท่านต้องการให้ฉันเขียนอะไรอีกไหมคะ?”

พระผู้ช่วยให้รอด: “ใช่ จงเขียนสิ่งอื่นลง: ไม่ว่าพ่อเกบฮาร์ดจะบอกอะไรกับลูกวันนี้ ลูกต้องรับฟังด้วยใจจริง อย่าสงสัยเลย ลูกสาวของข้า จงมองพ่อเกบฮาร์ดด้วยสายตาที่อบอุ่น”

ฉัน: “ฉันจะทำอย่างไรได้ถ้าต้องร้องไห้?” พระผู้ช่วยให้รอด:

“ฉันจะประทานพระคุณให้คุณทำเช่นนั้น”

ฉัน: “ฉันได้นัดพบท่านที่โบสถ์แคมเปอเรอร์เวเน Salve Regina เวลา 13.30 น. ท่านได้สัญญาว่าจะมา”

พระผู้ช่วยให้รอด: “นั่นคือสิ่งที่ข้าตั้งใจไว้ ลูกของข้า ข้าตั้งใจที่ลูกชื่นชอบคุณพ่อเกบฮาร์ดมาก บอกเขาว่าข้าทรงรักเขา”

ฉัน: “ค่ะ พระเจ้าและพระผู้เป็นเจ้าของฉัน ฉันจะบอกเขา”

แล้วพระผู้ช่วยให้รอดก็ประทานพรให้ฉัน

พ่อเกบฮาร์ดมาถึงตามนัดหมาย ฉันใช้เวลาอยู่กับท่านในรถบ้านมากกว่าสี่ชั่วโมง เมื่อถึงเวลา ฉันไปรับศีลสารภาพบาปกับท่าน

ฉันอ่านให้เขาฟังจากหนังสือบันทึกที่พระผู้ช่วยให้รอดทรงดลใจให้ฉันเขียน ท่านยืนยันกับฉันว่าสิ่งนี้มาจากพระผู้ช่วยให้รอด

และฉันต้องเขียนต่อไปทุกสิ่งทั้งที่พระผู้ช่วยให้รอดทรงดลใจให้ฉันเขียน ผมรู้สึกยากมากที่จะกล่าวลาท่าน ผมบอกท่านว่าผมจะไม่ได้พบท่านอีก

และนั่นคือเหตุผลที่ผมร้องไห้ในโบสถ์เมื่อเช้าวันนั้น ผมให้กำลังใจท่าน เช่นเดียวกับที่ท่านเคยให้กำลังใจผม เราต่างกล่าวคำลาที่เต็มไปด้วยความเจ็บปวด

รู้สึกเหมือนมีใครนั้นฉีกส่วนหนึ่งของหัวใจฉันออกไป ฉันได้อธิษฐานเพื่อเขาตลอดทางกลับบ้าน

ฉันได้เข้าร่วมพิธีมิสซาที่วัดคาร์เมโลร์; คำเทศนาดีมาก

12 ตุลาคม 1992 – วันจันทร์

8.30 น. ในห้องแพทย

กลุ่มสวดภาวนา!

พระผู้ช่วยให้รอด: “ลูกสาวของข้า จงเขียนสิ่งนี้ลง: ข้ารักเจ้า ไม่มีสิ่งใดผิดพลาดเมื่อวานนี้ ทุกอย่างถูกต้องแล้ว อย่ากังวล เพราะข้าอยู่กับเจ้า หากหลวงเบธาร์ตจะมาหาข้าในอีกไม่กี่วันข้างหน้า นี่คือพระประสงค์ของข้า ข้าพอใจกับสิ่งที่เจ้าพูดกับเขา เขาจะไตร่ตรองเรื่องนี้ในวันนี้และเข้าใจ เขาชอบเจ้ามาก เจ้าได้นำความสุขอันยิ่งใหญ่มาให้เขาเมื่อวานนี้”

พระผู้ช่วยให้รอด: “ลูกสาวของข้า จงเขียนต่อไปเถิด ภัยพิบัติครั้งใหญ่ครั้งต่อไปกำลังจะมาถึงในไม่ช้า ผู้คนจำนวนมากจะได้รับผลกระทบ ไม่มีใครสามารถหยุดภัยพิบัตินี้ได้ มันจะถึงร่ำรวยความหายนะไว้เบื้องหลัง จงอธิษฐานอย่างจริงใจเพื่อผู้ที่กำลังจะสิ้นใจ ลูกสาวของข้า มีบางสิ่งกำลังจะมาถึงเจ้า”

ฉัน: “พระเยซูที่รักของข้าพเจ้า ข้าพเจ้ากำลังฟังอยู่ค่ะ”

พระผู้ช่วยให้รอด: “รอยแผลศักดิ์สิทธิ์จะประทับลงบนตัวลูก จงเตรียมตัวไว้; มันอยู่ใกล้มากแล้ว ข้าพอใจในความกล้าหาญของลูก นี่คือพระคุณของข้า ลูกของข้า”

ฉัน: “พระเจ้าและพระผู้เป็นเจ้าของฉัน ข้าพเจ้าขอบพระคุณสำหรับพระคุณนี้ พระองค์ช่วยบอกข้าพเจ้าได้ไหมคะ?”

พระองค์หมายความว่าอย่างไรเมื่อตรัสกับข้าพเจ้าว่า ‘จงเตรียมตัวไว้!’?”

พระผู้ช่วยให้รอด: “ลูกต้องทำการชดเชยบาปให้มาก เพื่อที่วิญญาณจำนวนมากจะได้รอดพ้น”

ฉัน: “ใช่ครับ พระเจ้า ข้าเข้าใจแล้ว ด้วยพระคุณของพระองค์ ข้าจะทำตาม”

พระผู้ช่วยให้รอด: “ความทุกข์ทรมานในการชดเชยบาปจะทนไม่ได้ในขั้นต้น มันต้องเป็นเช่นนั้น ไม่มีใครสามารถโอ้อวดเกี่ยวกับรอยแผลศักดิ์สิทธิ์ได้ และไม่มีใครเคยชอบมันเลย มีเพียงความรักของข้าเท่านั้นที่สามารถค้าจูนพวกเขาได้

ท่านไม่ต้องฟังคำพูดของคนอื่นเมื่อมีหลายคนบอกว่าท่านกำลังโอ้อวดเกี่ยวกับรอยแผลศักดิ์สิทธิ์ เพราะท่านจะไม่สวมถุงมือ

นั่นคือวิญญาณชั่วที่ใส่คำพูดเหล่านี้ลงในใจพวกเขา”

พระผู้ช่วยให้รอด: “พ่อเบธาร์ตได้รู้แล้วว่าท่านจะได้รับรอยแผลศักดิ์สิทธิ์ เพราะข้าได้ประทานแสงสว่างของข้าแก่ท่านแล้ว หากไม่มีแสงสว่างของข้า ไม่มีใครสามารถรู้เห็นสิ่งใดได้”

ฉัน: “พระเจ้าและพระผู้เป็นเจ้าของฉัน ข้าพเจ้าวางทุกสิ่งที่จะเกิดขึ้นกับข้าพเจ้าไว้ในพระหัตถ์ของพระองค์

ผ่านทางพระหฤทัยอันบริสุทธิ์ของพระแม่มาเรีย โปรดทำตามพระประสงค์ของพระองค์ ข้าพเจ้าเป็นผู้รับใช้ของพระองค์

ขอให้เป็นไปตามที่พระองค์ได้ตรัสไว้”

พระผู้ช่วยให้รอด: “ข้าอวยพรเจ้า ลูกสาวของข้า”

พระผู้ช่วยให้รอดได้อวยพรฉัน

18.00 น. พิธีมิสซาและสวดสายประคำที่เมืองโรต

20.00 น. กลุ่มสวดภาวนา

13 ตุลาคม 1992 – วันอังคาร

8.30 น.

กลุ่มสวดภาวนาในห้องแพทย!

พระผู้ช่วยให้รอด: “ลูกสาวที่รักของพ่อ จงเขียนสิ่งนี้ไว้: ในตอนแรก ลูกต้องเก็บรอยแผลศักดิ์สิทธิ์ที่ลูกได้รับไว้เป็นความลับ พ่อจะนำผู้คนมาหาลูก แต่ไม่ใช่ทุกคนที่มาหาลูกจะเป็นผู้ที่สวดภาวนา

หลายคนในจำนวนนั้นจะทิ้งไป รั้งของฉันฟังเสียงของฉัน; อย่ากังวลหากในช่วงเวลาหนึ่ง จำนวนผู้เข้าร่วมกลุ่มสวดภาวนาของลูกจะลดลง”

ฉัน: “ค่ะ พระเจ้า ข้าพเจ้าจะทำตามที่พระองค์ตรัสไว้ตั้งแต่แรก ข้าพเจ้าจะเก็บรอยแผลศักดิ์สิทธิ์ไว้เป็นความลับในช่วงแรก”

พระผู้ช่วยให้รอด: “เราต้องการพักผ่อนให้เพียงพอในช่วงแรก ความกระสับกระส่ายของคุณอาจทำร้ายเธอได้ ลูกสาวของข้า

จงเตรียมตัวสำหรับสิ่งที่จะเกิดขึ้น ข้าพอใจในความรักที่เธอมีต่อข้า

เขียนสิ่งนี้ลงด้วย ลูกสาวของข้า รอยแผลศักดิ์สิทธิ์คือเครื่องหมายของข้า และมีเพียงข้าเท่านั้นที่สามารถประทับมันได้ ไม่มีใครสามารถเลียนแบบมันได้ มันสามารถหายไปได้เมื่อใดก็ตามที่ข้าปรารถนา และมันก็สามารถคงอยู่ได้นานเท่าที่ข้าปรารถนา

รอยแผลศักดิ์สิทธิ์ที่เจ้าได้รับจะคงอยู่ได้นานเท่าที่ข้าปรารถนา รอยแผลศักดิ์สิทธิ์มีขนาดและความลึกที่เฉพาะเจาะจง

มันสอดคล้องกับรอยแผลของข้าบนกอลโกธา เจ้าจะรู้สึกเจ็บปวดอย่างรุนแรงเมื่อรอยแผลเหล่านี้ถูกประทับลง

จงอธิษฐานให้เจ้าสามารถทนต่อความเจ็บปวดนี้ได้ จงอดทนต่อทุกสิ่งที่รออยู่ข้างหน้าเจ้า ความอดทนเป็นคุณธรรมอันยิ่งใหญ่”

ผม: “พระเจ้า โปรดประทานพระคุณอันยิ่งใหญ่ ความอดทน และความมุ่งมั่นให้ผม เพื่อที่จะทนรับสิ่งนี้ร่วมกับพระองค์และร่วมกับผู้อื่นๆ

พระผู้ช่วยให้รอดได้อวยพรให้ผม

18.00 น.: พิธีมิสซาและสวดสายประคำที่เมืองโรน

14 ตุลาคม 1992 – วันพุธ

8.30 น.:

การประชุมสวดมนต์ในห้องแพทย!

พระผู้ช่วยให้รอด: “ลูกสาวของพ่อ ลูกปรารถนาความรักอันยิ่งใหญ่ และพ่อจะประทานให้ลูก

ความรักอันยิ่งใหญ่ย่อมมาพร้อมกับความทุกข์ทรมานอันยิ่งใหญ่ ลูกต้องการเช่นนั้นหรือไม่ ลูกสาวของพ่อ?”

ฉันทัน: “ความรักอันยิ่งใหญ่ของข้าพเจ้า กับท่าน ใช่ เพราะข้าพเจ้ารักท่านเหนือสิ่งอื่นใด และเพราะท่านคือทุกสิ่งในตัวข้าพเจ้า

ข้าพเจ้ามีความกระหายอย่างยิ่งต่อการช่วยให้วิญญาณทั้งหลายได้รับความรอด ทางสู่พระองค์นำผ่านไม้กางเขนสู่แสงสว่าง ในไม้กางเขนมีความรอด ความหวัง และชีวิต ในไม้กางเขนคือความรอดของโลก

พระเจ้า ข้าพเจ้าเป็นของพระองค์โดยสมบูรณ์

โปรดทำกับข้าพเจ้าตามพระประสงค์ของพระองค์เถิด” พระผู้ช่วยให้รอด:

“ลูกสาวที่รักของข้าพเจ้า เจ้าจะต้องทนทุกข์ทรมานอย่างมาก”

ฉันทัน: “พระเจ้าของฉันทันและพระผู้เป็นเจ้า ผู้เป็นเจ้าบ่าวที่รักของฉันทัน ฉันทันจะรักท่านอย่างลึกซึ้งเช่นกัน เพราะการทนทุกข์ร่วมกับท่านจะเปลี่ยนเป็นความรัก และความรักนั้นแข็งแกร่งกว่าความทุกข์ทรมานทั้งโลก!”

พระผู้ช่วยให้รอด: “ลูกสาวของข้า เวลาจะมาถึงที่ผู้คนจะต้องทนทุกข์ทรมานโดยไม่เต็มใจ ผู้ใดที่ต่อต้านการรับไม้กางเขนของข้า ก็ไม่อาจเป็นสาวกของข้าได้ มีเพียงผ่านทางไม้กางเขนของข้าเท่านั้นที่เจ้าจะมีชีวิตนิรันดร์ จงรักไม้กางเขนทุกอัน เพื่อเจ้าจะได้รับมัน เจ้าจะต้องแบกไม้กางเขนมากมาย”

ฉันทัน: “เมื่อถึงฉันทันกำลังคิดถึงความรักที่แสนซึ้งและโหดของฉันทัน”

พระผู้ช่วยให้รอด: “นี่คือความทุกข์ทรมานเพื่อการชดใช้บาปของข้าเจ้า เจ้าสามารถถวายความทุกข์ทรมานทุกอย่างให้ข้าเจ้าได้บ่อยเท่าที่เจ้าต้องการ มันจะให้ผล เจ้าต้องถวายให้ข้าเจ้ามาก เพื่อเจ้าจะได้ให้ผลมาก”

ผม: “ผมต้องเขียนอะไรอีกไหมครับ พระเจ้า?” พระผู้ช่วยให้รอด: “ใช่

ความทุกข์ที่คุณจะต้องทนรับนั้นรักษาไม่ได้” ผม: “พระเจ้าหมายความว่าอย่างไรครับ?”

พระผู้ช่วยให้รอด: “แพทยไม่สามารถรักษาได้ หากไม่มีความทุกข์ทรมาน คุณก็จะไปสู่โลกหน้าแล้ว” ฉันทัน:

“นั่นหมายความว่าท่านจะทุกข์ทรมานร่วมกับฉันทันและอยู่ภายในตัวฉันทัน ดังนั้นฉันทันจะไม่ถูกแยกจากท่าน

แล้วท่านก็คือพระเยซูผู้ทุกข์ทรมานที่อยู่ภายในตัวฉันทัน!”

พระผู้ช่วยให้รอด: “ลูกสาวที่รักของข้า นั่นคือความจริง พระผู้ช่วยให้รอดได้อวยพรข้าแล้ว”

19.00 น. สวดสวดประคำและมีสชาในโบสถ์เซนต์โรส

15 ตุลาคม 1992 – วันพฤหัสบดี

การรวมตัวสวดภาวนาในห้องแพ

ทย!

ฉันทันได้อธิษฐานอย่างจริงใจและกล่าวกับพระผู้ช่วยให้รอดว่า:

ฉันทัน: “พระเจ้า ข้าพเจ้าอยากรักพวกเขาทุกคนด้วยความรักของพระองค์”

พระผู้ช่วยให้รอด: “ความรักอยู่ที่นั่นแล้ว; คุณต้องทำสิ่งนี้ คุณสามารถถึงความรักได้มากมาย น้ำพุยังไม่แห้ง; ทุกคนสามารถถึงได้ตามที่ต้องการ ความรักไม่มีขอบเขต”

ผม: “โอ้ พระเจ้าของข้าพระองค์ โปรดประทานความรักให้ข้าพระองค์อย่างล้นเหลือ เพื่อข้าพระองค์จะได้ส่งต่อความรักนั้น

ข้าพระองค์รู้สึกถึงเปลวไฟในหัวใจตอนนี้แล้ว”

พระผู้ช่วยให้รอด: “นั่นคือความรักของข้า”

ฉันทัน: “ช่วงนี้ฉันทันรู้สึกถึงไฟที่ลุกโชนนี้บ่อยครั้ง พระผู้ช่วยให้รอดมาหาฉันทันเมื่อใดก็ตามที่พระองค์ทรงประสงค์

ฉันทันยังรู้สึกถึงไฟแห่งความรักนี้แม้เมื่อไม่ได้รวมเป็นหนึ่งเดียวกับพระผู้ช่วยให้รอดด้วย แล้วฉันทันก็รู้สึกได้ว่าพระผู้ช่วยให้รอดทรงอยู่ที่นั่น

สิ่งสำคัญคือจิตวิญญาณต้องบริสุทธิ์อยู่เสมอ”

พระผู้ช่วยให้รอด: “เจ้าสาวของข้า ข้ารักเจ้า ไม่มีสิ่งใดสามารถแยกเราออกจากกันได้อีกต่อไป เจ้าอยู่ภายในข้า ลูกสาวของข้า

ข้าสามารถทำกับเจ้าตามที่ข้าปรารถนา”

ฉันทัน: “ใช่ครับ พระเจ้าและพระผู้เป็นเจ้าของฉันทัน ท่านสามารถทำกับฉันทันตามใจชอบได้; ฉันทันยินยอมแล้วครับ”

พระผู้ช่วยให้รอด: “ลูกสาวที่รักของข้า จงเขียนสิ่งนี้ไว้: ความทุกข์ทรมานที่เต็มไปด้วยเลือดกำลังเริ่มต้นขึ้น ข้าต้องเริ่มต้นนี้ เพราะข้ากระหายน้ำแล้ว เจ้าคือเครื่องมือที่ข้าใช้ โปรดจง

จงซื่อสัตย์ต่อเรา”

ฉันทัน: “โอ้ พระเจ้าของฉันทัน โปรดประทานพระคุณให้ฉันทันได้คงความซื่อสัตย์ต่อพระองค์ เพราะฉันทันไม่สามารถทำอะไรได้ด้วยตนเอง หากไม่มีพระคุณของพระองค์ ฉันทันก็ไม่อาจซื่อสัตย์ต่อพระองค์ได้ พระเจ้าของฉันทัน ฉันทันได้ซื่อสัตย์ต่อพระองค์มาจนถึงบัดนี้ เพราะพระองค์ได้ประทานคุณธรรมแห่งความซื่อสัตย์ให้ฉันทัน”

พระผู้ช่วยให้รอด: “ใช่แล้ว ลูกสาวของข้า ข้าต้องการรู้ว่าเจ้าได้ลืมเรื่องนั้นไปแล้วหรือไม่”

ฉันทัน: “แต่พระเจ้า พระวจนะของพระองค์ดำรงอยู่ภายในตัวฉันทัน พระวจนะที่มีชีวิตของพระองค์ไม่อาจถูกลบเลือนได้ เมื่อผู้ใดอยู่กับพระองค์เสมอ”

พระผู้ช่วยให้รอด: “ลูกสาวที่รักของข้า นั่นเป็นความจริง จงรักข้าให้มากขึ้น ลูกสาวของข้า”

ฉันทัน: “ฉันทันจะทำเช่นนั้นคะ เจ้าบ่าวที่รักของฉันทัน ความปรารถนาของฉันทันคือการรักท่านอย่างลึกซึ้ง พระผู้ช่วยให้รอด โปรดอวยพรฉันทันด้วย”

19.00 น.: สวดสวดประคำและมีสวดในโบสถ์เซนต์รีออค

16 ตุลาคม 1992 – วันศุกร์

8.30 น.:

การรวมตัวสวดภาวนาในห้องแพทย์!

พระผู้ช่วยให้รอด: “ลูกสาวของพ่อ จงเขียนสิ่งนี้ลงไว้; มันสำคัญมาก” ฉันทัน: “คะ

พระเจ้าผู้เป็นที่รักและเปี่ยมด้วยความเมตตา”

พระผู้ช่วยให้รอด: “ลูกสาวของข้า ข้าต้องการให้ลูกถวายความทุกข์ทรมานทั้งหมดที่ลูกจะต้องทนเพื่อลูกๆ ที่หลงทางของข้า

ให้พวกเขาได้พบทางกลับสู่บ้านของพระบิดา”

ฉันทัน: “คะ พระเจ้าและพระผู้เป็นเจ้าของฉันทัน ฉันทันจะทำตามนั้น”

พระผู้ช่วยให้รอด: “ความทุกข์ทรมานนั้นอยู่ใกล้มากแล้ว จนเหมือนกับมันได้เกิดขึ้นแล้ว ลูกสาวของข้า จงเตรียมตัวไว้ เพราะมันอาจมาได้ทุก saat”

ฉันทัน: “แต่พระเจ้าคะ ฉันทันกำลังทำงานอยู่ตอนนี้ ฉันทันไม่เข้าใจเรื่องเหล่านี้เลย ฉันทันจะเข้าใจได้อย่างไรคะ?”

พระผู้ช่วยให้รอด: “ลูกสาวของข้า เจ้าไม่จำเป็นต้องเข้าใจอะไรทั้งนั้น สำหรับข้าแล้ว การที่เจ้ามีความรักต่อข้าก็เพียงพอแล้ว

จิตใจของเจ้าคือจิตใจของข้า”

ฉันทัน: “ใช่คะ พระเจ้า สิ่งหนึ่งที่ฉันทันรู้คือ ฉันทันรักพระองค์มาก”

พระผู้ช่วยให้รอด: “เขียนสิ่งนี้ลง; ข้าให้ลูกความรักมากมาย ความรักนี้จะเสริมกำลังให้ลูก และลูกจะไม่มี ความกลัว ลูกสาวของข้า สิ่งที่ข้าได้เริ่มต้นแล้ว

ข้าจะนำมันไปสู่จุดจบด้วยเช่นกัน เป็นพระประสงค์ของข้าที่จะอยู่ภายในเจ้า และข้าจะคงอยู่ภายในเจ้าเสมอ ดังนั้นเจ้าจะไม่โดดเดี่ยว ข้าจะไม่ทิ้งเจ้าไป

ข้าจะคงอยู่ภายในเจ้าและทนทุกข์ร่วมกับเจ้า จงวางใจในข้าอย่างเต็มที่” ข้า: “พระเจ้าที่รัก ข้าไม่รู้จะพูดอะไรดี”

พระผู้ช่วยให้รอด: “อย่าพูดอะไรทั้งนั้น; ฉันทันรู้ว่าลูกกำลังคิดอะไร”

ฉันทัน: “มันจะยากมากสำหรับฉันทัน เพราะตอนนี้ฉันทันไม่มีพระสงฆ์แล้ว และฉันทันจะไม่ได้พบพ่อเกษฮาร์ดอีกแล้ว ฉันทันก็ไม่มีใครเหมือนพ่อเกษฮาร์ดอีกแล้ว

แต่ฉันทันมีท่าน ท่านเพียงคนเดียวก็เพียงพอแล้ว ท่านยิ่งใหญ่กว่าพระสงฆ์ทุกคน

“ฉันทันจะหาความสบายใจจากสิ่งนั้น”

พระผู้ช่วยให้รอด: “ฉันทันมีพระสงฆ์ไว้ให้คุณแล้ว เขาจะมาเมื่อฉันทันต้องการ และเมื่อถึงเวลาที่เหมาะสม”

พระผู้ช่วยให้รอด: “เป็นพระประสงค์ของข้าว่าเจ้าควรมีผู้ชี้แนะทางจิตวิญญาณมาดูแลเจ้า”

ฉันทัน: “พระเจ้าและพระผู้เป็นเจ้าของฉันทัน ข้าพเจ้าขอบพระคุณที่ในที่สุดข้าพเจ้าจะมีผู้ชี้แนะทางจิตวิญญาณ” พระผู้ช่วยให้รอด:

“ลูกสาวที่รักของข้าพเจ้า เธอได้ยินข้าพเจ้าหรือไม่?”

ฉันทัน: “คะ”

พระผู้ช่วยให้รอด: “เขียนต่อไปเถิด ไฟแห่งความรักของข้าจะชำระล้างเจ้า ให้ไฟนี้ลุกโชน นั่นคือไฟแห่งความรักของข้า”

พระผู้ช่วยให้รอดได้ประทานพรแก่ฉันทัน

ฉันทันรู้สึกสุขใจตลอดทั้งวัน หัวใจฉันทันลุกโชนไปด้วยความรัก พระผู้ช่วยให้รอดได้ประทานพระคุณอันมากมายแก่ฉันทัน

แต่จิตวิญญาณที่ไม่บริสุทธิ์ได้พยายามหลายครั้ง

เพื่อล่อลวงฉันทันให้ตกสู่การทดลอง

18.00 น. สวดสวดประคำและมีสวดในเมืองไรต์,

10 ตุลาคม 1992 – วันเสาร์

7.00 น.: ฉันทันเข้าร่วมพิธีมิสซาที่โบสถ์เซนต์โรซ หลังจากพิธีมิสซา ฉันทันได้สวดภาวนาประมาณครึ่งชั่วโมง

16.30 น. ถึง 17.45 น.: อธิษฐานในโบสถ์ที่ไรต์ วันนี้ไม่ได้เขียนข้อความ

10 ตุลาคม 1992 – วันอาทิตย์

6.30 น. ถึง 9.00 น.:

การรวมตัวสวดภาวนา!

พระผู้ช่วยให้รอด: “ลูกของพ่อ ขอขอบคุณที่ลูกได้พูดคุยกับพ่อมานานขนาดนี้ พ่อได้รับทุกสิ่งจากแม่สวรรค์ของลูกที่ลูกได้มอบหมายให้เธอแล้ว

ทางที่เร็วที่สุดสู่ข้าคือผ่านทางเธอ เธอคือผู้ที่มอบข้าให้แก่เจ้าได้เร็วที่สุด จงรักเธออย่างลึกซึ้ง เพราะเธอได้รับความรักจากลูกๆ ของเธอเพียงเล็กน้อยเท่านั้น”

พระผู้ช่วยให้รอด: “ลูกสาวที่รักของข้า จงเขียนเถิด”

ฉันท: “พระเยซู พระบุตรของพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่ ข้าพเจ้าควรเขียนอะไรดี? บัดนี้ข้าพเจ้าเชื่อทุกสิ่งแล้ว เพราะข้าพเจ้ารู้ว่าข้าพเจ้าอยู่ในพระองค์ มีความสงบสุขอันไม่มีที่สิ้นสุด ความสันติ; แท้จริงแล้ว ความอบอุ่นแผ่ซ่านในหัวใจข้าพเจ้า ฉันทไม่รู้จริงๆ ว่าตอนนี้จะเขียนอะไรดี

ฉันทกำลังรอเสียงที่ฉันทจะได้ยินใจ เพราะเรื่องนี้ไม่เกี่ยวข้องกับความคิดของฉันทเลย ฉันทกำลังจดจ่ออยู่กับสิ่งที่รับได้ในใจอย่างเต็มที่

ฉันทจะรอจนกว่าจะได้ยินอะไรอีก”

พระผู้ช่วยให้รอด: “ใช่แล้ว ลูกสาวของข้า สิ่งที่คุณเขียนมานั้นเป็นเช่นนั้น ลูกไม่สามารถทำอะไรได้ด้วยตนเอง ลูกสาวของข้า จงเขียนสิ่งนี้ไว้: ลูกสาวของข้า ยุคสมัยอันน่าสะพรึงกลัวกำลังมาเยือนลูก

ศัตรูต้องการจะเอาวิญญาณไปมากกว่าเดิมอีกมาก ภัยพิบัติครั้งใหญ่กำลังใกล้เข้ามา เยอรมนีกำลังถูกภัยพิบัติครั้งใหญ่คุกคาม ครึ่งนี้ วิญญาณจำนวนมากจะสูญหาย เกือบทั้งหมดจะสูญหาย เพราะพวกเขาไม่สวดภาวนาอีกต่อไปแล้ว วิญญาณเหล่านั้นเย็นชา

แม้แต่พระสังฆราชก็จะสูญหายด้วย

ฉันท: “พระเจ้าที่รัก ข้าคงเขียนผิดไปแน่ๆ”

พระผู้ช่วยให้รอดทรงทวนซ้ำและตรัสสิ่งเดียวกันอีกครั้ง พระองค์ทรงเร่งเร้าให้ข้าพเจ้าเขียนมันลงอีกครั้ง

พระผู้ช่วยให้รอด: “เจ้าได้ทำให้พระศาสนจักรของข้าตกอยู่ในความสับสน และทำให้แกะของข้ากระจัดกระจาย เจ้าไม่สามารถนำพวกมันมารวมกันได้อีกแล้ว

ลูกๆ ที่หลงทางกำลังเดินบนทางกว้าง พวกมันกำลังรีบเร่งไปข้างหน้า ซาตานได้จับพวกมันทั้งหมดแล้ว ทางกว้างคือทางแห่งความพินาศ ลูกสาวของข้า จงอดทนในความทุกข์ทรมานของเจ้า เวลาที่กำหนดยังไม่มาถึง แต่กำลังอยู่ใกล้แล้ว จงเตรียมตัวสำหรับงานของข้า มันต้องเกิดขึ้นเพื่อพระบิดาของข้า ตามที่พระบิดาของข้า ข้า และพระวิญญาณบริสุทธิ์จะทรงประสงค์ ไม่มีสิ่งใดเกิดขึ้นโดยปราศจากความประสงค์ของเรา ข้ามีความยินดี ลูกสาวของข้า ที่เจ้าปรารถนาจะทนทุกข์ร่วมกับข้า นั่นคือผลของความรักที่เจ้าได้รับจากข้า และด้วยความรักนี้ เจ้าจึงรักข้า”

ผู้ช่วยให้รอด: “ลูกสาวของข้า จงเขียนเพิ่มอีกสักหน่อย ลูกจะไม่ได้ทำงานที่คลินิจิตเวชอีกนานแล้ว นี่คือการประสงค์ของข้า

ลูกจะดูแลผู้แสวงบุญที่บ้าน ผู้คนจำนวนมากจะมาขอคำปรึกษาจากลูก จงมีเมตตาและรักทุกคน เพราะส่วนใหญ่ของพวกเขาอยู่ในสภาพที่ไร้ทางออก หลายคนได้สูญเสียความเชื่อมั่นในพระสงฆ์ไปแล้ว พวกเขาต้องกลับสู่วัด กลับสู่วัดนักบุญเปโตร จงขอความรักอันยิ่งใหญ่เพื่อพวกเขา

เพราะมีเพียงความรักเท่านั้นที่จะช่วยพวกเขาได้”

ฉันท: “พระเจ้าและพระผู้เป็นเจ้าของฉันท ข้าพเจ้าเข้าใจแล้ว ข้าพเจ้าขอบคุณท่าน ข้าพเจ้าจะทำทุกอย่างด้วยพระคุณและพลังที่ท่านประทานให้ข้าพเจ้า”

พระผู้ช่วยให้รอด: “ลูกสาวที่รักของข้า ข้ารักเจ้า เจ้าอยู่ภายใต้การคุ้มครองอันยิ่งใหญ่ จงเชื่อมั่นในความคุ้มครองนี้

ฉันท: พระผู้ช่วยให้รอดได้ประทานพรให้ฉันท

10.00 น. พิธีมิสซา

1.00 pm การสวดสายประคำและพิธีกรรม

19 ตุลาคม 1992 – วันจันทร์

การประชุมสวดภาวนาในห้องแพ

กย!

พระผู้ช่วยให้รอด: “ลูกสาวที่รักของพ่อ จงเขียนสิ่งนี้ไว้: ความทุกข์ทรมานที่ลูกต้องทนรับจะมีค่าอย่างยิ่งก็ต่อเมื่อลูกเป็นหนึ่งในเดียวกับพ่อเท่านั้น”

ฉันท: “พระเจ้า แต่ลูกอยู่กับพระองค์เสมอ”

พระผู้ช่วยให้รอด: “แต่ลูกสามารถหันหลังให้เราไปได้ ลูกของข้า ลูกมีเจตจำนงเสรี”

ฉันท: “แต่พระเจ้า หากฉันทมอบความประสงค์ของฉันทให้แก่ท่าน ฉันทก็ไม่อาจหันหลังให้ท่านได้” พระผู้ช่วยให้รอด:

“หากลูกมอบความประสงค์ของลูกให้แก่เรา ก็ไม่อาจได้”

ฉันท: “พระเจ้าและพระเจ้าของฉันท พระเจ้าตรีเอกภาพ พระเยซูที่รักของฉันท ฉันทมอบเจตจำนงของฉันทแด่พระองค์ เพื่อที่ฉันทจะไม่วันหลังหันหลังให้พระองค์ เพื่อที่ฉันทจะได้รวมเป็นหนึ่งในความรักของพระองค์ และเพื่อที่ฉันทจะได้ปฏิบัติตามพระประสงค์ของพระองค์เสมอ นี่คือการปรารถนาของฉันท และฉันทเชื่อว่าฉันทจะรวมความทุกข์ทรมานของฉันทเข้ากับพระองค์”

พระผู้ช่วยให้รอด: “ลูกสาวที่รักของข้า ข้าพอใจกับสิ่งที่ลูกได้เขียนไว้ จงเขียนมันลงเถิด

พระเจ้าตรีเอกภาพทรงรักลูก”

พระผู้ช่วยให้รอด: “เขียนลงเถิด ลูกสาวของข้า; ไม่ว่าอะไรจะเกิดขึ้น ลูกต้องบอกข้าก่อนเสมอ” ข้า: “ค่ะ พระเจ้า ข้าจะทำตามนั้น”

พระผู้ช่วยให้รอด: “เขียนลงไว้เถิด ลูกสาวของข้า; มันสำคัญมาก ลูกสาวที่รักของข้า เจ้าต้องทนทุกข์ตามความประสงค์ของข้า”

ฉัน: “พระเจ้าข้า ฉันไม่เข้าใจเรื่องนั้นเลย”

พระผู้ช่วยให้รอด: “จะมีวันบางวันที่ลูกจะรู้สึกเจ็บปวดมากหรือน้อย ความเจ็บปวดนั้นอยู่ภายใต้การนำของข้า ดังนั้นลูกไม่ต้องรอให้มันบรรเทา”

ฉัน: “พระเจ้าที่รัก สิ่งต่างๆ เริ่มกลายเป็นเรื่องจริงจังสำหรับฉันแล้ว โปรดเมื่อถึงเวลา ให้ฉันได้รับพระคุณที่จะทนทุกข์ได้อย่างดี

และมีกำลังใจที่จะทำเช่นนั้น โอ้ พระเจ้าและพระผู้เป็นเจ้าของฉัน ขอให้ฉันไปตามพระประสงค์ของพระองค์

ฉันรักพระองค์มากจนไม่อาจบรรยายเป็นคำพูดได้ แต่พระองค์ก็ทรงทราบดีอยู่แล้ว ฉันพร้อมที่จะทนทุกข์ร่วมกับท่าน ฉันมีความหวังอันยิ่งใหญ่

ในสวรรค์ไม่มีความทุกข์เลย ฉันรู้สึกยินดีอย่างยิ่งที่ได้รับการอนุญาตให้ทนทุกข์ร่วมกับท่านที่นิรันดร์”

พระผู้ช่วยให้รอด: “ลูกสาวที่รักของข้า ข้าดีใจที่ได้ยินคำนั้นจากเจ้า” ข้า: พระผู้ช่วยให้รอดทรงอวยพรข้า

18.00 น. สวดส่ายประคำและมีสาศักดิ์สิทธิ์, สีแดง

20 ตุลาคม 1992 – วันอังคาร

ในห้องแพทย์,

สมาคมการสวดภาวนา!

พระผู้ช่วยให้รอด: “ลูกสาวที่รักของข้า ข้าพอใจกับทุกสิ่งที่ลูกได้เขียนมาจนถึงตอนนี้

ลูกสาวของข้า เจ้าไม่ได้เขียนสิ่งที่เจ้าต้องการ แต่เจ้าเขียนสิ่งที่ข้าต้องการ เสียสิ่งที่เจ้าได้เขียนคือเสียงของข้า ลูกสาวของข้า เจ้าจะไม่

เพราะพวกเขาเองไม่ได้ยินอะไร แต่ผ่านคำพูดที่ลูกพูด พวกเขาจะรู้ว่าเป็นเรา พวกเขาจะไม่สามารถปฏิเสธเรื่องนี้ได้ ลูกสาวของข้า จงเตรียมตัวไว้

เพราะเวลาที่เจ้าจะต้องทนทุกข์ทรมานอย่างยาวนานบนโลกนี้กำลังใกล้เข้ามาแล้ว ข้าคือพระเจ้าและพระผู้เป็นเจ้า ข้าจะสำเร็จงานของข้า

เจ้าคือเครื่องมือที่ข้าใช้ ลูกสาวของข้า เจ้าจะได้รับรักของข้าอย่างล้นเหลือ เพราะข้าคือความรัก ความทุกข์ทรมานของเจ้าจะเป็นรักของข้า”

ฉัน: “ผู้ช่วยให้รอดได้อวยพรฉัน”

18.00 น. สวดส่ายประคำและมีสาศักดิ์สิทธิ์, Rot

10 ตุลาคม 1992 – วันพุธ

ในห้องแพทย์,

สมาคมการสวดภาวนา!

พระผู้ช่วยให้รอด: “เราต้องการให้เธอเขียนสิ่งนี้ลง เพราะเธอจะต้องการมันในภายหลัง” ฉัน: “พระเยซูที่รักของข้าพระเจ้า

ข้าพเจ้าควรเขียนอะไรลง?”

พระผู้ช่วยให้รอด: “ลูกสาวของพ่อ ยังมีอีกมากมายที่ต้องเขียนลง”

ฉัน: “พระเจ้า ข้าพเจ้าจะเขียนมันลง แต่โปรดประทานพระคุณให้ข้าพเจ้าสามารถเขียนได้มากขึ้น และสำหรับมารีออนด้วย เพราะสิ่งที่เราเขียนนั้นยังน้อยมาก”

พระผู้ช่วยให้รอด: “ลูกสาวของพ่อ ลูกต้องพยายามเขียน เพราะนี่คือพระประสงค์ของพ่อที่ให้เขียนลงอย่างรวดเร็ว ลูกได้รับพระคุณในการเขียนแล้ว

ลูกสาวของพ่อ พ่อต้องการบางสิ่งจากลูก”

ฉัน: “อีกแล้วหรือคะ? ฉันคิดว่าฉันได้ให้พระองค์ทุกอย่างแล้วค่ะ ขอให้ฉันรู้ได้ไหมคะว่าคืออะไร?”

พระผู้ช่วยให้รอด: “ลูกต้องมอบวิญญาณทุกดวงให้ข้าพเจ้า พวกมันทั้งหมดต้องได้รับการช่วยให้รอด ลูกจะต้องทนทุกข์เพื่อวิญญาณทุกดวง”

ฉัน: “พระเจ้าและพระผู้เป็นเจ้าของฉัน ท่านกล่าวว่าวิญญาณจำนวนมากไม่ได้มีชีวิตอยู่อีกแล้ว”

พระผู้ช่วยให้รอด: “ลูกสาวของข้า จงมอบวิญญาณเหล่านี้ให้ข้าด้วย ลูกสาวของข้า ข้าสามารถชุบชีวิตพวกเขาให้ฟื้นคืนจากความตายได้”

ฉัน: “แต่พวกเขาได้เลือก ‘บิดาแห่งความเท็จ’ แล้ว” พระผู้ช่วยให้รอด:

“ในไม่ทางเขาคือความรอด; ในไม่ทางเขาคือชีวิต”

ฉัน: “ด้วยการตรึงกางเขนของพระองค์ในตัวฉัน แม้แต่ผู้บาปที่สุดก็สามารถได้รับการช่วยให้รอดได้!” พระผู้ช่วยให้รอด: “ใช่แล้ว ลูกสาวของข้า นั่นคือความจริง”

ฉัน: “พระเจ้าและพระผู้เป็นเจ้าของข้าพระองค์ สิ่งนี้ทำให้ข้าพระองค์กลัวความทุกข์ทรมาน”

พระผู้ช่วยให้รอด: “อยู่กับเรา ข้าพระองค์จะไม่มีกลัวแล้ว”

ฉันท: “ใช่ครับ พระเจ้าและพระผู้เป็นเจ้าของฉันท ฉันทจะทำตามความประสงค์ของพระองค์ พระเจ้า ขอให้พระประสงค์ของพระองค์สำเร็จ” พระผู้ช่วยให้รอด:
“ทำทุกสิ่งตามความประสงค์ของข้า”

ฉันท: “ใช่ค่ะ ฉันทจะทำด้วยพระคุณของพระองค์”

ฉันทนึกถึงวันอาทิตย์นั้นเมื่อพระผู้ช่วยให้รอดบอกฉันทว่าวิญญาณเกือบทั้งหมดจะสูญหายจากภัยพิบัติครั้งใหญ่

พระผู้ช่วยให้รอด: “อย่ากังวลว่าจะมีอะไรเกิดขึ้นหรือไม่ นั่นเป็นความกังวลของข้า หน้าทีของเจ้าคือเขียนทุกสิ่งนี้ลง ข้าสามารถเปลี่ยนแปลงสิ่งต่าง ๆ ตามที่ข้าปรารถนา ข้ามีอำนาจเหนือทุกสิ่ง เจ้าไม่สามารถทำอะไรได้โดยปราศจากข้า ลูกสาวของข้า จงซื่อสัตย์ต่อข้า ข้าได้เตรียมแผนการไว้สำหรับเจ้าแล้ว “มันต้องเป็นจริง”

ฉันท: พระเจ้าได้ประทานพรแก่ฉันทแล้ว

12.00 น., ห้องสวด

พระผู้ช่วยให้รอด: “ความรักของข้าเป็นนิรันดร์ ความทุกข์รุมานบนโลกนี้เป็นเพียงชั่วคราว ลูกสาวของข้า จงเขียนสิ่งนี้ไว้:

การทนทุกข์ร่วมกับข้าเป็นพระคุณอันยิ่งใหญ่ ดังนั้น จงถวายตัวเพื่อกันทุกข์ร่วมกับข้า

ความทุกข์รุมานเหล่านี้จะรวมเป็นหนึ่งเดียวกับความรักของข้า”

เวลา 16.30 น. ฉันทอยู่ที่คลินิกหูก คอ จมูก; ฉันทได้รับคำเชิญจาก ดร. ไมเออร์

มีการบรรยายหลายเรื่อง การบรรยายของ ดร. ไมเออร์ สิ้นสุดลงประมาณเวลา 7.10 น.

ฉันทออกจากห้องบรรยายและวิ่งด้วยความเร็วสูงสุดไปยังโบสถ์โรคัสในเมืองมิงโกลส์โฮม

ผมถึงโบสถ์แล้วเมื่อเวลา 19.35 น. ถนนเปียกชุ่ม และผมได้อธิษฐานตลอดทาง ผมปรารถนาอย่างยิ่งที่จะรับพระผู้ช่วยให้รอด หลังพิธีมิสซา

ผมได้พูดคุยกับพระสงฆ์ใหม่ประมาณ 30 นาที พระสงฆ์จากฟิลิปปินส์ท่านนี้มาเป็นครั้งแรกในวันนี้ ผมเชื่อว่านี่คือพระประสงค์ของพระผู้ช่วยให้รอด

ที่ให้ผมได้พูดคุยกับท่าน ห้องบรรยายที่คลินิกหูก คอ จมูก อยู่ห่างจากโบสถ์โรคัสในเมืองมิงโกลส์โฮม/บาด ซอนบอร์น ประมาณ 30 กิโลเมตร

22 ตุลาคม 1992 – วันพฤหัสบดี

8.30 น. ในห้องแพทย์: กลุ่มสวดมนต์!

พระผู้ช่วยให้รอด: “เป็นพระประสงค์ของข้าว่าสิ่งที่เจ้าเขียนนั้นควรถูกพิมพ์ออกมา ข้าต้องการให้เจ้าเก็บระยะห่างจากทุกคนที่เจ้าได้พูดคุยด้วย

ทุกคนจะพยายามชักจูงเจ้า โดยบอกเจ้าว่าเสียงที่เจ้าได้ยินนั้นไม่ใช่เสียงของข้า พุดกับพวกเขาเท่าที่จำเป็น จงรักพวกเขาทุกคน ลูกสาวของข้า

เวลาจะมาถึงที่ทุกคนจะทิ้งเจ้าไป แล้วพวกเขาจะทิ้งข้าไปด้วย แต่เจ้าอยู่กับข้า จงมีความเชื่อในข้าเสมอ

แม่ของข้าและข้าจะไม่ทิ้งเจ้าไป จงยึดมั่นในสิ่งที่เจ้าได้เขียนไว้” ข้า: “พระผู้เป็นเจ้าและพระเจ้าของข้า แต่การถูกทอดทิ้งนี้มันยากเหลือเกิน”

พระผู้ช่วยให้รอด: “ลูกสาวของข้า ผ่านทางนี้ วิญญาณมากมายจะได้รับการช่วยให้รอด ทุกการเสียสละย่อมให้ผล”

ฉันท: “พระเจ้าของข้า ข้ารู้สึกถึงความร้อนรุ่มในหัวใจตอนนี้ นี่หมายความว่าข้าต้องรู้อะไรบางอย่างหรือไม่?”

พระผู้ช่วยให้รอด: “ใช่แล้ว ลูกสาวของข้า นั่นคือความรักของข้าที่มีต่อเจ้า ด้วยไฟนี้ ข้าจะคอยเสริมกำลังให้เจ้าเสมอ ลูกสาวของข้า เจ้าไม่เคยอยู่คนเดียว

เจ้าเป็นของข้าอย่างสมบูรณ์”

ฉันท: ฉันทกำลังสงสัยว่า รอยแผลศักดิ์สิทธิ์จะปรากฏขึ้นในปีนี้อหรือไม่ พระผู้ช่วยให้รอด: “เขียนไว้เถิด:

มันจะเกิดขึ้นในปีนี้”

ฉันท: “จะเกิดอะไรขึ้นคะ? ฉันทกำลังคิดถึงสองเรื่อง!”

พระผู้ช่วยให้รอด: “รอยแผลศักดิ์สิทธิ์! ลูกจะไม่ได้รับการปลดปล่อยจากมัน มันคือของขวัญแห่งพระคุณสำหรับลูก ผ่านมัน ลูกอยู่ในตัวเรา คำ ‘ใช่’

ของเรายังคงเป็น ‘ใช่’ อยู่เสมอ”

ฉันท: “พระเยซูที่รักของฉันท ฉันทรักท่านมากเหลือเกินในตอนนี้ ฉันทอยากรักท่านอย่างนี้ตลอดไป นอกจากความรักของท่านแล้ว ฉันทไม่ต้องการสิ่งอื่นใดอีก”

พระผู้ช่วยให้รอด: “ใครก็ตามที่อยู่กับเรา ไม่ต้องการสิ่งอื่นใดนอกจากเรา เราคือทุกสิ่ง”

ฉันท: “พระเจ้าที่รัก โปรดอย่าให้ภัยพิบัติเหล่านี้เกิดขึ้นกับเยอรมนี พระองค์สามารถป้องกันได้”

พระผู้ช่วยให้รอด: “ลูกสาวของข้า พวกมันจะเกิดขึ้น เพราะผู้คนไม่ต้องการกลับใจ ลูกสาวของข้า ข้าอวยพรเจ้าในขณะนี้”

ฉันท: พระผู้ช่วยให้รอดได้อวยพรฉันท

18.00 น. สวดสายประคำและมิสซาในเมืองโรน

23 ตุลาคม 1992 – วันศุกร์

8.30 น. และ 9.30 น. ในห้องแพทย์

ระหว่างการรวมตัวครั้งที่สอง พระผู้ช่วยให้รอดตรัสกับฉันว่า:

พระผู้ช่วยให้รอด: “ลูกสาวที่รักของข้า ข้าดีใจที่ลูกได้พบกับข้าอีกครั้ง นี่คือความประสงค์ของข้า” ฉัน: “ใช่ครับ พระเจ้า มีบางสิ่งนำทางข้า; มันดึงข้ามาหาพระองค์”

พระผู้ช่วยให้รอด: “ชีวิตของลูกเป็นของข้าอย่างสมบูรณ์”

ฉัน: “ใช่ครับ พระเจ้า สิ่งนี้ชัดเจนสำหรับฉัน เพราะฉันได้มอบทุกสิ่งให้กับพระองค์แล้ว”

พระผู้ช่วยให้รอด: “เขียนลงไปเถิด ลูกสาวของข้า; ข้าต้องการให้ลูกถวายทุกสิ่งที่ลูกได้พูดไปตลอดทั้งวันนี้แต่ข้า”

ฉัน: “ความจริงแล้ว ฉันพูดถึงพระองค์ทั้งวันเลย ฉันจะทำตามนั้น พระเจ้าและพระผู้เป็นเจ้าของฉัน” พระผู้ช่วยให้รอด: “เขียนต่อไปเถิด ลูกสาวของข้า สิ่งทีฟอว์อดเท็กส์ว่าไว้ในเทปเกี่ยวกับมอนชีเออร์ มาต โจ จากแคนาดา จะเกิดขึ้นในปีนี้ ภัยพิบัติที่จะเกิดขึ้นกับเยอรมนีจะเกิดขึ้นในปีนี้ รอยแผลศักดิ์สิทธิ์ที่ลูกจะได้รับก็จะเกิดขึ้นในปีนี้เช่นกัน จงอธิษฐานอย่างมากมาย ลูกๆ ของเรา ลูกมีเวลาเหลือน้อยมากแล้ว” ฉัน:

“ภัยพิบัติจะเกิดขึ้นก่อน หรือความทุกข์ทรมานของลูกจะเกิดขึ้นก่อน?”

พระผู้ช่วยให้รอด: “ลูกอยากรู้หรือไม่?”

ฉัน: “ค่ะ พระเจ้า หากท่านเห็นว่าเหมาะสม”

พระผู้ช่วยให้รอด: “ลูกจะต้องทนทุกข์ก่อนที่ภัยพิบัติจะมาถึง”

ฉัน: “ค่ะ พระเจ้า ข้าเข้าใจแล้ว ขอบคุณพระองค์ แต่พระเจ้า ข้าสามารถเตือนใครเกี่ยวกับเรื่องนี้ได้ไหมคะ?”

ผู้ช่วยให้รอด: “ลูกสาวของข้า จะมีการเชื่อคำพูดของเจ้าสักคำไหม?”

ฉัน: “ฉันรู้สึกว่าคุณจะได้ยิน แต่ไม่มีใครจะเชื่อฉัน” พระผู้ช่วยให้รอด: “ลูกสาวของข้า พวกเขานั้นล้วนเป็นคนที่มีความเชื่อเล็กน้อย”

ฉัน: “พระเจ้าที่รัก บางคนจะรู้สึกไม่พอใจเมื่อท่านบอกว่าภัยพิบัติกำลังจะมาถึง” ผู้ช่วยให้รอด: “ใช่ เพื่อที่พวกเขาจะได้ไม่ต้องอธิษฐาน พวกเขาจะเชื่อเมื่อมันสายเกินไปแล้ว ลูกสาวของข้า ผู้ที่มีความเชื่อเล็กน้อยนั้นยังมีความหยังยโสด้วย พวกเขาต้องกลับใจ ผู้ที่อ่อนน้อมจะยอมรับความเชื่อ ส่วนผู้หยังยโสไม่อาจเข้าใจได้ ความเชื่อ คือของขวัญที่พ่อแม่มอบให้ลูก”

ฉัน: พระผู้ช่วยให้รอดทรงอวยพรฉันอีกครั้ง

18.00 น. สวดส่ายประคำและมีสซาใน Rot.

24 ตุลาคม 1992 – วันเสาร์

11.00 น. ที่บ้าน

7.15 น. ที่โบสถ์ใน Waghäusel.

เมื่อมีสซาเริ่มขึ้น เราทั้งสองก็ออกจากวัด Fridolin และฉันนั่งอยู่หน้าแท่นพระและสวดภาวนา

เมื่อพ่อเวอร์เนอร์ เอโกนเห็นเรา เขาจึงพูดกับเราว่า: “คุณอยากมาร่วมมีสซาศักดิ์สิทธิ์กับเราไหม?” ผมตอบว่า: “ได้ครับ” เขาจึงพูดต่อว่า:

“โปรดมาจากอีกด้านหนึ่งด้วยครับ”

นั่นคือด้านที่มองไม่เห็นแก่บาร์นาเคล เพราะในช่วงเช้า พิธีมีสซาจะจัดขึ้นเสมอที่ด้านนั้น ท่านถามผมเป็นครั้งที่สองว่า “คุณอยากร่วมพิธีมีสซาไหม?” ผมตอบว่า “ครับ แต่ขออยู่ด้านหน้าแก่บาร์นาเคลนี้”

ท่านถามซ้ำอีกครั้งเป็นครั้งที่สาม เราจึงก้มศีรษะลงต่อหน้าแท่นพระและหลังจากนั้นก็ออกจากโบสถ์ เราไปเดินเล่นริมทะเลสาบ

พร้อมสวดส่ายประคำและบทภาวนาอื่น ๆ เพื่อคุณพ่อเวอร์เนอร์ เอโกน และเพื่อผู้ศรัทธาที่ยังคงอยู่ในโบสถ์

เพราะพระผู้ช่วยให้รอดได้บอกกับฉันว่า ฉันควรอยู่ข้างแท่นพระศีลมหาสนิท พระสงฆ์ทุกท่านต่างเห็นด้วยกับเรื่องนีมาโดยตลอด ยกเว้นคุณพ่อเอโกน เวอร์เนอร์

11.00 น. การรวมตัวสวดภาวนา!

พระผู้ช่วยให้รอด: “เขียนลงไปเถิด ลูกสาวของข้า สิ่งทีทั้งสองคนทำวันนี้เป็นสิ่งที่ยอดเยี่ยม ลูกสาวของข้า ข้าคือพระเจ้าและพระผู้เป็นเจ้า ข้ามีอำนาจเหนือทุกสิ่ง”

ฉัน: “พระเจ้าที่รัก ตอนนี้พวกเขาจะพูดร้ายเกี่ยวกับเราแน่ๆ”

พระผู้ช่วยให้รอด: “ลูกสาวของข้าพเจ้า ผู้ที่พูดร้ายเกี่ยวกับเจ้าจะต้องตอบคำถามต่อข้าพเจ้า เพราะเจ้าอยู่ในความถูกต้อง”

ฉัน: “ฉันได้อธิษฐานเพื่อโคลิดจากลักเซมเบิร์กแล้วค่ะ”

พระผู้ช่วยให้รอด: “ลูกสาวของข้า ชาตานยังคงมีอำนาจอยู่ จงอธิษฐานเพื่อโคโลดด้วย”

ฉัน: “ฉันได้ถามพระผู้ช่วยให้รอดเกี่ยวกับสามีของเฮดวิก เพราะเธอร้องไห้บ่อยมากและบ่นว่าเขา”

พระผู้ช่วยให้รอด: “ลูกสาวของข้า ชาตานได้เข้าสิงเขาแล้ว ต้องอธิษฐานขอให้เขาได้รับการขับไล่ปีศาจ”

ฉัน: “ฉันต้องบอกเรื่องนี้ให้เฮดวิกฟังไหมคะ?”

พระผู้ช่วยให้รอด: “ใช่ ลูกต้องพูดความจริงเสมอ ลูกของแม่ จดสิ่งนี้ไว้ และจงอธิษฐานอย่างมากมายในอีกไม่กี่วันข้างหน้า เพราะภัยพิบัติครั้งใหญ่กำลังใกล้เข้ามาแล้ว”

ฉัน: “ดังนั้น ความทุกข์ทรมานของฉันก็ใกล้เข้ามาแล้วใช่ไหม?”

พระผู้ช่วยให้รอด: “ลูกสาวของข้า ความทุกข์ทรมานของเจ้าอยู่ใกล้แค่เอื้อมแล้ว”

ฉัน: “ฉันยังถามพระผู้ช่วยให้รอดด้วยว่า เป็นความจริงหรือไม่ที่ลูกชายฉันได้รู้จากฟริโดลินว่าฉันจะต้องทนทุกข์”

พระผู้ช่วยให้รอด: “ลูกสาวของข้า เป็นความประสงค์ของข้าเองที่ทำให้เขาได้รู้เรื่องนี้ ลูกสาวที่รักของข้า อย่าให้ผู้คนมาชักจูงเจ้า ทำทุกอย่างตามที่ข้าบอก ข้าคือผู้นำทางจิตวิญญาณของเจ้า เจ้าเป็นของข้าอย่างสมบูรณ์ ข้าอยู่กับเจ้าเสมอ ลูกสาวของข้า จงดำเนินต่อไปอย่างที่ได้ทำมาจนถึงตอนนี้ ข้ารักเจ้าและจะประทานพระคุณของข้าแก่เจ้าเสมอ ข้าอวยพรเจ้า”

ฉัน: ฉันคุกเข่าลงบนพื้น พระผู้ช่วยให้รอดทรงอวยพรฉัน

16.30 น.

ฟริโดลินและฉันยังคงสวดมนต์ในโบสถ์ที่เมืองโรท ฉันไปรับการสารภาพบาปกับคุณพ่อออกท์

19.00 น.

ฟริโดลินและฉันเข้าร่วมพิธีมิสซาที่เมืองมิงโกสส์โฮม เมื่อรับศีลมหาสนิท เราทั้งสองคนคุกเข่าลงบนพื้น หลังจากพิธีมิสซา มีผู้หญิงคนหนึ่งมาพูดกับเรา:

เธอรู้สึกยินดีมากที่ได้เห็นข้ารับศีลมหาสนิทในที่นี้ คุณเข้า เธอบอกว่าเธอเองก็อยากทำเช่นนั้น แต่ไม่กล้า

ผมบอกเธอให้อธิษฐานขอให้พระเจ้าช่วยปลดปล่อยเธอจากความกลัวว่าคนอื่นจะคิดอย่างไร

21.00 น.

ฟอเกบฮาร์ด เฮย์เดอร์ จากเรเกนส์บูร์ก โทรมาหาผมและให้คำปลอบใจและกำลังใจ

25 ตุลาคม 1992 – วันอาทิตย์

19.30–22.30 ที่บ้าน – กลุ่มสวดมนต์!

พระผู้ช่วยให้รอด: “ลูกสาวของพ่อ จงเขียนสิ่งนี้ไว้: ลูกไม่สามารถทำอะไรได้ด้วยตัวเอง จงตระหนักในข้อนี้ให้ดี” ฉัน: “ค่ะ พระเจ้า

ข้าพระองค์ได้ตระหนักในข้อนี้แล้ว แต่ความล่องลอยก็ยังคงมีอยู่เสมอ”

พระผู้ช่วยให้รอด: “ตราบนึกที่ลูกอยู่กับเรา ลูกจะถูกนำเข้าสู่การล่องลอย ผู้ที่อยู่กับเราทุกคนจะต้องเผชิญกับการล่องลอย

สิ่งสำคัญคือลูกต้องต้านทานการล่องลอยนั้น

เราพอใจที่ลูกไปรับสารภาพบาปครั้งแล้วครั้งเล่า สิ่งนี้ทำให้ศัตรูอ่อนแอลงอย่างต่อเนื่อง และช่วยให้ลูกสามารถมองเห็นกลลวงของเขาได้ ลูกสาวของเรา ศัตรูนั้นกำลังแข็งแกร่งเป็นพิเศษในช่วงเวลานี้”

ฉันไม่สามารถปกป้องคุณจากความยากลำบากที่เขาจะให้คุณเผชิญได้ ทุกคนที่ฉันได้เลือกมาล้วนต้องต่อสู้กับเขาแล้ว แต่เมื่ออยู่กับฉัน

คุณจะสามารถเอาชนะเขาได้เสมอ

ลูกสาวของข้า จงเขียนต่อไปเถิด ข้าต้องการให้ทุกวันและทุกคืนเป็นของข้า” ข้า: “พระผู้เป็นเจ้าและพระเจ้าของข้า พระเยซูที่รักของข้า ผู้นำทางจิตวิญญาณของข้า ทุกวันและทุกคืนจะเป็นของพระองค์ เพราะวันและคืนทั้งหมดนี้จะมีประโยชน์อะไรกับข้า หากข้าไม่มีพระองค์?

พระบิดาผู้เปี่ยมด้วยความรักของข้า ขอให้ข้าได้อยู่ในความรักของพระองค์เพียงเท่านั้น”

พระผู้ช่วยให้รอด: “ลูกคือลูกสาวที่รักของข้า และลูกอยู่ในความรักของข้า” ฉัน:

“ฉันควรบอกฟริโดลินเกี่ยวกับเรื่องนี้บ้างไหม?”

พระผู้ช่วยให้รอด: “ลูกสาวของข้าพเจ้า เจ้าได้บอกเขาแล้วในสิ่งที่ข้าพเจ้าต้องการจะบอกเขา” ข้าพเจ้า: “ขอบคุณ

พระเจ้าและพระผู้ช่วยให้รอดของข้าพเจ้า”

พระผู้ช่วยให้รอด: “ลูกสาวที่รักของข้า จงเขียนลงไปเถิด ข้ากำลังให้สิ่งหนึ่งแก่เจ้า”

ฉัน: “ฉันไม่สนใจว่าท่านจะให้อะไรแก่ฉัน แต่ฉันจะรับมันจากท่าน แต่โปรดบอกฉันว่าฉันควรเขียนลงว่าท่านให้อะไรแก่ฉัน”

พระผู้ช่วยให้รอด: “ข้ากำลังให้ลูกความอดทนของข้าในการทนทุกข์”

ฉัน: “ฉันรู้สึกสุขใจมากกับเรื่องนี้ และขอขอบคุณท่าน พระเจ้าผู้ทรงเมตตา โอ้ พระเจ้าของฉัน สิ่งนี้จะช่วยภูมิจิตวิญญาณมากมาย

ความอดทนในความทุกข์ทรมานมีความหมายอย่างยิ่งต่อฉัน เพราะนี่คือพระคุณอันยิ่งใหญ่จากท่าน”

พระผู้ช่วยให้รอด: “เขียนลงว่าสิ่งใดในตัวคุณที่ทำให้ฉันพอใจมากมายขนาดนี้”

ฉันท: “นั่นคืออะไรครับ พระเจ้า?”

พระผู้ช่วยให้รอด: “เจ้าบอกผู้คนถึงสิ่งที่เราวางไว้ในใจเจ้า”

ฉันท:

“สิ่งที่พระองค์วางไว้ในใจฉันทคืออะไร?”

พระผู้ช่วยให้รอด: “คำพูดแห่งชีวิต ข้าพเจ้าทรงพอพระทัยที่ได้้นำคำพูดเหล่านี้ไปบอกผู้คน” ข้าพเจ้า: “แต่พระเจ้าครับ ภาษาเยอรมันของข้าพเจ้าแย่มาก; ที่จริงแล้ว ข้าพเจ้าพูดภาษาใดก็ได้ได้อย่างถูกต้อง” พระผู้ช่วยให้รอด: “แต่คำพูดเหล่านี้มาจากใจ ไม่ใช่จากโลก”

ผม: “พระเจ้าข้า ข้าพเจ้าจะพูดด้วยพระคุณของพระองค์ และพระวิญญาณบริสุทธิ์จะประทานคำพูดที่ถูกต้องให้ข้าพเจ้า”

พระผู้ช่วยให้รอด: “นี่คือพระประสงค์ของข้าที่เจ้าจะพูด นักบวชของข้าก็ควรได้ยินด้วย พวกเขาจะได้รับพระคุณเมื่อฟัง ข้าสามารถประทานพระคุณได้เมื่อใดก็ตามที่ข้าปรารถนา คำพูดของข้าคือชีวิต ความรัก และแสงสว่าง”

ฉันท: “พระเจ้านั้นรัก ข้าไม่สามารถเขียนต่อไปได้อีกแล้ว”

พระผู้ช่วยให้รอด: “ลูกสาวที่รักของข้า ข้าดีใจที่เจ้าได้เขียน ข้าอวยพรเจ้าและทุกคนที่เจ้าได้ถวายแด่ข้าในวันนี้”

ฉันท: พระผู้ช่วยให้รอดได้ประทานพรให้ฉันท

ประมาณเวลา 4.00 น. ฉันทได้รับเชิญไปดื่มกาแฟ ฉันทได้พูดเกี่ยวกับพระเจ้าอีกครั้งด้วยสองภาษา

18.30 น.: สวดสวดประจำและมิสซาที่เมืองมิงโกลส์โฮม ฉันทไปพร้อมกับสามี คำเทศนาดีมาก!

26 ตุลาคม 1992 – วันจันทร์

8.30–9.30 ที่บ้าน:

การประชุมสวดภาวนา!

พระผู้ช่วยให้รอด: “ลูกสาวที่รักของพ่อ พ่อได้ยินทุกสิ่งที่ลูกพูดแล้ว

ความทุกข์ทรมานเพื่อการชดเชยที่ลูกกำลังทนรับอยู่นี้ มาจากเรา เราสามารถประทานของขวัญแห่งพระหรรษทานนี้ให้แก่ผู้ใดก็ตามที่เราเลือก”

ฉันท: “แต่ความปวดหัวที่รุนแรงนี้ และความเจ็บปวดที่โหดและแขนซ้ายของฉันท” พระผู้ช่วยให้รอด:

“ลูกสาวที่รักของข้า จงเขียนสิ่งนี้ลง”

มีความเจ็บบออยู่เป็นเวลานานพอสมควร

แล้วพระผู้ช่วยให้รอดตรัสว่า: “ตอนนี้ลูกต้องเขียน”

พระผู้ช่วยให้รอด: “เราต้องการคำ ‘ใช่’ ของลูก เพื่อที่เราจะได้ประทับรอยแผลศักดิ์สิทธิ์ทั้งห้าไว้บนตัวลูก” ฉันท: “แต่พระเจ้า

ข้าได้ให้คำมั่นกับพระองค์แล้ว พระองค์เคยตรัสไว้เช่นนั้นมาก่อน” พระผู้ช่วยให้รอด: “เรากำลังทดสอบลูกอีกครั้ง ลูกสาวของเรา”

ฉันท: “พระเจ้าและพระผู้เป็นเจ้าของฉันท ข้าพเจ้าขอมอบ ‘ใช่’ ของข้าพเจ้าแด่พระองค์ในตอนนี้

และพระองค์สามารถประทับรอยแผลศักดิ์สิทธิ์ไว้ในตัวข้าพเจ้าเพื่อความรอดของวิญญาณทั้งหลาย”

ฉันท: “พระบิดาผู้เปี่ยมด้วยความรักของข้า ‘ใช่’ ของข้าบัดนี้คือ ‘ใช่’ ของพระองค์ และข้าขออย่าอีกครั้ง: ขอย้ำให้ข้าต้องแยกจากพระองค์เลย

เพราะข้ามีความรักต่อพระองค์เหนือสิ่งอื่นใด และข้าปรารถนาที่จะเป็นของพระองค์ เพราะพระองค์คือพระเจ้าตรีเอกภาพของข้า พระบิดาผู้เปี่ยมด้วยความรัก

พระเยซูของข้า พระวิญญาณบริสุทธิ์ของพระเจ้า

และเปลวไฟแห่งความรักนิรันดร์”

พระผู้ช่วยให้รอด: “ลูกสาวที่รักของข้า ข้าจะเทความรักของข้าลงบนเจ้าอย่างล้นหลาม เพื่อเจ้าจะได้แบกรับรอยแผลศักดิ์สิทธิ์ อย่าปฏิเสธความรักนี้

เจ้าต้องแบกรับมันเพื่อเจ้าจะได้ทนทุกข์อย่างถูกต้อง ลูกสาวที่รักของข้า จงเตรียมตัวรับรอยแผลศักดิ์สิทธิ์ทั้งห้า”

ฉันท: “ฉันทควรเขียนสิ่งนี้ลงไหม?” พระผู้ช่วยให้รอด:

“เธอต้องเขียนสิ่งนี้ลง”

ฉันท: “พระเยซูที่รักของข้าพเจ้า ข้าพเจ้ายังไม่มีพระสงฆ์”

พระผู้ช่วยให้รอด: “ลูกสาวของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าคือผู้ชี้แนะทางจิตวิญญาณของเจ้า จงวางใจในข้าพเจ้าให้มากขึ้น เมื่ออยู่กับข้าพเจ้า

เจ้าจะไม่ขาดสิ่งใดทั้งสิ้น ลูกสาวของข้าพเจ้า ความทุกข์ของเจ้าก็คือความทุกข์ของข้าพเจ้าด้วย”

ฉันท: “ฉันทถามว่า: ฉันทต้องเขียนอะไรอีกไหม?” พระผู้ช่วยให้รอด: “ไม่.”

ฉันท: พระผู้ช่วยให้รอดทรงอวยพรฉันท

18.00 น. สวดสวดประจำและมิสซาใน Rot.

20.00 น.: กลุ่มสวดมนต์:

มีผู้ศรัทธามาร่วมงานจำนวนมาก พระคุณพ่อเบอร์ทอลด์จากวากเฮาเซลก็มาด้วย

ท่านเป็นพระสงฆ์ที่ดีมาก ท่านได้ถูกย้ายจาก Waghäusel ไปยัง Darmstadt แล้ว ซึ่งเป็นเรื่องน่าเสียดาย เพราะท่านเป็นพระสงฆ์ผู้อุทิศตนแด่พระแม่มารี พระคุณพ่อโดชาทก็มาด้วย ท่านรับฟังการสารภาพบาป หลังกลุ่มสวดมนต์ ฉันได้พูดคุยกับพ่อโดชาท โดยมีโจเซฟและกีเซลจากเนอ-อูล์ม และสามีของฉันอยู่ด้วย ผมไม่ชอบสิ่งที่พ่อโดชาทพูดเกี่ยวกับพระสังฆราชเลเฟบร์ การวิจารณ์พระสังฆราชเลเฟบร์ของท่านทำให้ผมเจ็บใจอย่างลึกซึ้ง

27 ตุลาคม 1992 – วันอังคาร

11.55 – 13.15

สมาคมการสวดภาวนา!

พระผู้ช่วยให้รอด: “ลูกสาวที่รักของพ่อ จงเขียนสิ่งนี้ไว้ การรับศีลมหาสนิทด้วยมือทำให้เศเล็ก ๆ ตกลงพื้นและถูกผู้คนเหยียบย่ำ
เศเหล่านี้คือพ่อเอง

ฉัน: “พระผู้ช่วยให้รอดที่รัก เมื่อวานนี้ฉันได้ถามคุณพ่อโดชาทว่า: สิ่งใดที่เลวร้ายกว่ากัน ระหว่างการบวชพระสังฆราชโดยพระอัครสังฆราชเลเฟบร์ หรืออนุภาทที่ตกลงพื้นอันเป็นผลมาจากการรับศีลมหาสนิทด้วยมือ?

พ่อโดชาทตอบว่า:

‘การบวชพระสังฆราชโดยอาร์คบิชอป เลเฟบร์ นั้นเลวร้ายกว่า’

พระผู้เป็นเจ้า ข้าพเจ้ารู้สึกเจ็บปวดอย่างยิ่ง และไม่อาจยอมรับเรื่องนี้ได้” พระผู้ช่วยให้รอด: “ลูกสาวที่รัก จงเขียนสิ่งนี้ไว้ พระสงฆ์ผู้นี้ต้องกลับใจ”

ผม: “แต่ท่านนั้นยังประกอบพิธีมิสซาอยู่ครับ”

พระผู้ช่วยให้รอด: “หากพระสงฆ์นี้ไม่กลับใจ เขาจะต้องเผชิญกับผลร้ายแรงจากเรา”

ฉัน: “โอ้ พระเจ้า นี่ทำให้ฉันตกใจมาก”

ผม: “พระเยซูที่รัก โปรดบอกเขาแทนผมว่าเขาต้องกลับใจไหมครับ?”

พระผู้ช่วยให้รอด: “ลูกสาวของข้า จงปล่อยเรื่องนั้นไว้ให้ข้า ข้าจะให้เขาเวลาอีกสักหน่อยเพื่อไตร่ตรอง ลูกสาวของข้า

เจ้าต้องพูดต่อไปเกี่ยวกับการรับศีลมหาสนิทบนลิ้น เพื่อให้ผู้ตบอดได้เห็นอีกครั้ง และผู้หูหนวกได้ฟังอีกครั้ง”

ฉัน: “ฉันถามพระผู้ช่วยให้รอดว่าฉันควรไปฟังการบรรยายของเดริสหรือไม่ คุณพ่อโดชาทก็จะอยู่ที่นั่นด้วย”

พระผู้ช่วยให้รอด: “จงอธิษฐานเพื่อความตั้งใจเหล่านี้”

ฉัน: “พระผู้ช่วยให้รอดที่รัก ข้าพเจ้าอยากถามท่านเกี่ยวกับคุณพ่อออกท์

เพราะท่านได้แสดงความเมตตาต่อข้าพเจ้าเป็นพิเศษในห้องสารภาพบาปเมื่อวันเสาร์ ซึ่งแตกต่างจากปกติของท่านมาก

ข้าพเจ้ารู้สึกมีความสุขมากหลังจากนั้น”

พระผู้ช่วยให้รอด: “พ่อออกท์จะทำตามที่ฉันสั่ง”

ฉัน: “พระเจ้าและพระผู้เป็นเจ้าของฉัน ฉันปวดหัวทั้งเช้าจนถึงเวลา 12.00 น. และตอนนี้ฉันกำลังพูดกับพระองค์ ความปวดหัวก็หายไปแล้ว”

พระผู้ช่วยให้รอด: “เขียนสิ่งนี้ลงไว้เถิด ลูกสาวของข้า: ข้าสามารถให้ความเจ็บปวดนั้นมาเมื่อใดก็ได้ตามใจ” ข้า:

“ข้าต้องเขียนอะไรอีกไหมคะ? เพราะข้าเขียนไม่ได้อีกแล้ว” พระผู้ช่วยให้รอด: “เจ้าเหนื่อยแล้ว และแค่นี้ก็พอแล้ว”

ฉัน: พระผู้ช่วยให้รอดได้ประทานพรให้ฉัน

18.00 น.: สวดลูกประคำและมีสซาใน Rot

ฉันเดินไปข้างหน้าเพื่อรับศีลมหาสนิท แต่เนื่องจากมีแม่ชีเป็นผู้แจกศีล ฉันจึงก้มศีรษะโดยไม่รับศีลมหาสนิทและกลับไปยังที่นั่งของฉัน

ฉันรู้สึกว้าวพระผู้ช่วยให้รอดได้เสด็จมาหาฉันทางจิตวิญญาณ

และฉันยังได้รับพระพรมากมายกว่าที่ฉันจะได้รับจากการรับศีลมหาสนิททางศีลศักดิ์สิทธิ์ด้วยซ้ำ

เพราะพระผู้ช่วยให้รอดไม่ทรงประสงค์ให้ฉันรับศีลมหาสนิทผ่านมือที่ยังไม่ได้รับการอภิเษก!

28 ตุลาคม 1992 – วันพุธ

11.00 – 12.30

กลุ่มสวดมนต์!

ฉัน: “จากนั้นฉันก็ถามพระผู้ช่วยให้รอดว่าสิ่งที่ฉันทำในโบสถ์เมื่อวานนี้ถูกต้องหรือไม่ หรือว่าฉันควรทำอย่างอื่น?”

พระผู้ช่วยให้รอด: “สิ่งที่คุณทำนั้นเป็นตามพระประสงค์ของข้า มันถูกต้องแล้ว”

ผม: “วันนี้ ระหว่างเวลา 8.30 น. ถึง 9.00 น. ปีศาจปรากฏตัวต่อหน้าผมหน้าภาพพระเยซู

ภาพนั้นได้รับการอวยพรและได้รับมาจากมาร์กาเร็ตจากเบลเยียม จันรักภาพนี้มากและมีjubันเสมอ จันเห็นได้เพียงหัวของปีศาจอยู่หน้าภาพ เขาหัวเราะเยาะจันอย่างน่ารังเกียจ แต่เขามีฟันปลอม; คุณอาจคิดว่าเขาเอาฟันปลอมมาจากคลินิกทันตกรรม เขามีขนบนใบหน้าค่อนข้างมาก แก้มซ้ายของเขามีรอยขีดข่วนใหญ่ที่เลือดไหลออกมา ผมของเขายิกฟู เขาปรากฏตัวให้เห็นเพียงชั่วขณะ แล้วเขาก็หายตัวไป เขาต้องการเลียนแบบพระเยซู แต่เขาไม่ประสบความสำเร็จ ผมถามพระผู้ช่วยให้รอดว่าผมแค่จินตนาการทั้งหมดนั้นหรือไม่ พระผู้ช่วยให้รอดตอบว่า “เขาแค่อยากทำให้คุณรำคาญเท่านั้น”

จัน: “ก่อนที่ปีศาจจะปรากฏตัวให้ฉันเห็น ฉันกำลังอ่านหนังสือเกี่ยวกับนักบุญอยู่ เขาเริ่มทักท้วงฉันตั้งแต่ตอนที่ฉันกำลังอ่านหนังสือเล่มนั้นแล้ว”

พระผู้ช่วยให้รอด: “ลูกสาวของข้า จำต้องการให้เจ้าเขียน จำต้องการความอนุญาตจากเจ้า และเวลาที่เหมาะสม เพื่อที่ข้าจะได้ประทับรอยแผลศักดิ์สิทธิ์ลงบนตัวเจ้า”

จัน: “พระเจ้า ท่านสามารถเลือกเวลาเมื่อใดก็ได้ตามความประสงค์ของท่าน”

พระผู้ช่วยให้รอดได้ประทานพรให้จัน

18.00 น.: สวดลูกประคำและมีสชาในเมืองโรต

29 ตุลาคม 1992 – วันพฤหัสบดี

8.00 น. ถึง 10.00 น.: การรวมตัวสวดภาวนาที่บ้าน!

จันรู้สึกผิดหวังมากกับพระสงฆ์จากฟิลิปปินส์ (ผู้ส่งไปเผยแพร่ศาสนาของ Steiler) เพราะท่านสนับสนุนการรับศีลมหาสนิทด้วยมือ จันได้อธิษฐานเพื่อท่าน เนื่องจากท่านเป็นแขกที่ร่ำรวยสุขภาพโรคลงในเมืองมิงโกสไฮม์ พระผู้ช่วยให้รอด: “ลูกสาวของข้า จงเขียนสิ่งนี้ไว้: เจ้าต้องพูดต่อไปว่ากรับศีลมหาสนิทด้วยมือเป็นการลบหลู่ศักดิ์สิทธิ์ ทุกคนที่สนับสนุนการรับศีลมหาสนิทด้วยมือกำลังทำตามความประสงค์ของซาตาน พระสงฆ์คนนี้อยู่ในความมืด พระสงฆ์จากฟิลิปปินส์คือปัญหาของจัน; ปล่อยเขาไว้ให้จันจัดการ จงยืนหยัดในสิ่งที่เธอได้เขียนไว้”

พระผู้ช่วยให้รอด: “ลูกสาวของข้า เวลาที่ยากลำบากกำลังจะมาถึง”

จัน: “พระเจ้าที่รัก พระเยซูที่รักของข้าพเจ้า ท่านหมายความว่าอย่างไรเมื่อกล่าวถึง ‘ช่วงเวลาที่ยากลำบาก’?”

พระผู้ช่วยให้รอด: “ความอดอยากครั้งใหญ่กำลังจะมาถึง จงเขียนไว้ ลูกสาวของข้า: ความโกรธของข้าบนโลกนี้จะไม่วันสงบลง ผู้คนต้องกลับใจใหม่ ไม่เคยมีครั้งใดที่ผู้คนจำนวนมากไปสู่รรมมากเท่าในปัจจุบัน พวกเขาได้เชื่อในมารและเลือกเขา ลูกสาวของข้า มีเพียงจำนวนน้อยเท่านั้นที่เป็นของข้า ความโกรธของข้าจะลงโทษทุกคน แล้วพวกเขาจะรู้ว่าตนเองเป็นของใคร ลูกสาวของข้า จงหลีกเลี่ยงการพูดจาไร้สาระ เพราะมันขัดขวางความก้าวหน้าของเจ้า เวลาเหลือน้อยแล้ว เจ้าต้องให้ความสำคัญกับการอธิษฐานเป็นอันดับแรก”

จัน: “ฉันควรเขียนอะไรอีก?” พระผู้ช่วยให้รอด:

“จงซื้อสัตย์ต่อเรา”

จัน: พระผู้ช่วยให้รอดทรงอวยพรจัน

19.00 น.: สวดสายประคำที่โบสถ์เซนต์โรซ

30 ตุลาคม 1992 – วันศุกร์

8.30 น. ถึง 11.20 น.

การประชุมสวดภาวนา!

พระผู้ช่วยให้รอด: “ลูกสาวที่รักของข้า ข้าได้ฟังเธอแล้ว เธอเป็นผู้รับใช้ของข้า นี่คือพระประสงค์ของข้าที่เธอต้องพูดกับบรรดาพระสงฆ์ พวกเขาไม่ฟังเธอ แต่พวกเขาก็คิดทบทวนในสิ่งที่เธอพูด ยิ่งพระสงฆ์จมอยู่ในโคลนตมลึกเท่าไร เขาก็ยิ่งฟังน้อยลงเท่านั้น ลูกสาวที่รักของข้า อย่าเศร้าใจเกี่ยวกับพระสงฆ์ เพราะพวกเขากำลังสับสนอยู่ในขณะนี้ สิ่งเลวร้ายที่สุดคือพวกเขาไม่ตระหนักว่าตนเองกำลังสับสน นั่นคือเหตุผลที่ข้าขอให้เจ้าพูดกับพวกเขา”

จัน: “โอ้ พระเจ้าของข้า แต่สิ่งนี้เป็นการกระทบกระเทือนต่อข้ามาก เพราะข้าสัมผัสได้ถึงความหึงหวงในตัวพวกเขาอย่างมาก” พระผู้ช่วยให้รอด:

“จงอธิษฐานให้พวกเขามีความถ่อมตน การอธิษฐานมากมายจำเป็นสำหรับบรรดาพระสงฆ์ พวกเขาต้องนำลูกๆ ที่หลงทางกลับมา”

จัน: “แต่พระเจ้าครับ หากพระสงฆ์ที่หลงทางนำเด็กๆ ที่หลงทางไป พวกเขาทั้งสองจะไม่ตกลงสู่หลุมลึกด้วยกันหรือครับ?”

พระผู้ช่วยให้รอด: “เป็นเช่นนั้น.”

พระเจ้าผู้ช่วยให้รอด: “ลูกสาวของข้า จงเขียนสิ่งนี้ลง ความรักของเจ้าต่อข้าเป็นความรักที่แท้จริง เจ้ารักข้าด้วยความรักของตัวเอง ลูกปรารถนาที่จะทนทุกข์ร่วมกับเรา และเราเผื่อรอคอยชั่วโม่งนั้นด้วยความปรารถนา เพราะเรารักลูกมากกว่าที่ลูกรักเรา มีเพียงผู้ที่รักเราอย่างแท้จริงเท่านั้นที่เข้าใจความหมายของการทนทุกข์ร่วมกับเรา ลูกสาวของเรา เราขอบคุณลูกที่ปรารถนาจะทนทุกข์ร่วมกับเรา ความทุกข์ที่รับด้วยความสมัครใจเป็นรางวัลอันยิ่งใหญ่สำหรับผู้คนที่ทนทุกข์ร่วมกับเรา ลูกสาวของเรา เรายังต้องชำระล้างลูกให้บริสุทธิ์ยิ่งขึ้น”

ฉันทน์: “พระเจ้าและพระผู้เป็นเจ้าของฉันทน์ แล้วจะทำอย่างไร?”

พระเจ้าผู้ช่วยให้รอด: “ด้วยไฟแห่งความรักของข้า” ฉันทน์: “โอ้พระเจ้า โปรดชำระฉันทน์ให้บริสุทธิ์ยิ่งขึ้น”

พระเจ้าผู้ช่วยให้รอด: “เจ้าจะรู้สึกเจ็บปวดในใจอีกครั้ง” ฉันทน์: “โอ้ พระเจ้าของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าไม่เข้าใจเรื่องนี้ในตอนนี”

พระเจ้าผู้ช่วยให้รอด: “มันจะเป็นไฟที่เผาไหม้ และด้วยไฟนี้เจ้าจะได้รับการชำระให้บริสุทธิ์ เจ้าก็รู้อยู่แล้ว ลูกสาวของข้า”

ฉันทน์: “ขอบคุณค่ะ”

พระเจ้าผู้ช่วยให้รอด: “ลูกสาวของข้า ข้าต้องการให้เจ้าถวายความเจ็บปวดของเจ้าเพื่อการช่วยให้วิญญาณรอดพ้น ทุกความเจ็บปวดที่รวมเป็นหนึ่งเดียวกับข้าเช่นนี้จะให้ผล”

ฉันทน์: “พ่อที่รักของลูก ลูกไม่มีความปรารถนาใดเป็นของตัวเองเลย ขอให้พ่อส่งลูกตามใจพ่อเถิด” พระเจ้าผู้ช่วยให้รอด: “ใช่ ลูกสาวของพ่อ พ่อมีความปรารถนาหนึ่งจากลูก และนั่นคือให้ลูกเดินตามทางกางเขนไปจนถึงที่สุดร่วมกับพ่อ”

ฉันทน์: “พระเจ้า ความปรารถนาของพระองค์จะเป็นจริง พระเยซูที่รักของลูก ลูกไม่ต้องการหยุดเขียนตอนนี้ ลูกต้องการอยู่ในพระองค์ มันช่างงดงามเหลือเกิน ลูกรักพระองค์ พระเจ้าและพระผู้เป็นเจ้าของลูก ลูกไม่สามารถบรรยายได้ ลูกไม่สามารถเข้าใจได้ว่าทำไมผู้คนถึงปฏิเสธพระองค์”

พระเจ้าผู้ช่วยให้รอด: “ทุกคนที่ปฏิเสธข้าได้เลือก ‘บิดาแห่งความเท็จ’ แล้ว คนหนึ่งไม่สามารถรับใช้เจ้านายสองคนได้ ลูกสาวของข้า จงรักข้าต่อไปอย่างที่คุณได้ทำมาจนถึงตอนนี้”

ฉันทน์: “ฉันได้อธิษฐานอย่างแรงกล้าและถวายแด่พระบิดาในสวรรค์ ผ่านทางพระหฤทัยบริสุทธิ์ของพระแม่มารีย์ ทุกความทุกข์ทรมานของพระเยซูคริสต์ ทางกางเขน ทุกหยดเลือดที่พระองค์ได้หลั่งตั้งแต่ถูกตรึงกางเขน แผลศักดิ์สิทธิ์ทั้งห้าของพระองค์ พระคุณของพระองค์ และการสิ้นพระชนม์ของพระองค์ จากนั้น ข้าพเจ้าได้ถวายความทุกข์ทั้งเจ็ดของพระแม่มารีย์ น้ำตาเลือดที่พระแม่ได้หลั่งเพื่อเราจนถึงทุกวันนี้ ทุกคำอธิษฐานที่พระแม่ได้รวมเข้ากับคำอธิษฐานของข้าพเจ้า ทั้งหมดเพื่อความรอดของวิญญาณ เพื่อความสกปรกจะถูกกวาดล้างออกจากพระศาสนจักร และเพื่อพระศาสนจักรที่แท้จริงของเปโตรจะได้รับการฟื้นฟูขึ้นใหม่ พระเจ้า ขอให้พระประสงค์ของพระองค์สำเร็จ”

พระเจ้าผู้ช่วยให้รอด: “ลูกสาวของข้า ข้าพอใจกับสิ่งที่ลูกได้เขียนไว้ ขอให้พระเจ้าผู้ทรงฤทธานุภาพและเปี่ยมด้วยความเมตตา พระบิดา พระบุตร และพระวิญญาณบริสุทธิ์ ทรงอวยพรคุณ จงไปอย่างสันติสุข ลูกสาวที่รักของข้า”

ฉันทน์: “ขอบคุณพระเจ้าผู้เป็นองค์พระผู้เป็นเจ้า ขอให้พระเจ้าตรีเอกภาพได้รับการสรรเสริญ ความรัก การบูชา และความรุ่งโรจน์ ทั้งในปัจจุบันและตลอดไปจนชั่วนิรันดร์ **อาเมน**.”

18.00 น. สวดลูกประคำและมีสซาใน Rot.

31 ตุลาคม 1992 – วันเสาร์

7.00 น. พิธีมิสซาที่โบสถ์เซนต์รีออก

หลังมิสซา ฉันทน์ได้สวดภาวนาเป็นเวลาครึ่งชั่วโมง ฉันทน์นั่งอยู่ในโบสถ์ตรงหน้าแท่นบูชา และรู้สึกสุขใจมากที่ได้มาอธิษฐานที่นี้ เข้านี้เกือบทุกคนได้คุกเข่าก่อนรับศีลมหาสนิท ยกเว้นแม่ชีและผู้ป่วยไม่กี่คน ฉันทน์รู้สึกยินดีมากที่ได้เห็นเช่นนั้น บ่อยครั้งที่ฉันทน์ต้องคุกเข่าเพียงลำพัง เพราะคนอื่น ๆ ไม่กล้าทำเช่นนั้น สักวันหนึ่ง ทุกเข่าจะก้มลงต่อหน้าพระเจ้าของเรา

เวลา 11.20 น. หลังจากการสวดภาวนา

ฉันทน์ได้เข้าสู่การรวมเป็นหนึ่งเดียวกับพระองค์ พระเจ้าผู้ช่วยให้รอด:

“ลูกสาวที่รักของพ่อ จงเขียนเถิด”

ฉันทน์: “พระเยซู พระเจ้าที่รัก ฉันทน์ควรเขียนอะไรดีคะ?”

พระเจ้าผู้ช่วยให้รอด: “รอยแผลศักดิ์สิทธิ์ที่ข้าพเจ้ากำลังประทับลงบนตัวเจ้าใกล้เข้ามาแล้ว เวลาได้มาถึงแล้ว จงมีความเชื่อในข้าพเจ้า การทดสอบเพื่อรอยแผลศักดิ์สิทธิ์กำลังจะสิ้นสุดลง”

ฉันทน์: “มีอะไรอีกที่ฉันทน์ควรรู้เกี่ยวกับรอยแผลศักดิ์สิทธิ์ไหมคะ? ถ้ามีอะไรที่ฉันทน์คิดว่าฉันทน์ควรรู้?”

พระเจ้าผู้ช่วยให้รอด: “ใช่ มีอีกสิ่งหนึ่งที่ลูกต้องรู้ ลูกจะต้องไปบรรยายเกี่ยวกับรอยแผลศักดิ์สิทธิ์”

ผม: “ทีไหนครับ พระเจ้าและพระผู้เป็นเจ้าของผม?”

ผู้ช่วยให้รอด: “ไม่ว่าคุณจะอยู่ที่ไหนก็ตาม ที่ต้องการคุณ”

ฉัน: “แล้วถ้าพระเจ้าสั่งราชทัณฑ์ฉันทำเช่นนั้นล่ะ?”

พระเจ้าผู้ช่วยให้รอด: “เราจะพูดแทนคุณ ไม่ว่าคุณจะไปทีใด หากพวกเขาปฏิเสธคุณ ก็เท่ากับว่าพวกเขาปฏิเสธเราด้วย คุณจะไปที่ใดก็ตามที่เราจะนำคุณไป”

ฉัน: “พระเจ้าของฉันและพระผู้เป็นเจ้า ข้าพเจ้าจะทำทุกสิ่งที่ท่านปรารถนา ด้วยความรักต่อท่านและเพื่อความรอดของวิญญาณทั้งหลาย พระเจ้าขอให้พระประสงค์ของท่านสำเร็จ พระเจ้าของข้าพเจ้าและพระมหากษัตริย์ของข้าพเจ้า พระบิดาผู้เปี่ยมด้วยความรักและเมตตา

ข้าพเจ้าจะทำทุกสิ่งเพราะข้าพเจ้ารักท่านมากเหลือเกิน – ท่าน พระเจ้าตรีเอกภาพ”

พระเจ้าผู้ช่วยให้รอด: “ลูกสาวที่รักของข้า จงเขียนสิ่งนี้ไว้ หำรอยแผลศักดิ์สิทธิ์ที่ข้าจะประทับลงบนตัวเจ้า เป็นเครื่องหมายสำหรับทั้งโลก

เพราะเจ้าจะทนทุกข์เพื่อวิญญาณของทั้งโลก จงมอบวิญญาณทั้งหมดที่ปฏิเสธเจ้าให้ข้า ทุกวิญญาณต้องปรากฏตัวต่อหน้าข้าและรับผิดชอบต่อหน้าข้า ดังนั้น จงรักพวกเขาทั้งหมด แม้กระทั่งผู้ที่ไม่รักเจ้า

เพราะเพื่อวิญญาณเหล่านี้เองที่เจ้าจะหลั่งเลือดของข้าด้วย ลูกสาวที่รักของข้า เรามีภารกิจอันยิ่งใหญ่รออยู่ข้างหน้า”

ฉัน: “โอ้ พระเจ้าของฉัน ข้าคิดว่างานของข้าได้เสร็จสิ้นแล้ว”

พระเจ้าผู้ช่วยให้รอด: “นี่เป็นเพียงจุดเริ่มต้นเท่านั้น ลูกสาวของข้า เมื่อเราได้รับการยกย่อง เราจะดึงดูดทุกคนที่มีเจตนาดีมาหาเรา

เลือดของข้าคือความรอดและยาเยียวยาของเจ้า มันปลดปล่อยเจ้าจากความตายนิรันดร์ มีเพียงเลือดของข้าเท่านั้นที่สามารถชำระบาปของเจ้าได้

หากเลือดศักดิ์สิทธิ์ของข้าได้รับการเคารพอย่างสูงส่ง เจ้าจะเป็นแหล่งน้ำพุแห่งเลือดศักดิ์สิทธิ์ ซึ่งเลือดนั้นจะไหลออกมาทุกวันศุกร์ ลูกสาวที่รักของข้า ข้าขอบคุณเจ้าสำหรับความอดทนของเจ้า”

ฉัน: “นี่คือสิ่งที่ฉันต้องเขียนใช่ไหม?”

พระเจ้าผู้ช่วยให้รอด: “ใช่, นี่คือนิยามที่ลูกต้องเขียนใช่ไหม?”

ฉัน: “พระเจ้าข้า ข้าเข้าใจทุกสิ่งและยอมรับทั้งหมด เพื่อข้าจะได้ปฏิบัติตามพระประสงค์ของพระองค์ร่วมกับพระองค์ ดังนั้น

ขอให้ฉันไปตามที่พระองค์ตรัสไว้ เพราะข้าได้มอบความประสงค์ของข้าให้แก่พระองค์แล้ว”

พระเจ้าผู้ช่วยให้รอดทรงอวยพรข้าพเจ้า

12.45 น. – รอสวิกา ไตรมาหาฉัน; หากฉันต้องการ ลูกชายของเธอชื่อวอลฟราม จะช่วยฉันเขียนบันทึกประจำวัน ฉันรู้สึกยินดีมากกับเรื่องนี้

เพราะพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดได้เร่งเร้าให้ฉันเขียนให้เร็วขึ้นแล้ว ฉันบอกเธอว่าฉันจะถามพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดก่อน

12.55 น. – ฉันถามพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดว่าให้วอลฟรามเขียนแทนฉันนั้นถูกต้องหรือไม่ พระเจ้าผู้ช่วยให้รอดตรัสว่า “ใช่ ลูกสาวของข้า เขาจะเขียน”

ตั้งแต่เวลา 13.30 น. ถึง 18.00 น. ฉันเขียนบันทึกประจำวันร่วมกับวอลฟราม เขาทำงานอย่างขยันขันแข็งและเขียนได้ 8 หน้า A4

ขอบคุณพระเจ้าสำหรับพระคุณนี้

18.15 น. ถึง 21.30 น. ฉันทำงานบ้าน

22.30 น. – ฉันคัดลอกบันทึกประจำวันจากสมุดโน้ตลงในสมุดบันทึกของฉัน เพื่อให้วอลฟรามสามารถเขียนต่อได้อีกครั้งในเช้าวันพรุ่งนี้หลังพิธีมิสซา

เวลา 23.30 น. ฉันสวดสายประคำแห่งความเศร้าโศก หลังจากนั้น ฉันไปเข้าน้ำสองครั้ง

เวลา 01.15 น. ฉันได้สวดภาวนาอย่างตั้งใจ ฉันอ่านหนังสือจนถึงเวลา 02.30 น. ฉันนอนประมาณสามชั่วโมง แล้วตื่นขึ้นเมื่อเวลาประมาณ 05.50 น.

ฉันสวดภาวนาเป็นอันดับแรก แล้วรับข้อความจากพระเจ้าผู้ช่วยให้รอด

1 พฤศจิกายน 1992 – วันอาทิตย์

ที่บ้าน

สมาคมการสวดภาวนา!

พระเจ้าผู้ช่วยให้รอด: “ลูกสาวที่รักของพ่อ จงเขียนสิ่งนี้ลงไว้ อันตรายใหญ่หลวงกำลังมาใกล้แล้ว สงครามกำลังแพร่กระจายอย่างรวดเร็วขึ้น”

ฉัน: “พระเจ้าครับ

สาธารณรัฐสหพันธ์เยอรมนีก็อยู่ในภาวะถูกคุกคามด้วยหรือไม่ครับ?”

พระเจ้าผู้ช่วยให้รอด: “ลูกสาวของข้า ยุโรปทั้งทวีปกำลังถูกคุกคาม”

ฉัน: “พระเจ้าและพระผู้เป็นเจ้าของข้าพระองค์ โปรดช่วยเราด้วย เพราะพระองค์ยังสามารถหยุดยั้งทุกสิ่งนี้ได้ โปรดอย่าให้พระพิโรธของพระองค์ตกลงบนเรา พระเจ้า โปรดเมตตาเราด้วย”

พระเจ้าผู้ช่วยให้รอด: “ลูกสาวของข้า วันที่น่าสะพรึงกลัวกำลังมาถึงแล้ว” ข้า: “โอ้ พระเจ้าผู้ช่วยให้รอด

แล้วข้าควรสร้างโบสถ์เล็กนี้หรือไม่?”

พระเจ้าผู้ช่วยให้รอด: “สร้างมันให้เร็วที่สุดเท่าที่จะทำได้ ลูกสาวของข้า จดสิ่งนี้ไว้: การปฏิวัติกำลังใกล้เข้ามา มันจะนำความวุ่นวายมาด้วย

คริสเตียนจะผสมปนเปกับกลุ่มฟรีเมสัน

จะเกิดการละทิ้งความเชื่อครั้งใหญ่ในหมู่คริสต์ชน จงอธิษฐานมาก ๆ ลูกสาวของข้า ลูกสาวของข้า สิ่งที่คุณทำเมื่อวานนั้นดีมาก”

ฉันทน์: “ท่านหมายถึงการเขียนกับวอลฟรามใช่ไหมคะ?”

พระเจ้าช่วยให้รอด: “ใช่แล้ว ลูกได้ปฏิบัติตามพระประสงค์ของข้าแล้ว จงเขียนต่อไปเถิด เพราะข้าจะตอบแทนงานนี้อย่างดี ลูกของข้า ข้าจะประทานพระคุณของข้าแก่ลูก”

ฉันทน์: “ฉันทน์ต้องเขียนอะไรอีกไหมคะ?”

พระเจ้าช่วยให้รอด: “เขียนต่อไปเถิด ลูกสาวของข้า ก่อนอื่น หัวใจของเจ้าจะถูกแทงทะลุ”

ฉันทน์: “พระเจ้าที่รัก พระองค์ตรัสว่าฉันทน์จะได้รับทั้งห้าสติกมาตาพร้อมกัน”

พระเจ้าช่วยให้รอด: “ข้าอาจตัดสินใจเป็นอย่างอื่นในภายหลังก็ได้” ฉันทน์: “พระเจ้า

ข้าขอให้มันเป็นไปตามพระประสงค์ของพระองค์”

พระเจ้าช่วยให้รอด: “ลูกสาวของข้า ต้องเป็นเช่นนั้นแหละ จงเตรียมตัวไว้ ลูกสาวของข้า ข้ารักลูกๆ ของข้า” ฉันทน์: “ตอนนี้ฉันทน์อยู่คนเดียวแล้ว”

พระเจ้าช่วยให้รอด: “เขียนลงอย่างนี้ ลูกสาวของข้า ข้าอวยพรให้เจ้าและทุกคนที่อยู่ใกล้เจ้า” ฉันทน์: พระเจ้าช่วยให้รอดได้อวยพรให้ฉันทน์

เวลา 8.00 น. ฉันทน์ได้เข้าร่วมพิธีมิสซา

ตั้งแต่เวลา 9.30 น. ถึง 12.30 น. ฉันทน์เขียนบันทึกประจำวันร่วมกับวอลฟราม

13.30 น.: การสวดภาวนา

19.00 น. ถึง 20.00 น. – การประชุมสวดภาวนา!

พระเจ้าช่วยให้รอด: “ลูกสาวของข้า ข้าดีใจที่ได้พูดคุยกับเจ้า ลูกสาวของข้า ข้าจะให้สิ่งหนึ่งแก่เจ้า”

ฉันทน์: “ตอนนี้ หรือเมื่อฉันทน์ต้องทนทุกข์ทรมาน?” พระเจ้าช่วยให้รอด: “ตอนนี้”

ฉันทน์: “ฉันทน์สามารถขึ้นชมยินดีกับสิ่งนี้ได้ไหม?”

พระเจ้าช่วยให้รอด: “ลูกสามารถขึ้นชมยินดีได้ เพราะพ่อกำลังมอบความรักของพ่อให้ลูก”

ฉันทน์: “นั่นเป็นของขวัญที่วิเศษมาก ฉันทน์ขอบพระคุณพระองค์สำหรับสิ่งนี้ พระเจ้าและพระผู้เป็นเจ้าของฉันทน์”

พระเจ้าช่วยให้รอด: “ลูกสาวที่รักของข้า จงเขียนสิ่งนี้ลงไว้ ความรักที่ลูกได้รับจากข้าจะเป็นไฟในหัวใจของลูก”

ฉันทน์: “โปรดให้ไฟนี้ลุกโชนเถิด”

พระเจ้าช่วยให้รอด: “ข้าจะปล่อยไฟนี้ลุกโชน ลูกสาวของข้า เจ้าต้องทนรับความรักของข้าด้วย” ฉันทน์: “ข้าจะทำเช่นนั้น

พระเจ้าและพระผู้เป็นเจ้าของข้า นี่เป็นสัญญาณว่าหัวใจของข้าจะถูกแทงทะลุหรือไม่?”

พระเจ้าช่วยให้รอด: “ใช่แล้ว ลูกสาวที่รักของข้า เจ้าได้เข้าใจแล้ว ด้วยความรักของข้าเท่านั้น เจ้าจึงจะทนต่อความเจ็บปวดได้”

ฉันทน์: “พระเจ้าช่วยให้รอดได้อวยพรฉันทน์แล้ว

2 พฤศจิกายน 1992 – วันจันทร์

10.45 น. ในห้องแพทย์ –

การรวมตัวสวดมนต์!

พระเจ้าช่วยให้รอด: “ลูกสาวที่รักของข้า เจ้าต้องเขียน” ฉันทน์: “พระเยซูที่รักของข้า

ข้าควรเขียนอะไรดี?”

พระเจ้าช่วยให้รอด: “ลูกต้องเก็บรักษาทุกสิ่งที่ลูกเขียนไว้ให้ปลอดภัย ซาตานโกรธจัดกับสิ่งที่เราตั้งใจให้ลูกเขียน เวลาจะมาถึงที่ทุกสิ่งนี้จะสำเร็จลุล่วง เราพอใจกับงานของลูกวันนี้ ฉันทน์: “พระเจ้าคะ พระองค์หมายความว่าวันนี้ฉันทน์ได้บอกผู้ป่วยเกือบทุกคนเกี่ยวกับพระองค์ แจกคำอธิษฐานให้พวกเขา

แจกเหรียญศักดิ์สิทธิ์ หรือว่าฉันทน์ได้ส่งพวกเขาไปรับการสารภาพบาปทั้งหมดหรือไม่คะ?” พระเจ้าช่วยให้รอด: “ใช่! ลูกสาวของข้า

เจ้าได้เป็นผู้ทำงานที่ดีในสวนของข้า ลูกสาวที่รักของข้า ข้าปรารถนาสิ่งหนึ่งจากเจ้า”

ฉันทน์: “พระเจ้าที่รัก ข้าพร้อมที่จะถวายทุกสิ่งแด่พระองค์ แม้ข้ายังไม่รู้ว่ามันคืออะไร!” พระเจ้าช่วยให้รอด: “เวลา”

ฉันทน์: “พระเจ้าที่รัก เวลาเป็นของพระองค์มาตลอด”

พระเจ้าช่วยให้รอด: “ลูกสาวของข้า พูดถูกแล้ว ลูกสาวของข้า ข้าปรารถนาคำพูดของเจ้า”

ฉันท: “ฉันทมอบภาษาของฉันทให้ท่าน แต่ฉันทจะเข้าใจเรื่องนี้อย่างไร? แล้วฉันทจะพูดอย่างไร? ที่จริงแล้ว ฉันทได้มอบทุกสิ่งให้ท่านแล้ว ท่านใช้ภาษาของฉันทอยู่ หากท่านไม่ให้คำเหล่านี้กับฉันท ฉันทก็ไม่สามารถพูดอะไรกับผู้ป่วยได้เลย ภาษาของฉันทนั้น ก็คือภาษาของท่านอยู่แล้ว”

พระผู้ช่วยให้รอด: “ลูกสาวของพ่อ สิ่งนั้นก็เป็ความจริงเช่นกัน ลูกสาวของพ่อ ดุสิ พ่อกำลังทำงานอยู่ภายในลูก” ฉันท:

“ขอบคุณพระเยซูของลูก เพราะตอนนี้ลูกเข้าใจแล้วว่างานภายในลูกคืออะไร—พ่อหมายความว่าอย่างไร”

พระผู้ช่วยให้รอด: “ดังนั้น ฉันทจะยังคงทำงานภายในตัวลูกต่อไป ลูกเอ๋ย แต่การทำงานครั้งนี้จะเจ็บปวดมากขึ้น”

ฉันท: “ท่านหมายถึงในใจฉันทหรือคะ พระเจ้าที่รัก?” พระผู้ช่วยให้รอด: “ใช่

นั่นคือสิ่งที่ข้าหมายถึง”

ฉันท: “หัวใจของลูกเป็นของพระองค์ทั้งหมดแล้วค่ะ ดังนั้นเราทั้งสองจะต้องทนทุกข์ไปด้วยกัน” พระผู้ช่วยให้รอด: “ใช่แล้ว

ลูกสาวของพ่อ นั่นคือความจริง”

ผม: “พระผู้ช่วยให้รอดที่รัก โปรดทำงานในใจผม เพื่อให้วิญญาณทั้งหลายได้รอดพ้น พระเจ้าที่รัก ผมมีความปรารถนาอันยิ่งใหญ่เพียงหนึ่งเดียว”

พระผู้ช่วยให้รอด: “แล้วความปรารถนานั้นคืออะไร?”

ฉันท: “เพื่อให้ฉันทได้อยู่กับพระองค์เสมอ เพราะพระองค์คือความรัก”

พระผู้ช่วยให้รอด: “ลูกสาวที่รักของข้า เจ้าอยู่ภายในและอยู่กับข้าแล้ว เจ้าไม่อาจอยู่โดยปราศจากข้าได้อีกต่อไป เพราะมีฉันทนั้นเจ้าจะตายเพราะความกระหาย คำอธิษฐานของเจ้าทำให้ข้าพอใจ โปรดอธิษฐานไม่หยุดหย่อน ลูกสาวของข้า ข้าจะส่งผู้อุปถัมภ์มาเพื่อโบสถ์เล็กๆ ของเจ้า”

ฉันท: “ฉันทควรเขียนมันลงไหมคะ?” พระผู้ช่วยให้รอด: “ใช่

จงเขียนมันลงเถิด”

ฉันท: “พระเจ้าและพระผู้เป็นเจ้าของฉันท นี่เป็ความสุขอันยิ่งใหญ่สำหรับฉันท เพราะฉันทปรารถนาให้มีการสวดภาวนาในโบสถ์นี้ทุกวัน

พระเจ้าและพระผู้เป็นเจ้าของฉันท ฉันทขอขอบคุณท่านล่วงหน้า”

พระผู้ช่วยให้รอด: “มารีออนควรเขียนมันลงไว้ คุณทั้งสองควรเขียน”

ฉันท: “ขอบคุณครับ พระเจ้าและพระผู้เป็นเจ้าของฉันท; ฉันทจะบอกเธอและเขา และถ้าเธอไม่ยากเขียนต่อล่ะครับ?”

พระผู้ช่วยให้รอด: “เธออยากเขียนต่อไป”

ผม: “ผมดีใจที่ได้ยินอย่างนั้น พระเยซูที่รัก เพราะผมไม่ต้องการจะสูญเสียเธอไป ดังนั้น พระผู้ช่วยให้รอดที่รัก ท่านต้องการคนสามคนเพื่อเขียนต่อไป”

พระผู้ช่วยให้รอด: “ต้องเขียนให้เร็ว”

ผม: “ใช่ครับ พระเจ้าที่รัก เราจะเขียนด้วยพระคุณของพระองค์ โปรดประทานพระคุณให้เราอย่างเพียงพอเพื่อเขียน”

พระผู้ช่วยให้รอด: “ข้าอวยพรท่านทั้งสอง มารีออน และ วอลฟราม”

ผม: “ขอบคุณพระเจ้าผู้เป็นองค์พระผู้เป็นเจ้า ขอถวายพระเกียรติแด่พระเยซูคริสต์และพระแม่มาเรีย”

P.S.: พระผู้ช่วยให้รอดตรัสว่า: ‘ขอให้พระบิดา พระบุตร และพระวิญญาณบริสุทธิ์ ทรงอวยพรท่าน’

ในใจฉันทสงสัยว่าทำไมพระองค์ไม่ตรัสว่า ‘ท่านทุกคน’ ในคำอวยพร

พระผู้ช่วยให้รอด: “ข้าได้อวยพรเธอแล้ว ลูกสาวของข้า”

12.30 น. – ฉันทได้อธิษฐานอย่างจริงใจในโบสถ์ของโรงพยาบาล:

พระผู้ช่วยให้รอด: “ข้าพเจ้ารักเจ้า ลูกสาวของข้าพเจ้า มากกว่าที่เจ้าจะรักข้าพเจ้า”

ฉันท: “น้ำตาไหลเอ่อล้นในตาฉันท เพราะฉันทกระหายความรัก ยิ่งดื่มจากน้ำพุนี้มากเท่าไร ความกระหายก็ยิ่งเพิ่มขึ้นเท่านั้น”

พระผู้ช่วยให้รอด: “พ่อกำลังให้ลูกสิ่งหนึ่ง ลูกสาวของพ่อ นั่นคือพระคุณในการรักษา” ฉันท: “อย่างไรคะ?”

พระผู้ช่วยให้รอด: “ลูกสามารถรักษาได้ – ทั้งทางจิตวิญญาณและทางร่างกาย” ฉันท:

“แต่ฉันททำอะไรไม่ได้เลย!”

พระผู้ช่วยให้รอด: “เราจะรักษาผ่านตัวลูก” ฉันท:

“เมื่อไหร่คะ พระเจ้าที่รัก?”

พระผู้ช่วยให้รอด: “ลูกสามารถเริ่มได้แล้ว.”

ฉันท: “พระเจ้าที่รัก ผู้นำทางจิตวิญญาณของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะทำด้วยพระคุณของพระองค์ พระเจ้า ขอให้พระประสงค์ของพระองค์สำเร็จ”

พระผู้ช่วยให้รอด: “เขียนลงสิ่งที่ข้าได้บอกเจ้าเกี่ยวกับการรักษา”

1.45 pm เวโรนิกาและดันตีมาคาแฟและกินเค้กของโรสวีน่า

ผู้ช่วยแพทย์มาและนำผู้ป่วยมาให้เราเพื่อถ่ายเอ็กซเรย์ ดันตีให้แพทย์ขึ้นเคาะหนึ่ง เขากถามดันตีว่าฉันทำเค้านีเองหรือไม่

ดันตีตอบว่า: “นั่นคือความเจตนาของพระเจ้า เราต้องเพียงแต่เชื่อมั่นในพระเจ้าเท่านั้น” เขาตอบว่า:

“คุณพูดถูกเลย”

ผมพูดกับเขาว่า: “ผมอธิษฐานให้ทุกคนได้ไปสวรรค์” เขาตอบว่า: “สวรรค์เต็มแล้ว”

ผมพูดว่า “ไม่ใช่สวรรค์ แต่เป็นนรก” เขาหัวเราะ

ผมแสดงให้เขาดูคำอธิษฐานที่ติดอยู่บนตู้ และเมื่อเขาเข้าเฝ้า เขาควหาเวลาสักไม่กี่นาทีมาอ่านคำอธิษฐานเหล่านั้น เขาจากไปด้วยอารมณ์ที่ดี

3 พฤศจิกายน 1992 – วันอังคาร

ในห้องแพทย์, กลุ่มอธิษฐาน!

พระผู้ช่วยให้รอด: “ลูกสาวที่รักของพ่อ จดสิ่งนี้ไว้ เพราะพ่อพอใจกับสิ่งที่ลูกทำเมื่อวานนี้” ดัน: “ไม่ใช่ฉันหรอกค่ะ แต่พ่อทรงกระทำผ่านตัวฉัน”

พระผู้ช่วยให้รอด: “ลูกได้เข้าใจในพระประสงค์ของข้า ลูกที่รัก ลูกต้องถวายความทุกข์ทรมานของลูกแด่ข้าเสมอ”

ดัน: “ฉันกำลังคิดถึงพระบิดาในสวรรค์อยู่ค่ะ”

พระผู้ช่วยให้รอด: “เราคือพระเจ้าตรีเอกภาพ ลูกอธิษฐานต่อพระเจ้าในสามพระบุคคล จงถวายทุกสิ่งแก่เรา” ดัน:

“ฉันได้ถวายทุกสิ่งแก่พระองค์แล้ว มีสิ่งใดที่ฉันยังไม่ได้ถวายแก่พระองค์?”

พระผู้ช่วยให้รอด: “ความรักของลูก”

ดัน: “พระเจ้า ข้าพเจ้าถวายความรักของข้าพเจ้าแด่พระองค์ เพื่อความรอดของวิญญาณทั้งหลาย”

ข้าพเจ้าคิดว่าทั้งหมดนี้เกินกว่าความเข้าใจของข้าพเจ้า

พระผู้ช่วยให้รอด: “ลูกสาวของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าพอใจที่เจ้าไม่เข้าใจทุกสิ่ง เด็กเล็กยอมรับทุกสิ่ง ไม่ใช่เพราะมันเข้าใจทุกสิ่ง”

พระผู้ช่วยให้รอด: “เขียนลงเถิด ลูกสาวของข้า: ความทุกข์ทรมานที่เจ้าจะต้องทนรับจะทำให้ผู้คนจำนวนมากสับสน เพราะพวกเขาขาดแสงสว่างของข้า แต่พวกเขากลับเลือกที่จะอยู่ในความมืด เพื่อให้การกระทำชั่วของพวกเขาถูกเปิดเผย หมูชอบกลิ้งตัวในสิ่งสกปรกของตัวเอง”

ดัน: “โอ้ พระเจ้า ข้าไม่สามารถเขียนสิ่งนั้นได้”

พระผู้ช่วยให้รอด: “ใช่ จงเขียนมันลงไป จงสงบใจเถิด ลูกสาวของข้า; สัตว์บางชนิดยังดีกว่าคนบางคนเมื่อไม่มีข้าอยู่ด้วย”

ดัน: “โอ้ ฉันเขียนต่อไปไม่ได้แล้ว พระผู้ช่วยให้รอด”

พระผู้ช่วยให้รอด: “ลูกสาวของข้า ข้าจะนำความเหน็ดเหนื่อยของเจ้าไป” ดัน: “ข้าขอบพระคุณ

พระเจ้าและพระผู้ช่วยให้รอดของข้า”

ผู้ช่วยให้รอด: “ข้าสามารถทดแทนทุกสิ่งที่ลูกขาดได้ ลูกของข้า จะเกิดสงครามกลางเมืองในเซอร์เบีย จะมีความเสียหายอย่างใหญ่หลวง

จะเกิดแผ่นดินไหวในคาบสมุทรบอลข่าน จะมีผู้เสียชีวิตจำนวนมาก ลูกของข้า ไม่มีใครจะหนีพ้นความพิโรธของข้าได้

ทุกคนต้องรับผิดชอบต่อสิ่งที่เกิดขึ้นในโลกนี้

จงซื้อสัตย์ต่อข้าต่อไป ลูกสาวของข้า ข้าพอใจในความรักที่ลูกมีต่อข้า จงรักข้าต่อไป ลูกสาวของข้า” ข้า: พระผู้ช่วยให้รอดทรงอวยพรข้า

18.00 น.: สวดสายประคำและมีสซาในชุดสีแดง

22.30 น.: ฉันดูข่าวในห้องของแม่สามี แล้วดูหนังต่อ ฉันไม่ได้ดูหนังมานานแล้ว แต่หลังจากดูหนังจบ ฉันก็ถูกความท้อลง / ความล่อลวงเข้าครอบงำ

ฉันร้องไห้ด้วยใจทั้งหมด ฉันคิดว่าพระเจ้าได้ทิ้งฉันไปแล้ว ฉันตำหนิพระเจ้าในหลายเรื่อง โดยบอกว่าฉันได้ยินเสียงพระองค์แต่ไม่เห็นพระองค์

ฉันคิดว่าบางทีปีศาจอาจกำลังพูดกับฉันด้วย ฉันรู้สึกโดดเดี่ยวและถูกทุกคนทิ้งไว้ ฉันร้องไห้และอยากละทิ้งทุกสิ่ง

แต่แล้วฉันก็คุกเข่าลงหน้าไม้กางเขนใหญ่ในห้องนอนของฉัน

ฉันกอดไม้กางเขนและร้องไห้ น้ำตาไหลออกมาอย่างที่ไม่เคยมีมานานแล้ว หลังจากนั้นสักพัก ฉันก็ร้องไห้ไม่ได้อีก

พระผู้ช่วยให้รอดได้นำความเศร้าโศกของฉันไป ฉันจึงหลับไปอย่างสงบ

4 พฤศจิกายน 1992 – วันพุธ

8.30 น.

กลุ่มอธิษฐาน!

เมื่อคืนที่ผ่านมา ฉันต้องเผชิญกับความยากลำบาก วันนี้ ฉันได้ถวายคำอธิษฐานแห่งการเสียสละมากมาย แล้วฉันก็รวมตัวกับพระผู้ช่วยให้รอด:

พระผู้ช่วยให้รอด: “ความรักของลูกต่อเรามาก” ฉัน:

“ดีแค่ไหน?”

พระผู้ช่วยให้รอด: “จริง. ฉันจะให้ความรักแก่เธอมากขึ้น จดไว้เถิด ลูกสาวของฉัน: หัวใจของเธอคือหัวใจของฉัน”

ฉัน: “แต่ท่านได้บอกฉันแล้วว่า” พระผู้ช่วยให้รอด:

“เธอรู้สึกถึงความเจ็บปวดของฉันในใจเธอ”

ฉัน: “ฉันรู้สึกเหมือนหัวใจจะป่วย”

พระผู้ช่วยให้รอด: “เราคือแพทย์ของเจ้า เราสามารถรักษาได้โดยไม่ต้องใช้ยา ด้วยเปลวไฟแห่งความรักของเรา เราจะดับความเจ็บปวดทั้งหมด ลูกสาวของเรา เราได้อนุญาตให้บททดสอบเมื่อวานนี้เกิดขึ้น เจ้าต้องไม่ดูรายการโทรทัศน์ใดๆ ทั้งสิ้น เจ้าเป็นของเราอย่างสมบูรณ์”

ฉัน: “พระเจ้าและพระผู้เป็นเจ้าของฉัน โปรดอภัยฉันด้วย ฉันจะไม่ดูอีกแล้ว” พระผู้ช่วยให้รอด: “เขียนลงเถิด ลูกสาวของข้า

ข้าต้องการบางสิ่งจากเจ้า”

ฉัน: “ค่ะ พระเจ้าและพระผู้เป็นเจ้าของฉัน ฉันจะมอบมันให้ท่าน แม้ฉันจะไม่มีอะไรเหลือที่จะให้ท่านแล้ว เพราะทุกสิ่งทุกอย่างก็เป็นของท่านอยู่แล้ว”

พระผู้ช่วยให้รอด: “ลูกสาวของข้า จงเขียนมันลงทุกคำทุกตัวอักษร ข้าต้องการ ‘คำยินยอม’ ของเจ้าเพื่อประทับรอยแผลศักดิ์สิทธิ์”

ฉัน: “พระเจ้าและพระผู้เป็นเจ้าของฉัน ฉันขอตอบรับ ‘ใช่’ เพื่อที่พระองค์จะได้ประทับรอยแผลศักดิ์สิทธิ์ทั้งห้าไว้บนตัวฉัน ฉันรักพระองค์

พระเจ้าและพระผู้เป็นเจ้าของฉัน ฉันไม่อาจตอบเป็นอย่างอื่นได้”

พระผู้ช่วยให้รอด: “ลูกสาวของข้า เจ้าคือลูกที่ข้าทรงรักยิ่ง ข้าจะประทับรอยแผลศักดิ์สิทธิ์ทั้งห้าไว้บนตัวเจ้าก่อนสิ้นปีนี้”

ฉัน: “นั่นหมายความว่าก่อนสิ้นปี 1992”

พระผู้ช่วยให้รอด: “ใช่! เป็นเช่นนั้นเอง ลูกจะได้เห็นข้าเมื่อรอยแผลศักดิ์สิทธิ์ถูกประทับลงบนตัวลูกแล้ว” ฉัน:

“ฉันจะรู้ได้อย่างไรว่านั่นคือพระองค์?”

พระผู้ช่วยให้รอด: “เราคือความรัก เราคือแสงสว่างที่ขับไล่ความมืด ทำทุกสิ่งที่เราบอกลูกเถิด ลูกที่รักของเรา จงวางใจในเรามากขึ้น

หลีกเลี่ยงการพูดคุยเรื่องโลกีย์ เพราะมันจะก่อให้เกิดอันตรายแก่ลูกเท่านั้น ลูกอยู่ภายใต้การคุ้มครองของเราและของพระมารดาในสวรรค์

ทูตสวรรค์ผู้คุ้มครองของเจ้าเฝ้าดูแลเจ้าอยู่เสมอ อย่าสงสัย จงมีความเชื่อ” ฉัน: “พระเจ้าที่รัก ฉันเขียนต่อไม่ได้แล้ว”

พระผู้ช่วยให้รอด: “ข้าพเจ้ารู้ดี ลูกของข้าพเจ้า”

ฉัน: พระผู้ช่วยให้รอดได้ประทานพรแก่ฉัน ในพรนั้น ฉันได้รวมวิญญาณทุกดวงในโลกไว้ด้วย

19.00 น.: สวดสายประคำและมีซาทึโบสถ์เซนต์โรซ

5 พฤศจิกายน 1992 – วันพฤหัสบดี

ในห้องแพทย์

7.55 น.: ร่วมกับเวเรนา ฉันนำเสื้อผ้าและรองเท้าที่เก็บรวบรวมได้ไปวางในรถของฉัน เพื่อมอบให้คนไร้บ้าน

8.30 น. – หลังจากอธิษฐานและวิงวอนด้วยใจจริง รวมถึงเพื่อโรงพยาบาลมหาวิทยาลัย (เจ้าหน้าที่และผู้ป่วย) ฉันถามพระผู้ช่วยให้รอดว่า:

“ท่านต้องการให้ฉันเขียนไหม?”

พระผู้ช่วยให้รอด: “ใช่! ได้โปรด ลูกสาวของข้า”

ฉัน: “พระเจ้าผู้ทรงเมตตา พระองค์อยากให้ฉันเขียนอะไรดีคะ?”

พระผู้ช่วยให้รอด: “ลูกไม่ต้องกังวลสิ่งที่ลูกจะเขียน มันเป็นพระประสงค์ของข้าที่ให้อ่านเขียน จงเขียนต่อไปเถิด ลูกสาวของข้า;

หน้าที่ของลูกคือทำทุกสิ่งที่ข้าทรงดลใจให้ลูกทำ”

ฉัน: “แม้พระสงฆ์จะหันมาต่อต้านฉันก็ตามหรือ?”

พระผู้ช่วยให้รอด: “ลูกสาวของข้า ข้าคือความจริง งานของข้าในตัวเจ้ากำลังจะเริ่มขึ้น แต่ก่อนหน้านั้นจะมีอุปสรรคบางอย่าง”

ฉัน: “โปรดบอกฉันเกี่ยวกับเรื่องนั้นบ้าง”

พระผู้ช่วยให้รอด: “จะมีความยากลำบากจากทางพระศาสนจักร.” ฉัน: “พระเจ้าที่รัก แต่สิ่งนั้นน่ากลัวสำหรับฉันมาก

ฉันต้องทำอย่างไร?”

พระผู้ช่วยให้รอด: “เพียงพูดสิ่งที่ข้าได้วางไว้ในใจลูกเท่านั้น ส่วนที่เหลือให้ข้าจัดการเอง”

ฉันทัน: “ฉันทันจะถูกสอบสวนไหมคะ พระผู้ช่วยให้รอด?”

พระผู้ช่วยให้รอด: “ลูกสาวของข้า เจ้าได้นำวิญญาณมากมายให้พ้นจากมือของมารแล้ว เขากำลังโกรธเจ้ามาก เขากำลังใช้คนบางคนมาสร้างปัญหาให้เจ้า ระวังตัวให้ดี! อย่าใจร้อนเกินไป! เขาก็นึกความอดทนของเจ้าไม่ได้ เจ้าจะเอาชนะเขาได้ ลูกสาวของข้า จงกล้าหาญและเข้มแข็ง ลูกสาวของข้า จงเขียนอีกสักหน่อย พระสงฆ์ที่ลุ่มหลงจะมาถึงที่นี่ในไม่ช้า จงมั่นใจว่าท่านจะมา ลูกจะไม่ขาดพระสงฆ์ ลูกต้องการพระสงฆ์ที่ถ่อมตน ท่านเข้าใจในพระประสงค์ของข้า ลูกสาวของข้า จงเขียนต่อไป ลูกเหนื่อยแล้วและต้องการพักผ่อน การเขียนนี้จะจบลงไปในไม่ช้า ข้าชื่นชมความขยันหมั่นเพียรของเจ้า และของผู้ที่ช่วยเหลือเจ้าด้วย ข้าจะตอบแทนเจ้าทุกคนอย่างดีที่สุดสำหรับเรื่องนี้ งานนี้จะได้รับผลตอบแทนร้อยเท่า จงมั่นใจเถิด” พระผู้ช่วยให้รอด: “ลูกสาวของข้า เจ้าต้องบริสุทธิ์ยิ่งขึ้น ข้าจะทำให้เจ้าบริสุทธิ์ยิ่งขึ้นด้วยไฟแห่งความรักของข้า ไฟนี้ ซึ่งเจ้าจะรู้สึกได้ คืองานของข้าภายในตัวเจ้า”

ฉันทัน: “โอ้ พระเจ้า ข้าพเจ้ารู้สึกสบายใจแล้ว มีหลายครั้งที่ข้าพเจ้ารู้สึกเหมือนหัวใจกำลังลุกเป็นไฟ” พระผู้ช่วยให้รอด: “ด้วยไฟแห่งความรักนี้ ข้าพเจ้าช่วยวิญญาณมากมาย หลายคนไม่อาจทนต่อไฟนี้ได้อีกต่อไป”

ฉันทัน: “โอ้ พระเจ้า ข้าจะปล่อยให้ไฟแห่งความรักนี้ทำงานภายในตัวข้า โปรดทำให้ข้าบริสุทธิ์ เพื่อไม่ให้มีมลทินใดในตัวข้า”

พระผู้ช่วยให้รอด: “จะเป็นเช่นนั้นเอง คุณจะบริสุทธิ์ตามที่ข้าปรารถนา”

ฉันทัน: “พระเจ้าและพระผู้เป็นเจ้าของฉันทัน ข้าพเจ้าขอขอบคุณจากก้นบึ้งของหัวใจล่วงหน้าสำหรับความบริสุทธิ์นี้” พระผู้ช่วยให้รอดทรงอวยพรข้าพเจ้าเช่นเคย และตรัสว่า: “จงไปอย่างสันติเถิด ลูกสาวที่รักของข้า”

18.00 น.: สวดสวดประจำและมิสซาในเมืองโรก

20.30 น. ถึง 23.15 น.: เขียนบันทึกประจำวันร่วมกับวอลฟราม ขอขอบคุณพระเจ้าสำหรับพระคุณอันล้นเหลือที่ทำให้เราสามารถเขียนได้มากขนาดนี้

6 พฤศจิกายน 1992 – วันศุกร์ – หัวใจศักดิ์สิทธิ์

8.45 น. ไปพบแพทย์

เข้าฉันทันได้อธิษฐานมาแล้วกว่าหนึ่งชั่วโมงครึ่ง

พระผู้ช่วยให้รอด: “ลูกสาวที่รักของพ่อ จงเขียนเถิด พ่อต้องการ...” ฉันทัน:

“พ่อต้องการอะไร?”

พระผู้ช่วยให้รอด: “ทุกสิ่งที่ลูกได้เขียนไว้ต้องจัดเรียงให้เป็นระเบียบสมบูรณ์ สิ่งทีลูกเขียนไว้ยังต้องพิมพ์ออกมา”

ฉันทัน: “พระเจ้าข้า โปรดประทานพระคุณให้เราเขียนได้รวดเร็ว เพราะเราต้องเผชิญกับสิ่งรบกวนมากมายจากมารร้าย”

พระผู้ช่วยให้รอด: “ลูกสาวที่รักของข้า ข้าได้ประทานพระคุณนั้นแก่เจ้าแล้ว”

ฉันทัน: “ฉันทันได้ถามพระผู้ช่วยให้รอดว่าสิ่งที่วอลฟรามเขียนมานั้นถูกต้องหรือไม่”

พระผู้ช่วยให้รอด: “ลูกสาวของข้าพเจ้า เขียนตามที่ข้าพเจ้าปรารถนา ลูกสาวของข้าพเจ้า จงเตรียมตัวไว้; รอยแผลศักดิ์สิทธิ์กำลังจะเริ่มปรากฏ”

ฉันทัน: “พระเจ้าที่รัก ข้าไม่เข้าใจเรื่องนี้ โปรดบอกข้าว่าท่านหมายความว่าอย่างไร”

พระผู้ช่วยให้รอด: “ลูกสาวของข้า เวลาของเจ้าเหลือน้อยแล้ว ลูกๆ ของข้าเกือบทั้งหมดปฏิเสธที่จะกลับใจ ข้าต้องลงโทษพวกเขา

ความโกรธของข้ากำลังตกลงบนพวกเขา ลูกๆ ทั้งหมดเป็นของข้า”

ฉันทัน: “วันนี้ท่านไม่เหมือนปกติเลย ท่านดูเหมือนพระเจ้าผู้ลงโทษ” พระผู้ช่วยให้รอด: “ไม่มีสิ่งใดใดที่ถูกนำขึ้นสู่การพิพากษาของข้า

พวกเขาเหมือนไม้แห้ง ที่สามารถถูกเผาได้เท่านั้น จงอธิษฐานเถิด ลูกสาวของข้า เพื่อให้ความโกรธของข้าได้สงบลง”

ฉันทัน: “พระบิดาในสวรรค์ที่รัก โปรดอย่าให้ความโกรธของพระองค์ตกลงบนโลกนี้ พระบิดา พวกเขามีได้รู้ว่าจะตนเองกำลังทำอะไร โปรดอภัยให้เราด้วย

โปรดเทพระคุณของพระองค์ลงบนเรา เพื่อให้ลูกหลานของพวกเราทุกคนได้กลายเป็นลูกหลานของมารีย์

เพราะเธอคือแม่ของเราและราชินีของลูกหลานทุกคนบนโลกนี้

พระมารดาผู้ศักดิ์สิทธิ์ โปรดเป็นที่พึ่งของผู้บาป และเป็นผู้วิงวอนแทนเราต่อพระเจ้า เรา ลูกๆ ของท่าน

รักท่าน

โปรดห่อหุ้มเราทุกคนด้วยผ้าคลุมคลุมครองของพระองค์

พระผู้ช่วยให้รอด: “ลูกสาวที่รักของข้า จงอธิษฐานไม่หยุดยั้ง; ความบาปนั้นใหญ่หลวงเกินไป ลูกสาวของข้า จงทำทุกสิ่งตามที่ข้าได้บอกเจ้ามาจนถึงบัดนี้ จงปกป้องความจริงของข้า ข้าอยู่กับเจ้า”

ข้าพเจ้า: พระผู้ช่วยให้รอดได้ประทานพรแก่ข้าพเจ้า

18.00 น.: สวดสายประคำและมีสชาที่ Rot. ไม่มีการฉลองวันพระฤกษ์ศักดิ์สิทธิ์ และไม่มีการนำศีลมหาสนิทออกมาแสดง
เนื่องจากมีมิสซาเพื่ออุทิศส่วนกุศลให้แก่ดวงวิญญาณ

7 พฤศจิกายน 1992 – วันเสาร์

12.10 น. ถึง 1.10 น.

การประชุมสวดภาวนา!

พระผู้ช่วยให้รอด: “ลูกสาวของข้า จงเขียน”

ฉัน: “ท่านต้องการให้ฉันเขียนอะไร?”

พระผู้ช่วยให้รอด: “เขียนไป; สิ่งนี้สำคัญมาก ลูกสาวของข้า หน้าทีของเจ้าคือต้องคงความซื่อสัตย์ต่อข้า แม้ความเจ็บปวดจะไม่ลดลงก็ตาม”

ฉัน: “พระเจ้าที่รัก พระองค์ได้ประทานพระคุณให้ฉันมีความอดทนเพื่อรับมือกับความทุกข์ทรมานนี้แล้ว”

พระผู้ช่วยให้รอด: “ลูกสาวของข้า หากเจ้ายังจำสิ่งนี้ได้ ก็ยิ่งดีขึ้นไปอีก” ข้า: “พระผู้เป็นเจ้าและพระเจ้าของข้า

พระองค์หมายความว่าอย่างไรเมื่อตรัสว่า ‘สำคัญ’?”

พระผู้ช่วยให้รอด: “แล้วลูกจะอยู่ในตัวเราอย่างสมบูรณ์”

ฉัน: “โอ้ ความรักของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าอยู่ในความอุดมสมบูรณ์ของพระองค์ ข้าพเจ้าไม่อาจปรารถนาสิ่งใดมากไปกว่านี้

และนั่นคือสิ่งที่สำคัญต่อข้าพเจ้า – ที่ข้าพเจ้าอยู่กับพระองค์เสมอ”

พระผู้ช่วยให้รอด: “ลูกสาวของข้า สิ่งสำคัญคือข้าคือพระเจ้าและองค์พระผู้เป็นเจ้าของเจ้า และว่า ‘ใช่’ ของเจ้าจะยังคงเป็น ‘ใช่’ ต่อไป”

ฉัน: “พระเจ้าและพระผู้เป็นเจ้าของฉัน โปรดประทานพระคุณให้ ‘ใช่’ ที่ฉันได้มอบแต่ท่านยังคงมั่นคงอยู่ ตามที่ท่านปรารถนา”

พระผู้ช่วยให้รอด: “ข้าต้องการสิ่งหนึ่งจากเจ้า ลูกสาวของข้า”

ฉัน: “อีกแล้วหรือคะ? โปรดอภัยให้ฉันด้วยค่ะ ค่ะ พระเยซูที่รักของฉัน”

พระผู้ช่วยให้รอด: “ข้าต้องการหัวใจ มือ และเท้าของเจ้า เพื่อที่ข้าจะได้เริ่มต้น”

ฉัน: “ฉันได้มอบสิ่งเหล่านั้นให้ท่านแล้ว ฉันจะไม่เปลี่ยนใจ ท่านสามารถเริ่มได้เมื่อใดก็ตามที่ท่านต้องการ”

พระผู้ช่วยให้รอด: “ท่านได้นำความสุขอันยิ่งใหญ่มาให้ข้า” ฉัน:

พระผู้ช่วยให้รอดได้ประทานพรแก่ฉัน

ตั้งแต่เวลา 13.35 น. ถึง 17.05 น. ฉันเขียนบันทึกประจำวันร่วมกับวอลฟราม

เวลา 17.20 น. ฉันไปที่โบสถ์เพื่อไปสารภาพบาป ภายในมีตสนิกและไม่มีใครอยู่เลย ฉันเดินเข้าไปในห้องสารภาพบาป โดยคิดว่าไม่มีใครอยู่ข้างใน
แล้วพ่อก็ก็พูดขึ้น

ผมสารภาพบาปก่อน แล้วจึงเล่าให้เขาฟังว่าสิ่งที่ทำให้ผมรำคาญเกี่ยวกับโบสถ์นั้นคืออะไร ผมขอให้พระคุณพ่อเปิดไฟไว้อีก 5 นาทีหลังพิธีมิสซา

พระคุณพ่อบอกว่าผู้ดูแลโบสถ์ต้องกลับบ้านแล้ว ผมจึงบอกท่านว่าควรยึดกุญแจจากเธอไว้ เพื่อที่ท่านจะได้ล็อกประตูเอง

จากนั้นผมก็บอกท่านว่าไม่ควรฝึกติระขังกับผู้ช่วยพิธีกันที่หลังพิธีมิสซา เพราะยังมีผู้คนหลายคนที่อยู่โบสถ์และต้องการสวดภาวนา

ผมบอกเขาว่าเราไม่ได้รับขมนมปัง แต่ได้รับพระตรีเอกภาพ

ผมได้ร้องเรียนกับท่านว่าวันศุกร์พระฤกษ์ศักดิ์สิทธิ์ยังไม่ได้รับการเฉลิมฉลอง และท่านยังไม่ได้นำศีลมหาสนิทออกมาแสดง

ท่านตอบว่าทำไมไม่ได้เพราะมีพิธีมิสซาสำหรับผู้ล่วงลับ

ผมจึงตอบว่า เช่นเดียวกับที่เขาเลื่อนวันเสาร์ไปเป็นวันอาทิตย์ เขาก็สามารถเลื่อนวันศุกร์พระฤกษ์ศักดิ์สิทธิ์ได้เช่นกัน

จากนั้นผมบอกเขาว่า ไม่เหมาะสมที่คนจะนัดจองจัดซ้อมโบสถ์ในวันเสาร์ระหว่างการสวดสายประคำ

สิ่งเดียวกันนี้เคยเกิดขึ้นระหว่างการรับสารภาพบาปด้วย หลังจากรับสารภาพบาป ผมได้สวด

ตั้งแต่เวลา 19.00 น. ถึง 20.00 น. ฉันเขียนในหนังสือบันทึกประจำวัน

เวลา 20.45 น. คุณพ่อฟรีโดลินมาถึง

ผมได้พูดคุยกับเขาเรื่องศาสนา เขายังเล่าให้ผมฟังเกี่ยวกับปัญหาที่เกี่ยวข้องกับการรับศีลมหาสนิทด้วยมือในเมืองสเปเยอร์

ตั้งแต่เวลา 11.00 น. ถึง 11.45 น. ฉันเขียนในหนังสือบันทึกประจำวันอีกครั้ง

8 พฤศจิกายน 1992 – วันอาทิตย์

เวลา 6.30 น. ถึง 7.45 น.:

การประชุมสวดมนต์ที่บ้าน!

พระผู้ช่วยให้รอด: “ลูกสาวของพ่อ การที่ลูกได้อธิษฐานนั้นดีมาก ความรักของลูกต่อพ่อเป็นความรักที่จริงใจ จงขอความรักที่จริงใจต่อเพื่อนมนุษย์ของลูกด้วย ลูกสาวที่รักของพ่อ จงเขียนสิ่งนี้ไว้: คุณพ่อออกก็เป็นพระสงฆ์ของพ่อ เขายังต้องการเวลาอีกสักพักเพื่อเข้าใจสิ่งที่ลูกเข้าใจแล้ว

จงอธิษฐานเพื่อท่านต่อไป มีคนอธิษฐานเพื่อพระสงฆ์น้อยมาก พระสงฆ์มีหน้าที่รับผิดชอบอันยิ่งใหญ่ต่อหน้าเรา จงอธิษฐานเพื่อพวกเขา ลูกสาวของข้า พ่อออกก็ได้รับฟังสิ่งที่ลูกบอกเขาเมื่อวานนี้ในห้องสวดภาวนาแล้ว ส่วนที่เหลือให้ข้าจัดการเอง”

ฉัน: “ฉันถามเกี่ยวกับพระสังฆราชในเมืองสเปนเยอร์ ผู้บังคับให้ผู้สมภารเป็นพระสงฆ์วัยเยาว์รับศีลมหาสนิทด้วยตนเองในพิธีศีลมหาสนิท”

พระผู้ช่วยให้รอด: “พระสังฆราชนั้นไม่ได้ทำตามพระประสงค์ของข้า แต่กำลังทำตามพระประสงค์ของบิดาแห่งความเท็จ” ข้า:

“นักเรียนควรทำอะไรเมื่อพระสังฆราชกระทำเช่นนี้?”

พระผู้ช่วยให้รอด: “ลูกสาวของข้าพเจ้า พวกเขาต้องอธิษฐานเพื่อความตั้งใจเหล่านี้” ข้าพเจ้า:

“พระเจ้าที่รัก พระองค์ต้องการให้ข้าพเจ้าเขียนสิ่งอื่นลงอีกหรือไม่?”

พระผู้ช่วยให้รอด: “ลูกสาวที่รักของข้า จงเขียนสิ่งนี้ลง: ความรักของลูกต่อข้ามันคงไม่หวั่นไหว ความมั่นคงในความรักของลูกต่อข้านี้เป็นพระคุณจากข้า จงรักษาความมั่นคงนี้ในความรักของข้าไว้ นั่นคือคุณธรรมอันยิ่งใหญ่ ลูกสาวของข้า”

ฉัน: “พระบิดาในสวรรค์ ข้าพเจ้าขอบพระคุณด้วยใจทั้งหมด และจะเก็บรักษาสิ่งนี้ไว้ดังนุค”

พระผู้ช่วยให้รอด: “ลูกสาวของข้า จงเขียนสิ่งอื่นลงไปอีก สงครามครั้งใหญ่กำลังจะมาถึงในไม่ช้า มันจะมาจากทางตะวันออก ลูกสาวของข้า ผู้คนกำลังวิ่งพล่านเข้าสู่หุบเขาแห่งความพิวาศ ซาตานได้จับพวกเขาไว้ในตาข่ายของเขาแล้ว พวกเขาตาบอด ไม่รู้ตัว และไม่ต้องการหันหลังกลับ เพราะเส้นทางนี้สะดวกสบายเกินไปสำหรับพวกเขา

จงรับทุกความทุกข์ที่รบกวนที่เจ้ามาสู่เจ้า นี่คือพระประสงค์ของข้า ด้วยวิธีนี้ เจ้าจะสามารถช่วยสิ่งที่ยังช่วยได้”

ฉัน: “โอ้ พระเจ้าของข้า นี่เป็นเรื่องที่ยากมากที่จะเขียน”

พระผู้ช่วยให้รอด: “สำหรับฉันแล้ว มันยากยิ่งกว่ามาก เมื่อต้องดูทุกๆ ของฉันวิ่งไปสู่หุบเขาที่ไม่มีทางกลับได้ ใช่แล้ว ลูกสาวของข้า นี่คือทั้งหมดสำหรับวันนี้”

ฉัน: พระผู้ช่วยให้รอดได้ประทานพรแก่ฉัน

8.00 น. พิธีมิสซาในเมืองโรก

9.30 น. ถึง 11.30 น.: เขียนบันทึกประจำวันกับวอลฟราม

1.00 pm: สวดลูกประคำและพิธีกรรมทางศาสนา ฉันรู้สึกประหลาดใจที่พ่อ Vogt

ได้จัดพิธีฉลองวันพระมหากษัตริย์ศักดิ์สิทธิ์และนำศีลมหาสนิทออกมาให้ประชาชนบนมัสการ

ข่าวจากโบสถ์ได้กล่าวถึงพิธีสวดภาวนาพร้อมการอวยพร

14.15 น.: เอริชมาพบฉัน

สามีฉันเล่าว่า ภายในเวลาหนึ่งชั่วโมง มีผู้หญิงคนหนึ่งโทรมาถึงสี่ครั้ง อ้างว่าพ่อโดชาติมีแฟน และรถของเขาจอดอยู่หน้าบ้านเธอในขณะที่

ฉันคิดว่าซาตานต้องการดึงพระสงฆ์ออกจากกลุ่มสวดภาวนาด้วย ฉันไม่เชื่อผู้หญิงคนนี้ เพราะเธออาจถูกปีศาจเข้าสิง

9 พฤศจิกายน 1992 – วันจันทร์

เวลา 5.15 น. ถึง 6.15 น.:

การรวมตัวสวดมนต์ที่บ้าน!

พระผู้ช่วยให้รอด: “ลูกสาวที่รักของพ่อ จดสิ่งนี้ไว้เถิด ลูกจะได้รับรอยแผลศักดิ์สิทธิ์ในโบสถ์ หัวใจของลูกจะถูกแทงก่อน”

ฉัน: “แต่ท่านเคยบอกว่าฉันจะได้รับรอยแผลศักดิ์สิทธิ์ทั้งหมดในครั้งเดียว”

พระผู้ช่วยให้รอด: “เราทำได้ตามใจชอบ เราสามารถเปลี่ยนแผนได้ คุณจะเสียเลือดจำนวนมากจากรอยแผลศักดิ์สิทธิ์ที่หัวใจของคุณ นำเลือดนี้ถวายเพื่อวิญญาณทั้งปวงในโลก”

ฉัน: “แล้ววิญญาณที่น่าสงสารล่ะ?”

พระผู้ช่วยให้รอด: “สำหรับวิญญาณที่น่าสงสารในนรกชำระบาปด้วย”

ผม: “ผมถามพระผู้ช่วยให้รอดว่า ผมเขียน ‘Purgatory’ ถูกต้องหรือไม่?”

พระผู้ช่วยให้รอด: “นั่นคือสถานที่แห่งการชำระล้าง.

เจ้าจะรู้สึกเจ็บปวดอย่างรุนแรงเมื่อรอยแผลศักดิ์สิทธิ์ปรากฏขึ้น

ความเจ็บปวดนี้ไม่อาจเทียบได้กับความเจ็บปวดที่เจ้าเคยประสบมาจนถึงตอนนี้

มันจะเป็นความเจ็บปวดของข้าที่อยู่ในตัวเจ้า”

ผม: “หลังจากไปสภาราพบาปกับพ่อวอกต์ ผมรู้สึกเจ็บปวดอย่างรุนแรงในหัวใจ ผมรู้สึกเจ็บใจที่พ่อวอกต์ไม่ได้จัดพิธีฉลองวันพระหฤทัยศักดิ์สิทธิ์ ความเจ็บปวดนี้

มาจากท่านด้วยหรือไม่?”

พระผู้ช่วยให้รอด: “ลูกสาวของข้า เจ้าจะรู้สึกเจ็บปวดเสมอทุกครั้งที่พระสงฆ์ทำให้ข้าขุ่นเคือง”

ฉัน: “พระเจ้าที่รัก ช่วงนี้ฉันรู้สึกคลื่นไส้มากหลังจากกินอาหาร จนถึงขั้นรู้สึกไม่สบายตัวในโบสถ์ด้วย”

พระผู้ช่วยให้รอด: “หากเราอยู่ภายในตัวลูก ลูกไม่จำเป็นต้องกินอะไรทั้งนั้น” ฉัน: “พระเจ้า

ข้ายังไม่เข้าใจเรื่องนี้มากนัก”

พระผู้ช่วยให้รอด: “เราคือชีวิตของลูก เราสามารถแทนที่ทุกสิ่งได้” ฉัน:

“แต่ปีศาจก็สามารถก่อความชั่วได้เช่นกัน”

พระผู้ช่วยให้รอด: “แต่เขาไม่สามารถครอบครองเจ้าได้ เพราะเราอยู่กับเจ้า ความคลื่นไส้ของเจ้าคือส่วนทางโลกภายในตัวเจ้า”

ฉัน: “นั่นคืออะไร?”

พระผู้ช่วยให้รอด: “เจ้าแบกบาปของโลกไว้กับตัว บาปเป็นการระงับหนักหน่วง และคือความชั่วร้าย” ฉัน: “แต่ฉันมักรู้สึกคลื่นไส้ในโบสถ์”

พระผู้ช่วยให้รอด: “ความชั่วร้ายในโบสถ์นั้นร้ายกว่าข้างนอก จงอธิษฐานให้ความชั่วร้ายนั้นถูกขจัดออกจากโบสถ์”

ฉัน: “ท่านหมายถึง ‘ร่างกายของพระคริสต์’ หรือไม่ เมื่อนุภาคตกลงพื้นระหว่างพิธีรับศีลมหาสนิท และถูกเหยียบย่ำ?”

ผู้ช่วยให้รอด: “นั่นก็ใช่เช่นกัน ลูกสาวของข้า”

ฉัน: “หรือว่าบางคนรับพระองค์ด้วยใจที่ไม่บริสุทธิ์?” พระผู้ช่วยให้รอด: “ใช่ ด้วยการทำเช่นนั้น

พวกเขากำลังนำการลงโทษมาสู่ตัวเอง”

ผม: “หรือเพราะท่านถูกแจกจ่ายโดยมือที่ยังไม่ได้รับการอวยพร ความไม่ใส่ใจนี้ก็เป็นความชั่วด้วยหรือไม่?” พระผู้ช่วยให้รอด: “ใช่ ลูกสาวของข้า นั่นคือความจริง”

ผม: “แล้วความชั่วนี้ย่อมต้องถูกกำจัดออกจากพระศาสนจักรโดยเร็ว”

พระผู้ช่วยให้รอด: “ลูกสาวของข้า ข้าสั่งให้พระสงฆ์ทุกคนต้องทำเช่นนี้ มิฉะนั้น ความโกรธของข้าจะลงโทษพวกเขา”

ผม: “ใช่ครับ พระเจ้าและพระผู้เป็นเจ้าของผม ผมเข้าใจแล้วครับ”

พระผู้ช่วยให้รอด: “ข้าพเจ้าพอใจที่ท่านตื่นแต่เช้าเพื่อเขียนจดหมาย ท่านไม่ถูกรบกวนจากใครเลย”

ผม: พระผู้ช่วยให้รอดได้ประทานพรแก่ผม

12.15 น. ในห้องสวดของคลินิกหู คอ จมูก

หลังการสวดอัญเจลีส ฉันได้สวดอ้อนวอนต่อพระผู้ช่วยให้รอด

ฉันต้องการทราบว่าควรบอกคุณพ่อโดชาติหรือไม่ว่ามีผู้หญิงคนหนึ่งโทรมาโดยไม่เปิดเผยชื่อและพูดร้ายเกี่ยวกับท่าน

พระผู้ช่วยให้รอด: “บอกท่านให้อธิษฐานเพื่อผู้หญิงคนนี้”

เข้านี้ ผมก็ถูกมารร้ายโจมตีหลายครั้งเช่นกัน ขอบคุณพระเจ้าที่ประทานพระคุณให้ผมสามารถจำแนกมารร้ายได้เมื่อมันแอบเข้ามา คราวนี้มารร้ายได้ลงมือผ่านทางแม่ของภรรยาผม

18.00 น.: สวดสายประคำและมีสซาในเมืองโรต

แม้จะไม่เชื่อฟังและอีกครั้งหนึ่งเสนอให้ฉันรับศีลมหาสนิทด้วยมือ

ฉันก้มหัวลงต่อหน้าพระผู้ช่วยให้รอด แล้วกลับไปยังที่นั่งโดยไม่รับศีลมหาสนิท พระผู้ช่วยให้รอดเสด็จมาหาฉันทางจิตวิญญาณ

ฉันได้รับพระพรประทานอย่างล้นเหลือ

20.00 น. กลุ่มสวดมนต์

มีสองหรือสามคนที่นั่นที่บ่นต่อหน้าศีลมหาสนิท เพราะวันนี้เราสวดภาวนาเป็นภาษาละตินมากเกินไป

10 พฤศจิกายน 1992 – วันอังคาร

8.00 น.

กลุ่มสวดมนต์!

เป็นครั้งแรกที่เราได้สวดภาวนาเป็นภาษาละตินอย่างมากภายในกลุ่มสวดภาวนา หลังจากเวลา 23.00 น.

ผมไปรับสารภาพบาปกับคุณพ่อโดชาติ ผมเห็นสายตาที่โหดเหี้ยมและไม่ยอมอ่อนข้อในดวงตาของท่าน

พระผู้ช่วยให้รอด: “เราอนุญาตให้เป็นเช่นนั้น; นั่นคือซาตาน พระสงฆ์ของเราอยู่ภายใต้ภัยคุกคาม อย่างที่เรารู้ดี” จัน: “พระผู้เป็นเจ้าและพระเจ้าของจัน จันเห็นมันในดวงตาของท่านเท่านั้น จันยังรู้สึกไม่สบายใจเมื่อนึกถึงเมื่อวาน จันคงจะดีกว่าถ้าไม่เคยไปโบสถ์อีกเลย แต่เพราะจันรักท่านและเชื่อสัตย์ต่อท่าน จันพร้อมที่จะต่อสู้กับมารร้ายเคียงข้างท่าน”

พระผู้ช่วยให้รอด: “ข้าใดใจที่เจ้าได้ตระหนักถึงเรื่องนี้แล้ว ลูกสาวของข้า เจ้าต้องเดินหน้าต่อไป เพราะเจ้าได้รับพระคุณที่จะเอาชนะสิ่งนี้แล้ว ด้วยข้า เจ้าจะเอาชนะมันได้”

จัน: “เมื่อวานนี้ฉันได้ถามว่า การสวดส่ายประคำด้วยภาษาละตินนั้นถูกต้องหรือไม่” พระผู้ช่วยให้รอด: “เขียนสิ่งนี้ลงไว้เถิด ลูกสาวของข้า ต้องมีการสวดภาวนาด้วยภาษาละตินให้มาก ข้าได้เลือกภาษาละตินสำหรับประชากรของข้า พระศาสนจักรต้องยังคงสวดภาวนาด้วยภาษาละตินต่อไป ข้าจะประทานรางวัลพิเศษแก่ลูกๆ ของข้าที่สวดภาวนาด้วยภาษาละติน ลูกสาวของข้า จงทำต่อไปอย่างที่เราทำเมื่อวานนี้”

จัน: “แต่พระเจ้าครับ พวกเขาร้องเรียนว่าไม่เข้าใจอะไรเลย” พระผู้ช่วยให้รอด: “ลูกสาวของข้า

ข้าต้องการเช่นนั้น”

จัน: “พระเจ้าที่รัก พระสังฆราชได้ยกเลิกภาษาละตินไปมากแล้ว” พระผู้ช่วยให้รอด:

“คำอธิษฐานในพระศาสนจักรจะกลับมาใช้ภาษาละตินอีกครั้ง” จัน: “ใช่ครับ พระเจ้า

ข้าพเจ้าจะทำตามพระบัญชาของพระองค์”

พระผู้ช่วยให้รอด: “ข้าจะนำผู้เชื่อมาหาเจ้า; พวกเขาจะสวดภาวนาด้วยภาษาละติน แม้แต่ผู้ที่บ่นเพียงไม่กี่คนก็ต้องปรับตัวให้เข้ากับเจ้า ไม่ใช่ในทางกลับกัน ทางแคบที่นำไปสู่ข้าต้องการคำสวดภาวนาที่เป็นหนึ่งเดียวสำหรับลูกๆ ของข้าทั้งหมด ไม่จำเป็นต้องสวดภาวนาทุกบทด้วยภาษาละติน; สิ่งที่สวดภาวนาเสมอมา ก็เพียงพอสำหรับข้าแล้ว”

พระผู้ช่วยให้รอด: “ลูกสาวของข้า ข้าต้องการสิ่งหนึ่งจากเจ้า”

จัน: “พระเจ้าข้า ข้าพเจ้าจะมอบสิ่งนั้นให้ท่านและกล่าวว่า ‘ใช่’ แม้ข้าพเจ้าจะไม่รู้ว่ามันคืออะไร” พระผู้ช่วยให้รอด: “ข้าพเจ้าต้องการความอนุญาตจากท่าน เพื่อที่วิญญาณผู้ยากไร้จะได้ปรากฏตัวต่อท่าน”

จัน: “เรื่องนี้ไม่ใช่เรื่องที่ผมสนใจ แต่หากฉันสามารถช่วยพวกเขาได้ร่วมกับท่าน และพวกเขาจึงได้รับการปลดปล่อยจากสถานที่ขังบาปได้เร็วขึ้น ฉันจะทำตามอนุญาตนั้นที่ พระเจ้าและพระผู้เป็นเจ้าของจัน ขอให้พระประสงค์ของท่านเป็นไปตามที่ท่านต้องการ ไม่ใช่ตามความประสงค์ของจัน อย่างไรก็ตาม ท่านต้องทำให้ฉันสามารถจำแนกพวกเขาได้ มิฉะนั้น ปีศาจอาจแสวงงำตัวเป็นวิญญาณที่ถูกขังยากได้เช่นกัน”

พระผู้ช่วยให้รอด: “ลูกสาวของข้า เจ้าจะรู้จักวิญญาณผู้ทุกข์ยากทุกดวงที่มาจากข้า สำหรับเรื่องนี้ ข้าจะประทานพระคุณของข้าแก่เจ้า เจ้าได้ช่วยเหลือวิญญาณผู้ทุกข์ยากเหล่านี้มานานแล้ว”

จัน: “พระเจ้า ข้าได้ถวายมิสซาหลายครั้งเพื่อพวกเขา; ข้าจุดเทียนที่ได้รับการอวยพรไว้ให้พวกเขาตลอดเวลา; หลายครั้งในหนึ่งวัน ข้าให้วิญญาณผู้ยากไร้เหล่านี้ดื่ม น้ำศักดิ์สิทธิ์ และถวายคำอธิษฐานเพื่ออภัยบาปให้พวกเขาหลายครั้ง นี่คือนิสัยที่พระองค์ทรงหมายถึงหรือไม่?”

พระผู้ช่วยให้รอด: “ลูกได้ช่วยเหลือพวกเขาอย่างมากด้วยการทำเช่นนั้น”

จัน: “พระเจ้าที่รัก โปรดขจัดความกลัวของจันเมื่อวิญญาณผู้ยากไร้ปรากฏตัวต่อหน้าจัน” พระผู้ช่วยให้รอด: “เจ้าจะไม่กลัว เพราะวิญญาณผู้ยากไร้เหล่านั้นสวดภาวนาอย่างมากเพื่อประโยชน์ของเจ้า”

จัน: “โอ้ พระเจ้าและพระผู้เป็นเจ้าของข้าพระองค์ โปรดอวยพรพวกเขาทุกคนเถิด; ข้าพระองค์จะอธิษฐานเพื่อพวกเขาให้มากขึ้นในอนาคต ข้าพระองค์รักพวกเขาทุกคน เพราะวันหนึ่งพวกเขาทุกคนจะได้อยู่ในสวรรค์ สรรเสริญและถวายเกียรติแด่พระองค์”

พระผู้ช่วยให้รอด: ‘ลูกสาวของข้า ข้าพอใจเป็นพิเศษกับสิ่งที่ลูกได้เขียนไว้ ข้า ผู้ช่วยให้รอด ได้อวยพรลูกแล้ว’

18.00 น. สวดส่ายประคำและมิสซาใน Rot.

วันนี้ฉันต้องการไปนอนประมาณเวลา 9.30 น. แต่เมื่อฉันกำลังจะขึ้นเตียง ปีศาจก็โยนไม้กางเขนขนาดใหญ่สูงสองเมตรและตีะลงพื้นด้วยแรงมหาศาล บนโต๊ะนั้นมีสัญลักษณ์สวรรค์ของพระโลหิตอันล้ำค่าจากไรต์ลเบน

ยังมีภาพพระแม่แห่งความช่วยเหลืออันไม่สิ้นสุด และภาพพระเยซูผู้ทรงเมตตาที่วาดโดยซิสเตอร์ฟอสตินาด้วย เขาโยนทุกอย่างอย่างลงพื้น

ภาพพระโลหิตอันล้ำค่าไม่แตกหัก เขาได้แสดงตัวอีกครั้ง เพื่อแสดงว่าเขายังคงอยู่รอบตัวฉัน

หลังจากนั้น ฉันได้โรยเกลือที่ได้รับการอวยพรไปทั่วห้อง ฉันนอนหลับตลอดทั้งคืน

พระเยซูอยู่กับฉัน; พระองค์ไม่อาจทำร้ายฉันได้

11 พฤศจิกายน 1992 – วันพร

8.30 น. ถึง 9.20 น.

การสวดภาวนา—การรวมเป็นหนึ่ง!

พระผู้ช่วยให้รอด: “ลูกสาวที่รักของข้า จงเขียนมันลง ข้าต้องการให้เจ้าเขียน” ข้า: “พระเยซู พระบุตรของพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่ ข้าควรเขียนอะไรดี?” พระผู้ช่วยให้รอด: “ลูกสาวของข้า ข้าต้องการบางสิ่งจากเจ้า!”

ฉัน: “ท่านต้องการอะไรจากฉัน? มีอะไรอีกที่ฉันยังไม่ได้ให้ท่านหรือไม่? พระเจ้า ฉันจะไม่ปฏิเสธอะไรทั้งสิ้น เพราะฉันรักท่านมากยิ่งนัก: และหากความรักของฉันต่อท่านยังไม่ถูกต้องนัก ก็ขอโปรดประทานพระคุณให้ฉัน เพื่อฉันจะได้ไม่พูด ‘ไม่’ กับท่านเลย เพราะฉันจะทำทุกสิ่งที่ท่านต้องการจากฉัน ขอให้พระประสงค์ของท่านสำเร็จในทุกสิ่งที่ท่านขอจากฉัน และตอนนี้ฉันได้รับอนุญาตให้รู้เรื่องนี้แล้ว เพราะฉันได้ให้ ‘ใช่’ ของฉันแก่ท่านไปแล้ว”

พระผู้ช่วยให้รอด: “ลูกสาวของข้า ข้าต้องการความยินยอมของเจ้า ข้าต้องการทำให้เจ้าเป็นคนใหม่โดยสิ้นเชิง” ข้า: “พระเจ้า โปรดทำให้ข้าเป็นคนใหม่ด้วยเถิด โปรดอธิบายเรื่องนี้ให้ข้าเข้าใจด้วย เพราะข้าไม่เข้าใจ” พระผู้ช่วยให้รอด: “สิ่งเก่าจะตายไปภายในตัวเจ้า เจ้าจะไม่มีบาปเก่าอีกต่อไป”

ฉัน: “พระเจ้า ท่านกำลังปลดปล่อยฉันจากบาปทั้งปวงที่ฉันได้กระทำให้หรือไม่?” พระผู้ช่วยให้รอด: “ลูกสาวของข้า เจ้าจะได้รับการปลดปล่อยจากบาปทั้งปวง”

ฉัน: “โอ้ พระเจ้าของฉัน สิ่งนี้หมายความว่าอย่างไร?”

พระผู้ช่วยให้รอด: “เราทำได้ลูกสาวของเรา ไม่มีใครสามารถถือบาปของลูกเป็นข้อกล่าวหาได้ เราได้สร้างลูกให้เป็นคนใหม่แล้ว”

ฉัน: “พระเจ้า แต่ก่อนที่ฉันจะรับบัพติศมา ฉันได้ทำบาปมากมาย” พระผู้ช่วยให้รอด:

“ลูกสาวของข้า ข้าได้สร้างเจ้าให้เป็นคนใหม่แล้ว” ฉัน: “พระเจ้าที่รัก มีคำอื่นที่หมายถึง ‘ใหม่’ ได้ไหมคะ?”

พระผู้ช่วยให้รอด: “ลูกสาวของข้าพเจ้า เจ้าได้ทิ้งตัวตนเก่าไปแล้ว ภายในตัวเจ้ามีตัวตนใหม่ ซึ่งข้าพเจ้าสามารถทำตามใจชอบได้”

ฉัน: “พระเจ้า โปรดทำตามพระประสงค์ของพระองค์กับบุคคลใหม่ภายในตัวฉันเถิด เพราะในฐานะบุคคลใหม่ ฉันอยู่ภายในและอยู่กับพระองค์อย่างสมบูรณ์”

พระผู้ช่วยให้รอด: “ลูกสาวของข้า จงเขียนสิ่งนี้ลงเถิด ข้าพอใจอย่างยิ่ง ข้าจะเริ่มทำตามใจชอบกับตัวตนใหม่ ลูกสาวของข้า เจ้ายังไม่เข้าใจเรื่องนี้ แต่ถึงเวลาที่เจ้าจะเข้าใจทุกสิ่ง สิ่งที่เขาใจไม่ได้คือว่าคนเราจะเข้าใจมันได้เพียงครั้งเดียวในสวรรค์

ความรักของลูกต่อข้าพเจ้านั้นเพียงพอแล้ว ลูกของข้าพเจ้า สิ่งที่ถูกเขียนไว้บนสำคัญจริงๆ”

ฉัน: “พระเจ้าและพระผู้เป็นเจ้าของฉัน ผู้ชี้นำทางจิตวิญญาณของฉัน ฉันขอบคุณที่ทรงทำให้ฉันเป็นบุคคลใหม่ ฉันถวายตัวฉันแด่พระองค์ในฐานะบุคคลใหม่”

พระผู้ช่วยให้รอด: “ลูกสาวที่รักของข้า นั่นคือทั้งหมดแล้ว” ฉัน:

พระผู้ช่วยให้รอดได้ประทานพรแก่ฉัน

ตั้งแต่เวลา 17.55 น. ถึง 19.05 น. ฉันเขียนบันทึกประจำวันร่วมกับวอลฟราม

19.30 น.: พิธีมิสซาที่คลินิกโรสกับโรสวิกา

20.30 น. ถึง 22.00 น.: ฉันเขียนบันทึกประจำวันอีกครั้งกับวอลฟราม

12 พฤศจิกายน 1992 – วันพฤหัสบดี

8.00 น.

กลุ่มสวดมนต์!

พระผู้ช่วยให้รอด: “ลูกสาวที่รักของข้า จงเขียนสิ่งนี้ลงไว้” ข้า: “ครับ

พระเจ้าและพระผู้ช่วยให้รอดของข้า”

พระผู้ช่วยให้รอด: “รอยแผลศักดิ์สิทธิ์ที่ลูกจะได้รับจะทำให้ผู้คนจำนวนมากเชื่อมั่นว่านั่นคือเราเอง พระสงฆ์จำนวนมากจะกลับใจ จะมีรุ่นใหม่ของพระสงฆ์จำนวนมากที่จะเป็นของข้า

ข้าได้มอบอำนาจให้อัครสาวกของข้าได้เป็นพระสงฆ์ แต่ไม่ได้มอบให้ผู้หญิง ผู้หญิงไม่ได้รับการเลือกให้เป็นพระสงฆ์ ลูกสาวของข้า

นี่คือความประสงค์ของซาตานที่ให้ผู้หญิงรับบัพติศมาเป็นพระสงฆ์ ผู้หญิงเหล่านี้จะต้องรับผิดชอบอย่างใหญ่หลวงต่อหน้าข้า

พวกเธอไม่ได้ปฏิบัติตามความประสงค์ของข้า แต่เป็นความประสงค์ของซาตาน

จงระวังผู้หญิงเหล่านี้ให้ดี

ลูกสาวของข้า พระสงฆ์ที่หลงทางหลายคนจะพบทางกลับสู่บ้านของพระบิดา จงร่วมมือกับพวกเขา!”

พระผู้ช่วยให้รอด: “การลงโทษจะยิ่งรุนแรงขึ้น เพื่อให้ลูกๆ ของข้าได้ตระหนักว่าข้ายังคงมีอยู่ ผู้ที่ไม่ซื่อสัตย์ต่อข้าล้วนเป็นผู้ทรยศของข้า ลูกสาวของข้า ความไม่ซื่อสัตย์ต่อพระเจ้าของพวกเขา ผู้ซึ่งสามารถช่วยพวกเขาได้ เป็นความชั่วร้ายอันยิ่งใหญ่

ความชั่วร้ายนี้ต้องถูกกำจัดให้หมดสิ้นโดยไม่ชักช้า”

ฉันท: “พระเจ้าที่รัก ข้าไม่สามารถเขียนต่อไปได้อีกแล้ว การเขียนนิยายมากสำหรับข้า เพราะมีความไม่ซื่อสัตย์ต่อพระองค์มากมายในโลกนี้”

พระเจ้าผู้ทรงเมตตาได้ประทานพรแก่ข้าพเจ้า

ฉันทไม่สามารถเขียนต่อไปได้อีก พระผู้ช่วยให้รอดได้บอกฉันทอีกหลายสิ่ง แต่ฉันทเขียนต่อไปได้อีกแล้ว เพราะบาปของโลกนี้ถ่วงฉันทไว้อย่างหนัก ฉันทรู้สึกไม่สบายจนอาจอาเจียนได้ทุกเมื่อ

เวลา 10.30 น. ฉันทออกจากงาน ฉันทไปพบแพทย์เพราะความเจ็บปวด

ดร. สเตาเฟอร์ กล่าวว่าความเจ็บปวดนี้มาจากกระดูกสันหลังของฉันท ฉันทยังรู้สึกเจ็บปวดอย่างเฉียบพลันและเหมือนถูกแทงที่ด้านขวาใกล้ไต ความเจ็บปวดนี้แผ่กระจายไปทั่วหลังทั้งตัว ความคลืนไส้ยังคงอยู่กับฉันท ในตอนบ่าย ความเจ็บปวดรุนแรงจนฉันทเดินไม่ได้อีกแล้ว

เมื่อใกล้เย็น ความเจ็บปวดก็เริ่มบรรเทาลง

เวลา 6.00 น. ฉันทไปโบสถ์แม้จะยังเจ็บอยู่ เพราะแพทย์ที่แท้จริงของฉันทคือพระผู้ช่วยให้รอด

วันนี้ฉันทรู้สึกยินดีที่แสงไฟยังคงสว่างอยู่บนชั้นหลังพิธีมิสซา คุณพ่อออกมารับฟังสิ่งที่ฉันทบอกเขาในห้องสารภาพบาป ขอคุณพระเจ้าสำหรับพระคุณนี้

ตั้งแต่เวลา 19.45 น. ถึง 22.45 น. ฉันทยังคงเขียนบันทึกประจำวันร่วมกับวอลฟราม ตั้งแต่เวลา 23.00 น. ถึง 23.45

น. ฉันทเขียนบันทึกส่วนตัวลงในสมุดบันทึก

13 พฤศจิกายน 1992 – วันศุกร์

10.30 น. ถึง 13.00 น.:

การประชุมสวดภาวนาที่บ้าน!

ก่อนอื่น ฉันทได้สวดภาวนาต่อหน้าพระรูปพระแม่มารี ฉันทได้พูดคุยกับพระแม่มารีและร้องไห้ ผ่านทางพระแม่มารี ฉันทได้มอบตัวให้พระผู้ช่วยให้รอด ฉันทได้รวมใจตนเองกับหัวใจของพระแม่มารีและพระผู้ช่วยให้รอด จากนั้น ฉันทได้สวดภาวนาอย่างจริงใจต่อพระผู้ช่วยให้รอด

พระผู้ช่วยให้รอด: “ลูกสาวของพ่อ จงเขียนสิ่งนี้ลง พ่อต้องการให้ลูกมอบทุกสิ่งที่ลูกมีให้พ่อ แม้ในวันนี้”

ฉันท: “พระเจ้าและพระเจ้าของฉันท ฉันทไม่มีอะไรเลย ทุกสิ่งล้วนเป็นของพระองค์ พระองค์คือทุกสิ่งในตัวของฉันท ฉันทไม่ได้ทำอะไรมาสู่โลกนี้

และฉันทจะไม่สามารถทำอะไรไปด้วยได้ สิ่งที่ฉันทได้ทำมาจนถึงตอนนี้เป็นดีหรือร้าย? ฉันทรอคอยรางวัลของฉันทในสวรรค์

ข้าพเจ้ามีความเชื่อมั่นอย่างยิ่งในรางวัลนี้ ข้าพเจ้ากำลังรอคอยมันด้วยความยินดี ข้าพเจ้ารีบเร่งทุกวัน เพราะทุกวันที่ผ่านไป

ข้าพเจ้าก็เข้าใกล้สวรรค์มากขึ้นอีกเล็กน้อย เพื่อที่นั่น ข้าพเจ้าจะได้รัก สรรเสริญ และถวายเกียรติแด่พระองค์ ร่วมกับพระแม่มารีผู้ศักดิ์สิทธิ์

นักบุญโยเซฟ กุตสวรรค์ทั้งหมด กุตสวรรค์ผู้คุ้มครอง และนักบุญทั้งหลาย

“มันเป็นสิ่งที่น่าอัศจรรย์อย่างยิ่งที่ได้รู้ถึงจุดมุ่งหมายของการมีชีวิตอยู่บนโลกนี้”

พระผู้ช่วยให้รอด: “ลูกสาวที่รักของข้า ข้าคือของลูก ลูกคือทุกสิ่งในตัวข้า ข้าคืออนาคตของลูก ข้าคือนิรันดร์ของลูก ลูกสาวที่รักของข้า

ข้าพเจ้ากับสิ่งที่ลูกเขียนวันนี้ ลูกสาวที่รักของข้า จดหมายนี้กำลังจะจบลงแล้ว ยังมีอีกมากที่สามารถเขียนได้ แต่สิ่งที่ลูกเขียนมานั้นเพียงพอสำหรับข้าแล้ว มันได้นำความสุขมาให้ข้า ลูกได้ขยับหมั่นเพียร ลูกได้เสียสละมากมาย

ลูกสาวของข้า จงพักผ่อนสักหน่อย”

ฉันท: “ต่อไปจะเกิดอะไรขึ้น? พระเจ้าและพระผู้เป็นเจ้าของฉันท ผู้นำทางจิตวิญญาณที่รักของฉันท ฉันทจะไม่ต้องเขียนอีกในวันพรุ่งนี้แล้วหรือ?”

พระผู้ช่วยให้รอด: “ลูกสามารถพูดกับฉันทได้ แต่ลูกไม่จำเป็นต้องเขียนมันลงอีกแล้ว ลูกสาวที่รักของฉันท จงคงความซื่อสัตย์ต่อฉันทไว้”

ฉันท: “พระเจ้าที่รัก ข้าพเจ้ารู้สึกเจ็บปวดเหมือนถูกแทงในหัวใจ ความเจ็บปวดในใจ”

พระผู้ช่วยให้รอด: “นั่นคืองานของข้าภายในตัวเจ้า ข้าได้เริ่มงานของข้าภายในตัวเจ้าแล้ว ลูกสาวที่รักของข้า ข้าอยู่ภายในตัวเจ้า

และข้าจะอยู่ในตัวเจ้าเสมอ

จงจดจำสิ่งนี้ให้ดี ลูกจะไม่มีวันอยู่คนเดียว แม้เมื่อลูกรู้สึกลูกถูกทอดทิ้ง”

ฉันทน์: “พระเจ้าและพระผู้เป็นเจ้าของฉันทน์ ฉันทน์เชื่อในสิ่งที่พระองค์ได้ตรัสกับฉันทน์ ขอให้สิ่งนั้นเป็นไปตามที่พระองค์ได้ตรัสไว้ ฉันทน์เป็นลูกของพระองค์ เป็นลูกสาว เป็นเจ้าสาว เป็นพี่น้อง เป็นผู้รับใช้ และเป็นเครื่องมือที่พระองค์ใช้ทำงานผ่านตัวฉันทน์ พระเจ้าและพระผู้เป็นเจ้าของฉันทน์ ทุกสิ่งนี้ล้วนเกิดจากความรักต่อพระองค์ เพื่อพระสิริอันยิ่งใหญ่ของพระองค์ และเพื่อความรอดของวิญญาณทั้งหลาย”
พระผู้ช่วยให้รอด: “ลูกสาวที่รักของข้า ข้าขอบคุณเจ้า เจ้าจะอยู่ภายใต้การคุ้มครองของข้าเสมอ ข้าอวยพรเจ้า ลูกสาวของข้า”
ข้าพเจ้า: “พระเจ้า ข้าพเจ้ารวมวิญญาณทุกดวง แม้กระทั่งผู้ที่อยู่ในไฟชำระ เพื่อไม่ให้มีผู้ใดกล่าวว่าพวกเขาไม่ได้รับพรนี้”
พระผู้ช่วยให้รอด: “ขอให้พระบิดา พระบุตร และพระวิญญาณบริสุทธิ์ ทรงอวยพรเจ้า จงไปอย่างสันติสุข ลูกสาวที่รักของข้า”
ฉันทน์: “ขอบคุณพระเจ้าผู้เป็นองค์พระผู้เป็นเจ้า ขอให้พระเจ้าตรีเอกภาพได้รับการสรรเสริญ ความรัก การบูชา และการถวายเกียรติด้วยความกตัญญู ขอให้พระเยซูคริสต์และพระแม่มาเรียได้รับการสรรเสริญ ทั้งในปัจจุบันและตลอดไปจนชั่วนิรันดร์ **อาเมน**”

ตั้งแต่เวลา 13.30 น. ถึง 16.00 น. ฉันทน์ได้คัดลอกบันทึกของฉันทน์ลงในหนังสือบันทึกประจำวัน

ตั้งแต่เวลา 17.00 น. ถึง 18.15 น. ฉันทน์เขียนบันทึกประจำวันร่วมกับวอลฟราม

18.30 น.: พิธีมิสซาที่ Rot.

ตั้งแต่เวลา 19.30 น. ถึง 21.00 น. ผมได้เขียนบันทึกประจำวันต่อร่วมกับวอลฟราม

เวลา 21.30 น., คุณพ่อเกบฮาร์ด เฮย์เดอร์ จากเมืองเรเกนส์บูร์ก ไทโรลมาหาผม
ท่านบอกกับผมว่าท่านได้เสร็จสิ้นงานสำคัญของท่านในวันนี้แล้ว และผมก็ควรหยุดเขียนด้วย เพราะอย่างนี้ก็เพียงพอแล้ว
ผมตอบว่าพระผู้ช่วยให้รอดได้บอกผมเรื่องนี้แล้วตั้งแต่เช้าวันนี้เอง พระพ่อเกบฮาร์ด เฮย์เดอร์รู้สึกยินดีกับเรื่องนี้
เพราะผมรู้เรื่องนี้จากพระผู้ช่วยให้รอดแล้ว นี่คือการยืนยันว่าพระผู้ช่วยให้รอดได้ทรงทำงานผ่านท่าน
ผมบอกเขาว่าวันนี้จะเป็นวันสุดท้ายที่ผมเขียนด้วยเช่นกัน คุณพ่อเกบฮาร์ดได้ให้พรแก่ผมและสามีผ่านทางโทรศัพท์
ผมรู้สึกยินดีมากที่เขาให้พรผมเป็นภาษาละติน ผมกล่าวลาเขา และผมขอบคุณพระเจ้าสำหรับพระคุณนี้ด้วย ที่คุณพ่อเกบฮาร์ด
เฮย์เดอร์ได้โทรมาและพูดคุยกับผมอีกครั้ง

ฉันทน์ไม่เคยใช้พระคัมภีร์หรือหนังสือศาสนาอื่นใดเลยขณะเขียนหนังสือวันนี้ คำศัพท์ภาษาเยอรมันของฉันทน์มีจำกัดมาก ฉันทน์ก็แทบไม่ใช้คำต่างประเทศเลย
เพราะฉันทน์ต้องการเขียนให้เรียบง่ายที่สุด เพื่อให้ทุกคนเข้าใจได้

หนังสือบันทึกนี้เสร็จสิ้นลงวันนี้ วันที่ 14 พฤศจิกายน 1992 ลงชื่อ: Julijana Ebert

หนังสือบันทึกนี้ถูกพิมพ์โดย Marion Hambsch และ Wolfram Bellemann.

ส่วนเสริมสองส่วนของหนังสือบันทึกประจำวัน:

5 พฤศจิกายน 1993 – วันศุกร์พระฤกษ์ศักดิ์สิทธิ์

คืนก่อน (4 พฤศจิกายน), จูเลียนาได้รับโทรศัพท์จากชายคนหนึ่ง ซึ่งได้บอกกับพระสงฆ์จากเมืองวาเลาเซล (วัดแสงบุญ)

ว่าพระมารดาของพระเจ้าต้องการรับศีลมหาสนิทบนลิ้น

พระสงฆ์ได้ตอบว่า: “นั่นคือปีศาจที่พูดผ่านตัวคุณ!”

สุดท้าย พระสงฆ์บอกกับชายคนนั้น ซึ่งมาจากเมืองบรูซาล ว่าเขาสามารถรับศีลมหาสนิทได้ในขณะที่คุณเข้า

จากนั้น จูเลียนาได้รับคำพูดที่ถูกต้องว่า: หากเป็นปีศาจที่พูดผ่านชายคนนั้น แล้วพระสงฆ์จะอนุญาตให้เขาทำตามคำพูดของเขาได้อย่างไร?!

เมื่อวันที่ 5 พฤศจิกายน เวลาประมาณ 10 นาฬิกา จูเลียนาได้ถามพระมารดาของพระเจ้า

เธออธิษฐานต่อพระมารดาของพระเจ้าว่า หากเป็นพระประสงค์ของพระเจ้าและพระประสงค์ของเธอเอง

ขอให้พระมารดาบอกเธอว่าพระมารดาต้องการอะไรเกี่ยวกับเรื่องการรับศีลมหาสนิทบนลิ้น

พระมารดาของพระเจ้า: “แม่จะบอกคุณนะ ลูกสาวของแม่! แม่เรียกร้องให้มีการรับศีลมหาสนิททางปากในทุกโบสถ์ เช่นเดียวกับที่พระบิดาทรงทำ”

จูเลียนา: “พระมารดาของพระเจ้าที่รัก ขอขอบคุณที่บอกฉันเรื่องนี้!”

จากนั้น เธอจึงถามเกี่ยวกับเมืองมาร์พิงเกนว่า โทบัสควรเขียนจดหมายหรือไม่; เธอถามพระผู้ช่วยให้รอด

พระผู้ช่วยให้รอด: “เธอควรเขียน! ทุกสิ่งที่มาจากพระเจ้าต้องถูกเผยแพร่ เพื่อให้แผนการของพระเจ้าเป็นจริง”

จากนั้น จูเลียนาจึงถามพระผู้ช่วยให้รอดว่า: “เหตุผลใดที่ทำให้พระสงฆ์ที่อยู่ในเมดจูโกเรียต้องรับผิดชอบส่วนหนึ่ง? (เกี่ยวกับสงคราม ดูวันที่ 4 พฤศจิกายน)”

พระผู้ช่วยให้รอด: “ในตอนแรก ที่เมดจูโกเรีย มีความท้อถุน แต่หลังจากนั้นก็ไม่เหลือเลย พวกเขาได้นำพระกายของข้าไว้ในมือมนุษย์

ลูกสาวของข้า จงเขียนสิ่งนี้ไว้: ข้าเรียกร้องให้พระสงฆ์เทศนาเกี่ยวกับความเคารพอันยิ่งใหญ่ที่ควรมีต่อพระกายของข้า ที่ใดมีความเคารพ
ที่นั่นย่อมมีความรัก

ที่ใดที่ขาดความรัก ที่นั่นพวกเขาจะได้รับแต่ความเกลียดชังเท่านั้น

เขียนลงเถิด ลูกสาวของข้า: ข้าประทานการกลับใจให้แก่พระสงฆ์ พวกเขาต้องแจกศีลมหาสนิทบนลิ้นให้แก่ผู้ศรัทธา ลูกสาวของข้า

ข้ามอบตัวข้าให้แก่จิตวิญญาณทั้งหลาย”

จูเลียนาถามพระผู้ช่วยให้รอดว่าพวกเขาควรหรือต้องแจกศีลมหาสนิทบนลิ้นหรือไม่ พระผู้ช่วยให้รอด: “พวกเขาต้องทำเช่นนั้น

เพราะเราคือผู้ที่เราเป็น นั่นคือเหตุผลที่เราได้ประทานสิ่งนี้เฉพาะแก่พระสงฆ์ของเราเท่านั้น

(เพื่อสัมผัสพระกายอันศักดิ์สิทธิ์ที่สุดของเราด้วยมือของพวกเขา)

ข้าจะให้รางวัลแก่พระสงฆ์ทุกคนที่เริ่มตั้งแต่บัดนี้ที่จะงดการแจกศีลมหาสนิทด้วยมือ

ความรักและพระพรของท่านของข้าจะหลั่งไหลลงมาสู่พวกเขาอย่างล้นเหลือ พวกเขาต้องถวายความหึงหยงใส่ทั้งหมดของตนแต่ข้า ลูกสาวที่รักของข้า
ข้าขอบคุณที่ลูกได้บันทึกสิ่งนี้ไว้!

5 พฤศจิกายน 1994 – วันจันทร์

21.45 น.

พระแม่มารี: “ลูกๆ ของแม่ แม่รักพวกเจ้า พวกเจ้าทุกคนได้รับพระคุณจากพระเจ้าแล้ว

แม้หากพวกเจ้าจะรู้สึกยากลำบากในการสวดส่ายประคำนี้เพื่อบาดแผลศักดิ์สิทธิ์ของพระเจ้า ก็จงสวดมันทุกวันเถิด

ไม่ใช่ทุกคนที่จะสามารถสวดส่ายประคำนี้ได้ แต่ผ่านทางมัน

วิญญาณมากมายได้รับการช่วยให้รอด

แม่ขอบคุณลูกๆ ของแม่ สำหรับคำอธิษฐานที่เต็มไปด้วยความศรัทธา

คำอธิษฐานที่ดีที่สุด เต็มเปี่ยมด้วยพระคุณ – คำอธิษฐานของพระเจ้า

– สำหรับทุกคน –

เพื่อให้ทุกหัวใจได้ชื่นชมยินดี และวิญญาณมากมายได้รับการช่วยให้รอด

(ภาษาเยอรมัน)

† (เราอธิษฐานในนามของทุกคนและเพื่อทุกคน)

19 มิถุนายน 2025

† ในพระนามของพระตรีเอกภาพผู้ทรงฤทธานุภาพ

พระบิดา พระบุตร และพระวิญญาณบริสุทธิ์ เราขอและเชิญท่านมาร่วมสวดภาวนาและคุ้มครองเรา: พระแม่มารีย์ผู้บริสุทธิ์
พระมารดาและพระแม่เหลืของเรา; นักบุญโยเซฟ; นักบุญทั้งหลาย; กุตสวรรค์ผู้ศักดิ์สิทธิ์ในสวรรค์;
และกุตสวรรค์ผู้คุ้มครองของเราผู้ศักดิ์สิทธิ์ ซึ่งอยู่กับเราเสมอ
เราขอให้วิญญาณในไฟชำระเป็นผู้วิงวอนและสวดภาวนาเพื่อเรา

พระตรีเอกภาพอันศักดิ์สิทธิ์ † พระบิดา พระบุตร และพระวิญญาณบริสุทธิ์ ท่านคือพระเจ้าองค์เดียว

ที่ไม่อาจแบ่งแยกได้ เป็นพระเจ้าผู้ทรงความดี ทรงฤทธานุภาพสูงสุด และทรงอยู่ทุกหนทุกแห่ง
ราชอาณาจักรของพระองค์อยู่ท่ามกลางเรา พระองค์ทรงครองราชย์ในสวรรค์ – สวรรค์ – และบนโลกนี้
ขอให้พระประสงค์ของพระองค์เป็นไปตามที่พระองค์ทรงประสงค์ ทั้งบนโลกนี้และในสวรรค์

พระเจ้าผู้ทรงเมตตาและทรงพระชนม์อยู่ โปรดอภัยโทษบาปของเรา ดังที่เราอภัยโทษแก่ผู้ที่ทำผิดต่อเรา

เราขอพระองค์ด้วยความถ่อมใจ: โปรดทรงสถิตและอยู่คงอยู่ในใจเราด้วยแสงสว่าง พลัง และความรักของพระองค์
โปรดประทานพระคุณแก่เราและทุกคน เพื่อให้สันติสุขของพระองค์สถิตอยู่ในใจเราและในใจทุกคน
เพื่อเราจะได้เป็นของพระองค์ รับใช้พระองค์ ซื่อสัตย์ต่อพระองค์ และอยู่กับพระองค์ตลอดไป

พระบิดาของเรา เราขอร้องพระองค์ด้วยความถ่อมใจ:

โปรดชำระและไถ่เราให้พ้นจากบาปทั้งปวงของเรา

โปรดประทานขนมปังประจำวันแก่เรา ซึ่งถูกเปลี่ยนเป็นศีลมหาสนิทอันศักดิ์สิทธิ์และมีชีวิตโดยพระสงฆ์คาทอลิก

หลังจากพิธีถวายศีลมหาสนิท **ศีลมหาสนิทคือพระเจ้าผู้ศักดิ์สิทธิ์และมีชีวิต พระมหากษัตริย์**

และพระผู้ช่วยให้รอดของทุกชนชาติ ซึ่งเราได้รับในพระศาสนจักรด้วยความถ่อมใจและจิตใจบริสุทธิ์

และในพระองค์นี้ เราหวังถึงชีวิตนิรันดร์

พระเจ้าผู้ศักดิ์สิทธิ์และทรงฤทธานุภาพยิ่งใหญ่ เราวิงวอนพระองค์,

โปรดขับไล่ปีศาจลงสู่รกรกตลอดไป เพื่อว่าผู้คนและเราจะไม่พึงพวมัน ไม่รับใช้พวมัน หรือทำบาป;

เพื่อว่าพวมันจะไม่โจมตีเรา,

ก่อสงคราม, ก่อความทุกข์, ข่าเรา, นำเราเข้าสู่การล่อลวง, รบกวนหรือมีอิทธิพลต่อเรา,

และอย่าส่งเราหรือมนุษยชาติลงนรก

พระเจ้าผู้ศักดิ์สิทธิ์ โปรดอย่าให้เราหรือผู้อื่นหันหลังให้พระองค์และอยู่ในบาปมหันต์ แต่เราปรารถนา

ตามพระประสงค์ของพระองค์ ที่จะอยู่กับพระองค์ทั้งในปัจจุบันและตลอดไป

พระเจ้าตรีเอกภาพผู้ศักดิ์สิทธิ์ ด้วยพระคุณและตามพระประสงค์ของพระองค์ เราจะมีความสุขในสวรรค์

พระเจ้าผู้ศักดิ์สิทธิ์ ผู้ทรงนิรันดร์ และผู้ทรงสถิตย์ชั่วนิรันดร์ เราถวายเกียรติ สรรเสริญ รัก และนมัสการพระองค์;

เราวางใจในพระองค์และขอบคุณพระองค์สำหรับทุกสิ่ง ทั้งในปัจจุบัน และตลอดไป และตลอดกาลนานเท่านั้น **อาเมน**

นักบุญของวันนี้ – นักบุญจูเลียนาแห่งฟัลโคไนเอรี

D-Forbach, Erbersbronn
Julijana Ebert, Bernhard Koppenhagen

หมายเหตุ (PS) – สำคัญสำหรับการอ่านและปฏิบัติตามพระประสงค์ของพระเจ้า: (ภาษาเยอรมัน)

พระสงฆ์คาทอลิกโรมันไม่ได้หมายถึงชาวโรมัน แต่หมายถึงพระสันตะปาปาองค์แรก คือ นักบุญเปโตร ที่กรุงโรม

เราสามารถเขียนได้เพียงเท่าที่เราสามารถรับมือได้เท่านั้น นั่นคือเหตุผลที่พระเจ้าช่วยให้รอดประทานถ้อยคำที่เข้มแข็งยิ่งขึ้นแก่เรา, เมื่อสงครามขยายตัวออกไปและผู้คนจำนวนมากเสียชีวิต

ความหมาย – Transformata – การเปลี่ยนแปลง Consecrata – ‘การอุทิศ’ หรือ ‘การทำให้ศักดิ์สิทธิ์’ To reward – praemium dare

ในภาษาละตินคลาสสิก ไม่มีตัวอักษร **J** ชื่อ Julijana เขียนด้วยตัว ‘I’; ตัว ‘I’ แทนตัว **J** ดังนั้นจึงเป็น Julijana!

Giuliana – Julijana ออกเสียงในภาษาอิตาลีเหมือน **Juliana** ในภาษาอังกฤษ (Dscht)

นักบุญจูเลียนาแห่งลีแยฌ – เบเลียม ผู้เป็นผู้พยากรณ์ของเทศกาลพระกายและพระโลหิตศักดิ์สิทธิ์

เธอมีความรักอันยิ่งใหญ่ต่อศีลมหาสนิทศักดิ์สิทธิ์ที่สุด สมเด็จพระสันตะปาปาอูร์บันที่ 4

ได้กำหนดให้เทศกาลพระกายและพระโลหิตศักดิ์สิทธิ์อันศักดิ์สิทธิ์ที่สุดเป็นเทศกาลสำหรับพระศาสนจักรทั้งหมดในปี ค.ศ. 1264

นักบุญจูเลียนาแห่งลีแยฌได้รับการเกิดทุนร่วมกับนักบุญจูเลียนา ฟัลโคเนียร์ แห่งอิตาลี ในวันที่ 19 มิถุนายน;

และเธออาจทำหน้าที่เป็นผู้วิงวอนให้เรา จูเลียนาแห่งนิโคเมเดียได้รับการเคารพในคริสตจักรคาทอลิกเมื่อวันที่ 16 กุมภาพันธ์

คำอธิษฐานขององค์พระผู้เป็นเจ้าที่แก้ไขในวันฉลองพระกายและพระโลหิตศักดิ์สิทธิ์ – (19 มิถุนายน 2025):

ความทุกข์ยาก – Tribulationes

อย่าให้เราตกอยู่ในความล่อลวง – ne inducas in tentationem

และอย่าทิ้งเราลงในนรก – et ne nos in infernum praecipites

พระมหากษัตริย์และผู้ช่วยให้รอดของมนุษยชาติทั้งปวง – Rex et Salvator pro omnibus hominibus ในสวรรค์ –

Heaven

ทูตสวรรค์ผู้พิทักษ์ศักดิ์สิทธิ์ ผู้อยู่กับเราเสมอ

caelum et Sancti Angeli custodes, qui semper apud nos sunt.

(19 มิถุนายน 2025) โดโลร – ระหว่างพิธีมิสซา:

ร่มเงาและแสงสว่างระหว่างการแจกศีลมหาสนิท – นั่นคือความผิดทางศาสนา –

พระเจ้าช่วยให้รอดไม่ทำให้คนป่วย; พระองค์ยังเป็นผู้รักษาด้วย

ทุกคนที่รับหรือเคยรับศีลมหาสนิทด้วยมือควรไปสภากาชาด!

เพราะการรับศีลมหาสนิทด้วยมือเป็นสิ่งที่น่าสะอิดสะเอียนในสายพระเนตรของพระเจ้า; ยิ่งไปกว่านั้น มันไม่ใช่เพียงขนบปณิธรรมา –

หลังจากพิธีถวายศีลมหาสนิท พระเจ้า พระเยซูคริสต์ผู้ศักดิ์สิทธิ์ ได้รวมเป็นหนึ่งในอย่างแยกไม่ออกกับพระเจ้าพระบิดาและพระเจ้าพระวิญญาณบริสุทธิ์

– ด้วยเนื้อและเลือด ร่างกายและจิตวิญญาณ ความเป็นพระเจ้าและความเป็นมนุษย์ ปราบกฎอยู่จริงแก่ บริสุทธิ์ และทรงฤทธานุภาพอย่างเต็มที่

(ยอห์น 14:8–11: ฟลิปปุสกับพระเยซูว่า ‘โปรดแสดงพระบิดาให้เราเห็นเถิด และนั่นก็เพียงพอสำหรับเราแล้ว’

พระเยซูคริสต์ตอบว่า: ‘ผู้ใดที่เห็นเรา ก็เห็นพระบิดาแล้ว’, และ: ‘...แต่พระบิดาผู้สถิตในเรา...’).

วิธีปฏิบัติที่ถูกต้องคือการรับศีลมหาสนิทต้องถูกพระสงฆ์มอบให้บนลิ้นเพียงผู้เดียว

(19 มิถุนายน 2025 – 14.10 น.) พระบิดาของเรา คำอธิษฐานเสร็จสิ้นแล้ว

คำอธิษฐานของพระเจ้าได้เสร็จสิ้นแล้ว และทั้งสวรรค์ – นිරันดร์ – ต่างร่วมยินดีในการอธิษฐานกับเรา ตลอดกว่า 30

ปีในโรงเรียนของพระเจ้าช่วยให้รอด เราได้เรียนรู้วิธี

สวดบทภาวนาของพระเจ้า เราควรสวดบทนี้ก่อนและหลังมิสซา

และหากเราสวดหลายครั้งในหนึ่งวัน

วิญญาณอีกมากมายจะได้รับการช่วยให้รอด! พระเจ้าช่วยให้รอดตรัสว่า: ‘นี่คือพระประสงค์ของข้าพเจ้าที่บทภาวนานี้จะถูกสวด!’

เราขอให้ท่านรวมจูเลียนาและเบอร์นฮาร์ดไว้ในคำภาวนาของท่านด้วย; เราขอขอบคุณท่าน – พระเจ้าผู้ศักดิ์สิทธิ์จะประทานรางวัลแก่ท่าน

ขอให้พระตรีเอกภาพทรงอวยพรท่านและทุกคน,

† พระบิดา พระบุตร และพระวิญญาณบริสุทธิ์!

Sancta Diei – Sancta Iuliana Falconieri 19 มิถุนายน

2025

www.gnadenvolle-gebete.de

und-erlebte-wunder.de

www.vater-unser.net

วันฉลองพระกายพระคริสต์www.gnadenvolle-gebete-

D-Forbach, Erbersbronn

Julijana Ebert, Bernhard Koppenhagen

**คำอธิษฐานที่เต็มไปด้วยพระคุณ – พระบิดาของเรา – เพื่อมนุษยชาติทั้งมวล – เพื่อให้ทุกหัวใจได้ชื่นชมยินดี
และวิญญานมากมายได้รับการช่วยให้รอด**

19 มิถุนายน 2025

(ภาษาละติน)

(ขอให้เราอธิษฐานในนามของทุกคนและเพื่อทุกคน)

† ในพระนามของพระเจ้าผู้ศักดิ์สิทธิ์และตรีเอกภาพ พระบิดา พระบุตร และพระวิญญาณบริสุทธิ์

เราขอเชิญผู้ต่อไปนี้มีร่วมสวดภาวนาและคุ้มครองเรา: พระแม่มาเรียผู้ศักดิ์สิทธิ์
พระมารดาและพระแม่เหล็กของเรา; นักบุญโยเซฟ; นักบุญทั้งหลาย; กุตสวรรค์ผู้ศักดิ์สิทธิ์ในสวรรค์ –
และกุตสวรรค์ผู้คุ้มครองศักดิ์สิทธิ์,

ผู้ซึ่งอยู่กับเราเสมอ เราขอให้วิญญานผู้ยากไร้ในนรกชำระบาปเป็นผู้วิงวอนแทนเราและอธิษฐานเพื่อเรา

พระตรีเอกภาพ, พระเจ้า, † พระบิดา, พระบุตร และพระวิญญาณบริสุทธิ์, พระองค์คือพระเจ้าองค์เดียว,
ที่ไม่อาจแบ่งแยกได้, ผู้ทรงฤทธานุภาพสูงสุด และทรงสถิตอยู่ทุกหนทุกแห่ง.

ราชอาณาจักรของพระองค์อยู่ท่ามกลางเรา พระองค์ทรงครองราชย์ในสวรรค์ – สวรรค์ – และบนโลก

ขอให้พระประสงค์ของพระองค์สำเร็จบนโลกดังเช่นในสวรรค์ – สวรรค์

พระเจ้าผู้ทรงเมตตาและทรงพระชนม์อยู่ เราวิงวอนพระองค์ โปรดอภัยบาปของเรา

ดังที่เรากลับเป็นผู้เป็นหนี้เรา; เราอธิษฐานต่อพระองค์ด้วยความถ่อมใจ:

โปรดทรงพระชนม์อยู่และสถิตในใจเราด้วยแสงสว่าง พลัง และความรักของพระองค์

โปรดประทานพระคุณแก่เราและทุกคน เพื่อให้สันติสุขของพระองค์สถิตอยู่ในหัวใจของผู้ที่เป็นของพระองค์

ผู้รับใช้พระองค์ ผู้ซื้อสัตย์ต่อพระองค์ และอยู่กับพระองค์ตลอดไป

พระบิดาของเรา เราวิงวอนพระองค์:

โปรดชำระและช่วยเราให้พ้นจากบาปทั้งปวงของเรา

เราวิงวอนพระองค์ โปรดประทานขนมปังประจำวันแก่เรา ซึ่งผ่านทางพระสงฆ์คาทอลิกโรมัน

จะถูกเปลี่ยนเป็นศีลมหาสนิทอันศักดิ์สิทธิ์และมีชีวิต

หลังจากการถวายบูชา การบูชาอันศักดิ์สิทธิ์นี้คือพระเจ้าผู้ศักดิ์สิทธิ์ของเรา

, **ผู้ทรงชีวิตและทรงประทับอยู่จริง, พระมหากษัตริย์และผู้ช่วยให้รอดของมนุษยชาติทั้งปวง**

เรารับพระองค์ในพระศาสนจักรด้วยความถ่อมใจและใจที่บริสุทธิ์

และรอคอยชีวิตนิรันดร์

พระเจ้าผู้ศักดิ์สิทธิ์และทรงฤทธิ์ยิ่งใหญ่ เราวิงวอนพระองค์: โปรดขับไล่ปีศาจทั้งหลายลงสู่นรกตลอดไป

เพื่อว่าทั้งเราและผู้คนอื่นใดจะไม่ได้ยินเสียงของพวกมัน,

หรือรับใช้พวกมัน หรือทำบาป; เพื่อไม่ให้พวกมันโจมตีเรา ทำสงครามกับเรา ทำให้เราทุกข์ทรมาน

หรือฆ่าเรา; เพื่อไม่ให้พระองค์นำเราเข้าสู่การทดลอง รบกวนเรา หรือทำให้เราอ่อนแอ;

และเพื่อไม่ให้พระองค์ส่ง**เราหรือมนุษยชาติ**ลงสู่นรก

พระเจ้าผู้ศักดิ์สิทธิ์ ข้าพเจ้าวิงวอนพระองค์ โปรดอย่าให้เราหันหลังให้พระองค์หรือยังคงอยู่ในบาปมหันต์

แต่ขอให้เราตามพระประสงค์ของพระองค์ ได้อยู่กับพระองค์ทั้งบัดนี้และตลอดไป

พระเจ้าตรีเอกภาพผู้ศักดิ์สิทธิ์ ด้วยพระคุณและตามพระประสงค์ของพระองค์ เราจะมีความสุขในสวรรค์

พระเจ้าผู้ศักดิ์สิทธิ์นิรันดร์ เราถวายเกียรติ สรรเสริญ รัก และบูชาพระองค์

เราวางใจในพระองค์และขอบพระคุณพระองค์สำหรับทุกสิ่ง

ทั้งในปัจจุบันและตลอดไป และตลอดกาลนิรันดร์ **อาเมน**

Sancta Diei – นักบุญจูเลียนา ฟาโคนีเอร์ 19 มิถุนายน 2025

www.gnadenvolle-gebete.de

www.gnadenvolle-gebete-und-erlebte-wunder.de

unser.net

D-Forbach, Erbersbronn www.vater-Julijana Ebert, Bernhard Koppenhagen

คำเขียนเพิ่มเติม (PS) – เพื่ออ่านและทำตามพระประสงค์ของพระเจ้า:

(ภาษาละติน)

พระสงฆ์คาทอลิกไม่รับผิดชอบต่อชาวโรมัน แต่รับผิดชอบต่อพระสันตะปาปาองค์แรก คือ นักบุญเปโตร ที่กรุงโรม
เราสามารถเขียนได้เพียงเท่าที่เราสามารถรับมือได้
นั่นคือเหตุผลที่พระเจ้าช่วยให้รอดประทานถ้อยคำที่หนักแน่นยิ่งขึ้นแก่เรา
เมื่อสงครามปะทุขึ้นและมีผู้คนจำนวนมากเสียชีวิต

คำอธิษฐานของพระเจ้าที่แก้ไขสำหรับวันฉลองพระกายพระคริสต์ (19 มิถุนายน 2025)

ภัยพิบัติ – ความทุกข์ยาก

อย่าให้เราตกอยู่ในความล่อลวง – ne inducas in tentationem

และอย่าทิ้งเราลงในนรก – et ne nos in infernum praecipites

พระมหากษัตริย์และผู้ช่วยให้รอดของมนุษยชาติทั้งปวง – Rex et Salvator pro omnibus hominibus สวรรค์

และอยู่กับเรา – Paradiso – caelum et apud nos

(19 มิถุนายน 2025) โคโลญ – ระหว่างพิธีมิสซา:

ร่มสีเหลืองและสีแดงเป็นความผิดทางศาสนา

พระสังฆราชได้ตรัสในพิธีมิสซาวันพระกายและพระโลหิตพระเยซูคริสต์ว่า: พระเยซูคริสต์คือพระกายและพระโลหิต!

พระองค์คือพระเจ้าและมนุษย์ แท้จริง จริงแท้ มีชีวิตอยู่ ทรงประทับอยู่ และทรงฤทธานุภาพสูงสุด พระเจ้าตรีเอกภาพ –

พระบิดา พระบุตร และพระวิญญาณบริสุทธิ์

การรับศีลมหาสนิทด้วยมือ – ผมขอร้องทูล ให้สารภาพเรื่องนี้!

(19 มิถุนายน 2025 – 14:10) คำอธิษฐานของพระเจ้าได้เสร็จสิ้นแล้ว

คำอธิษฐานของพระเจ้าได้เสร็จสิ้นแล้วในวันนี้ และสวรรค์ทั้งมวล – สวรรค์ –

ต่างร่วมยินดีในการอธิษฐานกับเรา

ตลอดกว่าสามสิบ (30) ปีที่โรงเรียนผู้ช่วยให้รอด เราได้เรียนรู้วิธีอธิษฐานให้ดีขึ้น เราต้องอธิษฐานก่อนและหลังมิสซา

และยิ่งเราอธิษฐานตลอดทั้งวันมากเท่าไร วิญญาณก็จะได้รับการช่วยให้รอดมากขึ้นเท่านั้น!

พระเจ้าผู้ช่วยให้รอดตรัสว่า: 'นี่คือพระประสงค์ของข้าพเจ้าที่คำอธิษฐานนี้จะต้องถูกกล่าว!'

เราขอให้ท่านรวมเรา จูเลียนา และเบอร์นฮาร์ด เข้าไปในคำอธิษฐานของท่านด้วย; เราขอขอบคุณท่าน –

ขอให้พระเจ้าผู้ศักดิ์สิทธิ์ประทานรางวัลแก่ท่าน

ขอให้พระตรีเอกภาพ พระเจ้าองค์เดียว

† พระบิดา พระบุตร และพระวิญญาณบริสุทธิ์.

www.gnadenvolle-gebete.de

www.gnadenvolle-gebete-und-erlebte-wunder.de www.vater-unser.net

D-Forbach, Erbersbronn
Julijana Ebert, Bernhard
Kopenhagen

เราถวายเกียรติแด่พระแม่มารีผู้ศักดิ์สิทธิ์
และรำลึกถึงวันประสูติของพระองค์

9 กันยายน 2025

ใน**พระนามของพระตรีเอกภาพ** † พระบิดา พระบุตร และพระวิญญาณบริสุทธิ์ **อาเมน**

พระมารดาอันศักดิ์สิทธิ์ของพระเจ้า พระแม่มาเรีย พระราชินีแห่งสันติภาพ

เรารักและสรรเสริญท่าน

ท่านคือพระแม่มารีผู้ปฏิสนธินิรมล พระมารดาของพระเจ้า

ผู้ได้รับการปฏิสนธิโดยปราศจากบาปกำเนิด

ผู้รักเราและทำงานภายในเราด้วยความรักของพระเจ้าจากสวรรค์

ขอพระมารดาผู้ศักดิ์สิทธิ์แห่งพระศาสนจักร

โปรดกางพระหัตถ์ของท่านออกและโอบกอดเราด้วยเหล่าทูตสวรรค์ผู้ศักดิ์สิทธิ์ขอ

งท่าน

โปรดนำทางเราและทำให้เราคืนดีกับพระบุตรของท่าน พระเจ้าและพระผู้ช่วยให้รอดของเรา

เพื่อที่เราจะได้ใช้ชีวิตในแสงสว่างของพระวิญญาณบริสุทธิ์

พระมารดาผู้ศักดิ์สิทธิ์ โปรดวิงวอนให้เราได้รับความถ่อมใจ ความอ่อนโยน

ความซื่อสัตย์ และความอดทนในการอธิษฐาน

เพื่อให้สันติภาพและความรักได้ครองใจทุกคน

เราขอขอบคุณท่าน พระแม่ผู้ศักดิ์สิทธิ์ผู้ทรงฤทธิ์ ท่านคือที่พึ่งของผู้บาป

ผู้ช่วยเหลือคริสตชน ผู้กลางทางอันยิ่งใหญ่แห่งพระหรรษทานทั้งปวง

ด้วยวันประสูติของพระองค์ ชีวิตที่ดีกว่าจึงเริ่มต้นขึ้นสำหรับเรา ด้วยแสงสว่าง การคุ้มครอง

และความมั่นคงในพระพิภพของพระองค์

ขอให้พระบุตรของท่าน พระเจ้าผู้ศักดิ์สิทธิ์ของเรา อยู่เคียงข้างท่านเสมอ เพื่อประทานพรแก่เรา ช่วยไถ่เรา

และปกป้องเราให้พ้นจากบาป

พระเจ้าผู้ทรงนิรันดร์ ผู้ทรงฤทธานุภาพ ผู้ทรงเป็นตรีเอกภาพ พระบิดา พระบุตร และพระวิญญาณบริสุทธิ์

เราสรรเสริญ ขอคุณ และถวายเกียรติแด่พระองค์ ทั้งบัดนี้และตลอดไป

อาเมน.

มาสปาโลมาส – กราน คาบาเรีย – 9 กันยายน 2568

Julijana, Samuel, Bernhard